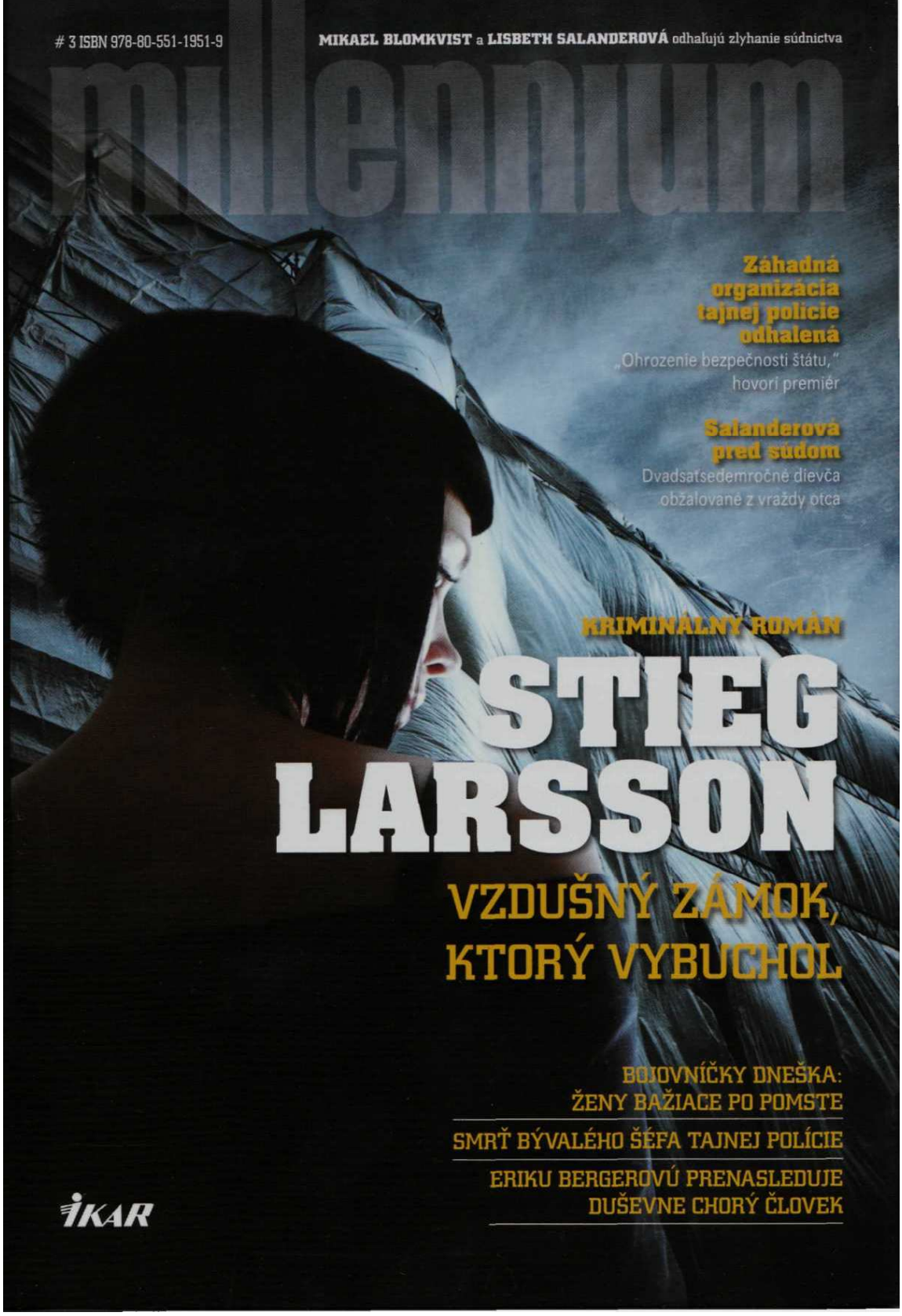
3 ISBN 978-80-551-1951-9

MIKAEL BLOMKVIST a **LISBETH SALANDEROVÁ** odhaľujú zlyhanie súdnictva

millennium

Záhadná organizácia tajnej polície odhalená

„Ohrozenie bezpečnosti štátu," hovorí premiér

Salanderová pred súdom

Dvadsaťsedemročné dievča obžalované z vraždy otca

KRIMINÁLNY ROMÁN

STIEG LARSSON

VZDUŠNÝ ZÁMOK, KTORÝ VYBUCHOL

BOJOVNÍČKY DNEŠKA: ŽENY BAŽIACE PO POMSTE

SMRŤ BÝVALÉHO ŠÉFA TAJNEJ POLÍCIE

ERIKU BERGEROVÚ PRENASLEDUJE DUŠEVNE CHORÝ ČLOVEK

IKAR

Keď Lisbeth počula, ako sa otvárajú dvere, strhla sa zo spánku. Ihneď pochopila, že to nie je jedna zo sestričiek. Pootvorila oči, v dverách rozoznávala siluetu postavy s barlami. Zalačenko ju ticho pozoroval v svetle prichádzajúcom z chodby.

Bez toho, aby pohla hlavou, presunula pohľad smerom k digitálnym hodinám. 3.10.

Pohľad preniesla o niekoľko milimetrov ďalej. Na nočnom stolíku stojí pohár s vodou. Zamerala ho a snažila sa odhadnúť vzdialenosť. Dočiahne ho bez toho, aby musela pohnúť telom.

Vystrieť ruku a rozhodným pohybom rozbiť pohár o tvrdý rám postele jej zaberie len zlomok sekundy. Pol sekundy potom potrebuje na to, aby úlomok vrazila Zalačenkovi do hrtana, ak sa k nej predkloní. Zvažovala aj ďalšie alternatívy, no pochopila, že inú zbraň nemá.

Vydýchla a vyčkávala.

Zalačenko sa v dverách dve minúty ani nepohol.

Potom opatrne zatvoril dvere. Počula tiché vŕzganie bariel, ktoré sa pomaly vzďaľovalo.

Po piatich minútach sa zdvihla na lakti, načiahla sa za pohárom a poriadne si odpila. Nohy prehodila cez rám postele a z ramena aj hrudného koša si odpojila elektródy. Postavila sa na neisté nohy. Zaknísala sa. Niekoľko minút sa snažila získať kontrolu nad vlastným telom. Odtackala sa k dverám, oprela o stenu a zhlboka sa nadýchla. Lial sa z nej pot. Potom jej na tele od hnevu naskočila husia koža.

Fuck you, Zalačenko. Skončime to.

ISBN 978-80-551-1951-9
9 788055 119519

www.ikar.sk

Vzdušný zámok, ktorý vybuchol je záverečnou časťou najslávnejšej trilógie modernej švédskej literatúry. Trilógia Millennium púta pozornosť čitateľa od prvej strany a nesklame ho ani tretí diel. Kým prvú knihu (*Muži, ktorí nenávidia ženy*) možno čítať samostatne, tretia je priamym pokračovaním druhej časti (*Dievča, ktoré sa hralo s ohňom*).

Hlavnú hrdinku **LISBETH SALANDEROVÚ** po vyrovnávaní účtov dcéry s otcom, bývalým ruským agentom **ALEXANDROM ZALAČENKOM**, privážajú do nemocnice s guľkou v hlave. Záchranou jej života sa však začína boj, v ktorom ide o všetko. Jej súperom je tajná organizácia švédskej bezpečnostnej služby.

Novinár **MIKAEL BLOMKVIST**, ktorý **LISBETH SALANDEROVÚ** našiel postrelenú na statku v Gosseberge a zachránil ju, začína písať knihu. Konečné zúčtovanie s ľuďmi, ktorí **LISBETH** ohrozovali po celý život. Odhaľuje však, že korene zločinov siahajú oveľa hlbšie, ako čakal. Zrazu je v ohrození života aj on.

Aj záverečná časť Larssonovej trilógie sa zaradila k najpredávanejším kriminálnym románom nielen v Škandinávii. Autor sa v nej nevzdáva snahy kritizovať všetky hnutia, ktoré obmedzujú ľudskú slobodu a integritu. Kým v prvej časti stáli v popredí neofašistické hnutia a nenávisť k ženám, druhá sa venovala najmä obchodu so ženami a v tretej dominuje téma tajnej polície. Larssonova trilógia je dôstojným reprezentantom modernej škandinávskej literatúry v slovenskom preklade.

STIEG LARSSON (1954 – 2004) pracoval dvadsať rokov ako grafický editor vo švédskej spravodajskej agentúre. Od roku 1999 pôsobil ako novinár a šéfredaktor časopisu Expo. Patril k popredným svetovým odborníkom na antidemokratické, pravicovo-extrémistické a nacistické hnutia. Zomrel v roku 2004, krátko po tom, čo odovzdal švédskemu vydavateľovi rukopisy trilógie Millennium (*Muži, ktorí nenávidia ženy*, Män som hatar kvinnor, *Dievča, ktoré sa hralo s ohňom*, Flickan som lekte med elden, *Vzdušný zámok, ktorý vybuchol*, Luftslottet som sprängdes). Séria kníh sa okamžite stala medzinárodným bestsellerom.

STIEG LARSSON

VZDUŠNÝ ZÁMOK, KTORÝ VYBUCHOL

IKAR

Stieg Larsson
LUFTSLOTTET SOM SPRÄNGDES

Copyright © 2007 by Stieg Larsson
Translation © 2009 by Jozef Zelizňák
Jacket design © 2008 by Norma Communication
Slovak edition © 2009 by Ikar

Published by agreement with Norstedts Agency.

ISBN 978-80-551-1951-9

P R V Á Č A S Ť

Intermezzo na chodbe

8. apríl – 12. apríl

V americkej občianskej vojne bojovalo odhadom asi šesťsto žien. Aby mohli držať zbraň, prezliekali sa za mužov. Hollywoodu tu ušla slušná časť dejín svetovej kultúry – alebo je hádam tento príbeh preň ideologicky nevhodný? Dejepisné knihy vždy s problémami vnímali ženy, ktoré odmietali rešpektovať hranice medzi pohlaviami. A nikde inde nie sú tie hranice dané tak jasne ako v oblasti vojen a používania zbraní.

Od antiky až po modernú dobu však v dejinách sveta nájdeme dostatok príkladov ženských bojovníčok – amazoniek. O najznámejších predstaviteľkách sa píše veľa, vystupujú totiž ako kráľovné, reprezentantky vládnucej triedy. Kolobeh politických dejín – nech to znie akokoľvek nepríjemne – totiž pravidelne na trón usádzal ženu. Keďže vojna je bezpohlavná a vypukne bez ohľadu na to, či opraty moci v tej chvíli práve drží žena, museli aj dejepisci do análov zapísať vojvodkyne, ktoré vystupovali ako Churchill, Stalin či Roosevelt. Semiramis, budovateľka Asýrskej ríše, a Boadicea, ktorá viedla najkrvavejšiu anglickú vzburu proti Rímskej ríši, sú len dva príklady za všetky. Mimochodom, druhá menovaná má sochu pri moste cez Temžu, hneď oproti Big Benu. Keď budete v Londýne, nezabudnite sa, prosím, pri nej zastaviť.

Dejepisné knihy však väčšinou mlčia o radových vojačkách, ktoré v bojoch proti cudzím pánom vystupovali rovnocenne s bežnými mužmi. Aj tak však takéto ženy vždy existovali. Bez účasti žien neprebehla v dejinách ľudstva jediná vojna.

KAPITOLA 1

Piatok 8. apríl

DOKTORA ANDERSA JONASSONA zobudila sestrička Hanna Nicanderová. Hodiny ukazovali krátko po pol druhej ráno.

„Čo sa deje?“ zamrmlal zo spánku.

„Na príjem sa blíži helikoptéra. Dvaja pacienti. Starší muž a mladá žena. Žena je postrelená.“

Doktor Jonasson si unavene vzdychol.

Hoci zadriemal len na krátku polhodinku, cítil sa, akoby ho prebudili z hlbokého sna. Táto jeho nočná služba v göteborskej nemocnici Sahlgrenska sa od začiatku nevyvíjala dobre. Odkedy do nej o šiestej večer nastúpil, nemocnica prijala štyroch zranených po čelnej kolízii neďaleko Lindome. Zranenia jedného z postihnutých boli kritické, pri druhom mohli krátko po príchode len konštatovať smrť. Neskôr ošetroval čašníčku, ktorá si poranila nohu v kuchyni jednej z vychytených reštaurácií mesta. Zachránil život štvorročnému chlapcovi, ktorého do nemocnice priviezli so zastaveným dychom, lebo prehltol koliesko hračkárskeho auta. Stihol aj prikladať obväzy na zranenia mladej cyklistky, ktorá skončila v jame. Cestári ju vykopali veľmi nevhodne pri zjazde z cyklistického chodníka a niekomu sa podarilo zraziť výstražné tabule. Na tvári jej pribudlo štrnásť stehov, bude potrebovať dva nové predné zuby. Jonasson v noci prišíval aj kúsok palca, ktorý si usekol náruživý domáci majster.

Okolo jedenástej začalo pacientov na pohotovosti ubúdať. Ešte raz obišiel všetkých prijatých pacientov, aby skontroloval ich stav, a utiahol sa do odpočívárne. Služba sa mu zvykla končiť až o šiestej ráno, a nech bola noc akákoľvek pokojná, takmer nikdy nezaspal. Teraz však zadriemal takmer okamžite.

Sestrička Hanna Nicanderová mu podala šálku s čajom. O blížiacom sa prípade nestihla zistiť podrobnosti.

Anders Jonasson vyzrel z okna a sledoval, ako sa nad morom blýska. Helikoptéra naozaj vyrazila v poslednej chvíli. Naraz sa prudko rozpršalo a chvíľu nato sa nad Göteborgom spustila veľká búrka.

Vtom začul zvuky motora a videl, ako helikoptéra nad pristávacou plochou zápasí s nárazmi vetra. Zadržal dych. Zdalo sa mu, že helikoptéra stráca kontrolu. Potom mu zmizla z dohľadu. Počul, ako pilot vypol motor. Odpil si z čaju a šálku položil na stôl.

CHLAPOV S NOSIDLAMI počkal na pohotovostnom príjme. Kolegyňa Katarina Holmová sa postarala o prvého pacienta – staršieho muža s ťažkými poraneniami na tvári. Doktorovi Jonassonovi pripadla druhá úloha – postrelené dievča. Pacientku rýchlo obhliadol a konštatoval, že na prvý pohľad ide o neplnoleté dievča, špinavé od hliny aj krvi a s ťažkými zraneniami. Nadvihol deku, ktorou ju zakryli záchranári. Strelné rany na boku a ramene niekto prelepil striebornou lepiacou páskou – Jonasson to zhodnotil ako odvážny čin. Páska chránila telo pred baktériami a krv držala vnútri tela. Jedna guľka vletela do tela cez bok a preletela cez svalové tkanivá. Potom jej zdvihol rameno a objavil dieru na chrbte. Vzhľadom na to, že nikde nenašiel dieru, ktorou by guľka vyšla, konštatoval, že musela uviaznuť niekde v ramene. Dúfal, že nepoškodila pľúca, a keďže v ústach dievčaťa nenašiel krv, usúdil, že má dôvod veriť.

„Röntgen," pokynul pomocnej sestričke. Viac slov nebolo treba.

Napokon prestrihol obväz, ktorý jej okolo lebky obviazali záchranári. Keď prstami nahmatal dieru v hlave a pochopil, že dievča strelili do lebky, zalial ho ľadový pot. Aj tam márne hľadal dieru, ktorou by guľka vyšla von.

Anders Jonasson sa na okamih na dievča pozorne zahľadel. Svoju prácu často opisoval ako úsilie brankára pri futbalovom zápase. Na pracovisko mu denne prichádzali ľudia v rôznom stave s jedinou túžbou – dostať pomoc. Sedemdesiatštyriročné babky, ktorým sa v obchodnom dome zastavilo srdce, štrnásťroční chlapci, ktorým pľúca prevŕtal skrutkovač, šestnásťročné dievčatá, ktoré hltali extázu a tancovali osemnásť hodín, kým sa bezvládne nezrútili na tanečný parket. Obete nehôd na pracovisku a terče fyzických útokov. Deti, ktoré na štokholmskom námestí napadol bojový pes, a zruční domáci majstri, ktorí chceli motorovou pílkou odpíliť len zopár dosák, no podarilo sa im odrezať si zápästie až po kostnú dreň.

Anders Jonasson bol brankár stojaci medzi pacientom a hrobom. Jeho poslaním bolo zvoliť správny postup. Nesprávne rozhodnutie malo za následok smrť, alebo celoživotnú invaliditu. Väčšinou však volil správne najmä vďaka tomu, že vo väčšine prípadov bol problém zjavný na prvý pohľad. Bodnutie nožom do pľúc, alebo zranenia po autonehode dokázal riešiť ihneď. Šanca pacienta na prežitie závisela len od vážnosti zranenia a jeho šikovnosti.

Dva typy zranení však Jonasson nenávidel. Vážne popáleniny, ktoré bez ohľadu na jeho postup takmer zaručene viedli k doživotným útrapám. A poranenia hlavy.

Dievča pred ním by dokázalo prežiť s guľkou v boku či v ramene. Guľka v jej hlave však bola o čomsi celkom inom. Vtedy pochopil, že mu niečo hovorí sestrička Hanna.

„Prepáčte?“

„To je ona.“

„Kto ona?“

„Lisbeth Salanderová. Dievča, ktoré polícia už týždne hľadá kvôli tým štokholmským vraždám.“

Anders Jonasson sa zahľadel na dievčininu tvár. Hanna mala pravdu. Pasovú fotografiu tohto dievčaťa spolu s miliónmi Švédov vídaval od veľkonočného víkendu na titulných stránkach všetkých švédskych denníkov. A teraz guľka zasiahla aj samotného vraha. Bola v tom napokon aj spravodlivosť osudu.

Jeho sa to však netýkalo. Jeho úlohou bolo zachrániť pacienta bez ohľadu na to, či bol trojnásobným vrahom, alebo nositeľom Nobelovej ceny. Alebo oboje naraz.

CHVÍĽU NATO vypukol efektívny chaos, typický pre oddelenie intenzívnej starostlivosti. Personál Jonassonovej zmeny sa s rutinou pustil do práce. Rozstrihali Salanderovej zvyšky šiat. Sestrička podávala kolegom informácie o krvnom tlaku – 100/70 –, kým Jonasson Salanderovej na prsia prikladal stetoskop a zachytával jej relatívne pravidelný tlkot srdca a nepravidelný dych.

Salanderovej stav ihneď označil za kritický. Zranenia na ramene a na boku mohli nateraz počkať, stačilo im zopár kompresných obväzov, alebo aj lepiaca páska, ktorou ich prelepila nejaká aktívna duša. Dôležitá bola hlava. Doktor Jonasson si objednal tomografiu na prístroji, ktorý sa nemocnici podarilo získať za nemalé peniaze daňových poplatníkov.

Anders Jonasson bol plavovlasý, modrooký muž zo severošvédskeho mesta Umeå. Už dvadsať rokov striedavo pôsobil v nemocniciach Sahlgrenska a Östra ako vedecký pracovník, patológ a lekár na príjme. Mal vlastnosť, ktorú obdivovali kolegovia a vďaka ktorej boli hrdí na možnosť pracovať S ním. Bol pevne presvedčený, že počas jeho zmeny neumrie jediný pacient. A nejakým zázrakom sa mu zatiaľ vždy podarilo udržať čisté konto. Niekoľko pacientov, samozrejme, už zo sveta odišlo, no udialo sa tak počas pooperačnej starostlivosti či z celkom iných dôvodov, než riešil on.

Jonasson mal pomerne netradičný prístup k lekárskemu umeniu. Tvrdil, že lekári neraz prichádzajú k nesprávnym záverom a priskoro sa vzdávajú boja, alebo priveľa času venujú hľadaniu presnej príčiny problémov, aby mohli použiť správny postup. Druhú alternatívu, pochopiteľne, odporúčali všetky lekárske príručky, no hrozilo, že pacient zomrie prv, než sa lekári rozhodnú konať. V najhoršom prípade dospeje lekár k záveru, že ide o beznádejný prípad, a operáciu preruší.

Jonasson však ešte nikdy nedostal na operačný stôl pacienta s guľkou v hlave. Bude pravdepodobne potrebovať neurochirurga. Cítil, že toto je nad jeho sily. V tej chvíli si však uvedomil, že má viac šťastia, než si zaslúži. Skôr než si umyl ruky a obliekol sa na operáciu, zakričal na sestričku Hannu.

„V štokholmskej nemocnici Karolinska pracuje jeden americký profesor, volá sa Frank Ellis a práve je v Göteborgu. Je to známy odborník na operácie mozgu, okrem toho môj dobrý známy. Býva v hoteli Radisson na Avenyn. Zistíte mi, prosím, telefónne číslo?“

Kým Jonasson čakal na röntgenové platne, Hanna Nicanderová už vyťukávala číslo hotela Radisson. Anders Jonasson hodil pohľad na hodinky – 1.42 – a vzal slúchadlo. Recepčný nejavil najmenšiu ochotu prepojiť v tejto nočnej hodine do izby hosťa akýkoľvek hovor a *doktor* Jonasson musel sformulovať niekoľko veľmi ostrých slov o akútnosti situácie. O chvíľu počul zvonenie.

„Dobré ráno, Frank,“ pozdravil Jonasson, keď počul, ako niekto na druhej strane linky konečne zdvihol slúchadlo. „Tu je Anders. Počul som, že si v Göteborgu. Máš chuť zastaviť sa u nás v nemocnici a asistovať pri operácii mozgu?“

„Are you bullshitting me?“ ozval sa v slúchadle pochybovačný hlas. Napriek tomu, že Frank Ellis vo Švédsku býval už mnoho rokov a bez problémov hovoril po švédsky – hoci s americkým prízvukom –, jeho prirodzeným komunikačným jazykom zostávala angličtina. Anders Jonasson hovoril po švédsky, Ellis odpovedal po anglicky.

„Frank, je mi ľúto, že mi ušla tvoja prednáška, no napadlo mi, že by si mi mohol dať súkromné hodiny. Mám tu mladú ženu, ktorú postrehli do hlavy. Guľka vletela tesne nad ľavým uchom. Nevolal by som ti, ak by som nepotreboval pomoc. A neviem si predstaviť kompetentnejšiu osobu.“

„Je to vážne?“ spýtal sa Frank Ellis.

„Dvadsaťpäťročné dievča.“

„A strelili ju do hlavy?“

„Guľka vletela dnu, nevyletela von.“

„Žije?“

„Slabý, no pravidelný tep, menej pravidelný dych, tlak 100/70. Okrem toho má guľku v ramene a ranu na boku. S tými dvoma problémami si však poradím.“

„To znie sľubne,“ zamrmlal profesor Ellis.

„Sľubne?“

„Ak má človek guľku v hlave a ešte žije, treba situáciu považovať za nádejnú.“

„Vieš mi pomôcť?“

„Musím sa priznať, že som večer strávil v spoločnosti dobrých priateľov. Do postele som sa dostal o jednej ráno a v krvi mám impozantné promile…“

„Rozhodovanie bude na mne a *ja* vykonám zákrok. Potrebujem však niekoho, kto mi dokáže asistovať a povie mi, ak začnem robiť nejakú hlúposť. Úprimne povedané, aj namol opitý profesor Ellis je pri posudzovaní zranenia mozgu odo mňa o niekoľko tried lepší.“

„Okej. Prídem. Toto mi však oplatíš.“

„Pred hotelom ťa čaká taxík.“

PROFESOR FRANK ELLIS si posunul okuliare do čela a poškrabal sa na zátylku. Uprene hľadel na monitor počítača, ktorý zobrazoval všetky zákutia mozgu Salanderovej. Ellis mal päťdesiattri rokov, s jemne prešedivenými vlasmi a tmavým strniskom vyzeral ako vedľajšia postava z nejakého nemocničného seriálu. Jeho svaly naznačovali, že týždenne niekoľko hodín trávi v posilňovni.

Vo Švédsku sa mu páčilo. Prišiel sem na dvojročnú stáž ako mladý študent koncom sedemdesiatych rokov. Potom sa ešte niekoľkokrát vrátil, kým mu neponúkli profesúru v nemocnici Karolinska. V tom čase už patril k medzinárodne uznávaným osobnostiam.

Anders Jonasson ho poznal už štrnásť rokov. Po prvý raz sa stretli na konferencii v Štokholme, zistili, že obaja sú náruživí rybári, a Anders pozval Ellisa na rybačku do Nórska. Odvtedy udržiavali kontakt a spoločnú rybačku ešte niekoľkokrát zopakovali. Nikdy sa však nestretli pri práci.

„Mozog je mystérium sveta,“ konštatoval Ellis. „Jeho výskumu sa venujem už dvadsať rokov. Vlastne už aj dlhšie.“

„Viem. Prepáč, že som ťa vytiahol z postele, no…“

„Ach.“ Ellis mávol rukou. „Bude ťa to pri najbližšej rybačke stáť fľašu Cragganmorky.“

„Fajn. To som obišiel lacno.“

„Takúto pacientku som mal pred niekoľkými rokmi v Bostone. Písal som o tom aj pre *New England Journal of Medicine*. Dievča mohlo mať toľko

čo tvoje. Cestou na univerzitu ju niekto zranil strelou z luku. Šíp jej prerazil ľavé obočie, preletel hlavou a zátylkom vyletel.“

„A prežila to?“ prekvapene sa spýtal Jonasson.

„Keď sme ju prijímali, vyzeralo to hrozne. Odstrihli sme šíp a hlavu jej vložili pod tomograf. Šíp preletel krížom cez mozog. Za normálnych okolností mala byť už dávno mŕtva, minimálne sa nachádzať v ťažkej kóme.“

„V akom stave bola?“

„Neustále pri vedomí. A nielen to. Pochopiteľne, mala hrozný strach, no uvažovala dokonale racionálne. Jej jediným problémom bol fakt, že jej krížom cez lebku preletel šíp.“

„Čo si robil?“

„Hm, vzal som kliešte, šíp vytiahol a ranu previazal obväzom. Asi tak.“

„Prežila?“

„Než sme ju poslali domov, jej stav bol, pochopiteľne, kritický – no medzi nami – mohli sme ju prepustiť už v ten istý deň. Nikdy predtým som zdravšieho pacienta nemal.“

Anders Jonasson chvíľu uvažoval, či si z neho profesor Ellis neuťahuje.

„Na druhej strane,“ pokračoval Ellis, „mal som aj štyridsaťdvaročného muža, ktorý sa hlavou udrel do okenného rámu. Prišlo mu zle, a tak ho ihneď previezli na pohotovosť. Ku mne sa už dostal v bezvedomí. Mal malú opuchlinu a ľahké krvácanie. Už nikdy sa však neprebral a po deviatich dňoch intenzívnej starostlivosti zomrel. Dodnes neviem prečo. Do pitevného protokolu sme napísali krvácanie do mozgu v dôsledku zranenia, no nikomu z nás sa taká analýza nepáčila. Krvácanie bolo slabé a na takom mieste, kde nemohlo nič poškodiť. Napriek tomu mu postupne zlyhala pečeň, obličky, srdce aj pľúca. Čím som starší, tým viac to vnímam ako ruletu. Osobne si nemyslím, že niekedy odhalíme, ako mozog funguje. Čo by si tu urobil ty?“

Poklepol po monitore perom.

„Veril som, že mi to prezradíš.“

„Chcem počuť tvoj názor.“

„Nuž, guľka vyzerá ako ľahký kaliber. Vletela pri spánku a zastavila sa asi štyri centimetre v mozgu. Dotýka sa bočnej komory, máme tam aj krvácanie.“

„Postup?“

„Aby som použil tvoju terminológiu – vziať kliešte a vytiahnuť ju tak, ako vošla.“

„Výborne. Použil by som však tie najjemnejšie klieštiky, aké máš.“

„Je to také jednoduché?“

„Čo iné chceš v takomto prípade robiť? Môžeme tam tú guľku nechať, možno sa to dievča dožije stovky, je to však riziko. Môže sa u nej vyvinúť epilepsia, migréna, najrôznejšie odpornosti. A určite by si jej lebku nechcel otvárať o rok, keď sa rana zahojí. Guľka leží kúsok od hlavných ciev. V tomto prípade by som ti odporučil, aby si ju vytiahol, ale…“

„Ale čo?“

„Tá guľka ma až tak netrápi. Práve to je na poraneniach mozgu fascinujúce – ak prežila, keď jej guľka do mozgu vletela, prežije aj to, keď jej ju vytiahneme von. Problém je skôr tu.“ Ukázal na monitor. „Okolo diery máš množstvo kostných úlomkov. Minimálne tucet z nich dosahuje veľkosť niekoľkých milimetrov. Niektoré sa zachytili do mozgového tkaniva. Ak nebudeš opatrný, toto ju zabije.“

„Táto časť mozgu sa spája s číslami a schopnosťou počítať.“

Ellis mykol plecom.

„Trebárs. Netuším, na čo presne sú práve tieto sivé bunky. Držím ti palce. Zákrok je na tebe. Budem ti nazerať cez plece. Môžem sa tu niekde umyť?“

MIKAEL BLOMKVIST zaškúlil na hodinky a konštatoval, že je čosi po tretej ráno. Na rukách mal putá. Privrel oči. Bol na smrť unavený, no v žilách mu ešte vždy pumpoval adrenalín. Opäť otvoril oči a zagánil na komisára Thomasa Paulssona, ktorý mu nešťastný pohľad opätoval. Sedeli pri kuchynskom stole statku Gosseberga neďaleko Nossebro, o ktorom Mikael prvý raz počul pred dvanástimi hodinami.

Katastrofa sa stala skutočnosťou.

„Idiot,“ konštatoval Mikael.

„Počúvajte…“

„Idiot,“ zopakoval Mikael. „Veď som vás, do riti, varoval, že ten chlap je brutálne nebezpečný. Hovoril som vám, aby ste k nemu pristupovali ako k odistenému granátu. Zabil minimálne troch ľudí, má telo ako tank a dokáže vraždiť holými rukami. A vy pošlete dvoch mestských fízlov, ktorí sa k nemu správajú ako k nejakému ožranovi na sobotňajšej diskotéke.“

Mikael opäť zavrel oči. Premýšľal, čo zlé ho v túto noc ešte čaká.

Krátko po polnoci našiel v dome ťažko zranenú Lisbeth Salanderovú. Privolal políciu a záchranárov sa mu podarilo primäť k tomu, aby Lisbeth ihneď previezli do nemocnice Sahlgrenska. Podrobne im opísal jej zranenia, guľku v hlave, a za pravdu mu dala nejaká inteligentná duša, ktorá usúdila, že dievča potrebuje okamžitú pomoc.

Aj tak však do príchodu helikoptéry prešla polhodina. Mikael z maštale, ktorá v Gosseberge v súčasnosti slúžila ako garáž, vytiahol dve autá, rozsvietil reflektory a osvietil tak pristávaciu plochu na poli pred domom.

Posádka helikoptéry a jej dvaja záchranári konali profesionálne. Jeden z nich poskytol Lisbeth prvú pomoc, kým druhý sa staral o Alexandra Zalačenka, známeho aj pod menom Karl Axel Bodin. Zalačenko bol Salanderovej otec a jej úhlavný nepriateľ. Pokúsil sa ju zabiť, no neuspel. Mikael ho objavil ťažko zraneného v drevárni opusteného statku so strašnou ranou na tvári a nohou dokaličenou úderom sekery.

KÝM ČAKAL na helikoptéru, urobil pre Lisbeth maximum. Zo skrine vzal čistú plachtu, roztrhal ju a použil ako obväz. Konštatoval, že krv sa v rane po strele zrazila ako zátka. Váhal, či má obväz priložiť. Napokon jej plachtu zľahka obviazal okolo hlavy, aby ranu ochránil pred baktériami a špinou. Krvácanie z rán na boku a v ramene zastavil tým najjednoduchším spôsobom. V skrini našiel širokú lepiacu pásku a ranu jednoducho prelepil. Tvár jej umyl vlhkým uterákom, snažil sa zmyť aspoň tú najhoršiu špinu.

Zalačenkovi v drevárni neposkytol nijakú pomoc. Usúdil, že jeho osud mu je dokonale ľahostajný.

Kým čakal na záchranárov, zavolal aj Erike Bergerovej, aby zhrnul posledné udalosti.

„Si zranený?“ spýtala sa Erika.

„Ja som v poriadku,“ odvetil. „Lisbeth je zranená.“

„Úbohé dievča,“ vzdychla si. „Večer som čítala Björckov spis od tajných. Čo chceš robiť?“

„Nedokážem rozmýšľať.“

Sedel na dlážke, rozprával sa s Erikou a nespúšťal oči z Lisbeth. Vyzul jej topánky a vyzliekal nohavice, aby ošetril ranu na boku, keď v jej vrecku narazil na niečo tvrdé. Vreckový počítač Palm Tungsten T3.

Zvraštil obočie a zamyslene naň hľadel. Keď začul vrčanie helikoptéry, rýchlo si ho vložil do vrecka. Potom – kým bol ešte sám – prehľadal Lisbethine vrecká. Našiel ešte jeden zväzok kľúčov od bytu pri Mosebacke a pas na meno Irene Nesserová. Rýchlo si všetko vložil do bočného vrecka svojej tašky na počítač.

PRVÉ POLICAJNÉ AUTO s Fredrikom Torstenssonom a Gunnarom Anderssonom z trollhättanskej polície dorazilo chvíľu po pristátí helikoptéry. Krátko nato prišiel aj komisár Thomas Paulsson, ktorý okamžite prevzal velenie. Mikael mu vysvetlil, čo sa stalo. V Paulssonovi

ihneď odhalil neschopného a neohrabaného fičúra. Od chvíle, keď dorazil Paulsson, išlo všetko dole vodou.

Paulsson sa ani nesnažil tváriť, že Mikaela vníma. Pôsobil zvláštne nervózne a vnímal len fakt, že doráňané dievča na dlážke pri kuchynskej pohovke je hľadaná trojnásobná vrahyňa Lisbeth Salanderová. A to ho mimoriadne potešilo. Paulsson sa dokonale vyťažených záchranárov dokola spytoval, či môže dievča na mieste zatknúť, kým naňho jeden zo záchranárov nezreval, aby držal hubu.

Potom svoju pozornosť upriamil na dokaličeného Alexandra Zalačenka v drevárni a Mikael počul, ako cez vysielačku oznamuje, že sa Salanderová očividne pokúsila zavraždiť ďalšieho človeka.

Vtedy už Mikael na Paulssona, ktorý ho absolútne ignoroval, zúril. Zvýšeným hlasom ho požiadal, aby okamžite kontaktoval inšpektora Bublanského v Štokholme. Vzal mobil a ponúkal sa, že mu vytočí číslo. O to Paulsson nemal záujem.

Mikael sa následne dopustil dvoch chýb.

Paulssonovi prezradil, že trojnásobným vrahom je Ronald Niedermann s postavou obrneného robota, ktorý trpí chorobou s latinským názvom *congenital analgesia* a v súčasnosti sedí spútaný v priekope na ceste do Nossebro. Opísal mu miesto, kde Niedermanna nájdu, a odporučil mu, aby na jeho zatknutie zorganizoval vojenskú jednotku. Paulsson sa ho ihneď spýtal, ako sa Niedermann do priekopy dostal, a Mikael mu ochotne vysvetlil, že ho do tejto pozície dostal tým, že naňho vytiahol zbraň.

„Vy ste sa mu vyhrážali zbraňou?“ zdvihol obočie Paulsson.

Vtedy mal Mikael pochopiť, že Paulsson je hlupák. Mal vziať mobil, sám zavolať Bublanskému a požiadať ho, aby rozptýlil hmlu, v ktorej Paulsson očividne tápal. Namiesto toho sa dopustil chyby číslo dva a Paulssonovi ukázal zbraň z vnútorného vrecka bundy. Colt 1911 Government pred niekoľkými hodinami našiel v štokholmskom byte Lisbeth Salanderovej a s jeho pomocou zvládol aj Ronalda Niedermanna.

Paulsson sa však namiesto toho okamžite rozhodol Mikaela zatknúť za nelegálnu držbu zbrane. Následne vyslal policajtov Torstenssona s Anderssonom na miesto, ktoré Mikael spomínal, aby overili, či sa jeho tvrdenia aspoň z malej časti zakladajú na pravde a v priekope pri dopravnej značke naozaj sedí spútaný chlap. Ak by to tak bolo, policajti dostali pokyn priviesť ho v putách do Gossebergy.

Mikael sa snažil protestovať, vysvetľoval Paulssonovi, že Ronald Niedermann je nebezpečný vrah a nenechá si založiť putá. Keď ho však Paulsson naďalej ignoroval, zmocnila sa ho únava. Komisára nazval nekompetentným hajzlom a z posledných síl zareval, aby sa Torstensson s Anderssonom Niedermanna nedotýkali bez posily.

Po tomto výbuchu mu Paulsson založil putá a posadil ho na zadné sedadlo svojho služobného auta, odkiaľ Mikael s hrôzou sledoval, ako auto s dvoma policajtmi mizne za zákrutou. Jediným svetlým momentom bola chvíľa, keď sa helikoptéra s Lisbeth vzniesla nad koruny stromov, smerujúc do nemocnice. Mikael netušil, čo sa deje, a cítil sa dokonale bezmocne. Mohol len dúfať, že sa Lisbeth dostane do opatery schopným ľuďom.

DOKTOR ANDERS JONASSON vykonal dva hlboké rezy a okolo diery po guľke odhrnul kožu. Otvor zafixoval sponkami. Asistentka odsávala krv. Potom prišla tá horšia časť, keď musel vŕtačkou zväčšiť dieru v lebke. Pomalosť, s akou musel postupovať, ho privádzala do šialenstva.

Napokon bola diera dostatočne veľká na to, aby sa dostal k Lisbethinmu mozgu. Opatrne vložil sondu a o niekoľko milimetrov rozšíril kanál. Tenšou sondou lokalizoval guľku. Röntgen mu prezradil, že sa guľka zvrtla a leží v štyridsaťpäťstupňovom uhle ku kanálu. Sondou sa opatrne dotkol jej obalu a po niekoľkých neúspešných pokusoch ju natočil správnym smerom.

Napokon do rany vložil tenkú pinzetu s vrúbkovaným koncom, ktorou sa mu podarilo guľku zachytiť. Potiahol pinzetu a guľka ju bez odporu nasledovala. Chvíľu ju podržal proti svetlu, konštatoval, že je celá, a hodil ju do misky.

„Odsať," vydýchol. Jeho žiadosť bola okamžite vyslyšaná.

Pohľad hodil na EKG. Srdce pacientky naďalej pracovalo pravidelne.

„Pinzetu."

Zo statívu zvesil silné zväčšovacie sklo a prehliadol odkryté miesta.

„Opatrne," zašepkal Frank Ellis.

V priebehu nasledujúcich štyridsiatich piatich minút z okolia rany Anders Jonasson vytiahol minimálne tridsaťdva malých úlomkov lebky. Najmenší z nich by človek voľným okom ani nezbadal.

KÝM SA MIKAEL z vrecka saka zúfalo snažil vytiahnuť mobil – čo bola vzhľadom na jeho spútané ruky nadľudská úloha –, do Gossebergy dorazili ďalšie vozidlá s policajtmi a technickým personálom. Komisár Paulsson im prikázal zaistiť technické dôkazy z drevárne a dôkladne prezrieť dom, v ktorom zhabali niekoľko zbraní. Mikael ich zo svojej pozorovateľne na zadnom sedadle auta len odovzdane sledoval.

Až po hodine si Paulsson začínal uvedomovať, že policajti Torstensson a Andersson sa zo svojej misie ešte vždy nevrátili. Naraz sa tváril ustarostene a vzal Mikaela do kuchyne, kdesi ešte raz nechal opísať cestu.

Mikael privrel oči.

Ešte sedel s Paulssonom v kuchyni, keď do Gossebergy dorazila hliadka, ktorú za Anderssonom a Torstenssonom vyslal Paulsson. Policajta Gunnara Anderssona našli mŕtveho so zlomenými väzmi. Kolega Fredrik Torstensson ešte žil, no bol v strašnom stave. Oboch našli pri dopravnej značke v priekope. Zmizli ich zbrane aj služobné auto.

Namiesto ako-tak prehľadnej situácie tak komisár Thomas Paulsson naraz musel riešiť vraždu policajta a problém ozbrojeného šialenca na úteku.

„Idiot," opakoval Mikael.

„Urážanie polície nikomu nepomôže."

„V tom s vami súhlasím. No za tieto chyby budete pykať. Postarám sa o to, aby sa fotografia vás ako najhlúpejšieho policajta krajiny zjavila na titulnej strane každých novín."

Hrozba verejnej potupy očividne na Paulssona pôsobila. Zatváril sa nepokojne.

„Čo navrhujete?"

„Okamžite volajte inšpektora Jana Bublanského zo Štokholmu. Ihneď."

INŠPEKTORKU SONJU MODIGOVÚ zo spánku vytrhlo zvonenie mobilu, ktorý sa nabíjal na druhej strane izby. Pozrela sa na hodinky, smutne konštatovala, že je krátko po štvrtej ráno. Pohľad hodila na manžela, ktorý spokojne odfukoval. Neprebral by ho ani delostrelecký útok. Vyliezla z postele a siahla po mobile.

Jan Bublanski, uvedomila si, *kto iný.*

„Neďaleko mesta Trollhättan sme mali peklo," pozdravil ju šéf bez akýchkoľvek formalít. „Vlak do Göteborgu ti ide desať minút po piatej."

„Čo sa stalo?"

„Blomkvist našiel Salanderovú, Niedermanna aj Zalačenka. Teraz je zatknutý za urážku policajta, kladenie odporu a nelegálnu držbu zbrane. Salanderovú odviezli do nemocnice s guľkou v hlave. Zalačenko leží v tej istej nemocnici, lebku mu rozťala sekera. Niedermann je na úteku. V noci zabil policajta."

Sonja Modigová zažmurkala a cítila, ako sa jej opäť zmocňuje spánok. Túžila po tom, aby mohla zaliezť späť do postele a vziať si mesiac dovolenky.

„Rýchlik X2000 o 5.10. Rozumiem. Čo mám robiť?"

„Zober si taxík na železničnú stanicu. Stretneš sa tam s Jerkerom Holmbergom. Kontaktujte komisára Thomasa Paulssona z trollhättangkej polície, ktorý očividne nesie zodpovednosť za časť nočných udalostí a

podľa Blomkvista je, citujem, hlupákom mimoriadnych rozmerov, koniec citátu.“

„Hovoril si s Blomkvistom?“

„Je zatknutý a na rukách má putá. Paulssona sa mi podarilo presvedčiť, aby mu na chvíľu dal k uchu slúchadlo. Už som na ceste na policajnú stanicu, pokúsim sa zistiť, čo sa vlastne stalo. Budeme si volať.“

Sonja sa ešte raz pozrela na hodinky. Potom si objednala taxík a na minútu sa postavila pod sprchu. Vyčistila si zuby, hrebeňom prebehla vlasy, obliekla si čierne nohavice, čierne tričko a sivé sako. Do kabelky si vložila služobnú zbraň a na sako natiahla tmavočervenú koženú bundu. Potom s námahou zobudila manžela, vysvetlila mu, čo sa stalo, a požiadala ho, aby sa ráno postaral o deti. Z brány vyšla práve vo chvíli, keď pred dom odbočil taxík.

Kolegu Jerkera Holmberga nemusela hľadať dlho. Usúdila, že ho nájde v reštauračnom vozni, a tak sa aj stalo. Už jej stihol kúpiť kávu a obložený chlebík. Päť minút mlčky prežúvali. Napokon Holmberg odsunul šálku.

„Možno by sme si radšej mali nájsť prácu niekde inde,“ vydýchol.

O ŠTVRTEJ RÁNO do Gossebergy dorazil inšpektor Marcus Erlander z göteborského oddelenia násilných trestných činov a prebral velenie od nesmierne preťaženého Thomasa Paulssona. Erlander bol okrúhly prešedivený päťdesiatnik. Ihneď po prevzatí velenia vyslobodil Mikaela z pút a ponúkol mu croissant a kávu z termosky. Sadli si do obývačky, aby sa porozprávali medzi štyrmi očami.

„Hovoril som s inšpektorom Bublanským,“ začal Erlander. „Už roky sa poznáme a obaja Paulssonovo správanie ľutujeme.“

„Podarilo sa mu v noci prísť o policajta,“ odvetil Mikael.

Erlander prikývol. „Policajta Gunnara Anderssona som poznal osobne. Než sa presťahoval do Trollhättanu, slúžil v Göteborgu. Má trojročnú dcéru.“

„Je mi to ľúto. Snažil som sa varovať…“

Erlander opäť prikývol.

„Viem. A nebrali ste si pri tom servítku pred ústa, preto vás Paulsson nechal spútať. Veď ste položili aj Wennerströma. Jan Bublanski mi spomínal, že ste bezočivá novinárska beštia a bláznivý súkromný detektív, no nevylučuje, že máte pravdu. Dokážete ma niekoľkými vetami zasvätiť do situácie?“

„Ide o vyriešenie vraždy mojich priateľov Daga Svenssona a Mie Bergmanovej v Enskede a vraždu človeka, ktorý mojím priateľom nebol… advokáta Nilsa Bjurmana, poručníka Lisbeth Salanderovej.“

Erlander mlčky počúval.

„Ako viete, polícia po Lisbeth Salanderovej pátra už od Veľkej noci. Upodozrievali ju z trojnásobnej vraždy. V prvom rade vám teraz musí byť jasné, že Lisbeth je nevinná. V tejto súvislosti je skôr obeťou."

„Prípad Salanderová sa ma netýka, no po všetkom, čo o nej napísali médiá, len ťažko uverím, že je celkom bez viny."

„Aj tak je to pravda. Je nevinná. Bodka. Skutočným vrahom je Ronald Niedermann, ktorý dnes v noci zavraždil aj vášho kolegu Gunnara Anderssona. Pracuje pre Karla Axela Bodina."

„Teda pre toho Bodina, ktorý leží v nemocnici so sekerou v lebke."

„Čisto technicky už sekeru v hlave nemá. Predpokladám, že mu ju tam zaťala Lisbeth. Jeho skutočné meno znie Alexander Zalačenko. Je Lisbethin otec a bývalý vrah z povolania v ruskej vojenskej rozviedke. V sedemdesiatych rokoch zbehol a až do rozpadu Sovietskeho zväzu pracoval pre švédsku tajnú službu. Potom fungoval ako gangster na voľnej nohe."

Erlander zamyslene pozoroval bytosť na pohovke. Z Blomkvista sa lial pot, triasol sa od zimy a vyzeral naozaj zničene. Do tejto chvíle argumentoval racionálne a súvisle, no komisár Thomas Paulsson – ktorého slovám Erlander neprikladal veľkú dôveru – Erlandera už stihol varovať, že Blomkvist čosi bľaboce o ruských agentoch a nemeckých nájomných vrahoch, ktorí nepatrili k bežným objektom záujmu švédskych kriminalistov. Blomkvist očividne práve dospel v svojom príbehu do bodu, ktorý Paulsson zmietol zo stola. V priekope pri ceste však v tej chvíli už ležal mŕtvy a ťažko doráňaný policajt, a tak Erlander počúval. Aj tak však nedokázal zabrániť tomu, aby z jeho tónu zaznela nedôvera.

„Jasné. Ruský agent."

Blomkvist sa neveselo usmial. Sám si uvedomoval, že jeho príbeh musí znieť strašne.

„Bývalý ruský agent. Všetky tvrdenia viem dokázať."

„Pokračujte."

„Zalačenko pracoval v sedemdesiatych rokoch ako špičkový špión. Zbehol a švédska tajná služba mu poskytla útočisko. Pokiaľ viem, po rozpade Sovietskeho zväzu nebol ojedinelým prípadom."

„Okej."

„Neviem, čo presne sa udialo dnes v noci, no Lisbeth očividne vystopovala svojho otca, ktorého nevidela už pätnásť rokov. Jej matku vtedy zmlátil tak, že na následky zranení neskôr zomrela. Pokúsil sa zavraždiť aj Lisbeth, cez Ronalda Niedermanna nesie zodpovednosť aj za vraždu Daga Svenssona a Mie Bergmanovej. Okrem toho zorganizoval aj únos Lisbethinej priateľky Miriam Wu – určite ste počuli o finálovom súboji boxera Paola Roberta v Nykvarne."

„Ak Lisbeth Salanderová zaťala otcovi do hlavy sekeru, ťažko ju nazveme nevinnou.“

„Lisbeth má v tele tri guľky. Myslím si, že jej konaniu môžeme pripísať určitú mieru sebaobrany. Zaujímalo by ma…“

„Áno?“

„Lisbeth mala na sebe toľko blata a hliny, že jej vlasy sa zmenili na hrudu zeme. Jej šaty boli celé od piesku, akoby ju niekto zahrabal. A Niedermann toto umenie očividne ovládal. Polícia v Södertälje našla dva hroby neďaleko nykvarnského skladu, ktorý vlastní motorkársky gang Svavelsjö.“

„Už hovoríme o troch hroboch. Včera neskoro večer našli tretí. Ak však Salanderovú zastrelili a pochovali – ako sa dokázala do domu vrátiť so sekerou v ruke?“

„Ako som povedal, neviem, čo sa stalo, no Lisbeth je mimoriadne húževnatá žena. Snažil som sa Paulssona prehovoriť, aby sem poslal psy…“

„Sú na ceste.“

„Dobre.“

„Paulsson vás zatkol za urážku polície.“

„Nespravodlivo. Povedal som mu, že je idiot, nekompetentný idiot a hlupák. Nič z toho v danej súvislosti nemožno považovať za urážku.“

„Hm. Zatkli vás však aj za nelegálnu držbu zbrane.“

„Urobil som chybu, že som sa mu ju snažil odovzdať. Viac k tomu nemám čo dodať, kým sa neporadím s advokátom.“

„Okej. Zabudnime na to. Máme dôležitejšie veci. Čo viete o tom Niedermannovi?“

„Je to vrah. Niečo je na ňom divné, má cez dva metre a telo ako obrnený robot. Spýtajte sa naňho Paola Roberta, ten s ním boxoval. Trpí chorobou zvanou *congenital analgesia,* ktorá spôsobuje, že uňho nefunguje prenos informácie v nervových vláknach a Niedermann necíti bolesť. Nemec, narodený v Hamburgu, za mladi patril k skínom. Predstavuje veľkú hrozbu pre okolie, v súčasnosti je na úteku.“

„Tušíte, kam mohol ujsť?“

„Nie. Viem len toľko, že som vám ho pripravil na zatknutie, kým sa situácie nechopil ten trollhättanský hlupák.“

NIEKOĽKO MINÚT pred piatou si doktor Anders Jonasson sňal latexové rukavice a zahodil ich do odpadkového koša. Asistentka na ranu na dievčininom boku priložila kompresný obväz. Operácia trvala tri hodiny. Hľadel na Salanderovej vyholenú doráňanú hlavu, ktorú už zakrýval obväz.

Zmocnila sa ho neha, akú voči operovaným pacientom cítil často. Médiá opisovali Lisbeth Salanderovú ako psychopatického masového vraha, on ju však vnímal skôr ako postrelené vtáča. Zavrtel hlavou a pohľad uprel na Franka Ellisa, ktorý ho pobavene pozoroval.

„Si skvelý chirurg," pochválil ho Ellis.

„Môžem ťa pozvať na raňajky?"

„Dostanem tu niekde lekvárové palacinky?"

„Máme vafle," usmial sa Jonasson. „U mňa doma. Len varujem ženu, zavolám jej, že prídeme, a objednávam taxík." Pozrel sa na hodinky. „Keď tak nad tým rozmýšľam, bude lepšie nevolať."

ADVOKÁTKA ANNIKA GIANNINIOVÁ sa strhla zo spánku. Pri pohľade na hodinky na nočnom stolíku konštatovala, že o dve minúty bude šesť. Prvé stretnutie s klientom má už o ôsmej. Obrátila pohľad doľava: jej manžel Enrico Giannini pokojne spal a v najlepšom prípade vstane o ôsmej. Niekoľkokrát zažmurkala, vyliezla spod periny, postavila na kávu a zamierila do kúpeľne. Dlho nevedela vyjsť zo sprchy, potom si obliekla čierne nohavice, biely rolák a červené sako. Urobila si dve hrianky, položila na ne plátok syra, pomarančový lekvár a kúsok avokáda. S raňajkami si sadla k televízii v obývačke práve vo chvíli, keď sa začínali raňajšie správy. Odpila si z kávy a práve otvárala ústa, aby si odhryzla, keď jej rozospatý mozog zaregistroval obsah úvodných upútaviek.

Jeden policajt mŕtvy, druhý ťažko zranený. Dramatická noc, hľadaná trojnásobná vrahyňa Lisbeth Salanderová zatknutá.

Spočiatku len hltala útržky informácií a pochopila ich tak, že Lisbeth Salanderová zabila policajta. Správy neprezrádzali veľa, po chvíli z nich však vyrozumela, že kvôli vražde policajta polícia pátra po nejakom chlapovi. Celoštátne pátranie vyhlásili po nemenovanom tridsaťsedemročnom mužovi, Lisbeth Salanderová leží s ťažkými zraneniami v göteborskej nemocnici Sahlgrenska.

Annika prepla na druhý kanál, no ani tam nezmúdrela. Siahla po mobilnom telefóne a vyťukala bratovo číslo. Nedostupný. Pochytila ju hrôza. Mikael jej večer predtým volal, že je na ceste do Göteborgu. Bol na stope Lisbeth Salanderovej – a vraha menom Ronald Niedermann.

KEĎ SA ROZVIDNELO, pozorný policajt objavil za drevárňou stopy krvi. Policajný pes stopu sledoval na čistinku, asi štyristo metrov severovýchodne od statku.

Mikael ho s inšpektorom Erlanderom nasledoval. Pozorne si prezreli miesto. Nemohli nevidieť množstvo krvi v jame a okolo nej.

Našli aj dolámanú tabatierku, ktorú niekto očividne použil ako lopatku. Erlander ju vložil do igelitového vrecka a nález si zapísal. Pozbieral aj niekoľko zakrvavených hrúd hliny. Policajt v uniforme ho upozornil aj na nedopalok cigarety značky Pall Mall bez filtra niekoľko metrov od jamy. Aj ten skončil v zápisnici. Mikael si spomenul, že škatuľku Pall Mall videl v Zalačenkovej kuchyni.

Erlander zdvihol zrak a zagánil na zbierajúce sa mračná. Búrka, ktorá v noci zúrila v Göteborgu, očividne prechádzala južne od Nossebro, no bolo len otázkou času, kedy sa rozprší. Obrátil sa na policajta a požiadal ho, aby jamu čím skôr zakryl igelitom.

„Mám pocit, že máte pravdu," obrátil sa napokon na Mikaela. „Analýza krvi určite potvrdí, že tu ležala Lisbeth Salanderová, a predpokladám, že aj na tabatierke nájdeme jej odtlačky prstov. Zastrelili ju a pochovali, no nejakým spôsobom musela prežiť, podarilo sa jej vykopať a…"

„… a vrátila sa do domu, kde Zalačenkovi do hlavy zaťala sekeru," dokončil Mikael. „Tvrdohlavé dievča."

„Ale ako sa jej mohlo podariť zbaviť sa Niedermanna?"

Mikael mykol plecom. Tento fakt ho udivoval rovnako ako Erlandera.

KAPITOLA 2

Piatok 8. apríl

SONJA MODIGOVÁ a Jerker Holmberg dorazili na hlavnú stanicu v Göteborgu krátko po ôsmej. Bublanski im medzitým stihol dať nové inštrukcie. Nepôjdu do Gossebergy, ale vezmú si taxík na policajnú stanicu na námestí Ernst Fontells plats, kde sídli krajská kriminálka. Asi hodinu čakali, než inšpektor Erlander aj s Mikaelom Blomkvistom dorazí z Gossebergy. Mikael pozdravil Sonju, ktorú stretol už predtým, a podal ruku Holmbergovi. Potom sa k nim pripojil Erlanderov kolega, ktorý ich informoval o aktuálnom stave pátrania po Ronaldovi Niedermannovi. Bol stručný.

„Pátranie vedie krajská kriminálka. Pochopiteľne, vyhlásili sme celoštátne pátranie. O šiestej ráno sme našli policajné auto pri Alingsåse. Tam sa nám v tejto chvíli stopa stráca. Predpokladáme, že zmenil auto, no zatiaľ nám neprišla správa o krádeži iného vozidla."

„Médiá?" spýtala sa Modigová a ospravedlňujúco sa pozrela na Blomkvista.

„Vražda policajta urobila svoje. O desiatej máme tlačovú konferenciu."

„Vie niekto čosi o stave Lisbeth Salanderovej?" zapojil sa Mikael. Sám sa čudoval, ako málo ho zaujíma pátranie po Niedermannovi.

„V noci ju operovali. Guľku z hlavy jej vytiahli. Ešte sa neprebrala."

„Poznáme prognózu?"

„Pokiaľ viem, kým sa neprebudí, nedá sa predpovedať nič. No lekár, ktorý ju operoval, hovorí, že ak nenastanú komplikácie, mala by prežiť."

„A Zalačenko?"

„Kto?" spýtal sa Erlanderov kolega, ktorý ešte nebol zasvätený do zložitých detailov príbehu.

„Karl Axel Bodin."

„Aha, aj jeho v noci operovali. Má nepekne rozťatú tvár a druhú ranu tesne pod kolenom. Zranenia sú vážne, no nie je v ohrození života."

Mikael prikývol.

„Vyzeráte unavene," kývla hlavou Sonja.

„Nuž, už tretí deň nespím."

„Zaspal mi aj v aute z Nossebro," potvrdil Erlander.

„Dokážete nám ešte raz zhrnúť, čo sa stalo?" spýtal sa Holmberg. „Zdá sa mi, že súkromní detektívi vedú nad políciou 3:0."

Mikael sa smutne usmial.

„Tie slová by som rád počul od Bublanského."

Sadli si na raňajky do policajnej kaviarne. Mikael im polhodinu vysvetľoval, ako postupne skladal Zalačenkov príbeh. Keď skončil, jeho poslucháči zostali mlčky sedieť.

„V príbehu máte niekoľko bielych miest," ozval sa napokon Jerker Holmberg.

„Zrejme áno," potvrdil Mikael.

„Neprezradili ste nám, ako ste sa dostali k tej utajenej správe o Zalačenkovi."

Mikael prikývol.

„Našiel som ju v Lisbethinom byte, keď som konečne odhalil, kde sa skrýva. Ona si ju zasa priniesla z letnej vily advokáta Nilsa Bjurmana."

„Takže ste našli Salanderovej úkryt," konštatovala Sonja Modigová.

Mikael prikývol.

„A?"

„Adresu si zistite sami. Lisbeth si s jej utajením dala veľkú námahu a ja nebudem ten, kto ju vyzradí."

Modigová s Holmbergom si vymenili namrzené pohľady.

„Mikael… uvedomujete si, že tu vyšetrujeme prípad vraždy," začala Sonja.

„A vy ste ešte vždy nepochopili, že Lisbeth Salanderová je nevinná a spôsob, akým polícia narušila jej integritu, nemá v krajine obdobu. Lesbická satanistická liga, odkiaľ ste to vzali? Ak vám bude chcieť prezradiť, kde býva, som presvedčený, že tak urobí."

„Nechápem však ešte jednu vec," trval na svojom Holmberg. „Ako sa do celého príbehu zaplietol Bjurman? Tvrdíte, že celú lavínu spustil práve on, keď požiadal Zalačenka, aby zabil Salanderovú… prečo by to však robil?"

Mikael na dlhú chvíľu zaváhal.

„Predpokladám, že poveril Zalačenka, aby Lisbeth odstránil. Chcel ju zakopať pri nykvarnských skladoch."

„Bol jej poručník. Aký by mal na to motív?"

„Ťažko sa mi to vysvetľuje."

„Skúste to."

„Mal výnimočne silný motív. Dopustil sa niečoho, o čom Lisbeth vedela. Predstavovala hrozbu pre celú jeho budúcnosť aj pokojný život."

„Čo urobil?"

„Myslím si, že dôvod vám najlepšie vysvetlí sama Lisbeth."

Stretol sa s Holmbergovým pohľadom.

„Budem hádať," zapojila sa Modigová. „Bjurman nejakým spôsobom ublížil svojej chránenkyni."

Mikael prikývol.

„Môžem hádať, že sa dopustil nejakej formy sexuálneho násilia?"

Mikael mykol plecom a zdržal sa komentára.

„Neviete nič o tetovaní na Bjurmanovom bruchu, však?"

„O tetovaní?"

„Dielo amatéra s odkazom cez celé brucho… *Som sadistická sviňa, úchylák a násilník*. Rozmýšľali sme nad tým, čo môže znamenať."

Mikael zrazu nedokázal udržať smiech.

„Čo sa deje?"

„Ja som zas rozmýšľal nad tým, ako sa mu Lisbeth pomstila. Ale počúvajte… o tomto s vami nechcem hovoriť z rovnakých dôvodov ako predtým. Ide mi o Lisbethinu integritu. Zločin bol spáchaný na Lisbeth. Ona je obeťou. Rozhodnutie, čo vám povie, závisí výlučne od nej. *Sorry."*

Zatváril sa takmer previnilo.

„Znásilnenia sa majú oznámiť na polícii," podotkla Sonja Modigová.

„Súhlasím. Toto znásilnenie sa však udialo pred dvoma rokmi a Lisbeth s políciou o celej veci ešte nehovorila. Čo svedčí o tom, že tak urobiť nechce. Môžem s ňou nesúhlasiť, koľko len chcem, no rozhodujúce slovo má ona. Okrem toho…"

„Áno?"

„Nemá dôvod dôverovať polícii. Keď sa vám naposledy snažila vysvetliť, čo je Zalačenko za hajzla, zavreli ju do blázinca."

V PIATOK o deviatej ráno prokurátor Richard Ekström naznačil Janovi Bublanskému, aby si sadol. V bruchu ho mrazilo. Napravil si okuliare a pohladkal si pestovanú bradu. Situácia sa mu vymykala spod kontroly. Celý mesiac pracoval na honbe na Lisbeth Salanderovú. Na všetky strany ju opisoval ako nebezpečného psychopata. Púšťal médiám informácie, ktoré mu mali v následnom procese pomôcť. Všetko vyzeralo tak dobre.

Ani na okamih nezaváhal v presvedčení, že sa Lisbeth Salanderová dopustila troch vrážd a celý proces bude prechádzka ružovou záhradou, dokonalým divadelným predstavením s jeho osobou v hlavnej úlohe. Potom

sa všetko pokazilo a naraz musí čeliť inému vrahovi a chaosu bez konca. *Prekliata Salanderová.*

„Nuž, ocitli sme sa v peknej žumpe," začal. „Čo máš nové?"

„Vyhlásili sme celoštátne pátranie po Ronaldovi Niedermannovi, ešte vždy nám však uniká. V danej chvíli je obvinený len z vraždy policajta Gunnara Anderssona, no predpokladám, že obvinenie rozšírime aj na tie tri štokholmské vraždy. Možno by si mal zorganizovať tlačovú konferenciu."

Bublanski mu tlačovú konferenciu navrhol naschvál. Ekström ich nenávidel.

„S tým zrejme počkáme," zamračil sa Ekström.

Bublanski potlačil úsmev.

„Je to v prvom rade vec göteborskej polície," zdôraznil Ekström.

„Takže, na mieste máme Sonju Modigovú a Jerkera Holmberga a nadviazali sme spoluprácu…"

„S tlačovou konferenciou počkáme, než budeme vedieť viac," ostrým hlasom rozhodol Ekström. „Chcem vedieť jedno. Do akej miery si si istý, že Niedermann nesie zodpovednosť za štokholmské vraždy?"

„Ako policajt nemám najmenšie pochybnosti. Chýbajú nám však dôkazy, svedkovia aj technické podklady. Magge Lundin a Sonny Nieminen zo Svavelsjö zaryto mlčia, o Niedermannovi údajne nikdy nepočuli. Vražda policajta Gunnara Anderssona je však jednoznačná."

„Presne tak," prikývol Ekström. „Teraz je zaujímavá vražda policajta. Ale povedz mi jedno… existuje čosi, čo by naznačovalo, že Salanderová je predsa len zapletená do tých vrážd? Mohli s Niedermannom zorganizovať vraždy v dvojici?"

„Pochybujem. A túto teóriu by som sa ani nesnažil predkladať verejnosti."

„Čo však má potom s tým všetkým spoločné?"

„Je to mimoriadne zložitý príbeh. Presne ako ten Blomkvist od začiatku tvrdil, ide o človeka menom Zala… Zalačenko."

Pri vyslovení mena Mikael Blomkvist Ekströma viditeľne striaslo.

„Zala je zbeh, ruský nájomný vrah z čias studenej vojny," pokračoval Bublanski. „Do Švédska prišiel v sedemdesiatych rokoch, tu sa mu narodila Lisbeth Salanderová. Podporovala ho frakcia švédskej tajnej služby, ktorá zakrývala každý jeho zločin. Jeden z nich sa postaral aj o to, aby trinásťročnú Lisbeth Salanderovú zavreli na detskú psychiatrickú kliniku, lebo predstavovala riziko pre vyzradenie tajomstva o Zalačenkovi."

„Uvedomuješ si, že toto je dosť na hrane. S týmto príbehom nemôžeme vyjsť von. Ak som to pochopil správne, všetky informácie o Zalačenkovi sú utajené."

„To im neuberá na pravde. Mám dôkazy."

„Môžem sa na ne pozrieť?“

Bublanski mu prisunul fascikel so záznamom z policajného vyšetrovania v roku 1991. Ekström zamyslene hľadel na pečiatku, ktorá svedčila o tom, že ide o utajený materiál, a číslo spisu, ktorý jednoznačne dokazoval, že patrí tajnej službe. Zbežne prelistoval asi stostranový zväzok a niekoľko odsekov si aj prečítal. Napokon fascikel odložil.

„Musíme to celé trochu pribrzdiť, aby sa nám situácia celkom nevymkla spod kontroly. Lisbeth Salanderovú teda zavreli do blázinca, lebo sa pokúsila zabiť vlastného otca… toho Zalačenka. A teraz mu do hlavy zaťala sekeru. Inak ako pokus o vraždu sa to kvalifikovať nedá. A musíme ju zatknúť aj za postrelenie Maggeho Lundina v Stallarholmene.“

„Môžeš zatknúť, koho chceš, no byť tebou postupujem opatrne.“

„Ak celý ten príbeh s tajnými praskne, bude poriadny škandál.“

Bublanski mykol plecom. V opise práce mal vyšetrovanie zločinov, nie hasenie škandálov.

„Ten hajzel tajný, Gunnar Björck – čo vieme o jeho osobe?“

„Patrí k hlavným postavám. Je na péenke s boľavými platničkami a v súčasnosti býva v Smådalarö.“

„Rozumiem… o tajných predbežne ani slovo. Vyšetrujeme len vraždu policajta, nič iné. Našou úlohou bude zabrániť zmätkom.“

„Ťažko to ututláme.“

„Ako to myslíš?“

„Poslal som Curta Svenssona, aby Björcka priviedol na výsluch.“ Bublanski sa pozrel na hodinky. „Prebieha práve teraz.“

„Čo?“

„Pôvodne som chcel ísť do Smådalarö osobne, no potom do toho prišla tá vražda policajta.“

„Nedal som ti súhlas na zatknutie Björcka.“

„Máš pravdu. Nešli sme ho zadržať. Priviedol som ho na výsluch.“

„Nepáči sa mi to.“

Bublanski sa predklonil a vyzeral takmer neodolateľne.

„Richard… je to takto. Lisbeth Salanderová bola vystavená množstvu pochybení súdov, ktoré sa začali už v jej detstve. Ja to len tak nenechám. Môžeš ma odstrániť z tímu, no ak tak urobíš, budeš niesť následky.“

Richard Ekström sa zatváril, akoby zahryzol do kyslého jablka.

GUNNAR BJÖRCK, zástupca riaditeľa kancelárie tajnej služby pre zahraničie, toho času na péenke, otvoril dvere svojej letnej vilky v Smådalarö. Hľadel na mocného, plavovlasého a nakrátko ostrihaného muža v čiernej koženej bunde.

„Hľadám Gunnara Björcka.“

„To som ja.“

„Volám sa Curt Svensson, som z miestnej kriminálky.“

Muž mu predložil legitimáciu.

„Áno?“

„Žiadam vás, aby ste ma nasledovali na policajnú stanicu v Kungsholmene v súvislosti s vyšetrovaním prípadu Lisbeth Salanderovej.“

„Ach… musí ísť o omyl.“

„Nie je to omyl,“ odsekol Curt.

„Nerozumiete. Aj ja som policajt. Myslím, že by ste celú vec mali ešte raz prediskutovať s vaším šéfom.“

„Práve on chce s vami hovoriť.“

„Musím zatelefonovať…“

„Zavoláte z Kungsholmenu.“

Gunnara Björcka sa naraz zmocnil pocit absolútnej rezignácie.

Stalo sa. Odhalili súvislosti. Prekliaty hnusný Blomkvist. Prekliata Salanderová.

„Som zatknutý?“

„Ešte nie. Ak však chcete, postarám sa o to.“

„Nie… nie, samozrejme, že pôjdem s vami. Pochopiteľne, chcem pomôcť kolegom v polícii.“

„Výborne,“ usmial sa Curt a vstúpil za Björckom do domu. Pozorným okom sledoval, ako si Gunnar Björck zbiera oblečenie a vypína kávovar.

O JEDENÁSTEJ MIKAEL konštatoval, že jeho prenajaté auto ešte vždy stojí neďaleko príjazdovej cesty do Gossebergy, no je príliš unavený na to, aby si sadol za volant. Požiadal o radu inšpektora Marcusa Erlandera, a ten mu vyšiel v ústrety tým, že za volant jeho auta na cestu do Göteborgu posadil technikov z kriminálky.

„Berte to ako kompenzáciu za to, ako s vami zaobchádzali v noci.“ Mikael prikývol. Objednal si taxík do City Hotela na ulici Lorensbergsgatan neďaleko hlavnej triedy mesta. Jednoposteľová izba ho stála osemsto švédskych korún. Ihneď za sebou zatvoril dvere a vyzliekol sa. Nahý si sadol na posteľ a z vnútorného vrecka bundy vytiahol Lisbethin počítač. Ešte vždy nechápal, že mu ho pri osobnej prehliadke komisár Paulsson nevzal. Pravdepodobne vychádzal z toho, že patrí Mikaelovi, a keďže ho reálne nikdy nezatkli… Na chvíľu sa zamyslel. Potom ho vložil do svojej tašky na počítač vedľa Lisbethinho CD s označením Bjurman. Aj toto cédečko ušlo Paulssonovej pozornosti. Mikael si uvedomoval, že tým v

podstate zakrýva pred políciou dôkazy, no Lisbeth by zrejme nerada tieto predmety videla v nesprávnych rukách.

Zapol si mobil, baterku potreboval nabiť. Vyťukal číslo svojej sestry, advokátky Anniky Gianniniovej.

„Ahoj, sestrička."

„Čo máš spoločné s nočnou vraždou policajta?" spýtala sa bez otáľania.

V krátkosti zhrnul, čo sa stalo.

„Okej. Salanderová teda leží na jednotke intenzívnej starostlivosti."

„To je pravda. Kým sa nepreberie, nedozvieme sa, aké vážne sú jej zranenia, no bude potrebovať advokáta."

Annika sa zamyslela.

„Myslíš, že bude chcieť mňa?"

„Predpokladám, že nebude chcieť nijakého advokáta. Nie je ten typ, ktorý ľudí prosí o pomoc."

„Mám pocit, že bude potrebovať skôr odborníka na trestné právo. Musím si najprv prejsť všetky podklady."

„Porozprávaj sa s Erikou Bergerovou, môže ti dať kópie."

Len čo zložil, zavolal Erike. Mobilný telefón nezdvíhala, a tak vytočil číslo redakcie. Ozval sa Henry Cortez.

„Erika je niekde vonku," vysvetlil mu.

Mikael mu v krátkosti zhrnul, čo sa stalo, a poprosil Henryho, aby to odkázal šéfredaktorke Millennia.

„Okej, čo mám robiť ja?" spýtal sa Henry.

„Dnes nič," odvetil Mikael. „Musím sa vyspať. Ak sa nestane nič nepredvídateľné, zajtra prídem do Štokholmu. Millennium vo svojom ďalšom čísle predstaví svoju verziu udalostí. Máme mesiac čas."

Ukončil hovor, vliezol pod perinu a do tridsiatich sekúnd zaspal.

ZÁSTUPKYŇA RIADITEĽA krajskej polície Monica Spångbergová zaťukala perom o svoj pohár s minerálkou a požiadala prítomných o pozornosť. V jej kancelárii sedela okolo konferenčného stolíka desiatka osôb. Tri ženy a sedem mužov – šéf úseku násilných trestných činov, jeho zástupca, traja inšpektori vrátane Marcusa Erlandera aj tlačový hovorca göteborskej polície. Na stretnutie pozvali aj vyšetrovateľku Agnetu Jervasovú a inšpektorov Sonju Modigovú a Jerkera Holmberga zo štokholmskej polície. Posledných menovaných zavolali najmä ako prejav vôle spolupracovať s kolegami z hlavného mesta, a trochu im chceli aj ukázať, ako sa robí skutočné vyšetrovanie.

Spångbergová, zvyknutá na to, že je jedinou ženou v mužskom kolektíve, bola známa tým, že nemrhá čas na formality a prázdne frázy. V

krátkosti im vysvetlila, že riaditeľ krajskej polície bol na služobnej ceste na konferencii EuroPolu v Madride, po informácii o vražde policajta cestu okamžite prerušil, no nemôžu ho doma čakať skôr než neskoro večer. Potom sa obrátila priamo na šéfa úseku násilných trestných činov Andersa Pehrzona a požiadala ho o zhrnutie aktuálnej situácie.

„Od vraždy kolegu Gunnara Anderssona uplynulo asi desať hodín. Poznáme meno vraha – je ním Ronald Niedermann –, no ešte stále nám chýba jeho fotografia."

„Zo Štokholmu máme jeho asi dvadsať rokov starú fotografiu. Poskytol nám ju Paolo Roberto, no je v podstate nepoužiteľná," poznamenal Jerker Holmberg.

„V poriadku. Ako je známe, policajné auto, ktorého sa zmocnil, sme dnes ráno našli v Alingsåse. Stálo v bočnej uličke asi tristopäťdesiat metrov od železničnej stanice. Dnes ráno nám zatiaľ nikto krádež auta nehlásil."

„Pátranie?"

„Kontrolujeme vlaky prichádzajúce do Štokholmu a Malmö. Bolo vyhlásené celoštátne pátranie a informovali sme aj políciu v Dánsku a Nórsku. Do akcie sme priamo zapojili asi tridsať policajtov, no, samozrejme, aj zvyšok policajného zboru má oči otvorené."

„Stopy?"

„Nemáme. Zatiaľ. No pri tom, ako Niedermann vyzerá, by nemal byť problém ho dostať."

„Má niekto informácie o zdravotnom stave Fredrika Torstenssona?" spýtal sa jeden z inšpektorov.

„Leží v nemocnici Sahlgrenska. Je v stave ako po ťažkej autonehode. Ťažko uveriť, že mu tieto zranenia mohol spôsobiť holými rukami. Okrem polámaných kostí a rebier má zranený aj krčný stavec. Hrozí mu, že zostane čiastočne ochrnutý."

Prítomní sa na niekoľko sekúnd zamysleli nad situáciou kolegu, potom sa slova opäť ujala Spångbergová. Obrátila sa k Erlanderovi.

„Čo sa vlastne v Gosseberge udialo?"

„Udial sa tam Thomas Paulsson."

V kancelárii to zašumelo.

„Naozaj ho nedokážeme poslať do penzie? Veď je predsa hotová katastrofa."

„Paulssona poznám veľmi dobre," ostro odsekla Spångbergová. „Za posledných… povedzme, že dvoch rokov som však naňho nepočula ponosy."

„Jeho nadriadený je Paulssonov starý známy, zrejme nad ním drží ochrannú ruku. A to nemyslím ako kritiku. Dnes v noci si však Paulssonovo správanie vyslúžilo kritiku zo strany niekoľkých kolegov."

„Čo konkrétne mu vyčítali?“

Marcus Erlander zaškúlil na Modigovú s Holmbergom. Očividne sa okúňal poukazovať na nedostatky vo vlastných radoch pred kolegami zo Štokholmu.

„Najzvláštnejší bol asi fakt, keď kolegu z techniky nasadil na inventarizáciu drevárne, kde sme toho Zalačenka našli.“

„Inventarizáciu drevárne?“ prekvapila sa Spångbergová.

„Nuž… áno… chcel vedieť, presne koľko je tam polienok. Aby mohol podať exaktnú správu.“

Okolo stolíka sa rozhostilo napäté ticho, potom Erlander pokračoval.

„Dnes ráno sme sa dozvedeli, že Paulsson už minimálne dva roky užíva psychofarmaká Xanor a Efexor. Vlastne by mal byť na péenke, no pred kolegami svoj stav tají.“

„Aký stav?“ ostro sa spýtala Spångbergová.

„Neviem presne, čím trpí – lekári sú viazaní lekárskym tajomstvom –, no lieky, ktoré užíva, na jednej strane utlmujú strach, na druhej strane do človeka vháňajú energiu. Dnes v noci jednoducho fičal.“

„Panebože,“ vydýchla Spångbergová. Z očí jej šľahali rovnaké blesky, aké v ranných hodinách pretínali göteborskú oblohu. „Chcem sa s Paulssonom porozprávať. Ihneď.“

„To zrejme nebude jednoduché. Ráno skolaboval a odviezli ho do nemocnice z dôvodu celkového vyčerpania. Jednoducho, mali sme obrovskú smolu, že služba vyšla práve naňho.“

„Môžem sa spýtať?“ zapojil sa šéf úseku násilných trestných činov. „Paulsson teda v noci Blomkvista zatkol?“

„Podal správu, v ktorej spomína urážku verejného činiteľa, kladenie odporu polícii a nedovolené ozbrojovanie.“

„Čo hovorí Blomkvist?“

„Priznal urážku, no tvrdí, že konal v sebaobrane. Tvrdí, že odpor spočíval najmä v tom, že sa dôraznými slovami snažil zabrániť tomu, aby Torstensson s Anderssonom vyrazili po Niedermanna bez akýchkoľvek posíl.“

„Svedkovia?“

„Policajti Torstensson a Andersson, Dovoľte mi povedať, že Paulssonovej správe prikladám nulovú hodnovernosť. Ide o typickú snahu konať skôr, než ho obviní Blomkvist.“

„Blomkvist však Niedermanna premohol celkom sám?“ začudovala sa Agneta Jervasová.

„Použitím zbrane.“

„Takže Blomkvist zbraň mal. Teda jeho zatknutie sa predsa o čosi opiera. Odkiaľ ju mal?“

„Blomkvist sa nechce vyjadrovať skôr, než sa porozpráva s advokátom. Paulsson ho však zatkol vo chvíli, keď mu Blomkvist zbraň dobrovoľne *odovzdával*."

„Môžem niečo navrhnúť?" opatrne sa zapojila Modigová.

Všetci sa na ňu pozreli.

„Mikaela Blomkvista som počas vyšetrovania stretla hneď niekoľkokrát a môj pocit z neho je taký, že hoci je novinár, má rozum. Predpokladám, že rozhodnutie, či Blomkvista obžalujeme, je na vás…" Pozrela sa na Agnetu Jervasovú, ktorá prikývla. „V tom prípade – to s tou urážkou a odporom sú hlúposti, predpokladám, že to rovno vylúčite."

„Pravdepodobne áno. No nelegálne ozbrojovanie je už o čosi vážnejšie."

„Navrhla by som, aby ste chvíľu počkali. Blomkvist mozaiku celého príbehu poskladal sám a má pred políciou veľký náskok. Bude nám väčšmi na osoh, ak s ním budeme v dobrom spolupracovať. Inak sa nám môže stať, že sa vrhne na celý policajný zbor."

Zmĺkla. Po niekoľkých sekundách si Marcus Erlander odkašľal. Ak našla odvahu prejaviť sa Modigová, on nebude horší.

„Súhlasím. Aj ja Blomkvista vnímam ako rozumného človeka. Už som sa mu za tie nočné udalosti ospravedlnil. Zdá sa mi, že je ochotný na to zabudnúť. Okrem toho je zásadový človek. Podarilo sa mu vystopovať Salanderovej útočisko, no odmieta nám jej adresu prezradiť. Nebojí sa verejnej diskusie s políciou… a vieme, že jeho pozícia mu zaručuje, že jeho hlas bude médiami prijímaný rovnako vážne ako akékoľvek obvinenie zo strany Paulssona."

„No odmieta podať polícii informáciu o Salanderovej?"

„Vraj sa na to máme spýtať jej."

„O akú zbraň išlo?" zmenila tému Jervasová.

„Colt 1911 Government. Sériové číslo neznáme. Poslal som ju technikom a ešte nevieme, či bola použitá pri nejakom trestnom čine vo Švédsku. Pozitívny nález by situáciu, pochopiteľne, zmenil."

Monica Spångbergová sa opäť ujala slova.

„Agneta, rozhodnutie, či začneš vyšetrovanie proti Blomkvistovi, nechávam na teba. Môj návrh je počkať na správu od technikov. Poďme ďalej. Ten Zalačenko… čo nám o ňom vie povedať Štokholm?"

„Veci sa majú tak, že o Zalačenkovi aj Niedermannovi sme prvý raz počuli včera popoludní," priznala Modigová.

„Ja som si myslel, že v Štokholme naháňate lesbickú satanistickú ligu," poznamenal jeden z policajtov. Niekoľkým prítomným zašklbalo kútikmi úst. Jerker Holmberg si kontroloval nechty. Odpovedať musela Modigová.

„Medzi nami vám môžem prezradiť, že aj v Štokholme máme nášho *Thomasa Paulssona,* a to s tou lesbickou satanistickou ligou je stopa, ktorá pochádza od neho."

Sonja Modigová a Jerker Holmberg v priebehu nasledujúcej polhodiny zhrnuli prítomným priebeh vyšetrovania.

Okolo stola sa následne rozhostilo ticho.

„Ak je tá vec s Gunnarom Björckom pravda, tajnú políciu čakajú horúce chvíľky," ozval sa ktosi.

Všetci prikývli. Agneta Jervasová zdvihla ruku.

„Ak rozumiem správne, vaše podozrenia sa do veľkej miery zakladajú na predpokladoch a indíciách. Ako vyšetrovateľka však mám obavy, či nájdete dostatok dôkazov."

„To si uvedomujeme aj my," uznal Holmberg. „Myslím si, že máme jasno v základných rysoch, no zostáva pred nami ešte veľa otáznikov."

„Viem, že v súčasnosti kontrolujete aj vykopané hroby v Nykvarne pri Södertälje," zapojila sa Spångbergová. „O koľkých vraždách teda hovoríme?"

Jerker Holmberg unavene prižmúril oči.

„Začali sme s troma vraždami v Štokholme – ide o tie vraždy, kvôli ktorým sme pátrali po Salanderovej, teda advokát Bjurman, novinár Dag Svensson a doktorandka Mia Bergmanová. Pri sklade v Nykvarne sme našli ďalšie tri hroby. V jednom hrobe sme identifikovali rozštvrtené telo známeho dílera a vreckára. V druhom sme našli ešte neidentifikovanú ženu. Tretí hrob práve otvárame. Zdá sa, že od vrážd už prešiel nejaký čas. Okrem toho Mikael Blomkvist prípad spojil s vraždou prostitútky v Södertälje spred niekoľkých mesiacov."

„Takže s policajtom Gunnarom Anderssonom v Gosseberge hovoríme minimálne o ôsmich vraždách… to je hrozné číslo. Podozrievame toho Niedermanna zo všetkých vrážd? V takom prípade by bol skutočne šialený masový vrah."

Sonja Modigová a Jerker Holmberg si vymenili pohľady. Prišiel čas sa rozhodnúť. Napokon sa slova ujala Sonja Modigová.

„Hoci nám ešte chýbajú dôkazy, ja aj môj šéf inšpektor Jan Bublanski sa prikláňame k názoru, že Blomkvist má pravdu, keď tvrdí, že prvé tri vraždy vykonal Niedermann. Znamená to, že Salanderová je nevinná. Pokiaľ ide o hroby v Nykvarne, Niedermann sa spája s miestom únosom Salanderovej priateľky Miriam Wu. Niet najmenších pochýb, že pre ňu pripravili hrob číslo štyri. Samotná budova však patrí príbuznému vodcu gangu Svavelsjö MC, a než sa nám podarí identifikovať zvyšky tiel, nerobila by som unáhlené závery."

„Toho dílera ste identifikovali…"

„Kenneth Gustafsson, štyridsaťštyri rokov, známy díler a už za mladi problémový typ. Spontánne by som to tipovala na nejaké interné vyrovnávanie účtov. Svavelsjö MC je zapletený v najrozmanitejšej trestnej činnosti, okrem iného distribuujú aj metamfetamín. Môže tu teda ísť o cintorín ľudí, ktorí sa dostali do sporu s gangom. Ale…“

„Pokračujte.“

„Tá prostitútka, ktorú zavraždili v Södertälje… volá sa Irina Petrova, má dvadsaťdva rokov.“

„A?“

„Pitva potvrdila, že čelila mimoriadne drsnému násiliu a jej zranenia pripomínali zranenia po úderoch bejzbalovou pálkou. Patológ z nich aj tak nedokázal určiť, aký predmet ich spôsobil. Blomkvist poukázal na to, že mohlo ísť o mimoriadnu silu holých rúk…“

„Niedermann?“

„Môžeme to predpokladať. Chýbajú nám však akékoľvek dôkazy.“

„Ako budeme postupovať?“ spýtala sa Spångbergová.

„Musím sa porozprávať s Bublanským, no zrejme treba najprv vypočuť Zalačenka. Zaujíma nás, čo vie o vraždách v Štokholme. Vy zasa chcete dolapiť Niedermanna.“

Jeden z inšpektorov zdvihol ruku.

„Môžem sa spýtať… čo sme našli na tom gosseberskom statku?“

„Nič veľké. Štyri revolvery. Rozobratý Sig Sauer, ktorý sa práve niekto chystal na kuchynskom stole naolejovať. Poľský P-83 Wanad na podlahe vedľa pohovky v kuchyni. Colt 1911 Government – pištoľ, ktorú sa Blomkvist snažil odovzdať Paulssonovi. A napokon Browning kaliber 22, ktorý v tejto zbierke pôsobí takmer ako detská hračka. Predpokladáme, že výstrel z tejto zbrane zasiahol aj Salanderovú, keďže aj s guľkou v hlave ešte vždy žije.“

„Ešte čosi?“

„Zhabali sme tašku s hotovosťou asi dvestotisíc korún. Našli sme ju na poschodí v izbe, ktorú využíval Niedermann.“

„A ste si istí, že je to jeho izba?“

„Nuž, veľkosť jeho šiat je XXL. Zalačenko nosí maximálne veľkosť M.“

„Máme čosi, čím by sme Zalačenkovi dokázali trestnú činnosť?“ spýtal sa Jerker Holmberg.

Erlander zavrtel hlavou.

„Pochopiteľne, to závisí od spôsobu, akým si vysvetlíte zhabané zbrane. Odhliadnuc od zbraní a mimoriadne dômyselného kamerového systému na ochranu pozemku, nenašli sme nič, čo by Gossebergu odlišovalo od

akéhokoľvek iného statku vo Švédsku. Ešte aj dom je zariadený veľmi sparťansky.“

Chvíľu pred dvanástou zaklopal na dvere policajt v uniforme a Monike Spångbergovej podal papier. Zdvihla prst.

„Máme informáciu o nezvestnej osobe v Alingsåse. Dvadsaťsedemročná zdravotná sestra Anita Kasperssonová odišla z domu o 7.30 ráno. Odviezla dieťa do škôlky, pred ôsmou mala byť v práci. No do práce neprišla. Pracuje v súkromnej zubnej ambulancii asi stopäťdesiat metrov od miesta, kde sme našli ukradnuté policajné auto.“

Erlander a Sonja Modigová sa súčasne pozreli na hodinky.

„Takže má štvorhodinový náskok. Čo to je za auto?“

„Tmavomodrý Renault, ročník 1991. Tu je ešpézetka.“

„Ihneď vyhláste pátranie po tomto aute. V tejto chvíli sa už môže nachádzať kdekoľvek medzi Oslom, Malmö a Štokholmom.“

Ešte niekoľko minút diskutovali, potom schôdzu ukončili rozhodnutím, že Sonja Modigová a Marcus Erlander spoločne vypočujú Zalačenka.

HENRY CORTEZ so zvrašteným obočím sledoval, ako Erika Bergerová vyšla zo svojej kancelárie a zmizla v kuchynke. O niekoľko sekúnd sa opäť vynorila so šálkou kávy. Zatvorila za sebou dvere.

Henry nevedel pomenovať, čo presne sa mu nepáči. Redakcia Millennia bola malá, kolegovia v nej mali k sebe blízko. Už štyri roky pracoval v časopise na polovičný úväzok a počas tých rokov zažil niekoľko poriadnych búrok. Napríklad v čase, keď Mikael Blomkvist sedel tri mesiace vo väzení za ohováranie a časopis takmer zanikol. Zažil aj vraždu svojho spolupracovníka Daga Svenssona a jeho priateľky Mie Bergmanovej.

Vo všetkých búrkach stála Erika nepohnute ako skala, ktorou nepohne ani najsilnejší hurikán. Neprekvapil ho fakt, že mu Erika skoro ráno zavolala, aby ho aj s Lottie Karimovou zapojila do práce. Salanderovej prípad sa zdramatizoval a Mikael sa zaplietol do vraždy policajta v Göteborgu.

Potiaľ bolo všetko jasné. Lottie Karimová sa zabývala na policajnej stanici a snažila sa dostať aspoň k nejakým informáciám. Henry celé ráno obvolával ľudí a skladal mozaiku udalostí noci. Blomkvist mu nezdvíhal, no Henry vďaka svojim prameňom získal relatívne slušný prehľad o tom, čo sa stalo.

Erika Bergerová však celé dopoludnie zostávala duchom neprítomná. Dvere do kancelárie si zatvárala len veľmi zriedka – keď mala návštevu, alebo intenzívne pracovala. Dnes ráno k nej návšteva neprišla a ani sa nevenovala práci. Keď jej Henry niekoľkokrát zaklopal na dvere, aby

oznámil najnovšie správy, našiel ju sedieť a prázdnym pohľadom sledovať ruch na ulici Götgatan. Jeho informácie akoby ju ani nezaujímali.

Niečo sa deje.

Jeho úvahy prerušil zvonček pri dverách. Zanedlho do kancelárie vstúpila Annika Gianniniová. Henry niekoľkokrát videl Blomkvistovu sestru, no veľa o nej nevedel.

„Ahoj, Annika," pozdravil. „Mikael tu dnes nie je."

„Viem. Chcem sa zhovárať s Erikou."

Erika Bergerová zdvihla zrak. Keď sa otvorili dvere, rýchlo sa obrátila do kancelárie.

„Ahoj," pozdravila. „Mikael tu dnes nie je."

Annika sa usmiala.

„Viem. Som tu kvôli Björckovmu utajenému spisu. Micke ma poprosil, aby som si ho pozrela skôr, než sa rozhodnem, či budem Salanderovú zastupovať."

Erika prikývla. Vstala a podala jej zo stola fascikel.

Annika na chvíľu zaváhala. Chcela vstať a vyjsť, potom si to rozmyslela a sadla si oproti Erike.

„Takže, čo sa s tebou deje?"

„Končím v Millenniu. A nedokázala som to Mikaelovi povedať. Pátranie po Salanderovej ho tak pohltilo, že som si nenašla vhodnú príležitosť. Nemôžem to povedať ostatným skôr, než sa o tom dozvie Mikael. A je mi z toho zle."

Annika si zahryzla do spodnej pery.

„A teraz to hovoríš mne. Čo budeš robiť?"

„Stanem sa šéfredaktorkou denníka *Svenska Morgon-Posten."*

„Fíha. V tom prípade by som ti mala skôr gratulovať, než sušiť slzy a počúvať škrípanie zubov."

„Nechcela som v Millenniu skončiť takto – uprostred najhoršieho chaosu. Prišlo to ako blesk z jasného neba a ja nedokážem povedať nie. Viem, že taká šanca sa už nezopakuje. Ponuku som dostala deň predtým, ako zavraždili Daga s Miou, a v tom chaose som sa rozhodla nikomu nič nehovoriť. A teraz mám zlé svedomie."

„Rozumiem. A bojíš sa to povedať Mickemu."

„Nepovedala som to nikomu. Myslela som, že tam začnem až po lete, a tak mám na spoveď čas. Teraz však chcú, aby som nastúpila ihneď."

Zmĺkla. Slzy mala na krajíčku.

„Toto je v podstate môj posledný týždeň v Millenniu. Budúci týždeň som preč, potrebujem týždeň dovolenky, aby som sa znovu nabila energiou. A potom už prvého mája nastupujem."

„A čo by sa stalo, keby ťa prešlo auto? Z minúty na minútu by zostali bez šéfredaktora.“

Erika zdvihla zrak.

„No mňa auto neprešlo. Vedome som to pred všetkými niekoľko týždňov tajila.“

„Chápem, že je to nepríjemná situácia, no mám pocit, že Micke s Christerom a ostatnými to zvládnu. Myslím si však, že by si im to mala okamžite povedať.“

„No áno, tvoj prekliaty brat je dnes v Göteborgu. Spí a nezdvíha telefón.“

„Viem. Nepoznám veľa ľudí, ktorí vedia tak dôsledne ignorovať zvonenie telefónu ako Mikael. Tu však nejde o teba a Mickeho. Viem, že ste spolu pracovali dvadsať rokov a mali ste jeden druhého, no musíš myslieť aj na Christera a ďalších ľudí v redakcii.“

„Mikael však bude…“

„Mikael bude zúriť. Určite áno. Ak však nevie zvládnuť fakt, že si po dvadsiatich rokoch urobila chybu, nestojí ti za ten čas, čo si doňho vložila.“

Erika si vzdychla.

„Teraz sa vzchop. Zavolaj Christera a zvyšok redakcie. Teraz hneď.“

KEĎ ERIKA BERGEROVÁ zvolala kolegov z Millennia do malej konferenčnej miestnosti, Christer Malm zostal chvíľu sedieť ako obarený. Schôdzu vyhlásili len niekoľko minút predtým, ako sa chystal odísť na víkend trochu skôr. Hodil pohľad na Henryho a Lottie, obaja boli rovnako prekvapení ako on. Malin Erikssonová tiež netušila nič, ani redaktorka Monica Nilssonová, ani šéf inzertného oddelenia Sonny Magnusson. S výnimkou Mikaela Blomkvista, ktorý sa nachádzal v Göteborgu, bola zostava kompletná.

Panebože. Mikael nič nevie, uvedomil si Christer. *Som zvedavý, ako zareaguje.*

Potom si uvedomil, že Erika zmĺkla a v konferenčnej miestnosti zavládlo ticho. Zavrtel hlavou, vstal, Eriku objal a pobozkal ju na líce.

„Gratulujem, Ricky,“ usmial sa. „Šéfredaktorka SMP. V porovnaní s touto malou plachetničkou to nie je zlý krok.“

Henry Cortez sa prebral z ochromenia a začal tlieskať. Erika ho gestom zastavila.

„Prestaň,“ zamračila sa. „Dnes si nijaký potlesk nezaslúžim.“

Chvíľu mlčala a skúmala svojich kolegov.

„Počúvajte… je mi nesmierne ľúto, že to dopadlo takto. Chcela som vám to povedať už pred niekoľkými týždňami, no stratila som sa v tom

chaose po vraždách. Mikael a Malin pracovali ako posadnutí a nenašla som vhodnú chvíľu. Preto sme skončili takto.“

Malin Erikssonová si v tej chvíli uvedomila, ako málo personálu tvorí Millennium. Po Erike zostane veľké prázdne miesto. Nech sa dialo čokoľvek, aj v tom najväčšom chaose sa Malin o Eriku mohla oprieť, bola pre ňu ako skala vo vetre. Nuž… niet divu, že sa ju rozhodol osloviť Zlý drak. Čo sa však bude diať teraz? Erika hrala v Millenniu kľúčovú úlohu.

„Niekoľko vecí si musíme ujasniť. Aj ja chápem, že v redakcii tým vyvolám chaos. Nechcela som to, no už sa stalo. Po prvé: z Millennia neodchádzam úplne. Ponechávam si svoj podiel a budem sa zúčastňovať na poradách vedenia. Na druhej strane však, pochopiteľne, nebudem nijako zasahovať do redakčnej práce – opak by znamenal konflikt záujmov.“

Christer Malm zamyslene prikývol.

„Po druhé: formálne končím posledný aprílový deň. No prakticky je dnešok môj posledný pracovný deň. Na budúci týždeň budem, ako viete, odcestovaná. A rozhodla som sa, že na tých niekoľko dní sa už nevrátim.“

Chvíľu mlčala.

„Nasledujúce číslo mám hotové v počítači. Stačí v ňom dotiahnuť zopár drobností. Bude to moje posledné číslo. Preto je nutné, aby na moju pozíciu nastúpil nový šéfredaktor. Dnes večer si upracem stôl.“

Hrobové ticho.

„O tom, kto nastúpi na moje miesto, musí rozhodnúť vedenie. No musíte si to prediskutovať aj v redakcii.“

„Mikael,“ vyhŕkol Christer Malm.

„Nie. Mikael v nijakom prípade. Bol by jednoznačne tou najhoršou voľbou. Je dokonalý na mieste zodpovedného redaktora, skvelý v odhaľovaní pravdy a skladaní neuveriteľných textov. Bol by však brzdou. Šéfredaktor musí tlačiť do ofenzívy. Mikael sa okrem toho zvykne ponárať do vlastných príbehov a na celé týždne zmiznúť z redakcie. Je bez konkurencie, keď horí, no až neuveriteľne slabý v každodennej práci. To si uvedomuje každý z vás.“

Christer Malm prikývol.

„Millennium fungovalo vďaka rovnováhe medzi tebou a Mikaelom.“

„Nielen vďaka tomu. Určite si spomínate na ten prekliaty rok, keď Mikael trčal v Hedestade. Millennium fungovalo aj bez neho. A rovnako dobre bude teraz fungovať aj bezo mňa.“

„Rozumiem. Akú máš predstavu?“

„Christer, mojou voľbou si ty…“

„Neprichádza do úvahy.“ Christer Malm na znak nesúhlasu prudko zamával rukami.

„… no keďže viem, že odmietneš, mám ešte jedno riešenie. Malin, k dnešnému dňu nastupuješ na miesto šéfredaktorky časopisu."

„Ja?!" hlesla Malin.

„Ty. Na mieste, na ktorom si pracovala doteraz, si bola skvelá."

„Ale ja…"

„Skús to. Dnes večer si upracem stôl. V pondelok ráno sa môžeš nasťahovať. Májové číslo je takmer hotové, na ňom sme sa už dosť nadreli. V júni vychádza dvojčíslo, potom máme mesiac voľno. Ak to nebude fungovať, vedenie bude musieť nájsť v auguste niekoho iného. Henry, ty začneš pracovať na plný úväzok a nastúpiš na miesto Malin. Potom musíte nájsť nového človeka. Rozhodnutie je však na vás a vedení."

Chvíľu zamyslene pozorovala tváre okolo seba.

„Ešte jedna vec. Začínam pracovať v inom denníku. SMP a Millennium síce nie sú skutoční konkurenti, no aj tak to znamená, že nechcem vedieť ani o písmeno viac, než už o najbližšom čísle viem. Odteraz všetko riešite s Malin."

„Ako to urobíme so Salanderovou?" spýtal sa Henry.

„Preberte to s Mikaelom. O Salanderovej viem, no celý ten príbeh je pre mňa zabudnutý. Do SMP ho nevezmem."

Erika v tej chvíli pocítila neuveriteľnú úľavu.

„To je všetko." Kývnutím hlavy schôdzu ukončila, vstala a bez ďalších slov sa vrátila do svojej kancelárie.

Redaktori Millennia zostali mlčky sedieť. Až o hodinu neskôr na Erikine dvere zaklopala Malin.

„Ahoj."

„Áno?"

„Zamestnanci ti chcú niečo povedať."

„Čo?"

„Tu vonku."

Erika sa postavila do dverí. Pripravili pre ňu tortu a kávu.

„Napadlo mi, že poriadnu rozlúčkovú párty si necháme na neskôr," vysvetlil jej Christer. „No teraz sa musíš uspokojiť aspoň s týmto."

Erika sa v ten deň prvý raz usmiala.

KAPITOLA 3

Piatok 8. apríl – sobota 9. apríl

ALEXANDER ZALAČENKO bdel už osem hodín, keď ho o siedmej večer navštívili Sonja Modigová a Marcus Erlander. Absolvoval pomerne náročnú operáciu, počas ktorej mu napravili veľkú časť čeľustnej kosti a upevnili titánovými skrutkami. Spod obväzov mu vykúkalo iba ľavé oko. Lekár mu vysvetlil, že úder sekerou mu rozbil čeľusť a poškodil čelovú kosť, odťal veľkú časť svalov z pravej časti tváre a natrhol očnú jamku. Zalačenko užil veľkú dávku liekov utišujúcich bolesť, no aj tak pokojne môže odpovedať na otázky. Výsluch ho však rozhodne nesmie vyčerpať.

„Dobrý večer, pán Zalačenko," pozdravila Sonja. Predstavila seba aj kolegu Erlandera.

„Volám sa Karl Axel Bodin," s námahou precedil pomedzi zaťaté zuby. Hovoril pokojným hlasom.

„Viem presne, kto ste. Váš životopis som si prečítala v správe tajnej polície."

To nebola celkom pravda vzhľadom na to, že tajní ešte nijaký dokument o Zalačenkovi nevydali.

„To je už dávno," trval na svojom Zalačenko. „Teraz som Karl Axel Bodin."

„Ako vám je?" pokračovala Modigová. „Ste schopný s nami hovoriť?"

„Chcem nahlásiť zločin. Moja dcéra sa ma pokúsila zabiť."

„To vieme. Príde chvíľa, keď túto vec vyšetríme," zapojil sa Erlander. „No teraz sa s vami chceme porozprávať o naliehavejších otázkach."

„Čo môže byť naliehavejšie než pokus o vraždu?"

„Chceme sa s vami porozprávať o troch vraždách v Štokholme, minimálne troch ďalších vraždách v Nykvarne a aj o jednom únose."

„O ničom neviem. Koho zavraždili?"

„Pán Bodin, máme dôvodné podozrenie, že váš spoločník pán Ronald Niedermann je vo všetkých spomínaných bodoch vinný," vysvetlil mu Erlander. „Dnes v noci okrem toho zavraždil policajta z mesta Trollhättan."

Sonju trochu prekvapilo, že Erlander Zalačenkovi vyšiel v ústrety tým, že použil meno Bodin. Zalačenko trochu otočil hlavu, aby na Erlandera videl. Hlas mu o čosi zmäkol.

„To… mi je ľúto. Netuším, čím sa Niedermann živí. Ja som policajta nezavraždil. Mňa samého sa dnes v noci pokúsili zavraždiť."

„Po Ronaldovi Niedermannovi v súčasnosti pátrame. Netušíte náhodou, kde by sa mohol pokúsiť ukryť?"

„Neviem, v akých kruhoch sa pohybuje. Ja…" Zalačenko na okamih zaváhal, potom pokračoval dôverným hlasom. „Musím sa priznať… medzi nami… že som si niekedy kvôli nemu robil starosti."

Erlander sa predklonil.

„Ako to myslíte?"

„Všimol som si, že niekedy sa uňho prejavujú násilnícke sklony. Začínal som sa ho báť."

„Chcete tým povedať, že ste z neho cítili nebezpečenstvo?"

„Presne tak. Som starý muž. Nevládzem sa brániť."

„Môžete nám vysvetliť váš vzťah?"

„Som invalid." Zalačenko kývol na svoju nohu. „Toto je po druhý raz, čo sa ma moja dcéra pokúsila zavraždiť. Niedermanna som zamestnal už dávno, aby sa o mňa staral. Myslel som, že ma zároveň dokáže ochrániť… no v skutočnosti ovládol celý môj život. Prichádza a odchádza, ako sa mu zachce, nemám nárok mu do ničoho hovoriť."

„A s čím vám pomáha?" zapojila sa Sonja. „Robí veci, ktoré vy sám nezvládate?"

Zalačenko na Sonju dlho hľadel svojím okom.

„Počula som, že pred desiatimi rokmi vám vaša dcéra do okna auta hodila zápalnú fľašu," pokračovala Sonja. „Môžete nám vysvetliť, prečo to urobila?"

„Spýtajte sa dcéry. Je psychicky chorá."

Do hlasu sa mu vrátila nenávisť.

„Chcete tým povedať, že si neviete predstaviť dôvod, pre ktorý na vás Lisbeth Salanderová roku 1991 zaútočila?"

„Moja dcéra je psychicky chorá. Existujú na to písomné dôkazy."

Sonja Modigová sklonila hlavu nabok. Všimla si, že Zalačenko odpovedá podstatne agresívnejšie, keď otázky kladie ona. Uvedomila si, že to vidí aj Erlander. *Fajn… Dobrý policajt, zlý policajt.* Sonja zvýšila hlas.

„Nemyslíte si, že jej konanie mohlo súvisieť s faktom, že ste zmlátili jej matku tak, že sa z poškodenia mozgu už nikdy nedostala?"

Zalačenko na Modigovú pokojne hľadel.

„To sú hlúposti. Jej matka bola štetka. Musel ju zbiť nejaký klient. Ja som len náhodou išiel okolo."

Sonja zdvihla obočie.

„Takže ste celkom nevinný?“

„Samozrejme.“

„Pán Zalačenko… len si to zhrňme, či som to pochopila správne. Vy teda popierate, že ste fyzicky napadli vašu vtedajšiu priateľku Agnetu Sofiu Salanderovú, matku Lisbeth Salanderovej, napriek tomu, že táto udalosť je predmetom rozsiahlej utajenej správy, ktorú napísal váš vtedajší tútor v tajnej polícii Gunnar Björck.“

„Nikdy ma za nič neodsúdili. Ani ma len neobžalovali. Nemôžem za fantázie nejakého tajného idiota. Ak by som bol podozrivý, zrejme by ma aspoň vypočúvali.“

Sonja Modigová zostala bez slova sedieť. Dokonca sa jej zdalo, že Zalačenko sa pod všetkými obväzmi usmieva.

„Chcem teda podať trestné oznámenie na svoju dcéru. Pokúsila sa ma zabiť.“

Sonja si vzdychla.

„Začínam chápať, prečo Lisbeth Salanderová cítila potrebu zaťať vám do hlavy sekeru.“

Erlander si odkašľal.

„Prepáčte, pán Bodin… možno by sme sa mali vrátiť k tomu, čo viete o činoch Ronalda Niedermanna.“

SONJA MODIGOVÁ zavolala inšpektorovi Janovi Bublanskému z chodby pred Zalačenkovou izbou.

„Nič,“ konštatovala.

„Nič?“ zopakoval Bublanski.

„Podal trestné oznámenie na Lisbeth Salanderovú za ťažké ublíženie na zdraví a pokus o vraždu. Tvrdí, že s vraždami v Štokholme nemá nič spoločné.“

„A ako vysvetlil fakt, že Lisbeth Salanderovú pochovali na jeho pozemku v Gosseberge?“

„Tvrdí, že bol prechladnutý a celý deň prespal. Ak Salanderovú v Gosseberge postrelili, musel to urobiť Niedermann.“

„Rozumiem. Čo máme my?“

„Trafil ju Browning kaliber 22. Žije len vďaka tomu. Zbraň sme našli. Zalačenko priznal, že patrí jemu.“

„Inými slovami, vie, že na nej nájdeme jeho odtlačky prstov.“

„Presne tak. Zároveň však hovorí, že keď videl zbraň naposledy, ležala v zásuvke jeho stola.“

„Takže ten úžasný Ronald Niedermann ju musel vziať, kým Zalačenko spal, aby ňou zastrelil Salanderovú. Vieme dokázať opak?“

Sonja Modigová sa na okamih zamyslela.

„Dobre pozná švédske zákony a metódy našej polície. Nič nepriznal a Niedermanna využíva ako fackovacieho panáka. Neviem, čo mu vieme dokázať. Požiadala som už Erlandera, aby jeho šaty poslal technikom a overil stopy po pušnom prachu, no aj tak pravdepodobne bude tvrdiť, že si bol pred dvoma dňami len tak zastrieľať.“

LISBETH SALANDEROVÁ cítila vôňu mandlí a etanolu. Akoby mala v ústach alkohol a pokúsila sa ho prehltnúť, no jazyk jej odumrel. Pokúsila sa otvoriť oči, no aj to bolo nad jej sily. Počula vzdialený hlas, ktorý akoby k nej hovoril, no slovám nerozumela. Zrazu však počula celkom zreteľne.

„Myslím, že sa preberá.“

Cítila, že sa niekto dotkol jej čela. Pokúsila sa ruku odstrčiť. Ľavé rameno jej ochromila prenikavá bolesť. Vzdala to.

„Počuješ ma?“

Zmizni.

„Môžeš otvoriť oči?“

Čo to je za idiota?

Napokon oči otvorila. Spočiatku vnímala len zvláštne svetlé body, potom sa v jej zornom poli vynorila nejaká postava. Snažila sa zaostriť, postava jej však neustále unikala. Akoby mala neskutočnú opicu a posteľ sa pod ňou kolísala.

„Strstlln,“ začala.

„Nerozumiem.“

„Diot,“ pokračovala.

„To znie dobre. Môžeš otvoriť oči.“

Oči otvorila do dvoch tenkých prúžkov. Videla cudziu tvár a usilovala si zapamätať každý detail. Plavovlasý muž s výnimočne modrými očami a hranatou tvárou len niekoľko decimetrov od jej.

„Ahoj. Volám sa Anders Jonasson. Som lekár. Ležíš v nemocnici. Bola si zranená a práve sa prebúdzaš po operácii. Vieš, ako sa voláš?“

„Pschalandrova,“ zamrmlala Lisbeth Salanderová.

„Fajn. Môžeš pre mňa niečo urobiť? Napočítaš do desať?“

„Raz dva štyri… nie… tri štyri päť šesť…“

Potom opäť zaspala.

Doktora Andersa Jonassona však tá odpoveď uspokojila. Povedala svoje meno a začala počítať. Znamená to, že rozum má minimálne ako-tak v poriadku a neprebudí sa ako kalika. Poznačil si čas prebudenia 21.06, asi

šestnásť hodín po operácii. Väčšinu dňa prespal, do nemocnice sa vrátil o siedmej večer. V podstate mal voľno, no potreboval dokončiť nejakú kancelársku robotu.

Nemohol sa nezastaviť pri svojej pacientke, v mozgu ktorej sa v to ráno vŕtal.

„Nechajte ju ešte chvíľu spať, no pozorne sledujte jej EEG. Bojím sa prípadných opuchov či krvácaní v mozgu. Zrejme ju veľmi bolí rameno, keď sa ním pokúsila pohnúť. Ak sa preberie, dávajte jej každú hodinu dva miligramy morfínu."

Keď vychádzal hlavnou bránou nemocnice Sahlgrenska, bol v zvláštne povznesenej nálade.

BOLO KRÁTKO pred druhou ráno, keď sa Lisbeth Salanderová opäť prebudila. Pomaly otvorila oči, na strope rozoznávala kužeľ svetla. Po niekoľkých minútach otočila hlavu a uvedomila si, že okolo krku má podporný golier. V hlave ju tupo bolelo, keď sa pokúsila preniesť váhu tela, do ramena jej vystrelila prudká bolesť. Zatvorila oči.

Nemocnica, uvedomila si. *Čo tu robím?*

Bola nesmierne unavená.

Spočiatku sa len ťažko sústreďovala. Potom sa jej začali vracať spomienky.

Na niekoľko sekúnd sa jej zmocnila panika, keď sa jej v spomienkach zjavil fragment, ako sa vykopáva z hrobu. Pevne zaťala zuby a sústredila sa na vlastné dýchanie.

Konštatovala, že žije. Zatiaľ si nebola istá, či je to dobré, alebo zlé.

Lisbeth Salanderová si nevedela spomenúť, čo presne sa udialo, no pamätala si hmlistú mozaiku obrazov z drevárne, z chvíle, keď sa zúrivo zaháňa sekerou a roztína otcovi tvár. Zalačenko. Nevedela, či žije, alebo je mŕtvy.

Nevedela, čo sa stalo s Niedermannom. Spomenula si, že ju prekvapilo, keď sa rozbehol, akoby mu išlo o život, a ona nevedela prečo.

V tej chvíli si uvedomila, že videla Kalleho Drbnutého Blomkvista. Nevedela, či sa jej to celé len nesnívalo, no pamätala si kuchyňu – musela to byť kuchyňa v Gosseberge –, zdalo sa jej, že ho videla k sebe prichádzať. *Musela som blúzniť.*

Udalosti v Gosseberge boli naraz veľmi ďaleko, pripomínali jej skôr bláznivý sen. Sústredila sa na súčasnosť.

Je ranená. To jej nikto nemusel pripomínať. Zdvihla pravú ruku a dotkla sa hlavy. Je celá obviazaná. Vredy jej to došlo. Niedermann. Zalačenko. Aj ten hajzel mal pištoľ. Browning, kaliber 22, čo mohla v porovnaní s

ostatnými zbraňami na statku považovať za detskú hračku. Vďaka tomu žije.

Strelili mi do hlavy. Mohla som si do diery strčiť prst a dotknúť sa vlastného mozgu.

Prekvapilo ju, že žije. Konštatovala, že ju to nezaujíma. Ak je smrť čierna prázdnota, z ktorej sa práve prebrala, nemusí sa jej báť. Rozdiel ani nezbadá.

Pri tejto ezoterickej úvahe zatvorila oči a opäť zaspala.

DRIEMALA len niekoľko minút, keď začula pohyb a oči otvorila v tenkom prúžku. Videla, ako sa k nej skláňa sestrička v bielej rovnošate. Zatvorila oči a tvárila sa, že spí.

„Myslím, že si hore," usmiala sa sestrička.

„Mmm," odvetila Lisbeth.

„Ahoj, volám sa Marianne. Rozumieš mi?"

Lisbeth sa pokúsila prikývnuť, no zadržal ju oporný golier.

„Nie, nepokúšaj sa hýbať. Nemusíš sa báť. Bola si zranená a operovali ťa."

„Dáte mi vodu?"

Marianne jej podala pohár so slamkou. Kým pila, všimla si, že po boku sestričky sa zjavila ďalšia postava.

„Ahoj, Lisbeth. Počuješ ma?"

„Mmm," odvetila.

„Som doktorka Helena Endrinová. Vieš, kde sa nachádzaš?"

„Nemocnica."

„Nachádzaš sa v göteborskej nemocnici Sahlgrenska. Operovali sme ťa a ležíš na jednotke intenzívnej starostlivosti."

„Mm."

„Nemusíš sa báť."

„Strelili mi do hlavy."

Doktorka Endrinová na okamih zaváhala.

„To je pravda. Vieš, čo sa stalo?"

„Hajzel mal pištoľ."

„Hm… no, áno."

„Kaliber 22."

„Aha. To som nevedela."

„Je to vážne?"

„Prognóza vyzerá dobre. Bola si na tom zle, no veríme, že máš dobré vyhliadky dať sa úplne do poriadku."

Lisbeth informáciu zvažovala. Potom zabodla do doktorky Endrinovej pohľad. Uvedomila si, že vidí rozmazane.

„Čo sa stalo so Zalačenkom?“

„S kým?“

„S tým hajzlom. Žije?“

„Myslíš Karla Axela Bodina?“

„Nie. Myslím Alexandra Zalačenka. To je jeho pravé meno.“

„O tom neviem nič. No starší muž, ktorého priviezli zároveň s tebou, je doráňaný, no mimo ohrozenia života.“

Lisbeth sa na chvíľu zastavilo srdce. Zvažovala lekárkine slová.

„Kde je?“

„Vo vedľajšej izbe. Teraz sa však oňho nestaraj. Sústreď sa len na to, aby si sama vyzdravela.“

Lisbeth privrela oči. Chvíľu rozmýšľala nad tým, či má dosť sily na to, aby vstala z postele, našla použiteľnú zbraň a dokončila začaté dielo. Potom myšlienku zahnala. Veď ledva drží otvorené oči. Inými slovami, v pokuse zabiť Zalačenka neuspela. *Opäť sa mu podarí uniknúť.*

„Potrebujem ťa prezrieť. Potom si pospíš,“ povedala doktorka Endrinová.

MIKAEL BLOMKVIST sa strhol zo spánku. Niekoľko sekúnd uvažoval nad tým, kde sa nachádza, potom si spomenul, že si objednal izbu v hoteli City Hotel. V izbe bola tma ako v rohu. Zasvietil nočnú lampu a pozrel sa na hodinky. Pol tretej ráno. Bez prerušenia spal pätnásť hodín.

Vstal a vyšiel na toaletu. Potom chvíľu rozmýšľal. Vedel, že už nezaspí, a tak sa postavil pod sprchu. Obliekol si rifle a vínovočervenú mikinu, ktorá nutne potrebovala práčku. Bol strašne hladný, zavolal na recepciu a spýtal sa, či by si v tejto nočnej hodine mohol objednať kávu a sendvič. Nebol to problém.

Obul sa, obliekol si sako a zišiel na recepciu, kde si kúpil kávu a zabalený sendvič so syrom a pečeňovou nátierkou. Vrátil sa do izby. Kým jedol, zapol si počítač a kábel strčil do zástrčky. Otvoril si internetové vydanie denníka Aftonbladet. Najväčšou novinkou bolo podľa očakávania zatknutie Lisbeth Salanderovej. Celé spravodajstvo vyznievalo naďalej zmätene, no už sa aspoň dostalo na správnu stopu. Po tridsaťsedemročnom Ronaldovi Niedermannovi vyhlásili celoštátne pátranie pre vraždu policajta. Polícia ho chce vypočuť aj kvôli trom vraždám v Štokholme. Polícia sa doteraz nevyjadrila k Lisbeth Salanderovej. Zalačenka v článku nemenovali, len ho opísali ako šesťdesiatšesťročného majiteľa pozemku s bydliskom v Gosseberge. Médiá ešte vždy očividne zastávali názor, že je obeťou.

Keď Mikael dočítal, siahol po mobilnom telefóne a konštatoval, že má dvadsať neprečítaných správ. Tri z nich ho upozorňovali na to, aby zavolal

Erike Bergerovej. Dve boli od Anniky. Štrnásť od reportérov rôznych denníkov. Christer Malm mu napísal zrozumiteľne: *Najlepšie bude, ak sa prvým vlakom vrátiš domov.*

Mikael sa zamračil. Christer Malm nezvykol písať takéto správy. Poslal ju včera o siedmej večer. Potlačil chuť ihneď zavolať a zobudiť ho o tretej ráno. Namiesto toho si na internete pozrel cestovný poriadok železníc. Prvý vlak do Štokholmu odchádza o 5.20.

Otvoril si wordovský dokument. Potom si zapálil cigaretu a tri minúty nehybne hľadel na prázdnu stranu. Napokon pohol prstami a začal písať.

Volá sa Lisbeth Salanderová a Švédsko ju spoznalo prostredníctvom tlačových konferencií polície a titulkov bulvárnych denníkov. Má dvadsaťsedem rokov, je vysoká stopäťdesiat centimetrov. Opisovali ju ako psychopatku, vrahyňu a lesbickú satanistku. Výmysly o nej, ktoré predávali denníky, nepoznali hraníc. V tomto čísle hovorí Millennium o tom, ako štátni zamestnanci konšpirovali proti Lisbeth Salanderovej, aby ochránili patologicky chorého vraha.

Písal pomaly, v prvom návrhu urobil len minimum zmien. Koncentrovane pracoval päťdesiat minút, počas ktorých spísal asi dve strany rekapitulácie noci, keď našiel Daga Svenssona a Miu Bergmanovú, a vysvetlil, prečo sa polícia zamerala na Lisbeth Salanderovú ako potenciálnu vrahyňu. Citoval titulky bulvárnych denníkov o lesbických satanistoch a zvrátených nádejach, že vraždy súvisia so šteklivým sadomasochistickým sexom.

Napokon sa pozrel na hodinky a vypol notebook. Zbalil si tašku, zišiel na recepciu a odovzdal kľúč. Zaplatil kreditnou kartou a odviezol sa taxíkom na hlavnú železničnú stanicu.

MIKAEL IHNEĎ ZAMIERIL do reštauračného vozňa, kde si objednal kávu a obložený chlieb. Potom opäť otvoril svoj notebook a ešte raz si prečítal text, napísaný počas skorých ranných hodín. Tak sa zahĺbil do formulovania Zalačenkovho príbehu, že si inšpektorku Sonju Modigovú všimol, až keď si odkašľala a spýtala sa, či mu môže robiť spoločnosť. Zdvihol zrak a zatvoril notebook.

„Cestujete domov?“ spýtala sa Modigová.

Prikývol.

„Predpokladám, že aj vy.“

Prikývla.

„Môj kolega ešte deň zostane.“

„Počuli ste niečo o Lisbethinom stave? Odkedy sme sa rozišli, spal som.“

„Zobudila sa až včera večer. No lekári veria, že sa im ju podarí opäť postaviť na nohy. Mala neskutočné šťastie.“

Mikael prikývol. Uvedomil si, že o ňu nemal strach. Predpokladal, že prežije. Nič iné si nevedel predstaviť.

„Stalo sa niečo zaujímavé?“ spýtal sa.

Sonja Modigová naňho váhavo pozrela. Uvažovala nad tým, s čím všetkým sa môže zdôveriť reportérovi, ktorý aj tak vie o prípade viac než ona. Na druhej strane si ona prisadla k jeho stolu a stovky novinárov už pravdepodobne aj tak vyňuchali, čo sa odohráva na policajnej stanici.

„Nechcem byť citovaná.“

„Pýtam sa len z osobného záujmu.“

Prezradila mu, že polícia s maximálnym úsilím po celej krajine, no najmä v oblasti Malmö, pátra po Ronaldovi Niedermannovi.

„A čo Zalačenko? Vypočuli ste ho?“

„Áno. Vypočuli sme ho.“

„A čo?“

„Nemôžem vám to povedať.“

„Prečo? O hodinu, keď dorazím do našej štokholmskej redakcie, budem presne vedieť, o čom ste hovorili. A nenapíšem ani slovo z informácií, ktoré dostanem od vás.“

Dlho rozmýšľala, než k nemu zdvihla zrak.

„Podal na Lisbeth Salanderovú trestné oznámenie za pokus o vraždu. Možno ju zatknú za ťažké ublíženie na zdraví, respektíve pokus o vraždu.“

„A ona sa s najväčšou pravdepodobnosťou odvolá na právo sebaobrany.“

„Dúfam,“ vykĺzlo Modigovej.

Mikael na ňu prekvapene pozrel.

„To neznelo veľmi profesionálne,“ konštatoval opatrne.

„Bodin… Zalačenko je slizký ako had a má pripravenú odpoveď na všetky otázky. Som presvedčená, že veci sa majú viac-menej tak, ako ste nám ich včera opísali. Znamená to, že Salanderová od svojich dvanástych narodenín čelila veľkému bezpráviu.“

Mikael prikývol.

„Presne ten príbeh zverejním.“

„V určitých kruhoch si nezískate priateľov.“

Ešte chvíľu váhala. Mikael vyčkával.

„Pred polhodinou som hovorila s Bublanským. Veľa toho nenahovorí, no zdá sa, že vyšetrovanie Salanderovej v súvislosti s vraždami vašich priateľov sa ukončilo. Zamerali sa na Niedermanna.“

„Čo znamená, že…“

Nechal otázku visieť vo vzduchu. Sonja mykla plecom.

„Kto sa bude starať o vyšetrovanie Salanderovej?“

„Neviem. Udalosti z Gossebergy ležia zrejme v prvom rade na pleciach göteborskej polície. No tipujem, že niekto v Štokholme dostane za úlohu zhrnúť všetok materiál pred obžalobou.“

„Chápem. Stavíme sa, že vyšetrovanie dostane za úlohu tajná polícia?“

Zavrtela hlavou.

Tesne pred Alingsåsom sa Mikael predklonil.

„Sonja… myslím, že chápete, kam to smeruje. Ak Zalačenkov príbeh praskne, čaká krajinu škandál mimoriadnych rozmerov. Agenti z tajnej polície spolupracovali s psychiatrom, aby Salanderovú zavreli do blázinca. Nemajú inú alternatívu, len naďalej tvrdiť, že Lisbeth Salanderová je skutočne duševne chorá a jej hospitalizácia roku 1991 bola odôvodnená.“

Sonja prikývla.

„Urobím všetko preto, aby som im tieto plány prekazil. Lisbeth Salanderová je rovnako inteligentná ako vy alebo ja. Zvláštna, to áno, no jej inteligenciu nikto nemôže spochybniť.“

Sonja opäť prikývla. Mikael sa odmlčal a nechal slová doznieť.

„Potreboval by som niekoho vo vnútri polície, komu by som mohol dôverovať.“

Stretli sa im pohľady.

„Nie som kompetentná posúdiť, či je Lisbeth Salanderová duševne chorá,“ odvetila.

„Nie, ste však kompetentná posúdiť, či čelila porušeniam zákona, alebo nie.“

„Čo navrhujete?“

„Nechcem od vás, aby ste donášali na kolegov, no chcem, aby ste mi dali vedieť, ak zistíte, že na Lisbeth sa opäť čosi chystá.“

Sonja mlčala.

„Nechcem od vás nijaké technické detaily z vyšetrovania ani nič podobné. Použite vlastný úsudok. Potrebujem však vedieť, čo sa deje so žalobou na Lisbeth.“

„Znie to ako ideálny spôsob, ako dospieť k vyhadzovu z práce.“

„Ste zdroj. Nikdy vás nebudem menovať a nikdy vás nedostanem do úzkych.“

Vzal poznámkový blok a napísal mailovú adresu.

„Toto je anonymná hotmailová adresa. Ak mi budete chcieť niečo povedať, môžete ju použiť. Nepíšte z vašej bežnej verejnej adresy. Zriaďte si vlastné konto na hotmaili.“

Prijala adresu a papier si strčila do vnútorného vrecka saka. Nič nesľúbila.

INŠPEKTOR MARCUS ERLANDER sa zobudil v sobotu o siedmej ráno na zvonenie telefónu. Počul zvuky televízie a zavoňal kávu z kuchyne, v ktorej sa už pohybovala jeho žena. Domov do bytu v Mölndale sa vrátil o jednej ráno a spal necelých päť hodín. Predtým bol v neustálom nasadení celých dvadsaťdva hodín. Preto mal ďaleko od vyspatosti, no aj tak siahol po slúchadle.

„Mårtensson, pátračka, nočná služba. Už si sa stihol zobudiť?“

„Nie,“ odvetil Erlander. „Ešte som nestihol zaspať. Čo sa stalo?“

„Správy. Našli Anitu Kasperssonovú.“

„Kde?“

„Neďaleko Seglory, južne od Borásu.“

Erlander si v duchu predstavil mapu.

„Južne,“ konštatoval. „Ide po bočných cestách. Po ceste číslo 180 musel prejsť cez Borås a pokračovať na juh. Malmö sme už varovali?“

„Aj Helsingborg, Landskronu a Trelleborg. A Karlskronu. Myslel som na trajekt na východ.“

Erlander vstal a pošúchal si zátylok.

„Má takmer deň náskok. Možno už stihol opustiť krajinu. Ako ste našli Kasperssonovú?“

„Zabúchala na dvere vily pri vjazde do Seglory.“

„Čo?“

„Zabúchala…“

„Počul som. Teda ona žije?“

„Prepáč, som unavený a nevyjadrujem sa zreteľne. Anita Kasperssonová dorazila do Seglory o 3.10 dnes ráno, kopala do dverí jednej z víl tak dlho, až vyplašila rodinu s deťmi. Bola bosá, silno podchladená a ruky mala zviazané za chrbtom. V súčasnosti leží v nemocnici v meste Borås, kde sa znovu stretla so svojím manželom.“

„Do riti. Myslím, že sme všetci vychádzali z predpokladu, že už je mŕtva.“

„Niekedy život človeka prekvapí.“

„Pozitívne.“

„A teraz zlé správy. Zástupkyňa riaditeľa krajskej polície Spångbergová tu bola o piatej ráno. Vydala príkaz, aby si sa okamžite dostavil do Borásu a vypočul Kaspensonovú.“

* * *

VZHĽADOM NA TO, že bola sobota ráno, Mikael predpokladal, že v redakcii Millennia nikoho nenájde. Keď vlak míňal Årstabron, zavolal Christerovi a spýtal sa ho, čo mala znamenať tá esemeska.

„Raňajkoval si?“ spýtal sa Christer.

„Vo vlaku.“

„Fajn. Tak príď ku mne domov, dostaneš niečo chutnejšie.“

„Čo sa deje?“

„Poviem ti, keď prídeš.“

Mikael sa metrom odviezol na námestie Medborgarplatsen a na Allhelgonagatan prešiel peši. Otvoril mu Christerov priateľ Arnold Magnusson. Nech sa Mikael akokoľvek snažil, nedokázal sa pri ňom zbaviť pocitu, že hľadí na nejaký reklamný plagát. Arnold kedysi pôsobil v štokholmskej činohre a patril k najžiadanejším hercom krajiny. Stretnutie v bežnom živote Mikaela vždy trochu vykoľajilo. Hoci sa málokedy nechal ohúriť čarom celebrít, práve Arnold Magnusson mal taký charakteristický zjav a bol tak úzko previazaný s určitými úlohami vo filme a televízii, najmä s postavou cholerického, no rozhodného komisára Gunnara Friska v nesmierne populárnom seriáli, že Mikael vždy znova čakal, kedy sa začne správať ako Gunnar Frisk.

„Ahoj, Micke,“ pozdravil Arnold.

„Nazdar.“

„Do kuchyne,“ ukázal mu smer Arnold a pustil ho dnu.

Christer podával výborné vafle s džemom z lesného ovocia a čerstvou kávou. Mikaelovi sa začali zbiehať sliny skôr, než si sadol, aby sa vrhol na obsah taniera. Christer sa ho spýtal na udalosti z Gossebergy. Mikael zhrnul detaily. Práve zahryzol do tretej vafle, keď mu napadlo spýtať sa Christera, prečo ho zavolal.

„Kým si bol v Göteborgu, v Millenniu vznikol menší problém.“

Mikael zdvihol obočie.

„Čo sa stalo?“

„Nič vážne. Erika Bergerová sa stala šéfredaktorkou *Svenska Morgon-Posten.* Včera bola v redakcii Millennia naposledy.“

MIKAEL SKAMENEL s vaflou pripravenou na zahryznutie. Kým pochopil celý zmysel správy, prešlo niekoľko sekúnd.

„Prečo nám to nepovedala skôr?“ dostal napokon zo seba.

„Pretože to chcela najprv povedať tebe, a teba celé týždne nemohla zastihnúť. Zrejme predpokladala, že máš dosť vlastných problémov so Salanderovou. Keďže to chcela povedať ako prvému tebe, nepovedala to

ani nikomu z nás, a dni bežali… ach. Zrazu mala ukrutné výčitky svedomia a cítila sa strašne. A my sme si nič nevšimli.“

Mikael zavrel oči.

„Do riti.“

„Súhlasím. Napokon si ty tým posledným, kto sa to v redakcii dozvie. Chcel som ti to vysvetliť, aby si vedel, čo sa stalo, a nemyslel si, že niekto konal za tvojím chrbtom.“

„Nemyslím si to. Ale aj tak. Super pre ňu, ak chce robiť v SMP… no čo bude s redakciou?“

„Od ďalšieho čísla menujeme za šéfredaktorku Malin.“

„Malin?“

„Ak nechceš byť šéfredaktorom ty…“

„Ani náhodou.“

„Myslel som si. Takže na to miesto nastúpi Malin.“

„A kto príde na jej post?“

„Henry Cortez. Je u nás už štyri roky, dávno nie je iba praktikant.“

Mikael o návrhu premýšľal.

„Môžem k tomu niečo povedať?“

„Nie,“ odvetil Henry.

Mikael sa neveselo zasmial.

„Fajn. Takže bude, ako ste rozhodli. Malin je dobrá, no chýba jej istota. Henry trochu pričasto strieľa bez rozmyslu. Budeme ich kontrolovať.“

„Súhlasím.“

Mikael mlčal. Uvedomoval si, že po Erike zostane prázdne miesto. Nemal potuchy, čo bude s časopisom v budúcnosti.

„Musím zavolať Erike a…“

„Myslím, že to nemusíš.“

„Prečo?“

„Spí v redakcii. Ak chceš, môžeš ju ísť zobudiť.“

MIKAEL NAŠIEL ERIKU v hlbokom spánku na pohovke v jej kancelárii. Celú noc si čistila poličky v knižnici, z písacieho stola skladala osobné veci a listy, ktoré si chcela odložiť. Naplnila päť sťahovacích škatúľ. Mikael ju od dverí pozoroval. Potom si sadol na kraj pohovky a zobudil ju.

„Prečo si, preboha, nešla spať ku mne, keď už nechceš spať doma?“

„Ahoj, Mikael.“

„Christer mi už hovoril.“

Chcela niečo povedať, no on sa k nej predklonil a pobozkal ju na líce.

„Hneváš sa?“

„Strašne.“

„Je mi to ľúto. Nevedela som však takú ponuku odmietnuť. No je mi zle z toho, že vás opúšťam v takejto situácii.“

„Myslím, že nemám nárok nikoho kritizovať za to, že opúšťa loď. Pred dvoma rokmi som ťa nechal v podstatne väčšom svrabe, než sme teraz.“

„Jedno s druhým nemá nič spoločné. Ty si si dal prestávku. Ja končím definitívne a pred tebou som to zakrývala. Je mi to veľmi ľúto.“

Mikael chvíľu mlčky sedel. Potom sa smutne usmial.

„Keď je čas, je čas. *A woman's gotta do what a woman's gotta do.* Spomínaš si?“

Erika sa usmiala. Tie slová mu povedala, keď sa sťahoval do Hedeby. Vystrel ruku a priateľsky jej postrapatil vlasy.

„Chápem, že si mala po krk tohto blázinca, no fakt, že sa chceš stať šéfkou denníka unudených starých chlapov, budem chvíľu tráviť.“

„Pracujú tam aj ženy.“

„Ach, veď sa len pozri na titulnú stranu. Čistý stredovek. Ty ozaj musíš byť masochistka. Neskočíme na kávu?“

Erika sa posadila.

„Potrebujem vedieť, čo sa dnes v noci stalo v Göteborgu.“

„Píšem o tom,“ odvetil Mikael. „Keď s tým vyjdeme von, vypukne pekný chaos.“

„Nie my. Vy.“

„Viem. Pustíme to súbežne s procesom. Predpokladám, že si ten príbeh nechceš vziať so sebou do SMP. Veci sa však majú tak, že chcem, aby si o prípade Zalačenko napísala čosi ešte predtým, než odídeš.“

„Micke, ja…“

„Posledný úvodník. Môžeš ho napísať, kedy budeš mať chuť. Predpokladám, že ho nedáme von pred procesom, nech k nemu dôjde kedykoľvek.“

„To asi nie je dobrý nápad. O čom má byť?“

„O morálke,“ odvetil Mikael. „A o prípade, v ktorom bol zavraždený jeden z našich kolegov len preto, že štát nesplnil pred pätnástimi rokmi svoju povinnosť.“

Nemusel viac vysvetľovať. Erika Bergerová presne vedela, aký úvodník chce. Chvíľu návrh zvažovala. Keď Daga zavraždili, stála za kormidlom lode. Naraz sa jej zlepšila nálada.

„Fajn,“ prikývla. „Posledný úvodník.“

KAPITOLA 4

Sobota 9. apríl – nedeľa 10. apríl

V SOBOTU O JEDNEJ popoludní dospela vyšetrovateľka Martina Franssonová v Södertälje k jednoznačnému záveru. Lesný cintorín v Nykvarne predstavoval čosi otrasné a kriminalisti si tu od stredy, keď v ňom Paolo Roberto absolvoval boxerský súboj s Ronaldom Niedermannom, nazhromaždili ohromné množstvá nadčasov. Išlo minimálne o tri vraždy ľudí, ktorých telá našli zakopané v zemi, únos človeka, ťažké ublíženie na zdraví Salanderovej priateľky Miriam Wu a napokon podpaľačstvo. S Nykvarnom súvisela aj udalosť v Stallarholmene, ktorý sa v skutočnosti nachádzal v policajnom okrsku Södermanland, no Carl-Magnus Lundin tu hral kľúčovú úlohu. Lundin v súčasnosti ležal v nemocnici v Södertälje s nohou v sadre a oceľovými skobami v čeľusti. No všetky zločiny spadali pod krajskú políciu, čo znamenalo, že rozhodujúce slovo bude mať Štokholm.

V piatok diskutovali o tom, či môžu istých ľudí zatknúť. Lundina jednoznačne spojili s Nykvarnom. Postupne sa im podarilo odhaliť, že sklad vlastní spoločnosť Medimport, ktorej vlastníkom je päťdesiatdvaročná Anneli Karlssonová, bytom v španielskom Puerto Banus. Karlssonová je Lundinova sesternica a nemá zápis v registri trestov. V tomto prípade akoby plnila úlohu strážcu ostatných.

Martina Franssonová zavrela fascikel. Vyšetrovanie sa ešte len začalo, a kým príde k súdu, doplnia ho ďalšie stovky strán. Už teraz však musí v niektorých bodoch prijať rozhodnutie. Pozrela sa na kolegov.

„Máme dosť dôkazov na to, aby sme Lundina obžalovali z únosu Miriam Wu. Paolo Roberto v ňom identifikoval šoféra dodávky. Zatknem ho aj z dôvodného podozrenia z účasti na podpaľačstve. S obžalobou z vraždy troch osôb, ktoré sme vykopali, počkáme. Aspoň do chvíle, kým sa nám ich nepodarí identifikovať."

Policajti prikývli. Túto informáciu očakávali.

„Čo urobíme s Nieminenom?"

Franssonová nalistovala jeho fascikel.

„Ten pán má impozantný životopis. Lúpež, nelegálna držba zbrane, ublíženie na zdraví, ťažké ublíženie na zdraví, vražda, drogy. Zatkli sme ho spolu s Lundinom v Stallarholmene. Som si stopercentne istá, že bol do toho zapletený – opak je mimoriadne nepravdepodobný. Problém je však v tom, že mu to nemáme ako dokázať."

„Tvrdí, že v nykvarnskom sklade nikdy nebol a s Lundinom išiel len na výlet na motorkách," informoval inšpektor, ktorý v Stallarholmene zastupoval Södertälje. „Tvrdí, že nemal potuchy, načo ide Lundin do Stallarholmenu."

Franssonová sa zamyslela, či by nejakým spôsobom nemohla celý prípad posunúť do Štokholmu.

„Nieminen sa odmieta vyjadriť k tomu, čo sa stalo, no popiera, že sa podieľal na zločine," pokračoval inšpektor.

„Takmer to vyzerá tak, akoby on aj Lundin boli v Stallarholmene v pozícii obetí." Franssonová podráždene zabubnovala prstami po stole.

„Lisbeth Salanderová," dodala s očividnými pochybnosťami v hlase. „Hovoríme teda o dievčati, ktoré vyzerá, akoby ešte ani nevošlo do puberty, má stopäťdesiat centimetrov a ani zďaleka nedisponuje silou, ktorá by dokázala zdolať Nieminena s Lundinom."

„Ak nebola ozbrojená. Pištoľou by dokázala časť svojej chatrnej fyzickej stavby kompenzovať."

„To nám však nesedí s rekonštrukciou prípadu."

„Nie. Použila slzotvorný plyn, kopla Lundina medzi nohy s takou zúrivosťou, že mu rozdrvila jedno vajce a dokaličila čeľusť. Strela do nohy musela prísť až potom. No neverím, že bola ozbrojená."

„Technici identifikovali zbraň, s ktorou bol Lundin zasiahnutý. Poľský P-83 Wanad s nábojmi typu Makarov. Našli ju v Gosseberge pri Göteborgu so Salanderovej odtlačkami prstov. Môžeme predpokladať, že si ju vzala so sebou do Gossebergy."

„To áno. No sériové číslo dokazuje, že túto pištoľ ukradli pred štyrmi rokmi pri prepade obchodu so zbraňami v Örebro. Zlodejov neskôr zatkli, no v tom čase už zbrane nemal. Miestni výrastkovia s problémami s drogami, pohybujúci sa v okruhu Svavelsjö MC. Skôr by som majiteľa pištole hľadala v osobe Lundina alebo Nieminena."

„Môže to byť celkom jednoduché: Lundin mal pištoľ pri sebe, Salanderová ho odzbrojila a neskôr vyletela strela, ktorá ho zasiahla do nohy. Zrejme ho nechcela zavraždiť, veď predsa žije."

„Alebo ho strelila do nohy zo sadistických pohnútok. Netuším. Ale ako si poradila s Nieminenom? Na ňom sme nenašli nijaké zranenia."

„Našli. Dve malé popáleniny na hrudnom koši."

„A čo?“

„Elektrická pištoľ?“

„Takže Salanderová mala elektrickú pištoľ, slzotvorný plyn a pištoľ. Koľko to váži spolu… Nie, som si istá, že zbraň priniesol Nieminen a ona mu ju vzala. Ako presne bol postrelený Lundin, nezistíme, kým aspoň jeden zo zainteresovaných neprehovorí.“

„Rozumiem.“

„Situácia sa teda má tak, že Lundin je zatknutý z dôvodov, ktoré som uviedla. Na Nieminena však nemáme nič. Dnes popoludní ho teda prepustím na slobodu.“

SONNY NIEMINEN opúšťal väzbu policajnej stanice v Södertälje v mizernej nálade. V ústach mal tak sucho, že jeho prvou zástavkou boli malé potraviny, kde si kúpil kolu, ktorú na mieste vypil. Kúpil si aj škatuľku Lucky Strike a žuvacieho tabaku. Skontroloval si mobilný telefón – baterka mu ešte vydrží – a vyťukal číslo Hansa-Åkeho Waltariho, tridsaťtriročného Sergeant at Arms gangu. Bol trojkou v internej hierarchii. Telefón štyrikrát zazvonil, než Waltari zdvihol.

„Nieminen. Som vonku.“

„Gratulujem.“

„Kde si?“

„Nyköping.“

„A čo, do riti, robíš v Nyköpingu?“

„Keď vás s Maggem zatkli, prijali sme rozhodnutie na istý čas sa stiahnuť, kým nebudeme mať jasno.“

„Teraz máš jasno. Kde sú ostatní?“

Waltari mu vysvetlil, kde sa nachádzajú zvyšní členovia Svavelsjö MC. Vysvetlenie Nieminena ani neuspokojilo, ani nepotešilo.

„A kto sa stará o obchod, kým sa vy skrývate ako dáke baby?“

„Si nespravodlivý. S Maggem si odídete za nejakou posranou zákazkou, o ktorej nič netušíme, z ničoho nič sa zapletiete do prestrelky s tou prekliatou hľadanou sukou, Maggeho postrelia a teba zatknú. Potom polícia v našom sklade vykope mŕtvoly.“

„A čo?“

„A začneme rozmýšľať, či ste pred nami niečo netajili.“

„Čo by to tak malo byť? Prácu firme nosíme my dvaja.“

„No nepočul som nič o tom, že by sklad mal byť zároveň aj cintorínom. Kto sú tie mŕtvoly?“

Nieminen mal na jazyku tvrdé slová, no udržal sa. Hans-Åke Waltari bol pribrzdený hajzel, no situácia sa nehodila na to, aby začal hádku.

Musia rýchlo konsolidovať sily. Po tom, čo sa mu na piatich policajných výsluchoch podarilo vytrvalo zapierať vinu, by ani nebolo veľmi rozumné vysloviť priznanie do mobilného telefónu len dvesto metrov od policajnej stanice.

„Ser na mŕtvoly," odsekol. „O tom nemám potuchy. No Magge je v sračkách. Zostane tam peknú chvíľu a v jeho neprítomnosti som šéfom ja."

„Dobre. Čo budeme robiť?" spýtal sa Waltari.

„Kto nám dozerá na majetok, keď ste všetci zmizli?"

„Benny Karlsson zostal v klubovni. Polícia nám urobila domovú prehliadku v deň, keď ťa zatkli. Nič nenašli."

„Benny K," vybuchol Nieminen. „Benny K je zelenáč, ktorému ešte tečie mlieko po brade."

„Pohoda. Spoločnosť mu robí ten plavovlasý satan, s ktorým sa zvyknete stretávať."

Nieminena v tej chvíli oblial studený pot. Rýchlo sa poobzeral okolo seba a poodišiel od dverí potravín.

„Čo si povedal?" spýtal sa potichu.

„Ten plavovlasý diabol, ktorý sa stretáva s Maggem, od nás potreboval pomoc a nájsť si úkryt."

„Ale veď, Waltari, do riti… veď toho chlapa hľadajú v celom Švédsku."

„Áno… veď preto potreboval úkryt. Čo sme mali robiť? Veď je to predsa váš kamoš."

Sonny na desať sekúnd zavrel oči. Ronald Niedermann za posledný rok zabezpečil pre gang dostatok zákaziek a príjmov, no zďaleka nebol priateľom. Bol to nebezpečný sviniar a psychopat. Navyše taký, ktorého s lupou hľadá polícia. Nieminen ani najmenej Niedermannovi nedôveroval. Najlepšie by bolo, keby dostal do hlavy guľku. Polícia by sa tak aspoň na chvíľu uspokojila.

„Čo ste s ním teda urobili?"

„Benny K sa oňho stará. Zobral ho k Viktorovi."

Viktor Göransson bol pokladníkom gangu a finančným expertom. Býval neďaleko Järny. Göransson mal stredoškolské ekonomické vzdelanie a svoju kariéru začal ako finančný poradca juhoslovanského majiteľa krčiem, kým ho nezatkli za ekonomickú trestnú činnosť. Maggeho Lundina spoznal v Kumle v deväťdesiatych rokoch. V gangu ako jediný nosil sako a kravatu.

„Waltari, sadni do auta a vyzdvihni ma v Södertälje. O štyridsaťpäť minút sa stretneme pred železničnou stanicou."

„Aha. A prečo máš tak naponáhlo?"

„Pretože musíme čím skôr prevziať kontrolu nad situáciou."

* * *

HANS-ÅKE WALTARI ukradomky hľadel na Sonnyho Nieminena, ktorý cestou do Svavelsjö mlčal ako hrob. Na rozdiel od Lundina sa s Nieminenom nikdy nevychádzalo ľahko. Bol krásny ako obrázok a mal mäkkú tvár, no bol zároveň popudlivý, nebezpečný ako had, najmä keď si vypil. V tejto chvíli bol triezvy, no Waltari mal obavy o budúcnosť gangu pod vedením Nieminena. Rozmýšľal nad tým, aká je perspektíva klubu s Nieminenom v úlohe prezidenta.

Bennyho nikde nevideli. Nieminen sa ho dvakrát pokúsil zavolať na mobil, no neúspešne.

Rozhodli sa odviezť k Nieminenovej chate asi kilometer od sídla klubu. Polícia tam vykonala domovú prehliadku, no nenašla nič významné v súvislosti s prípadom v Nykvarne. Polícia nenašla vôbec nič, čo by posilnilo jej dôkazy, a tak sa Nieminen pohyboval na slobode.

Osprchoval sa a prezliekol šaty. Waltari trpezlivo čakal v kuchyni. Spolu prešli asi stopäťdesiat metrov za Nieminenov dom, odhrnuli vrstvu zeme, ktorá zakrývala plytko zakopanú škatuľu obsahujúcu šesť pištolí, jedna z nich bola AK 5, množstvo nábojov a asi dva kilogramy výbušnín. Nieminenov sklad zbraní. Dve z nich boli poľské P-83 Wanad. Pochádzali z toho istého balíka ako zbraň, ktorú Salanderová vzala Nieminenovi v Stallarholmene.

Nieminen myšlienku na Salanderovú rýchlo odplašil. Nepríjemná téma. V cele policajnej stanice v Södertälje si v duchu stále znova prehrával scénu, ako s Maggem Lundinom prichádzajú k Bjurmanovej letnej vile a pred domom stretávajú Salanderovú.

Udalosti sa vyvinuli celkom nečakaným smerom. S Lundinom vyrazili z domu, aby spálili odpornú Bjurmanovu chatu. Pokyn im k tomu dal ten prekliaty plavovlasý obor. A narazili pri tom na suku Salanderovú – sama, stopäťdesiat centimetrov a vychrtlá ako zápalka. Nieminen rozmýšľal nad tým, koľko vlastne váži. Potom sa všetko zvrhlo a vyústilo do orgií násilia, aké ani jeden z nich nečakal.

Čisto technicky vývoj udalostí vysvetliť vedel. Salanderová do Lundinovej tváre vyprázdnila náboj so slzotvorným plynom. Magge s tým mohol rátať, no neurobil nič. Dvakrát ho kopla a na to, aby človeku odkopli čeľusť, veľa svalov netreba. Prekvapila ho. To sa dalo vysvetliť.

No potom dostala aj jeho, Sonnyho Nieminena, muža, s ktorým sa do hádky nepúšťali ani urastení a vyšportovaní muži. Pohybovala sa rýchlo. Snažil sa vytiahnuť zbraň. Dostala ho tak ponižujúco ľahko, akoby sa zahnala na komára. Mala elektrickú pištoľ, mala…

Keď sa zobudil, takmer nič si nepamätal. Maggeho postrehli do nohy, prišla polícia. Po doťahovačkách medzi Strängnäsom a Södertälje skončil v cele v Södertälje. A ona ukradla Maggemu Harleya. Z koženej bundy mu

vystrihla logo gangu Svavelsjö MC – už len z úcty pred týmto symbolom mu ľudia prepúšťali miesto v rade, už len ten mu dával status, ktorý priemerný Švéd nikdy nemohol pochopiť. Ponížila ho.

V Nieminenovi to naraz vrelo. Počas celého policajného výsluchu dokázal držať jazyk za zubami. Nikdy nikomu neprezradí, čo sa stalo v Stallarholmene. Do tej chvíle preňho Salanderová nič neznamenala. Bola len vedľajším projektom, ktorým sa zaoberal Magge – opäť z poverenia toho prekliateho Niedermanna. Intenzita, s akou ju teraz nenávidel, prekvapila aj jeho. Už nedokázal veci analyzovať s chladnou hlavou, aj tak však vedel, že raz jej vráti požičané a tú špinu vymaže zo zemského povrchu. Najprv sa však musí skončiť chaos, ktorý v Svavelsjö MC spôsobila Salanderová s Niedermannom.

Nieminen vzal obe poľské zbrane, nabil ich a jednu podal Waltarimu.

„Máme plán?"

„Pôjdeme sa porozprávať s Niedermannom. Nepatrí k nám a polícia ho ešte nikdy nezatkla. Neviem, ako bude na zatknutie reagovať. Ak zaspieva, môže nás do basy dostať všetkých, len tak hvizdne."

„Myslíš, že by sme ho mali…"

Nieminen sa už rozhodol, že Niedermanna musia odstrániť, no uvedomoval si, že Waltariho tým len zbytočne vystraší.

„Neviem. Musíme však zistiť, na čom sme. Ak má plán a podarí sa mu rýchlo zmiznúť z krajiny, môžeme mu aj pomôcť. No kým existuje možnosť, že ho zatkne polícia, predstavuje pre nás hrozbu."

KEĎ NIEMINEN s Waltarim zastali pred domom Viktora Göranssona neďaleko Järny, v oknách sa nesvietilo. Už to veštilo nešťastie. Chvíľu zostali sedieť v aute.

„Možno sú niekde vonku," konštatoval Waltari.

„To určite. Zobral Niedermanna na pivo," odsekol Nieminen a otvoril dvere auta.

Dvere do domu boli odomknuté. Nieminen zasvietil. Prechádzali z izby do izby. Všade bolo vzorne upratané, zrejme zásluhou ženy, s ktorou Göransson býval.

Našli ich v pivnici za dverami do práčovne.

Nieminen sa predklonil, aby sa lepšie pozrel na mŕtve telá. Prstom sa dotkol ženy, ktorej meno si nepamätal. Pokožka jej už stihla vychladnúť, telo zmeravelo. Museli byť mŕtvi najmenej dvadsaťštyri hodín.

Na to, aby zistil príčinu ich smrti, Nieminen nepotreboval patológa. Väzy jej Niedermann skrútil o stoosemdesiat stupňov. Mala oblečené tričko a rifle. Iné zranenia nevidel.

Viktor Göransson zostal len v trenírkach. Bol neskutočne domlátený, po celom tele mal opuchliny a podliatiny. Obe zlomené ruky mu teraz viseli pozdĺž tela ako dolámané konáre. Niedermann ho zmlátil tak, že jeho útok sa dal označiť aj za mučenie. Bezprostrednou príčinou smrti bol zrejme silný úder pod bradu. Hrtan mal hlboko vrazený do hrdla.

Sonny Nieminen vstal, vystúpil po schodoch a vyšiel pred dom. Waltari ho nasledoval. Prešiel záhradou k menšej budove neďaleko domu. Zdvihol závoru a otvoril dvere.

Pred nimi stál tmavomodrý Renault, ročník 1991.

„Aké má Göransson auto?“ spýtal sa Nieminen.

„Saab.“

Nieminen prikývol. Z vrecka bundy vylovil kľúče a otvoril dvere garáže. Stačil mu jeden pohľad, aby vedel, že prišiel neskoro. Skriňa už bola dokorán otvorená.

Zamračil sa.

„Asi osemstotisíc.“

„Čo?“ nechápal Waltari.

„V tejto skrini mal Svavelsjö MC osemstotisíc korún. Vzal naše peniaze.“

O mieste, kde gang uchovával svoje peniaze, vyčkávajúc na vhodnú investíciu či možnosť ich preprať, vedeli len traja ľudia. Viktor Göransson, Magge Lundin a Sonny Nieminen. Niedermann bol na úteku. Potreboval hotovosť a vedel, že o peniaze sa stará Göransson.

Nieminen zavrel dvere a pomaly vyšiel z garáže. Intenzívne sa snažil odhadnúť rozsah katastrofy. Časť majetku ukladal gang do cenných papierov, ku ktorým mal prístup sám, ďalšie sa mu podarí dať dokopy s Lundinovou pomocou. No o väčšine investícií, o ktorých neinformoval ani Lundina, vedel len Göransson. A ani Magge nebol nijaký ekonóm. Nieminen odhadol stratu v dôsledku Göranssonovej smrti na šesťdesiat percent celého majetku gangu. Bol to priam zničujúci úder. Hotovosť potrebujú najmä na každodenné investície.

„Čo urobíme?“ chcel vedieť Waltari.

„Pôjdeme na políciu.“

„Na políciu?“

„Do riti, áno. Všade som tu nechal odtlačky prstov. Chcem, aby Göranssona aj s tou jeho buchtou našli čím skôr. Nech súdna pitva potvrdí, že zomreli, ešte kým som sedel v base.“

„Chápem.“

„Dobre. Nájdi Bennyho K. Chcem sa s ním porozprávať. Teda, ak ešte žije. A potom pôjdeme po stopách Ronalda Niedermanna. Bude za ním

sliediť každý jeden náš škandinávsky kontakt. Chcem hlavu toho hajzla na tácke. Pohybuje sa zrejme v Göranssonovom Saabe. Zisti ešpézetku.“

KEĎ SA LISBETH SALANDEROVÁ v sobotu o druhej popoludní prebudila, práve sa jej dotýkal nejaký lekár.

„Dobré ráno,“ pozdravil. „Volám sa Benny Svantesson a som lekár. Bolí?“

„Áno.“

„Čoskoro ti dáme tabletky proti bolesti. Najprv ťa však musím vyšetriť.“

Stláčal, dotýkal sa a ohmatával jej doráňané telo. Lisbeth to poriadne podráždilo, no usúdila, že je príliš unavená na to, aby pobyt v nemocnici začala hádkou.

„Ako som na tom?“ spýtala sa.

„Dáme ťa dokopy,“ odvetil lekár a než vstal, urobil si niekoľko poznámok.

To jej veľa neprezradilo.

Keď odišiel, do miestnosti vstúpila sestrička a pomohla jej na misu. Potom mohla spať ďalej.

ALEXANDER ZALAČENKO, alias Karl Axel Bodin, sedel nad obedom, ktorý sa skladal výlučne z tekutej stravy. Už pri malých pohyboch tvárového svalstva ho čeľusť aj lícna kosť neuveriteľne boleli, na žuvanie nemohol ani len pomyslieť.

Bolesť však zvládal. Zalačenko bol na ňu zvyknutý. Nič sa nemohlo vyrovnať bolesti, ktorú zažíval celé týždne a mesiace pred pätnástimi rokmi potom, ako v aute na Luntmakargatan horel ako fakľa. Proces hojenia sa zmenil na nekonečný maratón strašných bolestí.

Lekári rozhodli o tom, že hoci sa nachádza mimo ohrozenia života, vzhľadom na vážnosť zranení a pokročilý vek niekoľko dní zostane na jednotke intenzívnej starostlivosti.

V sobotu ho navštívili štyria ľudia.

Okolo desiatej vstúpil do miestnosti inšpektor Erlander. Tentoraz nechal ropuchu Modigovú doma a spoločnosť mu robil podstatne sympatickejší inšpektor Jerker Holmberg. Kládli mu v podstate tie isté otázky ako večer predtým. Príbeh mal pripravený a neurobil chybu. Keď ho začali tlačiť otázkami k jeho kontaktom na obchod so ženami a ďalšiu trestnú činnosť, všetko rezolútne poprel. Je len invalidný dôchodca a o

ničom nevie. Všetko zvalil na Ronalda Niedermanna a ponúkol sa, že im poskytne všetku pomoc potrebnú na zadržanie vraha policajta.

Žiaľ, v praxi im veľmi pomôcť nevedel. Nemal potuchy, v akých kruhoch sa Niedermann pohybuje a u koho teraz môže hľadať pomoc.

Okolo jedenástej ho krátko navštívil zástupca prokurátora, ktorý ho v zmysle zákona informoval, že je podozrivý z účasti na ublížení na zdraví a pravdepodobne aj z pokusu o vraždu Lisbeth Salanderovej. Zalačenko mu trpezlivo zopakoval, že sám sa stal obeťou zločinu a v skutočnosti sa Salanderová pokúsila zabiť jeho. Ponúkli mu pomoc vo forme prideleného obhajcu. Zalačenko povedal, že si to rozmyslí.

No nad takou pomocou nerozmýšľal ani vo sne. Mal predsa vlastného advokáta, a hneď ráno ho kontaktoval, aby sa k nemu urýchlene dostavil. Martin Thomasson sa tak stal jeho treťou návštevou pri nemocničnom lôžku. Vpochodoval do miestnosti s uvoľneným výrazom na tvári, rukou si prehrabol plavé vlasy, upravil okuliare a podal svojmu klientovi ruku. Bol trochu pri sebe, no mal charizmu. Samozrejme, upodozrievali ho z práce pre juhoslovanskú mafiu, no sprevádzala ho povesť víťaza súdnych procesov.

Zalačenkovi dal tip na Thomassona obchodný partner už pred piatimi rokmi, keď potreboval reštrukturalizovať isté fondy napojené na malú firmu so sídlom v Lichtenštajnsku. Nešlo o dramatické sumy, no Thomassonov výkon ho prekvapil. Zalačenka ušetril platenia daní. Odvtedy ho poveril ešte niekoľkými prípadmi. Thomasson vedel, že Zalačenkove peniaze pochádzajú z kriminálnej činnosti, no očividne ho to netrápilo. Napokon sa Zalačenko rozhodol, že celú činnosť zastreší pod jednou firmou, ktorej majiteľom sa stane spolu s Niedermannom. Thomassonovi navrhol, aby sa do nej zapojil ako tichý spoločník, ktorý sa bude starať o financie. Thomasson to bez váhania prijal.

„Nuž, pán Bodin, nevyzerá to veľmi dobre."

„Bol som vystavený hrubému fyzickému násiliu a pokusu o vraždu," posťažoval sa Zalačenko.

„Vidím. Ak som pochopil správne, môže za to Lisbeth Salanderová."

Zalačenko stíšil hlas.

„Ako ste pochopili, náš partner Niedermann si pekne zavaril."

„Pochopil som."

„Polícia ma upodozrieva zo spoluúčasti…"

„Čo je, samozrejme, lož. Ste obeť a je dôležité, aby si to čím skôr uvedomili aj médiá. Obraz slečny Salanderovej už teraz nie je veľmi pozitívny… Postarám sa o to."

„Ďakujem."

„Dovoľte mi však hneď na úvod upozorniť vás na to, že sa nezaoberám trestným právom. Budete potrebovať odborníka. Postarám sa o advokáta, ktorému budete môcť dôverovať."

ŠTVRTÁ NÁVŠTEVA prišla o jedenástej. Popri sestričkách sa mužovi podarilo prejsť vďaka tomu, že im predložil legitimáciu a informoval ich o naliehavosti prípadu. Ukázali mu Zalačenkovu izbu. Pacient ešte vždy nespal a premýšľal.

„Volám sa Jonas Sandberg," pozdravil a vystrel ruku, ktorú pacient ignoroval.

Muž mohol mať tridsaťpäť rokov, vlasy pieskovej farby. Oblečené mal rifle, kockovanú košeľu a koženú bundu. Zalačenko naňho pätnásť sekúnd mlčky hľadel.

„Čakal som, že sa tu zjaví niekto z vás."

„Pracujem pre tajnú políciu." Sandberg mu ukázal svoju legitimáciu.

„To ťažko."

„Prepáčte?"

„Možno ste zamestnaný v tajnej polícii, no určite pre nich nepracujete."

Jonas Sandberg chvíľu mlčal, poobzeral sa po izbe. Prisunul si stoličku pre návštevy.

„Prišiel som takto neskoro večer, aby som nevzbudil pozornosť. Diskutovali sme o spôsobe, akým vám môžeme pomôcť, a musíme si ujasniť, čo sa bude diať. Som tu len na to, aby som si vypočul vašu verziu a pochopil vaše zámery, aby sme tak mohli vypracovať spoločnú stratégiu."

„A ako si si tú stratégiu predstavoval ty?"

Jonas Sandberg zamyslene pozoroval muža na lôžku. Napokon rozhodil rukami.

„Pán Zalačenko… obávam sa toho, že sa spustil proces, ktorého následky len ťažko môžeme odhadnúť. Hrob v Gosseberge a fakt, že Salanderovú postrelili trikrát, sa dá len ťažko poprieť. Nádej však nezomiera. Dávny spor medzi vami a vašou dcérou dokáže vysvetliť váš strach z tej ženy a fakt, že ste sa rozhodli konať tak tvrdo. Obávam sa však, že vám hrozí väzenie."

Zalačenkovi sa naraz zlepšila nálada, a keby mu v tom nebránil fyzický stav, vybuchol by do smiechu. Takto sa mu aspoň zachveli pery. Čokoľvek iné by mu spôsobilo príliš silnú bolesť.

„Takže toto je naša spoločná stratégia?"

„Pán Zalačenko, poznáte pojem kontrola škôd. Je dôležité, aby sme dospeli k spoločnému rozhodnutiu. Urobíme všetko, čo sa bude dať,

poskytneme vám advokáta a tak ďalej, no potrebujeme vašu spoluprácu a určité záruky.“

„Dám ti jednu záruku. Postarajte sa o to, aby toto zmizlo,“ mávol okolo seba rukou. „Niedermann je vinník a ja ti ručím za to, že ho nenájdu.“

„Neexistuje technický dôkaz, ktorý by…“

„Ser na technické dôkazy. Ide len o to, ako sa bude viesť vyšetrovanie a ako sa prezentujú fakty. Moja záruka znie takto: ak sa nepostaráte o toto, zvolám novinárov na tlačovú konferenciu. Poznám mená, dátumy, udalosti. Nemusím ti asi pripomínať, kto som.“

„Nechápete…“

„Chápem veľmi dobre. Ty si len poskok. Toto odkáž svojmu šéfovi. On to pochopí. Odkáž mu, že mám všetky kópie… všetko. Môžem vás potopiť.“

„Musíme sa pokúsiť dohodnúť.“

„Tento rozhovor sa skončil. A teraz vypadni. A odkáž im, aby za mnou nabudúce poslali dospelého chlapa, s ktorým sa budem môcť normálne porozprávať.“

Zalačenko obrátil hlavu tak, aby stratil očný kontakt so svojou návštevou. Jonas Sandberg ho chvíľu pozoroval. Potom mykol plecom a vstal. Už bol takmer pri dverách, keď opäť počul Zalačenkov hlas.

„Ešte jedna vec.“

Sandberg zastal.

„Salanderová.“

„Čo s ňou?“

„Musí zmiznúť.“

„Ako to myslíte?“

Sandberg vyzeral chvíľu tak nešťastne, že Zalačenko napriek bolesti v čeľusti nevládal potlačiť úsmev.

„Chápem, že keď ti ešte mlieko tečie po brade, nevedel by si ju zabiť. Nemáte na to ani zdroje. Veď kto by to urobil… ty? Jej svedectvo nemôžu uznať. Nechajte ju do smrti zatvoriť do ústavu.“

LISBETH SALANDEROVÁ počula kroky na chodbe za dverami svojej izby. Nepodarilo sa jej zachytiť meno, no tieto kroky ešte nepoznala.

Jej dvere však boli po celý večer otvorené, sestričky sa u nej striedali v podstate každých desať minút. Počula ho prichádzať, počula, ako sestričke vysvetľuje, že v súrnej veci potrebuje hovoriť s Karlom Axelom Bodinom. Počula, ako sa predstavuje, no nijaké slovo jej nenaznačilo, ako sa volá, či aký preukaz predložil.

Sestrička ho požiadala, aby chvíľu počkal, kým skontroluje, či Karl Axel Bodin nespí. Lisbeth z toho usúdila, že legitimácia ju musela presvedčiť.

Všimla si, že sestrička odišla po chodbe doľava a k cieľu svojej cesty potrebovala prejsť sedemnásť krokov, mužskej návšteve chvíľu nato stačilo len štrnásť. V priemere tak prešli pätnásť a pol kroka. Dĺžku kroku odhadla na šesťdesiat centimetrov, čo vynásobené s 15,5 znamenalo, že Zalačenko leží v izbe deväťstotridsať centimetrov naľavo po chodbe. Nech to je desať metrov. Šírku vlastnej izby odhadla na päť metrov. Znamená to, že medzi Zalačenkom a ňou sú len jedny dvere.

Podľa zeleného ciferníka digitálnych hodín na nočnom stolíku trvala celá návšteva presne deväť minút.

ZALAČENKO EŠTE DLHO po Sandbergovom odchode nespal. Predpokladal, že nepočul skutočné meno toho chlapa, keďže zo skúsenosti boli švédski amatérski špióni zvláštne fixovaní na to, aby používali krycie mená aj vo chvíli, keď na to nemali najmenší dôvod. Nech sa volal akokoľvek, bol prvým príznakom toho, že Sekcia si uvedomuje jeho dôležitosť. S ohľadom na pozornosť médií by ho opak prekvapil. Návšteva však zároveň potvrdila, že táto situácia im nedá spať. A právom.

Zvažoval výhody a nevýhody, analyzoval možnosti a zavrhoval alternatívy. Dokonale si uvedomoval, že sa všetko pokašľalo. V ideálnom prípade by sa teraz nachádzal v pokoji svojho domu v Gosseberge, Ronald Niedermann by odpočíval v cudzine a Lisbeth Salanderová v hrobe v zemi. Hoci rozumom chápal, čo sa stalo, za nič na svete si nedokázal predstaviť, ako sa mohla vyhrabať zo zeme, dostať sa k jeho domu a zničiť mu život dvoma údermi sekerou. Jeho dcéra bola až neskutočne húževnatá.

Na druhej strane dobre vedel, čo sa stalo s Niedermannom a prečo utekal ako o život namiesto toho, aby so Salanderovou urobil krátky proces. Vedel, že Niedermann nemá v hlave všetko v poriadku a často vidí okolo seba duchov – strašidlá. Neraz musel zasahovať v prípadoch, keď sa Niedermann celkom neracionálne niekde v kúte izby krčil od hrôzy.

To Zalačenkovi naháňalo strach. Bol presvedčený, že vzhľadom na fakt, že Niedermanna ešte nechytili, musel od úteku z Gossebergy postupovať racionálne. Pravdepodobne zamieri do Tallinu a obráti sa na niektorý z kontaktov Zalačenkovho kriminálneho impéria. Zalačenko však nevedel odhadnúť, kedy Niedermanna hrôza paralyzuje. Ak sa tak stane na úteku, dopustí sa chýb, a ak sa dopustí chýb, dostanú ho. Dobrovoľne sa nevzdá, čo bude znamenať, že zomrú policajti a zomrie aj Niedermann.

Práve nad tým rozmýšľal. Neželal si Niedermannovu smrť. Bol to predsa len jeho syn. Na druhej strane to, že Niedermanna nesmú chytiť

živého, bol smutný fakt. Niedermanna doteraz nikdy nezatkli a Zalačenko nevedel odhadnúť, ako by reagoval pri výsluchu. S poľutovaním konštatoval, že zrejme nezvládne mlčať. A tak bude lepšie, ak ho polícia zastrelí. Bude mu syna ľúto, no alternatíva bola ešte horšia. Znamenala by, že Zalačenko zvyšok života strávi vo väzenskej cele.

Od Niedermannovho úteku však uplynulo už štyridsaťosem hodín a ešte vždy ho nechytili. To je dobré znamenie. Svedčí o tom, že Niedermann funguje a fungujúci Niedermann je neporaziteľný.

V dlhodobej perspektíve ho znepokojovalo čosi iné. Rozmýšľal nad tým, ako si Niedermann poradí bez otca, ktorý po celý čas viedol jeho kroky. Už dávno si všimol, že bez jasných inštrukcií či v situácii, keď musí sám prijímať rozhodnutia, Niedermann často upadá do stavu pasívnej nerozhodnosti.

Zalačenko konštatoval – sám nevedel už po koľký raz –, že je hanba a škoda, ak jeho vlastný syn trpí takými vlastnosťami. Ronald Niedermann bol nepochybne mimoriadne talentovaný muž s fyzickou kapacitou, ktorá okoliu naháňala hrôzu. Okrem toho vedel byť aj výborný a chladnokrvný organizátor. No absolútne mu chýbali vodcovské sklony. Neustále potreboval niekoho, kto by mu hovoril, čo má robiť.

Teraz sa všetko vymklo spod Zalačenkovej kontroly. Teraz ide o samého Zalačenka. Nachádza sa v zamotanej situácii, v akej ešte nikdy doteraz nebol.

Návšteva advokáta Thomassona mu na pokoji nepridala. Thomasson bol obchodný právnik, a nech bol v svojej oblasti akokoľvek efektívny, Zalačenko sa naňho mohol len ťažko spoľahnúť.

Potom Jonas Sandberg. Sandberg predstavoval o poznanie silnejšiu slamku. No z tej slamky sa mohla stať aj slučka. Musí hrať s chladnou hlavou a prevziať kontrolu nad situáciou. Kontrola znamená všetko.

A potom má ešte vlastné zdroje. V tejto chvíli potrebuje lekársku starostlivosť. No o niekoľko dní, možno o týždeň, bude opäť na nohách. Zrejme si najlepšie pomôže sám. Znamená to, že musí zmiznúť, priamo spred nosa všetkých fízlov. Bude potrebovať úkryt, pas a hotovosť. To všetko mu môže zaobstarať Thomasson. No najprv musí mať na útek dosť síl.

O jednej mu do izby nazrela sestrička. Tváril sa, že spí. Keď za sebou zavrela dvere, s námahou sa posadil a prehodil nohu cez kraj postele. Chvíľu zostal sedieť a kontroloval vlastnú rovnováhu. Potom opatrne položil na dlážku ľavú nohu. Úder sekerou našťastie zasiahol jeho dokaličenú pravačku. Siahol po protéze, ktorú mal položenú v skrini pri posteli, a pripevnil si ju na kýpeť nohy. Potom vstal. Ťažisko preniesol na

ľavú zdravú nohu a pokúsil sa postaviť na pravú. Keď sa nohou dotkol zeme, prebehla mu ňou ostrá bolesť.

Zaťal zuby a urobil krok. Bude potrebovať svoje staré barly, no bol presvedčený, že mu nemocnica čoskoro ponúkne vlastné. Oprel sa o stenu a kríval k dverám. Trvalo mu to niekoľko minút, po každom kroku musel zastať a premáhať bolesť.

Oprel sa o ľavú nohu, pootvoril dvere a vyzrel na chodbu. Nikoho nevidel, a tak vykročil. Zľava začul tiché hlasy. Miestnosť sestričiek bola asi dvadsať metrov od neho.

Obrátil hlavu doprava a pozoroval východ na konci chodby.

Ráno sa pýtal na Salanderovej stav. Veď napriek všetkému zostával jej otcom. Sestričky očividne dostali pokyn neinformovať o stave svojich pacientov, preto mu bez ďalších slov odvrkla, že jej stav je stabilizovaný. No podvedome pozrela smerom doľava po chodbe.

V niektorej z izieb medzi ním a sestričkami leží Lisbeth Salanderová.

Opatrne zatvoril dvere, odkríval späť do postele a sňal si protézu. Keď konečne ležal pod plachtou, lial sa z neho pot.

INŠPEKTOR JERKER HOLMBERG sa vrátil do Štokholmu v nedeľu okolo obeda. Bol unavený, hladný a cítil, že má toho práve dosť. Metrom sa odviezol k radnici a pešo prešiel k policajnej stanici na ulici Bergsgatan. Otvoril Bublanského dvere. Sonja Modigová a Curt Svensson už dorazili. Bublanski zvolal stretnutie na nedeľu, lebo vedel, že Richard Ekström bude mať inú prácu.

„Ďakujem, že ste prišli," začal Bublanski. „Myslím si, že prišiel čas v pokoji zhodnotiť situáciu a pokúsiť sa nájsť východisko z tejto biedy. Jerker, máš niečo nové?"

„Len to, čo som ti už povedal do telefónu. Zalačenko nepovolil ani o chlp. Je absolútne nevinný a nemá nám ako pomôcť. Len toľko, že…"

„Áno?"

„Sonja, mala si pravdu. Zrejme som ešte nestretol nechutnejšieho chlapa. Znie to trápne, policajt by nemal uvažovať v takýchto kategóriách, no pod povrchom skrýva čosi, čo mi naháňa hrôzu."

„Rozumiem." Bublanski si odkašľal. „Čo máme my? Sonja?"

Smutne sa usmiala.

„Súkromní detektívi toto kolo vyhrali. Zalačenka som nenašla v nijakom verejnom registri, ale Karl Axel Bodin sa narodil vo švédskej Uddevalle roku 1942. Jeho rodičia sú Marianne a Georg Bodinovci. Obaja reálne žili, roku 1946 zahynuli pri nehode. Karl Axel Bodin vyrastal u strýka v Nórsku. Nemáme tak o ňom nijaké informácie, kým sa v sedemdesiatych rokoch

nerozhodol vrátiť do Švédska. Verziu Mikaela Blomkvista, že Zalačenko je zbeh z ruskej GRU, sa nám nepodarilo overiť, no som ochotný jej veriť."

„A čo to znamená?"

„Je zjavné, že mu poskytli falošnú identitu. Muselo sa tak stať s vedomím úradov."

„Takže tajná polícia?"

„To tvrdí Blomkvist. Presne ako sa to stalo, však neviem. Predpokladám, že išlo o sfalšovanie rodného listu a množstva ďalších papierov a zapísanie osoby do verejných švédskych registrov. K otázke legálnosti takéhoto postupu sa neviem vyjadriť. Pravdepodobne to závisí od osoby, ktorá toto rozhodnutie prijala. Ale na to, aby to bolo legálne, by sme sa museli pohybovať niekde na vládnej úrovni."

V Bublanského kancelárii sa rozhostilo ticho. Prítomní mlčky zvažovali dôsledky.

„Rozumiem," prikývol Bublanski. „My sme len štyria pribrzdení fízlovia. Ak je zapojená vláda, ja ju volať na výsluch nebudem."

„Nuž," ozval sa Svensson. „Mohlo by to viesť k ústavnej kríze. V USA môžu členov vlády predvolávať pred bežný súd. Vo Švédsku by sme museli postupovať cez výbor parlamentu."

„Môžeme to však konzultovať s ich šéfom," podotkol Jerker.

„So šéfom?" prekvapil sa Bublanski.

„Thorbjörn Fälldin. Bol vtedy premiér."

„Fajn. Takže nabehneme do domu bývalého premiéra a spýtame sa ho, či nefalšoval dokumenty pre zbehnutého ruského špióna. Nepovažujem to za dobrý nápad."

„Fälldin býva v Åse v okrese Härnösand. Pochádzam z miesta len niekoľko kilometrov odtiaľ. Môj otec vždy volil liberálov a Fälldina dobre pozná. Sám som ho niekoľkokrát ako dieťa aj ako dospelý zažil. Je to pohodový typ."

Traja inšpektori na Holmberga upreli prekvapené pohľady.

„Ty poznáš Fälldina?" vyslovil napokon ich otázku Bublanski.

Holmberg prikývol. Bublanski vyšpúlil pery.

„Úprimne povedané…" začal Holmberg. „Celý rad problémov by vyriešilo, keby sme od Fälldina dostali vyjadrenie. Aspoň by sme vedeli, na čom sme. Môžem sa ísť s ním porozprávať. Ak nepovie nič, nič nestratíme. A ak sa rozhovorí, ušetríme mnoho času."

Bublanski zvažoval jeho návrh. Potom zavrtel hlavou. Kútikom oka si všimol, že Modigová aj Svensson zamyslene prikývli.

„Jerker, ďakujeme za ponuku, no myslím… že s tým nápadom chvíľu počkáme. Vráťme sa k prípadu. Sonja."

„Podľa Blomkvista prišiel Zalačenko do Švédska v roku 1976. Pokiaľ viem, túto informáciu mohol dostať od jediného človeka."

„Gunnar Björck," konštatoval Curt Svensson.

„Čo povedal Björck nám?" spýtal sa Jerker.

„Nepovedal veľa. Odvolal sa na povinnosť mlčať a tvrdil, že bez povolenia nadriadeného nemôže o ničom hovoriť."

„A kto sú jeho nadriadení?"

„To nechcel povedať."

„A čo je s ním teraz?"

„Zatkol som ho za porušenie zákona o obchode so sexom. Vďaka Dagovi Svenssonovi proti nemu disponujeme dokonalými dôkazmi. Ekström sa rozčúlil, no tým, že som obžalobu vypracoval ja, neodváži sa klásť nám prekážky," konštatoval Svensson.

„Aha. Obchod so sexom. Môže za to dostať pokutu."

„Možno. No máme ho v systéme a môžeme ho znovu predvolať na výsluch."

„Tým sa však dostávame na pole činnosti tajnej polície a naďalej tápame. Mohli by sme tým vyvolať istý rozruch."

„Problém spočíva v tom, že bez zapojenia tajnej polície by sa nič z toho, čo sa udialo, nemohlo stať. Je možné, že Zalačenko skutočne bol ruský špión, ktorý zbehol a dostal politický azyl. Možné je aj to, že pracoval ako zdroj, informátor – volajte to, ako chcete – pre tajnú políciu, čo im poskytlo dôvod zabezpečiť mu falošnú identitu a anonymitu. No čelíme trom problémom. V prvom rade máme spis z roku 1991, ktorý viedol k nelegálnej hospitalizácii Lisbeth Salanderovej. Po druhé: Zalačenkova neskoršia činnosť nemala nič spoločné s bezpečnosťou štátu. Zalačenko je len obyčajný gangster, s najväčšou pravdepodobnosťou zapletený do niekoľkých vrážd a trestnej činnosti. A po tretie: niet najmenších pochýb, že Salanderovú zastrelili a pochovali na jeho pozemku v Gosseberge."

„Keď už o tom hovoríme, veľmi rád by som si prečítal ten slávny spis," podotkol Jerker.

Bublanski sa zamračil.

„Ekström ho v piatok zhabal. Požiadal som ho, aby mi ho vrátil, nech si urobím kópiu, čo však odmietol. Namiesto toho mi zavolal, že sa vraj bavil s generálnym prokurátorom a podľa neho utajený spis nemožno šíriť ani kopírovať. Až do vyriešenia prípadu si vyžiadal späť všetky kópie. Znamená to, že mu kópiu musela vrátiť aj Sonja."

„Takže už ten spis nemáme?"

„Nie."

„Do riti," zanadával Holmberg. „Nemám z toho dobrý pocit."

„Ani ja," priznal Bublanski. „V prvom rade to však znamená, že niekto pracuje proti nám a koná rýchlo a efektívne. Veď práve ten spis nás naviedol na správnu stopu."

„A je na nás, aby sme zistili, kto to je," konštatoval Holmberg.

„Moment," prerušila ich Modigová. „Máme aj Petra Teleboriana. Tiež prispel k nášmu vyšetrovaniu svojou analýzou Salanderovej."

„Presne tak," prikývol Bublanski. „A čo povedal?"

„Robil si veľké obavy o jej bezpečnosť a chcel jej len dobre. Keď však skončil s rečičkami, povedal, že je nebezpečná a môže klásť odpor. Veľkú časť našich analýz sme založili na jeho slovách."

„A zároveň tak vzrušoval aj Hansa Fasteho," pripomenul Holmberg. „Mimochodom, kde je Faste?"

„Vzal si voľno," odvetil Bublanski. „Teraz je otázka, ako budeme postupovať ďalej."

Ďalšie dve hodiny zvažovali možnosti. Dospeli len k tomu, že Modigová sa na druhý deň vráti do Göteborgu, aby zistila, či sa niečo nedozvie od Salanderovej. Keď sa konečne rozlúčili, mali Sonja a Curt spoločnú cestu do garáže.

„Napadla mi len jedna vec…" Curt Svensson sa zarazil.

„Čo?"

„Len to, že keď sme sa rozprávali s Teleborianom, ako jediná si čosi namietala a kládla otázky."

„Aha."

„Nuž… teda. Dobrý nos."

Curt Svensson sa nevyznačoval tým, že by okolo seba sypal pochvaly, a toto bolo prvý raz, čo povedal niečo pozitívne či povzbudivé Sonji. Prekvapenú ju nechal stáť pri dverách jej auta.

KAPITOLA 5

Nedeľa 10. apríl

SOBOTNÚ NOC strávil Mikael v posteli s Erikou. Nemilovali sa, po celý čas sa rozprávali. Prebrali všetky detaily Zalačenkovho príbehu. Dôvera medzi nimi bola taká silná, že Mikael ani okamih nerozmýšľal nad faktom, že Erika prechádza ku konkurenčnému denníku. A Erika ani nemala záujem ukradnúť mu tento príbeh. Patril Millenniu, no trochu ju mrzelo, že už nebude redaktorkou tohto čísla. Bol by to príjemný spôsob ako ukončiť všetky tie roky v redakcii.

Rozprávali sa aj o budúcnosti a perspektíve, ktorú nová situácia prinesie. Erika bola pevne rozhodnutá ponechať si podiel v Millenniu a zostať tak vo vedení. Obaja si však uvedomovali, že je vylúčené, aby zasahovala do každodennej práce v redakcii.

„Daj mi niekoľko rokov u Draka… kto vie. Možno sa pred dôchodkom do Millennia vrátim."

Rozprávali sa aj o svojom komplikovanom vzťahu. Boli si zajedno v tom, že v skutočnosti sa nič nezmení, vari len to, že sa už v budúcnosti nebudú stretávať až tak často. Vrátia sa späť do osemdesiatych rokov, do obdobia, než rozbehli Millennium a stali sa kolegami.

„Jednoducho sa naučíme jeden pre druhého si rezervovať čas," smutne sa usmiala Erika.

V NEDEĽU RÁNO sa rýchlo rozlúčili a Erika sa vrátila k svojmu manželovi Gregerovi Backmanovi.

„Neviem, čo mám povedať," lúčila sa Erika. „No jasne vidím, že si zas ponorený do príbehu a všetko ostatné ide bokom. Vieš, že sa v zápale práce správaš ako psychopat?"

Mikael sa usmial a na rozlúčku ju objal.

Keď odišla, zavolal do nemocnice Sahlgrenska a snažil sa dopátrať k informácii o Lisbethinom zdravotnom stave. Nikto mu nechcel nič

povedať, a tak sa nad ním napokon musel zľutovať inšpektor Marcus Erlander, ktorý mu prezradil, že vzhľadom na okolnosti je jej stav dobrý a lekári sú zdržanliví optimisti. Spýtal sa, či ju bude môcť navštíviť. Erlander mu vysvetlil, že Lisbeth z rozhodnutia prokurátora zatkli a teraz nemôže prijímať návštevy. Bolo to však aj tak jedno. Lisbethin stav polícii neumožňoval výsluch. Mikael z neho dostal sľub, že v prípade, ak sa Lisbethin stav zhorší, Erlander mu dá vedieť.

Potom si skontroloval mobilný telefón. Napočítal štyridsaťdva neprijatých hovorov a esemesiek od rôznych novinárov, ktorí sa ho teraz zúfalo snažili zastihnúť. Informácia, že Lisbeth Salanderovú našiel a záchranárov zavolal práve on, čím naďalej zostával úzko prepojený s vývojom prípadu, sa za posledných dvadsaťštyri hodín stala v médiách predmetom tých najdivokejších špekulácií.

Mikael vymazal všetky esemesky od novinárov. Potom zavolal sestre Annike a objednal sa k nej na návštevu.

Vzápätí vyťukal číslo Dragana Armanského, výkonného riaditeľa a šéfa operatívnej jednotky bezpečnostnej firmy Milton Security. Zastihol ho doma v Lidingö.

„Keď nič iné, dokážete aspoň vyrábať titulky v novinách," sucho konštatoval Armanskij.

„Prepáčte, že som vám nezavolal skôr. Dostal som odkaz, že ste ma hľadali, no jednoducho som nemal čas…"

„V Miltone sme viedli vlastné vyšetrovanie a od Holgera Palmgrena som sa dozvedel, že máte nejaké informácie. No zdá sa mi, že ste kráčali o míľové kroky pred nami."

Mikael na okamih zaváhal nevediac, ako to povedať.

„Môžem vám veriť?" spýtal sa napokon.

Armanského otázka zaskočila.

„V čom?"

„Ste na Salanderovej strane, alebo nie? Môžem vám veriť, že pre ňu chcete to najlepšie?"

„Som jej priateľ. Ako sám viete, nemusí to nutne znamenať, že aj ona je moja priateľka."

„Viem. Pýtam sa však, či ste ochotný stáť v jej rohu ringu a vybojovať finálový zápas s jej nepriateľmi. Tento zápas bude mať určite mnoho kôl."

Armanskij sa zamyslel.

„Som na jej strane," konštatoval.

„Môžem vám poskytnúť informácie a konzultovať s vami veci bez toho, aby som sa musel obávať, že ich posuniete polícii alebo niekomu inému?"

„Nemôžem sa zapojiť do nijakej trestnej činnosti," odvetil Armanskij.

„Na to som sa nepýtal.“

„Môžete mi stopercentne dôverovať, kým mi neprezradíte, že sa dopúšťate trestnej činnosti alebo čohokoľvek podobného.“

„To mi stačí. Musíme sa stretnúť.“

„Dnes večer prídem do mesta. Večera?“

„Nie, nemám čas. Bol by som vám však vďačný, keby sme sa mohli stretnúť zajtra večer. Potrebujeme sa v pokoji porozprávať – budú tam aj ďalší ľudia.“

„Ste vítaný u nás v Miltone. Povedzme o šiestej?“

„Ešte jedna vec… o dve hodiny sa stretnem so svojou sestrou Annikou Gianniniovou. Zvažuje, že by sa ujala zastupovania Lisbeth, no, pochopiteľne, nemôže pracovať zadarmo. Časť jej odmeny môžem zaplatiť z vlastného vrecka. Dokáže Milton Security prispieť?“

„Lisbeth bude potrebovať mimoriadne šikovného odborníka na trestné právo. Ak prepáčite, vaša sestra zrejme nie je ideálnou voľbou. Už som hovoril s vedúcim právneho oddelenia Miltonu a on nájde vhodného advokáta. Napadá mi meno ako Peter Althin.“

„Omyl. Lisbeth potrebuje advokáta celkom iného typu. Pochopíte, čo mám na mysli, keď sa porozprávame. No ak to bude potrebné, môžete do jej obhajoby investovať peniaze?“

„Už som myslel na to, že jej advokáta objedná Milton…“

„Znamená to áno, alebo nie? Viem, čo sa s Lisbeth stalo. Približne aj viem, kto je za tým. Viem prečo. A mám plán.“

Armanskij sa zasmial.

„Fajn. Vypočujem si váš návrh. Ale ak sa mi nebude pozdávať, od spolupráce odstúpim.“

„ROZMÝŠĽALA SI nad mojím návrhom. Budeš zastupovať Lisbeth Salanderovú?“ spýtal sa Mikael, len čo dal sestre bozk na líce a na stole sa zjavili chlebíky a káva.

„Áno. No musím odmietnuť. Vieš, že sa nezaoberám trestným právom. Aj keď sa zbaví obvinenia z vrážd, pre ktoré ju hľadali, zostane ešte celý rad ďalších bodov. Bude potrebovať oveľa silnejšieho a skúsenejšieho advokáta.“

„Mýliš sa. Si advokátka a si pojem v oblasti ochrany práv žien. Som presvedčený, že presne takú advokátku Lisbeth potrebuje.“

„Mikael… myslím, že celkom nechápeš, čo to znamená. Ide o zložitý prípad, ktorý má ďaleko od týrania žien či sexuálneho obťažovania. Ak sa ujmem jej zastupovania, môže to viesť ku katastrofe.“

Mikael sa usmial.

„Ja si zasa myslím, že ti ušla podstata. Ak by Lisbeth obžalovali z vraždy Daga s Miou, obrátil by som sa na advokáta, akým je Silbersky alebo nejaký iný podobný kanón. No v tomto súdnom procese pôjde o niečo celkom iné. A ty si ten najlepší advokát, akého si viem predstaviť."

Annika Gianniniová si vzdychla.

„Myslím, že bude najlepšie, ak mi to vysvetlíš."

Rozprávali sa takmer dve hodiny. Než Mikael skončil, Anniku presvedčil. Potom vzal mobilný telefón a opäť zavolal Marcusovi Erlanderovi do Göteborgu.

„Zdravím. Tu je opäť Blomkvist."

„O Salanderovej nemám nič nové," podráždene odsekol Erlander.

„Čo je za daných okolností zrejme pozitívne. Ja však niečo nové mám."

„Naozaj?"

„Áno. Mám pre Lisbeth advokátku Anniku Gianniniovú. Sedí oproti mne, dám vám ju k telefónu."

Mikael jej podal telefón.

„Dobrý deň. Volám sa Annika Giannininová a požiadali ma, aby som zastupovala Lisbeth Salanderovú. Potrebujem sa stretnúť so svojou klientkou, aby ma mohla uznať za svoju obhajkyňu. A potrebujem telefónne číslo prokurátora."

„Rozumiem," odvetil Erlander. „Pokiaľ viem, už sme kontaktovali súd ohľadom pridelenia obhajcu."

„Dobre. Pýtal sa niekto na názor slečny Salanderovej?"

Erlander zaváhal.

„Ak mám byť úprimný, doteraz sme nemali možnosť. Veríme, že jej stav nám umožní skontaktovať sa s ňou už zajtra."

„Výborne. Takže, kým slečna Salanderová nerozhodne inak, môžete ma považovať za jej advokátku. Bez mojej prítomnosti nebudete vykonávať nijaký výsluch. Môžete ju navštíviť, aby ste sa jej spýtali, či ma akceptuje za advokátku. Je to jasné?"

„Áno," vydýchol Erlander. Sám si nebol istý, čo vlastne hovorí zákon. Na chvíľu sa zamyslel. „V prvom rade sa chceme slečny Salanderovej spýtať, či má nejaké informácie o tom, kde sa nachádza vrah policajta Ronald Niedermann. Môžeme jej túto otázku položiť aj vo vašej neprítomnosti?"

Annika zaváhala.

„Dobre… môžete ju informatívne vypočuť, či vie pomôcť polícii nájsť Niedermanna. No nebudete jej klásť nijaké otázky, ktoré by sa týkali jej eventuálnej obžaloby, respektíve obvinení voči jej osobe. Sme dohodnutí?"

„Myslím si, že áno."

***

MARCUS ERLANDER prešiel od svojho pracovného stola priamo k dverám vyšetrovateľky Agnety Jervasovej. Zhrnul jej rozhovor s Annikou Gianniniovou.

„Nevedela som, že Salanderová má advokáta."

„Ani ja. Ale Gianniniovú oslovil Mikael Blomkvist. Nie som si istý, že Salanderová niečo vie."

„Ale veď Giannininová nerobí trestné právo. Zaoberá sa právami žien. Raz som bola na jej prednáške, je to ostrá žena, no na tento prípad sa vôbec nehodí."

„Rozhodnutie je na Salanderovej."

„Nevylučujem, že súd to spochybní. Je v Salanderovej záujme, aby mala riadneho advokáta, a nie celebritu, ktorej ide o titulné stránky bulváru. Ach. Okrem toho je Salanderová vyhlásená za nesvojprávnu. Neviem, ako to je."

„Čo budeme robiť?"

Jervasová sa na chvíľu zamyslela.

„Je to celé zamotané. Nie som si istá, kto bude mať napokon prípad na starosti, možno ho dostane Ekström v Štokholme. Advokáta však potrebuje. Dobre… spýtaj sa jej, či chce mať Gianniniovú."

KEĎ SA O PIATEJ popoludní Mikael vrátil domov, zapol si notebook a nadviazal na text, ktorý začal formulovať v hoteli v Göteborgu. Pracoval sedem hodín. Čaká ho ešte veľa práce. V dostupných dokumentoch nenachádzal odpoveď na otázku, kto okrem Gunnara Björcka v tajnej polícii pracoval na tom, aby Lisbeth zatvorili do blázinca. Nevedel ani odhaliť, v akom vzťahu bol Björck s psychiatrom Petrom Teleborianom.

Okolo polnoci vypol počítač a ľahol si spať. Prvý raz po dlhých týždňoch cítil, že sa mu podarí oddýchnuť si. Text má konečne pod kontrolou. Hoci mu ešte zostáva veľa otáznikov, už doteraz získaným materiálom spustí novú lavínu na titulných stránkach.

Automaticky mu napadlo, že zavolá Erike, aby ju informoval o najnovších súvislostiach. Potom si uvedomil, že v Millenniu skončila. Zrazu sa mu opäť zaspávalo ťažko.

O 19.30 MUŽ s hnedým kufríkom opatrným krokom vystúpil na štokholmskej hlavnej stanici z vlaku z Göteborgu a chvíľu sa v dave ľudí rozhliadal. Z Laholmu vyrazil krátko po ôsmej ráno, zastavil sa v Göteborgu, aby sa tam naobedoval so starým priateľom, a pokračoval v ceste do Štokholmu. V hlavnom meste nebol dva roky a návštevu mesta už ani neplánoval. Napriek tomu, že v Štokholme prežil väčšinu svojho

pracovného života, vždy sa tam cítil ako nevítaný hosť. A od odchodu do dôchodku tento pocit každým rokom mocnel.

Pomalým krokom prešiel cez budovu stanice, kúpil si zopár bulvárnych denníkov a dva banány v stánku pri stanici a zamyslene hľadel na dve zahalené moslimky. V princípe nemal nič proti zahaleným ženám. Keď sa ľudia chcú obliekať ako na karneval, nie je to jeho problém. Prekážalo mu však, že tak robia v centre Štokholmu.

Prešiel asi tristo metrov k hotelu Freys vedľa starej pošty na ulici Vasagatan. V tomto hoteli býval počas všetkých svojich teraz už zriedkavých návštev Štokholmu. Slušný hotel s dobrou polohou. Okrem toho jeho príjemná cena hrala svoju úlohu, keďže si ubytovanie musel platiť sám. Izbu si rezervoval vopred na meno Evert Gullberg.

Len čo prišiel do izby, zamieril na toaletu. Bol vo veku, keď musel chodiť na potrebu pomerne často. Od čias, keď noc prespal bez toho, aby musel vstať, uplynulo už veľa rokov.

Keď vyšiel z toalety, sňal si tmavozelený anglický klobúk s úzkym okrajom a uvoľnil si uzol na kravate. Mal stoosemdesiatštyri centimetrov a šesťdesiatosem kilogramov, čo sa prejavilo na jeho chudej, šľachovitej postave. Otvoril hnedý kufrík, vybral z neho dve košele, rezervnú kravatu a spodnú bielizeň, všetko porozkladal na poličku v izbe. Potom si zavesil plášť a sako na vešiaky v skrini za dverami.

Na to, aby si išiel ľahnúť, bolo priskoro. Na večernú prechádzku však bolo zasa priveľa hodín. Aj tak by ho nebavilo prechádzať sa. Sadol si do obligátneho kresla v hotelovej izbe a rozhliadol sa okolo seba. Zapol televízor, no stíšil zvuk, aby nemusel počúvať iné hlasy. Chvíľu rozmýšľal, že si z recepcie objedná kávu, no usúdil, že je už neskoro. Namiesto toho otvoril bar a nalial si fľaštičku Johnnyho Walkera s niekoľkými kvapkami vody. Otvoril noviny a pozorne si prečítal všetko, čo v ten deň napísali o honbe za Ronaldom Niedermannom a prípade Lisbeth Salanderová. Po chvíli vytiahol poznámkový blok v koženej väzbe a začal si robiť poznámky.

BÝVALÝ ŠÉF ÚRADU tajnej polície Evert Gullberg mal sedemdesiatosem rokov a oficiálne bol už štrnásť rokov na dôchodku. Tak to však so starými špiónmi chodí. Nikdy nezomierajú, len sa menia na tiene.

Krátko po skončení vojny, keď mal Gullberg len deväťnásť rokov, pokúsil sa o kariéru v námornej flotile. Po absolvovaní vojenskej služby ho prijali do dôstojníckej školy. Namiesto očakávanej klasickej služby na mori ho však umiestnili do Karlskrony, aby v rámci námornej rozviedky zachytával signály nepriateľa. Chápal význam, mal odhaľovať aktivity na druhom brehu Baltického mora, práca ho však nudila. Vďaka tlmočníckej

škole ministerstva obrany sa naučil po rusky a poľsky a na základe jazykových vedomostí ho roku 1950 oslovili predchodcovia neskoršej tajnej polície, ktorým v tom čase vládol dokonale korektný Georg Thulin. Celkový rozpočet sa vtedy pohyboval okolo 2,7 milióna švédskych korún a v organizácii pracovalo deväťdesiatšesť osôb.

Keď Evert Gullberg roku 1992 formálne odchádzal do dôchodku, rozpočet tajnej polície sa vyšplhal na tristopäťdesiat miliónov. Počet zamestnancov si už ani netrúfal odhadnúť.

Gullberg strávil svoj život v službách tajnej polície jeho veličenstva, alebo lepšie povedané v službách tajnej polície sociálnodemokratickej strany. To bolo iróniou osudu vzhľadom na fakt, že voľby čo voľby verne volil pravicu – s výnimkou roku 1991, keď vedome hlasoval za sociálnu demokraciu, pretože lídra pravice Carla Bildta považoval za reálnu politickú katastrofu. V ten rok dal proti svojej vôli hlas Ingvarovi Carlssonovi. Roky s najlepšou vládou v histórii Švédska dali za pravdu jeho najväčším obavám. Pravicová vláda sa k moci dostala v čase, keď sa rozpadol Sovietsky zväz, a podľa jeho názoru nijaký režim nebol horšie pripravený ujať sa politických možností v rámci umenia špionáže, aké ponúkalo Baltické more. Vláda Bildta však z ekonomických dôvodov obmedzila pôsobenie v sovietskom regióne a namiesto toho investovala do táranín o Bosne a Srbsku – akoby Srbsko mohlo niekedy Švédsko ohroziť. Výsledkom bol fakt, že krajina nevyužila možnosť dlhodobého budovania siete informátorov v Moskve a v deň, keď atmosféra opäť ochladne – čo bol podľa Gullberga nezvrátiteľný fakt –, budú opäť klásť na tajnú políciu a vojenskú rozviedku absurdné politické požiadavky… akoby tu agentov sypali z rukáva.

GULLBERG ZAČAL svoju kariéru a po dvoch rokoch za písacím stolom sa prvý raz dostal do terénu ako pridelenec s hodnosťou kapitána pri švédskom veľvyslanectve v Moskve v rokoch 1952 a 1953. Zvláštne, že kráčal v stopách iného známeho špióna. Niekoľko rokov predtým jeho post zastával nie celkom neznámy plukovník švédskeho letectva Stig Wennerström.

Po návrate do Švédska Gullberg pracoval pre kontrarozviedku a o desať rokov neskôr patril k mladým príslušníkom tajnej služby, ktorí pod vedením Otta Danielssona zatkli Wennerströma a odviedli ho na výkon doživotného trestu odňatia slobody v Långholmene.

Keď pod vedením Pera Gunnara Vingeho v roku 1964 prebudovali systém tajnej polície, spustil sa nábor nových síl. Vtedy už Gullberg pre tajnú políciu pracoval štrnásť rokov a radil sa medzi uznávaných veteránov.

Gullberg svojho zamestnávateľa nikdy nenazýval slangovou skratkou *Tajní*. Pri formálnych príležitostiach používal celé meno, v neformálnych označenie tajná polícia. Aj jeho kolegovia svoju činnosť označovali pseudonymami ako *Firma* alebo *Podnik* alebo jednoducho *Oddelenie* – no nikdy nie *Tajní*. Vysvetlenie bolo jednoduché. Najdôležitejšou úlohou *Firmy* bola takzvaná kontrola osôb, teda kontrola a registrácia švédskych občanov, ktorých mohol štát upodozrievať z komunistických a vlastizradných aktivít. Vo *Firme* sa označenia komunista a zradca používali ako synonymá. Dnes už bežne používanú skratku *Tajní* vymyslel potenciálne vlastizradný plátok komunistov *Clarté* ako posmešné označenie lovcov komunistov v radoch polície. A tak ani Gullberg, ani nikto z veteránov tento výraz nepoužíval. A Gullberg ani za svet nemohol pochopiť, prečo jeho niekdajší šéf P. G. Vinge svoje memoáre nazval práve *Šéf tajných 1962 – 70*.

Práve reorganizácia tajnej polície roku 1964 rozhodla o Gullbergovej kariére.

Zmena systému znamenala, že tajná polícia sa zmenila – podľa pokynov z ministerstva spravodlivosti – na modernú policajnú organizáciu. To znamenalo nábor nových zamestnancov. Neustála potreba nového personálu prinášala so sebou nekonečné problémy so zaúčaním nových ľudí, čo v expandujúcej organizácii umožnilo *nepriateľovi* umiestniť do oddelenia vlastných agentov. To si na druhej strane vynútilo sprísnenie interných bezpečnostných kontrol – tajná polícia už nemohla byť uzavretým klubom, v ktorom každý každého poznal a kde najbežnejším plusom pri uchádzaní sa o prácu bol fakt, že otec uchádzača bol dôstojník.

V roku 1963 Gullberga z kontrarozviedky preradili na oddelenie kontroly osôb, ktorého význam po odhalení Wennerströma výrazne vzrástol. V tom čase sa položili základy registra, ktorý na konci šesťdesiatych rokov obsahoval mená asi tristotisíc švédskych občanov s nevhodnými politickými sympatiami. Kontrola švédskych občanov vo všeobecnosti bola jedna vec – dôležitejšia však bola otázka, ako má vlastne bezpečnostná kontrola v tajnej polícii vyzerať.

Wennerström v tajnej polícii spustil lavínu. Ak mohol pre Rusov pracovať najvyšší predstaviteľ štábu obrany – okrem toho poradca vlády v oblastiach jadrových zbraní a bezpečnostnej politiky –, odkiaľ mala brať krajina istotu, že Rusi neumiestnili svojho agenta na podobne významné miesto aj do tajnej polície? Kto mohol garantovať, že šéfovia a menší šéfovia vo *Firme* v skutočnosti nepracujú pre Rusov? Jednou vetou – kto špehuje špehov?

V auguste 1964 Gullberga zavolali na popoludňajšiu schôdzu k zástupcovi riaditeľa tajnej polície, šéfovi úradu Hansovi Wilhelmovi Franckemu. Na stretnutí sa zúčastnili aj dve popredné tváre z vedúcich

pozícii *Firmy,* zástupca riaditeľa kancelárie a šéf oddelenia rozpočtu. Kým sa deň skončil, Gullbergov život získal nový význam. Zaradil sa medzi vyvolených. Dostal post šéfa novozriadeného oddelenia s názvom *Špeciálna sekcia* so skratkou SS. Ako prvé opatrenie oddelenie premenoval na *Sekciu analýz.* Po chvíli ho niekto upozornil, že SA nie je oveľa lepšie ako SS. Definitívne meno organizácie sa tak zmenilo na *Sekcia pre špeciálnu analýzu* so skratkou SSA, v každodennom styku s označením *Sekcia,* na rozdiel od *Oddelenia a Firmy,* ktorých názvy zahŕňali tajnú políciu ako celok.

SEKCIU VYMYSLEL FRANCKE. Nazýval ju poslednou obrannou líniou. Ultratajná skupina rozmiestnená na strategických miestach vo Firme, ktorá sa nezjavovala ani v analýzach systému, ani v návrhoch rozpočtu, a nedala sa teda rozložiť. Jej úlohou bolo zabezpečovať ochranu štátu. Franckeho pozícia mu s pomocou šéfa rozpočtu a riaditeľa kancelárie umožnila vytvoriť neviditeľnú štruktúru.

Prvý rok skupinu tvorili Gullberg a traja vybraní spolupracovníci. V priebehu ďalších desiatich rokov sa *Sekcia* rozrástla na jedenásť členov. Dvaja zabezpečovali administratívu a zvyšok boli profesionálni špióni. Išlo o rovnostársku organizáciu. Gullberg bol šéf. Všetci ostatní – na rovnakej úrovni – ho vídali v podstate každý deň. Efektivita sa cenila väčšmi než prestíž a byrokratické formality.

Na papieri bol Gullberg podriadený množstvu osôb v hierarchii tajnej polície, ktorým musel odovzdávať pravidelné mesačné správy, no v skutočnosti získal výnimočnú pozíciu so širokými právomocami. On, a iba on, mohol rozhodnúť o tom, aby sa pod drobnohľad dostala činnosť hoci aj vedenia tajnej polície. Mohol, ak sa mu zachcelo, obrátiť život naruby aj samému Perovi Gunnarovi Vingemu. (A aj tak učinil.) Mohol uskutočňovať vlastné vyšetrovanie, mohol odpočúvať telefonické rozhovory bez toho, aby musel vysvetľovať dôvod či podávať správu na vyššie miesta. Vzorom sa mu stala americká legenda medzi špiónmi James Jesus Angleton, ktorý zastával podobnú pozíciu v rámci CIA a ktorého mal čoskoro spoznať osobne.

Z hľadiska organizácie sa *Sekcia* čoskoro stala mikroorganizáciou v rámci *Oddelenia,* stojac nad a mimo ostatnej tajnej polície. To malo za následok aj ďalšie zmeny. *Sekcia* mala svoju kanceláriu na Kungsholmene, no z bezpečnostných dôvodov v podstate celú jej činnosť preniesli mimo policajnej stanice do súkromného jedenásťizbového bytu v štvrti Östermalm. Byt diskrétne prebudovali na opevnený úrad, ktorý nikdy nezostával bez ochrany, keďže vernú tajomníčku Eleanoru Badenbrinkovú umiestnili ako trvalú podnájomníčku do dvoch izieb priamo pri vchode.

Badenbrinkovú si Gullberg vážil ako neoceniteľnú a stopercentne spoľahlivú členku tímu.

Gullberg aj celý jeho tím zmizol z dohľadu verejnosti – financoval ich *mimoriadny fond,* no v bezpečnostno-politickej byrokracii, ktorú si žiadalo vedenie štátnej polície a ministerstvo spravodlivosti, ich nikto nenašiel. Ani len šéf polície nevedel o najtajnejších z tajných, ktorí mali na starosti tie najdelikátnejšie z delikátnych informácií.

Krátko po štyridsiatke sa tak Gullberg nachádzal v situácii, v ktorej sa nemusel nikomu spovedať a sám mohol iniciovať vyšetrovanie proti komukoľvek.

Už od začiatku mu bolo jasné, že *Sekcii* hrozí, že sa stane politicky citlivou organizáciou. Jej popis práce bol, mierne povedané, vágny a písomná dokumentácia v podstate neexistovala. V septembri 1964 predseda vlády Tag Erlander podpísal nariadenie, ktorým *Sekcii* vyčlenil časť rozpočtových prostriedkov. Odvtedy mala na starosť spracovanie informácií dôležitých pre bezpečnosť štátu. Išlo o jednu z dvanástich podobných žiadostí, ktoré na popoludňajšom stretnutí predniesol zástupca riaditeľa tajnej polície Hans Wilhelm Francke. Rozhodnutie okamžite dostalo pečiatku *Tajné* a stalo sa súčasťou rovnako utajeného spisu vedenia polície.

Podpis predsedu vlády však zo *Sekcie* urobil právne uznanú organizáciu. Jej prvý rozpočet predstavoval päťdesiatdvatisíc korún. Túto nízku sumu Gullberg vnímal ako geniálny ťah, vďaka ktorému sa jej vznik zaradil medzi desiatku ďalších udalostí.

V širšom zmysle slova premiérov podpis znamenal uznanie potreby skupiny, ktorá by zabezpečovala *internú osobnú kontrolu.* Ten istý podpis sa však dal vysvetliť aj tak, že premiér dal svoj súhlas k vytvoreniu skupiny, ktorá by zodpovedala aj za kontrolu *mimoriadne citlivých osôb* mimo prostredia tajnej polície, napríklad aj samého premiéra. Práve tento výklad mal potenciál vytvárať množstvo politických problémov.

EVERT GULLBERG si uvedomil, že v pohári už nemá whisky. Neholdoval alkoholu, no prežil dlhý deň, dlhú cestu a nachádzal sa v životnej fáze, kde už nebolo dôležité, či si dopraje jednu, alebo dve whisky. Ak mal chuť, mohol si tak s čistým svedomím naliať plný pohár. Otvoril fľaštičku Glenfiddichu.

Najcitlivejším bodom bol, pochopiteľne, premiér Olof Palme.

Gullberg si z volebného dňa roku 1976 pamätal každý detail. Prvý raz v moderných dejinách vládu krajiny zostavila pravica. Žiaľ, premiérom sa stal Thorbjörn Fälldin, a nie schopnejší Gösta Bohman, ktorý patril k starej

škole. Najdôležitejšie však bolo, že Palme prehral. Evert Gullberg si mohol vydýchnuť.

Palmeho pozícia predsedu vlády bola predmetom nejedného obedňajšieho stretnutia v najtajnejších zákutiach tajnej polície. Roku 1969 Pera Gunnara Vingeho vyhodili, lebo vyslovil názor, s ktorým súhlasili mnohí členovia *Oddelenia* – Palme bol agent KGB. V atmosfére, ktorá vládla vo *Firme,* nebol Vingeho názor nijako kontroverzný. Žiaľ, túto tému otvoril počas stretnutia so županom Ragnarom Lassinanttim počas návštevy severného Švédska. Lassinantti dvakrát zvraštil obočie a informoval vládu. Následne si Vingeho predvolali na koberec.

Gullberg na otázku Palmeho kontaktov s Rusmi dodnes nedostal odpoveď. Napriek tvrdošijným pokusom odhaliť pravdu a rozhodujúci dôkaz – *the smoking gun* – *Sekcia* nikdy nič nenašla. Gullberg to nevnímal ako potvrdenie Palmeho neviny, bral to len tak, že Palme musí byť mimoriadne prefíkaný a inteligentný špión, ktorý sa nedopúšťa chýb, aké robia iní Rusi. Palme sa im rok za rokom vysmieval. Od roku 1982, keď sa opäť postavil na čelo švédskej vlády, sa otázka znovu stala aktuálnou. Potom padol výstrel na ulici Sveavägen…

ROK 1976 vnímala ako problematický aj celá *Sekcia.* V rámci tajnej polície – medzi tými niekoľkými osobami, ktoré naozaj vedeli o existencii *Sekcie* – rástlo napätie. V priebehu posledného desaťročia dostalo celkovo šesťdesiatpäť členov tajnej polície výpoveď kvôli údajnej politickej nespoľahlivosti. V drvivej miere však predložené dokumenty nikto nevedel dokázať a niektorí vyšší nadriadení začínali nahlas šomrať, že členovia *Sekcie* sú paranoidní konšpirátori.

V Gullbergovi ešte vždy vrela žlč, keď si spomenul na jeden z prípadov, ako roku 1968 tajná polícia zamestnala človeka, ktorého Gullberg od začiatku vnímal negatívne. Bol ním inšpektor Stig Bergling, poručík švédskej armády, ktorý sa neskôr ukázal byť plukovníkom aj v ruskej vojenskej rozviedke GRU. V nasledujúcich rokoch sa Gullberg štyrikrát pokúšal docieliť Berglingovu výpoveď, no márne. Až roku 1977 sa situácia zmenila, keď Berglinga začali podozrievať ľudia aj mimo prostredia *Sekcie.* Bolo načase. Bergling sa stal najväčším škandálom v dejinách švédskej tajnej polície.

V prvej polovici sedemdesiatych rokov kritika *Sekcie* silnela. Gullberg vnímal návrhy na skrátenie rozpočtu, dokonca zrušenie jej činnosti.

Kritici spochybňovali už jej existenciu. Prioritu v tajnej polícii mali teroristické hrozby. Čelili tlaku zmätenej mládeže, ktorá sa spojila s arabskými a propalestínskymi elementmi. *Sekcia* začala uvažovať nad tým, či

sa jej kontrola osôb rozšíri aj na zahraničných občanov usadených v Švédsku, alebo túto právomoc prenechá oddeleniu medzinárodných vzťahov.

Z tejto takmer abstraktnej byrokratickej diskusie vznikla v *Sekcii* potreba angažovať dôveryhodného spolupracovníka na zabezpečenie internej kontroly, teda v podstate špiónáže spolupracovníkov, venujúcim sa medzinárodným vzťahom.

Voľba padla na mladého kolegu, ktorý v tajnej polícii pracoval od roku 1970. Vďaka svojej politickej dôveryhodnosti sa pokojne mohol stať členom *Sekcie*. V súkromí bol členom organizácie s názvom Demokratická aliancia, ktorú sociálnodemokratické masmédiá opisovali ako extrémnu pravicu. V *Sekcii* mu to nebolo na príťaž, veď členmi Demokratickej aliancie boli aj ďalší traja spolupracovníci a *Sekcia* hrala dôležitú úlohu už pri samotnom vzniku aliancie. A následne ju sčasti aj financovala. Vďaka tejto organizácii získali aj nového člena. Volal sa Gunnar Björck.

EVERT GULLBERG sa dodnes neprestával tešiť z neuveriteľnej náhody, že vo volebný deň roku 1976, keď Alexander Zalačenko ušiel do Švédska a na policajnej stanici v centre Štokholmu požiadal o azyl, ho prijal práve agent, už zasvätený do najtajnejších tajomstiev.

Björck bol v strehu a okamžite si uvedomil Zalačenkov význam. Prerušil výsluch a zbeha umiestnil do izby hotela Continental. Preto aj osobou, ktorú Björck ihneď po príchode Zalačenka kontaktoval, bol Evert Gullberg a nie Björckov skutočný šéf. Telefonát sa odohral vo chvíli, keď sa volebné miestnosti už zatvorili a všetky predpovede naznačovali, že Palme prehrá. Gullberg sa práve vrátil domov a zapol televíziu, aby sledoval volebné štúdio. Spočiatku o obsahu Björckovej správy pochyboval. Potom odišiel do sotva dvestopäťdesiat metrov vzdialenej izby v hoteli Continental, kde čakal Zalačenko, aby prevzal velenie nad týmto prípadom.

V TEJ CHVÍLI sa život Everta Gullberga radikálne zmenil. Pojem utajenie preňho celkom zmenil svoj význam. Pochopil, že okolo zbeha musí vybudovať celkom nový systém ochrany.

Do skupiny *Zalačenko* automaticky zahrnul aj Gunnara Björcka. Bolo CO múdre a obhájiteľné rozhodnutie, keďže Björck o Zalačenkovej existencii už aj tak vedel. Bolo lepšie mať ho v skupine, než ho nechať chodiť po svete ako bezpečnostnú hrozbu. Znamenalo to, že Björcka presťahovali z jeho oficiálnej pozície na oddelení medzinárodných vzťahov za nový písací stôl v štvrti Östermalm.

O dráme, čo sa rozpútala, sa Gullberg rozhodol informovať len jedinú osobu v rámci tajnej polície – riaditeľa kancelárie, ktorý už poznal činnosť Sekcie. Ten si správu niekoľko dní nechával pre seba, kým Gullbergovi nepredložil svoje rozhodnutie, že zbeh je taký významný, že budú musieť informovať vedenie tajnej polície aj vládu.

Nového riaditeľa tajnej polície už stihli oboznámiť s existenciou Sekcie pre špeciálnu analýzu, no o jej skutočnej činnosti mal len nejasné predstavy. Do funkcie nastúpil s úlohou poupratovať po afére IB a jeho hviezda len začínala stúpať. Šéf tajnej polície sa z dôverných rozhovorov s riaditeľom kancelárie dozvedel, že Sekcia predstavuje tajnú skupinu, zostavenú vládou, ktorá stojí mimo každodennej práce polície a na tému jej činnosti sa nepatrí klásť otázky. Keďže vtedajším riaditeľom bol muž, ktorý za nič na svete nechcel klásť nepríjemné otázky, len chápavo prikývol a akceptoval existenciu elementu s názvom SSA, ktorý sa ho nijako netýka.

Gullberg nejasal nad predstavou, že má o Zalačenkovi informovať šéfa, no musel akceptovať realitu. Ešte raz zdôraznil potrebu absolútneho utajenia a vydal inštrukcie, podľa ktorých ani riaditeľ tajnej polície nemal o téme diskutovať vo vlastnej kancelárii bez toho, aby prijal mimoriadne bezpečnostné opatrenia. Prijalo sa rozhodnutie, podľa ktorého sa Zalačenkom mala zaoberať výhradne Sekcia pre špeciálnu analýzu.

Informovať odchádzajúceho predsedu vlády neprichádzalo do úvahy. Nový premiér bol zas plne zaneprázdnený vymenúvaním nových ministrov a rokovaniami s koaličnými partnermi v súvislosti s kolotočom okolo zostavovania novej vlády. Až mesiac po vzniku vlády riaditeľ tajnej polície s Gullbergom navštívili úrad vlády. Gullberg sa do poslednej chvíle bránil, no riaditeľ tajnej polície trval na svojom – neinformovaním predsedu vlády by konali proti ústave. Počas stretnutia Gullberg vynaložil všetok svoj šarm, aby premiéra presvedčil o dôležitosti faktu, že informácia o Zalačenkovi neopustí priestory jeho kancelárie a nedostane sa ani k ministrovi zahraničných vecí, ani k ministrovi obrany.

Správa o tom, že o azyl vo Švédsku sa uchádza ruský špičkový agent, Fälldina šokovala. Ihneď začal čosi splietať o tom, že už len pre pokoj svedomia o prípade musí informovať predsedov oboch koaličných strán. Gullberg túto jeho námietku očakával a zahral najsilnejšou kartou, akou disponoval. Pokojným hlasom mu vysvetlil, že vo chvíli, keď sa tak stane, okamžite požiada o svoje uvoľnenie z funkcie. Táto hrozba na Fälldina zapôsobila. Znamenala, že premiér ponesie osobnú zodpovednosť, ak sa prípad dostane na verejnosť a Rusi vyšlú komando, ktoré Zalačenka zlikviduje. A ak osoba, zodpovedná za Zalačenkovu bezpečnosť, podá výpoveď, predseda vlády bude čeliť politickej aj mediálnej katastrofe.

Fälldin, ešte vždy len neisto sediac na stoličke predsedu vlády, ustúpil. Prijal nariadenie, ktoré sa okamžite stalo súčasťou utajeného spisu. Od tej chvíle za bezpečnosť a kontakt so Zalačenkom zodpovedala Sekcia a informácia o Zalačenkovi nemala opustiť kanceláriu predsedu vlády. Fälldin tým podpísal nariadenie, ktoré v praxi znamenalo, že je informovaný, no o prípade nesmie s nikým diskutovať. Na Zalačenka mal jednoducho zabudnúť.

Fälldin však trval na tom, aby informovali ešte jednu osobu z jeho kancelárie, konkrétneho štátneho tajomníka, ktorý mal fungovať ako kontaktná osoba vo všetkých prípadoch, týkajúcich sa zbeha. To Gullberg akceptoval. So štátnym tajomníkom si bez problémov poradí.

Riaditeľ tajnej polície bol spokojný. Prípad Zalačenko už mal oporu v ústave a riaditeľ krytý chrbát. Ani Gullberg netajil spokojnosť. Podarilo sa mu vytvoriť stav karantény, ktorý zaručoval, že sám rozhodne o všetkých informačných tokoch. On, len on kontroloval prípad Zalačenko.

Keď sa Gullberg vrátil do svojej kancelárie v Östermalme, sadol si k písaciemu stolu, vzal pero a začal si písať zoznam osôb, ktoré o Zalačenkovi vedia. Okrem neho Gunnar Björck, veliteľ operatívnej jednotky Sekcie Hans von Rottinger, zástupca riaditeľa Fredrik Clinton, tajomníčka Sekcie Eleanor Badenbrinková, ako aj dvaja kolegovia, ktorí mali na starosti zhromažďovanie a priebežnú analýzu špionážnych informácií, ktorými disponoval Zalačenko. Spolu sedem osôb v nasledujúcich rokoch tvorilo Sekciu v rámci Sekcie. V duchu ich nazýval Vnútorný kruh.

Mimo Sekcie o Zalačenkovi vedel riaditeľ tajnej polície, jeho zástupca a riaditeľ kancelárie. Okrem nich predseda vlády a štátny tajomník. Spolu dvanásť osôb. Nikdy predtým o takejto informácii nevedel taký úzky počet vybraných osôb.

Potom sa Gullberg zamračil. Tajomstvo pozná ešte trinásta osoba. Björckovi robil spoločnosť právnik Nils Bjurman. Urobiť z Bjurmana pracovníka Sekcie neprichádzalo do úvahy. Bjurman nebol skutočný tajný – v tajnej polície bol v podstate na úrovni praktikanta – a nemal ani potrebné vedomosti. Gullberg zvažoval rôzne alternatívy, no napokon sa rozhodol Bjurmana z príbehu postupne vytlačiť. Pohrozil mu, že ak o Zalačenkovi čo i len hlesne, zavrie ho na doživotie za vlastizradu. Ponúkol mu aj úplatok vo forme budúcich zákaziek a napokon mu aj niekoľkými lichôtkami zvýšil pocit vlastnej dôležitosti. Postaral sa o to, aby Bjurman dostal miesto v renomovanej advokátskej kancelárii, kde ho neskôr neustále zamestnával úlohami. Jediným problémom bola Bjurmanova úbohosť, ktorá mu bránila využiť ponúkané možnosti. Po desiatich rokoch kanceláriu opustil a založil si vlastnú prax, ktorá sa postupne zmenila na advokátsku kanceláriu s jedným zamestnancom a sídlom pri námestí Odenplan.

Gullberg počas nasledujúcich rokov držal Bjurmana pod diskrétnym, no neustálym dohľadom. Kontrolu zmiernil až na konci osemdesiatych rokov, keď sa Sovietsky zväz rozpadal a Zalačenko prestal byť prioritou.

ZALAČENKO PREDSTAVOVAL pre Sekciu najmä prísľub prielomu v záhade Palme, ktorá Gullbergovi nedávala spať. Palme sa tak stal prvou témou, ktorú Gullberg otvoril.

Nádeje sa však čoskoro obrátili navnivoč, keďže Zalačenko nikdy vo Švédsku nepôsobil a o krajine veľa nevedel. Počul však chýr o *Červenom bežcovi,* vysokopostavenom švédskom, alebo možno škandinávskom politikovi, ktorý pracoval pre KGB.

Gullberg vypracoval zoznam mien, ktoré s Palmem súviseli. Do smrti sa k tomuto zoznamu vracal, a nikdy nenašiel odpoveď.

Gullberg hral zrazu hru s veľkými hráčmi. S úctou ho zdravili členovia klubu vyvolených bojovníkov, ktorí navzájom jeden druhého poznali, a kontakty budovali na osobnom priateľstve a dôvere – nie prostredníctvom oficiálnych kanálov a byrokratických pravidiel. Stretol sa aj so samým Jamesom Jesusom Angletonom a so šéfom MI-6 pil whisky v diskrétnom londýnskom klube. Zaradil sa k smotánke.

ODVRÁTENOU STRANOU pozície bol fakt, že o svojich úspechoch nesmel hovoriť ani v memoároch. Nevedel sa zbaviť strachu, že *nepriateľ* si jeho cesty všimne, čím upúta pozornosť a nechtiac sám k Zalačenkovi privedie Rusov.

Z tohto pohľadu bol Zalačenko sám sebe najväčším nepriateľom.

Prvý rok býval v anonymnom byte, ktorým disponovala Sekcia. Neexistoval v nijakom registri ani v nijakých oficiálnych zoznamoch. Sekcia zastávala názor, že má dostatok času na to, aby jeho budúcnosť dôkladne naplánovala. Až na jar 1978 dostal do rúk pas na meno Karl Axel Bodin a s ním aj s námahou vybudovanú legendu – fiktívny, no overiteľný zápis v švédskom registri obyvateľstva.

Vtedy však už bolo neskoro. Zalačenko vyrazil do terénu a pretiahol tú prekliatu štetku Agnetu Sofiu Salanderovú, rodenú Sjölanderovú, ktorej sa bezstarostne predstavil svojím pravým menom – Zalačenko. Gullberg si uvedomil, že Zalačenko nemá v hlave všetko v poriadku, a začal sa báť, že ruského zbeha čoskoro odhalia. Akoby potreboval cirkus. Inak si nedokázal vysvetliť jeho šibnuté správanie.

Bol to horor, v ktorom sa striedali obdobia prehnanej konzumácie alkoholu s incidentmi s vyhadzovačmi v baroch a s ďalšími ľuďmi v okolí.

Švédska polícia ho trikrát zatkla za ťažké opilstvo, dva razy pri bitke v bare. A *Sekcia* musela vždy diskrétne zasiahnuť, dostať ho von a postarať sa o to, aby papiere zmizli a čísla spisov sa zmenili. Gullberg na úlohu nasadil Gunnara Björcka, ktorý mal na starosti v podstate nepretržitú pomoc zbehovi. Nebolo to jednoduché, no inú alternatívu nevidel.

Všetko sa mohlo vyvíjať jednoducho. Začiatkom osemdesiatych rokov sa Zalačenko upokojil a začal sa prispôsobovať spoločnosti. Nikdy sa však svojej štetky nevzdal – a čo bolo ešte horšie, stal sa otcom Kamily a Lisbeth Salanderovej.

Lisbeth Salanderová.

Gullberga striasalo už pri vyslovení tohto mena.

Už keď mali dievčatá deväť-desať rokov, mal z nej čudný pocit v žalúdku. Na to, aby pochopil, že nie je normálna, nemusel byť psychiatrom. Gunnar Björck mu podával správy o jej zaťatosti, násilníckych sklonoch a agresívnom správaní k Zalačenkovi. Nejavila pred ním najmenší strach. Málokedy čosi hovorila, no tisícorakými spôsobmi dávala najavo svoju nespokojnosť so stavom vecí. Jej existencia veštila problém, no Gullberg si ani vo svojich najdivokejších fantáziách nemohol predstaviť, aké gigantické rozmery nadobudne. Najviac sa obával vývoja, že by situácia v rodine Salanderovcov viedla k vyšetrovaniu zo strany sociálneho úradu, ktoré by sa zameralo na Zalačenka. Vždy znova Zalačenka úpenlivo prosil o to, aby nechal rodinu na pokoji a zmizol od nej čo najďalej. Zalačenko mu vždy všetko sľúbil, no svoj sľub vždy porušil. Mal iné kurvy. Mal ich dosť. No po niekoľkých mesiacoch bol späť pri Agnete Sofii Salanderovej.

Prekliaty Zalačenko. Špión, ktorý nechá svojho vtáka riadiť vlastný citový život, pochopiteľne, nie je dobrý špión. No Zalačenka akoby sa pravidlá platné pre iných netýkali, prinajmenšom si to namýšľal. Keby ju aspoň dokázal pretiahnuť bez toho, aby ju vždy zmlátil, bolo by to iné. No Zalačenko svoju priateľku stále väčšmi týral. Občas to vyzeralo tak, akoby bitka mala byť len hodenou rukavicou ochrancom zo skupiny Zalačenko. Akoby ju bil len preto, aby ich videl po sebe zametať.

O tom, že Zalačenko je chorý hajzel, Gullberg nepochyboval, no nebol v situácii, aby si medzi zbehmi z GRU mohol vyberať. Mal jediného, a ten si uvedomoval svoju dôležitosť.

Gullberg si vzdychol. Zalačenkova skupina sa zmenila na upratovaciu čatu. To sa nedalo poprieť. Zalačenko si uvedomoval, že môže robiť čokoľvek a oni po ňom poslušne upracú. V prípade Agnety Sofie Salanderovej svoje možnosti využíval na doraz.

Varovanie dostal. Keď Lisbeth Salanderová dovŕšila dvanásť rokov, zaútočila na Zalačenka nožom. Zranenia neboli vážne, no musel navštíviť Nemocnicu svätého Görana a skupina Zalačenko sa poriadne zapotila.

Vtedy s ním Gullberg mal *mimoriadne* vážny rozhovor. Jasne mu vysvetlil, že rodinu Salanderovej už nikdy nemá kontaktovať. Zalačenko mu to sľúbil. Svoj sľub dodržiaval viac než pol roka. Potom si to namieril k Agnete Sofii Salanderovej a zmlátil ju tak, že zvyšok svojho života strávila v ústave.

Gullberg si dovtedy nedokázal predstaviť, že by Lisbeth Salanderová mohla byť vražedným psychopatom, schopným vyrobiť zápalnú bombu. Celý ten deň bol jeden veľký chaos. Spustil sa labyrint vyšetrovaní a celá Operácia Zalačenko – dokonca celá Sekcia – visela na vlásku. Hrozilo, že ak Lisbeth Salanderová prehovorí, Zalačenka odhalí. A prezradenie Zalačenka by mohlo znamenať katastrofu pre množstvo operácií v celej Európe za posledných pätnásť rokov. Sekciu by čakalo verejné vyšetrovanie. A tomu bolo potrebné za každú cenu zabrániť.

Gullberg sa bál. V porovnaní s tým, čo by prinieslo vyšetrovanie Sekcie, ostatné aféry v krajine pôsobili ako neškodná rozprávka. Otvorenie archívu Sekcie by na svetlo sveta vynieslo mnohé skutky, nie celkom zlučiteľné s ústavou, nehovoriac o dlhoročnom sledovaní Palmeho a ďalších známych sociálnych demokratov. Niekoľko rokov po zavraždení Palmeho to bola citlivá téma, ktorá by znamenala trestné stíhanie Gullberga aj ďalších členov Sekcie. A ešte horšie – šibnutí novinári by bez najmenších pochybností začali šíriť teóriu, že za Palmeho vraždou stojí Sekcia, čo by ich stiahlo do ďalšieho labyrintu odhalení a obvinení. Vedenie tajnej polície sa pritom zmenilo tak, že ani len sám prezident o existencii Sekcie nevedel. Všetky kontakty sa končili na stole nového zástupcu riaditeľa kancelárie, ktorý bol už desať rokov stálym členom Sekcie.

MEDZI ČLENMI SKUPINY sa rozšírila panika a strach. Vtedy Gunnar Björck navrhol riešenie – psychiatra menom Peter Teleborian.

Teleboriana už dávnejšie kontaktovalo oddelenie kontrašpionáže v celkom inej otázke, pracoval ako konzultant v súvislosti s vyšetrovaním priemyselnej špionáže. V citlivom bode vyšetrovania mal nájsť odpoveď na otázku, ako dotyčná osoba zareaguje, keď ju vystavia stresu. Teleborian bol mladý, nádejný psychiater, ktorý nehovoril poučky, no ponúkal jasné a konkrétne riešenia. Tajnej polícii pomohol zabrániť samovražde a zo špióna urobil dvojitého agenta, ktorý svojim klientom posielal falošné informácie.

Po útoku Salanderovej na Zalačenka Björck opatrne zapojil Teleboriana do práce Sekcie v úlohe externého konzultanta. A teraz ho naozaj potreboval.

Riešenie problému bolo pritom veľmi jednoduché. Karl Axel Bodin zmizol v prostredí rehabilitačných stredísk, Agneta Sofia Salanderová na

klinike s ťažkými zraneniami mozgu. Všetky policajné správy sa zbierali u tajných a zástupca riaditeľa kancelárie ich posúval ďalej Sekcii.

Peter Teleborian krátko predtým nastúpil na post zástupcu primára detského psychiatrického Ústavu svätého Štefana v Uppsale. Sekcii stačil psychiatrický posudok, ktorý s Teleborianom napísal Björck, a potom rýchle a ani nie kontroverzné rozhodnutie súdu. Všetko bolo len o forme prezentácie. Ústavy sa to netýkalo. Veď najdôležitejšia bola bezpečnosť štátu. A to musí pochopiť každý.

Bolo očividné, že Lisbeth Salanderová trpí psychickou chorobou. Niekoľko rokov v uzavretom psychiatrickom ústave jej nemôže uškodiť. Gullberg kývnutím hlavy celú operáciu odsúhlasil.

VŠETKY KAMIENKY MOZAIKY zapadli na svoje miesto. Udialo sa tak v čase, keď sa Zalačenkova skupina už aj tak rozpadala. Sovietsky zväz zanikol a Zalačenkova sláva už navždy patrila len minulosti. Jeho dátum spotreby neúprosne plynul.

Skupina mu tak pripravila veľkorysé odchodné z fondov tajnej polície. Poskytli mu najlepšiu možnú rehabilitačnú starostlivosť a s veľkou úľavou ho o polroka neskôr odviezli na štokholmské letisko Arlanda, kde mu do rúk vložili jednosmernú letenku do Španielska. Jasne mu vysvetlili, že od tej chvíle má kráčať vlastnou cestou. Išlo o jednu z posledných Gullbergových úloh. O týždeň neskôr odišiel do starobného dôchodku a svoje miesto prenechal nástupcovi Fredrikovi Clintonovi. Odvtedy ho oslovovali už len ako konzultanta a poradcu v niektorých citlivých otázkach. Ešte tri roky zostal v Štokholme a v Sekcii pracoval takmer každý deň, no úloh ubúdalo a postupne sa Sekcii vzďaľoval. Vrátil sa do svojho rodného Laholmu a pracoval externe. Prvé roky sa pravidelne do Štokholmu vracal, no aj tieto cesty boli čoraz zriedkavejšie.

Prestal na Zalačenka myslieť. Až kým sa jedno ráno nezobudil a na titulných stránkach každého jedného denníka neobjavil Zalačenkovu dcéru, teraz obvinenú z trojnásobnej vraždy.

Gullberg nechápavo sledoval správy z médií. Uvedomoval si, že Bjurman na mieste Salanderovej poručníka nemôže byť náhodou, no ešte vždy nevnímal bezprostrednú hrozbu odhalenia starého Zalačenkovho príbehu. Salanderová bola psychicky chorá. Jej vražedné orgie ho neprekvapili. No ani raz mu nenapadlo, že súčasťou celej hry mohol byť aj Zalačenko. Kým si v raňajších správach nevypočul informácie z Gossebergy. Vtedy zdvihol telefón a kúpil si lístok na vlak do Štokholmu.

Sekcia stála pred najväčšou krízou odo dňa, keď ju založil. Všetko sa mohlo zrútiť.

* * *

ZALAČENKO SA ODTACKAL k toalete a vymočil sa. Odkedy mu nemocnica poskytla barly, mohol sa voľne pohybovať. Nedeľu aj pondelok strávil krátkymi fyzickými cvičeniami. Čeľusť ho ešte vždy neznesiteľne bolela a jesť mohol len tekutú stravu, no už vedel vstať a sám sa prejsť.

Na barly si za pätnásť rokov života s protézou zvykol. Naučil sa umeniu pohybovať sa s ich pomocou celkom nehlučne. Zvládol tak vyjsť z miestnosti. No vždy keď sa pravou nohou dotkol zeme, telom mu prenikla ostrá bolesť.

Zaťal zuby. Uvedomoval si, že Lisbeth Salanderová je neďaleko. Celý deň zisťoval presnú polohu jej izby – leží o dvoje dverí napravo od jeho izby.

O druhej v noci, desať minút po nočnej návšteve zdravotnej sestry, zavládlo všade absolútne ticho. Zalačenko s námahou vstal a načiahol sa po barlách. Prešiel k dverám a načúval. Nijaké zvuky. Pootvoril dvere a vyšiel na chodbu. Z miestnosti personálu sa ozývala tichá hudba. Prešiel až k východu na konci chodby, otvoril dvere a vyzeral na schody. Výťahy. Vrátil sa do chodby. Pri dverách do izby Salanderovej pol minúty postál opretý o barly.

SESTRIČKA JEJ NA NOC zamkla dvere. Lisbeth otvorila oči, z chodby sa ozýval tichý škrabot, ktorý nedokázala identifikovať. Akoby niekto po chodbe niečo ťahal. Chvíľu bolo ticho a jej napadlo, že si to všetko len namýšľa. Po ďalších dvoch minútach sa zvuk opäť ozval. Vzďaľoval sa. Jej nepokoj rástol.

Tam niekde je Zalačenko.

Cítila sa pripútaná k posteli. Pod golierom ju svrbel krk. Zápasila s intenzívnou chuťou vstať. Napokon sa jej podarilo posadiť sa. Na viac zrejme nemá šancu. Klesla späť na vankúš.

Po chvíli si na krku nahmatala gombíky, ktoré golier držali pokope. Skončil na podlahe. Zrazu sa jej dýchalo ľahšie.

Želala si mať po ruke zbraň, alebo aspoň silu vstať a raz a navždy s ním skoncovať.

Oprela sa o lakeť. Zasvietila nočné svetlo a poobzerala sa okolo seba. Nenachádzala nič, čo by mohla použiť ako zbraň. Potom jej pohľad spočinul na stole asi tri metre od jej postele. Konštatovala, že niekto si na stole zabudol ceruzku.

Počkala, kým zdravotná sestra dokončí nočnú vizitu – dnes v noci sa to zrejme dialo každú polhodinu. Nižší záujem lekárov zrejme súvisel s faktom, že sa jej zdravotný stav v porovnaní so situáciou, keď za ňou

chodili každých pätnásť minút alebo aj častejšie, zlepšil. Sama nijaký rozdiel necítila.

Keď osamela, zozbierala sily a prehodila nohu cez okraj postele. Na telo mala prilepené elektródy, ktoré skúmali jej pulz a dýchanie, no káblíky viedli smerom k ceruzke. Opatrne sa postavila. Zapotácala sa, na okamih sa jej zdalo, že odpadne, no stihla sa oprieť o rám postele a zamerala sa na bod na stole pred sebou. Troma váhavými krokmi sa pohla vpred, vystrela ruku a chytila ceruzku.

Vrátila sa do postele. Bolo nevýslovne vyčerpaná.

Po chvíli vládala na seba pritiahnuť plachtu. Ohmatávala hrot ceruzky. Bežná drevená ceruzka, čerstvo ostrúhaná. Mohla by mu ňou zaútočiť na tvár či oči.

Ceruzku odložila tak, aby ju mala poruke, a zaspala.

KAPITOLA 6

Pondelok 11. apríl

V PONDELOK RÁNO sa Mikael dostal z postele krátko po deviatej. Vzal telefón a zavolal Malin Erikssonovej, ktorá práve dorazila do redakcie Millennia.

„Ahoj, šéfredaktorka," pozdravil ju.

„Ešte vždy som v šoku z toho, že Erika je preč a vy zo mňa chcete mať šéfredaktorku."

„Naozaj?"

„Ona je naozaj preč. Má prázdny pracovný stôl."

„Možno by nebolo od veci, keby si dnešok zasvätila sťahovaniu do jej kancelárie."

„Neviem. Nemám z toho dobrý pocit."

„Nemáš dôvod. Všetci sme zajedno, že si najlepšou voľbou. A vždy sa môžeš oprieť o mňa s Christerom."

„Ďakujem za dôveru."

„Ach," vzdychol si Mikael. „Pracuj tak, ako doteraz. V najbližších týždňoch budeme jednoducho len robiť svoju robotu."

„Okej. Čo si chcel?"

Vysvetlil jej, že cez deň chce zostať písať doma. Malin si naraz uvedomila, že ju informuje tak, ako doteraz Eriku. Očakával od nej komentár. Alebo ho očakávala ona?

„Máš pre nás nejaké úlohy?"

„Nuž. Naopak – ak budeš mať ty úlohy pre mňa, zavolaj. Naďalej sa venujem problému Salanderová, v tomto bode rozhodujem ja – vo všetkom ostatnom máš voľnú ruku. Rozhoduj. Stojím za tebou."

„A ak sa rozhodnem zle?"

„Ak sa mi niečo donesie, ozvem sa ti. Muselo by to však byť niečo vážne. Inak vyslovene dobré či vyslovene zlé rozhodnutie neexistuje. Budeš prijímať vlastné rozhodnutia, ktoré sa možno nebudú celkom zhodovať s

tým, ako by konala Erika. Ak by som rozhodoval ja, možno by som volil tretiu cestu. No teraz platia tvoje rozhodnutia."

„Rozumiem."

„Ako dobrá šéfka budeš konzultovať problémy s ostatnými. V prvom rade s Henrym a Christerom, potom so mnou, a napokon – tie najťažšie otázky – preberieme na redakčných poradách."

„Budem sa snažiť."

„Dobre."

Usadil sa na pohovku v obývačke, počítač si položil do lona a celý deň bez prestávky pracoval. Keď skončil, držal v rukách prvú skicu dvoch textov s rozsahom dvadsaťjeden strán. Táto časť príbehu sa sústredila na vraždu Daga Svenssona a jeho partnerky Mie Bergmanovej – na ich prácu, na dôvod ich zavraždenia a na osobu vraha. Odhadol, že do letného tematického čísla musí vyprodukovať ešte asi štyridsať strán textu a prijať rozhodnutie, ako v texte opísať Lisbeth Salanderovú bez toho, aby narušil jej integritu. Vedel o nej veci, ktoré chcela za každú cenu utajiť.

PONDELŇAJŠIE RAŇAJKY Everta Gullberga sa skladali z krajca chleba a šálky čiernej kávy v kaviarni Freys. Potom sa taxíkom odviezol na ulicu Artillerigatan v štokholmskej štvrti Östermalm. O 9.15 zazvonil pri bráne, predstavil sa a okamžite zmizol v dome. Z výťahu vystúpil na siedmom poschodí, kde ho prijal päťdesiatštyriročný nový šéf Sekcie Birger Wadensjö.

V čase, keď Gullberg odchádzal do dôchodku, patril Wadensjö k čerstvým prírastkom Sekcie. Nebol si istý, či mu je sympatický.

Želal by si, aby na jeho mieste ešte vždy stál efektívny Fredrik Clinton. Clinton kedysi nastúpil na Gullbergovo miesto a Sekciu riadil až do roku 2002, keď ho cukrovka a ochorenie ciev prinútili odísť do dôchodku. Gullberg nevedel Wadensjöa odhadnúť.

„Zdravím, Evert." Wadensjö podal ruku svojmu niekdajšiemu šéfovi. „Dobre, že ste si našli čas."

„Okrem času mi už toho veľa nezostalo," konštatoval Gullberg.

„Sám viete, ako to je. Nedarí sa nám udržiavať kontakty so starými vernými vojakmi."

Evert Gullberg túto pripomienku odignoroval. Odbočil do chodby vľavo, vstúpil do svojej bývalej kancelárie a sadol si k okrúhlemu konferenčnému stolíku pri okne. Wadensjö (zrejme on) na steny rozvešal reprodukcie obrazov Chagalla a Mondriana. Za čias Gullberga tu viseli perokresby historických lodí Kronan či Wasa. Vždy sníval o živote na mori a mal aj hodnosť námorného dôstojníka, hoci počas vojenskej služby strávil

na mori len niekoľko mesiacov. Pribudli počítače. Inak sa v miestnosti takmer nič nezmenilo. Wadensjö ho ponúkol kávou.

„Ostatní hneď prídu," začal. „Chcel som s vami ešte predtým prehodiť zopár slov."

„Koľkí tu ešte zostali z mojich čias?"

„Okrem mňa už len Otto Hallberg a Georg Nyström. Hallberg ide do dôchodku tento rok a Nyström má onedlho šesťdesiat. Inak sú tu väčšinou samí mladí. Niektorých ste už zrejme videli."

„Koľko má teraz Sekcia zamestnancov?"

„Trochu sme to tu preorganizovali."

„Naozaj?"

„Máme tu siedmich na plný úväzok. Okresali sme stavy. Celkovo však v rámci vedenia polície pracuje pre Sekciu tridsaťjeden ľudí. Väčšina z nich sem ani nechodí, majú vlastnú prácu a pracujú pre nás po večeroch v rámci diskrétneho koníčka."

„Tridsaťjeden."

„Plus sedem. Veď celý ten systém ste vytvorili vy. My sme ho len zdokonalili. Dnes hovoríme o externej a internej organizácii. Keď niekoho najmeme, na istý čas dostane služobné voľno a prejde u nás školením, ktoré vedie Hallberg. Základná výučba trvá šesť týždňov a koná sa v škole Örlogsskolan. Potom sa vrátia k svojej normálnej práci v polícii, no slúžia už aj nám."

„Rozumiem."

„Systém funguje dokonale. Väčšina z nich o existencii ostatných kolegov ani netuší. A v Sekcii už v podstate len zbierame hlásenia. Pravidlá sa od vašich čias nezmenili. Zostávame neviditeľnou organizáciou."

„Operatívna jednotka?"

Wadensjö zmraštil obočie. Za Gullbergových čias mala Sekcia malú operatívnu jednotku, ktorú tvorili štyria ľudia pod vedením prefíkaného Hansa von Rottingera.

„Nuž, to asi nie. Rottinger pred piatimi rokmi zomrel. Máme talentovaného mladíka, ktorý vedie prácu v poli, no zvyčajne sa aj tak v prípade potreby obraciame na externistov. Okrem toho už ani odpočúvanie telefónu či prienik do bytu nie sú jednoduché záležitosti. Poznáte to – poplašné systémy, bezpečnostné zariadenia a podobný krám."

Gullberg prikývol.

„Rozpočet?"

„Asi jedenásť miliónov ročne. Tretina ide na mzdy, tretina na bežnú prevádzku a tretina na operatívnu činnosť."

„Takže sa nám rozpočet znížil?"

„O trochu. Máme však menej ľudí, takže na činnosť nám zostáva viac peňazí.“

„Rozumiem. Povedzte mi viac o vašom vzťahu k polícii.“

Wadensjö zavrtel hlavou.

„Riaditeľ kancelárie a šéf rozpočtu sú naši. Formálne je riaditeľ kancelárie jediný, kto môže nahliadať do našej činnosti. Sme takí tajní, že v podstate neexistujeme. V skutočnosti o našej existencii vie niekoľko zástupcov riaditeľov. Robia maximum pre to, aby o nás počuli čo najmenej.“

„Chápem. To znamená, že v prípade problémov čaká súčasné vedenie tajnej polície nepríjemné prekvapenie. Ako sme na tom s vedením obrany a vládou?“

„Obranu sme od toku informácií odpojili pred desiatimi rokmi. A vlády sa menia.“

„Takže ak začne fúkať, sme v tom sami?“

Wadensjö prikývol.

„V tom je nevýhoda systému. Výhody však nemožno prehliadnuť. Zmenili sa nám aj pracovné úlohy. Od pádu Sovietskeho zväzu panuje v Európe nová bezpečnostná situácia. V súčasnosti sa čoraz menej venujeme odhaľovaniu špiónov. Témou je terorizmus a najmä posudzovanie politických postojov ľudí na citlivých postoch.“

„O to nám išlo vždy.“

Niekto zaklopal na dvere. Gullberg si pohľadom premeral vzorne oblečeného šesťdesiatnika a mladíka v rifliach a saku.

„Zdravím, páni. Toto je Jonas Sandberg. Pracoval pre nás štyri roky, zodpovedá za operatívne zásahy. O ňom som vám hovoril. A toto je Georg Nyström. Už ste sa stretli.“

„Dobrý deň, Georg,“ pozdravil Gullberg.

Podali si ruky. Potom Gullberg svoju pozornosť upriamil na Sandberga.

„A odkiaľ prichádzate vy?“

„Naposledy z Göteborgu,“ usmial sa Sandberg. „Bol som ho navštíviť.“

„Zalačenko…“ kývol hlavou Gullberg.

Sandberg prikývol.

„Páni, nech sa páči, usaďte sa,“ ukázal na pohovku Wadensjö.

„BJÖRCK.“ Gullberg sa zamračil. Sako si prevesil cez stoličku a pohodlne sa oprel. Wadensjö si zapálil tenkú cigaretu. Pri pohľade na Gullberga si uvedomil, že starec v poslednom čase neuveriteľne schudol.

„Takže v piatok ho zatkli za porušenie zákona o obchode so sexom,“ zopakoval Georg Nyström. „Ešte nedospeli k obžalobe, no on sa už v

podstate priznal a domov sa vrátil so stiahnutým chvostom. Býva v Smådalarö. Médiá ho ešte nezaregistrovali.“

„Björck kedysi patril k najlepším pracovníkom Sekcie,“ zaspomínal si Gullberg. „V Zalačenkovom prípade hral kľúčovú úlohu. Čo sa s ním potom stalo?“

„Ako jeden z mála našich interných kolegov sa vrátil späť do externej činnosti. Veď aj za vašich čias už kolísal.“

„Áno, potreboval si oddýchnuť a rozšíriť obzory. V osemdesiatych rokoch mal dva roky voľno zo Sekcie, pracoval ako pridelenec rozviedky. Predtým sa Zalačenkom zaoberal od roku 1976 v podstate každý deň, takmer sa zbláznil. Sám som usúdil, že potrebuje prestávku. Bol mimo nás od roku 1985 do 1987, potom sa vrátil.“

„V Sekcii v podstate skončil roku 1994, keď prešiel do externej organizácie. O dva roky neskôr sa stal zástupcom riaditeľa úseku medzinárodných vzťahov a dostal sa do ťažkej pozície, keď sa musel naplno venovať svojej skutočnej práci. Po celý čas, pochopiteľne, udržiaval kontakt so Sekciou, sám som ho ešte donedávna raz mesačne pozýval na pravidelný rozhovor.“

„Je chorý?“

„Nič vážne, no veľmi bolestivé. Už roky ho trápia platničky. Pred dvoma rokmi bol štyri mesiace na péenke. A potom znovu ochorel v auguste minulého roku. Prvého januára mal opäť nastúpiť do práce, no péenka sa mu predĺžila, a teraz v podstate už len čaká na operáciu.“

„A svoju práceneschopnosť využil na to, aby behal za štetkami,“ konštatoval Gullberg.

„No áno, veď nie je ženatý. Ak som to správne pochopil, za prostitútkami chodil už celé roky,“ zapojil sa Sandberg, ktorý dovtedy polhodinu mlčal. „Čítal som Svenssonov rukopis.“

„Chápem. No dokáže mi niekto vysvetliť, čo sa vlastne stalo?“

„Podľa informácií, ktoré máme k dispozícii teraz, celý kolotoč spustil Björck. Iné vysvetlenie faktu, že sa spis z roku 1991 dostal do rúk Bjurmanovi, neexistuje.“

„A aj ten chlap behal za štetkami?“ spýtal sa Gullberg.

„Myslím, že nie. V Svenssonovom texte sa nespomína. Fungoval však ako Salanderovej poručník.“

Wadensjö si vzdychol.

„To bola zrejme moja chyba. Roku 1991 sa vám ju s Björckom podarilo zavrieť na psychiatriu. Rátali sme s tým, že tam zostane výrazne dlhšie, no jej neskoršiemu poručníkovi, advokátovi Holgerovi Palmgrenovi, sa ju podarilo dostať von. Umiestnili ju do adoptívnej rodiny. Vtedy ste už boli na dôchodku.“

„Čo sa udialo?“

„Mali sme ju pod kontrolou. Jej sestra Kamila v tom čase bývala v sirotinci v Uppsale. Keď mali sedemnásť, Lisbeth sa začala hrabať v svojej minulosti. Hľadala Zalačenka a prechádzala všetky verejné registre. Nevieme ako, no odniekiaľ získala informáciu, že jej sestra vie, kde sa Zalačenko nachádza.“

„Je to pravda?“

Wadensjö mykol plecom.

„Netuším. Sestry sa dovtedy už niekoľko rokov nestretli. Lisbeth ju navštívila, aby z nej túto informáciu dostala. Skončilo sa to veľkou hádkou, sestry sa poriadne pobili.“

„Skutočne?“

„V tých mesiacoch sme Salanderovú v podstate nepretržite sledovali. Aj Kamilu Salanderovú sme informovali o tom, že jej sestra je psychicky chorá a mimoriadne agresívna. Práve ona nás po Lisbethinej nečakanej návšteve kontaktovala. Odvtedy sme z nej nespúšťali oči.“

„Takže jej sestra vám slúžila ako informátor.“

„Kamila Salanderová mala zo svojej sestry hrôzu. No Lisbeth budila pozornosť aj na iných miestach. Niekoľkokrát sa vyrútila na ľudí zo sociálneho úradu. Usúdili sme, že naďalej predstavuje hrozbu pre Zalačenkovu anonymitu. Potom došlo k tomu incidentu v metre.“

„Napadla pedofila…“

„Presne tak. Mala očividné sklony k násiliu a bola duševne chorá. Usúdili sme, že pre všetky strany bude najlepšie, ak opäť zmizne na nejakej klinike. Využili sme príležitosť. Úlohy plnili Fredrik Clinton a von Rottinger. Opäť sa obrátili na Petra Teleboriana a prostredníctvom advokáta na súde iniciovali konanie s cieľom Salanderovú hospitalizovať. Holger Palmgren ju obhajoval, a napriek všetkým predpokladom sa súd rozhodol prijať jeho verziu – dostala však poručníka.“

„Ako sa do toho zaplietol Bjurman?“

„Palmgren roku 2002 dostal mŕtvicu. Salanderová zostala objektom, ktorý sme sledovali vždy, keď sa zjavila v nejakom registri. Postaral som sa o to, aby sa jej novým poručníkom stal Bjurman, ktorý navyše vôbec netušil, že je Zalačenkovou dcérou. Náš cieľ bol jednoduchý – keby začala opäť čosi bľabotať o Zalačenkovi, Bjurman by spustil poplach.“

„Bjurman je idiot. Nikdy sa nemal dostať do kontaktu so Zalačenkom, a už vôbec nie s jeho dcérou.“ Gullberg uprel zrak na Wadensjöa. „To bola vážna chyba.“

„Viem,“ prikývol Wadensjö. „Vtedy som to však považoval za správne rozhodnutie a nemohlo sa mi ani len snívať o tom…“

„Kde je jej sestra Kamila?“

„Nevieme. Keď mala devätnásť, zbalila si veci a svoju adoptívnu rodinu opustila. Odvtedy sme o nej nepočuli. Zmizla."

„Dobre, pokračujte…"

„Mám svoj zdroj v polícii, ktorý hovoril s prokurátorom Richardom Ekströmom," pokračoval Sandberg. „Šéf vyšetrovania inšpektor Bublanski si myslí, že Bjurman Salanderovú znásilnil."

Gullberg na Sandberga hľadel s neskrývaným údivom. Potom si pomaly pošúchal bradu.

„Znásilnil?"

„Bjurman mal krížom cez brucho tetovanie *Som sadistická sviňa, úchylák a násilník.*"

Sandberg na stôl položil farebnú fotografiu z pitevného stola. Gullberg v šoku hľadel na Bjurmanovo brucho.

„A toto tetovanie má na svedomí Zalačenkova dcéra?"

„Inak si to nevieme vysvetliť. Očividne je nebezpečná. Zmlátila dvoch chuligánov z gangu Svavelsjö MC."

„Zalačenkova dcéra," zopakoval Gullberg. Obrátil sa na Wadensjöa. „Viete, čo si myslím. Mali sme ju zamestnať."

Wadensjö naňho pozrel tak, že Gullberg musel rýchlo dodať, že iba žartuje.

„Fajn. Ponechajme si ako hypotézu fakt, že ju Bjurman znásilnil a ona sa mu pomstila. Čo ďalej?"

„Jediná osoba, ktorá by nám mohla presne vysvetliť, čo sa udialo, je sám Bjurman. To však bude trochu zložité, keďže je mŕtvy. Záhada je v tom, že sa nemal odkiaľ dozvedieť, že Salanderová je Zalačenkova dcéra. V nijakom verejnom registri sa to nespomína. No nejakým spôsobom na to spojivko musel prísť."

„Ale do riti, Wadensjö, ona predsa vedela, kto je jej otec. Mohla mu to kedykoľvek povedať."

„Viem. Mysleli sme… trochu sme sa v tomto ohľade sekli."

„Také amatérske konanie sa nedá ospravedlniť," konštatoval Gullberg.

„Viem. A sám sebe som už vynadal aspoň tisíckrát. No Bjurman bol jedným z mála ľudí, ktorí o Zalačenkovej existencii vedeli, a považoval som za lepšiu alternatívu, ak na to, že Salanderová je Zalačenkova dcéra, príde on, než by to mal odhaliť celkom neznámy poručník. Veď to predsa mohla komukoľvek prezradiť."

Gullberg sa poškrabal za uchom.

„Nuž… pokračujte."

„Všetko sú to len hypotézy," pokojným hlasom sa zapojil Nyström. „No myslíme si, že Bjurman Salanderovú znásilnil a ona mu úder vrátila tak, že…" Ukázal na fotografiu na stole.

„Skutočná dcéra svojho otca," prikývol Gullberg. V jeho slovách takmer zaznel náznak obdivu.

„Výsledkom však bol fakt, že Bjurman sa obrátil na Zalačenka, aby sa o dcéru postaral. Zalačenko mal – ako vieme – viac dôvodov nenávidieť Salanderovú než ktokoľvek iný. A tak zas prípad posunul na firmu Svavelsjö MC a toho Niedermanna, s ktorým sa stýkal."

„Ale ako sa Bjurman dostal k…" Gullberg zmĺkol. Odpoveď bola jednoduchá.

„Björck," prikývol Wadensjö. „Bjurman mohol nájsť Zalačenka len vďaka informácii, ktorú dostal od Björcka."

„Do riti," vstal od stola Gullberg.

LISBETH SALANDEROVÁ cítila, ako sa jej zmocňuje nepokoj a zúrivosť. Ráno jej prišli ustlať posteľ dve zdravotné sestry. Ceruzku našli okamžite.

„Ale čo! Ako sa sem dostala?" začudovala sa jedna z nich a ihneď si ju strčila do vrecka na plášti. Lisbeth ju sledovala nenávistným pohľadom.

Opäť zostala bezbranná. Nemala dosť síl ani na to, aby aspoň protestovala.

Celý víkend jej bolo zle. Neskutočne ju bolela hlava, preto jej dávali tabletky na tíšenie bolesti. Bolesť v ramene ju ostro ako britva zasiahla pri každom pohybe. Ležala na chrbte, krk jej chránil oporný golier, ktorý mali sňať až o niekoľko dní, keď sa rana v hlave začne hojiť. V nedeľu jej teplota vystúpila na 38,7 stupňa. Doktorka Helena Endrinová konštatovala, že v tele má zápal. Inými slovami, nebola zdravá. Na to, aby to zistila, ani nepotrebovala teplomer.

Uvedomila si, že opäť leží bezbranná v posteli nejakej štátnej inštitúcie, hoci tentoraz ju k nej nepútalo lano. Nebolo ani potrebné. Nevládala by sa ani len posadiť, nieto utekať.

V pondelok okolo obeda ju navštívil doktor Anders Jonasson. Jeho tvár sa jej videla povedomá.

„Ahoj. Ešte si ma pamätáš?"

Zavrtela hlavou.

„Veľmi si nevnímala, no to ja som ťa po operácii zobudil. Operoval som ťa. Prišiel som sa ťa spýtať, ako sa máš a či je všetko v poriadku."

Lisbeth naňho prekvapene hľadela. Nemôže sa predsa pýtať, či je všetko v poriadku.

„Počul som, že si si v noci sňala golier."

Prikývla.

„Nedali sme ti ho pre zábavu. Kým sa nezačne hojiť rana, hlavu musíš držať nehybne."

Chvíľu pozoroval mlčanlivé dievča.

„Dobre," povedal napokon. „Chcel som ťa len vidieť."

Už bol pri dverách, keď začul jej hlas.

„Pán Jonasson, pamätám si to správne, však?"

Obrátil sa a prekvapene sa na ňu usmial.

„Áno. Ak si pamätáš moje meno, musela si vnímať viac, než som si myslel."

„A vy ste mi vytiahli guľku?"

„Presne tak."

„Môžete mi povedať, ako som na tom? Nikto mi nevie povedať nič rozumné."

Vrátil sa k posteli a zahľadel sa jej do očí.

„Mala si šťastie. Trafili ťa do hlavy, no zdá sa, že guľka nepoškodila nijaké životne dôležité miesto. Teraz ti hrozí krvácanie do mozgu. Preto musíš ležať. V tele máš zápal, za ktorý zrejme môže rana v ramene. Možno ťa budeme musieť ešte raz operovať, ak sa nám zápal nepodarí odstrániť antibiotikami. Kým sa rany budú hojiť, môže ťa to bolieť. Ale v súčasnosti to vidím tak, že máš veľkú nádej, aby si sa úplne uzdravila."

„Môžem mať z toho navždy poškodený mozog?"

Zaváhal, potom prikývol.

„Áno, riziko tam vidím. No všetko nasvedčuje tomu, že to dopadne dobre. Potom hrozí, že sa ti v mozgu vytvoria malé jazvičky, ktoré môžu zapríčiniť epilepsiu alebo podobný neduh. No úprimne povedané, to všetko sú len špekulácie. Teraz to vyzerá dobre. Liečiš sa. A ak sa neskôr zjavia problémy, budeme ich riešiť. Stačí ti taká odpoveď?"

Prikývla.

„Ako dlho tu musím ležať?"

„Myslíš v nemocnici? Kým ťa pustíme von, niekoľko týždňov to potrvá."

„Nie, chcem vedieť, kedy sa budem môcť postaviť a začať sa hýbať."

„Neviem. To závisí od rýchlosti liečby. Predpokladám, že s fyzioterapiou začneme najskôr o dva týždne."

Dlho naňho nehybne hľadela.

„Nemáte náhodou cigaretu?"

Anders Jonasson sa spontánne zasmial a zavrtel hlavou.

„Je mi ľúto. Máme tu zákaz fajčenia. No postarám sa o to, aby ti doniesli nejaké nikotínové náplaste alebo žuvačky."

Chvíľu rozmýšľala, potom prikývla. Opäť sa naňho pozrela.

„Ako je na tom ten hajzel?"

„Kto? Myslíš…"

„Ten, čo ho priviezli naraz so mnou."

„Myslel som si, že nie ste priatelia. Nuž… Prežije. S pomocou bariel už dokáže aj chodiť. Čisto fyzicky je na tom horšie než ty a má strašné bolesti v tvári. Ak som to pochopil správne, zaťala si mu do hlavy sekeru."

„Chcel ma zabiť," potichu povedala Lisbeth.

„To neznie dobre. Musím ísť. Chceš, aby som ťa ešte prišiel navštíviť?" Lisbeth chvíľu rozmýšľala. Potom krátko prikývla. Keď sa dvere zatvorili, pohľad uprela na strop. Zalačenko má barly. To boli tie zvuky, ktoré počula v noci.

JONAS SANDBERG, najmladší v miestnosti, dostal za úlohu vybehnúť po obed. Vrátil sa s japonským suši a nealkoholickým pivom. Všetko postavil na stôl. Gullberga sa zmocnila nostalgia. Presne takto to bolo aj za jeho čias, keď sa nejaká operácia dostala do kritického štádia a bolo treba pracovať nonstop.

Rozdiel bol možno v tom, že za jeho čias by nikomu nenapadlo na obed doniesť surovú rybu. Oveľa väčšmi by ho potešilo, keby Sandberg na obed doniesol fašírky a varené zemiaky. Na druhej strane – nebol hladný a bez výčitiek svedomia tak mohol suši odsunúť. Vzal si kúsok chleba a nalial minerálku.

Aj nad jedlom pokračovali v diskusii. Dostali sa do bodu, keď bolo potrebné zhrnúť fakty a navrhnúť opatrenia. Nemali veľa času.

„Zalačenka som nikdy nepoznal," konštatoval Wadensjö. „Aký to bol človek?"

„Asi taký, akým je dnes," odvetil Gullberg. „Neskutočne inteligentný s takmer fotografickou pamäťou. Podľa môjho názoru však zároveň aj poriadna sviňa. A zrejme navyše aj duševne chorá."

„Jonas, ty si ho videl včera. Aký je tvoj záver?" spýtal sa Wadensjö.

Sandberg odložil paličky.

„Veci má pod kontrolou. Už som vám hovoril o jeho ultimáte. Buď všetko zahladíme, alebo nabonzuje celú Sekciu."

„Ako si, do riti, môže myslieť, že sa nám podarí zahladiť problém, do ktorého sa obuli všetky masmédiá?"

„Nejde o to, čo dokážeme či nedokážeme urobiť. Ide o jeho potrebu držať nás pod kontrolou."

„Čo si myslíte vy? Urobí to? Pôjde do médií?" chcel vedieť Wadensjö.

Gullberg pomaly začal.

„Nájsť odpoveď na túto otázku je takmer nemožné. Zalačenko sa nezvykne vyhrážať do vetra a koná tak, ako to najlepšie vyhovuje jemu. V tom ohľade je nevyspytateľný. Ak mu kontakt s médiami bude vyhovovať… ak sa vďaka nemu dostane k amnestii či zmierneniu trestu,

urobí tak. Urobí tak aj vtedy, ak získa pocit, že sme ho zradili, a bude sa chcieť pomstiť.“

„Rez ohľadu na dôsledky?“

„Najmä bez ohľadu na dôsledky. Jemu ide len o to, aby ukázal, že je tvrdší než my.“

„Ale ak nás aj odhalí, nie je isté, že mu uveria. Aby nám čokoľvek dokázali, musia sa dostať do nášho archívu. On netuší nič ani len o tejto adrese.“

„Chceš to riskovať? Zoberme si, že Zalačenko začne hovoriť. Kto bude ďalší? Čo ak jeho príbeh potvrdí Björck? A Clinton napojený na dialýzu… čo ak ho chytí strach zo smrti a zanevrie na nás? Čo ak sa vyspovedá? Verte mi, ak niekto zaspieva, so Sekciou je koniec.“

„Takže… čo urobíme?“

Okolo stola sa rozhostilo ticho. Slova sa opäť ujal Gullberg.

„Problém je komplexný. Po prvé, myslím, že dobre vieme, aké dôsledky nastanú, ak Zalačenko prehovorí. Celé to prekliate ústavné Švédsko sa na nás vrhne ako svorka vlkov. Zničia nás. Predpokladám, že nejeden člen Sekcie skončí vo väzení.“

„Naša činnosť je právne legálna, pracujeme v podstate z poverenia vlády.“

„Netrep,“ príkro odsekol Gullberg. „Vieš rovnako dobre ako ja, že vágne formulovaný zdrap papiera z polovice šesťdesiatych rokov je dnes absolútne bezcenný.“

„Predpokladám, že nikto z nás nechce vedieť, čo sa stane, keď Zalačenko prehovorí,“ dodal.

Opäť ticho.

„Takže, naším východiskovým bodom musí byť fakt, že Zalačenko bude mlčať,“ dodal napokon Georg Nyström.

Gullberg prikývol.

„Aby sme ho umlčali, musíme mu ponúknuť čosi závažné. Problém je v jeho nevypočítateľnosti. Môže nás potopiť aj z čírej zloby. Musíme nájsť niečo, čím ho dokážeme udržať v šachu.“

„A tá jeho požiadavka…“ pokračoval Sandberg. „Že všetko zahladíme a Salanderová skončí na psychiatrii…“

„O Salanderovú sa vieme postarať. Problém je Zalačenko. No tým sa dostávame do druhej časti – tlmenie škôd. Teleborianov posudok z roku 1991 sa dostal von a potenciálne predstavuje rovnakú hrozbu ako Zalačenko.“

Georg Nyström si odkašľal.

„Len čo sme pochopili, že spis je vonku a má ho polícia, prijali sme určité opatrenia. Konal som prostredníctvom právnika Forelia, ktorý

kontaktoval prokurátora. Ten si následne vyžiadal všetky kópie – nie je dovolené spis šíriť ani kopírovať.“

„Koľko toho vie prokurátor?“ chcel vedieť Gullberg.

„Nevie nič. Pracuje na základe oficiálneho poverenia z polície, týkajúceho sa utajeného dokumentu, a nemá na výber. Nijako inak konať nemôže.“

„Dobre. Kto na polícii ten spis čítal?“

„Mali dve kópie. Čítali ich Bublanski, jeho kolegyňa Sonja Modigová a napokon prokurátor Richard Ekström. Môžeme zrejme vychádzať z toho, že ešte dvaja policajti…“ Nyström si otvoril poznámky. „Istý Curt Svensson a Jerker Holmberg pravdepodobne poznajú jeho obsah.“

„Takže päť osôb. Čo o nich vieme?“

„Ekström má štyridsaťdva rokov. Pokladajú ho za stúpajúcu hviezdu. Venoval sa aj niekoľkým medializovaným prípadom. Prehnane aktívny. Vie pracovať s médiami. Karierista.“

„Socík?“ snažil sa ho zaradiť Gullberg.

„Asi áno. No nie je politicky aktívny.“

„Bublanski vedie vyšetrovanie. Videl som ho v televízii na tlačovej konferencii. Zdalo sa mi, že sa pred kamerami necíti dobre.“

„Má päťdesiatdva rokov, dokonalý životopis, no obchádza ho aj chýr, že vie byť dosť uhundraný. Je ortodoxný žid.“

„A tá žena… to je kto?“

„Sonja Modigová. Vydatá, tridsaťdeväť rokov, matka dvoch detí. Má za sebou dosť rýchlu kariéru. Peter Teleborian ju opísal ako silno emotívnu ženu. Celý čas všetko spochybňovala.“

„Rozumiem.“

„Curt Svensson je tvrďas. Tridsaťosem rokov. Pracoval ako pochôdzkar v južnom Štokholme, upútal pozornosť, keď pred niekoľkými rokmi zastrelil nejakého gaunera. Vyšetrovanie ho vo všetkých bodoch oslobodilo. Práve jeho poslal Bublanski zatknúť Gunnara Björcka.“

„Fajn. Tú streľbu si pamätajme. Ak budeme potrebovať spochybniť Bublanského tím, neschopný policajt sa nám vždy môže zísť. Predpokladám, že ešte disponujeme relevantnými kontaktmi v médiách… A posledný chlap?“

„Jerker Holmberg, päťdesiatpäť rokov. Pochádza zo severného Švédska, špecialista na prácu na mieste činu. Pred niekoľkými rokmi mu ponúkli školenie na prácu komisára, odmietol. Zdá sa, že sa mu v práci páči.“

„Je niekto z nich politicky aktívny?“

„Nie. Holmbergov otec bol v sedemdesiatych rokoch poslancom mestského parlamentu za Stranu stredu.“

„Hm. Dosť skromná skupinka. Môžeme vychádzať z predpokladu, že budú držať pokope. Vieme ich izolovať?“

„Máme tam ešte jedného policajta,“ pokračoval Nyström. „Štyridsaťsedemročný Hans Faste. Zachytil som, že medzi ním a Bublanským prišlo k nejakej ostrej hádke. Je to také vážne, že Faste sa nechal vypísať na péenku.“

„Čo vieme o ňom?“

„Výpovede sa rôznia. Má dlhý životopis bez väčších chýb. Profík. No ťažko sa s ním spolupracuje. A vyzerá to tak, že s Bublanským sa dostal do sporu kvôli Salanderovej.“

„Ako?“

„Faste zrejme naletel na príbeh o lesbickej lige satanistiek, ktorý šírili médiá. Salanderovú naozaj nemá rád a fakt, že existuje, vníma ako svoju osobnú urážku. Zrejme osobne stojí za polovicou klebiet. Od jeho bývalého kolegu som počul, že má vo všeobecnosti problém spolupracovať so ženami.“

„Zaujímavé,“ pokýval hlavou Gullberg. Rozmýšľal. „Keď už o tej lesbickej lige médiá toľko popísali, môžeme tú niť ťahať ďalej. Salanderovej dôveryhodnosť tým, veru, nezvýšime.“

„Policajti, ktorí Björckov spis čítali, sú problém. Vieme ich izolovať?“ spýtal sa Sandberg.

Wadensjö si zapálil novú cigaretu.

„Vedúcim tímu je Ekström…“

„No prácu riadi Bublanski.“

„To áno, proti rozhodnutiam zhora však nič nezmôže.“ Wadensjö sa zamyslel. Pozrel sa na Gullberga. „Máte viac skúseností, tento príbeh má však toľko vedľajších uličiek… Zdá sa mi, že by sme Bublanského a Modigovú mali dostať preč od Salanderovej.“

„Pán Wadensjö, uvažujete správne,“ pochválil ho Gullberg. „Presne to urobíme. Bublanski vedie vyšetrovanie vraždy Bjurmana a toho páru v Enskede. Salanderová už do prípadu nepatrí. Ide im predsa o Niedermanna. A tak sa Bublanski aj s celým tímom zamerajú na pátranie po Niedermannovi.“

„Chápem.“

„Salanderová už nie je ich vec. Potom máme to vyšetrovanie okolo skladov v Nykvarne… tri staršie vraždy, ktoré majú čosi spoločné s Niedermannom. Prípad má na starosti Södertälje, mali by sme tie prípady spojiť. Bublanski bude mať nejaký čas plné ruky práce. Ktovie… možno Niedermanna chytia.“

„Hm.“

„Ten Faste… vedeli by sme ho dostať späť do práce? Mám pocit, že by bol ideálnym človekom na preverenie podozrení voči Salanderovej."

„Viem, kam tým mierke," prikývol Wadensjö. „Musíme Ekströma primäť k tomu, aby oba prípady od seba izoloval. No na to ho potrebujeme dostať pod kontrolu."

„To by nemal byť veľký problém," kývol hlavou Gullberg. Obrátil sa na Nyströma, ktorý sa súhlasne usmial.

„O Ekströma sa postarám," potvrdil Nyström. „Predpokladám, že teraz niekde v kúte sníva o tom, že o Zalačenkovi nikdy nepočul. Björckov spis odovzdal, len čo ho o to požiadali, a už aj sám vyhlásil, že sa podriadi všetkým rozhodnutiam v záujme bezpečnosti krajiny."

„Čo chcete urobiť?" nedôverčivo sa spýtal Wadensjö.

„Zhrňme si scenár," nadýchol sa Nyström. „Jednoducho mu slušne vysvetlíme, aké musia byť jeho ďalšie kroky, ak nechce, aby sa jeho kariéra náhle skončila."

„Máme tu však jeden vážny problém," zmenil tému Gullberg. „Ten Björckov spis nenašla polícia… dal jej ho novinár. A v danej situácii predstavujú médiá vážny problém. Millennium."

Nyström nazrel do poznámok.

„Mikael Blomkvist."

Všetci prítomní počuli o afére Wennerström a meno Mikael Blomkvist im nebolo neznáme.

„Zavraždený novinár Dag Svensson pracoval pre Millennium. Pripravoval text o obchode so ženami. Tak sa dostal k Zalačenkovi. Práve Blomkvist ho našiel zavraždeného. Okrem toho pozná Lisbeth Salanderovú a po celý čas bol presvedčený o jej nevine."

„Ako, do riti, môže poznať Zalačenkovu dcéru… to sa mi zdá ako priveľká náhoda."

„Nemyslíme si, že je to náhoda," potvrdil Wadensjö. „Salanderová musí fungovať ako nejaký styčný bod. Zatiaľ nevieme viac, no iné vysvetlenie neexistuje."

Gullberg chvíľu kreslil na papier kruhy. Napokon zdvihol zrak.

„Potrebujem si čosi premyslieť. Idem sa prejsť. Stretneme sa o hodinu."

GULLBERGOVA PRECHÁDZKA trvala takmer štyri hodiny, a nie hodinu, ako sľuboval. Kráčal asi desať minút, kým neobjavil kaviareň, ktorá ponúkala množstvo čudesných druhov kávy. Objednal si bežnú nudnú čiernu kávu a sadol si k rohovému stolu neďaleko vchodu. Intenzívne premýšľal, snažiac sa uchopiť rôzne aspekty problému. Občas si do kalendára písal krátke poznámky.

Po poldruha hodine jeho plán získal kontúry.

Nebol dokonalý, no po zvážení všetkých možností pochopil, že musí prijať drastické opatrenia.

Našťastie mal k dispozícii ľudské zdroje. Len tak sa plán dal vykonať.

Vstal, našiel telefónnu búdku a zavolal Wadensjöovi.

„Stretnutie musíme posunúť," povedal namiesto pozdravu. „Potrebujem čosi vybaviť. Môžeme sa opäť zísť o štrnásť nula nula?"

Potom zišiel na námestie Stureplan a mávol na taxík. Skromný dôchodok mu taký luxus neumožňoval, no na druhej strane sa nachádzal vo veku, keď už nemal dôvod sporiť. Nadiktoval adresu v Bromme.

Keď ho taxikár zakrátko vysadil na adrese, ktorú mu zadal, prešiel jeden blok a zazvonil pri dverách menšieho rodinného domu. Otvorila mu žena, ktorá mohla mať okolo štyridsiatky.

„Dobrý deň. Hľadám pána Fredrika Clintona."

„Koho môžem ohlásiť?"

„Starý kolega."

Žena prikývla a zaviedla ho do obývačky, kde Fredrik Clinton s námahou vstal z pohovky. Mal len šesťdesiatosem rokov, no vyzeral podstatne staršie. Cukrovka a problémy s cievami na ňom zanechali stopy.

„Evert Gullberg," začudoval sa Clinton.

Chvíľu na seba mlčky hľadeli. Potom sa dvaja bývalí špióni objali.

„Neveril som, že ťa ešte niekedy uvidím," začal Clinton. „Predpokladám, že ťa sem prilákalo toto."

Ukázal na titulnú stranu bulváru s veľkou fotografiou Ronalda Niedermanna a nápisom *Vraha policajta hľadajú v Dánsku.*

„Ako sa máš?" spýtal sa Gullberg.

„Som chorý."

„Vidím."

„Ak nedostanem novú obličku, čoskoro zomriem. No pravdepodobnosť, že ju dostanem, je pomerne malá."

Gullberg prikývol.

Vo dverách sa zjavila žena a spýtala sa Gullberga, čo mu môže ponúknuť.

„Dám si kávu, ďakujem," odvetil. Keď zmizla, spýtal sa Clintona. „Kto to je?"

„Dcéra."

Gullberg prikývol. Fascinovalo ho, že napriek dlhoročnými intímnym kontaktom v Sekcii takmer nikto sa vo voľnom čase s nikým nestretával. Gullberg poznal všetky charakterové črty svojich kolegov, vedel o ich silných aj slabých stránkach, no o ich rodinnom živote mal len nejasnú predstavu. Clinton bol dvadsať rokov jeho najbližším kolegom. Vedel, že je

ženatý a má deti. No netušil, ako sa dcéra volá, nevedel, ako sa volala jeho manželka, ani to, kde Clinton zvykol tráviť dovolenku. Akoby všetko mimo Sekcie bolo zakázanou témou, o ktorej sa nesmelo diskutovať.

„Čo chceš?“ spýtal sa Clinton.

„Môžem sa ťa spýtať na tvoj názor na Wadensjöa?“

Clinton zavrtel hlavou.

„Nestarám sa.“

„Na to som sa nepýtal. Poznáš ho. Pracoval si s ním desať rokov.“

Clinton opäť zavrtel hlavou.

„Dnes riadi Sekciu on. Môj názor nie je zaujímavý.“

„Zvládne to?“

„Nie je idiot.“

„Ale…?“

„Analytik. Výborný v skladaní súvislostí. Má inštinkt. Skvelý administrátor, ktorý sa dokáže postarať o rozpočet spôsobom, ktorý sme pred ním nepovažovali za možný.“

Gullberg prikývol. Jednu potrebnú vlastnosť Clinton nespomenul.

„Si pripravený vrátiť sa do služby?“

Clinton zdvihol zrak. Dlho váhal.

„Evert… každý druhý deň trávim deväť hodín na dialýze. Nevládzem vyjsť po schodoch bez toho, aby mi išlo roztrhnúť pľúca. Nevládzem. Naozaj nevládzem.“

„Potrebujem ťa. Posledná operácia.“

„Nemôžem.“

„Môžeš. A každý druhý deň môžeš byť deväť hodín na dialýze. Môžeš ísť výťahom. Ak potrebuješ, postarám sa o to, aby ťa hore niekto vyniesol a znovu odniesol preč. Potrebujem tvoj mozog.“

Clinton si vzdychol.

„Hovor.“

„Sme vo výnimočne zložitej situácii, ktorá si vyžaduje operatívne činy. Wadensjö má len jedno šteňa, Jonasa Sandberga, ktorý je zodpovedný za všetku operatívnu činnosť, a nemyslím si, že Wadensjö má gule na to, aby urobil to, čo je potrebné. Možno je majster v strážení rozpočtu, no bojí sa konať a neodváži sa zapliesť Sekciu do práce v teréne, ktorá je nevyhnutná.“

Clinton prikývol. Smutne sa usmial.

„Operácia musí prebehnúť na dvoch samostatných frontoch. Jeden sa týka Zalačenka. Musíme ho priviesť k rozumu a myslím, že viem, ako to urobíme. Druhý front musíme riadiť zo Štokholmu. Problém je v tom, že v Sekcii na to nemáme ľudí. Potrebujem, aby si prevzal velenie. Posledná

úloha. Mám plán. Jonas Sandberg a Georg Nyström budú makať. Ty budeš operáciu riadiť.“

„Nevieš, čo žiadaš.“

„Ale áno… presne viem, čo žiadam. A ty sa musíš rozhodnúť, či to akceptuješ. Vedz však jedno. Buď my starci zasiahneme a urobíme, čo treba, alebo o niekoľko týždňov Sekcia zanikne.“

Clinton sa usadil a hlavu si podoprel dlaňou. Dve minúty premýšľal.

„Povedz mi, aký máš plán,“ povedal napokon.

Evert Gullberg a Fredrik Clinton sa dve hodiny rozprávali.

KEĎ SA TRI MINÚTY pred druhou vo dverách zjavil Gullberg s Clintonom, Wadensjöovi sa neveriacky rozšírili zreničky. Clinton vyzeral ako chodiaca kostra. Mal problémy kráčať, ťažko dýchal a rukou sa opieral o Gullbergove plece.

„Čo, preboha…“ vyhŕkol.

„Pokračujeme v schôdzi,“ odsekol Gullberg.

Opäť sa zhromaždili pri stole vo Wadensjöovej kancelárii. Clinton si ticho sadol na ponúknutú stoličku.

„Všetci poznáte Fredrika Clintona,“ začal Gullberg.

„Áno,“ odvetil Wadensjö. „Zaujíma nás však, čo tu robí.“

„Pán Clinton sa rozhodol vrátiť do aktívnej služby. Povedie operatívne oddelenie Sekcie, kým sa súčasná kríza nezažehná.“

Gullberg gestom utíšil Wadensjöov protest skôr, než stihol prehovoriť.

„Pán Clinton je unavený. Bude potrebovať pomoc. Musí pravidelne chodiť do nemocnice na dialýzu. Pán Wadensjö, zabezpečíte dvoch osobných asistentov, ktorí mu budú vo všetkom nápomocní. Ale aby bolo jasné: v celom prípade všetky operatívne rozhodnutia prijíma Fredrik Clinton.“

Zmĺkol a čakal. Nikto neprotestoval.

„Mám plán. Myslím si, že sa nám môže podariť vec vyriešiť, no musíme konať rýchlo, aby nám možnosti neprekĺzli pomedzi prsty,“ pokračoval. „Záleží len na tom, akí rozhodní sú súčasní pracovníci Sekcie.“

Wadensjö cítil, že Gullberg tieto slová adresoval jemu.

„Hovorte.“

„Po prvé: o polícii sme sa už bavili. Budeme konať tak, ako sme sa dohodli. Pokúsime sa ich izolovať od prípadu a nasmerovať ich na vyšetrovanie vedľajšej stopy menom Niedermann. To bude úloha Georga Nyströma. Nech sa stane čokoľvek, Niedermann nie je podstatný. Postaráme sa o to, aby ďalšie vyšetrovanie Salanderovej dostal na starosť Faste.“

„To zrejme nebude zložité," prikývol Nyström. „Jednoducho sa vyberiem za Ekströmom na diskrétny rozhovor."

„Ak sa vzprieči…"

„Nemyslím si, že to hrozí. Je to karierista a bude konať vo svoj prospech. No ak by to predsa škrípalo, nájdem správnu páku. Nezniesol by predstavu, že sa stane súčasťou škandálu."

„Dobre. Druhým krokom je Millennium a Mikael Blomkvist. Preto sa do služby vrátil pán Clinton. Tu musíme prijať výnimočné opatrenia."

„Toto sa mi asi nebude páčiť," pripustil Wadensjö.

„Zrejme nie, no Millennium len tak ľahko nezískame. Hrozba z ich strany sa pritom zakladá na jedinom – na Björckovej policajnej správe z roku 1991. V súčasnej situácii sa spis nachádza na dvoch, možno troch miestach. Salanderová ho našla, no Blomkvist sa k nemu nejakým spôsobom dostal. Znamená to, že kým bola Salanderová na úteku, museli byť v kontakte."

Clinton vystrel ukazovák a vyriekol prvé slová od svojho príchodu.

„Hovorí to aj čosi o charaktere nášho protivníka. Blomkvist sa nebojí rizika. Spomeňte si na aféru Wennerström."

Gullberg prikývol.

„Blomkvist ten spis dal svojej šéfredaktorke Erike Bergerovej, ktorá ho zasa posunula Bublanskému. Znamená to, že aj ona ho čítala. Určite si urobili zálohu. Predpokladám, že jednu kópiu má Blomkvist a druhá je v redakcii."

„To znie rozumne," uznal Wadensjö.

„Millennium je mesačník, čo znamená, že sa nechystajú vyjsť s vecou hneď zajtra. Máme čas. No obe tie kópie musíme dostať späť. Á v tomto prípade nemôžeme použiť Ekströma."

„Rozumiem."

„Musíme začať konať a vlámať sa k Blomkvistovi aj do redakcie Millennia. Jonas, môžete sa o to postarať?"

Jonas Sandberg hodil pohľad na Wadensjöa.

„Evert, možno chápete, že… takéto veci už nerobíme," namietol Wadensjö. „Sú nové časy. Viac sa venujeme prenikaniu do počítačových sietí, odpočúvaniu telefónov a podobne. Nemáme zdroje na operatívnu činnosť."

Gullberg sa predklonil.

„Pán Wadensjö, tak rýchlo takéto zdroje získajte. Najmite si externistov. Najmite si bandu nejakej juhoslovanskej mafie, ktorá to v prípade potreby vpáli Blomkvistovi do hlavy. Tie dve kópie však potrebujeme. Bez nich nemajú v rukách nič a nedokážu nám ani hovno. Ak toto nezvládnete,

môžete si tu sedieť na riti a čakať na chvíľu, keď vám na dvere zaklope polícia.“

Gullberg a Wadensjö sa chvíľu prevŕtavali pohľadmi.

„Postarám sa o to,“ povedal zrazu Sandberg.

Gullberg zagánil na juniora.

„Si si istý, že takúto vec zvládneš?“

Sandberg prikývol.

„Dobre. Odteraz je tvojím šéfom pán Clinton. Rozkazy prijímaš len od neho.“

Sandberg prikývol ešte raz.

„Veľa času venujeme sledovaniu. Treba posilniť operatívne oddelenie,“ zapojil sa Nyström. „Poznám niekoľko mien. Mám chlapíka v externej organizácii – pracuje na ochrane osôb, volá sa Mårtensson. Je nebojácny a sľubný talent. Už dlho som zvažoval jeho preradenie k internistom. Dokonca nad jeho menom uvažujem aj v súvislosti s mojím nástupcom.“

„To znie dobre,“ usmial sa Gullberg. „Pán Clinton rozhodne.“

„Mám ešte jednu novinku,“ pokračoval Nyström. „Bojím sa, že môže existovať ešte jedna kópia.“

„Kde?“

„Popoludní som sa dozvedel, že Salanderová má advokátku. Je ňou Annika Gianniniová, Blomkvistova sestra.“

Gullberg naňho súhlasne pozrel.

„Máte pravdu. Blomkvist dal kópiu sestre. Všetko ostatné by bolo nepravdepodobné. Inými slovami, všetkých troch – Bergerovú, Blomkvista aj Gianniniovú – si musíme preklepnúť.“

„O Bergerovú si podľa mňa nemusíme robiť starosti. Dnes vydala tlačovú správu, podľa ktorej nastupuje na miesto šéfredaktorky denníka *Svenska Morgon-Posten*. S Millenniom už nemá nič spoločné.“

„Dobre. Aj tak sa však na ňu pozrite. Čo sa týka Millennia, potrebujeme odpočúvanie hovorov, možnosť odpočúvania ich bytov a, samozrejme, redakcie. Treba kontrolovať ich poštu. Musíme vedieť, s kým sa stretávajú a s kým komunikujú. A veľmi by sa nám hodila skica ich odhalení. A najmä ten spis. Inými slovami, čaká nás množstvo detailov.“

Wadensjö sa zatváril nerozhodne.

„Evert, plánujete operatívnu činnosť proti časopisu. Nič nebezpečnejšie si neviem predstaviť.“

„Nemáte na výber. Buď si vyhrniete rukávy, alebo je čas, aby na vaše miesto nastúpil nový človek.“

Hrozba zadunela nad stolom ako úder hromu.

„Myslím si, že o Millennium sa postaráme," povedal napokon Sandberg. „No nič z tohto nerieši základný problém. Čo urobíme so Zalačenkom? Ak prehovorí, všetko naše úsilie je márne."

Gullberg pomaly prikývol.

„Viem. To je moja časť operácie. Myslím, že mám argument, ktorý ho presvedčí, aby mlčal. No musím sa pripraviť. Už dnes popoludní odchádzam do Göteborgu."

Zmĺkol a poobzeral sa okolo seba. Potom prevŕtal Wadensjöa pohľadom.

„V mojej neprítomnosti prijíma rozhodnutia pán Clinton."

Wadensjö po dlhej chvíli prikývol.

AŽ V PONDELOK večer doktorka Helena Endrinová spolu s kolegom Andersom Jonassonom usúdili, že stav Lisbeth Salanderovej sa stabilizoval na prijímanie návštev. Ako prví k jej posteli pristúpili dvaja inšpektori, ktorí dostali pätnásť minút na to, aby jej položili niekoľko otázok. Keď obaja vstúpili do miestnosti a prisunuli si stoličky, mlčky ich pozorovala.

„Ahoj. Volám sa inšpektor Marcus Erlander. Pracujem na úseku boja s násilnou trestnou činnosťou göteborskej polície. Toto je Sonja Modigová z polície v Štokholme."

Lisbeth im neodzdravila. Nepohla ani brvou. V Modigovej spoznala jedného z fízlov Bublanského tímu. Erlander sa na ňu chladne usmial.

„Viem, že nezvykneš s úradmi komunikovať. Chcem ti preto povedať, že teraz nemusíš hovoriť nič. Na druhej strane by som ti bol vďačný, keby si nás chvíľu počúvala. Máme niekoľko bodov a málo času. V budúcnosti budeme mať väčší priestor."

Lisbeth mlčala.

„V prvom rade ťa chcem informovať, že tvoj priateľ Mikael Blomkvist nám oznámil, že advokátka Annika Gianniniová je ochotná ťa zastupovať a o prípade vie. Údajne ti jej meno už v nejakej súvislosti spomínal. Potrebujem od teba potvrdenie, že je to pravda, a potrebujem vedieť, či si želáš, aby advokátka Gianniniová prišla za tebou do Göteborgu."

Lisbeth nehovorila nič.

Annika Gianniniová. Blomkvistova sestra. Raz jej ju spomenul v esemeske. Lisbeth doteraz neuvažovala nad tým, že potrebuje advokáta.

„Je mi ľúto, no potrebujem odpoveď. Stačí mi áno, alebo nie. Ak povieš áno, göteborský vyšetrovateľ sa skontaktuje s advokátkou Gianniniovou. Ak povieš nie, súd vymenuje obhajcu. Čo z toho chceš?"

Lisbeth návrh zvažovala. Usúdila, že advokáta bude potrebovať, ale na to, aby zaň prijala sestru Kalleho Drbnutého Blomkvista, potrebuje silný

žalúdok. Urobila by mu tým radosť. Na druhej strane štátny obhajca asi nie je lepšia voľba. Napokon otvorila ústa a hlesla jediné slovo.

„Gianniniová."

„Dobre. Ďakujeme. Potom mám ešte jednu otázku. Nemusíš hovoriť nič, kým nebudeš v prítomnosti svojej advokátky, no, pokiaľ viem, táto otázka sa ťa netýka ani ti nemôže uškodiť. Polícia pátra po tridsaťsedemročnom nemeckom občanovi Ronaldovi Niedermannovi, ktorý je obvinený z vraždy policajta."

Lisbeth sa zamračila. To bola novinka. Nemala potuchy, čo sa stalo potom, ako Zalačenkovi do hlavy zaťala sekeru.

„My v Göteborgu ho chceme zatknúť čím skôr. Okrem toho ho kolegyňa zo Štokholmu potrebuje vypočuť v súvislosti s troma vraždami, z ktorých si predtým bola podozrivá ty. Prosíme ťa preto o pomoc. Naša otázka znie: máš nejaké indície… alebo nám vieš akýmkoľvek spôsobom pomôcť nájsť ho?"

Lisbeth s nedôverou prechádzala pohľadom z Erlandera na Modigovú a späť.

Nevedia, že je to môj brat.

Potom sa zamyslela nad otázkou, či chce, aby Niedermanna zatkli. Najradšej by ho odvliekla do diery v zemi v Gosseberge a hlboko ho zakopala. Potom mykla plecom. To nemala robiť, lebo jej ľavé rameno ochromila ostrá bolesť.

„Aký je dnes deň?"

„Pondelok."

Zamyslela sa.

„Meno Ronalda Niedermanna som prvý raz počula vo štvrtok minulý týždeň. Vystopovala som ho do Gossebergy. Netuším, kde sa nachádza ani kam mohol utiecť. Tipujem, že sa urýchlene pokúsi dostať do cudziny."

„Prečo si myslíš, že sa pokúsi opustiť Švédsko?"

Lisbeth premýšľala.

„Keď mi Niedermann kopal hrob, Zalačenko mi povedal, že už vyvolal priveľký rozruch a plánuje ho na istý čas poslať do zahraničia."

Toľko slov Lisbeth nepovedala polícii od svojich dvanástich rokov.

„Zalačenko… je teda tvoj otec."

Na toto teda prišli. Asi im pomohol Kalle Drbnutý Blomkvist.

„Musím ťa teda informovať, že tvoj otec na teba podal trestné oznámenie z pokusu o vraždu. Prípad má teraz v ruke prokurátor, ktorý zaujme stanovisko k prípadnej obžalobe. Už teraz si však zadržaná za ťažké ublíženie na zdraví. Zalačenkovi si do hlavy zaťala sekeru."

Lisbeth nehovorila nič. Rozhostilo sa ticho. Napokon sa Sonja Modigová predklonila, aby jej zašepkala:

„Chcem ti povedať, že na polícii Zalačenkovmu príbehu neveríme. Porozprávaj sa s advokátkou, neskôr sa uvidíme.“

Erlander prikývol. Obaja vstali.

„Ďakujeme za pomoc s Niedermannom,“ povedal na rozlúčku.

Lisbeth prekvapilo, že obaja policajti vystupovali korektne a takmer priateľsky. Rozmýšľala nad slovami Modigovej. Musela tým myslieť čosi iné.

KAPITOLA 7

Pondelok 11. apríl – utorok 12. apríl

V PONDELOK VEČER o trištvrte na šesť Mikael Blomkvist zatvoril notebook a vstal od kuchynského stola vo svojom byte na ulici Bellmansgatan. Vzal si bundu a prešiel sa ku kanceláriám spoločnosti Milton Security. Výťahom sa odviezol na tretie poschodie, kde ho ihneď zaviedli do konferenčnej miestnosti. Vstúpil presne o šiestej ako posledný.

„Pozdravujem, Dragan," vystrel ruku. „Ďakujem vám, že ste sa podujali zorganizovať toto stretnutie."

Poobzeral sa okolo seba. Okrem neho a Dragana Armanského v miestnosti sedeli Annika Gianniniová, Holger Palmgren a Malin Erikssonová. Za Milton bol prítomný aj bývalý inšpektor Sonny Bohman, ktorý z Armanského poverenia vyšetrovanie sledoval od prvého dňa.

Holger Palmgren prvý raz po dvoch rokoch opustil kliniku. Jeho lekár doktor Sivarnandan nebol ani najmenej nadšený z predstavy, že by Palmgren odišiel, no Palmgren na tom trval. Spoločnosť mu robila jeho osobná lekárka Johanna Karolina Oskarssonová, ktorej plat sa vyplácal z fondu, založeného za záhadných okolností s cieľom poskytnúť Palmgrenovi najlepšiu možnú starostlivosť. Oskarssonová čakala pred dverami, čítajúc si nejaký román. Mikael zatvoril dvere.

„Pre vás, ktorí ju nepoznáte – Malin Erikssonová je novou šéfredaktorkou Millennia. Poprosil som ju o účasť, naša diskusia sa totiž bude týkať aj jej."

„V poriadku," prikývol Armanskij. „Sme tu. Som samé ucho."

Mikael sa postavil k tabuli a vzal fixku. Obzrel sa okolo seba.

„Bláznivejší prípad som ešte nezažil," začal. „Keď sa toto skončí, založím spolok idealistov. Nazvem ho *Rytieri šibnutého stola* a jeho jediným poslaním bude, aby sme sa raz ročne zišli pri prestretom stole a nadávali na Lisbeth Salanderovú. Všetci ste automaticky členmi."

Odmlčal sa.

„Veci sa majú takto." Začal písať na tabuľu. Hovoril asi tridsať minút. Následná diskusia trvala asi tri hodiny.

KEĎ SA SCHÔDZA formálne skončila, Evert Gullberg si sadol do rohu s Clintonom. Niekoľko minút sa ticho zhovárali, potom Gullberg vstal. Starí bratia v zbrani si podali ruku.

Gullberg sa taxíkom odviezol do hotela Freys, vzal si kufor, odovzdal kľúč a nastúpil na popoludňajší vlak do Göteborgu. Išiel prvou triedou a mal celé kupé pre seba. Keď míňali Årstabron, vybral pero a zápisník. Zapísal asi polovicu strany, potom sa zarazil a hárok vytrhol z bloku.

Falšovanie dokumentov nepatrilo do popisu jeho práce, no v tomto prípade mu úlohu zjednodušoval fakt, že pod všetky formulácie sa mal podpísať sám. Ibaže ani slovo v nich nebola pravda.

Než minuli Nyköping, zavrhol ďalšie množstvo návrhov, no už začínal tušiť, ako listy formulovať. Pri príchode do Göteborgu držal v ruke dvanásť verzií, s ktorými bol spokojný. Dal si záležať na tom, aby na listoch zanechal dostatok odtlačkov prstov.

Na železničnej stanici v Göteborgu si z nich dal urobiť kópie. Následne kúpil obálky a známky a listy vložil do schránky, ktorú vyprázdnia o 21.00.

Taxíkom sa odviezol do City Hotela na ulici Lorensbergsgatan, kde mu Clinton už rezervoval izbu. Ocitol sa tak v tom istom hoteli, v ktorom strávil jednu z predchádzajúcich nocí aj Mikael Blomkvist. Okamžite zamieril do izby a klesol na posteľ. Bol neskutočne unavený a uvedomil si, že za celý deň zjedol len dva krajce chleba. Aj tak necítil hlad. Vyzliekol sa a opäť si ľahol do postele. Takmer okamžite zaspal.

KEĎ LISBETH POČULA, ako sa otvárajú dvere, strhla sa zo spánku. Ihneď pochopila, že to nie je jedna zo sestričiek. Pootvorila oči, v dverách rozoznávala siluetu postavy s barlami. Zalačenko ju ticho pozoroval v svetle, prichádzajúcom z chodby.

Bez toho, aby pohla hlavou, presunula pohľad smerom k digitálnym hodinám. 3.10.

Pohľad preniesla o niekoľko milimetrov ďalej. Na nočnom stolíku stojí pohár s vodou. Zamerala ho a snažila sa odhadnúť vzdialenosť. Dočiahne ho bez toho, aby musela pohnúť telom.

Vystrieť ruku a rozhodným pohybom rozbiť pohár o tvrdý rám postele jej zaberie len zlomok sekundy. Pol sekundy potom potrebuje na to, aby úlomok vrazila Zalačenkovi do hrtana, ak sa k nej predkloní. Zvažovala aj ďalšie alternatívy, no pochopila, že inú zbraň nemá.

Vydýchla a vyčkávala.

Zalačenko sa v dverách dve minúty ani nepohol.

Potom opatrne zatvoril dvere. Počula tiché vŕzganie bariel, ktoré sa pomaly vzďaľovalo.

Po piatich minútach sa zdvihla na lakti, načiahla sa za pohárom a poriadne si odpila. Nohy prehodila cez rám postele a z ramena aj hrudného koša si odpojila elektródy. Postavila sa na neisté nohy. Zaknísala sa. Niekoľko minút sa snažila získať kontrolu nad vlastným telom. Odtackala sa k dverám, oprela o stenu a zhlboka sa nadýchla. Lial sa z nej pot. Potom jej na tele od hnevu naskočila husia koža.

Fuck you, Zalačenko. Skončíme to.

Potrebuje zbraň.

Okamih nato začula z chodby rýchle kroky.

Do riti. Elektródy.

„Preboha, prečo nie ste v posteli?" skrikla sestrička.

„Musela… som ísť… na toaletu." Lisbeth lapala dych.

„Okamžite do postele."

Chytila Lisbeth za ruku a odviedla ju späť k posteli. Potom priniesla misu.

„Keď potrebujete ísť na toaletu, zazvoňte na nás. Na to tu ten gombík je," hnevala sa sestrička.

Lisbeth nehovorila nič. Sústredila sa na to, aby zo seba vytlačila niekoľko kvapiek moču.

MIKAEL BLOMKVIST sa v utorok zobudil o pol jedenástej, osprchoval sa, postavil na kávu a sadol si k svojmu notebooku. Po stretnutí v Miltone odišiel domov a pracoval do piatej ráno. Konečne cítil, že jeho text získava prvé kontúry. V Zalačenkovej biografii ešte vždy plával – mohol sa opierať len o informácie, ktoré dostal z Björcka, a o niekoľko detailov, ktoré vedel doplniť Palmgren. Príbeh Lisbeth Salanderovej mal už takmer hotový. Krok za krokom vysvetľoval, ako sa jej zmocnili chladnokrvní bojovníci z tajnej polície a zavreli ju na detskú psychiatriu, aby neodhalila tajomstvo o Zalačenkovi.

S napísaným textom bol spokojný. V rukách držal časovanú bombu, ktorá dobyje všetky titulné stránky novín a otrasie aj najvyššími miestami štátnej byrokracie.

Zapálil si cigaretu. Premýšľal.

Potrebuje ešte doplniť dve veľké prázdne miesta. S jedným si poradí. Musí sa pustiť do Petra Teleboriana. Na to sa už dokonca teší. Keď prácu skončí, Švédsko bude tohto detského psychiatra nenávidieť. To bola jedna stránka.

Druhý problém bol však podstatne zložitejší.

Sprisahanie proti Lisbeth Salanderovej – v duchu jeho organizátorov nazýval Klubom Zalačenko – vychádzalo z prostredia tajnej polície. Jedno

meno poznal, no Gunnar Björck nemohol niesť zodpovednosť sám. Musí existovať skupina, celé oddelenie v rámci organizácie. Musia tam pôsobiť šéfovia, zodpovedné osoby s prideleným rozpočtom. Nemal potuchy, ako tieto osoby identifikovať, ani kde začať. O organizácii tajnej polície mal len základné vedomosti.

V pondelok svoj výskum začal tým, že Henryho Corteza poslal do antikvariátov Södermalmu s úlohou kúpiť každú knihu, ktorá sa akýmkoľvek spôsobom týka tajnej polície. Cortez zazvonil u Blomkvista o štvrtej popoludní a v rukách držal šesť kníh. Mikael si v nich pomaly listoval.

Špionáž vo Švédsku Mikaela Rosquista (Tempus, 1988), *Šéf tajných 1962 – 1970* Pera Gunnara Vingeho (W&W, 1988), *Tajné mocnosti* Jana Ottossona a Larsa Magnussona (Čas, 1991), *Mocenský boj v tajnej polícii* Erika Magnussona (Corona, 1989), *Poverenie* Carla Lidboma (W&W, 1990) ako aj – trochu prekvapujúco – *An Agent in Place* Thomasa Whitesida (Ballantine, 1966), ktorá sa týkala aféry Wennerström, teda špionážnej aféry zo šesťdesiatych rokov, nie Blomkvistovho nedávneho boja s finančníkom Wennerströmom.

Väčšinu noci na utorok strávil čítaním alebo aspoň listovaním v knihách od Henryho. Keď ich dočítal, uvedomil si niekoľko vecí. Väčšina kníh o tajnej polícii vyšla koncom osemdesiatych rokov. Databáza na internete mu potvrdila, že aktuálnu literatúru na túto tému hľadá márne.

Po druhé, o činnosti švédskej tajnej polície neexistoval nijaký ucelený prehľad. Dalo sa to pochopiť vzhľadom na fakt, že mnoho z jej úloh bolo utajených, no očividne neexistovala nijaká inštitúcia, vedec ani nijaké médium, ktoré by tajnú políciu skúmalo kritickým okom.

Všimol si aj zvláštny fakt, že knihám, ktoré našiel Henry Cortez, chýba aj akákoľvek seriózna bibliografia. Poznámky pod čiarou sa väčšinou odvolávali na články v médiách alebo na súkromné interview s nejakým veteránom tajnej polície.

Kniha *Tajné mocnosti* ponúkala fascinujúci súhrn obdobia pred a počas druhej svetovej vojny. Memoáre P. G. Vingeho Mikael vnímal ako propagandu, ktorá mala slúžiť ako sebaobrana ostro kritizovaného šéfa tajnej polície. *An Agent in Place* Mikaela už v prvej kapitole zahrnul toľkými čudesnými tvrdeniami o Švédsku, že ju ihneď hodil do odpadkového koša. Knihami, ktoré sa seriózne snažili opísať prácu tajnej polície, boli len *Mocenský boj v tajnej polícii* a *Špionáž vo Švédsku*. Našiel tam fakty, mená aj prehľad systému. Upútala ho najmä kniha Erika Magnussona. Hoci neodpovedala na všetky jeho otázky, poskytla mu slušný prehľad o tom, ako tajná polícia vyzerá a čím sa v posledných desaťročiach zaoberá.

Veľkým prekvapením však bolo *Poverenie* Carla Lidboma o problémoch, s ktorými musel zápasiť bývalý veľvyslanec v Paríži, keď z poverenia vlády

vyšetroval tajnú políciu v súvislosti s vraždou Palmeho a aférou Ebbeho Carlssona. Mikael o nijakom Lidbomovi doteraz nepočul a zmes ironického jazyka a vycibreného pozorovacieho talentu mu urobila radosť. Hoci ho ani Lidbomova kniha nepriviedla bližšie k odpovedi na otázky, začínal si uvedomovať, s kým sa práve zaplietol.

Po chvíli zavolal Henrymu Cortezovi.

„Ahoj, Henry. Ďakujem za to, že si včera obehal kníhkupectvá."

„Hm. Čo chceš?"

„Ešte trochu behania."

„Mikael, mám vlastnú prácu v redakcii, dostal som nové úlohy."

„Skvelý kariérny postup."

„Čo chceš?"

„Za posledné roky sa o tajnej polícii popísalo mnoho analýz. Jednu z nich vykonal Carl Lidbom. No musí ich byť viac."

„Aha."

„Dones sem všetko, čo nájdeš – od parlamentných rozpočtov cez audity, interpelácie a tak ďalej. A objednaj aj výročné správy tajnej polície z minulosti."

„Rozkaz, šéfe."

„Dobre. A Henry…"

„Áno?"

„… stačí mi to zajtra."

LISBETH SALANDEROVÁ celý deň rozmýšľala nad Zalačenkom. Vedela, že leží len dve miestnosti od nej, že v noci chodil po chodbe a ráno o 3.10 otvoril dvere jej izby.

Vystopovala ho až do Gossebergy, aby ho zabila. Nepodarilo sa jej to, Zalačenko žije, a teraz dokonca menej než desať metrov od nej. To je zle. Ešte nedokázala posúdiť skutočný rozsah problému, v ktorom sa ocitla, no zrejme by bolo najlepšie utiecť, okamžite zmiznúť niekam do cudziny. Inak jej hrozí, že ju opäť zavrú do nejakého blázinca stráženého Petrom Teleborianom.

Samozrejme, plán sa nedá realizovať, kým je taká slabá, že sa nevládze v posteli ani len posadiť. Všimla si, že robí pokroky. Hlava ju ešte bolela, no bolesť ju už netrápila konštantne, ale prichádzala a odchádzala. Bolesti v ramene driemali pod povrchom a vystreľovali vždy, keď sa pokúsila pohnúť.

Počula kroky za dverami, videla, ako zdravotná sestra otvára dvere žene v čiernych nohaviciach, bielej blúzke a tmavom saku. Štíhla žena s tmavými vlasmi a krátkym chlapčenským účesom jej bola na prvý pohľad sympatická.

Vyžarovala pokojné sebavedomie. V rukách držala čiernu kabelku. Mala Blomkvistove oči.

„Ahoj, Lisbeth," pozdravila. „Volám sa Annika Gianniniová. Môžem vojsť?"

Lisbeth ju chladne pozorovala. Zrazu nemala najmenšiu chuť stretnúť sa s Blomkvistovou sestrou a trpko ľutovala, že prijala návrh, aby sa stala jej advokátkou.

Annika vstúpila, zatvorila za sebou dvere a prisunula si stoličku. Niekoľko sekúnd mlčky hľadela na svoju klientku.

Lisbeth vyzerala biedne. Hlavu mala poprelepovanú ako poštový balík. Pod oboma očami svietili obrovské purpurové modriny, bielka sfarbené do červena.

„Než začneme, chcem vedieť, či naozaj chceš, aby som sa ťa obhajovala. Zvyčajne sa venujem len občianskoprávnym sporom, zastupujem obete znásilnení a fyzického násilia. Trestné právo nie je moja doména. Na druhej strane som si tvoj prípad dôkladne preštudovala a veľmi rada ťa budem zastupovať. Myslím, že už vieš, že Mikael Blomkvist je môj brat a platí ma spolu s Draganom Armanským."

Chvíľu čakala na reakciu. Márne. Pokračovala.

„Ak chceš, budem pre teba pracovať. Nepracujem ani pre brata, ani pre Armanského. V odborných otázkach z trestného práva mi pomôže tvoj bývalý poručník Holger Palmgren. Je to húževnatý chlap. Aby ti pomohol, vyškriabal sa dokonca z nemocničného lôžka."

„Palmgren?" spýtala sa Lisbeth.

„Áno."

„Stretla si sa s ním?"

„Áno. Bude mojím poradcom."

„Ako mu je?"

„Zúri, no z nejakého zvláštneho dôvodu nemá o teba strach."

Lisbeth sa usmiala. Po prvý raz, odkedy skončila v nemocnici.

„Ako ti je?" spýtala sa Annika.

„Na hovno."

„Chápem. Chceš, aby som ťa obhajovala? Armanskij a Mikael ma zaplatia a…"

„Nie."

„Prosím?"

„Ja ťa zaplatím. Od Armanského a Kalleho Blomkvista nechcem ani korunu. Na to však potrebujem prístup na internet."

„Rozumiem. Doriešime to, keď dospejeme k tomu bodu. Aj tak väčšinu mojej mzdy zaplatí štát. Chceš teda, aby som ťa zastupovala?"

Lisbeth krátko prikývla.

„Dobre. Takže začnem odkazom od Mikaela. Hovorí v hádankách, no tvrdil mi, že ty pochopíš.“

„Počúvam.“

„Odkazuje ti, že mi povedal všetko okrem niekoľkých vecí. Neprezradil mi nič o tvojich schopnostiach, ktoré odhalil v Hedestade.“

Mikael vie, že mám fotografickú pamäť… a že som hacker. Mlčí o tom.

„Dobre.“

„A o cédečku. Neviem, čo tým myslí, no mne povedal, že ty sa musíš rozhodnúť, či mi to povieš alebo nie. Pochopila si?“

Cédečko s filmom zo znásilnenia.

„Áno.“

„Fajn…“

Annika na okamih zaváhala.

„Inak, trochu sa naňho hnevám. Hoci ma požiadal o pomoc, hovorí mi len tie veci, ktoré sa mu hodia. Budeš mi aj ty niečo zakrývať?“

Lisbeth sa zamyslela.

„Neviem.“

„Budeme musieť spolu veľa hovoriť. Dnes tu nemôžem zostať dlhšie, o štyridsaťpäť minút sa stretávam s vyšetrovateľkou Agnetou Jervasovou. Cítila som však potrebu počuť od teba, že ma prijímaš za obhajkyňu. Ešte ti poradím jednu vec…“

„Áno.“

„Toto je dôležité. Za mojej neprítomnosti policajtom nehovor ani slovo, nech sa ťa pýtajú na čokoľvek. Môžu ťa provokovať a obviňovať, z čoho chcú. Môžeš mi to sľúbiť?“

„S tým nemám problém,“ prikývla Lisbeth.

EVERTA GULLBERGA pondelňajšia námaha celkom vyčerpala, a tak sa zobudil až o deviatej ráno, takmer o štyri hodiny neskôr než zvyčajne. Odišiel do kúpeľne, kde sa umyl a vyčistil si zuby. Dlho v zrkadle pozoroval svoju tvár, potom zhasol svetlo a obliekol sa. Z hnedého kufríka vybral svoju poslednú čistú košeľu, ktorú si ozdobil kravatou s hnedým vzorom.

Zišiel do hotelovej jedálne, napil sa kávy, zjedol malý toast s plátkom syra a štipkou pomarančovej marmelády. Vypil veľký pohár minerálky.

Potom zašiel na recepciu, kde z telefónneho automatu zavolal Fredrikovi Clintonovi.

„Ja som. Situácia?“

„Nepokojná.“

„Fredrik, Zvládneš to?“

„Áno, sme späť v starých časoch. Len škoda, že už nie je medzi nami Hans von Rottinger. V plánovaní operácií bol lepší."

„Ste rovnako dobrí. Jeden druhého ste vedeli dokonale zastúpiť. Spomeň si, neraz ste to aj robili."

„Ide o cit v končekoch prstov. V tom bol vždy o chlp lepší."

„Ako ste na tom?"

„Sandberg je šikovnejší, než som čakal. Mám externistu Mårtenssona. Je to len poskok, no vieme ho využiť. Odpočúvame Blomkvistov domáci telefón aj mobil. V priebehu dňa sa postaráme o Gianniniovú a Millennium. Skúmame pôdorys ich kancelárií a bytov. Vstupujeme tak rýchlo, ako sa len bude dať."

„Najprv musíte lokalizovať kópie…"

„Už som tak urobil. Mali sme neskutočné šťastie. Gianniniová dnes ráno o desiatej volala Blomkvistovi. Vyslovene sa ho spýtala na počet kópií a z rozhovoru vyplynulo, že jedinú kópiu má Blomkvist. Bergerová si kedysi jednu urobila pre seba, no poslala ju Bublanskému."

„Dobre. Nemôžeme strácať čas."

„Viem. Musíme však vykonať všetko na jeden záťah. Ak sa nám nepodarí dostať k všetkým kópiám naraz, sme stratení."

„Viem."

„Máme menší problém, Gianniniová dnes ráno odišla do Göteborgu. Vyslal som za ňou tím externistov. Sú na ceste."

„Dobre."

Gullberg nevedel, čo ešte povedať. Chvíľu mlčal.

„Ďakujem, Fredrik."

„Ja ďakujem tebe. Toto je zábavnejšie, než len posedávať doma a márne vyčkávať na nejakú obličku."

Rozlúčili sa. Gullberg zaplatil hotelový účet a vyšiel na ulicu. Kocky sú hodené. Teraz musí sedieť choreografia.

Najprv sa prešiel k hotelu Park Avenue a požiadal o možnosť poslať fax. Nechcel ho posielať z hotela, v ktorom býval. Odfaxoval listy, ktoré napísal deň predtým. Potom vyšiel na ulicu a zastavil si taxík. Do koša na papier odhodil roztrhané kópie všetkých listov.

ANNIKA GIANNINIOVÁ strávila s Jervasovou pätnásť minút. Snažila sa získať informáciu, z čoho sa chystajú Lisbeth obviniť, no rýchlo pochopila, že aj Jervasová len tápa.

„V súčasnosti ju chcem zatknúť len za hrubé ublíženie na zdraví, prípadne pokus o vraždu. Mám tým na mysli útok sekerou na svojho otca. Predpokladám, že sa odvoláte na právo sebaobrany."

„Možno.“

„Ale úprimne povedané, v súčasnosti je pre nás dôležitejší Niedermann.“

„Rozumiem.“

„Rozprávala som sa s prokurátorom. Diskutujeme o možnosti, že všetky body obžaloby voči vašej klientke zjednotíme do rúk jednej osoby v Štokholme.“

„Predpokladala som, že sa prípad prenesie do Štokholmu.“

„Dobre. V každom prípade ju musím vypočuť. Kedy to bude možné?“

„Mám posudok od jej lekára Andersa Jonassona. Konštatuje, že slečna Salanderová ešte niekoľko dní nebude schopná čeliť výsluchu. Odhliadnuc od jej fyzických zranení, je pod vplyvom silných liekov.“

„Mám podobné informácie. Zrejme chápete, že táto situácia ma neteší. Ešte raz vám opakujem, že mojou prioritou je Ronald Niedermann. Vaša klientka nám tvrdí, že nevie, kde sa skrýva.“

„To aj je pravda. Niedermanna nepozná. Prvý raz ho videla v Gosseberge.“

„Rozumiem,“ prikývla Jervasová.

EVERT GULLBERG držal v rukách kyticu kvetov. Do výťahu vstúpil naraz so ženou v tmavom saku, s vlasmi ostrihanými nakrátko. Zdvorilo jej pridržal dvere a nechal ju pristúpiť k vrátnici na oddelení ako prvú.

„Volám sa Annika Gianniniová. Som advokátka, prišla som navštíviť svoju klientku Lisbeth Salanderovú.“

Evert Gullberg sa strhol. Prekvapene hľadel na ženu. Kým zdravotná sestra kontrolovala jej preukaz a hľadala meno v zozname, pohľad mu skĺzol na advokátkin dámsky kufrík.

„Izba číslo dvanásť,“ usmiala sa zdravotná sestra.

„Ďakujem. Už som u nej bola, nájdem to.“

Vzala kufrík a Gullbergovi zmizla z dohľadu.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtala sa sestrička.

„Áno, ďakujem vám. Rád by som tieto kvety odovzdal pánovi Karlovi Axelovi Bodinovi.“

„Nesmie prijímať návštevy.“

„Viem, chcem len odovzdať kvety.“

„O to sa postaráme.“

Gullbergovi kytica slúžila najmä ako zámienka, aby si mohol pozrieť, ako vyzerá oddelenie. Poďakoval a vykročil k východu. Cestou obišiel aj Zalačenkove dvere s číslom štrnásť – podľa informácií Jonasa Sandberga.

Čakal na schodišti. Sklenenými dverami videl, ako sestrička s jeho kyticou mizne v Zalačenkovej izbe. Keď sa vrátila na svoje miesto, Gullberg rýchlo otvoril dvere, prešiel k izbe číslo štrnásť a vošiel dnu.

„Zdravím, Alexander."

Zalačenko prekvapene hľadel na neohláseného hosťa.

„Myslel som si, že si už dávno mŕtvy," povedal.

„Ešte nie."

„Čo chceš?"

„Čo si myslíš?"

Gullberg si prisunul stoličku a sadol si.

„Vidieť ma mŕtveho."

„Nuž, to by nebolo zlé. Ako si len mohol byť taký idiot? Dali sme ti nový život, a ty skončíš tu."

Ak by sa Zalačenko mohol usmiať, teraz by tak určite urobil. Švédsku tajnú políciu pokladal za bandu amatérov a medzi nich radil aj Everta Gullberga a Svena Janssona, čiže Gunnara Björcka. A ani nehovoriac o úplných kreténoch typu Nilsa Bjurmana.

„A teraz aby sme opäť všetko hasili my."

Zalačenkovi s ťažkými popáleninami na celom tele sa prirovnanie neveľmi páčilo.

„Odpusť si tie rečičky. Dostaň ma von."

„Práve o tom som s tebou chcel hovoriť."

Na kolená si položil kufrík, z ktorého vybral poznámkový blok. Nalistoval čistú stranu. Potom sa skúmavo pozrel na Zalačenka.

„Zaujíma ma jedna vec – naozaj by si nás po tom všetkom, čo sme pre teba urobili, bonzol?"

„Čo si myslíš?"

„Závisí od toho, aký si idiot."

„Nevolaj ma idiot. Som človek, ktorý ovláda umenie prežiť. Robím len to, čo je nutné."

Gullberg zavrtel hlavou.

„Nie, Alexander, to, čo robíš, robíš len preto, že si zlý a nemorálny človek. Chcel si odkaz zo Sekcie. Prišiel som ti ho odovzdať. Tentoraz pre teba nikto ani prstom nepohne."

Zalačenko prvý raz zneistel.

„Nemáte na výber," zasyčal.

„Vždy máme na výber," odsekol Gullberg.

„Ja vás…"

„Neurobíš nič."

Gullberg sa zhlboka nadýchol, rukou siahol do vonkajšieho vrecka na kufríku a vytiahol deväťmilimetrový Smith & Wesson s pozlátenou pažbou.

Túto zbraň dostal pred dvadsiatimi piatimi rokmi ako pozornosť od anglickej informačnej služby. Angličania sa mu tak chceli poďakovať za neskutočne dôležitú informáciu, ktorú mu poskytol práve Zalačenko. Gullberg im platil tvrdou valutou v podobe mena stenografa anglickej MI-5, ktorý pracoval pre Rusov.

Zalačenko sa zatváril prekvapene. Potom sa krátko zasmial.

„A na čo ti je toto? Zastrelíš ma? Zvyšok svojho mizerného života stráviš vo väzení."

„Nemyslím," zavrtel hlavou Gullberg.

Zalačenko nevedel, či ho Gullberg klame.

„Bude z toho obrovský škandál."

„Aj v tom sa mýliš. Možno niekoľko titulkov. No o týždeň si už na meno Zalačenko nikto ani nespomenie."

Zalačenko prižmúril oči.

„Ty odporný hajzel." Gullbergov hlas bol taký ľadový, že Zalačenkovi prebehol po tele mráz.

Prst položil na spúšť a hlaveň namieril doprostred čela práve vo chvíli, keď Zalačenko prehodil cez okraj postele svoju protézu. Zalačenkova hlava dopadla na vankúš. Niekoľkokrát ním šklbol kŕč, potom zmeravel. Gullberg si všimol, ako sa na stene nad posteľou vytvára malý červený kvet. V ušiach mu po výstrele zvonilo, podvedome sa ich snažil prečistiť voľným ukazovákom.

Potom podišiel bližšie a ešte dvakrát mu strelil do spánku. Chcel mať istotu, že táto sviňa je skutočne mŕtva.

LISBETH SALANDEROVÁ sa po prvom výstrele strhla. Cítila, ako jej rameno zmeravelo v ostrej bolesti. Po ďalších dvoch výstreloch sa pokúsila vstať.

Annika Gianniniová s ňou hovorila len niekoľko minút. Teraz sa v šoku snažila pochopiť, odkiaľ výstrely prišli. Z Lisbethinej reakcie jasne pochopila, že sa niečo deje.

„Ostaň ležať!" zrevala. Podvedome priložila Lisbeth ruku na hruď a zatlačila ju do matraca tak, že Lisbeth zalapala po dychu.

Potom prebehla izbou a otvorila dvere. Videla, ako k miestnosti o dvoje dverí ďalej pribiehajú dve zdravotné sestry. Prvá z nich zostala na prahu stáť. Annika počula jej výkrik *Nie, prestaňte!* a videla, ako o krok ustupuje a zráža sa s druhou sestričkou.

„Má zbraň. Utekaj."

Obe sestričky zmizli vo vedľajšej miestnosti.

Chvíľu nato sa na chodbe zjavil šedivý chudý starec v kockovanom saku. V ruke zvieral revolver. Ihneď v ňom spoznala muža z výťahu.

Potom sa im pohľady stretli. Vyzeral zmätene. Videla, ako na ňu namieril a pristúpil o krok bližšie. Rýchlo vtiahla hlavu do miestnosti, zabuchla za sebou dvere a zúfalým pohľadom sa poobzerala okolo seba. Siahla po stolíku pri dverách, prisunula ho bližšie a stolovou doskou zablokovala kľučku.

Za sebou počula pohyb, lebo Lisbeth sa pokúšala vstať z postele. Niekoľkými skokmi bola pri nej, odpojila ju od všetkých elektród a hadičiek a vzala do náručia. Odniesla ju na toaletu a posadila na záchodovú misu. Zamkla dvere. Potom z vrecka saka vytiahla telefón a vyťukala číslo 112.

EVERT GULLBERG pristúpil k dverám do izby Salanderovej a stlačil kľučku. Niečím ju zablokovali. Nepohol ňou ani o milimeter.

Chvíľu nerozhodne prešľapoval pred dverami. Vedel, že za dverami sa skrýva Gianniniová a zrejme má pri sebe aj kópiu Björckovej správy. Nevedel však stlačiť kľučku a nemal dosť síl na to, aby vyrazil dvere.

To však nebolo súčasťou plánu. Clinton sa o Gianniniovú postará. Jeho úlohou bol len Zalačenko.

Gullberg sa obzeral okolo seba. Pochopil, že ho pozorujú aspoň dve desiatky zdravotných sestier, pacientov a návštevníkov nemocnice. Zdvihol pištoľ a vystrelil na obraz na druhom konci chodby. Diváci zmizli ako šibnutím prútika.

Ešte raz pozrel na zavreté dvere, potom rozhodným krokom zamieril k Zalačenkovej izbe a zabuchol za sebou. Sadol si na stoličku pre návštevy a hľadel na ruského zbeha, ktorý sa na toľko rokov stal intímnou súčasťou jeho života.

Asi desať minút len nehybne sedel, potom začul zvuky z chodby. Pochopil, že dorazila polícia. Nič zvláštne pri tom necítil.

Potom naposledy zdvihol zbraň, priložil si ju k spánku a stlačil spúšť.

EVERTA GULLBERGA ihneď previezli na traumatologické oddelenie, kde ho prijal doktor Anders Jonasson. Okamžite prijal všetky opatrenia na záchranu tohto ľudského života.

Po druhý raz v priebehu niekoľkých dní sa doktor Jonasson podujal na operáciu, pri ktorej z ľudského mozgového tkaniva vyťahoval guľku. Po päťhodinovej operácii bol Gullbergov stav kritický. Ešte vždy žil.

Zranenia Everta Gullberga však boli oveľa vážnejšie než Salanderovej. Niekoľko dní sa pohyboval na tenkej hranici medzi životom a smrťou.

* * *

MIKAEL BLOMKVIST sedel v kaviarni Kaffebar na ulici Hornsgatan, keď sa z rozhlasových správ dozvedel, že nemenovaný šesťdesiatšesťročný muž, podozrivý z pokusu o vraždu Lisbeth Salanderovej, bol zastrelený v göteborskej nemocnici Sahlgrenska. Položil šálku na stôl, vzal počítač a rozbehol sa do redakcie. Práve prechádzal námestím Mariatorget, keď mu zazvonil telefón.

„Blomkvist."

„Ahoj, tu je Malin."

„Počul som správy. Vieme, kto strieľal?"

„Ešte nie. Henry to zisťuje."

„Bežím k vám. Daj mi päť minút."

Mikael sa vo dverách redakcie zrazil s Henrym Cortezom, ktorý práve vychádzal von.

„Ekström má o tretej tlačovku," informoval ho Henry. „Bežím do Kungsholmenu."

„Čo vieme?" zakričal za ním Mikael.

„Malin." Henry zmizol.

Mikael vletel do Erikinej… nie, chyba, do Malininej miestnosti. Práve telefonovala a niečo si horúčkovito značila na žltý papier. Gestom mu naznačila, aby počkal. Vyšiel do kuchynky a do dvoch šálok s logom Kresťanskodemokratickej mládeže a Sociálnodemokratického zväzu mladých nalial kávu. Keď opäť vošiel, Malin sa práve lúčila. Podal jej šálku sociálnej demokracie.

„Takže," začala Malin. „Zalačenka zastrelili dnes o 13.15."

Pozrela sa na Mikaela.

„Práve som hovorila so zdravotnou sestrou z nemocnice Sahlgrenska. Prezradila mi, že vrahom je starý chlap, môže mať okolo sedemdesiatky, ktorý krátko predtým Zalačenkovi doniesol kvety. Zavraždil ho niekoľkými výstrelmi, potom zastrelil aj seba. Zalačenko je mŕtvy. Vrah ešte žije, momentálne ho operujú."

Mikael vydýchol. Od chvíle, keď správu počul, mrazilo ho od hrôzy, že zbraň mohla držať Lisbeth. To by skutočne skomplikovalo jeho plány.

„Máme meno chlapa, čo strieľal?"

Malin Zavrtela hlavou. Vtom telefón opäť zazvonil. Zdvihla. Z rozhovoru Mikael pochopil, že hovorí s nejakým externistom, ktorého Malin vyslala do nemocnice. Mávol jej, odišiel do svojej miestnosti a sadol si do kresla.

Cítil sa, akoby sa do kancelárie vrátil prvý raz po niekoľkých týždňoch. Na stole sa mu navŕšila kopa neotvorenej pošty – všetko odsunul nabok. Vyťukal sestrino číslo.

„Gianniniová.“

„Ahoj. Tu je Mikael. Počula si, čo sa stalo v nemocnici?“

„To áno.“

„Kde si?“

„V nemocnici Sahlgrenska. Ten hajzel na mňa mieril.“

Mikael niekoľko sekúnd nechápavo sedel, potom si uvedomil, čo sestra hovorí.

„Do riti… ty si tam bola?“

„Áno. Nič horšie som v živote nezažila.“

„Si ranená?“

„Nie. No snažil sa dostať do Lisbethinej izby. Zabarikádovala som dvere a zamkla nás na toalete.“

Mikael cítil, ako sa mu zem rozkývala pod nohami. Jeho sestru takmer…

„Čo je s Lisbeth?“

„Je v poriadku. Teda, dnes nebola ranená.“

Trochu sa mu uľavilo.

„Annika, vieš niečo o tom vrahovi?“

„Ani mäkké f. Starší chlap, elegantne upravený. Zdal sa mi trochu pomätený. Nikdy predtým som ho nevidela, no niekoľko minút pred vraždou sme išli spolu vo výťahu.“

„A Zalačenko je určite mŕtvy?“

„Áno. Počula som tri výstrely, zrejme ho všetky tri trafili do hlavy. No bol tu strašný chaos, stovky policajtov a evakuácia oddelenia, kde ležia ťažko ranení a chorí ľudia, ktorých nesmú prevážať. Kým polícia pochopila, v akom vážnom stave je Salanderová, chceli vypočúvať aj ju. Musela som byť trochu zlá.“

INŠPEKTOR MARCUS ERLANDER hľadel na Anniku Gianniniovú pootvorenými dverami Salanderovej izby. Advokátka si k uchu tlačila telefón. Čakal, kým skončí rozhovor.

Ešte aj dve hodiny po vražde vládol na chodbe organizovaný chaos. Zalačenkovu izbu uzavreli. Lekári sa mu ihneď po výstreloch snažili poskytnúť prvú pomoc, no čoskoro snahu vzdali. Zalačenkovi nebolo pomoci. Jeho telo previezli na patológiu a rozbehlo sa vyšetrovanie miesta činu.

Erlanderovi zazvonil telefón. Fredrik Malmberg z pátračky.

„Identifikovali sme vraha,“ začal namiesto pozdravu. „Evert Gullberg, sedemdesiatosem rokov.“

Sedemdesiatosem rokov. Vrah v pokročilom veku.

„A kto, do riti, je Evert Gullberg?“

„Dôchodca. Bytom v Laholme. Povolaním obchodný právnik. Volali nám tajní, že ho len nedávno začali sledovať.“

„Kedy a prečo?“

„Neviem kedy. Rôznym verejne činným osobám posielal šibnuté výhražné listy.“

„Napríklad komu?“

„Ministrovi spravodlivosti.“

Erlander si vzdychol. Takže blázon. Človek, ktorý je presvedčený, že mu celá spoločnosť nespravodlivo krivdí.

„Tajným dnes volali z niekoľkých denníkov, ktoré dostali od Gullberga listy. Ozvalo sa aj ministerstvo spravodlivosti – Gullberg sa vyhrážal menovite aj Bodinovi.“

„Chcem kópie tých listov.“

„Od tajných?“

„Do riti. Choď do Štokholmu osobne a dones mi ich v zuboch, keď treba. Kým sa vrátim na policajnú stanicu, chcem ich mať na stole. Som tam o niekoľko hodín.“

Na chvíľu sa zamyslel. Potom sa nadýchol.

„Volali ti tajní?“

„Veď som ti to povedal.“

„Ešte raz opakujem otázku, oni zavolali tebe, nie ty im?“

„Aha, áno.“

„No dobre,“ prikývol Erlander a zložil.

Uvažoval nad tým, čo mohlo tajnú políciu viesť k tomu, aby dobrovoľne kontaktovali vyšetrovateľov. Inokedy z nich nevedeli dostať ani hláska.

WADENSJÖ PRUDKO otvoril dvere miestnosti, ktorú v hlavnom sídle Sekcie využíval Fredrik Clinton ako svoju odpočiváreň. Clinton sa pomaly posadil.

„Čo sa tu, do riti, deje?“ reval Wadensjö. „Gullberg zavraždil Zalačenka a následne sám sebe vpálil do hlavy guľku.“

„Viem,“ prikývol Clinton.

„Vy to viete?“ vybuchol Wadensjö.

Bol červený v tvári. Vyzeral ako niekoľko sekúnd pred infarktom.

„Veď predsa zastrelil sám seba. On sa pokúsil spáchať samovraždu. Je blázon?“

„Takže žije?“

„Ešte áno, no má ťažké poranenia mozgu.“

Clinton si vzdychol.

„Taká škoda," smutne poznamenal.

„Škoda?!" zaškriekal Wadensjö. „Gullberg je blázon. Nechápete, čo…"

Clinton ho prerušil.

„Gullberg má rakovinu žalúdka, hrubého čreva a močového mechúra. Niekoľko mesiacov už zomiera a aj v najlepšom prípade mu zostával len krátky čas."

„Rakovinu?"

„Zbraň pri sebe nosí už niekoľko mesiacov, pevne rozhodnutý, že ju použije vo chvíli, keď bolesť nedokáže zniesť. Nechcel sa stať obeťou ponižujúcej opatery štátu. Teraz vykonal poslednú službu Sekcii. Odišiel vo veľkom štýle."

Wadensjö nenachádzal slová.

„Vedeli ste, že sa chystá zabiť Zalačenka."

„Samozrejme. Jeho úlohou bolo postarať sa o to, aby Zalačenko nikdy neprehovoril. A ako sám viete, Zalačenkovi sa nedá ani vyhrážať, ani sa mu snažiť čokoľvek rozumne vysvetliť."

„Ale uvedomujete si, aký z toho môže byť škandál? Ste rovnaký idiot ako Gullberg?"

Clinton s námahou vstal. Pozrel sa Wadensjöovi rovno do očí a podal mu zväzok faxových kópií.

„Bolo to operatívne rozhodnutie. Je mi smutno za priateľom, no sám ho budem zrejme čoskoro nasledovať. No to s tým škandálom… Bývalý daňový právnik písal očividne šibnuté paranoidné listy novinám, polícii aj ministerstvu. Tu máte jeden na ukážku. Gullberg Zalačenka obviňuje zo všetkého možného: od vraždy Palmeho po snahu otráviť obyvateľov Švédska chlórom. Listy sú na prvý pohľad dielom šialenca, miestami písané nečitateľným písmom, tlačenými písmenami, s podčiarknutými úsekmi a množstvom výkričníkov. Páči sa mi, že občas dokonca píše za okraj."

Wadensjö sa s rastúcim údivom začítal do listu. Potom si tvár skryl do dlaní. Clinton naňho hľadel.

„Nech sa stane čokoľvek, Zalačenkova smrť nebude mať nič spoločné so Sekciou. Guľku vystrelil šibnutý a dementný dôchodca."

Odmlčal sa.

„Dôležité je, aby ste teraz správne velili. *Don't rock the boat."*

Prevŕtal ho oceľovým pohľadom.

„Musíte si uvedomiť, že Sekcia je pilier švédskeho obranného systému. Sme posledná ochranná línia. Našou misiou je starať sa o bezpečnosť krajiny. Všetko ostatné je vedľajšie."

Wadensjö naňho hľadel. Z očí mu Clinton čítal pochybnosti.

„My sme tí, ktorí nie sú. Nám sa nikto nepoďakuje. My sme tí, ktorí musia prijímať rozhodnutia, ktorých sa iní boja… najmä politici."

Posledné slová vyslovil s pohŕdaním v hlase.

„Konajte tak, ako som vám povedal, a Sekcia možno prežije. No aby sa to podarilo, musíte postupovať rozhodne a tvrdo.“

Wadensjö cítil, ako sa ho zmocňuje panika.

HENRY CORTEZ si horúčkovito značil všetko, čo zaznelo z pódia tlačovej konferencie policajnej stanice v Kungsholmene. Stretnutie otvoril prokurátor Richard Ekström. Informoval o rozhodnutí, že vyšetrovanie policajnej vraždy z Gossebergy, z ktorej je podozrivý Ronald Niedermann, zostane v rukách göteborskej polície, no všetko ostatné, čo sa týka Niedermanna, si berie na starosť osobne. Niedermann bol podozrivý aj zo zavraždenia Daga Svenssona a Mie Bergmanovej. Advokáta Bjurmana nespomenul. Zároveň však Ekström prevzal zodpovednosť za prípravu obžaloby Lisbeth Salanderovej z celého radu trestných činov.

Dodal, že túto informáciu sa rozhodol zverejniť po tom, ako Salanderovej otca Karla Axela Bodina zastrelili. Bezprostredným dôvodom na zvolanie tlačovej konferencie bola séria nepravdivých informácií v médiách, ktoré sa takýmto spôsobom rozhodol dementovať.

„Vychádzajúc z dostupných informácií, môžem potvrdiť, že dcéra Karla Axela Bodina, zadržaná po pokuse o vraždu svojho otca, nemá s raňajšími udalosťami nič spoločné.“

„Kto je vrahom?“ zakričal jeden z rozhlasových reportérov.

„Muža, ktorý o 13.15 vystrelil vražedné guľky a následne sa pokúsil spáchať samovraždu, sme identifikovali. Je ním sedemdesiatosemročný dôchodca, dlhodobo liečený zo smrteľnej choroby a s tým súvisiacimi psychickými problémami.“

„Má nejaké prepojenie na Lisbeth Salanderovú?“

„Nie. Toto môžeme jednoznačne vyvrátiť. Dotyčné osoby sa nikdy nestretli a nepoznajú sa. Sedemdesiatosemročný muž je tragickou postavou, konal na vlastnú päsť a očividne trpí paranoickými vidinami. Tajná polícia túto osobu už dávnejšie sledovala, lebo známym politikom a masmédiám napísal sériu výhražných listov. Ešte dnes ráno denníky aj úrady dostali listy, v ktorých sa dotyčný vyhrážal Karlovi Axelovi Bodinovi usmrtením.“

„Prečo polícia Bodinovi neposkytla ochranu?“

„Listy, týkajúce sa pána Bodina, boli odoslané včera večer a adresátom tak dorazili v podstate v okamihu skutku. Nemali sme časový priestor reagovať.“

„Ako sa volá páchateľ?“

„Jeho meno zverejníme, keď informujeme najbližších príbuzných.“

„Čo je to za človeka?“

„Podľa informácií, ktoré som doteraz dostal, pracoval ako odborník na daňové právo a ako kontrolór. Pätnásť rokov je na dôchodku. Vyšetrovanie pokračuje, no, ako ste určite pochopili, ide o tragédiu, ktorej sa pri väčšej ostražitosti každého z nás dalo predísť."

„Vyhrážal sa aj iným ľuďom?"

„Takúto informáciu som dostal, no nepoznám detaily."

„Čo to znamená pre prípad Lisbeth Salanderovej?"

„Zatiaľ nič. Máme výpoveď Karla Axela Bodina proti jej osobe z policajného výsluchu a máme množstvo technických dôkazov, ktoré takisto svedčia proti nej."

„Ako sa staviate k informáciám, podľa ktorých sa Bodin pokúsil zabiť svoju dcéru?"

„Je to predmetom vyšetrovania, máme však silné podozrenie, že tieto informácie sú pravdivé. Vnímame to ako vyvrcholenie veľmi vážnych rozporov v tragicky rozbitej rodine."

Henry Cortez sa zamyslel. Poškrabal sa za uchom. Všimol si, že všetci reportéri si policajtove slová zapisujú rovnako horúčkovito ako on sám.

GUNNARA BJÖRCKA schvátila panika. Od chvíle, keď sa dozvedel o streľbe v nemocnici, mal ukrutné bolesti v chrbte.

Najprv nerozhodne posedával. Potom zdvihol slúchadlo a snažil sa dovolať do Laholmu svojmu vernému ochrancovi Evertovi Gullbergovi. Nijaká odpoveď.

Sledoval správy, a tak si vypočul aj sumár udalostí na policajnej tlačovej konferencii. Zalačenko zastrelený sedemdesiatosemročným psychopatom.

Panebože. Sedemdesiatosem rokov.

Opäť márne vyťukal Gullbergovo číslo.

Napokon v ňom zvíťazila panika. V Smådalarö už nemôže zostať. Cítil, ako sa okolo neho sťahuje slučka. Potrebuje čas. Do kufra si zabalil šaty, tabletky proti bolesti a hygienické potreby. Rozhodol sa nevolať zo svojho telefónu, a tak radšej odkríval k búdke pri malých potravinách, odkiaľ si rezervoval izbu v starej ubytovni na ostrove Landsort. Landsort ležal na konci sveta a nikto ho tam nebude hľadať. Rezervoval si dvojtýždňový pobyt.

Zaškúlil na hodinky. Musí sa poponáhľať, inak mu ujde posledná kompa. Vrátil sa domov tak rýchlo, ako mu to umožnil jeho boľavý chrbát. Zamieril rovno do kuchyne a skontroloval, či vypol kávovar. Keď stál v predizbe a chystal sa vziať cestovnú tašku, pohľad sa mu zastavil na dverách obývačky.

„Mám. Na kuchynskom stole je fascikel s Björckovou správou. Zdá sa, že to je originál.“

„Výborne. Ešte niečo zaujímavé?“

„Knihy. Pamäte P. G. Vingeho. *Mocenský boj v tajnej službe* od Erika Magnussona. Asi poltucet takýchto kníh.“

„Počítač?“

„Nie.“

„Trezor?“

„Nie… nevidím.“

„Dobre. Máš čas. Prejdi celý byt. Mårtensson hovoril, že Blomkvist je ešte v redakcii. Máš rukavice, však?“

„Samozrejme.“

ERLANDEROVI SA NASKYTOL priestor na rozhovor s Annikou, keď na chvíľu stíchli telefóny. Vstúpil do Lisbethinej izby, podal Annike ruku a predstavil sa. Potom pozdravil Lisbeth a spýtal sa jej, ako sa má. Lisbeth nereagovala. Obrátil sa späť k Annike.

„Rád by som vám položil niekoľko otázok.“

„Počúvam.“

„Môžete mi opísať, čo sa stalo?“

Annika vyrozprávala, čo sa dialo a ako konala, kým sa nezabarikádovala na toalete aj s Lisbeth. Erlander ju pozorne počúval. Pohľadom prechádzal od Anniky k jej klientke.

„Takže si myslíte, že bol aj pri týchto dverách.“

„Počula som, ako sa snaží stlačiť kľučku.“

„A tým ste si istá? V strachu si človek často namýšľa rôzne zvuky.“

„Počula som ho. On ma videl. Namieril na mňa zbraň.“

„Myslíte si, že sa pokúšal zabiť aj vás?“

„Neviem. Stiahla som sa do izby a zablokovala dvere.“

„To bolo od vás múdre. A aj to, že ste svoju klientku odniesli na toaletu. Tieto dvere sú také tenké, že ak by strieľal, guľka by určite preletela. Snažím sa zistiť, či ste jeho terčom boli aj vy, alebo len reagoval na fakt, že ste ho videli. Na chodbe ste boli k nemu najbližšie.“

„To je pravda.“

„Myslíte si, že vás poznal, alebo skôr spoznal?“

„Nevnímala som to tak.“

„Mohol vás spoznať z novín? Viackrát vás citovali v rôznych medializovaných prípadoch.“

„To je možné. Neviem na to odpovedať.“

„A vy ste ho nikdy predtým nevideli?“

„Videla som ho vo výťahu cestou hore.“

„To som nevedel. Rozprávali ste sa?“

„Asi pol sekundy som sa naňho pozerala. V jednej ruke držal kyticu, v druhej kufrík.“

„Stretli sa vám pohľady?“

„Nie. Civel na stenu.“

„Vošiel prvý, alebo vošiel až po vás?“

Annika sa zamyslela.

„Vošli sme viac-menej naraz.“

„Vyzeral zmätene alebo…“

„Nie. Len tam ticho stál so svojou kyticou.“

„Čo sa dialo potom?“

„Vyšla som z výťahu. Vyšiel spolu so mnou a ja som odišla za svojou klientkou.“

„Išli ste priamo dnu?“

„Áno… nie. Najprv som išla k recepcii, musela som sa legitimovať. Vyšetrovateľ nariadil mojej klientke zákaz návštev.“

„Kde bol vtedy ten muž?“

Annika zaváhala.

„Nie som si istá. Vošiel za mnou… myslím. Nie, počkajte… Vyšiel z výťahu ako prvý, no zastal, aby mi podržal dvere. Nemôžem to odprisahať, no zdá sa mi, že aj on išiel k recepcii. Bola som rýchlejšia.“

Zdvorilý vrah na dôchodku, napadlo Erlanderovi.

„Áno, išiel na recepciu,“ prikývol. „Hovoril so zdravotnou sestrou a nechal u nej kyticu. To ste však nevideli, že?“

„Nie. Na to si nespomínam.“

Erlander chvíľu rozmýšľal, no už mu na um neprišla nijaká ďalšia otázka. Zmocnila sa ho frustrácia. Ten pocit už zažil a naučil sa ho vnímať ako inštinkt.

Vraha identifikovali ako sedemdesiatosemročného Everta Gullberga, niekdajšieho kontrolóra a firemného daňového poradcu. Muž vo vysokom veku. Muž, ktorého už sledovali tajní, lebo vypisoval šibnuté listy známym ľuďom.

Jeho policajná skúsenosť mu hovorila, že na svete existuje dosť bláznov, šibnutých posadnutých ľudí, ktorí prenasledujú celebrity a svoju lásku prezentujú tak, že sa usídlia niekde v lese za plotom ich vily. No ich neopätovaná láska sa rýchlo mení na nezmieriteľnú nenávisť. Takí ľudia dokážu pricestovať z Nemecka či Talianska, aby sa ukázali nejakej dvadsaťjedenročnej speváčke, a následne zúria, keď s nimi nie je ochotná vliezť do postele. Existuje dosť ľudí, ktorí bojujú proti skutočným alebo namýšľaným krivdám, dosť psychopatov a posadnutých zástancov

konšpiračných teórií so schopnosťou odhaliť skryté posolstvá tam, kde zvyšku sveta unikajú.

Mnoho z týchto bláznov prechádza od fantázie k činom. Nebola aj vražda ministerky Lindhovej práve výsledkom takéhoto impulzu? Možno. Možno nie.

Inšpektorovi Erlanderovi sa však v nijakom prípade nepáčila predstava, že by psychicky chorý právnik na dôchodku, či čo ten chlap vlastne bol, vpochodoval do nemocnice Sahlgrenska s kyticou v jednej ruke a s pištoľou v druhej, aby popravil osobu, ktorej sa v tom čase venovalo policajné vyšetrovanie – jeho vyšetrovanie, a aby tak zavraždil muža, ktorého verejné registre evidovali ako Karla Axela Bodina, hoci sa podľa Blomkvista volal Zalačenko a bol prekliaty ruský zbehnutý agent a vrah.

Smrťou Zalačenka prišiel v najlepšom prípade o svedka a v najhoršom o človeka zapojeného do množstva vrážd. Erlander stihol Zalačenka dvakrát krátko vypočuť a ani na okamih neveril tvrdeniam o jeho nevine.

Jeho vrah prejavil záujem aj o Lisbeth Salanderovú, prinajmenšom o jej advokátku. Snažil sa dostať do jej izby.

A potom sa pokúsil spáchať samovraždu a vpálil si guľku do hlavy. Podľa lekárov bol na tom tak zle, že jeho pokus bude zrejme úspešný, hoci telo si to ešte vždy odmietalo priznať. Mal dôvod domnievať sa, že Evert Gullberg nikdy nebude musieť čeliť otázkam sudcu.

Erlanderovi sa situácia nepáčila. Ani najmenej sa mu nepáčila. No nemal nič, čo by potvrdilo, že Gullbergove výstrely sú o niečom inom, než sa tvária. Aj tak sa rozhodol staviť na istotu. Pozrel sa na advokátku.

„Rozhodol som sa, že Lisbeth Salanderovú presťahujeme do inej izby. Majú tu miestnosť na chodbe vpravo od recepcie, ktorá je z bezpečnostného hľadiska podstatne výhodnejšia. Z recepcie aj z pracovne zdravotných sestier majú na ňu nepretržite výhľad. Nikto sa k nej bez povolenia nedostane – okrem známych lekárov a zdravotných sestier tejto nemocnice. A postarám sa o to, aby ju vo dne v noci strážili."

„Myslíte si, že jej niečo hrozí?"

„Nič tomu nenasvedčuje. No v tomto prípade nechcem nič riskovať."

Lisbeth Salanderová pozorne sledovala rozhovor medzi svojou advokátkou a nepriateľom z radov polície. Udivilo ju, ako presne, vecne a veľmi podrobne dokázala Gianniniová odpovedať. Ešte väčšmi ju očarilo, že stresovú situáciu zvládla s chladnou mysľou.

Ukrutne ju bolela hlava. Od chvíle, keď ju Annika vytrhla z postele a odniesla na toaletu, s personálom nemocnice chcela mať čo najmenší kontakt. Nechcela ich prosiť o pomoc ani dávať najavo nejakú slabosť. No hlava ju bolela tak, že už nevládala jasne myslieť. Načiahla ruku a zazvonila na sestričku.

* * *

ANNIKA GIANNINIOVÁ návštevu Göteborgu plánovala ako úvod do dlhodobej práce. Chcela sa zoznámiť s Lisbeth Salanderovou, dozvedieť sa viac o jej skutočnom stave a načrtnúť stratégiu, ktorú s Mikaelom vymysleli. Pôvodne sa do Štokholmu chcela vrátiť ešte v ten istý večer, no dramatické udalosti v nemocnici spôsobili, že na rozhovor s Lisbeth jej nevyšiel čas. Jej klientka bola pritom v oveľa horšom zdravotnom stave, než Annika čakala, keď ho lekári označili za stabilizovaný. Ešte vždy ju trápili veľké bolesti hlavy a vysoká teplota, čo primälo doktorku Helenu Endrinovú k tomu, aby jej predpísala silné antibiotiká, tabletky na tlmenie bolesti a oddych. Len čo Lisbeth premiestnili do druhej miestnosti a svoje miesto pri dverách zaujal policajt, Anniku vyhodili.

Nespokojne sa pozrela na hodinky. Pol piatej. Môže sa vrátiť do Štokholmu s vedomím, že možno už na druhý deň bude musieť cestovať späť, alebo zostať v Göteborgu, kde jej zas hrozí, že jej klientka bude na druhý deň príliš slabá na to, aby zvládla návštevu. Nemala rezervovaný hotel, okrem toho sa ako advokátka, zastupujúca týrané ženy bez väčších ekonomických zdrojov, snažila nezvyšovať fakturovanú sumu drahými hotelovými účtami. Najprv preto zavolala domov a potom Lillian Josefssonovej, takisto advokátke a členke organizácie pomáhajúcej týraným ženám. Nevideli sa už dva roky a chvíľu trvalo, kým sa Annika dostala k svojej otázke.

„Som v Göteborgu," začala. „Chcela som sa dnes večer vrátiť domov, no udiali sa veci, kvôli ktorým tu musím prenocovať. Zvládla by si, keby som ťa dnes večer prepadla?"

„Super. Zlatá moja, prepadni ma, prosím, dnes v noci. Veď sme sa nevideli celú večnosť."

„Nebudem ťa rušiť?"

„Nie, samozrejme, že nebudeš rušiť. Presťahovala som sa. Bývam na ulici ústiacej na Linnégatan a mám hosťovskú izbu. Môžeme si večer vyjsť na pivo a trochu poklebetiť."

„Ak budem vládať," prikývla Annika. „Kedy ti to vyhovuje?"

Dohodli sa, že príde o šiestej.

Autobusom sa odviezla na Linnégatan a hodinu strávila v gréckej reštaurácii. Bola hladná a objednala si grilovaný špíz a šalát. Dlho rozmýšľala nad udalosťami končiaceho sa dňa. Ako jej klesal adrenalín, prichádzala hrôza, no celkovo bola so svojím konaním spokojná. V ohrození postupovala rozhodne a efektívne. Bez rozmýšľania prijímala správne rozhodnutia. S radosťou si teraz tento pocit vychutnávala.

Po chvíli z kufríka vybrala svoj adresár a otvorila si jeho poznámkovú časť. Sústredene sa začítala. O bratovom pláne mala veľké pochybnosti.

Znel síce logicky, no nemohla nevidieť jeho veľké nedostatky. Rozhodla sa však neustúpiť.

O šiestej zaplatila a vykročila smerom k ulici Olivedalsgatan, kde bývala Lillian. Vyťukala vstupný kód na bráne domu. Vošla do chodby a začala sa rozhliadať po výťahu. Útok prišiel ako blesk z jasného neba. Nevšimla si nič podozrivé, kým ju niekto celou silou brutálne nesotil do steny. Celom udrela do múru a hlavou jej okamžite prebehla ostrá bolesť.

Potom už len počula rýchlo sa vzďaľujúce kroky, brána sa otvorila a opäť zatvorila. Postavila sa na nohy, rukou si prešla po čele. Krv. Dočerta. Zmätene sa poobzerala okolo seba, vyšla na ulicu. Videla, ako za rohom akurát mizne niečí chrbát. Niekoľko minút v šoku nehybne stála.

Potom pochopila, že jej chýba kufrík, teda ju niekto práve okradol. O niekoľko sekúnd si uvedomila, čo to znamená. *Nie.* Zalačenkov spis. V šoku urobila zopár váhavých krokov smerom za unikajúcim útočníkom. Zastala. Nemá šancu. Už je preč.

Sadla si na obrubník.

Potom vyskočila a rukou siahla do vrecka. *Adresár.* Chvalabohu. Keď odchádzala z reštaurácie, strčila si ho do vrecka a nie do kufríka. Našli by v ňom osnovu celej jej stratégie k prípadu Lisbeth Salanderovej.

Prebehla k bráne, po druhý raz naťukala kód a po schodoch vybehla na štvrté poschodie. Z celej sily zabúchala na kamarátkine dvere.

BOLO UŽ TAKMER pol siedmej, keď sa pozviechala natoľko, aby mohla zavolať Mikaelovi. Z útoku si odniesla monokel a roztrhnuté obočie. Lillian jej ranu ošetrila jódom a prelepila. Nie, nepôjde do nemocnice. Postačí jej šálka čaju. Až potom začala uvažovať racionálne. A ihneď zavolala bratovi.

Mikael ešte vždy sedel v redakcii Millennia, kde spolu s Henrym Cortezom a Malin Erikssonovou pátrali po informáciách o Zalačenkovom vrahovi. S rastúcim rozčúlením si vypočul sestrine slová.

„Si v poriadku?“

„Mám len modrinu. Keď som sa už upokojila, nič mi nie je.“

„Zlodeji?“

„Vzali mi kufrík so Zalačenkovým spisom, čo som mala od teba. Je preč.“

„To nie je problém. Urobím ti druhú kópiu.“

Vtedy sa zarazil a cítil, ako mu po chrbte prebehli zimomriavky. Najprv Zalačenko. Potom Annika.

„Annika… zavolám ti.“

Zatvoril počítač, zabalil si ho do tašky a bez slova vybehol z redakcie. Prebehol domov a po dvoch bral schody k dverám.

Sú zamknuté.

Len čo vošiel do bytu, pochopil, že modrý fascikel, ktorý nechal na kuchynskom stole, je preč. Ani sa ho nesnažil hľadať. Presne vedel, kde ho pred odchodom nechal. Pomaly si sadol na stoličku v kuchyni. V hlave mu vírili myšlienky.

Niekto bol uňho v byte. Niekto zametá stopy po Zalačenkovi.

Zmizla jeho aj Annikina kópia.

Bublanski ešte jednu má.

Má ju?

Mikael vstal, chytil do ruky telefón, potom sa zarazil. Niekto vnikol do jeho bytu. Na telefón od tej chvíle hľadel s maximálnou nedôverou, siahol do vrecka po mobile. Zostal nehybne stáť.

Aké zložité je odpočúvať mobilné hovory?

Pomaly ho položil vedľa slúchadla a rozhliadol sa.

Mám do činenia s profesionálmi. Aké zložité je umiestniť do bytu plošticu?

Opäť si sadol ku kuchynskému stolu.

Pozrel sa na počítač.

Aké zložité je čítať niekomu maily? Lisbeth to trvalo päť minút.

DLHO ROZMÝŠĽAL, potom vzal telefón a zavolal sestre. Opatrne formuloval slová.

„Ahoj… ako ti je?“

„Som v poriadku.“

„Povedz mi, čo si robila od chvíle, keď si vyšla z nemocnice, až do prepadnutia.“

Asi desať minút zhŕňala udalosti dňa. Mikael sa nesnažil diskutovať o dôsledkoch, no kládol otázky, kým nebol spokojný. Vystupoval ako znepokojený brat, kým jeho mozog tikal na plné obrátky, rekonštruujúc udalosti na celkom inej rovine.

O pol piatej sa rozhodla, že zostane v Göteborgu, zavolala kamarátke, ktorá jej prezradila adresu a kód. Lupič na ňu čakal na schodišti o šiestej.

Jej mobil odpočúvajú. Iného vysvetlenia niet.

Celkom určite odpočúvajú aj jeho.

Inak to nedáva zmysel.

„No vzali Zalačenkov spis,“ zopakovala Annika.

Mikael na okamih zaváhal. Ten, kto jeho kópiu ukradol, už vie, že je ukradnutá. Bolo prirodzené, aby to povedal Annike do telefónu.

„Aj moju.“

„Čo?“

Vysvetlil jej, že hneď z redakcie utekal domov a modrý fascikel z jeho kuchynského stola niekto vzal.

„Takže," zhrnul smutným hlasom. „Toto je katastrofa. Vzali nám Zalačenkov spis – našu najsilnejšiu zbraň."

„Micke… je mi to ľúto."

„Aj mne," prikývol. „Do riti! No tvoja chyba to nie je. Mal som celú tú správu okamžite zverejniť."

„Čo budeme robiť?"

„Neviem. Horšia vec sa nám nemohla stať. Rozpadol sa celý náš plán. V súčasnosti nemáme proti Björckovi s Teleborianom nijaké dôkazy."

Rozprávali sa ešte dve minúty, potom Mikael rozhovor ukončil.

„Príď zajtra do Štokholmu."

„Prepáč. Musím sa stretnúť so Salanderovou."

„Navštív ju dopoludnia. A príď poobede. Musíme si premyslieť ďalší postup."

KEĎ SKONČILI, Mikael na pohovke dlho mlčky civel na stenu. Potom sa mu na tvári zrazu zjavil úsmev. Tí, čo jeho rozhovor odpočúvali, dostali informáciu, že Millennium prišlo o Björckov spis z roku 1991 aj o korešpondenciu medzi Björckom a pseudodoktorom Teleborianom. Teraz vedia, že si s Annikou zúfajú.

Štúdium histórie tajnej polície ho predchádzajúcu noc naučilo, že dezinformácia je základ špionážnej činnosti. A on práve vypustil dezinformáciu, ktorá sa možno z dlhodobého hľadiska ukáže mimoriadne cenná.

Otvoril si tašku na počítač a vybral z nej kópiu, ktorú urobil pre Dragana Armanského, no ešte mu ju nestihol odovzdať. To bol posledný exemplár, ktorý nesmie stratiť. Musí z neho okamžite urobiť minimálne päť kópií, ktoré rozmiestni na vhodných miestach.

Potom sa pozrel na hodinky a zavolal do redakcie Millennia. Malin sa práve chystala odísť.

„Prečo si tak rýchlo zmizol?"

„Môžeš ma chvíľu počkať v redakcii? Idem naspäť a potrebujem s tebou niečo prebrať."

Už niekoľko týždňov nestihol prať. Všetky košele mal v koši na špinavú bielizeň. Zabalil si holiace potreby, knihu *Mocenský boj o tajnú políciu* aj posledný výtlačok Björckovej správy. V obchode Dressmann si kúpil štyri košele, dvoje nohavíc, desiatku trenírok a s taškami vstúpil do redakcie. Malin počkala, kým sa rýchlo neosprchuje. Chcela vedieť, čo sa deje.

„Niekto sa mi dnes vlámal do bytu a vzal Zalačenkov spis. V Göteborgu niekto prepadol Anniku a ukradol jej kópiu. Mám dôkazy, že mi odpočúvajú telefón, možno aj tvoj, možno všetky telefóny v redakcii. A myslím si, že ak si niekto už dá tú námahu, aby mi prenikol do bytu, určite napichne aj niekoľko ploštíc."

„Ježiš," vyhŕkla Malin. Pohľad hodil na mobil položený na stole.

„Pracuj ďalej ako zvyčajne. Používaj svoj mobil, no nehovor doň nijaké dôležité informácie. Zajtra budeme informovať aj Henryho."

„Dobre. Pred hodinou odišiel. Na stole ti nechal kôpku správ. Ale čo tu robíš ty…"

„Dnes v noci zostanem v redakcii. Ak zabili Zalačenka, ukradli spisy a napichli mi byt, je veľké riziko, že sa chystajú zaútočiť aj na redakciu. Po celý deň tu niekto bol, tak zatiaľ nemali možnosť. Nechcem, aby v noci zostala prázdna."

„Myslíš, že vražda Zalačenka… Ale veď ten vrah je sedemdesiatosemročný psychicky chorý starec."

„Na takú náhodu neverím ani náhodou. Niekto zametá stopy po Zalačenkovi. Seriem na to, kto bol ten starec a koľko šibnutých listov popísal na ministerstvá. V tomto prípade bol nájomným vrahom. Išiel tam s cieľom zabiť Zalačenka… a možno aj Lisbeth Salanderovú."

„Ale veď spáchal samovraždu, aspoň sa o to pokúsil. Ktorý nájomný vrah by to urobil?"

Mikael chvíľu uvažoval. Pohľady sa im stretli.

„Vrah, ktorý má sedemdesiatosem rokov a už nemá čo stratiť. Bol súčasťou celého svinstva a než skončíme, budeme mať na to dôkazy."

Malin pozorne hľadela na Mikaelov výraz tváre. Nikdy doteraz z neho necítila takú neochvejnú istotu. Striaslo ju. Mikael si to všimol.

„Ešte jedna vec. Už nebojujeme s bandou zločincov, ale so štátnym úradom. Čaká nás tvrdý zápas."

Malin prikývla.

„Nemyslel som, že to zájde až tak ďaleko. Malin, ak sa chceš stiahnuť, pochopím to."

Na okamih zaváhala uvažujúc, čo by urobila Erika. Potom rozhodne Zavrtela hlavou.

D R U H Á Č A S Ť

R e p u b l i k a h a c k e r o v

1. máj – 22. máj

Jeden írsky zákon z roku 697 zakazuje ženám stať sa vojačkami – čo svedčí o tom, že kedysi ženy vojačkami boli. Medzi národy, ktoré v rôznych etapách dejín poznali ženy v radoch vojakov, patria Arabi, Berberi, Kurdi, Rajputovia, Číňania, Filipínci, Maorovia, Papuánci, austrálski Aborigínci, Mikronézania a americkí Indiáni.

Aj antické Grécko pozná množstvo legiend o obávaných ženských bojovníčkach, ktoré spomínajú ženy od detstva cvičené v umení viesť vojnu, používať zbraň a čeliť fyzickým útrapám. Žili separovane od mužov a do vojny tiahli vo vlastných regimentoch. Príbehy neraz naznačujú, že sa im na bojisku darilo porážať mužov. Amazonky sa v gréckej literatúre, napríklad v Homérovej Iliade, zjavujú už sedemsto rokov pred Kristom.

Aj výraz amazonky začali používať Gréci. Slovo znamená doslova bez pŕs a vysvetľuje sa tým, že s cieľom umožniť ľahšie napnúť luk odnímali takýmto ženám pravý prsník. Nech sú si aj niektorí z najvýznamnejších gréckych lekárov Hippokrates a Galenos zajedno v tom, že takéto operácie uľahčovali používanie zbrane, je nepravdepodobné, že sa naozaj vykonávali. Naopak – v samotnom slove sa skrýva jazyková hádanka. Nie je isté, či predpona „a“ v slove amazon naozaj znamená bez, a nie presný opak – totiž že amazonky boli ženy s mimoriadne veľkým poprsím. V nijakom múzeu nenájdete obraz, amulet ani sošku ženy bez pravého prsníka, čo by v prípade, že by k takýmto operáciám naozaj dochádzalo, určite patrilo k obľúbeným témam umelcov.

KAPITOLA 8

Nedeľa 1. máj – pondelok 2. máj

ERIKA BERGEROVÁ sa zhlboka nadýchla, potom otvorila dvere na výťahu a vstúpila do redakcie denníka *Svenska Morgon-Posten*. Bolo štvrť na jedenásť. Obliekla si elegantné čierne nohavice, červený rolák a tmavé sako. Vonku vládlo krásne prvomájové počasie a keď kráčala mestom, konštatovala, že v uliciach sa už začínajú schádzať odborári a ona sama v sprievode nebola dvadsať rokov.

Chvíľu zostala neviditeľná stáť pri dverách. Prvý deň v novom zamestnaní. Pohľadom prechádzala redakciu. Uprela zrak na sklenené dvere, za ktorými sa skrývala šéfredaktorova kancelária – najbližšie roky bude jej pracoviskom.

Ešte vždy nebola celkom presvedčená, že je tou správnou voľbou na vedenie mašinérie denníka *Svenska Morgon-Posten*. Prechod z redakcie Millennia s piatimi zamestnancami do denníka s osemdesiatimi novinármi a ďalšími deväťdesiatimi zamestnancami v administratíve, technickom zabezpečení, dizajne, obrazovej redakcii, inzertnom oddelení a distribúcii, predstavoval obrovský skok. Okrem toho ku kolosu patrilo aj vydavateľstvo, produkčná firma a správa firmy. Spolu asi dvestotridsať osôb.

Na chvíľu jej napadla otázka, či neurobila obrovskú chybu.

Potom si staršia z dvoch recepčných všimla, kto prišiel do redakcie, a vykročila k nej, aby Eriku privítala.

„Pani Bergerová. Vitajte."

„Hovorte mi Erika. Dobrý deň."

„Ja som Beatrice. Teší ma. Ukážem vám, kde sedí šéfredaktor Morander… teda, takže, mala by som asi povedať bývalý šéfredaktor."

„Ďakujem, no sedí v tej sklenenej klietke," usmiala sa Erika. „Trafím. Ďakujem za ochotu."

Rýchlo prešla redakciou a všimla si, že vrava okolo nej trochu ustala. Cítila ich pohľady. Zastala pred poloprázdnou redakciou spravodajstva a priateľsky sa na nich usmiala.

„Predstavíme sa jeden druhému už o malú chvíľu.“ Kývla im na pozdrav a kráčala ďalej k skleneným dverám.

Odchádzajúci šéfredaktor Håkan Morander mal päťdesiatdeväť rokov a v tejto presklenej kancelárii strávil posledných dvanásť. Aj jeho – tak ako teraz on Eriku – si vybral predchodca. Dobre vedel, s akými pocitmi Erika zápasí. Zmätene sa na ňu pozrel, hodil pohľad na hodinky a vstal.

„Pozdravujem, Erika,“ usmial sa. „Myslel som si, že nastúpite v pondelok.“

„Už som to doma nevydržala. Tak ma tu máte.“

Morander jej podal ruku.

„Vitajte. Mám neskutočnú radosť, že ste to práve vy.“

„Ako sa máte?“

Mykol plecom práve vo chvíli, keď sa vo dverách zjavila Beatrice s kávou.

„Už teraz mám pocit, že som spomalil na polovičné tempo. Ani o tom nechcem hovoriť. Celý čas chodíte svetom s pocitom, že ste nesmrteľný mladík, a zrazu vám zostáva tak málo času. No jedna vec je istá – ten čas nebudem strácať za týmito dverami.“

Podvedome sa dotkol hrudníka. Mal problémy so srdcom a cievami, čo bolo aj príčinou jeho náhleho odchodu a spôsobilo, že Erika musela nastúpiť o niekoľko mesiacov skôr, než plánovali.

Erika sa obrátila k redakcii. Nebolo v nej veľa ľudí. Videla, ako nejaký fotograf s reportérom kráčajú k výťahu, smerujúc na prvomájovú demonštráciu.

„Ak vás ruším, alebo máte veľa práce, prídem neskôr.“

„Mojou dnešnou úlohou je napísať úvodník, teda štyritisícpäťsto znakov o prvomájovej demonštrácii. Písal som ich už toľko, že ho napíšem aj o polnoci. Ak socialisti vyhlásia vojnu Dánsku, musím odôvodniť, prečo sa mýlia. Ak sa pokúsia vojne vyhnúť, musím odôvodniť, prečo sa mýlia.“

„Dánsku?“

„Nuž, časť prvomájového posolstva musí byť o konfliktoch v integračných otázkach, s ktorými teraz Dánsko zápasí. A socialisti sa mýlia, nech hovoria čokoľvek.“

Zasmial sa.

„To znie cynicky.“

„Vitajte v SMP.“

Erika doteraz nevedela, čo si má o šéfredaktorovi Håkanovi Moranderovi myslieť. Vnímala ho ako anonymnú súčasť šéfredaktorskej elity. Jeho úvodníky boli pre ňu konzervatívnou nudou, zastupoval špičku v otázke odporu voči daniam a patril ku klasickým zástancom absolútnej slobody prejavu. Nikdy doteraz sa s ním nestretla.

„Povedzte mi viac o mojej práci.“

„Končím posledný júnový deň. Dva mesiace pôjdeme paralelne. Odhalíte pozitíva aj negatíva. Ja som cynik, takže vidím väčšinou negatíva.“

Vstal a postavil sa vedľa nej k skleneným dverám.

„V redakcii nájdete aj vašich odporcov – menších šéfov a veteránov s vlastným impériom, ktorého členkou sa nikdy nestanete. Budú sa pokúšať prekročiť vaše hranice a presadzovať vlastné titulky a uhly pohľadu. Na to, aby ste im odolali, potrebujete ostré lakte.“

Erika prikývla.

„Zoznámite sa s dvoma šéfmi nočnej zmeny – pán Billinger a pán Karlsson sú kapitolou sami o sebe. Jeden druhého nenávidia – našťastie, nikdy nepracujú spolu – a obaja sa správajú, akoby oni boli šéfredaktormi. Spoznáte Andersa Holma, šéfa spravodajstva, s ktorým budete často prichádzať do styku. On je v podstate dušou novín. Stretnete tu niekoľko reportérov, namyslené divy, a ďalších, ktorí by už dávno mali byť na dôchodku.“

„Nijakých dobrých ľudí nemáme?“

Morander sa zasmial.

„Ale áno. No rozhodnutie, s kým sa vám bude dobre pracovať, nechám na vás. Máme niekoľko vskutku šikovných reportérov.“

„Vedenie?“

„Generálny riaditeľ Magnus Borgsjö. On vás oslovil. Šarmantný chlap, trochu stará škola, trochu novátor, v prvom rade však človek, ktorý rozhoduje. Potom niekoľko členov vedenia, mnohí z nich z rodiny vlastníka, ktorí nerobia nič a tvária sa ako bohovia.“

„Zrejme s vedením nie ste veľmi spokojný?“

„Rozdelenie je jasné. Vy vydávate noviny. Oni sa starajú o ekonomiku. Oni sa nemajú starať o obsah novín, no vždy sa čosi zjaví. Erika, úprimne povedané, čakajú vás ťažké časy.“

„Prečo?“

„Od slávnych šesťdesiatych rokov nám náklad klesol takmer o stopäťdesiattisíc výtlačkov a denník sa blíži k hranici rentabilnosti. Od roku 1980 sme zrušili stoosemdesiat miest. Prešli sme na menší rozmer – čo sme mali urobiť už pred dvadsiatimi rokmi. Ešte vždy patríme k veľkým denníkom, no nechýba nám veľa, aby sme zostúpili do druhej ligy. Ak v nej už nie sme.“

„Prečo potom vybrali mňa?“

„Pretože priemerný vek čitateľov denníka je vyše päťdesiat a prírastok dvadsiatnikov je v podstate nula. Denník potrebuje nový dych. A vedenie sa rozhodlo pre toho najnepravdepodobnejšieho človeka, akého mohla krajina čakať.“

„Ženu?“

„Nielen ženu. Ženu, ktorá rozbila Wennerströmovo impérium a ktorú uctievajú ako neochvejnú kráľovnú investigatívnej žurnalistiky. Uvažujte sama. Tomu sa nedalo odolať. Ak sa nepodarí postaviť denník na nohy vám, nepodarí sa to nikomu. Denník tak vo vás neoslovil len osobu Eriku Bergerovú, ale aj chýr o Erike Bergerovej.“

MIKAEL BLOMKVIST vyšiel z kaviarne Copacabana vedľa kina pri Hornstulle čosi po druhej popoludní. Oči si skryl za slnečné okuliare a odbočil na ulicu Bergsunds gränd, aby zišiel do metra. Na rohu si ihneď všimol sivé Volvo. Prešiel okolo bez toho, aby spomalil. Tá istá ešpézetka, auto je prázdne.

Toto auto videl v priebehu štyroch dní už po siedmy raz. Možno ho sledovalo už aj predtým, veď aj prvý raz si ho všimol len čírou náhodou. Vtedy – v stredu ráno – stálo pred jeho domom na ulici Bellmansgatan. Pohľad mu náhodou spočinul na ešpézetke, ktorá sa začínala písmenami KAB, a uvedomil si, že rovnakú skratku mala aj Zalačenkova firma *Karl Axel Bodin a. s.* Pravdepodobne by ďalej nad vecou neuvažoval, keby to isté auto nevidel aj o niekoľko hodín neskôr pri obede s Henrym a Malin na námestí Medborgarplatsen. Vtedy auto stálo vo vedľajšej ulici smerom k redakcii Millennia.

Napadlo mu, že začína byť paranoidný. No neskôr popoludní, keď navštívil Holgera Palmgrena na klinike v Erste, sivé Volvo stálo na parkovisku pre návštevy. To už nemohla byť náhoda. Odvtedy si začal všímať okolie pozornejšie. A už ho neprekvapilo, keď auto objavil aj na druhý deň ráno.

Nikdy v ňom nevidel vodiča. Telefonát na register áut mu však prezradil, že je registrované na Görana Mårtenssona, štyridsaťročného muža, bytom na ulici Vittangigatan vo Vällingby. Po krátkom surfovaní na internete vedel, že Mårtensson pracuje ako firemný poradca a patrí mu firma s poštovou adresou na ulici Fleminggatan v štvrti Kungsholmen. Mårtensson mal zaujímavý životopis. Ako osemnásťročný roku 1983 absolvoval vojenskú službu v pobrežnej hliadke a neskôr začal pracovať v armádnom zbore. Postúpil na hodnosť poručíka, roku 1989 však začal študovať na policajnej škole v Solne. V rokoch 1991 až 1996 pracoval v štokholmskej polícii, no roku 1997 z verejnej služby odišiel a o dva roky neskôr si otvoril vlastnú firmu.

Tajná služba.

Mikael si zahryzol do pery. Investigatívneho novinára stíha paranoja aj pri menej presvedčivých dôkazoch. Uvedomil si, že ho sledujú a že ho sledujú tak neobratne, až si to naozaj všimol.

Alebo – naozaj ho sledujú až tak neobratne? Auto si všimol len vďaka ešpézetke, ktorá mu niečo hovorila. Ak by neobsahovala písmená KAB, nikdy by autu nevenoval jediný pohľad.

Celý piatok KAB nevidel. Istý si nebol, no chvíľu mal pocit, že mu spoločnosť robí červené Audi, ešpézetku však nevidel. V sobotu sa Volvo vrátilo na svoje miesto.

PRESNE DVADSAŤ SEKÚND po tom, ako Mikael Blomkvist vyšiel z kaviarne Copacabana, si Christer Malm priložil k oku svoj digitálny Nikon, aby urobil sériu dvanástich záberov zo svojho postu za dáždnikmi kaviarne Rosso na opačnej strane ulice. Sústredil sa na dvoch mužov, ktorí z kaviarne vyšli Mikaelovi v pätách a sledovali ho chodníkom popri kine.

Jeden z nich mohol byť v nižšom strednom veku, mal plavé vlasy. Druhý, o čosi starší, mal riedke hrdzavé vlasy a na očiach tmavé slnečné okuliare. Obaja boli oblečení v rifliach a tmavej koženej bunde.

Rozišli sa pri sivom Volve. Starší z mužov otvoril dvere, mladší kráčal za Mikaelom k metru.

Christer Malm odložil fotoaparát a zhlboka si vzdychol. Nemal potuchy, prečo Mikael tak tvrdohlavo trval na tom, aby sa v nedeľu popoludní išiel prechádzať popri Copacabane a snažil sa nájsť sivé Volvo s nejakou ešpézetkou. Dostal pokyn postaviť sa tak, aby mohol odfotografovať osobu, ktorá podľa Mikaela s najväčšou pravdepodobnosťou čosi po tretej otvorí dvere auta. Zároveň mal sliediť po ľuďoch, ktorí by sa prípadne snažili Mikaela špehovať.

Vnímal to ako typickú blomkvistčinu. Christer nikdy nevedel posúdiť, či je Mikael paranoik, alebo len má paranormálne schopnosti. Od udalostí v Gosseberge sa uzavrel do seba a ťažko sa s ním komunikovalo. Nebolo to nič nezvyčajné, keď Mikael pracoval na nejakom zložitom prípade – Christer tú istú uzavretosť a tajnostkárstvo uňho zažil, keď riešil prípad Wennerströma –, no tentoraz to bolo viditeľnejšie než kedykoľvek predtým.

Už nepochyboval o tom, že Mikaela sledujú. Uvažoval nad peklom, čo ich zas čaká a čo si s najväčšou pravdepodobnosťou vyžiada čas, energiu a peniaze celej redakcie. Christer vedel, že na takéto hranie nie je vhodná chvíľa v čase, keď šéfredaktorka ubzikla k Veľkému drakovi, čím opäť ohrozila s námahou obnovenú stabilitu Millennia.

No na prvomájových demonštráciách sa – s výnimkou pochodu homosexuálov – nezúčastnil už desať rokov a túto nedeľu nemal na práci

nič lepšie. A tak vyšiel Mikaelovi v ústrety. Vstal a kráčal za mužom špehujúcim Mikaela. To od neho Mikael nechcel. Aj tak ho z dohľadu stratil už na druhom rohu.

KEĎ MIKAEL ZISTIL, že mu telefón pravdepodobne odpočúvajú, ihneď vyslal Henryho Corteza kúpiť niekoľko starých telefónov z druhej ruky. Cortez mu doniesol Ericsson T10 za smiešnu cenu a Mikael si doň vložil anonymnú dobíjaciu kartu. Ďalšie telefóny rozdal Malin, Henrymu, Annike, Christerovi a Draganovi, aby ich používali len pri hovoroch, ktoré nesmeli byť za nijakých okolností odpočúvané. Na bežné telefonáty mali svoje staré telefónne čísla. Čo znamenalo, že od toho dňa každý z nich nosil dva telefóny.

Mikael z Copacabany odišiel do redakcie, kde mal víkendovú službu Henry. Po vražde Zalačenka zriadil Mikael rozpis služieb, vďaka ktorému v redakcii vždy, aj v noci, niekto bol. Do zoznamu zapísal seba, Henryho, Malin a Christera. Lottie Karimovú, Moniku Nilssonovú aj šéfa marketingu Sonnyho Magnussona vynechal. Ani ich o to nežiadal. Lottie mala veľký strach z tmy a nikdy by neakceptovala, že má v redakcii prespať. Monika Nilssonová sa tmy nebála, no patrila k ľuďom, ktorí pracujú ako besní, ale minútu po tom, ako padla, odchádzajú domov. Sonny mal šesťdesiatjeden rokov, s redakčnou prácou nemal nič spoločné a práve sa chystal na dovolenku.

„Máme niečo nové?“

„Nič zaujímavé,“ mykol plecom Henry. „Všetky dnešné správy sú, pochopiteľne, o Prvom máji.“

Mikael prikývol.

„Niekoľko hodín tu posedím. Pokojne sa choď prejsť a vráť sa o deviatej.“

Keď Henry zmizol, Mikael prešiel k svojmu pracovnému stolu a vybral utajený mobil. Zavolal novinárovi na voľnej nohe Danielovi Olofssonovi do Göteborgu. Millennium za posledné roky publikovalo mnohé jeho texty a Danielovým novinárskym schopnostiam Mikael stopercentne dôveroval.

„Ahoj, Daniel. Tu je Mikael Blomkvist. Máš chvíľu?“

„Počúvam.“

„Mám pre teba úlohu – urobiť jeden prieskum. Môžeš mi fakturovať päť dní práce, no nebude z toho článok. Alebo lepšie povedané – pokojne môžeš text napísať a my ho zverejníme, no ide nám len o samotné informácie.“

„Hovor.“

„Je to trochu citlivá téma. Nesmieš sa o tom rozprávať s nikým iným okrem mňa. A aj so mnou môžeš komunikovať len prostredníctvom hotmailu. Chcem, aby si nikomu nehovoril ani len to, že robíš prieskum pre Millennium."

„To znie super. O čo ti ide?"

„Potrebujem od teba reportáž z nemocnice Sahlgrenska. Nazveme ju podľa toho seriálu *Pohotovosť* a naším cieľom bude poukázať na rozdiely medzi televíziou a realitou. Chcem, aby si niekoľko dní sledoval prácu na pohotovosti a oddelení intenzívnej starostlivosti. Porozprávaj sa s lekármi, zdravotnými sestrami a upratovačkami a všetkými ľuďmi, čo tam pracujú. Aké sú ich pracovné podmienky? Čo robia? Všetko. Samozrejme – fotografuj."

„Na intenzívke?" čudoval sa Olofsson.

„Presne tak. Sústreď sa na starostlivosť o ťažko zranenú pacientku na chodbe 11 C. Chcem od teba pôdorys chodby, zoznam tam zamestnaných ľudí, ako vyzerajú a čo robia."

„Nuž," zamyslel sa Olofsson. „Ak sa nemýlim, práve tam leží istá Lisbeth Salanderová."

Nebol včerajší.

„Naozaj?" začudoval sa Mikael. „Zaujímavé. Zisti, v ktorej izbe leží, čo za miestnosti ležia okolo a všetky každodenné postupy."

„Predpokladám, že v tejto reportáži pôjde o čosi celkom iné," uškrnul sa Olofsson.

„Ako som povedal… chcem od teba len tie informácie."

Vymenili si hotmailové adresy.

LISBETH LEŽALA na chrbte na dlážke svojej izby, keď dvere otvorila sestrička Marianne.

„Aha," vydýchla Marianne namiesto pozdravu, čím dala najavo svoje pochybnosti o tom, že pre pacientku jednotky intenzívnej starostlivosti je správne ležať na dlážke. No akceptovala fakt, že iný priestor na pohyb jej pacientka nemá.

Z Lisbeth sa lial pot, tridsať minút sa pokúšala robiť cviky tak, ako jej to odporučil jej terapeut. Dostala nákres celého radu pohybov, ktorými si mala každý deň posilňovať ramenné a stehenné svalstvo po operácii spred troch týždňov. Sťažka vydychovala. Bola v mizernej forme. Ihneď ju premáhala únava a v ramene ju bolelo už pri najmenšej námahe. Pokroky však nemohla poprieť. Bolesti hlavy, ktoré ju sužovali od operácie, ustúpili a zjavovali sa už len sporadicky.

Usúdila, že je dostatočne zdravá na to, aby mohla odísť, alebo aspoň odkrívať z nemocnice, keby sa to čo len trochu dalo. Nedalo sa. Lekári ju zatiaľ neoznačili za zdravú a okrem toho dvere jej izby neprestajne strážili gorily z nejakej bezpečnostnej služby.

Bola však dosť zdravá na to, aby ju lekári premiestnili na bežné rehabilitačné oddelenie. Po krátkej debate polícia aj vedenie nemocnice usúdili, že bude najlepšie, ak Lisbeth v izbe číslo osemnásť ešte nejaký čas zostane. Izba sa vďaka svojej polohe v rohu chodby tvaru písmena L jednoducho strážila a v jej okolí sa vždy pohybovali ľudia. Preto bolo jednoduchšie nechať ju dočasne v chodbe 11C, kde si už personál uvedomoval vážnosť prípadu po vražde Zalačenka, než ju sťahovať na iné oddelenie a narúšať tam zabehané postupy.

Jej pobyt v nemocnici aj tak zostával otázkou niekoľkých týždňov. Len čo to lekári dovolia, presťahujú ju do väzby v Štokholme, kde bude čakať na súdny proces. A rozhodnutie, kedy sa stane schopnou premiestnenia, mal v rukách jediný človek – doktor Anders Jonasson.

Od streľby v Gosseberge prešlo desať dní, kým doktor Jonasson povolil polícii prvý poriadny výsluch. To sa veľmi pozdávalo aj advokátke Gianniniovej. Anders Jonasson však kládol polená pod nohy aj jej. A to ju iritovalo.

Po chaose, ktorý vyvolalo zavraždenie Zalačenka, dôkladne zhodnotil Lisbethin zdravotný stav, pričom prihliadal aj na fakt, akému stresu musela byť jeho pacientka vystavená tým, že ju upodozrievali z trojnásobnej vraždy. Anders Jonasson si nekládol otázku o jej vine či nevine a ako lekára ho odpoveď ani trochu nezaujímala. Uvedomoval si len to, že Lisbeth čelila stresu. Tri razy do nej strelili a jedna z guliek ju zasiahla do hlavy a takmer aj zabila. Teplota jej nechcela ustúpiť a trpela silnými bolesťami hlavy.

Rozhodol sa nič neriskovať. Či bola podozrivá z vraždy, alebo nie, bola jeho pacientkou a ako svoju jedinú úlohu vnímal jej rýchle uzdravenie. Preto vydal zákaz návštev, ktorý nijako neprihliadal na záujem súdov. Predpísal jej lieky a prikázal oddychovať.

Keďže totálnu izoláciu chápal ako nehumánny spôsob trestu, ktorý takmer hraničil s mučením, rozhodol, že úlohu zastupujúcej kamarátky pre Lisbeth prevezme advokátka Annika Gianniniová. Jonasson si ju zavolal na vážny rozhovor, kde jej vysvetlil, že jej umožní s Lisbeth stretávať sa hodinu denne. Túto hodinu s ňou môže tráviť rozprávaním, môže mlčať, môže jej robiť spoločnosť – čokoľvek. Mala by sa však vyhýbať Lisbethiným svetským problémom a súdnym zápasom, ku ktorým sa schyľovalo.

„Lisbeth Salanderovú guľka zasiahla do hlavy, je naozaj vážne zranená," vysvetľoval. „Predpokladám, že je už mimo ohrozenia života, no vždy

existuje riziko nového krvácania a nových komplikácií. Potrebuje oddychovať a rana sa musí zahojiť. Až potom sa vrhneme na všetky právnické problémy."

Annika pochopila logiku jeho argumentov. S Lisbeth absolvovala niekoľko všeobecných rozhovorov, naznačila jej svoju aj Mikaelovu stratégiu, no na úvod nemala priestor na to, aby sa púšťala do podrobnejších analýz. Lisbeth bola pod vplyvom takých silných liekov, že často zaspávala uprostred rozhovoru.

DRAGAN ARMANSKIJ pozorne študoval sériu fotografií mužov, ktorí sledovali Mikaela Blomkvista z kaviarne Copacabana. Christerove obrázky boli ostré ako britva.

„Nie," zavrtel hlavou. „Nikdy doteraz som ich nevidel."

Mikael prikývol. Bol pondelok ráno a s Armanským sedel v jeho kancelárii v Miltone. Mikael sa do budovy dostal cez garáž.

„Ten starší je majiteľ Volva – Göran Mårtensson. Striehne na mňa ako zlé svedomie už aspoň týždeň, možno aj dlhšie."

„A vy tvrdíte, že je z tajnej služby."

Mikael mu ešte raz podstrčil stručný prehľad Mårtenssonovej kariéry. Hovoril sám za seba. Armanskij zaváhal. Blomkvistovo odhalenie ho postavilo pred dilemu.

Samozrejme, štátna tajná polícia sa vždy dopustí trápnych chýb. Netýka sa to len Švédska, ale pravdepodobne všetkých tajných polícií celého sveta. Veď, preboha, francúzska tajná polícia vyslala na Nový Zéland tím potápačov, aby potopili loď Rainbow Warrior, ktorá patrila organizácii Greenpeace. Odhliadnuc od Nixonovej aféry Watergate, muselo ísť o najhlúpejšiu operáciu v dejinách tajných služieb. Pri takom hlúpom vedení sa svet len ťažko mohol škandálom čudovať. O úspechoch sa nehovorilo. Médiá sa so všetkou múdrosťou generála po bitke na tajných vrhali vždy, keď vykonali niečo nesprávne či hlúpe.

Armanskij nikdy nepochopil vzťah švédskych médií k tajnej polícii vlastnej krajiny.

Na jednej strane ju vnímali ako výborný zdroj informácií a aj najmenšia politická hlúposť okamžite vyústila do obrovských titulkov v denníkoch. Tajná polícia má podozrenie, že… Vyjadrenie tajnej polície predstavovalo pre článok mimoriadne vzácny prameň.

Na druhej strane sa spolu s politikmi rôzneho zafarbenia mimoriadne dôsledne venovali „popravovaniu" všetkých tajných, ktorých pristihli pri špehovaní švédskych občanov. Bol v tom taký rozpor, že Armanskij konštatoval, že médiá aj politici nemôžu byť normálni.

Armanskij nemal nič proti existencii tajnej služby. Niekto musí niesť zodpovednosť za to, aby národno-bolševickí idioti, ktorí priveľa čítali Bakunina, alebo koho to tí šibnutí neonacisti čítajú, nemali priestor zostrojiť amatérsku bombu a odpáliť ju pred sídlom vlády. Na to štát potreboval tajnú službu a sám Armanskij zastával názor, že drobná špionáž nie je nikdy na škodu, kým je jej úlohou chrániť bezpečnosť verejnosti.

Samozrejme, problémom zostával fakt, že organizácia, ktorá má za úlohu špionáž vlastných občanov, musí byť pod najprísnejšou možnou kontrolou verejnosti. A do tajnej polície nevideli ani politici, ani poslanci parlamentu, hoci premiér vymenoval svojho poverenca, ktorý mal mať prístup k všetkým informáciám. Armanskému sa do rúk dostala kniha od Carla Lidboma *Poverenie,* ktorú teraz čítal s rastúcim údivom. V USA desať popredných predstaviteľov tajnej služby zatkli za obštrukcie a postavili pred nejaký výbor kongresu. Švédsko svojich tajných vnímalo ako čosi nedotknuteľné.

Prípad Lisbeth Salanderovej odhalil, že v tajnej službe je čosi zhnité, no keď mu Blomkvist prvý raz podával bezpečný mobil, Armanskij bol presvedčený, že Blomkvist trpí paranojou. Až keď si vypočul podrobnosti a preštudoval Malmove fotografie, s nevôľou konštatoval, že Blomkvist má na svoje podozrenia oprávnený dôvod. To nesvedčilo o ničom inom, než že sprisahanie, ktoré pred pätnástimi rokmi zasiahlo Lisbeth Salanderovú, nebolo náhodné.

Zhôd okolností bolo priveľa na to, aby išlo iba o náhodu. Zalačenka mohol zavraždiť nejaký blázon. No nie v tej istej chvíli, ako Blomkvistovi aj Gianniniovej ukradli dokument, ktorý predstavoval základný kameň ich dôkazov. Neslýchané. A práve sa obesil aj korunný svedok Gunnar Björck.

„Dobre," Armanskij kývol na Blomkvistovu dokumentáciu. „Súhlasíte s tým, aby som toto posunul svojej kontaktnej osobe?"

„Hovoríte, že jej môžete dôverovať?"

„Viem, že ide o morálneho človeka, ktorý ochraňuje demokraciu."

„V rámci tajnej služby," pochybovačne namietol Blomkvist.

„Musíme sa dohodnúť na jednej veci. Aj s pánom Palmgrenom sme prijali váš plán a vo všetkom spolupracujeme. No tvrdím, že sami v tomto boji nezvíťazíme. Musíme nájsť spojencov v administratíve, ak sa to nemá skončiť strašnou porážkou."

„Dobre," s nevôľou prikývol Mikael. „O príbeh zvyčajne strácam záujem až vo chvíli, keď ide Millennium do tlače. Ešte nikdy som informáciu nepustil skôr, než sme ju publikovali."

„V tomto prípade sa tak už stalo. Prezradili ste ju mne, svojej sestre aj Holgerovi Palmgrenovi."

Mikael prikývol.

„A urobili ste tak preto, lebo si uvedomujete, že význam tohto prípadu ďaleko presahuje rozsah vášho časopisu. Nie ste už objektívny reportér, ale účastník diania.“

Mikael opäť prikývol.

„A ak chcete pri plnení cieľov uspieť, ako účastník diania potrebujete pomoc.“

Mikael tretí raz mlčky prikývol. Celú pravdu aj tak nepovedal ani Armanskému, ani Annike. Ešte vždy mali s Lisbeth tajomstvá. Podal Armanskému ruku a rozlúčili sa.

KAPITOLA 9

Streda 4. máj

TRI DNI PO TOM, ako Erika Bergerová nastúpila na post šéfredaktorky, odstupujúci šéfredaktor Håkan Morander skonal. Celé ráno presedel za svojím písacím stolom, Erika sa medzitým s asistentom Fredrikssonom stretla so športovou redakciou, aby sa zoznámili a aby nahliadla do systému ich práce. Fredriksson mal štyridsaťpäť rokov a rovnako ako Erika bol v denníku pomerne nový – pracoval tu len štyri roky. Tichý muž so slušným všeobecným prehľadom a príjemným vystupovaním, Erika sa rozhodla, že jeho názorom môže dôverovať. Neustále zvažovala, o koho v redakcii sa oprie a s kým vybuduje svoj vlastný systém. Fredriksson jednoznačne patril medzi kandidátov. Keď sa vracali do redakcie, videli, ako Morander vstáva od stola a blíži sa k preskleným dverám.

Vyzeral prekvapene.

Potom sa predklonil, niekoľko sekúnd kŕčovite zvieral operadlo stoličky a klesol na zem.

Zomrel skôr, než stihla doraziť sanitka.

Popoludní vládol v redakcii chaos. Generálny riaditeľ Borgsjö dorazil okolo druhej a redakciu zvolal na krátke spomienkové stretnutie. Hovoril o tom, ako Morander posledných pätnásť rokov svojho života zasvätil denníku, a o cene, ktorú si novinárčina od človeka žiada. Nasledovala minúta ticha. Keď sa skončila, nerozhodne sa obzeral okolo seba, akoby nevedel, ako pokračovať.

Smrť človeka na pracovisku nie je nič každodenné – dokonca k nej dochádza len zriedka. Človeku by malo byť dopriate, aby sa mohol pred smrťou utiahnuť do súkromia, aby mal možnosť odísť zo sveta na dôchodku, prípadne v nemocnici. Až neskôr by sa mal stať témou rozhovoru pri obede: Počul si, že starý Karlsson zomrel? Áno, zlyhalo mu srdce. Odbory pošlú na pohreb kyticu… Smrť na pracovisku pred očami kolegov bolo čosi celkom iné. Erika vnímala šok, ktorý redakciu zasiahol. Denník prišiel o svojho kapitána. Uvedomila si, že na ňu poškuľujú. Je pre nich neznámou kartou.

Bez toho, aby ju niekto vyzval, a bez toho, aby vedela, čo chce vlastne povedať, si odkašľala, vystúpila o krok pred ostatných a začala hovoriť jasným a zreteľným hlasom.

„Pána Håkana Morandera som poznala len tri dni. Nie je to dlhý čas, no podľa tých stretnutí môžem povedať, že by som ho úprimne veľmi rada bola bývala spoznala lepšie."

Keď dokončila vetu, kútikom oka si všimla, že na ňu hľadí Borgsjö. Zdalo sa, že ho svojím vystúpením zaskočila. Urobila ešte jeden krok vpred. Neusmievaj sa. Nesmieš sa usmiať. Vtedy budeš vyzerať neisto. Trochu zvýšila hlas.

„Moranderov náhly odchod spôsobí našej redakcii problém. Na jeho post som mala nastúpiť až o dva mesiace, za ten čas mi chcel odovzdať časť svojich skúseností."

Všimla si, ako Borgsjö otvára ústa a chystá sa niečo povedať.

„Teraz sa tak nestane a určite nás čaká obdobie zmien. No pán Morander bol šéfredaktorom denníka, ktorý musí vyjsť aj zajtra. Máme deväť hodín do tlače, o štyri hodiny tlačíme úvodník. Môžem sa vás spýtať, kto z vás bol Moranderov najbližší priateľ, kto mu bol najbližšie?"

Na chvíľu sa rozhostilo ticho, novinári po sebe poškuľovali. Napokon sa ozval hlas niekde z ľavého rohu.

„Asi ja."

Gunnar Magnusson, šesťdesiatpäťročný muž, zodpovedný za titulnú stranu novín, ktorý pracoval v denníku už tridsaťpäť rokov.

„Niekto musí napísať o pánovi Moranderovi nekrológ. Ja to urobiť nemôžem… to by bola odo mňa drzosť. Dokážete ho napísať vy?"

Magnusson na okamih zaváhal, potom prikývol.

„Áno."

„Použijeme na to celú úvodnú stranu, všetok ostatný materiál ide bokom."

Gunnar prikývol.

„Potrebujeme fotografie…" Pozrela sa doprava, kde objavila šéfa grafickej redakcie Lennarta Torkelssona. Ten súhlasne prižmúril oči.

„Pustime sa do práce. Nie je vylúčené, že nás v najbližšom čase čakajú mierne turbulencie. Keď budem potrebovať vašu pomoc, požiadam vás o radu a spoľahnem sa na vaše schopnosti a skúsenosť. Viete, ako sa robí denník, ja sa to ešte musím naučiť."

Obrátila sa na Fredrikssona.

„Peter, viem, že pán Morander ti veľmi dôveroval. V najbližších týždňoch budeš mojím mentorom, pribudne ti trochu práce. Si ochotný stať sa mojím poradcom?"

Prikývol. Mal na výber?

Opäť sa obrátila ku kolegom.

„Ešte jedna vec… pán Morander dnes ráno pracoval na úvodníku. Gunnar, môžete sa pozrieť, či ho stihol dokončiť? Keď ho aj nedopísal celkom do konca, zverejníme ho. Ide o posledný úvodník Håkana Morandera a nepublikovať ho by bola nielen škoda, ale aj hanba. Tento denník je naďalej denníkom Håkana Morandera."

Ticho.

„Ak niekto z vás potrebuje chvíľu pre seba, nech nemá kvôli tomu zlé svedomie. Doprajte si čas. Každý vie, kedy máme uzávierky."

Ticho. Všimla si, že zopár ľudí súhlasne prikývlo.

„Go to work boys and girls," dodala ticho.

JERKER HOLMBERG odovzdane rozhodil rukami. Jan Bublanski a Sonja Modigová sa tvárili zúfalo. Curt Svensson nemihol ani brvou. Všetci traja skúmali výsledky vyšetrovania, ktoré Holmberg ráno dokončil.

„Nič?" začudovala sa Modigová.

„Nič," zavrtel hlavou Holmberg. „Správa patológov prišla dnes ráno. Nič nenasvedčuje, že by príčinou smrti bolo čokoľvek iné než samovražda obesením."

Všetci sa zahľadeli na fotografie z obývačky letnej vily v Smådalarö. Zdalo sa, že Gunnar Björck, zástupca šéfa oddelenia tajnej polície pre medzinárodné vzťahy, naozaj sám vyliezol na stolček, uviazal povraz na hák lampy, obviazal si ho okolo krku a stolček celou silou odkopol. Patológ nevedel určiť presný čas úmrtia, no odhadol ho na popoludnie dvanásteho apríla. Björcka našiel sedemnásteho apríla sám Curt Svensson. Bublanski sa niekoľko dní opakovane pokúšal Björcka predvolať, napokon vyslal Svenssona, aby ho predviedol.

Niekedy predtým hák lampy povolil pod váhou tela a Björck sa zrútil na zem. Svensson telo objavil cez okno a ihneď vyhlásil poplach. Bublanski aj všetci ostatní usúdili, že došlo k trestnému činu a Björcka niekto zavraždil. Až pri technickom prieskume miesta činu neskôr sa našiel hák. Jerker Holmberg dostal za úlohu zistiť, ako Björck zomrel.

„Nič nenaznačuje, že došlo k trestnému činu a Björck v čase úmrtia nebol sám," konštatoval Holmberg.

„Lampa…"

„Sú na nej odtlačky prstov majiteľa domu – vešal ju pred dvoma rokmi – a samotného Björcka. Zrejme ju zvesil krátko predtým."

„Odkiaľ mal povraz?"

„Z vlajkového stožiara za domom. Niekto odtiaľ odrezal dva metre lana. Na okenici pri dverách leží nožík. Majiteľ domu tvrdí, že patrí jemu. Zvykol

ho odkladať do škatule s domácim náradím pod drezom. Björckove odtlačky prstov sú na nožíku, čepeli aj škatuli s náradím.“

„Hm,“ zamračila sa Modigová.

„Aké boli uzly?“ chcel vedieť Svensson.

„Bežné ženské uzly. Samo oko tvorila len obyčajná slučka. To je asi jediná zvláštna vec. Björck často chodil plachtiť a vedel viazať poriadne uzly. No neviem, či človek, ktorý ide spáchať samovraždu, rozmýšľa nad tvarom uzlov.“

„Drogy?“

„Podľa toxikologickej správy mal Björck v krvi stopy po silných liekoch proti bolesti. Tabletky na recept, Björckovi ich predpísal lekár. Našli aj zvyšky alkoholu, no išlo len o mizivé promile. Inými slovami, bol viac-menej triezvy.“

„Patológ píše, že našiel škrabance.“

„Trojcentimetrový škrabanec na vonkajšej strane ľavého kolena. Existuje množstvo vysvetlení… mohol naraziť o roh stoličky.“

Modigová položila na stôl fotografie Björckovej znetvorenej tváre. Povraz sa mu zarezal tak hlboko, že ho pod kožou ani nebolo vidieť. Tvár mal strašidelne napuchnutú.

„Usudzujeme, že visel niekoľko hodín, pravdepodobne takmer celý deň, potom sa hák odtrhol. Krv sa zhromaždila sčasti v hlave, kde povraz spôsobil, že krv nemohla odtiecť, sčasti v dolných končatinách. Keď sa hák odtrhol, Björck hrudným košom narazil na stolík v obývačke, čím si spôsobil ďalšie poranenie. Došlo k nemu však dlho po okamihu smrti.“

„Hnusný spôsob, ako odísť zo sveta,“ konštatoval Svensson.

„Neviem. Lano bolo také tenké, že sa zarezalo poriadne hlboko a zastavilo krvný obeh. Po niekoľkých sekundách musel upadnúť do bezvedomia, smrť nastala najneskôr do dvoch minút.“

Bublanski s nechuťou odsunul fotografie. Vôbec sa mu to nepáčilo. Vôbec sa mu nepozdával fakt, že Zalačenko aj Björck zomreli pravdepodobne v ten istý deň. Jedného zastrelil šibnutý psychopat, druhý zomrel vlastnou rukou. No nijaké špekulácie na svete nevyvrátili fakt, že prieskum miesta činu ani v najmenšom nepodporil teóriu, že Björckovi k odchodu zo sveta niekto pomohol.

„Bol pod veľkým tlakom,“ prikývol Bublanski. „Vedel, že čoskoro sa prevalí škandál okolo Zalačenka a jemu hrozí väzenie za porušenie zákona o obchode so sexom a útok zo strany médií. Neviem, čoho sa bál väčšmi. Bol chorý, už dlho ho ničili chronické bolesti… Neviem. Potešilo by ma, keby zanechal nejaký list na rozlúčku.“

„Mnoho samovrahov odchádza zo sveta bez takéhoto listu.“

„Viem. Okej. Nemáme na výber. Björckov prípad zatiaľ založíme.“

* * *

ERIKA SA NEDONÚTILA okamžite zasadnúť na Moranderovu stoličku a odsunúť zo stola jeho dokumenty. S Gunnarom Magnussonom sa dohodla, že poprosí vdovu po Moranderovi, aby prišla pretriediť veci po zosnulom.

Namiesto toho si pri recepcii vyhradila malý stolík, kde si postavila notebook a prevzala velenie. V redakcii vládol chaos. No tri hodiny po tom, ako sa nečakane postavila za kormidlo denníka, odišla do tlače titulná strana. Gunnar Magnusson napísal štvorstĺpcový text o živote a diele Håkana Morandera. Celú stranu vystavali okolo Moranderovho portrétu. Doľava umiestnili jeho nedokončený úvodník, na spodok strany sériu fotografií. Celý layout strany nebol dokonalý, no jeho emočná energia vyvážila všetky nedostatky.

Chvíľu pred šiestou prechádzala Erika titulky a diskutovala o textoch s redaktorkou, keď k nej pristúpil Borgsjö a zľahka sa jej dotkol pleca. Zdvihla zrak.

„Môžem na chvíľu vyrušiť?“

Prešli sa k automatu na kávu.

„Chcel som vám len povedať, že som veľmi spokojný so spôsobom, akým ste dnes prevzali velenie. Všetkých ste nás prekvapili.“

„Nemala som veľmi na výber. No chvíľu potrvá, kým budem mať aj vnútornú istotu.“

„Toho sme si vedomí.“

„My?“

„Myslím tým redakciu aj predstavenstvo. Najmä predstavenstvo. Po udalostiach dnešného dňa som však viac než kedykoľvek predtým presvedčený, že ste boli správna voľba. Prišli ste sem v hodine dvanástej a museli ste sa ujať velenia v mimoriadne zložitej situácii.“

Erika sa prvý raz od svojich štrnástych narodenín zapýrila.

„Prijmete odo mňa dobrú radu…“

„Samozrejme.“

„Počul som o vašej výmene názorov s vedúcim spravodajstva Andersom Holmom.“

„Mali sme rozdielny pohľad na text o vládnych návrhoch v daňovom systéme. Na spravodajskú stranu umiestnil do titulku vlastný názor. Tam máme byť neutrálni. Názory vyjadrujme na debatných stranách. A keď už o tom hovorím – občas budem písať úvodníky aj ja, no ako viete, politicky nie som veľmi aktívna, a musíme sa dohodnúť, kto za ne prevezme zodpovednosť.“

„Predbežne to bude pán Magnusson,“ navrhol Borgsjö.

Erika mykla plecom.

„Je mi jedno, koho vymenujete. No mala by to byť osoba, ktorá jednoznačne prezentuje názory denníka.“

„Rozumiem. Bol by som rád, keby ste pánovi Holmovi poskytli určitý priestor. Už pätnásť rokov je šéfom nášho spravodajstva. Vie, čo robí. Vie byť priečny, no pre redakciu je v podstate nenahraditeľný.“

„Viem. Pán Morander mi to spomínal. Pokiaľ však ide o náš systém prezentovania správ, musí sa prispôsobiť. Veď práve na to, aby som denníku dala novú tvár, ste ma zamestnali.“

Borgsjö zamyslene prikývol.

„Dobre. Problém budeme riešiť neskôr, keď sa znovu vynorí.“

ANNIKA GIANNINIOVÁ nastupovala v stredu večer do vlaku X2000 z Göteborgu do Štokholmu unavená aj podráždená. Zdalo sa jej, že za posledný mesiac vo vlaku strávila viac času než doma. Na rodinu nemala vôbec čas. Z reštauračného vozňa si priniesla kávu, sadla si a otvorila zápisník s poznámkami z posledného rozhovoru s Lisbeth Salanderovou. Práve z toho rozhovoru mala takú zlú náladu.

Niečo zakrýva, uvedomila si. Tá krpaňa mi nehovorí pravdu. A aj Micke čosi tají. Len boh vie, čo majú za lubom.

Uvedomila si aj to, že jej brat so Salanderovou nekomunikuje, ich konšpirácia – ak k nej vôbec prichádzalo – teda musí vychádzať z tichej dohody a je pre nich oboch čímsi prirodzeným. Nevedela, o čo ide, no usudzovala, že sa týka čohosi, čo jej brat pred ňou tají.

Hrozila sa predstavy, že sa ich dohoda týka morálky, to bola bratova slabina. Bol priateľom Salanderovej a Annika svojho brata poznala ako človeka, ktorý je až neznesiteľne lojálny k ľuďom, ktorých raz definoval ako svojich priateľov, aj keby boli nemožní a vo všetkom sa mýlili. Vedela aj to, že Mikael akceptuje množstvo chýb, no má určitú nepísanú hranicu, ktorú nikto nesmie prekročiť. Kde presne táto hranica leží, záviselo od konkrétnej osoby, no poznala prípady, keď Mikael zo dňa na deň prerušil s niekdajšími priateľmi akýkoľvek kontakt, keď sa dopustili čohosi, čo on vnímal ako morálne neakceptovateľné. Vtedy nepoznal kompromisy. Obnovenie priateľstva neprichádzalo do úvahy a odcudzenie sa vzťahovalo na večnosť. Nech dotyční volali, nech na kolenách prosili o odpustenie, Mikael nezdvihol telefón.

Annika presne vedela, čo sa mu odohráva v hlave. No netušila, ako uvažuje Lisbeth. Niekedy mala pocit, že nemyslí vôbec.

Mikael ju varoval, že vie byť náladová a extrémne rezervovaná voči okoliu. Kým Salanderovú nespoznala, myslela si, že ide o čosi dočasné, postačí len získať si jej dôveru. No po mesiaci stretávania sa – hoci nepočíta

prvé dva týždne, keď Lisbethin stav neumožňoval nijaký rozumný rozhovor – musela konštatovať, že všetka konverzácia väčšinou prebieha len z jednej strany.

Annika si okrem toho všimla, že Lisbeth z času na čas čelí návalom hlbokej depresie a má nulový záujem o riešenie svojej situácie a budúcnosti. Annike sa zdalo, že buď nechápe, alebo nechce chápať, že jediným spôsobom, ako Annike umožniť prípravu kvalitnej obhajoby, je poskytnúť jej všetky fakty. Ak tápa v tme, nemôže pracovať.

Lisbeth bola trucovitá a málovravná. Zvykla sa na dlhé chvíle zamyslieť, keď však niečo povedala, hovorila presne a konkrétne. Často neodpovedala vôbec, alebo odpovedala na otázku, ktorú jej Annika položila pred niekoľkými dňami. Počas celého policajného výsluchu len mlčky civela do steny. Až na jedinú výnimku policajtom nepovedala ani slovo. Tou výnimkou boli Erlanderove otázky na tému Ronalda Niedermanna, vtedy mu vecne zodpovedala všetko, na čo sa pýtal. Len čo zmenil tému, stratila záujem a odmlčala sa.

Annika rátala s tým, že Lisbeth policajtom nič nepovie. Z princípu s úradmi nekomunikovala. V tomto prípade to však bolo na prospech veci. Napriek tomu, že opakovane vyzývala svoju klientku, aby s políciou komunikovala, Salanderovej vytrvalé mlčanie ju uspokojovalo. A to z jednoduchého dôvodu. Mlčala skutočne konzekventne, nedopúšťala sa lží, ktorými by ju neskôr mohli trápiť, a nezachádzala ani do protirečivých úvah, ktoré by na súde vyzerali zle.

Hoci bola pripravená na Lisbethino mlčanie, prekvapilo ju, že ním nevie pohnúť. Keď raz osameli, spýtala sa jej, prečo tak demonštratívne odmieta komunikovať s políciou.

„Prekrútia všetko, čo poviem, a použijú to proti mne."

„Keď však nepovieš nič, odsúdia ťa."

„Tak nech to urobia. Ja som to svinstvo nezavinila. A ak ma chcú zaň odsúdiť, je to ich problém."

Rozpovedala takmer celý príbeh zo Stallarholmenu, hoci Annika z nej občas musela ťahať slová. Povedala jej všetko okrem jedinej veci. Neprezradila, ako sa v nohe Maggeho Lundina ocitla guľka. Nech sa pýtala a žobronila, koľko chcela, Lisbeth odpovedala len drzým úsmevom.

Povedala jej všetko o Gosseberge. Nevysvetlila však dôvod, pre ktorý otca vystopovala. Prišla ho zabiť – ako tvrdí žaloba –, alebo ho priviesť k rozumu? Z pohľadu súdov bol medzi oboma alternatívami priepastný rozdiel.

Keď Annika prešla k téme jej niekdajšieho poručníka advokáta Nilsa Bjurmana, Lisbeth sa ešte väčšmi uzavrela. Zväčša len konštatovala, že ona ho nezabila a z vraždy Bjurmana nie je ani obvinená.

A keď sa Annika dotkla východiskového bodu celého sledu udalostí, úlohy doktora Petra Teleboriana z roku 1991, Lisbeth sa premenila na kameň.

Toto neprejde, uvedomila si Annika. *Ak mi Lisbeth nebude dôverovať, prehráme. Musím sa porozprávať s Mikaelom.*

LISBETH SEDELA na posteli a hľadela oknom na fasádu protiľahlého domu. Od chvíle, keď rozzúrená Gianniniová vstala a zabuchla za sebou dvere, Lisbeth sa ani nepohla. Opäť ju rozbolela hlava, no tentoraz sa to už dalo zniesť. Nálada jej však klesla na bod mrazu.

Annika Gianniniová ju rozčuľovala. Samozrejme, chápala, prečo sa jej advokátka neprestajne snaží rýpať v minulosti. Čisto racionálne si uvedomovala, že potrebuje mať k dispozícii všetky fakty. No nemala najmenšiu chuť hovoriť o svojich citoch a skutkoch. Celý svoj život vnímala ako osobnú záležitosť. A nebola to jej chyba, že za otca mala patologického sadistu a vraha. Nebola to jej chyba, že brat je masový vrah. Vďakabohu, nikto nevedel, že ide o jej brata, inak by jej aj toto určite zahrnuli do posudku psychiatrov, ktorý skôr či neskôr napíšu. Daga Svenssona a Miu Bergmanovú nezavraždila ona. Ani si za poručníka nevybrala násilného hajzla.

Napriek tomu sa budú rýpať v *jej živote* a *ona* bude musieť prosiť o prepáčenie a vysvetľovať, čo sa stalo.

Nech jej dajú pokoj. Keď sa to tak vezme, aj tak s tým všetkým musí žiť ona, a od nikoho neočakávala, že sa stane jej priateľom. Annika Drbnutá Gianniniová možno stojí na jej strane, no je to len profesionálne priateľstvo, lebo je jej advokátka. Niekde medzi jej takzvanými priateľmi sa pohybuje aj Kalle Drbnutý Blomkvist – Annika o svojom bratovi nehovorila a Lisbeth sa nepýtala. Určite od neho nič pozitívne neočakávala, keďže vražda Daga Svenssona sa vyriešila a svoj úžasný text už určite napísal.

Uvažovala nad tým, čo si teraz po tom všetkom o nej myslí Dragan Armanskij.

Zaujímal by ju aj názor Holgera Palmgrena.

Podľa Anniky obaja stáli za ňou, no to boli len slová. Nedokázali urobiť nič, čím by vyriešili jej súkromný problém.

Rada by vedela, čo voči nej cíti Miriam Wu.

Vtedy jej napadla otázka, čo voči sebe cíti ona sama, a usúdila, že jej je celý život ľahostajný.

Z úvah ju vytrhol štrngot kľúča. Do miestnosti vošiel doktor Anders Jonasson.

„Dobrý večer, slečna Salanderová. Ako sa dnes máme?“

„Fajn," odvetila.

Pohľadom prebehol lekársku správu a konštatoval, že sa zbavila teploty. Už si na jeho návštevy niekoľkokrát do týždňa zvykla. Zo všetkých ľudí, ktorí sa jej dotýkali, bol jediným, ku ktorému cítila náznak dôvery. Ani raz od neho nezaregistrovala nejaký zvláštny pohľad. Vždy vstúpil do miestnosti, prehodil zopár slov a skontroloval stav jej tela. Nepýtal sa ani na Niedermanna, ani na Zalačenka. Nevyzvedal, či je šibnutá ani prečo ju polícia prenasleduje. Zdalo sa, že jediná vec, ktorá ho zaujíma, je fungovanie jej svalov, hojenie sa rany na hlave a jej celkový zdravotný stav.

Okrem toho bol človekom, ktorý sa doslova rýpal v jej mozgu. A taká osoba si zaslúži jej rešpekt. Prekvapilo ju, že s radosťou prijíma návštevy človeka, ktorý sa jej dotýka a analyzuje krivku teploty.

„Môžem sa o tom presvedčiť?"

Vykonal klasickú prehliadku, prezrel jej zreničky, započúval sa do jej dychu, zmeral jej tep a skontroloval hladinu červených krviniek.

„Ako som na tom?" chcela vedieť.

„Jednoznačne lepšie. Musíš však viac pracovať na gymnastike. Jednostaj si škrabeš ranu na hlave. S tým prestaň."

Na chvíľu sa odmlčal.

„Môžem ti položiť osobnú otázku?"

Zagánila naňho. Počkal, kým prikývne.

„Ten drak, čo ho máš vytetovaného… nevidel som ho celého, no je poriadne veľký a máš ho cez celý chrbát. Prečo si si ho nechala urobiť?"

„Nevidel si ho?"

Usmial sa.

„Sčasti som ho videl, no keď si bola v mojej spoločnosti bez šiat, mal som plné ruky práce s tým, aby som ti zastavil krvácanie, vyoperoval z teba guľky a tak ďalej."

„Prečo sa pýtaš?"

„Z čírej zvedavosti."

Lisbeth sa na chvíľu zamyslela. Napokon zdvihla zrak.

„Nechala som si ho vytetovať z dôvodov, o ktorých nechcem hovoriť."

Jonasson sa zamyslel nad odpoveďou, potom zamyslene prikývol.

„Fajn. Prepáč, že som sa na to pýtal."

„Chceš ho vidieť?"

Zatváril sa prekvapene.

„Prečo nie?"

Obrátila sa k nemu chrbtom a nočnú košeľu vyhrnula ku krku. Postavila sa tak, aby jej svetlo z okna dopadlo na chrbát. Drak jej zakrýval celú pravú časť chrbta. Začínal sa na pleci a jeho chvost sa vlnil po boku. Krásna práca profesionála. Skutočné umelecké dielo.

Po chvíli sa k nemu obrátila.

„Spokojný?“

„Je krásny. No muselo to strašne bolieť.“

„Áno,“ priznala. „Bolelo to.“

ANDERS JONASSON vyšiel z miestnosti pohrúžený do myšlienok. Pokroky v Lisbethinej fyzickej rehabilitácii ho tešili. No aj tak sa v tom zvláštnom dievčati nevyznal. Aby pochopil, že psychicky na tom nie je veľmi dobre, nepotreboval diplom z psychológie. Vystupovala voči nemu zdvorilo, no sálala z nej napätá nedôvera. Pochopil, že zdvorilo sa správa ku všetkým zamestnancom, no len čo ju navštívi polícia, nikto z nej nedostane ani slovo. Jej škrupina bola mimoriadne hrubá a voči svojmu okoliu si udržiavala poriadny odstup.

Polícia ju zatkla, prokurátor už pripravoval obvinenie z pokusu o vraždu a ťažké ublíženie na zdraví. Nemohol pochopiť, ako môže mať takéto krehké útle žieňa dosť fyzických síl, aby sa dopustilo takých skutkov, najmä voči urasteným dospelým mužom.

Na draka sa jej pýtal predovšetkým s cieľom nájsť nejakú tému na rozhovor z jej súkromia. V skutočnosti ho vôbec nezaujímalo, prečo sa rozhodla pre takúto netradičnú ozdobu, no predpokladal, že tetovanie tejto veľkosti pre ňu musí mať mimoriadny význam. A tak mu poskytlo dobrú tému na úvod rozhovoru.

Zvykol si ju navštevovať niekoľkokrát do týždňa, hoci človekom zodpovedným za jej zdravotný stav bola doktorka Endrinová. Jonasson však viedol oddelenie traumatológie a s výkonom, ktorý predviedol v tú noc, keď mu Lisbeth Salanderovú priviezli na pohotovosť, bol mimoriadne spokojný. Rozhodoval sa správne a doteraz neodhalil nijaké kontraindikácie ako výpadky pamäti, znížené telesné funkcie či iný hendikep. Ak jej uzdravovanie bude napredovať rovnakým tempom, nemocnicu opustí s jazvou na hlave, no bez akýchkoľvek ďalších komplikácií. K jazvám v jej duši sa vyjadrovať nechcel.

Vrátil sa do kancelárie. Pri dverách ho čakal muž v tmavom saku, so strapatými vlasmi a udržiavanou briadkou.

„Doktor Jonasson?“

„Áno.“

„Dobrý večer, volám sa Peter Teleborian. Som primár psychiatrickej kliniky U svätého Štefana v Uppsale.“

„Viem, spoznal som vás.“

„Dobre. Našli by ste si čas na krátky rozhovor medzi štyrmi očami?“

Anders otvoril dvere svojej kancelárie.

„Ako vám môžem pomôcť?“

„Týka sa to jednej z vašich pacientok. Lisbeth Salanderová. Potreboval by som ju navštíviť.“

„Hm. V takom prípade vás musím požiadať o to, aby ste sa obrátili na vyšetrovateľa. Slečna Salanderová je zatknutá a má zakázané návštevy. Okrem toho akúkoľvek návštevu musím vopred oznámiť jej advokátke…“

„No veď áno, to všetko viem. Rád by som však v tomto prípade obišiel všetky byrokratické formality. Som lekár. Máte právo pustiť ma k nej bez ďalšieho vysvetľovania z čisto lekárskych dôvodov.“

„Nuž, to by sa možno dalo odôvodniť. No celkom nechápem súvislosti.“

„Niekoľko rokov som bol Salanderovej psychiatrom – keď bola u nás v Uppsale hospitalizovaná. Sledoval som ju až do jej osemnástich rokov, vtedy ju rozhodnutie súdu pustilo do spoločnosti, aj keď pod dozorom poručníka. Možno sa patrí v tejto súvislosti povedať, že som bol proti tomuto rozhodnutiu. Odvtedy bola bez poriadnej starostlivosti a výsledok vidíme dnes.“

„Rozumiem,“ prikývol Jonasson.

„Ešte vždy za ňu cítim zodpovednosť a rád by som túto príležitosť využil na to, aby som mohol posúdiť zhoršenie jej stavu za posledných desať rokov.“

„Zhoršenie?“

„V porovnaní s obdobím, keď bola pod odborným dohľadom. Napadlo mi, že by sme – ako lekár s lekárom – mohli nájsť vhodné riešenie.“

„Kým nezabudnem… Možno by ste mi mohli niečo vysvetliť – ako lekár lekárovi. Keď mi ju sem priviezli, dal som si vypracovať jej veľkú lekársku správu. Kolega si vyžiadal posudok súdnych lekárov. Vypracoval ho nejaký doktor Jesper H. Löderman.“

„To je pravda. Jesperovi som bol konzultantom pri jeho doktorandskej práci.“

„Rozumiem. No všimol som si, že celý posudok je veľmi vágny.“

„Naozaj?“

„Niet v ňom diagnózy, skôr mi pripomína akademickú štúdiu mlčiacej pacientky.“

Teleborian sa zasmial.

„To áno. Nekomunikuje sa s ňou ľahko. Ako z posudku vyplýva, konzekventne odmietala s pánom Lödermanom komunikovať. Z toho vyplynula aj vágnosť niektorých jeho formulácií. To bolo od neho absolútne korektné.“

„Rozumiem. No aj tak odporučil jej hospitalizáciu.“

„Vyplynulo to z jej predchádzajúcich skutkov. Mali sme s ňou predsa dlhoročnú lekársku skúsenosť.“

„A tomu práve nerozumiem. Keď k nám prišla, vyžiadali sme si jej lekársky spis z Ústavu svätého Štefana. A doteraz sme ho nedostali.“

„To mi je ľúto. Súd ho však označil za utajený.“

„Chápem. Ako jej však máme poskytnúť kvalitnú starostlivosť, ak nedostaneme prístup k lekárskej správe? Zodpovednosť za ňu v súčasnosti nesieme my.“

„Staral som sa o ňu od jej dvanástich rokov a nemyslím si, že vo Švédsku nájdete ešte jedného lekára, ktorý by tak presne zvládol opísať jej zdravotný stav.“

„Ktorý je…?“

„Lisbeth Salanderová trpí vážnou psychickou chorobou. Ako viete, psychiatria nie je exaktná veda. Nerád by som sa nechal zviazať nejakou presnou diagnózou. No má očividné halucinácie s jasnými črtami paranoje a schizofrénie. Súčasťou celkového obrazu sú aj stavy maniodepresie a absencia empatie.“

Anders desať sekúnd mlčky hľadel na Teleboriana, potom rozhodil ruky.

„Nechcem sa púšťať do polemiky s doktorom Teleborianom, no nikdy ste neuvažovali nad jednoduchšou diagnózou?“

„Napríklad?“

„Napríklad o Aspergerovom syndróme. Skutočne som nepracoval na analýze jej psychického stavu, no ak by som sa mal spontánne rozhodnúť, tipoval by som to na nejakú formu autizmu. To by vysvetlilo aj jej neschopnosť akceptovať spoločenské konvencie.“

„Je mi ľúto, no pacienti s týmto syndrómom nezvyknú upaľovať svojich rodičov. Verte mi, nikdy som nevidel jasnejší príklad sociopata.“

„Vnímam ju ako uzavretú, no nie ako paranoidného sociopata.“

„Je extrémne manipulatívna,“ nedal sa Teleborian. „Ukáže sa vám taká, akú ju chcete vidieť.“

Jonasson zvraštil čelo. Peter Teleborian vyvracal jeho obraz o Salanderovej. Rozhodne by jej nepripísal manipulatívnosť. Naopak – bola človekom, ktorý vytrvalo udržiaval odstup od okolia a neprejavoval nijaké emócie. Snažil sa spojiť si obraz, ktorý mu predostieral Teleborian, s vlastným pohľadom na Lisbeth.

„Videli ste ju len krátko, v čase, keď ju zranenia nútili k pasivite. No poznám jej výbuchy násilia a iracionálnej nenávisti. Dlhé roky som sa jej snažil pomôcť. Preto som tu. Navrhujem, aby naše dva ústavy spolupracovali.“

„O akej spolupráci hovoríte?“

„Vy sa postaráte o jej fyzické uzdravenie a som presvedčený, že nikde inde by nedostala lepšiu starostlivosť. No ja sa obávam o jej psychický stav a rád by som zasiahol v ranom štádiu. Som pripravený poskytnúť vám všetku pomoc."

„Rozumiem."

„V prvom rade ju potrebujem navštíviť, aby som mohol zhodnotiť jej stav."

„Rozumiem. No neviem vám vyjsť v ústrety."

„Prosím?"

„Ako som vám už povedal, je zatknutá. Ak chcete začať s jej psychiatrickou liečbou, musíte sa obrátiť na vyšetrovateľku Jervasovú, ktorá rozhoduje, a musí sa tak udiať po dohode s Annikou Gianniniovou, advokátkou Salanderovej. Ak máte záujem vypracovať súdno-psychiatrický posudok, potrebujete poverenie súdu."

„Práve byrokratickým problémom som sa chcel vyhnúť."

„Áno, no ja nesiem zodpovednosť. Ak má byť v dohľadnom čase postavená pred súd, musíme mať jasno vo všetkých opatreniach, ktoré sme vykonali. A preto musíme voliť byrokratický postup."

„Chápem. Tak vám teda prezradím, že ma už o jej psychiatrický posudok požiadal Richard Ekström zo Štokholmu. Bude ho potrebovať žaloba pred začiatkom procesu."

„Výborne. Vďaka tomu získate povolenie na návštevu bez toho, aby sme museli obchádzať pravidlá."

„No kým budeme riešiť papierovačky, jej stav sa môže zhoršiť. Zaujíma ma len jej zdravie."

„Aj mňa," prikývol Jonasson. „A medzi nami vám prezradím, že som si nijaké prejavy jej psychickej choroby nevšimol. Je doráňaná a pod tlakom. No nevnímam ju ani v najmenšom ako schizofrenickú osobu, ani ako človeka s paranoidnými prejavmi."

DOKTOR TELEBORIAN sa ešte chvíľu snažil Andersa Jonassona presvedčiť, aby zmenil svoje rozhodnutie. Keď pochopil, že to skúša márne, náhle vstal a rozlúčil sa.

Jonasson dlho zamyslene hľadel na prázdnu stoličku, kde ešte pred chvíľou sedel Teleborian. Na fakte, že ho iný lekár požiadal o radu a vyjadril postoj k liečbe pacienta, nebolo nič nezvyčajné. No týkalo sa to takmer výlučne lekárov, ktorí pacienta liečili v danej oblasti už predtým. Nikdy doteraz ešte nezažil situáciu, aby mu do kancelárie vletel nejaký psychiater a takmer trval na tom, že musí navštíviť pacienta, ktorého očividne už roky nevidel, a obchádzal pritom všetky predpísané pravidlá. Po chvíli sa pozrel

na hodinky. O chvíľu bude sedem. Vzal telefón a vyťukal číslo Martiny Kahlgrenovej, psychologičky a odborníčky, ktorú nemocnica Sahlgrenska ponúkala svojim pacientom na konzultácie.

„Ahoj, predpokladám, že už nie si v práci, však?“

„Nič sa nedeje. Som doma. O čo ide?“

„Len som tak rozmýšľal. Ty si sa rozprávala s našou pacientkou Lisbeth Salanderovou. Vieš mi povedať, aký máš z nej pocit?“

„Hm. Trikrát som ju navštívila, ponúkla som sa jej na rozhovor. Správala sa priateľsky, no rozhodne ma odmietla.“

„Aký si z nej mala dojem?“

„Ako to myslíš?“

„Martina, viem, že nie si psychiater, no si múdry a rozumný človek. Aký dojem na teba urobila?“

Kahlgrenová na chvíľu zaváhala.

„Neviem, ako ti mám odpovedať. Dvakrát som ju videla, keď bola u nás ešte dosť krátko, a bola na tom tak zle, že som sa k nej v podstate ani nedostala. Potom som ju navštívila raz pred týždňom na žiadosť Heleny Endrinovej.“

„Prečo ťa o to Helena požiadala?“

„Lisbeth bude o chvíľu zdravá. Väčšinu dňa len leží a civie do stropu. Chcela, aby som ju videla.“

„A čo sa stalo?“

„Predstavila som sa. Niekoľko minút sme sa rozprávali. Pýtala som sa jej, ako sa má a či chce so mnou hovoriť. Povedala, že nechce. Spýtala som sa jej, či jej nejako môžem pomôcť. Poprosila ma o škatuľku cigariet.“

„Bola nervózna alebo nepriateľská?“

Kahlgrenová sa zamyslela.

„Nie, to by som netvrdila. Bola pokojná, no udržiavala si odstup. Jej prosbu o prepašovanie cigariet som vnímala skôr ako žart než vážnu žiadosť. Spýtala som jej, či nechce niečo na čítanie, či jej nemám doniesť nejaké knihy. Najprv nechcela, potom sa spýtala, či nemám nejaké vedecké časopisy o genetike a výskume mozgu.“

„O čom?“

„O genetike.“

„O genetike?“

„Áno. Povedala som jej, že v knižnici majú nejaké populárno-vedecké knihy, to ju však nezaujímalo. Vraj už na tú tému niečo čítala, spomenula knihy, o ktorých som v živote nepočula. Zaujímal ju skutočný výskum.“

„Aha,“ vydýchol zaskočený Jonasson.

„Tak som musela konštatovať, že v knižnici pre pacientov nijaké vyslovene odborné knihy nenájde – máme tam viac lacných detektívok než odbornej literatúry – , no sľúbila som jej, že čosi pohľadám.“

„A našla si?“

„Doniesla som jej niekoľko čísel *Nature* a *New England Journal of Medicine*. Bola spokojná, slušne sa poďakovala, že som si dala toľkú námahu.“

„Ale veď to sú vyslovene odborné časopisy, plné štúdií a čistého výskumu.“

„Číta ich s veľkým záujmom.“

Anders Jonasson chvíľu nehovoril nič.

„Ako by si zhodnotila jej psychický stav?“

„Uzavretá. Absolútne sa so mnou odmieta baviť o svojom súkromí.“

„Považuješ ju za psychicky chorú, maniodepresívnu alebo paranoidnú?“

„Vôbec nie. V opačnom prípade by som zatrúbila na poplach. Je určite svojská, zápasí s veľkými problémami a je pod veľkým stresom. No je pokojná, vecná a zdá sa, že svoju situáciu zvláda.“

„Fajn.“

„Prečo sa pýtaš? Stalo sa niečo?“

„Nie, nič sa nestalo. Len sa v nej celkom nevyznám.“

KAPITOLA 10

Sobota 7. máj – štvrtok 12. máj

MIKAEL ODLOŽIL FASCIKEL s poznámkami, v ktorom Daniel Olofsson zhŕňal svoje göteborské pozorovania. Zamyslene hľadel z okna na prúd ľudí prechádzajúci ulicou Götgatan. Zrejme práve toto sa mu na jeho kancelárii páčilo najviac. Ulica Götgatan bola rušná vo dne v noci a sediac pri okne, nikdy sa necítil sám.

Bol pod tlakom, hoci neriešil nič akútne. Zodpovedne pracoval na článkoch do letného čísla Millennia, no časom pochopil, že na toto množstvo materiálov mu nepostačí ani priestor tematického čísla. Ocitol sa v rovnakej situácii, akú zažil už pri Wennerströmovej afére. Budú musieť vydať knihu. Už teraz mal stopäťdesiat strán materiálu, odhadoval, že do knihy nazbiera tristo až tristopäťdesiat strán.

Jednoduchšiu časť mal už hotovú. Opísal vraždy Mie Bergmanovej a Daga Svenssona a vývoj udalostí, kvôli ktorým našiel ich mŕtve telá práve on. Zhrnul aj dôvody, pre ktoré podozrenie padlo na Lisbeth Salanderovú. Tridsaťsedem strán jednej kapitoly venoval frontálnemu útoku na mediálne prezentovanie udalosti, na prácu Richarda Ekströma a nepriamo na celé policajné vyšetrovanie.

Po zrelej úvahe zmiernil svoju kritiku voči Bublanskému a jeho kolegom. Urobil tak po zhliadnutí záznamu jednej z tlačových konferencií, z ktorého bolo jasné, že Bublanski len s nevôľou prijímal Ekströmove urýchlené závery.

Po úvodných drámach sa vrátil späť v čase a opísal Zalačenkov príchod do Švédska, Salanderovej detstvo a udalosti, ktoré viedli k jej hospitalizácii v Ústave svätého Štefana v Uppsale. Dal si záležať na tom, aby zničil doktora Petra Teleboriana aj zosnulého Gunnara Björcka. Čitateľom predložil posudok súdnych psychiatrov z roku 1991 a vysvetlil im, ako sa Lisbeth Salanderová mohla stať hrozbou pre anonymných štátnych úradníkov, ktorí si za úlohu vzali ochranu ruského zbeha. Citoval korešpondenciu medzi Teleborianom a Björckom.

Pokračoval opisom Zalačenkovej novej identity a jeho skutkov v pozícii gangstra na plný úväzok. Opísal jeho kumpána Ronalda Niedermanna, únos Miriam Wu a zásah Paola Roberta. Napokon zhrnul finále v Gosseberge, počas ktorého zastrelili a pochovali Lisbeth a vo chvíli, keď bol Niedermann už na kolenách, celkom zbytočne prišiel o život policajt.

Potom už príbeh plynul pomalšie. Problém bol v tom, že v ňom zostalo ešte veľa nevyjasnených miest. Gunnar Björck nekonal sám. Za všetky udalosti musí niesť zodpovednosť väčšia skupina ľudí s rozsiahlymi zdrojmi a veľkým vplyvom. Čokoľvek iné by bol nezmysel. Napokon však dospel k záveru, že protiprávne zaobchádzanie s Lisbeth Salanderovou nemohla zastrešovať ani vláda, ani vedenie tajnej polície. Neopieral sa o prehnanú dôveru k štátnej moci, ale o jednoduché poznanie ľudskej povahy. Operácia takéhoto rozsahu s politickou podporou by sa nikdy nedala utajiť. Niekto by na niekoho niečo vytiahol, prezradil detail, následne by sa médiá na Salanderovej prípad už dávno vrhli.

Zalačenkovu skupinu si predstavoval ako malú anonymnú skupinu aktivistov. Nevedel však identifikovať ani jedného jej člena, s výnimkou štyridsaťročného policajta Görana Mårtenssona, ktorý sa teraz venoval špehovaniu Mikaela.

Mikael sa chystal pripraviť knihu do distribúcie na deň otvorenia súdneho procesu s Lisbeth. S Christerom Malmom sa dohodli na mäkkej väzbe, knihu budú v priehľadnom obale distribuovať spolu s letným číslom Millennia za upravenú cenu. Časť úloh položil na plecia aj Henrymu a Malin, ktorí mali napísať texty o dejinách tajnej polície, slávnej afére so zbieraním informácií o komunistoch a ďalších témach.

Súdny proces s Lisbeth Salanderovou bol už nezvratný.

Richard Ekström pripravil obžalobu Lisbeth za ťažké ublíženie na zdraví Maggeho Lundina a ťažké ublíženie na zdraví a pokus o vraždu Karla Axela Bodina, alias Alexandra Zalačenka.

Dátum procesu ešte nestanovil, no od kolegov-novinárov Mikael zachytil informáciu, že Ekström ho plánuje na júl, v závislosti od zdravotného stavu Salanderovej. Mikael si uvedomoval, čo ho k tomu vedie. Súdny proces uprostred najhorúcejšieho leta vždy zostane na okraji pozornosti.

Zahľadel sa na fasádu protiľahlého domu.

Ešte sa to neskončilo. Konšpirácia proti Lisbeth pokračuje. Iným spôsobom sa nedá vysvetliť ani odpočúvanie, ani prepad Anniky, ani krádež spisu z roku 1991. A možno ani Zalačenkova vražda.

No chýbajú mu dôkazy.

Spolu s Malin a Christerom prijali rozhodnutie, že vydavateľstvo Millennium pred súdnym procesom vydá aj Dagovu knihu o obchode so

ženami. Bude lepšie predložiť celý balík naraz, a niet dôvodu otáľať. Naopak – nikdy inokedy by kniha taký záujem nevzbudila. Malin niesla hlavnú zodpovednosť za záverečnú korektúru Dagovej knihy, Henry pomáhal Mikaelovi písať knihu o Salanderovej. Lottie Karimová a Christer Malm (proti svojej vôli) sa tým stali dočasnými redaktormi Millennia a jedinou funkčnou reportérkou zostala Monika Nilssonová. Pri tomto šialenom pracovnom zaťažení musela Malin na napísanie textov osloviť viac externistov. Nebude to lacné, no nemali na výber.

Mikael si do diára poznačil, že s Dagovou rodinou musí doriešiť práva na vydanie jeho knihy. Zistil, že Dagovi rodičia bývajú v Örebro a sú jedinými dedičmi. Na vydanie knihy v Dagovom mene vlastne nepotreboval súhlas, no aj tak plánoval navštíviť Örebro a osobne ich požiadať o povolenie. Pod tlakom iných povinností to neustále odsúval, no blížil sa čas, keď bude musieť dotiahnuť aj tento detail.

POTOM MU ZOSTÁVALI už len stovky ďalších detailov. Napríklad spôsob, akým bude v textoch pristupovať k Lisbeth. Pred definitívnym rozhodnutím by sa s ňou mal porozprávať osobne. Lisbeth mu musí dovoliť povedať pravdu, alebo aspoň čiastočnú pravdu. No osobný rozhovor neprichádzal do úvahy – zatknutú Lisbeth nesmel nikto navštevovať.

V tomto ohľade nemohol čakať pomoc ani od Anniky, ktorá sa otrocky držala pravidiel a nemala záujem stať sa poslíčkom Mikaelových záhadných odkazov. Annika mu z rozhovorov so svojou klientkou neprezradila nič s výnimkou pasáží o sprisahaní, kde potrebovala pomoc. Frustrovalo ho to, no uvedomoval si, že koná správne. Mikael tak nemal potuchy, či Lisbeth Annike prezradila, že ju jej bývalý poručník znásilňoval a že sa mu pomstila vytetovaním nezvyčajného odkazu na brucho. Kým to nespomenie Annika, nesmie tak urobiť ani on.

Najväčším problémom však bola Lisbethina izolácia. Lisbeth bola počítačový expert a skvelý hacker. O tom vedel Mikael, Annika nie. Mikael sľúbil Lisbeth, že jej tajomstvo nikdy neprezradí, a svoj sľub dodržal. Teraz však mimoriadne potreboval jej schopnosti.

A tak sa musí s Lisbeth nejakým spôsobom skontaktovať.

Vzdychol si, opäť otvoril Olofssonov fascikel a vytiahol z neho dva hárky. Kópia pasu istého Idrisa Ghidiho, narodeného roku 1950. Fúzatý chlapík s olivovou pokožkou a čiernymi, na spánkoch prešedivenými vlasmi.

Na druhom hárku si prečítal jeho stručný životopis.

Ghidi bol kurdský utečenec z Iraku. Daniel Olofsson o ňom zistil podstatne viac informácií než o komkoľvek inom, keďže Ghidimu sa istý

čas venovali aj médiá a jeho meno sa zjavilo v niekoľkých článkoch v mediálnom archíve.

Narodil sa roku 1950 v severoirackom Mosule, vyštudoval za inžiniera a stal sa súčasťou veľkého ekonomického pokroku sedemdesiatych rokov. Roku 1984 začal učiť na mosulskom gymnáziu. Politicky sa neangažoval. Žiaľ, ako Kurd bol v Saddámovom Iraku automaticky potenciálnym zločincom. V októbri 1987 jeho otca obvinili z prokurdských aktivít a bez ďalšieho spresnenia jeho zločinov ho pravdepodobne v januári 1988 popravili. O dva mesiace neskôr iracká tajná polícia zatkla Ghidiho vo chvíli, keď práve začínal prednášku o spôsobe stavania mostných konštrukcií. Odviekli ho do mosulského väzenia, kde ho jedenásť mesiacov mučili, aby si vynútili priznanie. Ghidi netušil, k čomu sa má priznať, a tak mučenie pokračovalo.

V marci 1989 Ghidiho strýko zaplatil sumu asi päťtisíc eur miestnemu vodcovi strany Baath, čo ten pokladal za dostatočnú kompenzáciu škôd, ktoré irackému štátu napáchal Idris Ghidi. Dva dni nato ho prepustili a odovzdali do strýkovej opatery. V deň, keď sa dostal na slobodu, vážil tridsaťdeväť kilogramov a nevládal chodiť. Krátko predtým mu rozdrvili panvu, aby v budúcnosti nemohol pobehovať po Iraku a napáchať viac škôd.

Idris Ghidi niekoľko týždňov zápasil so smrťou. Keď sa napokon jeho telo rozhodlo prežiť, strýko ho presťahoval na svoj statok asi šesťdesiat kilometrov od Mosulu. V priebehu leta zozbieral sily a dokázal sa s pomocou bariel postaviť na nohy. Jasne si uvedomoval, že sa už nikdy celkom nepozviecha. Otázkou zostávalo už len to, čo bude robiť ďalej. V auguste mu dvoch bratov z ničoho nič zatkla tajná polícia. Už nikdy ich nemal uvidieť. Mohol iba tušiť, že ležia pod pieskom Mosulu. V septembri sa strýko dozvedel, že Idrisa opäť hľadá Husajnova polícia. Vtedy sa obrátil na nejakého anonymného parazita, ktorý za tritisíc eur Idrisa previezol cez hranicu do Turecka a na falošný pas ďalej do Európy.

Idris Ghidi pristál na štokholmskom letisku Arlanda devätnásteho októbra 1989. Nevedel ani slovo po švédsky, no dostal pokyn okamžite zamieriť na políciu a požiadať o politický azyl, čo lámanou angličtinou aj urobil. Odviezli ho do utečeneckého tábora v meste Upplands-Väsby, kde strávil najbližšie dva roky, kým prisťahovalecký úrad nerozhodol, že dôvody Idrisa Ghidiho na udelenie politického azylu vo Švédsku nie sú dostatočné.

V tom čase už Idris hovoril po švédsky a rozdrvenú panvu mu operovali lekári. Operovali ho dvakrát a dnes sa už vedel pohybovať bez bariel. Práve v tom čase sa vo Švédsku diskutovalo o utečeneckom tábore v Sjöbo, na prisťahovalcov útočili atentátnici a Bert Karlsson založil pravicovú extrémistickú stranu Nová demokracia.

Bezprostredným dôvodom, pre ktorý sa Ghidi dostal na stránky novín, bol okamih, keď jeho advokát v hodine dvanástej predstúpil pred novinárov a informoval ich o jeho situácii. V Ghidiho prípade sa začali angažovať aj ďalší Kurdi vo Švédsku, medzi nimi aj členovia mocnej rodiny Baksiovcov. Organizovali protestné zhromaždenia, formulovali petície ministerke Birgit Friggebovej. Pozornosť médií viedla k tomu, že úrad prehodnotil svoje rozhodnutie a Ghidimu udelil povolenie na pobyt aj prácu vo Švédskom kráľovstve. V januári 1992 odišiel z utečeneckého tábora Upplands-Väsby ako slobodný človek.

Po prepustení sa začala nová etapa jeho života. Musel si hľadať prácu a zároveň chodiť na rehabilitácie zlomenej panvy. Čoskoro pochopil, že diplom stavebného inžiniera, dlhoročné skúsenosti a výborné akademické výsledky neznamenajú nič. Najbližšie roky sa živil ako roznášač novín, umývač riadu, upratovač a taxikár. Noviny musel prestať roznášať, lebo nevládal kráčať po schodoch tak rýchlo, ako si jeho práca vyžadovala. Prácu taxikára mal rád – až na dve veci. Nemal potuchy o cestnej sieti štokholmského kraja a nedokázal sedieť dlhšie než hodinu bez toho, aby sa bolesť panvy stala neznesiteľnou.

V máji 1998 sa presťahoval do Göteborgu. Zľutoval sa nad ním nejaký vzdialený príbuzný a ponúkol mu stálu prácu v svojej upratovačskej firme. Idris Ghidi nebol schopný pracovať na plný úväzok, a tak dostal polovičný úväzok v nemocnici Sahlgrenska, s ktorou mala firma príbuzného kontrakt. Šesť dní do týždňa tak trávil umývaním podláh nemocničných chodieb, medzi inými aj chodby 11C.

Mikael Blomkvist dočítal jeho životopis a zahľadel sa na Ghidiho fotografiu v pase. Potom sa prihlásil do mediálneho archívu a stiahol si niekoľko článkov o Ghidim. Pozorne si ich prečítal. Zapálil si cigaretu. Po Erikinom odchode sa na zákaz fajčenia v redakcii rýchlo zabudlo. Henry si dokonca už trúfol nechať na písacom stole položený popolník.

Napokon Mikael vzal list papiera, ktorý Olofsson popísal informáciami o doktorovi Andersovi Jonassonovi. So zvrašteným čelom si ho pozorne prečítal.

MIKAEL BLOMKVIST nevidel auto s ešpézetkou KAB a ani nemal pocit, že ho sledujú, no keď v pondelok vyšiel z univerzitného kníhkupectva, vošiel bočným vchodom do obchodného domu NK. Ten, kto by sa ho v tlačenici obchodného domu dokázal držať, by musel mať nadpozemské schopnosti. Vypol si oba mobilné telefóny a cez Galériu prešiel na námestie Gustav Adolfs Torg, odkiaľ popri parlamente vstúpil do uličiek Starého mesta.

Nikto mu nebol v pätách. Niekoľkokrát prudko odbočil, kým neprišiel na správnu adresu a nezaklopal na dvere vydavateľstva Svartvitt.

Bolo pol tretej popoludní. Mikael sa neohlásil, no redaktor Kurdo Baksi bol v redakcii, a keď zbadal Mikaela, rozžiaril sa.

„No ahoj," srdečne ho pozdravil. „Už dlho si sa neukázal."

„Teraz som tu."

„To áno, no nebol si tu tri roky."

Podali si ruky.

Baksiho poznal od osemdesiatych rokov. Mikael bol jedným z mála ľudí, ktorí Kurdovi Baksimu pomáhali rozbiehať časopis Svartvitt v náklade, ktorý načierno tlačili v odborovej tlačiarni. Kurda pri tom nachytal neskorší lovec pedofilov z organizácie *Zachráňte deti* Per-Erik Åström, ktorý v osemdesiatych rokoch pracoval v odboroch ako šéf jedného z výborov. Raz v noci Åström prišiel do kopírovacej miestnosti a našiel tam kopy vytlačených papierov s pomerne zaskočeným Baksim. Åström sa pozrel na zle graficky upravenú titulnú stránku a konštatoval, že takto časopis vyzerať nemôže. Následne vytvoril logo, ktoré sa na pätnásť rokov stalo symbolom časopisu, než zanikol a pretvoril sa na rovnomenné vydavateľstvo. Mikael v tom čase absolvoval nenávidené obdobie ako tlačový hovorca odborov. Per-Erik Åström ho prehovoril na čítanie korektúr a pomoc časopisu pri redigovaní textov. Odvtedy boli s Baksim priatelia.

Mikael si sadol na pohovku, Kurdo Baksi mu z automatu na chodbe priniesol kávu. Chvíľu sa zhovárali o nepodstatných veciach, ako to ľudia, ktorí sa stretli po rokoch, zvyknú, no neustále ich pritom vyrušovalo zvonenie Kurdovho telefónu a jeho krátke telefonáty v kurdčine, možno v turečtine či arabčine, respektíve v jazyku, ktorému Mikael nerozumel. Tak to bývalo vo vydavateľstve aj predtým. Kurdovi volali ľudia z celého sveta.

„Zlatý môj Mikael, vyzeráš utrápene. Čo máš na srdci?" spýtal sa napokon Kurdo Baksi.

„Môžeš si na päť minút vypnúť telefón, aby sme sa mohli porozprávať nerušene?"

Kurdo si vypol mobil.

„Dobre… potrebujem pomoc. Dôležitá služba, ktorú musíš vykonať ihneď a mimo tejto miestnosti ju pred nikým nesmieš spomenúť."

„Hovor."

„Roku 1989 z Iraku do Švédska prišiel kurdský utečenec Idris Ghidi. Keď mu hrozilo vyhostenie, pomohla mu tvoja rodina a napokon dostal povolenie na pobyt. Neviem, či mu pomohol tvoj otec alebo iný príbuzný."

„Bol to strýko Mahmut Baksi. Idrisa poznám. Čo sa s ním stalo?"

„Nič. Pracuje v Göteborgu. Potrebujem od neho jednoduchú vec. Som ochotný mu zaplatiť."

„O čo ide?“

„Kurdo, mám tvoju dôveru?“

„Samozrejme. Vždy sme boli priatelia.“

„Služba, ktorú potrebujem, znie trochu zvláštne. Nechcem ti povedať, načo to chcem, no uisťujem ťa, že nejde o nič ilegálne, a nespôsobí to problém ani tebe, ani Idrisovi.“

Kurdo pozorne hľadel na Mikaela.

„Rozumiem. A nechceš mi povedať, o čo ide.“

„Čím menej ľudí o tom bude vedieť, tým lepšie. Od teba potrebujem kontakt, aby ma Idris vypočul.“

Kurdo sa na chvíľu zamyslel. Potom prešiel k pracovnému stolu a otvoril diár. Chvíľu v ňom listoval, kým našiel telefónne číslo Idrisa Ghidiho. Rozhovor sa viedol v kurdčine. Mikael mu z výrazu tváre čítal, že si najprv vymenili zopár zdvorilostných fráz. Potom zvážnel a vysvetlil mu, o čo ide. Po chvíli sa obrátil k Mikaelovi.

„Kedy sa s ním chceš stretnúť?“

„Ak mu to vyhovuje, v piatok popoludní. Spýtaj sa ho, či ho môžem navštíviť uňho doma.“

Kurdo sa s ním ešte chvíľu zhováral, potom hovor ukončil.

„Idris Ghidi býva v Angerede,“ obrátil sa na Mikaela. „Máš adresu?“

Mikael prikývol.

„Bude doma v piatok o piatej popoludní. Si vítaný.“

„Kurdo, ďakujem ti.“

„Pracuje ako upratovač v nemocnici Sahlgrenska,“ konštatoval.

„Viem.“

„Nemohla mi uniknúť informácia, že si nejakým spôsobom zapletený do prípadu tej Salanderovej.“

„To je pravda.“

„Postrelili ju.“

„Áno.“

„Pokiaľ viem, leží v nemocnici Sahlgrenska.“

„Aj to je pravda.“

Kurdo Baksi tiež nebol včerajší.

Pochopil, že Blomkvist sa chystá urobiť čosi na hrane zákona, napokon, tým aj bol známy. Poznal ho od osemdesiatych rokov. Nikdy sa nestali najlepšími priateľmi, no nikdy sa ani nepohádali, a Mikael mu pomohol vždy, keď to potreboval. Počas všetkých tých rokov vypili spolu nejedno pivo, keď na seba natrafili v krčme či na nejakom žúre.

„Stanem sa súčasťou niečoho, o čom by som mal vedieť?“ spýtal sa Kurdo.

„Nestaneš. Jedinou tvojou úlohou bolo predstaviť ma svojmu známemu. A opakujem… nepožiadam Idrisa Ghidiho o nič protizákonné."

Kurdo prikývol. Táto záruka mu stačila. Mikael vstal.

„Som tvojím dlžníkom."

„Všetci sme jeden druhému dlžníkmi," pokýval hlavou Kurdo Baksi.

HENRY CORTEZ položil slúchadlo a zaťukal po stole prstami tak silno, až naňho Monika Nilssonová podráždene zagánila. Hneď pochopila, že nad niečím rozmýšľa. Uvedomovala si, že je nervózna, a rozhodla sa, že svoju nervozitu si nevyvŕši na ňom.

Monika chápala, že Blomkvist s Cortezom, Malin a Christerom Malmom pracujú na príbehu Salanderovej, kým ona a Lottie Karimová majú odviesť čiernu robotu na časopise, ktorému od Erikinho odchodu chýbala vedúca osobnosť. Malin bola fajn, chýbali jej však skúsenosti a Erikina pevná ruka. A Cortez bol mladé ucho.

Jej nervozita nesúvisela s tým, že by mala pocit, že ju odsunuli na vedľajšiu koľaj, alebo že by chcela robiť ich prácu – to ani náhodou. Jej úlohou bolo v mene Millennia kontrolovať vládu, parlament a štátne úrady. Tú prácu mala rada. Okrem toho mala každý druhý týždeň plné ruky práce s písaním analýz pre istý odborový časopis a s dobrovoľníckou prácou pre Amnesty International. Súčasťou jej života nebola predstava o pozícii šéfredaktorky Millennia, o dvanástich hodinách práce denne a obetovaní sviatkov aj víkendov.

Uvedomovala si však, že niečo sa v Millenniu zmenilo. Časopis sa jej akosi odcudzil. No nedokázala pomenovať, čím to je.

Mikael bol nezodpovedný ako vždy, keď mizol na svojich záhadných cestách, kedy sa mu zachcelo. Bol síce spoluvlastníkom Millennia a mohol si sám určovať, čo chce robiť, no trochu zodpovednosti by mu neuškodilo.

Christer Malm ako druhý spolumajiteľ pomáhal v kancelárii asi toľko, ako keby sedel na dovolenke. Nepochybne mal talent, dokázal Eriku zastúpiť vždy, keď to bolo potrebné, no zväčša vykonával len to, čo rozhodli iní. Vedel čarovať s grafickými formami a vzhľadom časopisu, no pri plánovaní čísla nepomohol ani čiarkou.

Monika sa zamračila.

Nie, je nespravodlivá. Prekážalo jej to, že sa v redakcii niečo udialo. Mikael pracoval s Malin a Henrym a všetci ostatní boli mimo. Tí traja vytvorili vnútorný kruh a zatvárali sa v Erikinej… Malininej miestnosti, z ktorej neskôr vychádzali mlčky. Za Eriky bol časopis vždy o kolektíve. Monika nevedela, čo sa stalo, no chápala, že stojí bokom.

Mikael pracoval na príbehu Salanderovej a ani slovom sa nezmienil, o čo v ňom ide. Na druhej strane to nebolo nič nezvyčajné. Nikomu nič neprezradil ani o prípade Wennerströma – nevedela o ňom ani Erika –, no teraz mal aj sprisahancov Henryho s Malin.

Monika bola jednoducho podráždená. Potrebovala dovolenku. Potrebovala na istý čas vypadnúť. Zbadala, že Henry si oblieka menčestrové sako.

„Idem sa na chvíľu prejsť," vysvetlil. „Môžeš Malin odkázať, že o dve hodiny som naspäť?"

„Čo sa deje?"

„Myslím, že som na niečo prišiel. Veľmi dobrá téma. Záchodové misy. Chcem si niečo overiť, no ak sa mi to potvrdí, máme výborný text do júnového čísla."

„O záchodových misách?" začudovala sa Monika.

ERIKA BERGEROVÁ zaťala zuby a odložila text o blížiacom sa súdnom procese s Lisbeth Salanderovou. Dva stĺpčeky sa mali zjaviť na piatej strane správ z domova. Ešte minútu si ho čítala, potom našpúlila pery. Bolo pol štvrtej, štvrtok. V denníku pracovala už dvanásty deň. Vzala telefón a zavolal šéfovi spravodajstva Andersovi Holmovi.

„Ahoj, tu je Erika. Prídeš, prosím, ihneď aj s Johannesom Friskom do mojej kancelárie?"

Položila a trpezlivo čakala, kým do jej sklenenej klietky vstúpili Holm s Friskom. Erika sa pozrela na hodinky.

„Dvadsaťdva," konštatovala.

„Čo?" zarazil sa Holm.

„Dvadsaťdva minút. Dvadsaťdva minút ti trvalo vstať od stola, prejsť pätnásť metrov k Friskovmu stolu a dotiahnuť sa sem."

„Povedala si, že to neponáhľa. Mám dosť veľa práce."

„Nepovedala som, že to neponáhľa. Povedala som, že máš prísť aj s Johannesom Friskom ku mne. Povedala som ihneď a vtedy myslím ihneď, nie večer, nie budúci týždeň, alebo kedy sa ti zachce zdvihnúť riť zo stoličky."

„Moment, myslím si, že…"

„Zavri dvere."

Počkala, kým Holm za sebou zatvoril dvere. Erika naňho mlčky hľadela. Ako vedúci spravodajstva bol nepochybne mimoriadne schopný, jeho úloha spočívala v tom, aby sa stránky denníka každý deň plnili správnymi, zrozumiteľne napísanými textami v takom zložení a poradí, na akom sa

dohodli pri rannom stretnutí. Anders Holm tak denne žongloval s neskutočným množstvom úloh. A nikdy mu nijaká loptička nepadla.

Problém však spočíval v tom, že dôsledne ignoroval akékoľvek Erikine rozhodnutia. Dva týždne sa snažila nájsť systém, v ktorom by mohli spolupracovať. Správala sa priateľsky a rozumne, skúšala to s priamymi pokynmi, vyzývala ho, aby rozmýšľal sám, jednoducho robila všetko preto, aby pochopil, ako chce denník formovať ona.

Nič nepomáhalo.

Článok, ktorý popoludní odmietla, sa aj tak večer, keď odišla domov, dostal do vydania. *Padol nám jeden text, musel som to miesto niečím zaplniť.*

Titulok, o ktorom rozhodla Erika, z ničoho nič zmizol a bol nahradený čímsi celkom iným. Nie vždy išlo o zmenu k horšiemu, no stala sa bez konzultácie s ňou. A dialo sa to demonštratívne a okato.

Vždy išlo o detaily. Redakčná porada sa zrazu posunula zo 14.00 na 13.50 bez toho, aby ju informoval. Keď dorazila, väčšinu rozhodnutí už prebrali. *Prepáč… zabudol som ti povedať.*

Erika za nič na svete nevedela pochopiť, prečo k nej Anders Holm zaujal tento postoj. Pochopila však, že rukavičky a priateľské reakcie nie sú na mieste. Doteraz svoje podráždenie nedávala najavo pred ostatnými kolegami a snažila sa problém riešiť medzi štyrmi očami. Nič to však nepomáhalo, preto prišiel čas vyjadriť sa jasnejšie, tentoraz pred kolegom Johannesom Friskom, čo garantovalo, že o obsahu rozhovoru bude čoskoro vedieť celá redakcia.

„Keď som nastupovala, ako prvú vec som vás informovala, že mám osobitný záujem na všetkom, čo má niečo spoločné s Lisbeth Salanderovou. Vysvetlila som vám, že chcem vedieť o každom plánovanom článku vopred a každý jeden článok potrebujem odobriť. Pripomínala som vám to už aspoň desaťkrát, naposledy na redakčnom stretnutí v piatok. Čo z toho ste nepochopili?“

„Všetky texty, ktoré plánujeme alebo na ktorých pracujeme, sú v dennom súhrne v intranete. Vždy ti ich posielame. Máš všetky informácie.“

„Nezmysel. Keď som dnes ráno dostala do schránky noviny, mali sme Salanderovú na tri stĺpčeky a vývoj udalostí v Stallarholmene na prvej strane.“

„Písala to Margaréta Orringová. Je externistka, text nám dodala až o siedmej večer.“

„Margaréta Orringová redakciu telefonicky informovala už o jedenástej predpoludním. Ty si to schválil a poveril ju úlohou o pol dvanástej. A na stretnutí o druhej popoludní si to ani slovom nespomenul.“

„Nájdeš to v maili.“

„Aha, tak v maili je toto: *Margaréta Orringová, interview so žalobkyňou Martinou Franssonovou. Téma: zhabanie narkotík vo Švédsku.*“

„Text vychádzal z rozhovoru s Franssonovou o zhabaní anabolických steroidov, za ktoré zatkli člena gangu Svavelsjö MC.“

„Presne tak. A v maili sa Svavelsjö nespomína ani slovom, nie je tam ani zmienka o tom, že rozhovor bude o Maggem Lundinovi, o Stallarholmene, a tým aj o vyšetrovaní Lisbeth Salanderovej.“

„Predpokladám, že sa k tej téme dostali počas rozhovoru…“

„Anders, nechápem prečo, no klameš mi priamo do očí. Hovorila som s Margarétou Orringovou, ktorá text napísala. Jasne ti vysvetlila, na čo sa v tom rozhovore chce zamerať.“

„Je mi ľúto, no zrejme som nepochopil, že sa chce sústrediť na Salanderovú. Text som dostal neskoro večer. Čo som mal robiť, všetko zastaviť? Orringová dodala dobrý článok.“

„V tom sa zhodneme. Je to výborný príbeh. A tvoja tretia lož v priebehu troch minút. Orringová článok dodala o 15.20, dlho predtým, než som odišla domov.“

„Erika, nepáči sa mi tvoj tón.“

„Výborne. A ja ti hovorím, že mne sa nepáči ani tvoj tón, ani tvoje výhovorky, ani tvoje klamstvá.“

„Hovoríš, akoby som proti tebe pripravoval nejakú konšpiráciu.“

„Ešte vždy si mi neodpovedal na otázku. A bod dva: dnes sa mi na písací stôl dostal tento text od Johannesa Friska. Nespomínam si, že by sme sa o druhej o čomsi podobnom rozprávali. Ako je možné, že jeden z našich reportérov strávi celý deň prácou o Salanderovej, a ja o tom neviem?“

Frisk sa zamrvil na stoličke. Múdro sa rozhodol mlčať.

„Takže… pracujeme v novinách. Musia existovať stovky článkov, o ktorých nevieš. V denníku fungujú určité zabehané postupy a všetci sa im musíme prispôsobiť. Nemám čas ani priestor na to, aby som k niektorým témam pristupoval inak.“

„Ja som ťa nežiadala o to, aby si k nim pristupoval inak. Žiadala som po prvé, aby som bola informovaná o všetkých článkoch na tému Salanderová, a po druhé aby všetko, čo na túto tému zverejníme, prešlo mojím schválením. Takže ešte raz, ktorej časti týchto pokynov si nerozumel?“

Anders Holm si vzdychol a nasadil utrápený výraz.

„Dobre,“ kývla Erika. „Tak to poviem ešte jasnejšie. Už sa o tom s tebou nebudem naťahovať. Možno pochopíš nasledovné. Ak sa to stane ešte raz, stiahnem ťa z pozície šéfa spravodajstva. Bude z toho obrovský rozruch, no ty budeš od toho dňa redigovať krížovky. Nestrpím na tvojej pozícii človeka, ktorému nemôžem dôverovať a ktorý podkopáva moje rozhodnutia. Pochopil si?“

Holm rozhodil ruky v geste, ktorým dal jasne najavo, že Bergerovej obvinenia pokladá za dokonale absurdné.

„Pochopil si? Áno, alebo nie?“

„Počul som.“

„Ja som sa pýtala, či si pochopil. Áno, alebo nie?“

„Naozaj si myslíš, že toto ti prejde? Tento denník funguje len vďaka tomu, že ja a ďalších zopár ľudí drie ako o život. Vedenie bude…“

„Vedenie urobí to, čo poviem. Prišla som obnoviť denník. Mám jasne formulovanú úlohu, ku ktorej sme dospeli rokovaním a ktorá obsahuje právomoc pristupovať k dôležitým zmenám aj na riadiacich postoch. Ak si poviem, mám právo dávať výpovede tým, ktorých uznám za neschopných, a priberať novú krv. A Anders, ty sa čoraz viac blížiš k tej prvej kategórii.“

Zmĺkla. Pohľady sa im stretli. Zúril.

„To je všetko,“ kývla hlavou Erika. „Radím ti, aby si dôkladne pouvažoval nad tým, o čom sme sa dnes zhovárali.“

„Neplánujem…“

„Je to na tebe. To je všetko. Môžeš ísť.“

Zvrtol sa na opätku a zmizol za dverami. Videla, ako kráča do kuchynky. Johannes Frisk vstal a chystal sa odísť.

„Johannes, ty nie. Ešte si na chvíľu sadni.“

Vzala jeho text a ešte raz ho prebehla pohľadom.

„Pokiaľ viem, si tu na praxi.“

„Áno. Bol som tu päť mesiacov, toto je posledný týždeň.“

„Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťsedem.“

„Je mi ľúto, že si sa ocitol v tejto paľbe. Povedz mi viac o tomto texte.“

„Dnes ráno som dostal tip, išiel som hneď za pánom Holmom. Povedal mi, aby som po ňom išiel.“

„Dobre. Text je o tom, že polícia vyšetruje podozrenie, že Lisbeth Salanderová bola zapletená do obchodu s anabolickými steroidmi. Má tento príbeh nejakú súvislosť so včerajším textom zo Södertälje, kde sa tiež spomínajú anaboliká?“

„Neviem o tom, no neviem to ani vylúčiť. Toto súvisí s jej vzťahom k boxerovi Paolovi Robertovi a jeho známym.“

„Predáva Paolo Roberto anaboliká?“

„Čo… nie, samozrejme, že nie. Skôr ide o boxerov ako takých. Salanderová zvykla boxovať s rôznymi pochybnými indivíduami. To je však pohľad polície. Nie môj. A vtedy sa zjavila myšlienka, že do obchodu s anabolikami mohla byť zapletená aj ona.“

„Takže celý príbeh sa opiera výlučne o nejakú fámu.“

„Že polícia tú možnosť skúma, nie je fáma. Či majú pravdu, alebo sa mýlia, neviem.“

„Dobre, Johannes. Chcem, aby si vedel, že to, o čom sa bavíme teraz, nemá nič spoločné s mojím vzťahom k Andersovi Holmovi. Myslím si o tebe, že si skvelý reportér. Dobre píšeš a máš cit pre detaily. Ten článok je dobre napísaný. Akurát neverím jeho obsahu.“

„Môžem ťa ubezpečiť, že je správny.“

„A ja ti vysvetlím, prečo si myslím, že je od základov chybný. Odkiaľ si dostal ten tip?“

„Z prostredia polície.“

„Od koho?“

Johannes zaváhal. Jeho odpoveď prišla automaticky. Presne ako všetci novinári na celom svete nechcel menovať svoj zdroj. Na druhej strane Erika Bergerová bola šéfredaktorka, teda jediná osoba, ktorá mala právo od neho tú informáciu žiadať.

„Policajt z úseku násilných trestných činov. Volá sa Hans Faste.“

„Zavolal si mu ty, alebo on volal tebe?“

„On zavolal mne.“

Erika prikývla.

„A prečo si myslíš, že ti volal?“

„Niekoľkokrát som s ním robil rozhovor, keď naháňali Salanderovú. Pozná ma.“

„A vie, že máš dvadsaťsedem rokov a si praktikant. Vie, že ťa môže použiť, keď chce vypustiť informáciu, ktorú chce prokurátor dostať na verejnosť.“

„Áno, to všetko mi je jasné. No dostal som tip z policajného vyšetrovania, dal som si kávu s Fastem a on mi toto povedal. Citoval som ho presne. Čo som mal robiť?“

„Som presvedčená, že si ho citoval správne. Mal si urobiť to, že by si s tou informáciou išiel za Andersom Holmom, ktorý mal zaklopať na moje dvere a vysvetliť mi, čo sa deje, a spoločne by sme sa rozhodli, ako budeme postupovať.“

„Chápem. Ale ja…“

„Ty si dal materiál Holmovi, ktorý je šéf spravodajstva. Postupoval si správne. Prasklo to u Holma. No poďme analyzovať tvoj text. Po prvé, prečo chce Faste dostať túto informáciu na verejnosť?“

Frisk mykol plecom.

„Znamená to, že nevieš, alebo že ti to je jedno?“

„Neviem.“

„Dobre. Ak ti poviem, že celé toto je lož a Salanderová nemá s anabolickými steroidmi nič spoločné, čo povieš potom?“

„Neviem ti dokázať opak."

„Presne tak. Znamená to, že môžeme zverejniť lživý text len preto, že nevieme dokázať opak."

„Nie, máme novinársku zodpovednosť. Vždy sa však pohybujeme na hrane. Nemôžeme nezverejniť nejakú informáciu, keď máme zdroj, ktorý to vyslovene tvrdí."

„Poďme na to filozoficky. Stačí sa nám spýtať, prečo má zdroj záujem túto informáciu zverejniť. Vysvetlím ti, prečo som vydala príkaz, aby sa všetky texty o Salanderovej dostávali do novín cez môj pracovný stôl. O tejto téme mám informácie, ktorými v denníku nedisponuje nikto. Právne oddelenie je informované, že také informácie mám a nesmiem o nich hovoriť. Millennium pripravuje text a ja som zmluvne zaviazaná neprezradiť jeho obsah, hoci už pracujem tu. K tej informácii som sa dostala z pozície šéfredaktorky Millennia a sedím na dvoch stoličkách. Rozumieš?"

„Asi áno."

„A moja informácia z Millennia znamená, že nemám najmenšiu pochybnosť o tom, že táto informácia je lož a jej cieľom je poškodiť Lisbeth Salanderovej pred blížiacim sa súdnym procesom."

„S ohľadom na všetko, čo sa o Salanderovej už odhalilo, je dosť ťažké ešte väčšmi jej poškodiť…"

„Z veľkej časti išlo o lživé a prekrútené odhalenia. Hans Faste patril k hlavným šíriteľom tvrdení, že Lisbeth Salanderová je paranoidná lesba so sklonmi k násiliu, oddávajúca sa satanizmu a sadomasochistickému sexu. Médiá jeho tvrdenia žrali, lebo na prvý pohľad pôsobí ako seriózny zdroj a o sexe píše každý rád. A teraz pokračuje novým tvrdením, ktoré zostane ukotvené v mysliach verejnosti a náš denník ho pomáha šíriť. *Sorry,* ja tú hru nehrám."

„Rozumiem."

„Naozaj? Dobre. Tak to všetko zhrniem do jedinej vety. Tvojím novinárskym poslaním je spochybňovať a kriticky posudzovať tvrdenia iných – nie len automaticky opakovať tvrdenia ľudí, nech sú aj z centrálnych miest štátnej byrokracie. Nikdy na to nezabudni. Píšeš výborne, no talent ti je na nič, keď zabudneš na to, čo je tvojou úlohou."

„Dobre."

„Tento článok zastavujem."

„Okej."

„Neobstojí. Neverím jeho obsahu."

„Rozumiem."

„Neznamená to však, že neverím tebe."

„Ďakujem."

„Preto ťa chcem poslať späť za písací stôl s návrhom na iný text.“

„Aha.“

„Súvisí s mojou dohodou v Millenniu. Nesmiem prezradiť, čo o príbehu Salanderovej viem. Zároveň som šéfredaktorkou denníka, ktorý môže škaredo dopadnúť, keďže moje informácie nemá.“

„Hm.“

„A tak to byť nesmie. Ide o výnimočnú situáciu, ktorá sa týka výlučne Salanderovej. Preto som sa rozhodla jedného reportéra poveriť smerovaním textov tak, aby sme neboli nachytaní na hruškách, keď Millennium text zverejní.“

„A ty si myslíš, že Millennium na tú tému pripravuje niečo mimoriadne?“

„Nemyslím si to. Ja to viem. Millennium má tému, ktorá celý príbeh Salanderovej prevráti naruby. Šaliem, že s tým nemôžem vyjsť ja. Ale to jednoducho nejde.“

„Ale tvrdíš, že si text zastavila preto, lebo vieš, že je nepravdivý… Znamená to, že si už teraz priznala, že v celom príbehu je čosi, čo všetkým ostatným reportérom uniklo.“

„Presne tak.“

„Prepáč, no ťažko sa mi verí, že všetky médiá krajiny by nabehli na takú mínu…“

„Lisbeth Salanderová sa stala terčom mediálnej štvanice. Vtedy prestávajú platiť normálne pravidlá a na stránky novín sa dostane akýkoľvek nezmysel.“

„Takže ty tvrdíš, že Salanderová je iná, než si myslíme.“

„Skús si predstaviť, že je nevinná vo všetkom, z čoho ju obvinili, že celý jej obraz z titulných stránok je hlúposť a za tým všetkým sú celkom iné sily, ktoré sa doteraz nedostali na povrch.“

„Ty toto tvrdíš?“

Erika prikývla.

„A to znamená, že môj text bol len súčasťou kampane proti jej osobe.“

„Presne tak.“

„Ale nemôžeš mi povedať, o čo v skutočnosti ide.“

„Nie.“

Frisk sa chvíľu škrabal po zátylku. Erika trpezlivo čakala.

„Dobre… čo mám teda robiť?“

„Vráť sa k písaciemu stolu a začni rozmýšľať nad iným príbehom. Nestresuj sa, no tesne pred súdnym procesom zverejníme dlhý článok, možno na celú stranu, ktorý bude analýzou pravdivosti všetkých tvrdení o Lisbeth Salanderovej. Začni čítať články z novín a spisuj si všetko, čo sa o nej povedalo. Analyzuj jedno tvrdenie za druhým.“

„Aha…“

„Uvažuj ako reportér. Zisti, kto tvrdenie šíri, prečo ho šíri a komu tým nahráva.“

„No v čase, keď sa súdny proces začne, už nebudem v redakcii. Tento týždeň sa mi končí prax.“

Erika zo zásuvky vytiahla fascikel a položila pred Friska list papiera.

„Práve som ti prax o tri mesiace predĺžila. Do konca týždňa budeš pracovať ako doteraz, od pondelka pokračuješ podľa môjho rozhodnutia.“

„Aha…“

„Ak teda, samozrejme, chceš.“

„Samozrejme, že chcem.“

„Si zmluvne viazaný robiť výskum popri ostatnej redakčnej práci. Podliehaš priamo mne. Salanderovej procesom sa budeš zaoberať v mene celého denníka.“

„Šéf spravodajstva nebude nadšený…“

„Nerob si starosti. Hovorila som s právnikmi a postarala sa o to, aby tam nevznikol problém. No budeš robiť všetko v zákulisí, nič nepôjde do správ. Súhlasíš?“

„Geniálne.“

„Takže… je nám všetko jasné. Vidíme sa v pondelok.“

Mávla mu na pozdrav. Keď zdvihla zrak, videla, ako ju pozoruje Anders Holm. Sklopil zrak a tváril sa, že ju nevidí.

KAPITOLA 11

Piatok 13. máj – sobota 14. máj

MIKAEL SA NIEKOĽKOKRÁT poobzeral okolo seba. Chcel mať istotu, že ho cestou z redakcie Millennia k niekdajšiemu Lisbethinmu bytu na Lundagatan nikto nesleduje. Musí sa ísť do Göteborgu stretnúť s Idrisom Ghidim. Nevedel však, ako sa tam dostať bez toho, aby ho sledovali. Ako prvú možnosť vylúčil vlak, nechcel platiť kreditnou kartou. Zvykol si požičiavať auto od Eriky, teraz to však neprichádzalo do úvahy. Uvažoval nad tým, že poprosí Henryho Corteza, aby mu zohnal auto z požičovne, aj tak by však zanechal za sebou množstvo stôp.

Napokon dospel k prirodzenému riešeniu. Z bankomatu na Götgatan si vybral väčšiu sumu peňazí a Lisbethinými kľúčmi otvoril dvere jej vínovočervenej Hondy, ktorá od marca stála opustená pre jej domom. Upravil si sedadlo, nádrž bola z polovice plná. Vycúval a cez Liljeholmský most vyrazil na cestu E4.

O 14.50 zaparkoval v bočnej ulici k hlavnej göteborskej triede Avenyn. V prvej kaviarni si dal neskorý obed, o 16.10 sa električkou odviezol do Angeredu, kde vystúpil v centre štvrte. Asi dvadsať minúť hľadal Ghidiho dom. Na dohodnuté stretnutie meškal asi desať minút. Idris Ghidi prikríval k dverám, otvoril ich, podal Mikaelovi ruku a pozval ho do spartánsky zariadenej obývačky. Na skrinke vedľa stola, ku ktorému si Mikael sadol, stál asi tucet zarámovaných fotografií. Mikael si ich so záujmom prezeral.

„Rodina," usmial sa Ghidi.

Hovoril so silným prízvukom. Mikaelovi napadlo, že jazykovým testom pri udeľovaní občianstva by zrejme neprešiel.

„Vaši bratia?"

„Dvoch bratov, celkom vľavo, zavraždil v osemdesiatych rokoch Saddám, takisto aj otca v strede. Dvoch strýkov mi Saddám zabil v deväťdesiatych rokoch. Matka zomrela v roku 2000. Tri sestry ešte žijú. Odišli z Iraku. Dve žijú v Sýrii, najmladšia v Madride."

Mikael prikývol. Idris im obom uvaril tureckú kávu.

„Pozdravuje vás Kurdo Baksi.“

Ghidi sa usmial.

„Vysvetlil vám, o čo mi ide?“

„Kurdo mi povedal, že mi chcete dať prácu, no neviem, o čo ide. Hneď na úvod vám poviem, že nelegálnu prácu neberiem. Nemám na to, aby som sa zaplietal do takých vecí.“

Mikael prikývol.

„Pomoc, ktorú od vás potrebujem, nie je protizákonná, je len nezvyčajná. Potrvá niekoľko týždňov a musíte sa jej venovať každý deň. Na druhej strane postačí, ak jej každý deň venujete niekoľko minút. Som ochotný platiť vám za to tisíc korún týždenne. Peniaze vám dám z vlastného vrecka, daňová kontrola sa o nich nedozvie.“

„Rozumiem. Čo mám robiť?“

„Pracujete ako upratovač v nemocnici Sahlgrenska.“

Idris prikývol.

„Jednou z vašich pracovných úloh je každý deň – alebo ak som to správne pochopil, šesť ráz do týždňa – upratovať chodbu 11C, jednotku intenzívnej starostlivosti.“

Idris opäť kývol hlavou.

„Chcem od vás toto.“

Mikael sa predklonil a vysvetlil mu svoj plán.

RICHARD EKSTRÖM zamyslene pozoroval návštevníka. S komisárom Georgom Nyströmom sa stretol už tretí raz. Hľadel na jeho zvráskavenú tvár, orámovanú krátkou sivou šticou. Georg Nyström ho po prvý raz navštívil niekoľko dní po vražde Zalačenka. Legitimoval sa ako zamestnanec tajnej polície. Dlho sa spolu rozprávali.

„Je dôležité, aby ste si uvedomili, že sa nijakým spôsobom nesnažím ovplyvňovať vaše rozhodnutia ani váš pracovný postup,“ zopakoval Nyström.

Ekström prikývol.

„Chcem zdôrazniť aj to, že sa za nijakých okolností verejnosť nesmie dozvedieť o informáciách, ktoré vám poskytnem.“

„Rozumiem.“

Ak by bol Ekström úprimný, musel by priznať, že ničomu nerozumie, nechcel však vyzerať ako idiot, preto sa na nič nepýtal. Pochopil, že v prípade Zalačenko je dôležité postupovať mimoriadne obozretne. Uvedomil si aj neformálnosť Nyströmových návštev, hoci mali požehnanie vedenia tajnej polície.

„Ide o životy ľudí," vysvetlil mu Nyström už na prvej návšteve. „Z našej strany sme celý prípad Zalačenko označili pečiatkou tajné. Môžem potvrdiť, že ide o zbeha sovietskej vojenskej rozviedky a jednu z kľúčových postáv ruskej ofenzívy na Západnú Európu v sedemdesiatych rokoch."

„Aha… to sa zhoduje s Blomkvistovým tvrdením."

„V tomto ohľade má Blomkvist pravdu. Je to novinár a v svojej práci narazil na jedno z najväčších tajomstiev v histórii švédskej obrannej politiky."

„Zverejní to."

„Samozrejme. Bude postupovať v zmysle všetkých pozitív aj negatív práce médií. Žijeme v demokracii, prácu masmédií nemôžeme nijako ovplyvniť. Žiaľ, nevýhoda je v tom, že Blomkvist pozná len zlomok pravdy o Zalačenkovi a mnohé jeho informácie sú nesprávne."

„Rozumiem."

„Blomkvist nechápe, že po zverejnení pravdy o Zalačenkovi dokážu Rusi identifikovať našich informátorov a naše pramene v Rusku. Ohrozujeme tým ľudí, ktorí v prospech demokracie riskujú vlastné životy."

„Nie je Rusko dnes už demokraciou? Keby to bolo za komunizmu…"

„Nerobte si ilúzie. Hovoríme o ľuďoch, ktorí sa voči Rusku previnili špionážou – nijaký režim na svete čosi také neakceptuje, aj keď sa to stalo pred mnohými rokmi. A mnohí z našich ľudí sú aktívni dodnes…"

Všetkých aktívnych agentov si Nyström vymyslel, to však Ekström nemohol vedieť. Nyströmovým slovám musel veriť. Nedokázal si pomôcť – lichotilo mu, že sa mu niekto zdôveril s informáciou, ktorá bola pod takou vysokou ochranou utajenia. Trochu ho prekvapilo, že sa švédskej tajnej polícii podarilo v takom rozsahu preniknúť do ruskej obrany, no bolo mu jasné, že ide o informáciu, ktorú nesmie nikomu prezradiť.

„Keď som dostal za úlohu vás kontaktovať, dôkladne sme si vás preverili," pokračoval Nyström.

Pokušiteľ sa vždy musí zamerať na slabiny človeka. Slabinou Ekströma bolo jeho presvedčenie o vlastnej dôležitosti, okrem toho mu – ako každému – pochvaly lichotili. Bolo dôležité dať mu pocit vyvoleného človeka.

„A konštatovali sme, že ste človekom, ktorý požíva veľkú dôveru v radoch polície… a, samozrejme, aj vo vládnych kruhoch," dodal Nyström.

Ekström sa zatváril spokojne. Ak mu dôverujú nemenované kruhy v radoch polície, to mu bez ďalších slov dáva istotu, že ak bude postupovať správne, môže očakávať vďaku. Sľubné pre budúcu kariéru.

„Rozumiem… o čo vám vlastne ide?"

„Jednoducho povedané, mojou úlohou je poskytovať vám diskrétne informácie. Určite ste pochopili, aký neskutočne zložitý je tento príbeh. Na

jednej strane prebieha vyšetrovanie v zmysle zákona. Nikto… ani vláda, ani tajná polícia, ani nikto iný do vyšetrovania nesmie zasahovať. Vašou úlohou je nájsť vinníkov a následne ich potrestať. V právnom štáte niet dôležitejšej úlohy."

Ekström prikývol.

„Na druhej strane by odhalenie pravdy o Zalačenkovi znamenalo národnú katastrofu nepredstaviteľných rozmerov."

„Aký je teda cieľ vašej návštevy?"

„V prvom rade vás chcem upozorniť na delikátnosť celej situácie. Domnievam sa, že od druhej svetovej vojny sa naša krajina ešte nenachádzala v takej vypätej situácii. Dovolím si povedať, že osud Švédska máte vo svojich rukách."

„Kto je váš šéf?"

„Je mi ľúto, no mená ľudí, ktorí na tomto prípade pracujú, vám nemôžem prezradiť. Môžem vám povedať len toľko, že moje inštrukcie prichádzajú z najvyšších kruhov."

Panebože. Oroduje v mene vlády. Nesmie to však povedať, znamenalo by to politickú katastrofu.

Nyström postrehol, že Ekström návnadu zhltol.

„A môžem vám byť aj vo všetkom nápomocný. Mám mimoriadne právomoci osobne zvážiť, do akej miery vás smiem zasvätiť do najutajenejšieho tajomstva našej krajiny."

„Aha."

„Znamená to toľko, že keď sa budete chcieť spýtať na čokoľvek, obrátite sa na mňa. V tajnej polícii nekontaktujte nikoho, iba mňa. Mojou úlohou je sprevádzať vás týmto labyrintom a ak vznikne konflikt rôznych záujmov, pokúsime sa nájsť riešenie."

„Rozumiem. V takom prípade musím vyjadriť vďaku vám aj vašim kolegom."

„Chceme, aby súdny proces napriek tejto ťažkej situácii pokračoval."

„Dobre. Uisťujem vás, že budem maximálne diskrétny. S utajenou informáciou nepracujem prvý raz…"

„Nie, o tom vieme."

Ekström mal mnoho otázok, ktoré si Nyström pozorne zapisoval, aby sa ich následne snažil zodpovedať. Počas tretej návštevy mu naozaj poskytol mnoho odpovedí. Najdôležitejšia sa týkala pravdivosti Björckovho spisu z roku 1991.

„To je problém," Nyström sa zatváril ustarostene.

„Možno začnem tým, že od chvíle, keď sa tento spis dostal na svetlo sveta, skupina analytikov vo dne v noci pracuje na posúdení jeho

pravdivosti. Dostávame sa k bodu, keď môžeme robiť závery. No tie sú mimoriadne nepríjemné.“

„Viem si predstaviť. Spis tvrdí, že tajná polícia a psychiater Peter Teleborian konšpirovali v snahe dostať Lisbeth Salanderovú na psychiatriu.“

„Ak je to pravda,“ pousmial sa Nyström.

„Nuž?“

„Nuž, ak by to tak bolo, všetko by sa zjednodušilo. Zločin by viedol k obžalobe. Problém je v tom, že tento spis nekorešponduje s naším archívom.“

„Ako to myslíte?“

Nyström otvoril modrý fascikel.

„V rukách držím skutočný spis Gunnara Björcka z roku 1991. Máte tu aj originálnu korešpondenciu medzi ním a Teleborianom. Verzie sa nezhodujú. A to je problém.“

„Vysvetlite mi to.“

„Je skutočne nepríjemné, že pán Björck sa obesil. Predpokladáme, že jeho rozhodnutie ovplyvnili odhalenia sexuálnych pokleskov, ktoré sa mali čoskoro dostať na verejnosť. Millennium chcelo zverejniť jeho meno. Priviedli ho do situácie, keď sa rozhodol siahnuť si na život.“

„Áno…“

„Originál spisu obsahuje správu o prípade, keď sa Lisbeth Salanderová pokúsila zabiť svojho otca Alexandra Zalačenka zápalnou fľašou. Prvých tridsať strán spisu, ktorý našiel Blomkvist, sa zhoduje s originálom. Nie je v nich nič mimoriadne. Až na strane tridsaťtri, teda na mieste, kde Björck pristupuje k záverom a odporúčaniam, dochádza k rozporom.“

„Ako to?“

„V originálnej verzii vydal Björck päť jasných odporúčaní. Nemáme dôvod zakrývať, že jeho cieľom je neodhaliť médiám pravdu o Zalačenkovi. Björck navrhuje, aby jeho rekonvalescencia – mal ťažké popáleniny – prebiehala v zahraničí. A podobne. Navrhuje aj to, aby sa Lisbeth Salanderovej poskytla najlepšia možná psychiatrická starostlivosť.“

„Aha…“

„Problém vznikol tým, že mnohé vety boli jemne pozmenené. Na strane tridsaťštyri nájdete miesto, na ktorom Björck zdanlivo navrhuje, aby Salanderovú označili za psychotickú a znížili tak jej dôveryhodnosť pre prípad, že by sa jej niekto začal pýtať na Zalačenka.“

„A v origináli toto tvrdenie nie je?“

„Nie je. Gunnar Björck nikdy nič podobné nenavrhol. Bolo by to protizákonné. Navrhol jej nevyhnutnú starostlivosť. V Blomkvistovej kópii sa jeho návrh zmenil na konšpiráciu.“

„Môžem si originál prečítať?“

„Nech sa páči. No nemôžem vám ho nechať. Kým si ho prečítate, chcem vás upozorniť na prílohu s korešpondenciou medzi Björckom a Teleborianom. Čistý falzifikát. Tu už nehovoríme o drobných zmenách, ale o hrubej lži.“

„O lži?“

„Inak to neviem nazvať. Originál dokazuje, že Petra Teleboriana poveril súd lekárskym vyšetrením Lisbeth Salanderovej. Nič nezvyčajné. Salanderová mala dvanásť rokov, pokúsila sa zabiť vlastného otca zápalnou fľašou. Čudoval by som sa, keby sa jej nevenoval lekár.“

„To je pravda.“

„Ak by ste boli prokurátorom vtedy, zrejme by ste si tiež vyžiadali potrebné posudky.“

„Určite áno.“

„Pán Teleborian bol už vtedy známy a rešpektovaný detský psychiater, okrem toho pracoval v súdnom lekárstve. Dostal úlohu, vykonal štandardné vyšetrenie a dospel k záveru, že Lisbeth Salanderová je psychicky chorá… nemusím zachádzať do odborných výrazov.“

„Rozumiem…“

„Teleborian to zhrnul v správe, ktorú poslal Björckovi. Na jej základe sa súd rozhodol Salanderovú umiestniť do Ústavu svätého Štefana.“

„Chápem.“

„V Blomkvistovej verzii niet stopy po Teleborianovej analýze. Na jej mieste je korešpondencia medzi Teleborianom a Björckom, ktorá má dokázať, že Björck od neho žiada sfalšovanie lekárskej správy.“

„A vy tvrdíte, že ide o podvrh?“

„Nepochybne.“

„Komu by však takáto lož poslúžila?“

Nyström odložil správu a zamračil sa.

„Dostávame sa ku kľúčovému bodu.“

„A odpoveď…?“

„Odpoveď nepoznáme. Naši analytici na odpovedi tvrdo pracujú.“

„Mohol to celé vymyslieť Blomkvist?“

Nyström sa zasmial.

„To napadlo aj nám. No zavrhli sme to. Myslíme si, že k falšovaniu došlo už dávnejšie, pravdepodobne súčasne so vznikom originálu.“

„Skutočne?“

„A to nás vedie k nepríjemným záverom. Človek, ktorý vykonal falšovanie, musel byť zasvätený do prípadu. Okrem toho mal prístup k písaciemu stroju, ktorý používal aj Gunnar Björck.“

„Chcete tým povedať…“

„Nevieme, *kde* Björck tú správu napísal. Mohol tak urobiť na písacom stroji doma, na pracovisku, kdekoľvek. Napadajú nám dve alternatívy. Buď falšovateľ pracoval v psychiatrii či v súdnom lekárstve a mal za cieľ z akýchkoľvek dôvodov škandalizovať pána Teleboriana, alebo k falšovaniu z celkom iných dôvodov pristúpil niekto z kruhov tajnej polície."

„Prečo?"

„Udialo sa to roku 1991. Mohol to byť ruský agent v tajnej polícii, ktorý vystopoval Zalačenka. Vychádzajúc z tejto alternatívy, v súčasnosti kontrolujeme veľké množstvo starých osobných spisov."

„Ale ak na to prišla KGB… už dávno by to pustili von."

„Uvažujete správne. No nezabúdajte na fakt, že v tom čase sa rozpadal Sovietsky zväz a s ním aj KGB. Nevieme, kde urobili chybu. Možno im zlyhala nejaká plánovaná operácia. KGB bola majster vo falšovaní dokumentov a tvorení dezinformácií."

„Aký zámer mohla mať KGB?"

„Nevieme. No očividným cieľom mohla byť škandalizácia švédskej vlády."

Ekström si zahryzol do pery.

„Takže vy tvrdíte, že Salanderovej lekárska správa je pravdivá."

„To áno. O tom vôbec nepochybujte. Salanderová je šibnutá, ak si môžem dovoliť použiť tento slangový výraz. To je fakt. Postup s jej hospitalizáciou na psychiatrii bol veľmi správny."

„ZÁCHODOVÉ MISY," neisto zopakovala šéfredaktorka Malin Erikssonová. Z tónu jej hlasu bolo jasné, že uvažuje nad možnosťou, že si z nej Cortez uťahuje.

„Záchodové misy," prikývol Cortez.

„Chceš písať o záchodových misách? V Millenniu?"

Monika Nilssonová celkom nevhodne vybuchla do smiechu. Už keď vchádzal do miestnosti, videla mu v očiach zle skrývaný zápal, neklamný znak chvíle, keď novinár v rukách drží výborný príbeh.

„Tak poď, hovor."

„Je to jednoduché," usmial sa Cortez. „Stavebný priemysel je nesporne pilierom švédskeho priemyslu. Ťažko ho presťahovať do zahraničia, aj keď sa Skånska tvári, že má sídlo v Londýne. Domy sa tak či tak stavajú vo Švédsku."

„No áno, ale to nie je novinka."

„Nie. Novinkou však je fakt, že stavebný priemysel o svetelné roky zaostáva za všetkými ostatnými odvetviami krajiny v oblasti konkurencieschopnosti a efektivity. Ak by rovnako pracovalo napríklad

Volvo, jeho posledný model by stál dva milióny švédskych korún. Všade inde je dôležité tlačiť ceny nadol. V stavebníctve je to naopak. Serú na ceny, preto cena za štvorcový meter stúpa a štát všetko podporuje peniazmi daňových poplatníkov, aby ceny nevyleteli úplne do nebies."

„A o tomto chceš písať?"

„Počkaj. Je to zložité. Ak by sa takto od sedemdesiatych rokov vyvíjala, povedzme, cena hamburgera, Big Mac by dnes stál takých stopäťdesiat švédskych korún. Na hranolčeky a kolu nechcem ani pomyslieť, no s platom z Millennia by som mohol na Big Mac zabudnúť. Kto z nás by si kupoval hamburger za pätnásť eur?"

Nikto nereagoval.

„Samozrejme. No keď NCC postaví zopár plechových búd niekde pri Lidingö, pýtajú si desať-dvanásťtisíc za mesačné nájomné trojizbového bytu. Koľkí z vás to zaplatia?"

„Ja na to nemám," poznamenala Monika.

„Okej. No ty už bývaš v dvojizbovom byte pri Danvikstulle, ktorý ti pred dvadsiatimi rokmi kúpil otec a za ktorý by si teraz dostala milión, milión a pol. No čo urobí taký dvadsiatnik, ktorý sa chce odsťahovať od rodičov? Nemá na to. A tak si prenajíma byt z druhej či z tretej ruky, alebo býva až do dôchodku s rodičmi."

„A kde sa na scénu dostávajú záchodové misy?" začudoval sa Christer.

„Dostanem sa k tomu. Preto sa pýtam, čo robí byty takými drahými. Sú drahé preto, lebo tí, ktorí si byty objednávajú, nevedia, čo majú robiť. Zjednodušene povedané, nejaká komunálna firma zavolá stavebnej firme typu Skånska, objedná si sto bytov a spýta sa na cenu. Skånska si to spočíta, zavolá naspäť a oznámi cenu povedzme päťsto miliónov. Čo znamená, že štvorcový meter stojí x korún a mesačne ťa bude stáť nájom desať papierov. Na rozdiel od McDonaldu si nemôžeš povedať, že nechceš bývať. A tak zaplatíš."

„Prosím ťa, Henry… k veci."

„Ale veď to je k veci. Prečo stojí nájomné v hnusnej diere v Hammarby desať papierov? Pretože stavebné firmy serú na cenový tlak. Klient musí zaplatiť tak či tak. K najväčším položkám patrí stavebný materiál. Obchod prebieha medzi veľkoobchodníkmi, ktorí si stanovujú vlastné ceny. Keďže tu neexistuje konkurencia, vaňa ťa stojí päťtisíc korún. Tá istá vaňa od toho istého výrobcu stojí v Nemecku tretinu. Neexistuje nič, čo by tento cenový rozdiel vysvetlilo."

„Rozumiem."

„Dočítate sa to aj v analýze vládnej komisie, ktorá pôsobila koncom deväťdesiatych rokov. Odvtedy sa veľa nezmenilo. Nikto so stavebnými

firmami nevyjednáva. Objednávatelia bez problémov platia a cenu presúvajú na nájomcov a daňových poplatníkov.“

„Henry, a záchodové misy?“

„To málo, čo sa od vládnej analýzy zmenilo, sa zmenilo na miestnej úrovni, najmä mimo Štokholmu. Nájdu sa objednávatelia, ktorí majú vysokých cien po krk. Typickým príkladom je Karlskronahem, ktorý stavia lacnejšie než ostatní vďaka tomu, že si materiál kupuje sám. Okrem toho sa do diskusie zapojil aj Zväz švédskeho priemyslu s názorom, že cena stavebných materiálov je šialená, a snaží sa uľahčiť objednávateľom nákup lacnejších rovnocenných výrobkov. Pred rokom to viedlo k menšej potýčke na veľtrhu v Älvsjö. Dotiahli sem chlapca z Thajska, ktorý ponúkal záchodovú misu za päťsto korún.“

„Aha. A čo?“

„Najbližším konkurentom bola švédska akciová spoločnosť Vitavara, ktorá predáva skutočné švédske záchody za tisícsedemsto korún. Talentovaní objednávatelia po krajine sa začnú škrabať za uchom a klásť si otázku, prečo by mali platiť toľko peňazí, keď môžu mať rovnocennú záchodovú misu za tretinovú cenu.“

„Možno kvôli lepšej kvalite?“ hádala Lottie Karimová.

„Nie. Ide o rovnocenný výrobok.“

„Thajsko,“ prikývol Christer. „To smrdí detskou prácou. To vysvetľuje aj nízku cenu.“

„Nie,“ zopakoval Henry. „Detskú prácu v Thajsku nájdete najmä v textilnom priemysle a vo výrobe suvenírov. A pochopiteľne, v uspokojovaní pedofilov. Toto je skutočný priemysel. OSN detskú prácu pozorne sleduje, tú firmu som si pozrel. Správajú sa vzorne. V odvetví ide o veľkú, modernú a rešpektovanú firmu.“

„Aha… tak potom ide o krajinu s nízkymi mzdami, čo znamená, že píšeš článok, v ktorom sa zasadzuješ za to, aby Švédsko kľaklo na kolená pred thajským priemyslom. Vyhádžte švédskych robotníkov na ulicu, zatvorte firmy a dovážajte z Thajska. Odbory ti tlieskať nebudú.“

Vtedy sa Henry rozžiaril. Spokojne sa zaklonil a drzo sa usmial.

„Nie,“ odsekol. „Hádaj, kde akciová spoločnosť Vitavara vyrába svoje záchodové misy za tisícsedemsto korún.“

V redakcii zavládlo ticho.

„Vietnam,“ uškrnul sa Henry.

„To nemôže byť pravda,“ zašepkala Malin.

„Ale je,“ dôrazne odvetil Henry. „Robia to už desať rokov. Švédskych robotníkov vyhádzali na ulicu už v deväťdesiatych rokoch.“

„Do riti.“

„Ale pointa ešte len príde. Ak by sme dovážali tovar priamo z vietnamskej fabriky, misa by stála asi tristodeväťdesiat korún. Hádaj, čo spôsobuje cenový rozdiel medzi Thajskom a Vietnamom."

„Nehovor, že…"

Henry prikývol. Usmieval sa od ucha k uchu.

„Akciová spoločnosť Vitavara posúva prácu na firmu, ktorá sa nazýva Fong Soo Industries. Sú na zozname OSN ako firma, ktorá minimálne v jednom prieskume v roku 2001 využívala detskú prácu. No väčšinu jej zamestnancov tvoria väzni."

Malin sa usmiala.

„Výborne," uznanlivo kývla hlavou. „Fakt geniálne. Keď budeš veľký, bude z teba novinár. Ako rýchlo to Zvládneš napísať?"

„Potrebujem dva týždne. Musím sa poriadne ponoriť do medzinárodného obchodu. A potom potrebujeme v príbehu aj *zlého chlapca.* Musím preskúmať, kto vlastní Vitavaru."

„Takže to naplánujeme na jún?" s nádejou v hlase sa spýtala Malin.

„Bez problémov."

INŠPEKTOR JAN BUBLANSKI mlčky hľadel na prokurátora Ekströma. Ich stretnutie trvalo štyridsať minút a Bublanski zápasil s chuťou vziať hrubý zväzok Švédskej zbierky zákonov, položenej na kraji stola, a udrieť ňou Ekströma po hlave. V duchu uvažoval nad tým, čo by z toho bolo. Určite titulky v bulvárnych denníkoch, pravdepodobne obžaloba z fyzického napadnutia. Rozhodol sa nechať knihu na stole. Podstata spoločenského človeka spočívala v odolávaní takýmto impulzom, nech by sa náprotivná strana správala akokoľvek. A napokon, Bublanského zvykli volať na miesto činu najmä v prípadoch, keď niekto takémuto impulzu neodolal.

„Takže tak," mykol plecom Ekström. „Vnímam to tak, že sme sa dohodli."

„Nie, nedohodli sme sa." Bublanski vstal od stola. „No rozhoduješ ty."

Odišiel do svojej kancelárie, niečo si nespokojne mrmlajúc, a ihneď si zavolal Svenssona s Modigovou. Jerker Holmberg sa veľmi nevhodne rozhodol vziať si dvojtýždňovú dovolenku.

„Do mojej kancelárie," zavrčal. „Doneste kávu."

Keď sa usadili, Bublanski nalistoval poznámky zo stretnutia s Ekströmom.

„Situácia je nasledovná: stiahol všetky body týkajúce sa vrážd, kvôli ktorým bolo po Salanderovej vyhlásené pátranie. To značí, že sa jej už nevenujeme."

„Napriek všetkému je to krok vpred," kývla hlavou Modigová.

Curt Svensson ako zvyčajne nehovoril nič.

„Nie som si istý," zavrtel hlavou Bublanski. „Salanderová je naďalej podozrivá z hrubého ublíženia na zdraví v Stallarholmene a Gosseberge. To však už nie je súčasťou nášho vyšetrovania. Máme sa sústrediť na Niedermanna a cintorín v Nykvarne."

„Rozumiem."

„Ekström však proti Salanderovej vznesie obžalobu. Prípad sa presúva do Štokholmu a začína sa osobitné vyšetrovanie."

„Aha."

„A hádajte, kto ho povedie."

„Bojím sa najhoršieho."

„Hans Faste je opäť v práci. Bude Ekströmovi vo všetkom nápomocný."

„Ale veď to nie je možné. Faste je v prípade Salanderovej tou najhoršou voľbou."

„Viem. Ekström však má dobrý argument. Od… aprílového kolapsu bol práceneschopný. Toto je preňho ideálne jednoduchý prípad."

Ticho.

„Dnes popoludní mu odovzdáme všetok náš materiál."

„A ten Björckov spis, tajná polícia, ten spis z roku 1991…"

„Postarajú sa oň Faste s Ekströmom."

„Nepáči sa mi to," zamračila sa Modigová.

„Ani mne. No rozhoduje Ekström, má podporu zhora. Inými slovami, našou úlohou je nájsť vraha. Curt, ako sme pokročili?"

Curt Svensson zavrtel hlavou.

„Niedermanna akoby zhltla zem. Musím uznať, že počas všetkých rokov v polícii som podobný prípad nemal. Nemáme ani jeden tip, nikto netuší, kde by sa mohol nachádzať."

„Čudné," konštatovala Modigová. „Veď je po ňom vyhlásené pátranie kvôli vražde policajta v Gosseberge, za ťažké ublíženie na zdraví policajta, pokus o vraždu Salanderovej, únos a ublíženie na zdraví zubárky Anity Kasperssonovej. Ako aj za vraždy Daga Svenssona a Mie Bergmanovej. Vo všetkých týchto prípadoch máme dostatočné technické dôkazy."

„Zatiaľ stačí. Ako napredujeme v otázke finančného experta Svavelsjö MC?"

„Viktor Göransson a jeho partnerka Lena Nygrenová. Máme technický dôkaz, ktorý spája Niedermanna s miestom. Odtlačky prstov a DNA z Göranssonovho tela. Niedermann si počas mučenia poriadne oškrel hánky."

„Dobre. Niečo nové o samotnom gangu?"

„Sonny Nieminen nastúpil na miesto šéfa, Magge Lundin sedí vo väzbe a čaká na proces za únos Miriam Wu. Povráva sa, že Nieminen vypísal veľkú odmenu za tip, ktorý ho dovedie k Niedermannovi."

„O to väčšmi sa čudujem, že sme ho ešte vždy nenašli. Ako je na tom Göranssonovo auto?"

„Keďže sme Kasperssonovej auto našli pri Göranssonovom dome, predpokladáme, že Niedermann zmenil vozidlo. Po aute niet ani stopy."

„Takže si musíme položiť otázku, či sa Niedermann ešte vždy skrýva niekde vo Švédsku – ak áno, tak kde a u koho –, alebo sa už stihol dostať do bezpečia niekde v zahraničí. Čo si myslíme?"

„Nemáme nič, z čoho by sme mohli usudzovať, že opustil krajinu, no je to najlogickejšie vysvetlenie."

„Kde by potom nechal auto?"

Obaja policajti zavrteli hlavou. Deväť z desiatich prípadov pátrania po jednoznačne menovanej osobe bolo hračkou. Stačilo vytvoriť logickú niť a ísť podľa nej. Kto sú jeho kamaráti? S kým sedel v base? Kde býva jeho priateľka? S kým zvykol chodiť chľastať? Kde naposledy použil mobilný telefón? Kde má auto? Vždy sa dostali k osobe, po ktorej pátrali.

Problém s Niedermannom spočíval vo fakte, že nemal kamarátov, nemal priateľku, nikdy nesedel v base a nikto nepoznal jeho telefónne číslo.

Preto sa pátranie sústredilo na auto Viktora Göranssona, ktoré zrejme šoféroval Niedermann. Naznačilo by, kde majú v pátraní pokračovať. Spočiatku rátali s možnosťou, že sa do dvoch dní zjaví niekde na parkovisku v Štokholme. Napriek celoštátnemu pátraniu nebolo po ňom ani stopy.

„Ak je v zahraničí… kde by mohol byť?"

„Je nemeckým občanom. Nemecko mi preto napadá ako prvé."

„V Nemecku po ňom vyhlásili pátranie. Nemyslím si, že má kontakt na svojich starých kumpánov z Hamburgu."

Curt Svensson mával rukou.

„Ak mal plán odísť do Nemecka… Prečo by v takom prípade išiel do Štokholmu? Volil by smer Malmö a Öresundský most, alebo niektorý z trajektov."

„Viem. A Marcus Erlander z Göteborgu viedol prvé dni pátranie práve týmto smerom. Dánska polícia o Göranssonovom aute vie. Môžeme s istotou tvrdiť, že trajektom nešiel."

„Išiel však do Štokholmu a k Svavelsjö MC, kde zabil ich pokladníka a – môžeme s tým rátať – zmizol s neznámou sumou peňazí. Aký môže byť jeho ďalší krok?"

„Musí sa dostať zo Švédska," konštatoval Bublanski. „Prirodzeným rozhodnutím by bol trajekt do Pobaltia. No Göranssona s priateľkou zabil

deviateho apríla neskoro v noci. Znamená to, že mohol pokračovať trajektom na druhý deň ráno. Informácia o vraždách sa k nám dostala asi šestnásť hodín po ich smrti, odvtedy po aute pátrame."

„Ak by odišiel trajektom, našli by sme auto niekde v prístave."

Svensson prikývol.

„Môže byť vysvetlenie jednoduchšie? Mohol aj s autom z krajiny odísť po súši cez Haparandu do Fínska? Bola by to dlhá okľuka okolo celého Botnického zálivu, no za šestnásť hodín by stihol prejsť hranicu."

„Áno, no v takom prípade by auto nechal niekde vo Fínsku a kolegovia by ho už našli."

Dlho mlčali. Napokon Bublanski vstal a pristúpil k oknu.

„Logika aj predpoklady hovoria čosi iné, no Göranssonovo auto je naďalej nezvestné. Mohol nájsť nejaké útočisko, kde sa po celý čas skrýva, alebo…"

„V nejakej letnej chate ťažko. Všetci ich majitelia sú v tomto ročnom období na chatách."

„A pomoc zrejme nenašiel ani v Svavelsjö. Im sa teraz zrejme za každú cenu vyhýba."

„Čím sa mu zrejme zatvorilo celé podsvetie… Môže mať nejakú priateľku, o ktorej nevieme?"

Mali dosť tém na špekulácie, no nijaké fakty.

KEĎ CURT SVENSSON odišiel domov, Sonja Modigová sa vrátila do miestnosti Bublanského a zaklopala na dvere. Kývol jej, aby vošla.

„Máš dve minúty?"

„O čo ide?"

„Salanderová."

„Dobre."

„To s tým Ekströmom, Fastem a novým procesom sa mi nepáči. Čítal si Björckov spis. Aj ja som čítala Björckov spis. Podrazili ju v roku 1991 a Ekström to vie. Čo, do riti, chystajú?"

Bublanski si sňal okuliare na čítanie a vložil ich do náprsného vrecka.

„Neviem."

„Máš nejakú predstavu?"

„Ekström tvrdí, že Björckov spis aj korešpondencia s Teleborianom je podvrh."

„Nezmysel. Keby to bol podvrh, Björck by nám to povedal, keď sme ho zatýkali."

„Ekström hovorí, že Björck odmietol s nami komunikovať, lebo išlo o utajený spis. A mňa skritizoval za to, že som predbiehal udalosti a nechal ho predviesť."

„Ekström sa mi páči čoraz menej."

„Tlačia naňho z niekoľkých strán."

„To ho neospravedlňuje."

„Nemáme monopol na pravdu. Ekström tvrdí, že má dôkaz na to, že spis je podvrh – neexistuje skutočný spis s archívnym číslom. Hovorí, že falšovateľ pracoval šikovne a celý obsah je zmesou pravdy a výmyslov."

„Ktorá časť je pravda a ktorá výmysel?"

„Rámcový príbeh viac-menej sedí. Zalačenko je Lisbethin otec a hajzel, ktorý bil jej matku. Klasický problém – matka nikdy nechcela volať políciu, a tak to všetko niekoľko rokov pokračovalo. Björck mal za úlohu vyšetriť, čo sa stalo v deň, keď sa Lisbeth pokúsila zabiť otca zápalnou fľašou. Písal si s Teleborianom – no celá korešpondencia, ktorú sme čítali, je podvrh. Teleborian vykonal klasickú psychiatrickú analýzu a konštatoval, že je blázon. Prokurátor sa rozhodol v prípade nepokračovať. Potrebovala opateru, dostala ju v Ústave svätého Štefana."

„Ak ide o falzifikát… kto by ho urobil a s akým cieľom?"

Bublanski rozhodil rukami.

„Robíš si zo mňa žarty?"

„Ak som to pochopil správne, Ekström bude žiadať nový psychiatrický posudok."

„To neakceptujem."

„Nás sa to už netýka. Z prípadu Salanderová nás vylúčili."

„A zapojili Hansa Fasteho… Jan, ak sa tí hajzli ešte raz pustia do Salanderovej, obrátim sa na médiá…"

„Nie, Sonja. Neurobíš to. Už nemáme prístup k vyšetrovaniu, takže na svoje tvrdenia nemáš dôkazy. Budeš pôsobiť ako šibnutá paranoička, tvoja kariéra sa tým skončí."

„Ešte vždy mám spis," potichu konštatovala Sonja. „Urobila som kópiu pre Curta Svenssona a nestihla som mu ju dať, než ich začali zbierať."

„Ak ten spis pustíš, nielenže ťa vyhodia, ale dopustíš sa zároveň hrubého zanedbania služobných povinností, médiám vyzradíš utajené informácie."

Sonja Modigová niekoľko sekúnd na šéfa hľadela mlčky.

„Sonja, nič neurobíš. Sľúb mi to."

Zaváhala.

„Nie, Jan, nemôžem ti to sľúbiť. Celý ten príbeh je chorý."

Bublanski prikývol.

„Áno, je chorý. No ešte nevieme, kto sú naši nepriatelia."

Sonja sklonila hlavu.

„*Ty* sa chystáš niečo urobiť?“

„Nemienim o tom s tebou diskutovať. Dôveruj mi. Je piatok večer. Urob si víkend. Choď domov. Tento rozhovor sa nikdy neuskutočnil.“

V SOBOTU O POL DRUHEJ popoludní zdvihol strážnik Niklas Adamsson zrak od knihy o národnom hospodárstve, z ktorého mal o tri týždne skladať skúšku. Počul zvuk rotujúcej kefy ticho bzučiaceho vysávača a konštatoval, že sa blíži krívajúci Arab. Vždy zvykol slušne pozdraviť, no inak nehovoril nič, a keď sa s ním snažili žartovať, nesmial sa. Sledoval ho, ako vytiahol nejaký sprej, dvakrát postriekal pult recepcie a leštil ho handrou. Potom vzal mop a prebehol ním miesta, na ktoré sa s vysávačom nedostal. Niklas Adamsson sa vrátil ku knihe.

Než sa upratovač dostal k Adamssonovmu miestu na konci chodby, prešlo desať minút. Kývli si na pozdrav. Adamsson vstal, aby mohol upratať aj okolo jeho stoličky pred izbou Salanderovej. Vídal ho v podstate každý deň, keď mal zmenu, no za nič na svete si nedokázal zapamätať jeho meno. Znelo čudne. Nepotreboval ho však legitimovať. Jednak neupratuje v izbe väzenkyne – robili tak dve ženy vždy dopoludnia –, jednak z krívajúceho upratovača nešla nijaká hrozba.

Keď dokončil chodbu, odomkol dvere vedľa izby Salanderovej. Andersson naňho pozrel, no ani to nepredstavovalo odchýlku od tradičných rituálov. Upratovacie potreby ležali na konci chodby. Potom päť minút vylieval vedrá, čistil kefy a vymieňal vrecká vo vysávači. Napokon celý vozík odtiahol do miestnosti pre upratovačky.

IDRIS GHIDI si uvedomoval prítomnosť strážnika na chodbe. Plavovlasý mladík, mohol mať okolo dvadsaťpäť, tam zvykol sedávať dva či tri dni v týždni a čítať ekonomické knihy. Ghidi usúdil, že pracuje popri štúdiu a okolie si všíma rovnako pozorne ako tehla v stene.

Na chvíľu sa zamyslel nad tým, čo by Adamsson urobil, keby sa niekto naozaj pokúsil dostať do izby.

Rozmýšľal aj nad úlohou, ktorou ho poveril Blomkvist. Zavrtel hlavou. Samozrejme, že novinára poznal z médií a ihneď odhalil súvislosť so Salanderovou z izby na chodbe 11C. Očakával, že k nej niečo bude musieť prepašovať. V takom prípade by musel odmietnuť. Nemal prístup do jej izby a nikdy ju nevidel. Čakal čokoľvek, nie však úlohu, ktorú dostal.

Nevidel v nej nič nelegálne. Vyzrel cez pootvorené dvere a videl, ako si Adamsson opäť sadol na stoličku pred dverami a začítal sa do knihy. Bol

spokojný, že nikoho nablízku niet, čo napokon nebolo nič výnimočné. Svoju miestnosť mal na konci chodby. Strčil si ruku do vrecka plášťa a vytiahol nový telefón Sony Ericsson Z600. Ghidi si ho vyhliadol v novinách, stál tritisícpäťsto korún a mal všetky najnovšie finesy mobilných telefónov.

Pozrel sa na displej, telefón bol zapnutý, no zvonenie aj vibrovanie Blomkvist vypol. Potom sa postavil na špičky, odskrutkoval biely okrúhly kryt na vetracom okne, ktoré viedlo do izby Salanderovej. Mobil uložil tak, ako ho o to Blomkvist požiadal.

Všetko mu to trvalo asi tridsať sekúnd. Na druhý deň to stihne za desať. Vtedy mobil vezme, vymení v ňom baterku a položí ho späť. Starú baterku vezme domov a cez noc ju nabije.

Nič viac robiť nemusel.

Salanderovej to však nepomôže. Na jej strane steny bola mreža. Nikdy sa k mobilu nedostane, nech by robila čokoľvek. Potrebovala by skrutkovač alebo pílku.

„Viem," prikývol vtedy Mikael. „Ona sa však mobilu ani nedotkne."

Toto mal Idris Ghidi robiť každý deň, kým mu Blomkvist neoznámi, že už nemusí.

A za túto prácu dostane týždenne do vrecka tisíc korún. Okrem toho si mobil bude môcť nechať.

Zavrtel hlavou. Samozrejme, uvedomoval si, že Mikael Blomkvist má niečo za lubom, no za nič na svete nepochopil čo. Umiestniť mobilný telefón do priezoru v zamknutej miestnosti pre upratovačky, zapnutý no s vypnutým zvonením, bol trik na úrovni, ktorú Ghidi nechápal. Ak by Blomkvist chcel hovoriť so Salanderovou, urobil by oveľa múdrejšie, keby podplatil niektorú zo sestričiek a prepašoval k nej mobilný telefón. V jeho čine nebola logika.

Ghidi zavrtel hlavou. Na druhej strane nemal námietky, kým mu Blomkvist bude platiť tisícku za týždeň. Nebude sa na nič pýtať.

DOKTOR ANDERS JONASSON pridal do kroku, keď videl, ako sa o plot pred bránou jeho domu na ulici Hagagatan opiera asi štyridsaťročný muž. Zdal sa mu povedomý a zdvorilo ho pozdravil.

„Doktor Jonasson?"

„Áno, to som ja."

„Ospravedlňujem sa, že som vás zastavil takto na ulici pred domom. No nechcel som vás hľadať v práci a potrebujem s vami hovoriť."

„O čo ide a kto ste?"

„Volám sa Mikael Blomkvist. Som novinár, pracujem v časopise Millennium. Ide mi o Lisbeth Salanderovú."

„Ach, nevedel som vás zaradiť. To vy ste zavolali políciu, keď… To vy ste jej oblepili rany?“

„Áno.“

„Dobrá práca. Ale je mi ľúto. O svojich pacientoch nemôžem diskutovať s novinármi. Obráťte sa na tlačové oddelenie nemocnice, ako to robia všetci ostatní.“

„Nerozumiete mi. Nechcem od vás informácie, som tu celkom súkromne. Nemusíte mi povedať ani slovo. Naopak. Informáciu vám chcem dať ja.“

Anders Jonasson sa zamračil.

„Prosím vás,“ pozrel mu do očí Mikael. „Nezvyknem sa na chirurgov vrhať takto na ulici, no je veľmi dôležité, aby ste ma vypočuli. Tu za rohom je malá kaviareň. Môžem vás pozvať na kávu?“

„O čom sa chcete zhovárať?“

„O budúcnosti Lisbeth Salanderovej. Som jej priateľ.“

Anders Jonasson dlho váhal. Uvedomoval si, že keby to bol niekto iný – ak by k nemu takto pristúpil neznámy človek –, odmietol by mu vyhovieť. No fakt, že Blomkvist bol známa osoba, dávalo Jonassonovi akú-takú istotu, že nejde o nijakú lesť.

„Za nijakých okolností vám neposkytnem interview a nebudem diskutovať o svojej pacientke.“

„To je v poriadku,“ prikývol Mikael.

Anders Jonasson napokon krátko prikývol a vykročil s Blomkvistom k spomínanej kaviarni.

„O čo ide?“ spýtal sa pokojným hlasom, keď dostali na stôl šálky s kávou. „Počúvam, no nebudem nič komentovať.“

„Bojíte sa, že vás budem citovať a vaše meno zverejním v médiách. Takže hneď na úvod, nikdy sa to nestane. Pokiaľ ide o mňa, tento rozhovor sa nikdy neuskutočnil.“

„Dobre.“

„Chcem vás o niečo poprosiť. Než tak urobím, musím vám dôkladne vysvetliť prečo, aby ste mohli sám posúdiť, či je to pre vás morálne akceptovateľné.“

„Tento rozhovor sa mi nepáči.“

„Len ma počúvajte. V pozícii lekára Lisbeth Salanderovej nesiete zodpovednosť za jej fyzické a duševné blaho. Ja ako jej priateľ mám tú istú úlohu. Nie som lekár, nedokážem sa jej preto hrabať v lebke, vyťahovať z nej guľky, no mám iné schopnosti, ktoré sú pre ňu minimálne rovnako dôležité.“

„Aha.“

„Som novinár. Podarilo sa mi odhaliť pravdu o tom, čo ju postihlo.“

„Aha.“

„Stručne zhrniem, o čo ide, záver si vyvoďte sám.“

„Počúvam.“

„Možno začnem tým, že Lisbethinou advokátkou je Annika Gianniniová. Stretli ste sa.“

Anders Jonasson prikývol.

„Annika je moja sestra, ja ju platím za prácu na Lisbethinej obhajobe.“

„Aha.“

„Že je to moja sestra, môžete si overiť. O toto nemôžem požiadať ju. Vôbec so mnou o Lisbeth nehovorí. Aj ona je viazaná mlčanlivosťou a spadá pod iné pravidlá.“

„Hm.“

„Predpokladám, že ste o Lisbeth čítali v novinách.“

Jonasson prikývol.

„Opisovali ju ako psychotickú, duševne chorú, lesbickú masovú vrahyňu. Všetko je to nezmysel. Lisbeth nie je psychotická. Je zrejme rovnako bystrá ako my dvaja. A do jej sexuálnych preferencií nikoho nič nie je.“

„Ak som to správne pochopil, tieto tvrdenie už prehodnotili. Teraz sa v súvislosti s vraždami spomína ten Nemec.“

„A to je aj pravda. Ronald Niedermann je vinný, je to absolútne neľudský vrah. Lisbeth má však nepriateľov. Veľkých, odporných nepriateľov. Niektorých z nich nájdete aj v tajnej polícii.“

Anders Jonasson zdvihol pochybovačne obočie.

„Keď mala Lisbeth dvanásť rokov, zavreli ju na detskú psychiatrickú kliniku v Uppsale, pretože narazila na informáciu, ktorú sa tajná polícia za každú cenu snažila ututlať. Jej otec Alexander Zalačenko, ktorého zavraždili vo vašej nemocnici, bol zbehnutý ruský špión, pohrobok studenej vojny. Okrem toho týral ženy a celé roky ubližoval aj Lisbethinej matke. Keď mala Lisbeth dvanásť rokov, úder mu vrátila, pokúsila sa ho zabiť. Preto ju zavreli na detskú psychiatriu.“

„Nerozumiem. Fakt, že sa pokúsila zabiť vlastného otca, bol zrejme dostatočným dôvodom na to, aby sa o ňu starali psychiatri.“

„Môj príbeh, ktorý sa chystám zverejniť, je o tom, že tajná polícia vedela, čo sa stalo, no rozhodla sa chrániť Zalačenka, lebo pre ňu predstavoval významný zdroj informácií. Preto sfalšovali diagnózu a postarali sa o Lisbethinu hospitalizáciu.“

Anders sa zatváril tak pochybovačne, že Mikael sa nedokázal neusmiať.

„Všetko toto viem dokázať. Môj text vyjde súčasne s procesom. Verte mi, bude z toho peklo.“

„Chápem.“

„Odhalím a tvrdo sa porátam s dvoma lekármi, ktorí išli tajnej polícii po ruke a napomohli Lisbethinu hospitalizáciu. Nemilosrdne zverejním ich mená. Jeden z tých lekárov je známou a váženou osobnosťou. Ako som povedal – mám všetku dokumentáciu.“

„Rozumiem. Ak bol do prípadu zapojený aj lekár, je to hanba pre celý lekársky zbor.“

„Nie, na kolektívnu vinu neverím. Je to hanba len pre tých, čo sa zapojili. To isté sa týka aj tajnej polície. Určite tam pracuje aj veľa dobrých ľudí. Hovoríme o utajenej skupinke. Keď mala Lisbeth osemnásť, pokúsili sa ju opäť zavrieť. Neuspeli, no aj tak dostala poručníka. Počas blížiaceho sa súdneho procesu na ňu opäť vylejú špinu. Ja – alebo lepšie povedané moja sestra – sa budeme biť za Lisbethino oslobodenie a zrušenie jej nesvojprávnosti.“

„Rozumiem.“

„Potrebuje však zbrane. To je predpoklad na všetko ostatné. Hádam by som mal spomenúť, že v celom spore na jej strane stojí aj niekoľko policajtov. Nie však prokurátor.“

„Aha.“

„Lisbeth potrebuje pred procesom pomoc.“

„Nuž, nie som advokát.“

„Nie. Ste však lekár a k Lisbeth máte prístup.“

Jonassonovi sa zúžili zreničky.

„Požiadam vás o niečo neetické, možno by sa to dalo považovať aj za porušenie zákona.“

„Aha.“

„No morálne je to správne. Jej práva vedome porušujú ľudia, ktorí by ju mali chrániť.“

„Hm.“

„Uvediem vám jeden príklad. Ako viete, na Lisbeth uvalili zákaz návštev, nesmie čítať noviny ani komunikovať so svetom. Prokurátor okrem toho uvalil zákaz vyjadrovania aj na jej advokátku. Annika sa zákazu vzorne drží. Prokurátor však predstavuje miesto hlavného úniku informácií smerom k médiám, ktoré naďalej na Salanderovú kydajú špinu.“

„Naozaj?“

„Napríklad toto.“ Mikael mu podstrčil týždeň starý bulvár. „Zdroj z vyšetrovacieho tímu tvrdí, že Lisbeth je nevypočítateľná, z čoho denník vyvodzuje celý rad ďalších špekulácií o jej mentálnom stave.“

„Čítal som ten článok. Je to hlúposť.“

„Takže vy si nemyslíte, že Lisbeth Salanderová je blázon?“

„K tomu sa neviem vyjadriť. Viem len toľko, že neboli vykonané nijaké hodnotenia jej psychického stavu. Článok je preto nezmysel.“

„Dobre. Viem však dokázať, že tie informácie vypustil policajt Hans Faste, ktorý pracuje pre Ekströma.“

„Aha.“

„Ekström bude trvať na tom, aby sa proces odohral za zavretými dverami, čo by znamenalo, že k posúdeniu dôkazového materiálu proti nej by sa nikto zvonka nedostal. Čo je však horšie… tým, že ju Ekström izoloval, Lisbeth nemá prístup k informáciám potrebným na prípravu svojej obhajoby.“

„Ak som to pochopil správne, za obhajobu nesie zodpovednosť jej advokátka.“

„Ako ste už určite pochopili, Lisbeth je veľmi zvláštny človek. Má tajomstvá, o ktorých viem, no ktoré nesmiem prezradiť ani vlastnej sestre. Lisbeth sa však môže rozhodnúť, či chce počas procesu tieto informácie použiť.“

„Aha.“

„A aby tak mohla urobiť, potrebuje toto.“

Mikael na kaviarenský stolík položil Lisbethin Palm Tungsten T3 a nabíjačku na baterky.

„Toto je Lisbethina najťažšia zbraň. Potrebuje ju.“

Anders Jonasson hľadel na počítač s nedôverou.

„Prečo ho nedáte jej advokátke?“

„Lebo len Lisbeth vie, ako sa jeho prostredníctvom dostane k dôkazom, ktoré potrebuje.“

Anders Jonasson mlčky sedel, počítača sa ani nedotkol.

„Poviem vám niečo o doktorovi Petrovi Teleborianovi.“ Mikael vytiahol fascikel, v ktorom mal spísané najdôležitejšie fakty.

Dve hodiny sa spolu ticho rozprávali.

BOLA SOBOTA VEČER krátko po ôsmej, keď Dragan Armanskij opúšťal svoju kanceláriu v Milton Security a pomaly kráčal k synagóge na ulici S: t Paulsgatan. Zaklopal, predstavil sa. Privítal ho sám rabín.

„Dohodol som si tu stretnutie s jedným známym,“ povedal Armanskij.

„O poschodie vyššie. Ukážem vám cestu.“

Rabín mu ponúkol jarmulku, ktorú si Armanskij váhavo nasadil. Vyrastal v moslimskej rodine, kde nosenie jarmulky a návšteva synagógy nepatrili ku každodenným rituálom. Teraz mu na hlave prekážala.

Aj Jan Bublanski mal na hlave jarmulku.

„Zdravím, Dragan. Ďakujem, že ste si našli čas. Poprosil som o miestnosť rabína, aby sme sa mohli zhovárať nerušene.“

Armanskij si sadol oproti nemu.

„Predpokladám, že na toto tajnostkárstvo máte dobrý dôvod.“

„Nebudem to naťahovať. Viem, že ste priateľ Lisbeth Salanderovej.“

Armanskij prikývol.

„Chcem vedieť, čo ste s Blomkvistom upiekli, aby ste jej pomohli.“

„Prečo si myslíte, že niečo pečieme?“

„Pretože prokurátor Ekström sa ma už stokrát pýtal, do akej miery Milton Security vidí do vyšetrovania Salanderovej. Nepýta sa len tak zo žartu. Bojí sa, že vykonáte niečo, čo bude mať ohlas v médiách.“

„Hm.“

„A ak sa Ekström bojí, znamená to, že vie, alebo sa obáva vašich plánov. Alebo sa minimálne rozprával s niekým, kto sa ich obáva.“

„S niekým?“

„Dragan, nehrajme sa na skrývačku. Viete, že Salanderovej roku 1991 ublížili, a ja mám strach, že počas pripravovaného súdneho procesu jej ublížia znova.“

„Ste policajt v demokratickej krajine. Ak máte informácie, konajte.“

Bublanski prikývol.

„Chcem konať. Otázka je ako.“

„Povedzte mi, čo máte na srdci.“

„Chcem vedieť, čo s Blomkvistom pripravujete. Predpokladám, že nečakáte na zázrak.“

„Je to zložité. Odkiaľ mám vziať istotu, že vám môžem veriť?“

„Existuje spis z roku 1991, ktorý našiel Blomkvist…“

„Poznám ho.“

„Už k nemu nemám prístup.“

„Ani ja. Oba exempláre, ktoré mal Blomkvist aj jeho sestra, zmizli.“

„Zmizli?“ začudoval sa Bublanski.

„Blomkvistovi jeho kópiu ukradli pri vlámaní do bytu, Annikinu zasa pri lúpežnom prepadnutí v Göteborgu. A stalo sa to v ten istý deň, ako zabili Zalačenka.“

Bublanski dlho nehovoril nič.

„Prečo sme o tom nepočuli?“

„Ako povedal Mikael Blomkvist: na publikovanie existuje len jeden správny okamih a nekonečný počet nesprávnych.“

„No plánujete… plánuje vec zverejniť?“

Armanskij krátko prikývol.

„Útok v Göteborgu a vlámanie v Štokholme. V ten istý deň. Naši nepriatelia sú dobre organizovaní,“ konštatoval Bublanski.

„Okrem toho by som mal spomenúť, že máme dôkazy na to, že telefón Anniky Gianniniovej odpočúvajú.“

„Niekto sa tu dopúšťa množstva trestných činov.“

„Otázka je, kto sú naši nepriatelia," konštatoval Armanskij.

„Nad tým som rozmýšľal aj ja. Na prvý pohľad má záujem na ututlaní Björckovej správy tajná polícia. Ale Dragan… hovoríme tu o švédskej tajnej polícii. O štátnej inštitúcii. Neviem si predstaviť, že toto by zastrešovala tajná polícia. Myslím si, že ani oni na to nemajú kompetencie."

„Viem. Tiež to neviem prehltnúť. A to som nespomenul fakt, že niekto vstúpil do nemocnice Sahlgrenska a prestrelil Zalačenkovi lebku."

Bublanski mlčal. Armanskij vtedy dodal:

„A zároveň sa obesí Gunnar Björck."

„Takže podľa vás ide o organizovaný zločin. Poznám Marcusa Erlandera, ktorý viedol vyšetrovanie v Göteborgu. Nenašiel nič, čo by naznačovalo, že nešlo o spontánny čin chorého človeka. Björckovu smrť sme prešetrili minútu po minúte. Všetko svedčí o tom, že išlo o samovraždu."

Armanskij prikývol.

„Evert Gullberg, sedemdesiatosemročný muž, umierajúci na rakovinu, niekoľko mesiacov pred smrťou ho liečili z klinickej depresie. Fräklunda som poveril, aby o ňom z verejne prístupných dokumentov zistil všetko, čo vie."

„A?"

„V štyridsiatych rokoch bol na vojne v Karlskrone, študoval právo, neskôr sa stal daňovým poradcom súkromných firiem. Asi tridsať rokov mal kanceláriu tu v Štokholme, nevýrazný profil, súkromní klienti… nech to bol ktokoľvek. Dôchodca od roku 1991. V roku 1994 sa sťahuje do svojho rodného mesta Laholm… Nič zvláštne."

„Ale?"

„Až na niekoľko prekvapujúcich detailov. Fräklund nenachádza nikde nijaký odkaz na Gullberga. Nikdy ho nespomínajú médiá, nikto nepozná jediného jeho klienta. Akoby v brandži nikdy neexistoval."

„Čo tým chcete povedať?"

„Jasná súvislosť s tajnou políciou. Zalačenko bol ruský zbeh, kto iný by sa oňho staral, keď nie tajní. Potom hovoríme o možnosti zorganizovať umiestnenie Lisbeth Salanderovej na psychiatriu. A nehovoriac o vlámaní, prepade a odpočúvaní telefónu o pätnásť rokov neskôr… Ani ja si však nemyslím, že je za tým tajná polícia. Mikael Blomkvist ich nazýva *Klubom Zalačenko*… ide o malú tajnú skupinu veteránov studenej vojny, ktorí sa ukrývajú v nejakom zapadnutom kúte tajnej služby."

Bublanski prikývol.

„Aké sú naše možnosti?"

KAPITOLA 12

Nedeľa 15. máj – pondelok 16. máj

KOMISÁR TORSTEN EDKLINTH, riaditeľ oddelenia na ochranu ústavy v tajnej polícii, si jemne masíroval ušný lalok, zamyslene pritom pozorujúc výkonného riaditeľa uznávanej súkromnej bezpečnostnej služby Milton Security, ktorý mu z ničoho nič zavolal a trval na tom, aby prišiel k nemu domov na večeru. Armanského žena Ritva pripravila výborné mäso. Najedli sa, zdvorilo sa pri tom zhovárajúc. Edklinth po celý čas premýšľal, o čo Armanskému ide. Po večeri sa Ritva utiahla k televízoru, aby mali súkromie pri kuchynskom stole. Armanskij potom začal rozprávať príbeh Lisbeth Salanderovej.

Edklinth pomaly krúžil vínom v pohári.

Dragan Armanskij nie je hlupák. To dobre vie.

Edklinth a Armanskij sa poznali už dvanásť rokov, presne odo dňa, keď poslankyňa ľavicovej strany dostala sériu výhražných listov a prípad ohlásila predsedovi poslaneckého klubu, ktorý následne informoval bezpečnostné oddelenie parlamentu. Vyhrážky boli písomné, vulgárne a ich obsah naozaj potvrdzoval, že útočník disponuje určitými informáciami osobného charakteru. Preto sa o prípad začala zaujímať aj polícia. Kým prebiehalo vyšetrovanie, poslankyni poskytli osobnú ochranu.

Ochrana osôb v tom čase patrila k najskromnejším kapitolám rozpočtu polície a ich zdroje boli obmedzené. Oddelenie nieslo podľa potreby zodpovednosť za ochranu kráľovskej rodiny, premiéra, ministrov a poslancov. Potreba často prevyšovala zdroje, a väčšina švédskych politikov tak nedisponovala potrebnou ochranou. Poslankyňu parlamentu chránili počas verejných vystúpení, no po skončení pracovnej doby, teda práve v čase, keď sa zvyšovala pravdepodobnosť, že nejaký blázon zaútočí, ju nechávali napospas osudu. Jej nedôvera voči schopnostiam polície postarať sa o jej bezpečnosť prudko stúpala.

Bývala v rodinnom dome v Nacke. Keď raz večer po hádke vo finančnom výbore prišla domov neskoro, zistila, že sa jej niekto vlámal do

domu cez záhradné dvere, steny v obývačke jej popísal vulgarizmami a onanoval v jej spálni. Vtedy zdvihla telefón a požiadala o ochranu Milton Security. Tajnú políciu o svojom rozhodnutí neinformovala, a keď na druhý deň ráno mala vystúpiť s prednáškou na škole v Täby, medzi gorilami štátnych a súkromných bezpečnostných zložiek prišlo ku kolízii.

V tom čase bol zastupujúcim predsedom oddelenia na ochranu osôb Torsten Edklinth. Z celého srdca nenávidel, že súkromní chuligáni sa miešajú do vecí, ktoré mali na starosti štátni chuligáni. Uvedomoval si, že poslankyňa má dôvod na obavy – keď už nič iné, jej zašpinená plachta bola dôkazom neefektivity štátu. Namiesto toho, aby začal s Miltonom súťažiť, dohodol si s Draganom Armanským obed. Zhodli sa na tom, že situácia je zrejme vážnejšia, než tajná polícia spočiatku predpokladala, a treba ochranu poslankyne sprísniť. Edklinth bol dostatočne bystrý na to, aby si uvedomil, že Armanského ľudia sú schopní túto prácu vykonať – mali minimálne rovnako dobré vzdelanie a zrejme lepšie technické vybavenie. Problém vyriešili tak, že Armanského ľudia dostali zodpovednosť za jej bezprostrednú ochranu, tajná polícia vyšetrovala zločin a platila účty.

Obaja muži si zároveň padli do oka a dobre sa im spolupracovalo. Spoluprácu si v priebehu nasledujúcich rokov ešte niekoľkokrát zopakovali. Edklinth si preto Armanského mimoriadne vážil, a keď ho pozval na večeru spojenú so súkromným dôverným rozhovorom, ochotne ho počúval.

Nečakal však, že Dragan Armanskij mu do lona položí tikajúcu bombu.

„Ak ti dobre rozumiem, tvrdíš, že tajná polícia sa venuje kriminálnej činnosti."

„Nie," pokojne odvetil Armanskij. „Rozumieš mi zle. Tvrdím, že kriminálnej činnosti sa venujú niektorí ľudia v radoch tajnej polície. Ani vo sne neverím, že túto činnosť zastrešuje vedenie polície, a určite nemá ani požehnanie vlády."

Edklinth hľadel na fotografie Christera Malma. Nejaký muž na nich nasadal do auta, ktorého ešpézetka sa začínala písmenami KAB.

„Dragan… asi nežartuješ, však?"

„Dal by som všetko na svete za to, aby to bol žart."

Edklinth sa na chvíľu zamyslel.

„A čo, do riti, teraz odo mňa očakávaš?"

NA DRUHÝ DEŇ RÁNO si Torsten Edklinth zamyslene čistil sklá okuliarov. Edklinth bol sivovlasý muž s veľkými ušami a ostrými črtami tváre. V tejto chvíli mal však skôr zmätený než prísny výraz v tvári. Sedel v svojej kancelárii policajnej stanice v Kungsholmene a za sebou mal noc, počas ktorej nedokázal prestať myslieť na informácie, čo mu poskytol Armanskij.

Nebola to príjemná noc. O tajnej polícii všetky (teda, takmer všetky) strany tvrdili, že jej bezhranične dôverujú, zároveň ju však každý podozrieval z rôznych konšpirácií. Nepochybne zažila dosť škandálov, najmä v ľavicových sedemdesiatych rokoch, keď očividne… niekoľkokrát obišla ústavu. No po piatich kritických správach, týkajúcich sa činnosti tajnej polície, bolo jasné, že už vyrástla nová generácia zamestnancov. Nová škola nadšencov, ktorých vyberali z rôznych oddelení skutočnej polície. Išlo o policajtov, ktorí sa zaoberali skutočným zločinom, nie politickými výmyslami.

Tajná polícia prešla modernizáciou, posilnilo sa aj postavenie oddelenia na ochranu ústavy. Jeho úlohou, formulovanou v poverení vlády, bola prevencia a ochrana krajiny pred vnútornou hrozbou. Tú definovali ako *protizákonnú činnosť s cieľom meniť štátne zriadenie použitím násilia, hrozieb či vynucovania, nútiť výkonné politické orgány alebo úrady prijímať určité rozhodnutia, respektíve brániť jednotlivým občanom krajiny pri výkone ich základných občianskych práv.*

Úlohou výboru bolo chrániť švédsku demokraciu pred skutočnými alebo domnelými antidemokratickými hrozbami, ku ktorým sa radili najmä anarchisti a nacisti. Anarchisti kvôli ich neustálej snahe o občiansku neposlušnosť vo forme útokov na obchody s kožuchmi. Nacisti preto, lebo boli nacisti, a tým už z princípu nepriatelia demokracie.

Stavajúc na svojom právnickom vzdelaní, Torsten Edklinth spočiatku pracoval ako prokurátor, než začal plniť svoje dvadsaťjedenročné poslanie v tajnej polícii. Spočiatku pracoval v administratíve, neskôr vo výbore na ochranu ústavy, kde sa postupne presunul z analýzy do vedenia administratívy a napokon sa stal šéfom kancelárie. Inými slovami, bol najvyšším šéfom policajnej časti obrany švédskeho demokratického zriadenia. Komisár Torsten Edklinth sám seba pokladal za demokrata. Z tohto pohľadu bola definícia jednoduchá. Parlament prijíma ústavu, jeho úlohou je postarať sa o to, aby ju každý dodržiaval.

Švédska demokracia stavia na jedinom princípe, nazývanom princíp slobody prejavu. Každý občan má nespochybniteľné právo hovoriť, myslieť si a veriť, čomu chce. Toto právo sa týka všetkých občanov, od zadubeného nacistu po kamene hádžuceho anarchistu.

Všetky ostatné zákony aj forma vlády sú už len praktickým prejavom tohto základného princípu. Na princípe slobody prejavu stojí a padá švédska demokracia. Edklinth za svoju hlavnú úlohu považoval ochranu práva švédskych občanov myslieť si a hovoriť, čo chcú, aj keby ani na okamih nesúhlasil s ich názorom.

Táto sloboda však neznamená, že je všetko dovolené, ako sa to snažia prezentovať niektorí fundamentalisti, najmä pedofili a rasisti. Každá

demokracia má svoje obmedzenia a aj tento princíp naráža na princíp, ktorý definuje štyri obmedzenia demokracie. Je zakázané publikovať detskú pornografiu a niektoré druhy sexuálneho násilia, aj keby ich autor nazýval umením. Je zakázané navádzať iných na zločin. Je zakázané urážať česť iného človeka. A je zakázané štvať proti inej skupine obyvateľstva.

Aj tento princíp prijal parlament a predstavuje spoločensky aj demokraticky akceptovateľné obmedzenie demokracie, akúsi spoločenskú zmluvu, ktorá vytvára rámec občianskej spoločnosti. Základ všetkého spočíva vo fakte, že nijaký človek nemá právo šikanovať alebo ponižovať iného človeka.

Keďže oba tieto princípy sú len na papieri, štát potrebuje úrad, ktorý garantuje ich existenciu. Vo Švédsku sa táto úloha rozdelila medzi dve inštitúcie, pričom jedna z nich, vládny ombudsman, má poverenie vlády zaoberať sa porušeniami druhého princípu.

V tomto ohľade Torsten Edklinth vôbec nebol spokojný. Zastával názor, že vládny ombudsman je už tradične primálo dôrazný pri trestaní porušovateľov švédskej ústavy. Ombudsman sa zvykol brániť tým, že princíp demokracie je taký dôležitý, že zasahovať chce len vo výnimočných prípadoch. V posledných rokoch však krajina začala tento postoj spochybňovať najmä po tom, ako generálny tajomník švédskej Helsinskej komisie predložil správu, kritizujúcu jeho pasivitu v posledných rokoch. Správa konštatovala, že obviniť a odsúdiť niekoho v zmysle zákona o štvaní proti inej skupine obyvateľstva je takmer nemožné.

Druhou inštitúciou bolo Oddelenie na ochranu ústavy tajnej polície a komisár Torsten Edklinth k tejto úlohe pristupoval s maximálnou vážnosťou. Svoj post považoval za ten najlepší, o akom švédsky policajt môže snívať, a nemenil by ho za nijaký iný v oblasti súdneho či policajného aparátu Švédska. Bol v krajine jediným policajtom, ktorý z poverenia verejnosti vystupoval ako politický policajt. Jeho poslanie si vyžadovalo mimoriadnu inteligenciu a zmysel pre spravodlivosť, keďže skúsenosti z iných krajín dokazovali, že politický policajt sa rýchlo môže zmeniť na hrozbu pre krajinu.

Média a verejnosť si zvyčajne mysleli, že jeho oddelenie má na starosti kontrolu nacistov a militantných vegánov. Týmto skupinám naozaj venovali veľkú časť svojej pozornosti, no k jeho úlohám patrila aj kontrola množstva ďalších úradov a javov v krajine. Ak by si napríklad kráľ alebo armádny veliteľ zmysleli, že demokracie vo Švédsku bolo dosť a parlament treba nahradiť vojenskou diktatúrou, okamžite by sa dostali do centra pozornosti oddelenia. Ak by sa skupina policajtov rozhodla vykladať zákony tak, že by tým obmedzili základné práva osobnosti, bolo jeho úlohou reagovať. V

takýchto závažných prípadoch ďalší postup spadal aj do kompetencie generálneho prokurátora.

Problém spočíval v tom, že oddelenie vedelo výborne analyzovať a skúmať, no nemalo nijakú výkonnú právomoc. Preto pri zatýkaní nacistov vždy vystupovali bežní policajti, prípadne ľudia z iných oddelení tajnej polície.

Tento stav sa Edklinthovi mimoriadne nepáčil. Takmer všetky normálne krajiny disponujú samostatným ústavným súdom, ktorý má okrem iného za úlohu dozerať na to, aby štátne úrady nevystupovali proti demokracii. Vo Švédsku túto úlohu plnia vládny a právny ombudsman, ktorí však musia konať v zmysle rozhodnutia iných. Ak by Švédsko malo ústavný súd, advokátka Salanderovej by okamžite mohla švédsky štát žalovať za porušenie jej ústavných práv. Súd by si mohol vyžiadať na stôl všetky dokumenty a predvolať kohokoľvek – vrátane premiéra – na výsluch. V súčasnej situácii sa mohol obrátiť maximálne na ombudsmana, ktorý však nemal najmenšiu právomoc vstúpiť na pôdu tajnej polície a žiadať od nej akékoľvek podklady.

Torsten Edklinth dlhé roky presadzoval zriadenie ústavného súdu. Ak by bol uspel, dnes by presne vedel, čo robiť s Armanského informáciami. Podal by trestné oznámenie na súd a spustil by tak proces, ktorý by sa už nedal zastaviť.

Za súčasnej situácie však nemal zákonné oprávnenie začať vyšetrovanie.

Vzdychol si a vložil si do úst žuvací tabak.

Ak sa Armanského informácie zhodovali s pravdou, časť vedenia švédskej tajnej polície vedome prehliadala zločiny proti švédskej občianke, potom protiprávne nechali zavrieť jej dcéru na psychiatriu a napokon nechali niekdajšieho ruského topšpióna, aby sa venoval obchodu so zbraňami, drogami a ženami. Edklinth vyšpúlil pery. Nechcel ani len spočítať, koľkých zločinov sa za ten čas museli dopustiť. A nehovoriac o vlámaní do Blomkvistovho bytu, prepade advokátky Salanderovej a možno – no Edklinth ešte vždy odmietal uveriť – aj účasti na vražde Alexandra Zalačenka.

Do tejto špiny sa Edklinth nemal chuť zamiešať. Žiaľ, jej súčasťou sa stal vo chvíli, keď prijal Armanského pozvanie.

Preto musí nájsť odpoveď na otázku, ako postupovať. Formálne bola odpoveď jednoduchá. Ak sú Armanského tvrdenia pravdivé, minimálne Lisbeth Salanderovej odňali možnosť uplatňovať svoje základné občianske práva. Z ústavného hľadiska pichol do osieho hniezda plného pochybností voči výkonným orgánom štátnej moci. Policajt Torsten Edklinth disponoval informáciou o zločine a musel podať trestné oznámenie. No v skutočnosti bola celá vec zložitejšia. Mimoriadne zložitá.

* * *

INŠPEKTORKA MONIKA FIGUEROLA bola napriek svojmu nezvyčajnému menu rodáčkou zo švédskeho kraja Dalarna a jej rodina prišla do Švédska v šestnástom storočí ešte za čias kráľa Gustava Vasu. Muži si ju zvykli všímať, mala tridsaťšesť rokov, modré oči, stoosemdesiatštyri centimetrov a krátke plavé vlasy. Vyzerala dobre a obliekala sa spôsobom, ktorý ju robil atraktívnou.

A mala mimoriadne vyšportované telo.

To posledné súviselo s faktom, že sa ešte ako tínedžerka venovala atletike na najvyššej úrovni a ako sedemnásťročná sa takmer kvalifikovala na olympijské hry. Potom s atletikou skončila, no naďalej päť večerov v týždni fanaticky trénovala v posilňovni. Športu sa venovala do takej miery, že endorfíny u nej fungovali ako droga a po dlhšom oddychu sa u nej začali prejavovať abstinenčné príznaky. Behala na páse, zdvíhala činky, hrala tenis, trénovala karate a okrem toho sa desať rokov intenzívne venovala kulturistike. V posledných dvoch rokoch v poslednej menovanej extrémnej forme skrášľovania vlastného tela, keď dve hodiny denne zdvíhala činky, poľavila. Teraz sa činkám venovala denne už len niekoľko minút, no ostatný tréning bol taký intenzívny a jej telo také svalnaté, že žiarliví kolegovia ju zvykli volať Pán Figuerola. Keď si obliekla blúzku bez rukávov či letné šaty, nikto si nemohol nevšimnúť jej biceps a svaly na lopatkách.

Okrem stavby tela jej mužským kolegom prekážalo ešte čosi iné – bola viac než *len pekná tvárička.* Zmaturovala na jedničky, vyštudovala kriminalistiku a následne deväť rokov slúžila na polícii v Uppsale, vo voľnom čase externe študovala právo. Pre zábavu si pridala aj politológiu. Nemala najmenší problém zapamätať si a analyzovať fakty. Detektívne romány či beletriu takmer nepoznala. S najväčším záujmom sa však zahlbovala do najrôznejších kníh s témou medzinárodného práva až po antické dejiny.

V rámci kariéry sa presunula z miesta v policajnej hliadke, kde vzhľadom na pokoj v uliciach Uppsaly len zabíjala čas, na miesto kriminálnej inšpektorky, najprv na úsek násilných trestných činov, neskôr v oblasti ekonomickej trestnej činnosti. Roku 2000 sa uchádzala o miesto v tajnej polícii v Uppsale a roku 2001 sa presťahovala do Štokholmu. Spočiatku pracovala na úseku kontrašpionáže, no Torsten Edklinth si ju takmer ihneď vybral na oddelenie ochrany ústavy. Poznal jej otca a Monikinu kariéru roky sledoval.

Keď sa Edklinth napokon rozhodol, že na základe Armanského informácií musí konať, zamyslel sa, zdvihol telefón a zavolal na stretnutie Moniku. Na oddelení nepracovala ani tri roky, vďaka čomu v duši ešte vždy zostávala skutočnou policajtkou.

Mala oblečené obtiahnuté modré rifle, tyrkysové sandále na nízkom opätku a modré sako.

„Na čom momentálne pracuješ?“ spýtal sa Edklinth a ponúkol jej stoličku.

„Robíme na tom lúpežnom prepade večierky v Sunne pred dvoma týždňami.“

Tajná polícia sa nezvykla venovať prepadom obchodov s potravinami. Tieto úlohy plnila výlučne bežná polícia. Monika stála na čele oddelenia, ktoré tvorili piati pracovníci a za úlohu malo analyzovať zločiny s politickým podfarbením. Opierali sa o informácie z počítačov napojených na sieť polície. V podstate každé oznámenie trestného činu kdekoľvek vo Švédsku prišlo do počítača aj Monike. Počítače disponovali programom, ktorý skenoval každú policajnú správu a reagoval na tristodesať špecifických slov ako neger, skín, hákový kríž, prisťahovalec, anarchista, nacistický pozdrav, Hitler, pravicový extrémista, zradca vlasti či židovská kurva. Ak sa v policajnej správe zjavilo niektoré z týchto slov, počítač spustil poplach a správu analyzovali manuálne. V závislosti od okolností mohli následne iniciovať osobitné vyšetrovanie.

K úlohám oddelenia patrilo aj každoročné zverejňovanie správy s názvom *Hrozba pre bezpečnosť štátu,* ktorá predstavovala jedinú dôveryhodnú štatistiku politickej zločinnosti. Vychádzala výlučne z údajov miestnych policajných jednotiek. V prípade prepadu večierky v Sunne reagoval počítač na tri slová – prisťahovalec, nášivka na pleci a neger. Dvaja maskovaní mladíci ozbrojení pištoľou vylúpili malé potraviny, ktoré patrili prisťahovalcovi. Odniesli si dvetisícsedemstoosemdesiat švédskych korún a kartón cigariet. Jeden z lupičov mal bundu do pása, na pleci s nášivkou v podobe švédskej vlajky. Druhý majiteľovi obchodu neprestajne nadával do prekliatych negrov a prinútil ho ľahnúť si na zem.

Toto Monikiným kolegom stačilo na to, aby začali prípad vyšetrovať a zisťovali, či lupiči mali kontakt s miestnym nacistickým gangom a či tak lúpež môžu zaradiť medzi rasistické trestné činy. Zlodej zrejme prejavoval svoje rasistické názory. Ak by to tak bolo, lúpež by sa zaradila do budúcoročnej štatistiky, ktorú by ďalej analyzovali a zosúladili s celoeurópskou štatistikou, ktorú každoročne pripravuje úrad Európskej únie so sídlom vo Viedni. No mohlo sa ukázať aj to, že zlodej mal oblečenú len obyčajnú bundu so švédskou vlajkou, a fakt, že majiteľ obchodu bol cudzinec a zlodej použil slovo neger, bola čistá náhoda. Vtedy by tím lúpež zo štatistiky vyškrtol.

„Mám pre teba nepríjemnú úlohu,“ začal Edklinth.

„Aha,“ Monika Figuerola zdvihla zrak.

„Môže viesť k tomu, že upadneš do nemilosti, môže ti zničiť kariéru.“

„Rozumiem.“

„Na druhej strane, ak budeš úspešná a všetko dobre dopadne, bude to pre tvoju kariéru znamenať veľký krok vpred. Plánujem ťa premiestniť do operatívnej jednotky oddelenia.“

„Prepáč, že ťa prerušujem, no naše oddelenie nemá operatívnu jednotku.“

„Ale áno,“ zdôraznil Edklinth. „Už takú jednotku máme. Založil som ju dnes ráno. Tvorí ju jediná osoba a ňou si ty.“

Monika Figuerola sa zatvárila pochybovačne.

„Úlohou nášho oddelenia je ochrana ústavy pred vnútorným nepriateľom, medzi ktorých zvyčajne radíme nacistov a anarchistov. No čo ak sa ukáže, že hrozba pochádza z našich vlastných radov?“

Ďalšiu polhodinu sumarizoval príbeh, ktorý mu deň predtým porozprával Armanskij.

„Kto je zdroj týchto tvrdení?“ spýtala sa Monika.

„To teraz nie je dôležité. Sústreď sa na informácie, ktoré nám poskytol.“

„Zaujíma ma len to, či ho pokladáš za dôveryhodný.“

„Poznám ho už mnoho rokov, prikladám mu veľmi veľkú dôveryhodnosť.“

„Celé to znie úplne… neviem ako. Nepravdepodobne je slabé slovo.“

Edklinth prikývol.

„Ako román o špiónoch,“ dodal.

„Čo odo mňa očakávaš?“

„Odteraz si oslobodená od všetkých ostatných úloh. Máš jedinú povinnosť – overiť pravdivosť celého príbehu. Buď ho potvrdíš, alebo vyvrátiš. Správy podáš priamo mne, nikomu inému.“

„Panebože,“ vzdychla si Monika. „Už rozumiem, prečo si ma varoval, že upadnem do nemilosti.“

„Áno. Ale ak je príbeh pravdivý… ak je len zlomok tých tvrdení pravdivý, čelíme ústavnej kríze.“

„Kde mám začať? Ako mám postupovať?“

„Začni s tým najjednoduchším. Prečítaj si tento spis, ktorý Gunnar Björck napísal v roku 1991. Potom identifikuj ľudí, ktorí údajne sledujú Mikaela Blomkvista. Podľa môjho zdroja automobil patrí Göranovi Mårtenssonovi, štyridsaťročnému policajtovi bytom na ulici Vittangigatan vo Vällingby. Potom identifikuj aj toho druhého človeka, ktorý je na fotografiách od Blomkvistovho človeka. Tento mladý blondín.“

„Dobre.“

„Potom sa pusti do Everta Gullberga. Nikdy som o tom človeku nepočul, podľa môjho zdroja však musí v jeho životopise existovať nejaký kontakt s tajnou políciou.“

„Žeby si niekto z tajných objednal vraždu špióna u toho sedemdesiatosemročného deda? Neverím.“

„Aj tak to skontroluj. A pracuj potichu. Než podnikneš ďalšie kroky, informuj ma. Nechcem mútiť vodu.“

„Poveruješ ma šialenou úlohou. Ako to mám zvládnuť sama?“

„Nemusíš. Urob len prvé kolo. Keď mi povieš, že si nič nenašla, všetko je v poriadku. Ak odhalíš niečo podozrivé, dohodneme sa ako ďalej.“

MONIKA FIGUEROLA namiesto obeda polhodinu dvíhala činky v posilňovni. S kávou a obloženým chlebom s cviklovým šalátom sa vrátila do kancelárie. Zavrela dvere, zo stola odsunula ostatné papiere a prežúvajúc sa začítala do Björckovho spisu.

Prečítala si aj prílohu s korešpondenciou medzi Björckom a doktorom Petrom Teleborianom. Zapisovala si každé meno a každú udalosť, ktorú si neskôr overí. Po dvoch hodinách vstala, prešla sa k automatu a vrátila sa s ďalšou šálkou kávy. Keď odchádzala, zamkla za sebou dvere – bežná rutina v tajnej polícii.

Hneď na úvod si skontrolovala číslo spisu. Zavolala do archívu, kde jej povedali, že spis s takýmto číslom neexistuje. Spojila sa s mediálnym archívom, kde získala viac. Oba veľké bulvárne denníky a jeden mienkotvorný písali o osobe, ktorú v deň spomínaný v spise ťažko zranili na ulici Luntmakargatan. Obeťou útoku sa stal nemenovaný muž v strednom veku. Jeden bulvárny denník uviedol, že podľa očitého svedka ho úmyselne zapálilo malé dievča. Toto musí byť ten chýrny útok Lisbeth Salanderovej na ruského agenta menom Zalačenko. Udalosť sa zrejme naozaj stala.

Gunnar Björck, ktorý spis podpísal, bol skutočnou postavou. Pracoval na oddelení zahraničných stykov, neskôr bol na péenke kvôli poškodeným platničkám a, žiaľ, už nie je nažive – samovražda.

Personálne oddelenie jej však nevedelo podať správu o tom, čím sa Björck roku 1991 zaoberal. Úloha bola utajená aj pred ďalšími kolegami z tajnej polície. Rutina.

Rýchlo overila fakt, že Lisbeth Salanderová roku 1991 bývala na ulici Lundagatan a ďalšie dva roky strávila na detskej psychiatrii v Ústave svätého Štefana. V tomto ohľade sa skutočnosť zhodovala s obsahom správy.

Peter Teleborian bol známym psychiatrom, zvykol sa zjavovať aj v televízii. V roku 1991 pracoval v Ústave svätého Štefana, dnes tam pôsobil ako primár.

Monika Figuerola dlho uvažovala nad obsahom tohto spisu. Potom vytočila číslo zástupcu riaditeľa personálneho oddelenia.

„Mám delikátnu otázku," začala.

„O čo ide?"

„Pracujeme na jednej analýze, v ktorej posudzujeme dôveryhodnosť a všeobecné psychické zdravie jednej osoby. Potrebovala by som niečo prekonzultovať s psychiatrom, ktorý má právo dostávať utajené informácie. Niekto mi odporučil doktora Petra Teleboriana. Môžem ho osloviť?"

Chvíľu čakala na odpoveď.

„Tajná polícia niekoľkokrát oslovila doktora Petra Teleboriana ako externého poradcu. Prešiel previerkou, vo všeobecnosti s ním môžete hovoriť o utajených informáciách. No než sa naňho obrátite, musíte prejsť byrokratickou procedúrou. Odsúhlasiť vám to musí nadriadený, následne musíte podať formálnu žiadosť."

Monike poskočilo srdce. Overila si informáciu, o ktorej veľa ľudí nevedelo. Peter Teleborian mal do činenia s tajnou políciou. Tým vzrástla dôveryhodnosť celého spisu.

Odložila ho a začítala sa do ďalších informácií, ktoré jej Torsten Edklinth poskytol. Pozorne študovala tváre dvoch mužov, ktorí prvého mája sledovali Mikaela Blomkvista od kaviarne Copacabana.

Otvorila si register automobilov a konštatovala, že Göran Mårtensson je existujúca osoba a majiteľ šedého Volva so skutočnou ešpézetkou. Personálne oddelenie jej následne potvrdilo, že pracuje v tajnej polícii. Jednoduchšej kontroly nebolo, no aj táto jej potvrdila, že informácia je správna. Srdce sa jej rozbúchalo.

Göran Mårtensson pracoval na ochrane osôb ako osobný strážca. Patril do skupiny kolegov, ktorí pri viacerých príležitostiach zodpovedali za bezpečnosť predsedu vlády. Už pred niekoľkými týždňami ho však náhle prevelili ku kontrašpionáži. K zmene došlo desiateho apríla, niekoľko dní potom, ako Alexandra Zalačenka a Lisbeth Salanderovú priviezli do nemocnice Sahlgrenska. Takéto prevelenie však nebolo ničím nezvyčajným, ak na nejakom oddelení zavládol nedostatok pracovníkov.

Monika následne vytočila číslo zástupcu riaditeľa kontrašpionáže, poznala ho osobne a istý čas mu pracovne podliehala. Spýtala sa ho, či Göran Mårtensson robí niečo dôležité, alebo či si ho môžu na jednu úlohu požičať.

Zástupca riaditeľa zostal zaskočený. Monika musela dostať nesprávnu informáciu. Göran Mårtensson u mňa nie je. Je mi ľúto.

Monika položila telefón a dve minúty naň mlčky hľadela. Na personálnom oddelení si myslia, že Mårtensson je na kontrašpionáži. Tam o ňom nič nevedia. Takéto prevelenia musí potvrdzovať riaditeľ kancelárie. Siahla po telefóne, aby mu zavolala, no v poslednej chvíli sa zastavila. Ak jeho prevelenie zaregistrovali na personálnom oddelení, musel riaditeľ

rozhodnutie potvrdiť. Mårtensson tam však nie je. A riaditeľ o tom musí vedieť. A ak bol Mårtensson prevelený na miesto, kde má za úlohu špehovať Blomkvista, musí riaditeľ vedieť aj to.

Torsten Edklinth ju varoval, aby zbytočne nemútila hladinu. Ak by zavolala riaditeľovi, hodila by do pokojnej hladiny veľký kameň.

ERIKA BERGEROVÁ sedela za svojím písacím stolom. Bol pondelok, pol jedenástej. Vydýchla si. Tešila sa na kávu, ktorú si práve priniesla na stôl. Prvé hodiny nového pracovného týždňa strávila na dvoch stretnutiach. Najprv sa na pätnásť minút stretla s asistentom Petrom Fredrikssonom, aby si dohodli základné úlohy dňa. Keďže Andersovi Holmovi neverila, musela sa čoraz väčšmi opierať o Fredrikssonov úsudok.

Druhým stretnutím bola hodinová schôdza s generálnym riaditeľom Magnusom Borgsjöom, ekonomickým riaditeľom Christerom Sellbergom a Ulfom Flodinom zodpovedným za rozpočet. Na stretnutí diskutovali o dlhodobo klesajúcej inzercii a čoraz nižšom predaji výtlačkov. Ekonómovia si boli zajedno v názore, že noviny musia prijať opatrenia na zníženie strát.

„Prvý štvrťrok sme ako-tak zvládli vďaka menšiemu nárastu počtu inzerentov a odchodu dvoch pracovníkov do dôchodku, na ktorých miesta sme nových ľudí neprijali," konštatoval Flodin. „Druhý štvrťrok zrejme zaznamenáme miernu stratu. No niet pochýb, že bezplatné noviny *Metro* a *Stockholm City* nám ujedajú z koláča štokholmských inzerentov. Na tretí štvrťrok nič iné ako výraznú stratu predpovedať nevieme."

„Ako tomu budeme čeliť?"

„Musíme prepúšťať, prvý raz od roku 2002. Predpokladám, že do konca roka sa musíme rozlúčiť minimálne s desiatimi zamestnancami."

„S kým?"

„Budeme rezať všade rovnako. Športová redakcia má šesť a pol človeka. Skrátime to na päť."

„Pokiaľ viem, už teraz sú na kolenách. Bude to znamenať, že obmedzíme športové spravodajstvo."

Flodin mykol plecom.

„Rád si vypočujem lepšie návrhy."

„Nemám lepšie návrhy, no platí princíp, podľa ktorého zníženie počtu zamestnancov znamená tenšie noviny, tenšie noviny zasa menší počet čitateľov, a tým aj inzerentov."

„Večný začarovaný kruh," zamračil sa Sellberg.

„Zamestnali ma na to, aby som tento vývoj zvrátila. Znamená to, že sa chystám ofenzívne zasadzovať o zmenu a zatraktívnenie denníka. No nedokážem to, ak mi budete brať ľudí."

Obrátila sa na Borgsjöa.

„Ako dlho vydržíme? Akú stratu si môžeme dovoliť?“

Borgsjö vyšpúlil pery.

„Od začiatku deväťdesiatych rokov sme prejedli väčšinu nasporených zdrojov. Hodnota akcií nám za desať rokov klesla asi o tridsať percent. Veľa z tých peňazí sme investovali do počítačovej techniky. Išlo o obrovské investície.“

„Všimla som si, že denník má vlastný systém na redigovanie textov, takzvaný AXT. Koľko stál?“

„Asi päť miliónov korún.“

„Nechápem logiku tejto investície. Na trhu je množstvo lacných komerčných programov. Prečo denník stavil na vývoj vlastných programov?“

„Nuž, Erika… nech odpovie ten, kto odpoveď pozná. Prehovoril nás na to vtedajší šéf technického oddelenia. Tvrdil, že sa nám to časom vráti, že okrem toho môžeme predávať licencie ďalším denníkom.“

„Niekto si ju kúpil?“

„Ale áno, jeden regionálny týždenník v Nórsku.“

„Skvelé,“ chladne odsekla Erika. „Ďalšia otázka, naše počítače sú päť, šesť rokov staré…“

„V najbližšom čase investície do nových počítačov neprichádzajú do úvahy,“ konštatoval Flodin.

Diskusia pokračovala. Erika si náhle začala uvedomovať, že všetky jej námietky Flodin so Sellbergom bez váhania odmietajú. Chceli prepúšťať, čo z pohľadu ekonómov dávalo zmysel, no nastupujúca šéfredaktorka to musela so všetkou energiou odmietať. Najväčšmi ju však dráždil fakt, že jej argumenty odbíjali s ľahkým úsmevom na perách, ktorý jej dával pocit malej školáčky vyvolanej k tabuli. Nevyslovili jediné nevhodné slovo, no zaujali postoj, ktorý bol taký klasický, až to bolo zábavné. *Dievčatko zlaté, nenamáhaj si mozoček takými zložitými úvahami.*

Borgsjö jej veľmi nepomohol. Vyčkával, nechával ostatných účastníkov stretnutia hovoriť, no aspoň sa k nej nesprával tak pohŕdavo.

Vzdychla si, zapojila notebook a otvorila poštu. Deväťnásť mailov. Štyri z nich boli spam od ľudí, ktorí chceli, aby a) si kúpila Viagru, b) si užila cybersex s *The sexiest Lolitas on the net* za štyri doláre za minútu, c) ponúkali jej trochu tvrdší *Animal Sex, the Juiciest Horse Fuck in the Universe,* d) aby si objednala elektronický módny časopis mode.nu, ktorý vydávala podprahová firma zaplavujúca trh reklamnými ponukami, ktorých zasielanie sa jej napriek množstvu pokusov nepodarilo zrušiť. Ďalších sedem spamov jej prišlo od vdovy niekdajšieho guvernéra národnej banky z Abú Dhabi, ktorá

ponúkala fantastické peniaze, len čo jej prispeje drobným iniciačným kapitálom.

Zvyšné maily boli redakčné, tri od Fredrikssona, ktorý ju informoval o vývoji v hlavnej téme dňa, ďalší od jej osobného účtovníka, ktorý navrhoval stretnutie, aby prebrali platové zmeny po jej prestupe z Millennia do SMP, ďalší od jej zubného lekára s upozornením, že prišiel čas na pravidelnú preventívnu prehliadku. Termín si poznačila do kalendára a ihneď zistila, že ho bude musieť zrušiť, keďže na ten deň je naplánovaná veľká redakčná schôdza.

Napokon otvorila posledný mail od odosielateľa <centralred@smpost.se> s názvom *Na vedomie šéfredaktorke*. Pomaly odložila šálku.

KURVA! MYSLÍŠ, ŽE SI NIEČO VIAC, TY KOZA. NEMYSLI SI, ŽE MÔŽEŠ LEN TAK PRÍSŤ A ROZKAZOVAŤ TU. VRAZÍM TI DO RITI SKRUTKOVAČ, TY KURVA! ČÍM SKOR ZMIZNEŠ, TÝM LEPŠIE.

Podvedome dvihla zrak a pohľadom hľadala šéfa spravodajstva Andersa Holma. Nebol pri svojom stole, nevidela ho nikde v redakcii. Ešte raz sa pozrela na odosielateľa, zdvihla telefón a vyťukala číslo Petra Fleminga, šéfa technického oddelenia.

„Ahoj. Kto používa adresu <centralred@smpost.se>?“

„Nikto. Takú adresu nemáme.“

„Práve mi došiel z takej adresy mail.“

„Podvod. Bol tam vírus?“

„Nie. Antivírový program nijako nereagoval.“

„Fajn. Takej adresy niet. Vytvoriť fiktívnu adresu dnes však nie je problém. Na internete sú stránky, z ktorých môžeš posielať takéto maily.“

„Dá sa vystopovať?“

„Ak osoba, ktorá ho posielala, nie je taká hlúpa, že by to urobila z domáceho počítača, len ťažko. Možno sa nám podarí vystopovať jej IP na nejaký server, no ak používa konto, založené napríklad na hotmaili, stopa sa nám stratí.“

Erika sa mu poďakovala za informáciu a na chvíľu sa zamyslela. Výhražný mail či odkaz od nejakého blázna nedostala prvý raz. Mail očividne narážal na jej novú pozíciu v SMP. Uvažovala nad tým, či ho písal nejaký blázon, ktorý sa k jej menu dostal v súvislosti s článkom o Moranderovej smrti, alebo jeho odosielateľ sedí v redakcii.

MONIKA FIGUEROLA dlho zvažovala, ako sa pustiť do Gullberga. Výhodou práce na oddelení ochrany ústavy boli jej široké právomoci, k

dispozícii mala v podstate akékoľvek policajné vyšetrovanie, ktoré malo niečo do činenia s rasisticky alebo politicky motivovaným útokom. Konštatovala, že Alexander Zalačenko bol prisťahovalec a k jej úlohám patrí aj vyšetrovanie násilných trestných činov voči osobám narodeným v zahraničí a posúdenie, či išlo o rasisticky motivovaný útok. Preto mala legitímne právo na získanie spisu o vražde Zalačenka, aby tak mohla posúdiť, či Evert Gullberg nepatril k rasistickej organizácii, alebo v súvislosti s vraždou nedal najavo svoje rasistické názory. Objednala si spis a pozorne si ho prečítala. Našla listy, ktoré Gullberg zaslal ministrovi spravodlivosti, a všimla si, že okrem niekoľkých nenormálnych a opovržlivých osobných útokov použil aj slová miláčik negrov a zradca vlasti.

Päť hodín. Všetok materiál uzamkla do trezoru v kancelárii, umyla šálku, vypla počítač a vykročila von. Rýchlym krokom prešla k posilňovni na námestí S: t Eriksplan a najbližšiu hodinu strávila nenáročným zdvíhaním činiek.

Keď skončila, pešo prešla do svojho dvojizbového bytu na ulici Pontonjärngatan, osprchovala sa a dopriala si neskorú, no zdravú večeru. Chvíľu uvažovala nad tým, že zavolá Danielovi Mogrenovi, bývajúcemu tri bloky od nej. Daniel bol stolár, kulturista, tri roky spolu občas trénovali. V posledných mesiacoch sa z času na čas spolu vyspali.

Sex ju uspokojoval minimálne rovnako ako tvrdý tréning v posilňovni, no ako zrelá tridsiatnička, či skôr nezrelá štyridsiatnička, začala uvažovať nad tým, či neprišiel čas, keď by sa mala začať zaujímať o stáleho partnera a stálejší život. Možno aj o deti. Nie však s Danielom Mogrenom.

Po chvíli sa rozhodla, že vlastne nechce vidieť nikoho. Ľahla si do postele s knihou o antických dejinách. Zaspala krátko pred polnocou.

KAPITOLA 13

Utorok 17. máj

MONIKA FIGUEROLA sa zobudila desať minút po šiestej, dožičila si poriadny beh po nábreží, osprchovala sa a desať minút po ôsmej už vstupovala na pôdu policajnej stanice. Ráno využila na to, aby spísala závery, ku ktorým dospela predošlý večer.

O deviatej dorazil Torsten Edklinth. Dala mu dvadsať minút na to, aby vybavil rannú poštu, potom zaklopala. Jej súhrn čítal desať minút. Štyri hárky prečítal dvakrát od začiatku do konca. Napokon zdvihol zrak.

„Riaditeľ kancelárie."

Prikývla.

„Musel odsúhlasiť prevelenie Mårtenssona. Určite vie, že Mårtensson nie je na kontrašpionáži, kam ho poslali z ochrany osôb."

Torsten Edklinth si sňal okuliare, vytiahol papierový obrúsok a dôkladne si ich leštil. Premýšľal. Riaditeľa Alberta Shenkeho videl nespočetnekrát na schôdzach a interných konferenciách, no nemohol by tvrdiť, že ho dobre pozná. Územčistý chlap s riedkymi hrdzavými vlasmi a bruchom, čo mu každým rokom rástlo.

Vedel, že Shenke má asi päťdesiatpäť rokov, z toho asi dvadsaťpäť pracoval v tajnej polícii, možno aj dlhšie. Na pozícii riaditeľa strávil posledné desaťročie, predtým pracoval ako zástupca riaditeľa a na rôznych postoch v administratíve. Shenkeho vnímal ako tichého človeka, ktorý v prípade potreby vie vystrčiť pazúry. Edklinth netušil, čím sa Shenke vo svojom voľnom čase zaoberá, no pamätal si, že ho raz stretol v garáži policajnej stanice v ležérnom oblečení s golfovou taškou prehodenou cez plece. Pred niekoľkými rokmi naňho náhodou natrafil aj v opere.

„Upútala ma jedna vec," začala Monika.

„Čo?"

„Evert Gullberg. V štyridsiatych rokoch absolvoval vojenskú službu, vyštudoval právo a v päťdesiatych rokoch zmizol v hmle."

„Čo tým chceš povedať?"

„Keď sme o tom včera diskutovali, chceli sme v ňom vidieť najatého vraha.“

„Viem, že to je trochu pritiahnuté za vlasy, no…“

„Všimla som si, ako málo o ňom vieme, jeho životopis vyzerá takmer vymyslene. Tajní v päťdesiatych aj šesťdesiatych rokoch, v čase komunistickej hrozby, zakladali firmy.“

Edklinth prikývol.

„Čakal som, kedy ti táto možnosť napadne.“

„Potrebovala by som povolenie na vstup do osobných spisov ľudí z päťdesiatych rokov.“

„Nie,“ Torsten Edklinth rozhodne zavrtel hlavou. „Na to potrebujeme súhlas riaditeľa a nebudeme budiť pozornosť skôr, než získame viac informácií.“

„Mårtensson,“ kývol. „Zisti, čomu sa venuje.“

LISBETH SALANDEROVÁ uprene hľadela na vetracie okienko svojej zamknutej izby, keď vo dverách začula kľúč a do miestnosti vstúpil doktor Anders Jonasson. Bol utorok, desať hodín večer. Vyrušil ju pri plánovaní úteku z nemocnice.

Pohľadom premeriavala veľkosť okna: hlavu by vystrčila ľahko a aj telo by pretlačila von. Od zeme ju delili tri poschodia, no keby použila plachty a trojmetrovú predlžovaciu šnúru, v ktorej je zapojená stojatá lampa, išlo by to.

V hlave mala útek jasne premyslený. Krok za krokom. Problémom zostávali šaty. Oblečené mala nohavičky a nemocničnú nočnú košeľu, na nohách umelohmotné papuče. Annika Gianniniová jej dala dvesto korún, aby si z nemocničného bufetu mohla objednávať sladkosti. To by jej stačilo na lacné rifle a tričko zo secondhandu, no najprv by v Göteborgu musela taký obchod nájsť. Zo zvyšku peňazí jej musí vyjsť na telefonát Plaguovi. Potom by sa všetko vyriešilo. Za niekoľko dní bude v Gibraltáre a začne si budovať novú identitu.

Anders Jonasson ju pozdravil a usadil sa v kresle pre návštevy. Ona si sadla na kraj postele.

„Ahoj, Lisbeth. Prepáč mi, že som ťa v posledných dňoch nestihol prísť navštíviť, no na pohotovosti sme mali zlé dni, okrem toho zaškoľujem niekoľko mladých lekárov.“

Kývla hlavou. Neočakávala, že Anders Jonasson ju bude navštevovať častejšie než ostatných.

Vytiahol jej chorobopis a pozorne sledoval krivku teplôt a údaje o užitých liekoch. Všimol si, že teplota neustále kolíše medzi 37 a 37,2 stupňa

Celzia a za celý minulý týždeň nemusela užiť ani jednu tabletku proti bolesti.

„Stará sa o teba doktorka Endrinová. Vychádzate spolu dobre?“

„Je okej,“ bez nadšenia konštatovala Lisbeth.

„Môžem sa pozrieť?“

Prikývla. Z vrecka vytiahol malú baterku, predklonil sa a zasvietil jej do oka. Sledoval, ako sa jej rozširujú a zužujú zreničky. Potom ju poprosil, aby otvorila ústa, skontroloval jej hrdlo. Opatrne jej na krk priložil dlane a niekoľkokrát pohol hlavou na všetky strany.

„Krk ťa nebolí?“

Zavrtela hlavou.

„Čo bolesti hlavy?“

„Občas, no je to čoraz lepšie.“

„Rany sa ti ešte stále hoja. Bolesti budú slabnúť.“

Vlasy jej zatiaľ nestihli dorásť, a tak stačilo odhrnúť pár prameňov, aby ohmatal jazvu nad uchom. Hojila sa bez problémov, no ešte vždy zostávala chrasta.

„Škrabala si si to. Naozaj to už nechaj tak.“

Prikývla. Chytil ju za lakeť.

„Dokážeš ho zdvihnúť aj sama?“

Vystrela ruku.

„Máš bolesti alebo nepríjemné pocity okolo lopatky?“

Zavrtela hlavou.

„Ťahá ťa to?“

„Trochu.“

„Myslím, že by si mala o čosi viac posilňovať.“

„Ťažko, keď som tu zamknutá.“

Usmial sa.

„Nie si tu na večnosť. Robíš tie cvičenia, ktoré ti predpísal terapeut?“

Prikývla.

Vytiahol stetoskop a na chvíľu si ho priložil k dlani, aby ho zohrial. Potom si sadol na kraj postele, rozopol jej nočnú košeľu a započúval sa do tlkotu jej srdca. Potom jej zmeral tep. Poprosil ju, aby sa predklonila, a stetoskop jej priložil na chrbát, aby popočúval pľúca.

„Zakašli.“

Zakašľala.

„Dobre. Môžeš sa zapnúť. Z lekárskeho hľadiska si v podstate v poriadku.“

Kývla hlavou. Očakávala, že Jonasson vstane s prísľubom, že ju o niekoľko dní opäť navštívi, no doktor zostal sedieť, akoby nad niečím rozmýšľal. Lisbeth trpezlivo čakala.

„Vieš, prečo som sa stal lekárom?“ spýtal sa.

Zavrtela hlavou.

„Pochádzam z robotníckej rodiny. Vždy som chcel byť lekárom. Ako tínedžer som si myslel, že budem psychiatrom. Bol som neskutočný intelektuál.“

Len čo Lisbeth začula slovo psychiater, prejavila záujem.

„No nebol som si istý, že zvládnem štúdium. Po gymnáziu som sa preto vyučil za zvárača a niekoľko rokov sa tým aj živil.“

Kývol hlavou, akoby chcel zdôrazniť, že hovorí pravdu.

„Chcel som mať niečo v rukách pre prípad, že vyletím zo školy. Rozdiel medzi zváračom a lekárom napokon ani nie je veľmi veľký. Obaja látajú veci. Teraz v tejto nemocnici látam ľudí, ako si ty.“

Chvíľu rozmýšľala, či si z nej neuťahuje. No tváril sa veľmi vážne.

„Lisbeth… zaujímalo by ma…“

Mlčal tak dlho, až sa ho Lisbeth takmer spýtala, čo chce vedieť. No ovládla sa a čakala.

„Chcel by som vedieť, či sa na mňa nahneváš, ak ti položím osobnú otázku. Ako súkromná osoba. Nie z pozície lekára. Nikde si tvoju odpoveď nezapíšem, s nikým sa o nej nebudem zhovárať. Nemusíš mi odpovedať, keď nechceš.“

„Čo?“

„Je to intímna otázka.“

Pozrela sa mu do očí.

„Odkedy ťa ako dvanásťročnú zavreli do Ústavu svätého Štefana v Uppsale, neodpovedala si psychiatrom ani len na pozdrav. Prečo?“

V Lisbethiných očiach sa blyslo. No potom už len hľadela na Jonassona neprítomným pohľadom. Dve minúty mlčky sedeli.

„Prečo to chceš vedieť?“

„Úprimne povedané, ani sám neviem. Myslím, že sa pokúšam niečo pochopiť.“

Šklblo jej kútikom úst.

„S doktormi šibnutých sa nebavím, lebo ma nikdy nepočúvajú.“

Anders Jonasson prikývol a usmial sa.

„Fajn. Povedz mi, prosím… čo si myslíš o Petrovi Teleborianovi?“

To meno vyslovil tak nečakane, až sa Lisbeth strhla. Zreničky sa jej zúžili.

„Čo je toto, do riti? Spoveď? O čo ti ide?“

Hlas mala zrazu drsný ako šmirgeľ. Anders Jonasson sa k nej naklonil tak, že narušil jej intímnu zónu.

„Pretože… ako si to povedala… doktor šibnutých menom Peter Teleborian, ktorý v našich kruhoch nie je úplnou neznámou, ma v

posledných dňoch dvakrát navštívil a pokúšal sa ma presvedčiť, aby som mu umožnil vyšetriť ťa.“

Lisbeth zalial ľadový pot.

„Súd ho poverí vypracovaním tvojej analýzy.“

„A?“

„Teleborian sa mi nepáči. To povolenie som mu nedal. Naposledy sa neohlásene zjavil na oddelení a pokúšal sa k tebe prebiť cez zdravotnú sestru.“

Lisbeth si zahryzla do pery.

„Celé jeho správanie bolo zvláštne. Na to, aby pôsobil prirodzene, trochu priveľmi naliehal. Preto som chcel vedieť, čo si o ňom myslíš.“

Teraz bolo na Jonassonovi, aby trpezlivo vyčkal Lisbethinu odpoveď.

„Teleborian je hajzel.“

„Udialo sa niečo medzi vami?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Hovoril som aj s jedným štátnym úradníkom, ktorý chcel, aby som k tebe Teleboriana pustil.“

„A?“

„Spýtal som sa ho, na základe čoho si dovoľuje posudzovať tvoj stav, a poslal ho do horúcich pekiel. Hoci som volil o čosi jemnejšie slová.“

„Okej.“

„Ešte posledná otázka. Prečo si mi to povedala?“

„Veď si sa pýtal.“

„Áno. Som však lekár a vyštudoval som psychiatriu. Prečo sa so mnou rozprávaš? Mám si to vysvetliť ako prejav určitej dôvery?“

Neodpovedala.

„Teda si to tak budem vysvetľovať. Chcem, aby si vedela, že si mojou pacientkou. Znamená to, že slúžim tebe a nikomu inému.“

S nedôverou naňho pozrela. Dlho sedel mlčky, než začal tichým hlasom.

„Z čisto lekárskeho hľadiska si viac-menej zdravá. Potrebuješ ešte niekoľko týždňov rehabilitácie. No žiaľ, si veľmi zdravá.“

„Žiaľ?“

„Áno,“ jemne sa na ňu usmial. „Si na tom príliš dobre.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Znamená to, že už nemám legitímne právo držať ťa tu v izolácii, takže prokurátor ťa čoskoro nechá previezť do väzby v Štokholme, kde budeš čakať na súd, ktorý sa má začať o šesť týždňov. Predpokladám, že podobnú žiadosť dostanem už na budúci týždeň. A Peter Teleborian tým získa možnosť pozorovať ťa.“

Nepovedala ani slovo. Anders Jonasson sa zatváril zmätene, napravil jej vankúš. Hovoril ticho, akoby len nahlas rozmýšľal.

„Hlava ťa nebolí, nemáš ani teplotu, doktorka Endrinová ťa čoskoro uzná za zdravú.“

Zrazu vstal.

„Ďakujem, že si sa so mnou rozprávala. Ešte ťa pred odchodom navštívim.“

Už bol pri dverách, keď začul jej hlas.

„Doktor Jonasson.“

Obrátil sa.

„Ďakujem.“

Krátko prikývol, vyšiel na chodbu a zamkol za sebou dvere.

LISBETH SALANDEROVÁ dlho hľadela na zamknuté dvere. Napokon si ľahla a civela na strop.

Až keď položila hlavu na vankúš, zacítila pod ním čosi tvrdé. Nadvihla ho a prekvapene hľadela na malé plátenné vrecko, ktoré tam predtým určite nebolo. Otvorila ho. V rukách držala vreckový počítač Palm Tungsten T3 a nabíjačku na baterky. Keď si ho lepšie pozrela, na jeho boku objavila malý škrabanec. Srdce sa jej zastavilo. Môj Palm. Ale ako… V šoku hľadela na zamknuté dvere. Anders Jonasson bol plný prekvapení. Srdce sa jej opäť rozbúchalo. Ihneď zapla počítač. Bol zaheslovaný.

Sklamane sa zamračila na blikajúci monitor. A ako mám na to… Z plátenného vrecka vytiahla poskladaný papierik. Otvorila ho a prečítala si slová napísané úhľadným písmom.

Ty si hacker. Zisti si to!
Kalle B.

Lisbeth sa prvý raz po niekoľkých týždňoch zasmiala. Vrátil jej požičané. Niekoľko sekúnd rozmýšľala. Potom vytiahla digitálne pero a napísala štvorciferné číslo 9277, ktoré zodpovedalo na klávesnici písmenám WASP. Na tento kód musel prísť aj Mikael Blomkvist, keď nepozvane vstúpil do jej bytu na ulici Fiskargatan pri Mosebacke a spustil poplašné zariadenie.

Nefungovalo.

Skúsila s číslami 52533 – písmená mena KALLE.

Ani to. Keďže Kalle Drbnutý Blomkvist zrejme chcel, aby tento počítač použila, musel vymyslieť nejaké jednoduché heslo. Použil podpis Kalle, ktorý inak nenávidel. Na niečo narážal. Rozmýšľala. Sám seba tým urazil. Potom napísala päť čísel 74774 – meno PIPPI.

Počítač sa poslušne rozbehol.
Na monitore sa zjavil usmievačik s bublinou pri ústach:

Pozrime sa – vidíš, že to nebolo také ťažké. Odporúčam ti otvoriť si uložený dokument.

Ihneď našla dokument s názvom *Ahoj Sally.* Klikla naň a začítala sa.

Hneď na úvod – toto je medzi tebou a mnou. Tvoja advokátka, teda moja sestra Annika, netuší, že mal prístup k tomuto počítaču. Tak to aj zostane.

Neviem, koľko si zachytila z udalostí, ktoré sa odohrávajú za dverami tvojej izby, no na počudovanie (napriek tvojmu charakteru) niekoľko bláznov pre teba pracuje. Keď sa toto skončí, založím spolok, ktorý nazvem Rytieri šibnutého stola. Jeho jedinou úlohou bude raz do týždňa sa stretnúť a poriadne ťa ohovárať. (Nie – ty nie si pozvaná.)

Takže. K veci. Annika s najlepším vedomím pripravuje tvoju obhajobu. V tejto súvislosti je, samozrejme, problém, že pracuje pre teba a drží sa nejakých rečičiek o integrite. Znamená to, že mi neprezrádza nič z vašich rozhovorov, čo v tejto súvislosti predstavuje určitý hendikep. Chvalabohu, informácie prijíma.

Musíme komunikovať, ty a ja.

Nepoužívaj môj mail.

Možno som paranoidný, no mám dôvodné podozrenie, že ho nečítam sám. Ak mi chceš niečo odkázať, zapoj sa do debatnej skupiny na yahoo (SIBNUTY_STOL). ID Pippi a heslo p9i2p7p7i. Mikael

Lisbeth si list dvakrát prečítala a neveriacky hľadela na počítač. Po období absolútneho počítačového celibátu cítila ozajstné abstinenčné príznaky. Napadlo jej, že Mikael Blomkvist si musel stáť na vedení, keď k nej prepašoval počítač a zabudol, že na pripojenie k sieti potrebuje aj mobil.

Chvíľu zostala nehybne ležať, než začula kroky na chodbe. Ihneď počítač vypla a skryla ho pod vankúš. Keď začula v zámke kľúč, uvedomila si, že na nočnom stolíku nechala položenú nabíjačku a vrecko. Načiahla sa, vrecko rýchlo ukryla pod perinu a nabíjačku si položila do lona. Keď do miestnosti vošla zdravotná sestra a priateľsky ju pozdravila, už opäť len pasívne civela do stropu.

Sestrička sa spýtala, či niečo nepotrebuje, Lisbeth si vypýtala škatuľku cigariet, čo sestrička priateľsky, no rozhodne odmietla. Dostala balíček nikotínových žuvačiek. Keď sestrička vychádzala na chodbu, Lisbeth si všimla tieň strážcu na chodbe. Počkala, než sa kroky vzdialia, a opäť vytiahla počítač.

Zapla si ho a pokúsila sa nájsť sieť.

Keď počítač sieť našiel a pripojil sa k internetu, od šoku takmer zmeravela. *Mám príjem. To nie je možné.*

Vyskočila tak rýchlo, až ju zabolel ranený bok. Prekvapene sa rozhliadla. Ako? Pomaly prešla všetky kúty… *Nie, v miestnosti nie je nijaký mobil.* Aj tak však mám príjem. Potom sa jej na tvári zjavil úsmev. Príjem mala cez mobil prostredníctvom Bluetoothu s dosahom desať až dvanásť metrov. Pohľad jej spočinul na okienku pod stropom.

Kalle Drbnutý Blomkvist umiestnil telefón priamo k jej miestnosti. Iného vysvetlenia niet.

Prečo však neprepašoval aj telefón… *Samozrejme. Baterky.*

Palm jej stačilo nabíjať každý tretí deň. Mobilný telefón pripojený na sieť vybije baterku podstatne rýchlejšie. Blomkvist, alebo skôr niekto, koho Blomkvist poveril, musí baterku pravidelne vymieňať.

Nabíjačku na Palm jej nezabudol poslať. Tú musí mať k dispozícii. No ľahšie ukryje jeden predmet než dva. Možno predsa len nie je až taký hlúpy.

Začala uvažovať nad skrýšou. Musí ju nájsť. Pri dverách je jedna zástrčka, za posteľou druhá. Tam je zapojená aj jej stolová lampa a digitálny budík. No zostal tam voľný priečinok, keď z miestnosti odniesli rádio. Usmiala sa. Zmestí sa tam počítač aj nabíjačka. A cez deň môže počítač nabíjať zo zástrčky pri posteli.

LISBETH BOLA ŠŤASTNÁ. Keď prvý raz po dvoch mesiacoch zapínala počítač a otvárala internet, srdce jej bilo ako šialené.

Surfovať na internete na mikroskopickom monitore a s digitálnym perom sa nemohlo rovnať pocitu z počítača so sedemnásťpalcovou obrazovkou, no bola *pripojená.* Z postele v nemocnici Sahlgrenska sa dostane do celého sveta.

Začala súkromnou stránkou, ktorá ponúkala nezaujímavé fotografie neznámeho a neveľmi šikovného amatérskeho fotografa Gilla Batesa z Jobsville v Pennsylvánii. Lisbeth si raz zistila, že mesto Jobsville neexistuje. Napriek tomu Bates zvládol urobiť dvesto fotografií osady a umiestniť ich na web. Preklikala sa k fotografii s poradovým číslom 167 a zväčšila si ju. Fotografia kostola. Myšou prešla na vrchol kostolnej veže a klikla. Ihneď sa pred ňou otvorilo nové okno, ktoré si pýtalo prihlasovacie meno a heslo. Vytiahla digitálne pero a napísala *Remarkable* a *A (89) Cx#magnolia.*

Otvorilo sa jej ďalšie okno s textom *ERROR – You have the wrong password* a tlačidlo s nápisom *OK – Try again.* Lisbeth vedela, že ak by klikla na alternatívu, že skúsi heslo napísať znova, odpoveďou jej bude opäť také

isté okno – donekonečna, nech bude skúšať akokoľvek dlho. Namiesto toho klikla na písmeno *O* v slove *ERROR*.

Monitor sčernel. Potom sa pred ňou zjavili dvere a postava, ktorá vyzerala ako Lara Croftová. Pri ústach jej vyrástla bublina s textom *KTO PRICHÁDZA?*

Klikla na bublinu a napísala *Wasp*. Ihneď dostala odpoveď *DOKÁŽ – INAK…,* kým kreslená Lara Croftová už odisťovala zbraň. Lisbeth vedela, že hrozba nie je celkom fiktívna. Ak napíše trikrát nesprávne heslo, stránka zmizne a meno Wasp sa vymaže zo zoznamu členov. Pomaly naťukala heslo *MonkeyBusiness*.

Obrazovka sa opäť zmenila, tentoraz na modrú.

Vitaj v Republike hackerov, občianka Wasp. Od Tvojej poslednej návštevy uplynulo 56 dní. 10 občanov je online. Želáš si a) prelistovať fórum b) poslať správu c) pozrieť archív d) hovoriť e) trtkať?

Klikla na okno *d) hovoriť* a prešla si menu *Kto je online? Prechádzala* mená Andy, Bambi, Dakota, Jabba, BuckRogers, Mandrake, Pred, Slip, SisterJen, SixOfOne a Trinity.

Hi gang, napísala Wasp.

Wasp. That really U? odpísal hneď SixOfOne. *Look who's home.*

Kde si bola? spýtal sa Trinity.

Plague hovoril, že más problém, napísala Dakota.

Lisbeth si nebola istá, no domnievala sa, že za pseudonymom Dakota sa ukrýva žena. Ostatní členovia, ktorí boli online, vrátane SisterJen, boli chlapi. Republika mala spolu (v čase, keď bola pripojená naposledy) šesťdesiatdva občanov, z toho štyri ženy.

Ahoj, Trinity, napísala Lisbeth. *Ahojte, všetci.*

Prečo zdravíš Trin? Niečo pečiete, či máš problém s ostatnými?

Randíme, odpísal Trinity. *Wasp sa stretáva len s inteligentnými ľuďmi.*

Ihneď dostal päť virtuálnych kopancov.

Zo šesťdesiatich dvoch občanov sa Wasp poznala osobne len s dvoma. Jedným bol Plague, výnimočne nie online, druhým Trinity, Angličan bývajúci v Londýne. Pred dvoma rokmi ho niekoľko hodín videla, keď jej s Mikaelom Blomkvistom pomáhal v honbe za Harriet Vangerovou. Nelegálne odpočúvali telefón v byte na bohatom londýnskom predmestí St. Albans. Lisbeth sa snažila písať digitálnym perom, snívajúc o klávesnici.

Si ešte tam? napísal Mandrake.

Písala písmeno po písmene.

Sorry. Mám len Palm. Ide to pomaly.

Aký máš problém s počítačom? začudoval sa Pred.

Nemám problém s počítačom. Mám problém so sebou.

Zver sa veľkému bratovi.

Väzní ma štát.

Čo? Prečo? ozvali sa naraz traja prihlásení.

Lisbeth v piatich riadkoch zhrnula svoju situáciu. Odpoveďou bolo ustarostené mrmlanie.

Ako sa cítiš? spýtal sa Trinity.

Mám dieru v hlave.

Nevidím rozdiel, konštatoval Bambi.

Wasp mala vždy v hlave vzduch, pridal sa SisterJen a vyvolal tým spŕšku posmešných komentárov na tému Lisbethinej inteligencie. Lisbeth sa usmiala. Konverzáciu opäť obnovila Dakota.

Počkajte. Toto je útok na občianku Republiky hackerov. Ako odpovieme?

Jadrový útok na Štokholm? navrhol SixOfOne.

Nie, to by bolo priveľa, odvetila Wasp.

Malá bombička?

Sklapni, SixOO.

Zhasneme Štokholm, pokračoval Mandrake.

Vírus, ktorým zrušíme vládu?

OBČANIA REPUBLIKY HACKEROV vírusy nešírili. Naopak – hackeri boli neúprosní odporcovia idiotov, ktorí vírusmi sabotovali sieť a ničili počítače. Ako informační narkomani potrebovali fungujúcu sieť, do ktorej následne mohli prenikať.

Hrozba útoku na švédsku vládu však nebola prázdna. Republika hackerov predstavovala exkluzívny klub tých najlepších z najlepších, elitnú jednotku, ktorej by akýkoľvek bezpečnostný systém krajiny zaplatil neuveriteľné sumy, len keby vedel jej občanov k takémuto kroku prehovoriť. A to bolo nepravdepodobné.

Všetci však, pochopiteľne, ovládali tvorbu počítačových vírusov. A v prípade nutnosti ich nebolo treba dvakrát prosiť. Pred niekoľkými rokmi jedného z občanov, v civile programátora z Kalifornie, nejaká expandujúca internetová firma pripravila o patent a mala ešte tú drzosť, aby ho postavila pred súd. Následne sa všetci občania s neuveriteľnou vytrvalosťou pol roka venovali hackovaniu a ničeniu všetkých počítačov firmy. Každé obchodné tajomstvo a každý mail – vrátane zopár vymyslených dokumentov, ktoré naznačovali daňové podvody riaditeľa firmy – s radosťou zverejňovali na internete spolu s informáciami o riaditeľových milostných aférach a

fotografiami zo žúru v Hollywoode, na ktorých šnupe kokaín. Po pol roku vyhlásila firma bankrot, no ešte niekoľko rokov najvytrvalejší členovia *ľudovej milície* republiky pravidelne navštevovali riaditeľov počítač.

Ak by sa päťdesiatka najlepších hackerov sveta jedného dňa rozhodla spoločne zaútočiť na štátny systém, štát by zrejme prežil, no s citeľnými problémami. Ak by Lisbeth kývla prstom, náklady štátu na obranu by sa vyšplhali na miliardy korún. Na chvíľu sa zamyslela.

Ešte nie. Ak sa však veci nebudú vyvíjať, ako chcem, možno vás neskôr poprosím o pomoc.

Stačí povedať, odpísala Dakota.

Už dávno sme sa nehádali s vládou, pripomenul Mandrake.

Mám pripravený program na reverz daňového systému. Ideálny pre malé krajiny ako Nórsko, pochválil sa Bambi.

Dobre, no Štokholm leží vo Švédsku, podpichol ho Trinity.

To je jedno. Bolo by to takto…

LISBETH SALANDEROVÁ sa oprela o vankúš a pobavene sledovala ich konverzáciu, rozmýšľajúc nad tým, prečo ona – človek, ktorý má taký problém hovoriť o sebe s ľuďmi tvárou v tvár – bez akýchkoľvek zábran zveruje svoje najintímnejšie tajomstvá skupine dokonale neznámych bláznov na internete. No skutočnosť bola taká, že ak Lisbeth Salanderová mala rodinu a niekam patrila, bolo to práve tu. Nikto z týchto ľudí jej v boji so švédskym štátom reálne nemohol pomôcť. No vedela, že ak bude treba, venujú veľa času a energie na to, aby štátu ukázali svoju silu. Prostredníctvom siete sa jej podarí nájsť si útočisko v zahraničí. Práve vďaka Plaguovým kontaktom získala aj nórsky pas s menom Irene Nesserovej.

Lisbeth netušila, ako občania Rebubliky hackerov vyzerajú, a mala len nejasnú predstavu, čím sa živia. Všetci sa o svojej identite vyjadrovali iba veľmi neurčito. SixOfOne napríklad o sebe tvrdil, že je americký občan z katolíckej rodiny usadený v kanadskom Toronte. Rovnako však mohol byť aj bielou luteránkou zo švédskeho Skövde.

Najlepšie z nich poznala Plagua – práve on ju kedysi dávno predstavil hackerskej rodine. Bez jeho odporúčania by ju nikdy medzi seba neprijali. Každý občan republiky musel osobne poznať minimálne jedného ďalšieho – v jej prípade ním bol Plague.

Plague na internete vystupoval ako inteligentný a spoločenský človek. V skutočnosti bol obézny, sociálne nekompetentný tridsiatnik v predčasnom dôchodku. Takmer nikdy sa neumýval, v jeho byte hrozne smrdelo. Lisbeth sa zvykla návštevám v byte vyhýbať. Stačili jej stretnutia na internete.

Než sa diskusia skončila, Wasp si stihla stiahnuť poštu, ktorá prišla do jej súkromnej schránky v republike. Jeden z listov – od člena Poisona – obsahoval vylepšenú verziu jej programu Asphyxia 1.3, ku ktorému mali všetci členovia republiky prístup. Vďaka Asphyxii mohla kontrolovať iné počítače pripojené k internetu. Poison jej oznámil, že program s úspechom vyskúšal a jeho aktualizovaná verzia fungovala aj na posledných verziách Unixu, Apple a Windowsu. Krátko sa mu poďakovala.

V priebehu nasledujúcej hodiny, kým sa v USA zvečerievalo, sa na sieť pripojili ďalší *občania,* pozdravili Wasp a pridali sa do debaty. Keď sa Wasp odpájala, práve riešili otázku, ako zabezpečiť, aby počítač švédskeho premiéra pravidelne posielal zdvorilé, no dokonale šialené maily iným predsedom vlád celého sveta. Už za tým účelom vznikla aj pracovná skupina. Lisbeth sa rozlúčila krátkym príspevkom.

Pokračujte v diskusii, no nerobte nič, kým vám nepoviem. Vrátim sa, len čo budem môcť.

Všetci sa lúčili pusami a povzbudivými slovami, aby si dávala pozor na svoju dieru v hlave.

KEĎ SA LISBETH odhlásila z Republiky hackerov, otvorila stránku www.yahoo.com a prihlásila sa k skupine SIBNUTY_STOL. Ihneď postrehla, že skupina má len dvoch členov – Lisbeth a Mikaela Blomkvista. Schránka obsahovala jediný mail, zaslaný pred dvoma dňami. Mal názov Najprv si prečítaj toto.

Ahoj, Sally. Situácia vyzerá takto:

1. Polícia ešte nenašla tvoju adresu a nemá prístup k dvd s Bjurmanovým znásilnením. Film predstavuje veľmi silný dôkaz, no bez tvojho súhlasu ho Annike nevydám. Mám aj kľúče od tvojho bytu a pas na meno Irene Nesserová.

2. Polícia však má plecniak, ktorý si mala so sebou v Gosseberge. Neviem, či tam mohli niečo nájsť.

Lisbeth sa na chvíľu zamyslela. Poloprázdna termoska s kávou, zopár jabĺk, šaty na prezlečenie. Pohoda.

Budeš obžalovaná z ťažkého ublíženia na zdraví, respektíve pokusu o vraždu Zalačenka, ako aj ťažké ublíženie na zdraví Carla-Magnusa Lundina z gangu Svavelsjö MC v Stallarholmene – to znamená, že si ho postrelila do nohy a

rozkopla mu sánku. Dôveryhodný zdroj z polície mi však povedal, že s dôkazmi polícia trochu pláva. Dôležité sú nasledujúce body:

1. Než Zalačenka zastrelili, všetko popieral. Tvrdil, že v lese ťa musel zastreliť a pochovať Niedermann. Podal na teba trestné oznámenie za pokus o vraždu. Prokurátor bude tlačiť na to, že to bol už tvoj druhý pokus o vraždu.

2. Ani Magge Lundin, ani Sonny Nieminen neprezradili o udalostiach v Stallarholmene nič. Lundin je zatknutý za únos Miriam Wu. Nieminena prepustili.

Lisbeth uvažovala nad tým, čo to znamená, a mykla plecom. O všetkom sa už rozprávala s Annikou Gianniniovou. Situácia bola zlá, no nebola to nijaká novinka. Otvorene jej porozprávala všetko o udalostiach z Gossebergy, no o Bjurmanovi nepovedala nič.

Pätnásť rokov Zalu vo všetkom chránili. Na Zalačenkovej dôležitosti si vybudovali kariéry. Niekoľkokrát mu pomohli tým, že zametali po jeho vyčíňaní. Všetko toto je trestná činnosť. Švédske úrady zakrývali zločin.

Keď sa toto dostane na verejnosť, politický škandál sa bude týkať pravice aj ľavice. Niekoľko dôležitých osôb z tajnej polície sa dostane na oči verejnosti ako ľudia, ktorí podporovali trestnú a nemorálnu činnosť. Hoci niektoré ich zločiny sú už premlčané, bude škandál. Ide o ťažké kalibre, ktoré sú dnes na dôchodku, alebo do dôchodku odchádzajú.

Urobia všetko preto, aby obmedzili škody, ale ty si zrazu opäť súčasťou hry. Teraz im však nejde o stratu pešiaka – dnes musia aktívne pracovať na obmedzení škôd pre seba. Preto ťa musia zavrieť.

Lisbeth si zahryzla do spodnej pery.

Veci sa majú takto: Vedia, že tajomstvo o Zalačenkovi už dlho neudržia. O príbehu viem a som novinár. Vedia, že skôr či neskôr ho zverejním. Už však nie je dôležitý, je mŕtvy. Bojujú o vlastné prežitie. Preto pracujú na nasledujúcich bodoch:

1. Musia presvedčiť súd (a teda verejnosť), že rozhodnutie zavrieť ťa do Ústavu svätého Štefana v roku 1991 bolo legitímne – že si skutočne psychicky chorá.

2. Musia oddeliť prípad Salanderová od prípadu Zalačenko. Snažia sa dostať do polohy, keď budú môcť povedať: ale veď áno, Zalačenko bol sviňa, no to nemalo nič spoločné s rozhodnutím zavrieť jeho dcéru. Zatvorili sme ju preto, lebo bola duševne chorá – všetko ostatné sú len výmysly zatrpknutých novinárov. Nie,

Zalačenkovi sme pri nijakom zločine nepomáhali – to sú len hlúposti a fantázie duševne chorého dievčaťa.

3. Samozrejme, problém spočíva v tom, že ak ťa na blížiacom sa súdnom procese oslobodia, súd tým potvrdí, že nie si šibnutá a rozhodnutie z roku 1991 nebolo s kostolným poriadkom. Preto ťa za každú cenu musia dostať na uzavretú psychiatrickú liečbu. Ak súd rozhodne, že si psychicky chorá, záujem médií o prípad Salanderová čoskoro utíchne. Médiá takto fungujú.

Chápeš?

Lisbeth v duchu prikývla. Na všetko toto prišla aj sama. Problém však spočíval v tom, že nevedela, čo s tým.

Lisbeth – vážne –, tento zápas nerozhodne súd, ale masmédiá. Žiaľ, s cieľom ochrániť tvoju integritu sa celý proces bude konať s vylúčením verejnosti.

V ten istý deň, keď zavraždili Zalačenka, niekto sa mi vlámal do bytu. Na dverách niet stopy po vlámaní, nikto sa ničoho nedotkol – až na jednu vec. Zmizol fascikel z Bjurmanovej vily so spisom Gunnara Björcka z roku 1991. Zároveň niekto prepadol aj moju sestru a ukradol jej kópiu. Tento fascikel bol tvojím najzávažnejším dôkazom.

Tvárim sa, že sme o ten spis prišli. V skutočnosti mám ešte tretiu kópiu, ktorú som chcel dať Armanskému. Niekoľkokrát som ju nakopíroval a kópie ukryl na rôzne miesta.

Protivník v podobe niekoľkých štátnych úradníkov a psychiatrov sa, samozrejme, sústredí na prípravu súdneho procesu v spolupráci s prokurátorom Richardom Ekströmom. Mám zdroj, ktorý mi dáva nejaké informácie, no predpokladám, že ty máš lepšie možnosti dostať sa k relevantným faktom… Máme naponáhlo.

Prokurátor sa bude snažiť odsúdiť ťa a zatvoriť na psychiatriu. Pomáhať mu bude tvoj starý známy Peter Teleborian.

Annika nemôže viesť kampaň v médiách takým spôsobom, akým bude Ekström púšťať informácie, ktoré sa mu budú hodiť. Má zviazané ruky.

Mňa však tieto reštrikcie neviažu. Môžem písať, čo chcem – okrem toho mám k dispozícii celý časopis.

Chýbajú mi dva dôležité detaily.

1. V prvom rade potrebujem čosi, čím by som dokázal, že Ekström a Teleborian spolupracujú, aby ťa dostali do blázinca. Čosi, aby som mohol bez problémov zaujať miesto v televíznej debate a predložil dokumenty, ktoré argumenty žaloby rozbijú na prach.

2. Na to, aby som mohol viesť mediálnu vojnu proti tajnej polícii, musím mať možnosť verejne diskutovať o veciach, ktoré pravdepodobne pokladáš za svoje

súkromie. Anonymitu sme v tomto prípade už dávno prehrali vzhľadom na všetko, čo sa o tebe od Veľkej noci popísalo. V médiách musím vybudovať tvoj celkom nový obraz – hoci môže poškodiť tvoju integritu – najlepšie s tvojím dovolením. Rozumieš, *čo mám na mysli?*

Otvorila archív skupiny. Bolo v ňom dvadsaťšesť dokumentov rôznej veľkosti.

KAPITOLA 14

Streda 18. máj

MONIKA FIGUEROLA vstala z postele v stredu o piatej ráno, zabehla si výnimočne krátky úsek, osprchovala sa, obliekla čierne rifle, bielu košeľu a tenké sivé ľanové sako. Uvarila si kávu, naliala ju do termosky, natrela zopár krajcov chleba. Vzala si aj Sig Sauer. Krátko po šiestej už štartovala svoj biely Saab 9-5 a vyrazila smerom na Vittangigatan v štvrti Vällingby.

Göran Mårtensson tam býval na hornom poschodí trojposchodového domu. V utorok si o ňom zistila všetko, čo jej archív ponúkal. Bol slobodný, čo ešte nemuselo znamenať, že žije sám. Nemal nijaké problémy so štátom, nijaký väčší majetok a zdalo sa, že žije nezaujímavým životom. Aj práceneschopný býval iba zriedka.

Zaujímavý bol len fakt, že vlastnil licenciu na šestnásť rôznych strelných zbraní. Tri z nich boli lovecké, ostatné rôzne typy ručných zbraní. Kým na ne mal licenciu, ich držba, pochopiteľne, nebola trestným činom, no Monika Figuerola skepticky hľadela na ľudí, ktorí sa venovali zbieraniu takéhoto množstva zbraní.

Volvo s ešpézetkou začínajúcou sa písmenami KAB stálo na parkovisku asi štyridsať metrov od miesta, kde teraz zastala Monika. Do papierovej šálky si naliala kávu a zahryzla do bagety so syrom. Potom si ošúpala pomaranč a z jeho mesiačikov sala šťavu.

POČAS RANNEJ VIZITY sa Lisbeth cítila zle, trápili ju silné bolesti hlavy. Vypýtala si Alvedon, ktorý jej bez námietok poskytli.

Po hodine bolesti hlavy zosilneli. Zazvonila na sestričku a požiadala o ďalší Alvedon. Ani to však nepomohlo. Okolo obeda ju hlava bolela už tak, že sa sestrička rozhodla zavolať doktorku Endrinovú, ktorá jej po krátkej prehliadke predpísala silnú dávku utišujúcich liekov.

Lisbeth ich schovala pod jazyk a vypľula, len čo sa zatvorili dvere.

Okolo druhej popoludní začala vracať. O tretej sa to zopakovalo.

Okolo štvrtej prišiel na oddelenie Anders Jonasson, doktorka Helena Endrinová sa práve chystala odísť domov. Chvíľu sa zhovárali.

„Cíti sa zle. Má bolesti hlavy. Dala som jej Dexofen. Nechápem, čo sa s ňou robí… Posledné dni bol vývoj veľmi pozitívny. Môže to byť nejaký zápal…“

„Má teplotu?“ spýtal sa doktor Jonasson.

„Nie, pred hodinou mala 37,2. Nič vážne.“

„Dobre. V noci na ňu dozriem.“

„Idem na tri týždne na dovolenku,“ zavrtela hlavou Endrinová. „Musíte sa o ňu starať buď ty, alebo Svantesson. Svantesson ju však doteraz ešte poriadne nevidel…“

„Dobre. Preberiem ju, kým budeš preč.“

„Dobre. Ak by prišla kríza, alebo budeš potrebovať pomoc, samozrejme, volaj.“

Na chvíľu sa spolu zastavili pri Lisbethinej posteli. Plachtu mala vytiahnutú až k nosu, vyzerala hrozne. Jonasson jej priložil ruku na čelo, zostala vlhká.

„Myslím, že ju musíme vyšetriť.“

Poďakoval sa doktorke Endrinovej a zaželal jej pekný večer.

Okolo piatej doktor Jonasson zaregistroval, že Salanderovej teplota prudko stúpla na 37,8 stupňa, čo ihneď poznačil do chorobopisu. V priebehu večera ju trikrát navštívil, vždy zapísal, že teplota kolíše okolo 38 stupňov Celzia – privysoko na to, aby to bolo normálne, no prinízko, aby to bol skutočný problém. Okolo ôsmej nariadili röntgen mozgu.

Len čo dostal röntgenové snímky, dôkladne ich preštudoval. Nenašiel nič hrozivé, no konštatoval, že bezprostredne okolo diery po guľke vidí trochu tmavšiu plochu. Do chorobopisu zapísal dôkladne premyslenú, no nič nehovoriacu formuláciu:

Röntgenové vyšetrenie neposkytlo nijaký podklad na definitívne závery, no stav pacientky sa v priebehu dňa očividne náhle zhoršil. Nedá sa vylúčiť, že došlo k menšiemu krvácaniu, ktoré na röntgenových záberoch nevidieť. Pacientka musí v najbližších dňoch odpočívať pod prísnym lekárskym dozorom.

ERIKA BERGEROVÁ do príchodu v stredu o pol siedmej ráno dostala do redakcie dvadsaťtri mailov.

Jeden z nich – od odosielateľa *redaktion-sr@sverigesradio.com* – obsahoval jediné slovo.

KURVA

Vzdychla si a vystrela ukazovák, aby mail zmazala. V poslednej chvíli si to rozmyslela. Vrátila sa späť k prijatým mailom a otvorila ten spred dvoch dní. Odosielateľom bol *centralred@smpost.se*. Hm. Dva maily s označením kurva z vymyslených adries z mediálneho sveta. Založila si nový priečinok s názvom *MédiaBlázon* a uložila doň oba maily. Potom sa pustila do raňajšej práce.

GÖRAN MÅRTENSSON opustil byt o 7.40. Na svojom Volve vyrazil smerom do mesta, no pri Gröndale odbočil na Södermalm. Prešiel po ulici Hornsgatan a odbočil na Bellmansgatan. Napokon zaparkoval o ulicu ďalej pri krčme Bishop's Arms.

Monika Figuerola mala až neuveriteľné šťastie. Práve keď dorazila ku krčme, parkovacie miesto pri obrubníku opustila nejaká dodávka. Stála presne na križovatke ulíc Bellmansgatan a Tavastgatan s dokonalým výhľadom na dianie na ulici. Videla aj zadné okno Mårtenssonovho Volva. Priamo pred ňou v strmom kopci ležal vchod domu Bellmansgatan 1. Nevidela síce do brány, no len čo niekto vyjde na ulicu, bude ho mať na očiach. Ani na okamih nepochybovala, že Mårtensson sem prišiel kvôli tejto adrese. Brána do domu Mikaela Blomkvista.

Monika konštatovala, že celá štvrť je pre pozorovateľa nočnou morou. Jediné miesto, odkiaľ mal človek priamy výhľad na bránu, tvoril mostík vyššie na ulici. Nedalo sa tam parkovať a pozorovateľ stál na mostíku odhalený ako labuť na starom telefónnom vedení. Miesto na križovatke ulíc, na ktorom stála, bolo vlastne jediným, kde mohla zostať sedieť v aute, a zároveň sledovať celé okolie. Nevýhodou zostával fakt, že ju v aute každý vidí.

Z auta však nechcela vystúpiť. Uvedomovala si, že si ju každý zapamätá. V úlohe policajtky bol jej príťažlivý zovňajšok nevýhodou.

Mikael Blomkvist vyšiel na ulicu o 9.10. Monika si poznačila čas. Videla, ako pohľadom prebehol mostík. Vykročil priamo k nej.

Monika otvorila priečinok spolujazdca a vytiahla z neho mapu Štokholmu. Potom si rýchlo vzala poznámkový blok, z vrecka pero a tvárila sa, že hovorí do telefónu. Hlavu sklonila tak, aby jej časť tváre zakryla ruka s telefónom.

Postrehla, ako Mikael pohľadom prebehol ulicu. Vie, že ho sledujú, nemohol nevidieť Mårtenssonovo auto, no kráčal ďalej, akoby sa nič nedialo. *Vystupuje chladne a pokojne. Nejeden človek by vytiahol Mårtenssona z auta a vymlátil z neho dušu.*

Okamih nato prešiel popri nej. Monika mala plné ruky práce s hľadaním nejakej adresy na mape mesta, odpovedajúc na otázku v telefóne, aj tak však

cítila, ako na ňu Mikael hľadí. *Nikomu v okolí už neverí.* V spätnom zrkadle sledovala jeho chrbát. Niekoľkokrát ho videla v televízii, teraz však prvý raz stál pred ňou naživo. Mal modré rifle, tričko a sivé sako. S taškou cez rameno a nedbalou chôdzou ju ihneď upútal.

Göran Mårtensson sa vynoril spoza rohu Bishop's Arms a sledoval vzďaľujúceho sa Blomkvista. Na ramene niesol pomerne veľkú športovú tašku a práve s niekým telefonoval. Monika čakala, že vykročí za Blomkvistom, preto ju prekvapilo, že prešiel priamo pred jej autom a odbočil doľava k Blomkvistovej bráne. Vzápätí ho nasledoval nejaký chlap v modrej kombinéze. *A ty si sa tu odkiaľ vzal?*

Zastali pred Blomkvistovou bránou. Mårtensson naťukal kód a zmizli v bráne. *Rozhodli sa prehľadať byť. Prečo to, dopekla, robia?*

Potom pohľadom prešla k spätnému zrkadlu a od prekvapenia ani nedýchala. Mikael Blomkvist sa vrátil, teraz stál asi desať metrov za jej autom presne na mieste, odkiaľ mohol sledovať Mårtenssona aj s jeho kumpánom pred bránou na Bellmansgatan 1. Skúmala jeho tvár. Nevidel ju. Určite však zbadal, ako Göran Mårtensson mizne v bráne. Po chvíli sa zvrtol na opätku a pokračoval smerom na ulicu Hornsgatan.

Monika sa tridsať sekúnd ani nepohla. *Vie, že ho sledujú. Kontroluje okolie. Prečo však nekoná? Normálni ľudia by prevrátili svet naruby… niečo plánuje.*

MIKAEL BLOMKVIST ukončil hovor a zamyslene hľadel na zápisník. Z registra automobilov ho práve informovali, že auto s blondínkou, ktoré videl na Bellmansgatan, patrí Monike Figuerole, narodenej roku 1969, trvale bytom na ulici Pontonjärgatan v štvrti Kungsholmen. Keďže za volantom sedela žena, Mikael usúdil, že videl majiteľku auta.

Hovorila do mobilného telefónu, niečo hľadala na mape, ktorú si rozprestrela na kolenách. Mikael nemal dôvod myslieť si, že má niečo do činenia s Klubom Zalačenko, no registroval všetko, čo sa v jeho okolí a najmä v okolí jeho bytu odlišovalo od bežného stavu.

Zakričal na Lottie Karimovú.

„Kto je to dievča? Nájdi jej fotografiu, zamestnávateľa, všetko, čo sa o jej živote môžeme dozvedieť."

Lottie Karimová prikývla a vrátila sa k pracovnému stolu.

OBCHODNÝ RIADITEĽ SMP Christer Sellberg bol v šoku. Odsunul hárok papiera, zhŕňajúci deväť krátkych bodov, ktoré im Erika Bergerová predložila na týždňovej schôdzi. Šéf rozpočtu sa zatváril ustarostene. Borgsjö ako vždy ani okom nemihol.

„Neprichádza do úvahy," so zdvorilým úsmevom konštatoval Sellberg.

„Prečo?" nedala sa Erika.

„Vedenie na to nikdy nepristúpi. Prieči sa to zdravému rozumu."

„Začnime od začiatku," navrhla Erika. „Prijali ma, aby som z SMP opäť urobila ziskový podnik. Na to však potrebujem mať zázemie. Alebo nie?"

„No áno, ale…"

„Nemôžem vyčarovať obsah denníka snívaním krásnych snov v sklenenej klietke."

„Nerozumiete hospodárskym reáliám."

„Možno. No rozumiem práci v denníku. Faktom je, že počet zamestnancov SMP za posledných pätnásť rokov klesol o stoosemnásť ľudí. Môžeme predpokladať, že polovica z nich boli grafici, ktorých nahradila nová technika, no odišlo štyridsaťosem reportérov, produkujúcich texty."

„To boli nutné opatrenia. Keby sme k nim nepristúpili, denník by už dávno neexistoval."

„Niečo je nutné a niečo nie. Za posledné tri roky sa zrušilo osemnásť miest pre reportérov. Okrem toho sme v situácii, keď až na deviatich miestach v SMP zastupujú externisti. Športová redakcia má primálo ľudí. Má mať deväť členov, no viac než rok sú už dve miesta neobsadené."

„Potrebujeme šetriť. *Je to také jednoduché."*

„Na kultúre sú neobsadené tri miesta. V hospodárskej redakcii jedno. Redakcia práva v podstate neexistuje… máme tam len šéfa, ktorý si na každú úlohu volá redaktorov z iných redakcií. A tak ďalej. SMP už osem rokov poriadne nesleduje štátnu správu ani štátne úrady. Sme dokonale závislí od externistov a materiálov tlačových agentúr… a ako viete, kontrolu štátnej správy pred mnohými rokmi zrušili aj agentúry. Jednou vetou, vo Švédsku neexistuje jediná redakcia, ktorá by skutočne sledovala činnosť štátu."

„Mediálny svet je v ťažkej situácii…"

„Veci sa majú tak, že buď zrušme tento denník ihneď, alebo prejdime do ofenzívy. V súčasnosti máme čoraz menej zamestnancov, ktorí však každý deň píšu čoraz viac článkov. Texty sú horšie, povrchné, chýba im dôveryhodnosť. A tak ľudia prestávajú SMP čítať."

„Nerozumiete…"

„Mám po krk tých večných rečí, že niečomu nerozumiem. Nie som nijaký žiačik, ktorý sem prišiel tráviť voľný čas."

„Váš návrh je však šialený."

„Prečo?"

„Navrhujete, aby bol denník stratový."

„Počúvajte ma, pán Sellberg, tento rok rozdáte veľkú sumu peňazí ako dividendy dvadsiatim trom akcionárom denníka. K tomu šialené bonusy deviatim členom vedenia, ktoré SMP stoja desať miliónov korún. Sám sebe ste dožičili bonus štyristotisíc korún za administráciu úsporných opatrení v denníku. Samozrejme, zopár riaditeľov veľkých švédskych firiem si dožičí aj viac, no v mojich očiach nie ste hoden ani halier. Bonusy sa vyplácajú za posilnenie denníka. Vaše úsporné opatrenia denník len oslabili a prehĺbili krízu."

„Ste veľmi nespravodlivá. Vedenie prijalo každý môj návrh."

„Vedenie ho prijalo, lebo im garantujete každoročné dividendy. Práve to sa musí hneď skončiť."

„Vy teda s plnou vážnosťou navrhujete, aby vedenie prestalo vyplácať dividendy a bonusy. Čo myslíte, ako to naši akcionári prijmú?"

„Na tento rok navrhujem nulové dividendy. Ušetrí nám to dvadsaťjeden miliónov korún, vďaka čomu výrazne posilníme personál a hospodárenie denníka. Navrhujem aj zníženie platov pre riaditeľov. Sama som dostala plat osemdesiatosemtisíc korún, čo je šialená suma pre denník, ktorý nevie obsadiť ani športovú redakciu."

„Vy si chcete znížiť vlastný plat? To tu naozaj chcete šíriť nejaký platový komunizmus?"

„Netrepte nezmysly. Vrátane ročného bonusu máte mesačný plat stodvanásťtisíc korún. To je choré. Keby bol denník stabilný a slušne zarábal, majte si bonus, aký chcete. No tento rok nie je vhodný čas na zvyšovanie vášho bonusu. Navrhujem jednotné zníženie všetkých riaditeľských platov na polovicu."

„Vy nechápete fakt, že naši akcionári sú akcionármi preto, lebo chcú zarábať peniaze. To sa volá kapitalizmus. Ak im poviete, že majú o peniaze prichádzať, už nebudú chcieť byť našimi akcionármi."

„Nenavrhujem, aby prichádzali o peniaze, hoci ani to v budúcnosti nemožno vylúčiť. Vlastníctvo si žiada aj zodpovednosť. Práve to je kapitalizmus, ktorý spomínate. Vlastníci SMP chcú zisk. No pravidlá sú nastavené tak, že o zisku a strate rozhoduje trh. Vaša teória tvrdí, že pravidlá kapitalizmu majú platiť pre zamestnancov SMP, no nie pre vás a akcionárov."

Sellberg zagúľal očami a pozrel na Borgsjöa. Ten sa pozorne začítal do Bergerovej deväťbodového programu.

MONIKA FIGUEROLA čakala štyridsaťdeväť minút, kým Göran Mårtensson s neznámym mužom vyšli z brány Bellmansgatan 1. Keď vykročili smerom k nej, vytiahla svoj Nikon s tristomilimetrovým

teleobjektívom a urobila dve fotografie. Fotoaparát odložila a práve sa opäť chcela začítať do mapy, keď jej pohľad padol na Mariahissen. Sokovane hľadela na tmavovlasú ženu s digitálnou kamerou, ktorá pokojne filmovala Mårtenssona. Do riti… to tu dnes majú špióni kongres?

Mårtensson a neznámy muž sa bez slova rozišli každý svojou cestou. Mårtensson pristúpil k svojmu autu, naštartoval a zmizol Monike z dohľadu.

V spätnom zrkadle ešte vždy videla chrbát muža v modrej kombinéze. Pohľadom sa vrátila k tmavovlasej žene. Tá práve vykročila smerom k Laurinska huset.

Orol, alebo panna? Už vie, kto je Mårtensson, no muž v kombinéze a žena s kamerou sú neznámou. Ak vystúpi, žena si ju môže všimnúť.

Ostala sedieť. V spätnom zrkadle videla, že muž mizne za rohom. Počkala, kým žena príde na križovatku, no namiesto toho, aby sledovala muža, zvrtla sa o stoosemdesiat stupňov k bráne. Žena mala asi tridsaťpäť, čierne vlasy ostrihané nakrátko, oblečené tmavé rifle a čiernu bundu. Len čo vyšla k bráne, Monika vyskočila z auta a rozbehla sa za mužom. Už ho nevidela. Vzápätí však od krajnice odbočila dodávka značky Toyota. Monika spozorovala mužov profil a rýchlo si zapísala ešpézetku auta. Keby ju aj stratila, muža nájde. Na aute svietila veľká reklama na Zámočnícky servis Larsa Faulssona aj s telefónnym číslom.

Ani sa ho nepokúsila prenasledovať a pokojne sa vrátila k autu. Prišla práve včas, aby videla, ako žena mizne v Blomkvistovej bráne.

Sadla si do auta a zapísala si aj telefónne číslo firmy. Potom sa nerozhodne poškrabala za uchom. Okolo brány Mikaela Blomkvista sa to len tak hemží čudesnými postavami. Zdvihla zrak smerom k streche domu. Vedela, že Blomkvist má podkrovný byt, no z nákresov pôdorysu pochopila, že leží na opačnej strane domu s výhľadom na vodu a Staré mesto. Exkluzívna adresa v chýrnej kultúrnej štvrti. Napadlo jej, že Blomkvist je zrejme zbohatlícky chvastúň.

Čakala deväť minút, kým žena vyšla z brány. Nevrátila sa k ulici Tavastgatan, ale pokračovala dole briežkom. Zmizla za rohom. Hm. Ak tam má zaparkované auto, Monika je stratená. Ak však kráča pešo, z podchodu môže vyjsť len na jedinom mieste bližšie k Slussenu.

Monika vystúpila z auta a vykročila. Po chvíli sa pred ňou zjavila žena. Bingo. Prešla za ňou popri Hiltone na námestie Södermalmstorg. Žena kráčala ráznym krokom, nevšímajúc si okolie. Monika jej dala asi tridsaťmetrový náskok. Zmizla na schodoch do metra a Monika zrýchlila krok, no opäť spomalila, keď si všimla, že žena vošla do trafiky.

Pozorovala ju v rade. Môže mať stosedemdesiat centimetrov, vyzerá neuveriteľne trénovane. Na nohách má tenisky. Monika zrazu zacítila, že hľadí na policajtku. Žena si kúpila žuvací tabak a vrátila sa na ulicu.

Monika jej bola v pätách. Bola si istá, že žena ju nevidí. Teraz zabočila za roh za McDonaldom. Monika kráčala štyridsať metrov za ňou.

Zrazu sa jej stratila. Monika zostala prekvapene stáť. *Do riti.* Pomaly prechádzala popri bráne. Potom si všimla tabuľu. *Milton Security.*

Monika pomaly prikývla a vrátila sa späť k autu.

Odviezla sa na ulicu Götgatan k redakcii Millennia a nasledujúcu polhodinu prechádzala ulice v jej okolí. Mårtenssonovo auto nenašla. Okolo obeda sa vrátila na policajnú stanicu a nasledujúcu hodinu zdvíhala činky v policajnej posilňovni.

„MÁME PROBLÉM," konštatoval Henry.

Malin a Mikael naňho pozreli ponad rukopis knihy o prípade Zalačenko. Bolo pol druhej.

„Sadni si," ponúkla ho Malin.

„Ide o spoločnosť Vitavara, teda o spoločnosť, čo vyrába tie záchodové misy vo Vietname a predáva ich po tisícsedemsto korún."

„Aha. A v čom je problém?" usmial sa Mikael.

„Jej stopercentným vlastníkom je akciovka SveaBygg."

„To nie je práve malá firma."

„Počúvaj. Šéf predstavenstva sa volá Magnus Borgsjö, ktorý okrem iného sedí aj vo vedení denníka Svenska Morgon-Posten, je jeho desaťpercentným vlastníkom."

Mikael naňho ostro pozrel.

„Si si istý?"

„Áno. Erikin šéf je hajzel, ktorý využíva detskú prácu vo Vietname."

„Bingo," vykĺzlo Malin.

PETER FREDRIKSSON okolo druhej popoludní neisto zaklopal na dvere Bergerovej.

„Čo sa deje?"

„Nuž, je mi to dosť trápne, no niekto v redakcii dostal od teba mail."

„Odo mňa?"

„Áno. Je to dosť zlé!"

„O čo ide?"

Podal jej niekoľko hárkov vytlačených mailov, adresovaných Eve Carlssonovej, dvadsaťšesťročnej externistke z redakcie kultúry. Podľa hlavičky ho odoslala erika.bergerova@smpost.se.

Milovaná Eva. Chcem ťa hladkať, chcem bozkávať tvoje prsia. Horím vzrušením a neviem sa ovládať. Prosím, opätuj moje city. Stretnime sa. Erika

Eva na úvodný mail neodpovedala, čo viedlo k ďalším dvom mailom v priebehu ďalších dní.

Moja milovaná Eva. Prosím, neodvrhuj ma. Šaliem vášňou. Chcem tá mať nahú. Musím ťa mať. Krásne ťa urobím. Nikdy to nebudeš ľutovať. Budem bozkávať každý jeden centimeter tvojej nahej pokožky, tvoje krásne prsia a vlhké lono. Erika

Eva. Prečo mi neodpovedáš? Neboj sa ma. Neodvrhuj ma. Nie si nevinná. Vieš, o (o ide. Chcem mať s tebou sex a viem ťa odmeniť. Ak budeš ku mne milá, budem aj ja milá k tebe. Pýtala si sa ma na predĺženie praxe. Rozhodnutie je v mojej moci, viem ti dať aj stále miesto. Stretnime sa o deviatej večer pri mojom aute v garáži. Tvoja Erika

„Aha," kývla hlavou Erika. „A ty chceš teraz vedieť, či posielam kolegyniam slizké návrhy."

„Vlastne nie… chcem… ach."

„Peter, hovor."

„Možno prvému mailu spolovice verila, rozhodne ju prekvapil. No časom pochopila, že je to celé šibnuté, že to nie je tvoj štýl, a tak…"

„Tak čo?"

„Hm, zdá sa jej to trápne, nevie, čo má robiť. Vlastne jej imponuješ, má ťa rada… ako šéfku. A tak za mnou prišla pýtať si radu."

„Rozumiem. A čo si jej povedal?"

„Povedal som jej, že ju niekto obťažuje z vymyslenej adresy. Alebo vás obe. A sľúbil som, že sa s tebou o tom porozprávam."

„Ďakujem. Môžeš ju o desať minút poslať za mnou?"

Erika ten čas využila na napísanie vlastného mailu.

V dôsledku istých udalostí Vás musím informovať, že jeden zo zamestnancov denníka dostal niekoľko mailov, ktoré zdanlivo pochádzajú odo mňa. Listy obsahujú najhrubšie sexuálne narážky. Sama som dostala vulgárny mail od odosielateľa, ktorý sa označuje za centralred. Takáto adresa v našom denníku neexistuje.

Problém som konzultovala s našimi technikmi, ktorí ma informovali, že sfalšovať takúto adresu je celkom jednoduché. Neviem, ako sa to robí, no očividne sa dá z internetu takáto adresa stiahnuť. Žiaľ, musím konštatovať, že existuje nejaký chorý človek, ktorý sa venuje práve tomu.

Pýtam sa preto, či čudné maily nedostali aj ďalší z vás. Ak áno, ihneď to hláste Petrovi Fredrikssonovi. Ak to bude pokračovať, zvážime trestné oznámenie. Erika Bergerová, šéfredaktorka

Vytlačila si kópiu mailu a následne ho odoslala všetkým zamestnancom koncernu. Práve v tej chvíli na dvere zaklopala Eva Carlssonová.

„Ahoj, sadni si," pozdravila ju Erika. „Počula som, že si odo mňa dostala maily."

„Neverím, že sú od teba."

„Pred tridsiatimi sekundami ti prišiel mail, ktorý som naozaj písala ja. Okrem teba som ho poslala aj všetkým ďalším kolegom."

Vytlačenú kópiu podala Eve.

„Jasné, rozumiem," prikývla, keď si ho prečítala.

„Je mi ľúto, že niekto si z teba urobil terč tejto nechutnej kampane."

„Nemusíš sa mi ospravedlňovať za nápady nejakého šialenca."

„Chcem sa len uistiť, že naozaj ani v kútiku duše neveríš, že mám s tými mailami čokoľvek spoločné."

„Nikdy som neverila, že si ich písala ty."

„Ďakujem," usmiala sa Erika.

MONIKA FIGUEROLA celé popoludnie zbierala informácie. Začala tým, že si vyžiadala pasovú fotografiu Larsa Faulssona, aby si overila, že v Mårtenssonovej spoločnosti videla práve jeho. Potom otvorila register trestných činov a ihneď čosi našla.

Štyridsaťsedemročný Lars Faulsson, známejší pod prezývkou Falun, začal svoju kariéru zlodeja áut už ako sedemnásťročný. V sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch ho dvakrát zatkli a obžalovali z vlámania, lúpeže a obchodovania s kradnutým tovarom. Po prvý raz ho odsúdili na krátky trest, neskôr na trojročné väzenie. V zločineckých kruhoch ho pokladali za veľký talent, polícia ho vypočúvala ako podozrivého minimálne z troch ďalších vlámaní, v jednom prípade išlo o komplikovaný útok na pokladne obchodného domu vo Västeråse. Po prepustení na slobodu roku 1984 sekal dobrotu – aspoň sa nedopustil nijakého skutku, ktorého výsledkom by bolo zatknutie a súd. Následne sa preškolil na zámočníka (práve na zámočníka) a roku 1987 si založil vlastnú firmu s adresou pri Norrtulle.

Identifikovať neznámu ženu, ktorá oboch mužov filmovala, bolo jednoduchšie, než Monika čakala. Jednoducho zavolala na recepciu firmy Milton Security a vysvetlila im, že hľadá ženu, s ktorou sa pred časom stretla, no nepamätá si jej meno. Dobre ju však vedela opísať. Recepčná usúdila, že zrejme hľadá Susanne Linderovú, a hneď ju prepojila. Keď sa Linderová ozvala v telefóne, Monika sa jej ospravedlnila, že zrejme vyťukala zlé číslo a položila.

Vrátila sa k registrom obyvateľstva. V štokholmskom kraji býva osemnásť žien s rovnakým menom. Tri z nich mali okolo tridsaťpäť. Jedná bývala v Norrtälje, druhá v Štokholme, tretia v Nacke. Objednala si ich pasové fotografie a ihneď spoznala ženu z Bellmansgatan v Susanne Linderovej s trvalým bytom v Nacke.

Všetky informácie zhrnula do krátkej správy a zaklopala na dvere Torstena Edklintha.

OKOLO PIATEJ Mikael zatvoril Henryho fascikel a s nevôľou ho odsunul. Christer položil na stôl vytlačený Henryho článok, ktorý si stihol prečítať štyrikrát. Henry na nich z pohovky hľadel previnilým pohľadom.

„Kávu," vydýchla Malin a vstala. Vrátila sa so štyrmi šálkami a termoskou.

Mikael si vzdychol.

„Neskutočne dobré," prikývol. „Prvotriedny výskum. Všetko máš zdokumentované. Perfektná dramaturgia, je tam *bad guy,* ktorý okráda švédskych nájomníkov – to je v súlade so zákonom –, no je tak nechutne pahltný a hlúpy, že využíva detskú prácu vo Vietname."

„Okrem toho si to aj dobre napísal," pochválil ho aj Christer. „Po uverejnení tohto článku Borgsjö v švédskom hospodárstve skončil. Televízie po týchto informáciách skočia hneď. Umiestnime ho lavicu hanby vedľa jemu podobných gaunerov. Skvelý ťah Millennia. Henry, gratulujem."

Mikael prikývol.

„No radosť nám kazí Erika."

Christer pokýval hlavou.

„Prečo by to bol problém?" začudovala sa Malin. „Erika nie je gauner. Musíme predsa ísť po prstoch každému šéfovi, nech je to hoci jej šéf."

„Je to veľký problém," zdôraznil Mikael.

„Erika Bergerová tu neskončila," pripomenul Christer. „Vlastní tridsať percent Millennia a sedí v našom vedení. Kým na ďalšom stretnutí vedenia zvolíme za riaditeľku Harriet Vangerovú, Erika dokonca naďalej zostáva na tomto poste. To sa stane až v auguste. A Erika pracuje v SMP, kde sedí vo vedení. Šéfa tohto vedenia sa chystám zničiť."

Rozhostilo sa zlovestné ticho.

„Tak čo budeme, do riti, robiť?“ rozčúlil sa Henry. „Zastavíme to?“

Mikael sa mu pozrel priamo do očí.

„Nie, Henry. Nezastavíme ho. To nie je náš štýl. No potrebujeme to pripraviť. Nemôžeme to na Eriku hodiť len tak.“

Christer Malm zdvihol ukazovák.

„Eriku lusknutím prstov dostaneme do strašnej situácie. Bude sa musieť rozhodnúť medzi predajom svojho podielu a okamžitým odchodom z vedenia Millennia, alebo vyhadzovom z SMP. Tak či tak, ocitne sa v nepríjemnom konflikte záujmov. Úprimne povedané, Henry… súhlasím s Mikaelom, článok uverejnime, no možno by sme ho mali o mesiac posunúť.“

Mikael prikývol.

„Pretože aj my sme sa dostali do konfliktu záujmov.“

„Zavolám jej?“ spýtal sa Christer.

„Nie,“ zavrtel hlavou Mikael. „Zavolám jej sám a hneď si dohodnem stretnutie. Napríklad na dnes večer.“

TORSTEN EDKLINTH pozorne počúval Monikin opis cirkusu pred Blomkvistovou bránou na Bellmansgatan 1. Zdalo sa mu, že sa pod ním zaknísala zem.

„Takže, do Blomkvistovej brány vstúpil zamestnanec tajnej polície spolu s bývalým zlodejom, preškoleným za zámočníka.“

„Presne tak.“

„Čo podľa teba v dome robili?“

„Neviem. No boli tam štyridsaťdeväť minút. Samozrejme, predpokladám, že Faulsson otváral dvere a Mårtensson vošiel do Blomkvistovho bytu.“

„A čo tam robili?“

„Pochybujem, že inštalovali odpočúvacie zariadenie, na to by im stačila minúta. Mårtensson sa teda musel hrabať v Blomkvistových papieroch, alebo čo už doma zaujímavé má.“

„Blomkvist však vedel… Björckov spis mu ukradli priamo z bytu.“

„Presne tak. Vie, že ho sledujú, a on sleduje tých, ktorí sledujú jeho. Postupuje chladnokrvne.“

„Prečo?“

„Má plán. Zbiera informácie na Mårtenssona. Iné vysvetlenie neexistuje.“

„A potom tu máme Linderovú.“

„Susanne Linderová, tridsaťštyri rokov, trvale bytom v Nacke. Bývalá policajtka.“

„Policajtka?“

„Šesť rokov pracovala v södermalmskej polícii. Zo dňa na deň dala výpoveď. Nič z jej dokumentácie nevysvetľuje prečo. Niekoľko mesiacov bola nezamestnaná, potom ju prijali do Milton Security.“

„Dragan Armanskij,“ zamyslel sa Edklinth. „Koľko času strávila v dome?“

„Deväť minút.“

„A čo robila?“

„Predpokladám – keďže na ulici filmovala Mårtenssona s Faulssonom –, že dokumentuje ich aktivity. Znamená to, že Milton Security spolupracuje s Blomkvistom a v jeho byte aj na schodišti umiestnili kamery. Pravdepodobne išla stiahnuť ich obsah.“

Edklinth si vzdychol. Celý prípad začal byť nesmierne zamotaný.

„Okej. Ďakujem. Choď domov. Musím nad tým porozmýšľať.“

Monika zamierila do posilňovne a venovala sa športu.

MIKAEL VYŤUKAL Erikino číslo do redakcie na svojom náhradnom modrom telefóne T10. Prerušil tým diskusiu medzi Erikou a redaktormi o článku na tému medzinárodného terorizmu.

„No ahoj… počkaj chvíľu.“

Erika položila ruku na slúchadlo a poobzerala sa okolo seba.

„Myslím, že sme hotoví,“ konštatovala a udelila posledné pokyny. Keď zostala v miestnosti sama, opäť vzala slúchadlo.

„Ahoj, Mikael. Prepáč, že som sa ti neozvala. Zasypala ma práca, mám tisíc vecí, čo sa musím učiť.“

„Ani ja som práve nezaháľal,“ konštatoval Mikael.

„Ako napreduješ so Salanderovou?“

„Dobre. Nevolám však kvôli tomu. Musím ťa vidieť. Dnes večer.“

„Rada by som sa s tebou stretla, no musím zostať do ôsmej. A som príšerne unavená. Som na nohách od šiestej ráno.“

„Ricky… nechcem ťa zabávať sexom. Musím sa s tebou porozprávať. Je to dôležité.“

Erika sa odmlčala.

„O čo ide?“

„Poviem ti to, keď sa stretneme. No nie je to nič pozitívne.“

„Dobre. Prídem k tebe o pol deviatej.“

„Nie, nestretneme sa u mňa. Je to dlhý príbeh, no istý čas nie je môj byt vhodným miestom. Príď do reštaurácie Samirs gryta, dáme si pivo.“

„Šoférujem.“

„Dobre. Tak si dáme nealko.“

DO REŠTAURÁCIE VSTUPOVALA podráždená. Mala zlé svedomie z toho, že sa Mikaelovi od prvého dňa v SMP ani raz neozvala. No ešte nikdy nemala toľko práce ako teraz.

Blomkvist na ňu mávol od stola pri okne. Na okamih zostala stáť na prahu. Zrazu ho vnímala ako celkom cudzieho človeka, hľadela naňho novými očami. *Kto je ten chlap? Bože, som unavená.* Potom vstal, pobozkal ju na líce a ona si s hrôzou uvedomila, že naňho niekoľko týždňov ani raz nepomyslela a že jej šialene chýba. Akoby celý ten čas v SMP bol len zlým snom a ona sa práve zobudila na pohovke v Millenniu. Celé to bolo neskutočné.

„Ahoj, Mikael.“

„Ahoj, šéfredaktorka. Jedla si?“

„Je pol deviatej. Neholdujem tvojim nemožným stravovacím návykom.“

Vtom si uvedomila, že je nesmierne hladná. Samir prišiel s jedálnym lístkom, objednala si nealkoholické pivo a malú porciu kalmárov s opekanými zemiakmi. Mikael si vybral kuskus a nealkoholické pivo.

„Ako sa máš?“ spýtala sa.

„Žijeme zaujímavé časy. Mám plné ruky práce.“

„Ako to ide so Salanderovou?“

„Ona je ich súčasťou.“

„Micke, neplánujem ti tú story ukradnúť.“

„Prepáč… nevyhýbam sa odpovedi. Len momentálne je všetko pekne zamotané. Rád ti to porozprávam, no na to potrebujem celú noc. Aké je byť šéfkou SMP?“

„Je to trochu iné ako v Millenniu.“

Chvíľu mlčala.

„Keď prichádzam domov, zaspávam ako sfúknutá sviečka. Budím sa s číslami z nášho rozpočtu pred očami. Chýbal si mi. Nemôžeme ísť k tebe a spať? Sex nezvládnem, no strašne rada by som sa k tebe pritúlila.“

„Prepáč, Ricky. No môj byt momentálne nie je dobrým miestom.“

„Prečo nie? Stalo sa niečo?“

„Nuž… byt mi napichol nejaký gang a teraz počúvajú každé slovo, čo tam odznie. Ja som nainštaloval kamery, ktoré zachytávajú každý pohyb v mojom byte. Myslím, že potomkov ušetríme pohľadu na tvoj holý zadok.“

„Žartuješ?“

Zavrtel hlavou.

„Nie. No nie preto som tak naliehal na stretnutí.“

„Čo sa stalo? Vyzeráš čudne.“

„Takže… začala si v SMP. A v Millenniu sme sa dostali k textu, ktorý potopí tvojho generálneho riaditeľa. Ide o využívanie detskej práce a politických väzňov vo Vietname. Myslím, že sme sa ocitli v konflikte záujmov.“

Erika položila vidličku a civela na Mikaela. Ihneď pochopila, že Mikael nežartuje.

„Ide o toto,“ pokračoval. „Borgsjö je predseda predstavenstva a majoritný akcionár spoločnosti SveaBygg, stopercentného vlastníka akciovej spoločnosti Vitavara. Vyrábajú záchodové misy vo vietnamskej spoločnosti, ktorú OSN označila za firmu využívajúcu detskú prácu.“

„Zopakuj to ešte raz.“

Mikael jej podrobne vyrozprával príbeh, ktorý poskladal Henry Cortez. Z tašky vytiahol kópie všetkých dokumentov. Erika si pomaly článok prečítala. Napokon zdvihla zrak. Na Mikaela uprela pohľad, v ktorom sa miešala iracionálna panika s nedôverou.

„Ako je, do riti, možné, že prvá vec, na ktorú sa Millennium po mojom odchode vrhne, je útok na predstavenstvo SMP?“

„Ricky, nie je to tak.“

Vysvetlil jej, ako k príbehu dospeli.

„A ako dlho už o tom vieš?“

„Od dnešného popoludnia. Je mi z toho všetkého na vracanie.“

„Čo budete robiť?“

„Neviem. Musíme to zverejniť. Nemôžeme robiť výnimku len preto, že ide o tvojho šéfa. No nikto z nás ti nechce ublížiť.“ Mávol rukou. „Sme zmätení. Vrátane Henryho.“

„Ešte vždy som vo vedení Millennia. Som spolumajiteľkou… budú to považovať za…“

„Viem presne, za čo to budú považovať. Natrú ťa smolou.“

Erika cítila, ako sa jej zmocnila strašná únava. Zaťala zuby a potlačila impulz požiadať Mikaela, aby článok zastavil.

„Do riti,“ zašepkala. „Nemáš najmenšie pochybnosti o tom, že ten príbeh je pravdivý…?“

Mikael zavrtel hlavou.

„Celý večer som študoval Henryho podklady. Borgsjöa máme pripraveného na porážku.“

„Čo budete robiť?“

„Čo by si urobila ty, keby si tento príbeh objavila pred dvoma mesiacmi?“

Erika sa pozorne zahľadela na muža, ktorý bol už dvadsať rokov jej milencom. Potom privrela oči.

„Vieš, čo by som urobila.“

„Je to strašná náhoda. Nič z toho nie je namierené proti tebe. Je mi to veľmi ľúto. Preto som tak trval na stretnutí. Musíme sa rozhodnúť, čo budeme robiť.“

„My?“

„Takto… ten článok sme plánovali na júnové číslo. Už som ho zastavil. Pôjdeme s ním najskôr v auguste a môžeme ho ešte posunúť, ak potrebuješ.“

„Rozumiem.“

Hlas jej zosmutnel.

„Navrhujem, aby sme dnes večer nič nerozhodovali. Zoberieš si toto, pôjdeš domov a o všetkom porozmýšľaš. Nerob nič, kým sa nedohodneme na spoločnej stratégii. Máme čas.“

„Na spoločnej stratégii?“

„Buď musíš v dostatočnom predstihu odísť z vedenia Millennia, alebo odídeš zo SMP. No na oboch stoličkách sedieť nemôžeš.“

Prikývla.

„Som taká previazaná s Millenniom, že aj tak nikto neuverí, že v tom nemám prsty.“

„Existuje jedna alternatíva. Vezmi článok do SMP, konfrontuj s ním Borgsjöa a žiadaj jeho odchod. Som presvedčený, že Henry by to prijal. No nerob nič, kým sa všetci nedohodneme.“

„Začnem tým, že sa postarám, aby človek, ktorý ma prijal, dostal padáka.“

„Je mi to ľúto.“

„Nie je to zlý človek.“

Mikael prikývol.

„Verím ti. No je chamtivý.“

Erika pokývala hlavou. Vstala.

„Idem domov.“

„Ricky, ja…“

Prerušila ho.

„Som len strašne unavená. Ďakujem, že si ma varoval. Musím porozmýšľať nad tým, čo to znamená.“

Mikael mlčal.

Odišla bez toho, aby ho pobozkala, a nechala ho s nezaplateným účtom.

ERIKA PARKOVALA dvesto metrov od reštaurácie a bola práve na polceste, keď cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce. Musela zastať a oprieť sa o múr. Prišlo jej nevoľno.

Dlho sa snažila zhlboka vdychovať vlažný májový vzduch. V tej chvíli si uvedomila, že od prvého mája pracovala v priemere každý deň pätnásť hodín. Už tak žije tri týždne. Ako bude vyzerať o tri roky? Ako sa cítil Morander, keď zomrel priamo v redakcii?

Po desiatich minútach sa vrátila do reštaurácie a s Mikaelom sa zrazila vo dverách. Prekvapene zastal.

„Erika…“

„Mikael, nič nehovor. Sme priatelia už tak dlho, že nás nikto nezničí. Si môj najlepší priateľ a sme na tom presne tak, ako vtedy, keď si zmizol do Hedestadu. Len naopak. Som pod strašným tlakom. Som nešťastná.“

Objal ju. Zrazu mala v očiach slzy.

„Zničili ma už prvé tri týždne v SMP,“ zasmiala sa.

„Ale no. Na to, aby niekto zničil Eriku Bergerovú, treba viac.“

„Škoda tvojho bytu. Na to, aby som išla domov, som príliš unavená. Zaspím za volantom a zabijem sa. Práve som sa rozhodla. Neďaleko je hotel Scandic Crown. Prespím tam. Poď so mnou.“

Usmial sa.

„Už sa volá Hilton.“

„To je jedno.“

KÚSOK CESTY prešli pešo. Nikto nič nehovoril. Mikael ju objímal. Erika naňho poškuľovala. Uvedomoval si, že je rovnako unavený ako ona.

Vošli na recepciu a dvojposteľovú izbu zaplatili Erikinou kreditnou kartou. Vyšli do izby, vyzliekli sa, osprchovali a vkĺzli do postele. Eriku bolelo telo, akoby práve dobehla Štokholmský maratón. Chvíľu sa objímali, potom zhasli.

Ani jeden z nich si neuvedomil, že ich sledujú. Nevšimli si muža, ktorý na nich hľadel od vchodových dverí hotela.

KAPITOLA 15

Štvrtok 19. máj – nedeľa 22. máj

LISBETH SALANDEROVÁ celú noc na štvrtok čítala tie kapitoly knihy, ktoré Blomkvist už ako-tak stihol dokončiť. Keďže Ekström plánoval proces na júl, Mikael si určil termín na tlač na dvadsiateho júna. Znamenalo to, že na dokončenie knihy a vyplnenie zostávajúcich bielych miest má asi mesiac.

Lisbeth nechápala, ako to chce stihnúť, to však nebol jej problém. Musela sa rozhodnúť, aký postoj zaujme k jeho otázkam.

Vzala svoj Palm Tungsten T3, prihlásila sa k skupine SIBNUTY STOL a rýchlo skontrolovala, či niekto niečo nepísal. Nič. Potom si otvorila dokument, ktorý nazval *Ústredné otázky*. Text už poznala naspamäť, aj tak si ho ešte raz prečítala.

Opísal stratégiu, o ktorej jej hovorila už Gianniniová. Počúvala ju na pol ucha, akoby sa jej to ani netýkalo. Blomkvist však poznal tajomstvá, o ktorých Gianniniová nevedela. Mohol jej postup predstaviť jasnejšie. Prešla k štvrtému bodu.

Ty jediná môžeš rozhodnúť o tom, ako bude vyzerať tvoja budúcnosť. To, ako sa pre teba nadrie Annika a ako ťa budeme podporovať ja, Armanskij či Palmgren, je vedľajšie. Nebudem ťa na nič prehovárať. Musíš sa rozhodnúť sama. Buď obrátiš proces vo svoj prospech, alebo ich nechal, aby ťa odsúdili. Ak však chceš vyhrať, musíš bojovať.

Vypla počítač a pohľad uprela na strop. Mikael ju žiadal o povolenie povedať v knihe pravdu. Plánoval obísť Bjurmanovo znásilnenie. Kapitolu už dokončil, udalosť opísal tvrdením, že Bjurman začal spolupracovať so Zalačenkom, dostal sa s ním do sporu, a Niedermann ho preto zabil. O Bjurmanovom motíve nenapísal nič.

Kalle Drbnutý Blomkvist jej komplikuje život.

Dlho premýšľala.

O druhej ráno opäť zapla Palm a otvorila textový editor. Vzala elektronické pero a začala stláčať písmená na digitálnej klávesnici.

Volám sa Lisbeth Salanderová. Narodila som sa 30. apríla 1978. Moja matka bola Agneta Sofia Salanderová. Keď som sa narodila, mala sedemnásť. Môj otec bol psychopat, vrah a muž, ktorý bil ženy. Volal sa Alexander Zalačenko. Kedysi pracoval v ilegalite v západnej Európe pre sovietsku vojenskú informačnú službu GRU.

Písanie jej išlo pomaly, každé písmeno musela stláčať osobitne. Skôr než vetu napísala, najprv si ju v hlave premyslela. V napísanom texte neurobila jedinú zmenu. Pracovala do štvrtej ráno, potom vypla počítač a dala ho nabíjať. Napísala asi dve strany A4 s jednoduchým riadkovaním.

ERIKA BERGEROVÁ sa zobudila o siedmej ráno. Mala ďaleko od toho, aby sa cítila oddýchnutá, no bez prerušenie spala osem hodín. Hodila pohľad na Mikaela Blomkvista, ktorý naďalej tvrdo spal.

Začala tým, že si zapla telefón a skontrolovala, či jej niekto nepísal. Jedenásťkrát jej volal manžel Greger Backman. Do riti. Zabudla som zavolať. Vyťukala číslo, aby mu vysvetlila, kde je a prečo v noci neprišla domov. Hneval sa.

„Erika, toto už nikdy neurob. Vieš, že to nemá nič spoločné s Mikaelom, no v noci som takmer zošalel. Strašne som sa bál. Musíš mi zavolať, keď nechceš prísť domov. Ako si mohla zabudnúť?“

Greger Backman bez problémov akceptoval fakt, že Mikael Blomkvist je manželkin milenec. Ich vzťah prijímal. No až doteraz mu vždy, keď sa rozhodla stráviť noc s Mikaelom, zavolala. Včera cestou do Hiltonu nedokázala myslieť na nič okrem spánku.

„Prepáč,“ zašepkala. „Včera som úplne odpadla.“

Chvíľu sa ešte hneval.

„Greger, nehnevaj sa. Teraz naozaj nevládzem. Večer mi pokojne vynadaj.“

Hneval sa o čosi menej, sľúbil jej, že keď ju uvidí, zlizne si to.

„Dobre. Ako sa má Blomkvist?“

„Spí.“ Zrazu sa zasmiala. „Ver, či never, no naozaj sme zaspali päť minút po tom, ako sme si ľahli. Nikdy doteraz sa to nestalo.“

„Erika, to je vážne. Mala by si ísť k lekárovi.“

Keď sa rozlúčili, zavolala na recepciu SMP, kde nechala odkaz Fredrikssonovi. Vysvetlila mu, že má nejaký problém a bude chvíľu meškať. Poprosila ho, aby zrušil plánovanú schôdzku s kolegami z kultúry.

Potom sa načiahla za taškou, vylovila z nej zubnú kefku a odišla do kúpeľne. Keď sa vrátila do postele, zobudila Mikaela.

„Dobré ráno," zamrmlal.

„Dobré ráno," usmiala sa. „Rýchlo do kúpeľne, sprcha a zuby."

„Čo?"

Posadil sa. Vyzeral veľmi zmätene, musela mu pripomenúť, že sa zobudil v hoteli Hilton. Prikývol.

„Takže, rýchlo do kúpeľne."

„Ak prečo?"

„Pretože hneď, ako sa vrátiš, chcem sa s tebou milovať."

Pozrela sa na hodinky.

„A ponáhľaj sa. O jedenástej mám stretnutie a minimálne polhodinu potrebujem na to, aby som si dala dokopy mejkap. A cestou do práce si musím kúpiť čistú blúzku. Máme tak len dve hodiny na to, aby sme dobehli kopec strateného času."

Mikael odišiel do kúpeľne.

JERKER HOLMBERG zaparkoval otcov Ford pred domom niekdajšieho švédskeho premiéra Thorbjörna Fälldina v mestečku Ås v Härnösandskom okrese. Vystúpil z auta a poobzeral sa okolo seba. Bol štvrtok ráno. Mrholilo, polia boli zelené. Fälldin ich vo veku sedemdesiatdeväť rokov už neobrábal a Holmberg chvíľu rozmýšľal nad tým, kto sa mu o ne stará. Vedel, že z kuchynského okna ho pozorujú. Na dedine je to bežné. Sám vyrástol v Hälledale neďaleko Ramviku, len niekoľko krokov od mosta Sandöbron. Na svete niet krajšieho miesta – podľa Holmberga.

Vyšiel na schody a zaklopal.

Bývalý predseda vlády zostarol, no ešte vždy sršal energiou.

„Dobrý deň. Volám sa Jerker Holmberg. Už sme sa videli, no od posledného stretnutia uplynul nejaký ten rok. Môj otec je Gustav Holmberg, ktorý bol členom vedenia Strany stredu v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch."

„Zdravím. Jerker, ja si vás pamätám. Ak sa nemýlim, pracujete ako policajt v Štokholme. Už to musí byť nejakých desať-pätnásť rokov, čo sme sa videli naposledy."

„Možno aj viac. Môžem vojsť?"

Sadol si ku kuchynskému stolu, Fälldin postavil na kávu.

„Verím, že otec sa má dobre. Neprišli ste kvôli tomu, však?"

„Nie. Otec sa má fajn. Práve opravuje strechu domu."

„Koľko má rokov?"

„Pred dvoma mesiacmi slávil sedemdesiatjeden."

„Aha," usmial sa Fälldin. „Takže čo vás sem privádza?"

Holmberg oknom pozoroval straku, čo sa mu usadila pri aute a skúmala okolitú pôdu. Potom sa pozrel na Fälldina.

„Prichádzam nepozvaný a nesiem veľký problém. Nevylučujem, že po tomto rozhovore ma vyhodia z práce. Prišiel som pracovne, no môj šéf Jan Bublanski o tejto návšteve nevie."

„Znie to vážne."

„Kráčam po veľmi tenkom ľade, ak sa moji nadriadení o tejto návšteve dozvedia, je zle."

„Rozumiem."

„No obávam sa, že nekonať by znamenalo riskovať vznik strašnej nezákonnosti, a to už po druhý raz."

„Najlepšie bude, ak mi to vysvetlíte."

„Hovorím o mužovi menom Alexander Zalačenko. Pracoval pre ruskú rozviedku ako špión GRU, v deň volieb roku 1976 utiekol do Švédska. Dostal azyl, začal pracovať pre našu tajnú políciu. Mám dôvod veriť, že vy o jeho príbehu viete."

Fälldin ho uprene pozoroval.

„Je to dlhý príbeh," začal Holmberg rozprávanie o vyšetrovaní, ktorého súčasťou sa stal v posledných mesiacoch.

ERIKA BERGEROVÁ sa prevalila na brucho a tvár si skryla do dlaní. Usmiala sa.

„Mikael, nerozmýšľal si niekedy nad tým, či nám náhodou nešibe?"

„Prečo?"

„Minimálne mne. Nedokážem sa ťa nasýtiť. Pripadám si ako šibnutá tínedžerka."

„Aha."

„A potom chcem ísť domov a spať s manželom."

Mikael sa zasmial.

„Poznám dobrého terapeuta."

Prstom ho štuchla do boku.

„Mikael, začínam si uvedomovať, že celý ten SMP bol absolútny krok vedľa."

„Nezmysel. Je to tvoja veľká šanca. Ak niekto môže tej zdochline vdýchnuť nový život, si to ty."

„Možno áno. Ale práve to je celý problém. SMP mi pripadá ako zdochlina. A potom mi ešte aj ty pridáš perličku o Borgsjöovi. Nechápem, čo tam robím."

„Nechaj chvíľu veci vychladnúť."

„No dobre. Ale tá vec s Borgsjöom ma desí. Netuším, ako sa k tomu mám postaviť."

„Ani ja neviem. No niečo vymyslíme."

Chvíľu mlčali.

„Chýbaš mi."

Prikývol a pozrel sa na ňu.

„Aj ty mi chýbaš."

„Čo potrebuješ na to, aby som ťa presvedčila, aby si prešiel do SMP a nastúpil na miesto šéfa spravodajstva?"

„Nikdy v živote. Nemáš tam Holma?"

„Áno. Je to idiot."

„V tom máš pravdu."

„Poznáš ho?"

„Samozrejme. V polovici osemdesiatych rokov som pod ním pracoval tri mesiace ako praktikant. Je to hajzel, ktorý proti sebe štve ľudí. Okrem toho…"

„Okrem toho čo?"

„Okrem toho… je to jedno. Nechcem šíriť klebety."

„Hovor."

„Isté dievča, nejaká Ulla, ktorá tiež robila pod ním, tvrdila, že ju sexuálne obťažoval. Neviem, či si to nevymyslela, no odbory nekonali a nepredĺžili jej zmluvu."

Erika Bergerová sa pozrela na hodinky. Vzdychla si. Prehodila nohy z postele a zmizla v sprche. Mikael sa nepohol, ani keď z nej vychádzala. Poutierala sa a obliekla si šaty.

„Ešte chvíľu tu zostanem," usmial sa.

Pobozkala ho na líce a vyšla z izby.

MONIKA FIGUEROLA parkovala asi dvadsať metrov od Mårtenssonovho auta na ulici Luntmakargatan. Videla, ako Mårtensson zaplatil za parkovanie. Vyrazil smerom k Sveavägen.

Monika sa rozhodla nezdržovať sa platením. Inak ho určite stratí. Vybehla za ním po Kungsgatan, kde odbočil doľava. Zmizol v kaviarni Kungstornet. Zaváhala, no nemala na výber. Počkala tri minúty a vstúpila za ním. Sedel na prízemí a rozprával sa s nejakým tridsiatnikom. Blondín, slušne vytrénovaný. Fízel, napadlo jej.

Spoznala v ňom chlapa, ktorého odfotografoval Christer Malm prvého mája pred kaviarňou Copacabana.

Objednala si kávu, sadla si do opačného rohu a otvorila noviny.

Mårtensson a jeho spoločník hovorili potichu, nerozumela im ani slovo. Vzala telefón, tvárila sa, že telefonuje – čo ani nebolo nutné, keďže sa ani jeden z mužov nepozeral jej smerom. Odfotila ich mobilom, ktorý mal primalé rozlíšenie na to, aby záber mohla publikovať. Možno však poslúži ako dôkaz na to, že títo dvaja sa stretli.

Po asi pätnástich minútach blondín vstal a vyšiel z kaviarne. Monika v duchu zanadávala. Prečo nezostala vonku? Mohla by ho sledovať a zistiť, kto to je. Chcela vstať a vyraziť za ním, no Mårtensson v pokoji dopíjal kávu. Nechcela vzbudiť pozornosť tým, že sa pustí za jeho neidentifikovaným spoločníkom.

Po asi štyridsiatich sekundách vstal aj Mårtensson a odišiel na toaletu. Len čo zavrel dvere, Monika vybehla na ulicu. Pohľadom skenovala ulicu, muž však stihol zmiznúť.

Rozhodla sa zariskovať a vybehla na križovatku s ulicou Sveavägen. Nikde ho nevidela. Vbehla do metra. Nemá šancu.

Vrátila sa späť ku kaviarni. Medzitým zmizol aj Mårtensson.

ERIKA ŠALELA od zúrivosti od chvíle, keď dorazila k miestu asi dva bloky od reštaurácie Samirs gryta, kde večer predtým zaparkovala svoje BMW.

Auto tam ešte stálo. No v noci jej niekto rozrezal všetky štyri pneumatiky. Prekliate svine, opakovala si v duchu.

Veľa alternatív nemala. Zavolala servis a vysvetlila im, o čo ide. Nemala čas čakať, a tak kľúčik položila do výfuku, aby sa zamestnanci servisu dostali do auta. Potom prešla na námestie a zamávala na taxík.

LISBETH SALANDEROVÁ otvorila stránku Republiky hackerov a ihneď si všimla, že Plague je online. Klikla na jeho meno.

Ahoj, Wasp. Aká je Sahlgrenska?

Božský pokoj. Potrebujem tvoju pomoc.

Bože.

Nikdy som neverila, že ťa budem o niečo prosiť.

Musí to byť vážne.

Göran Mårtensson, bytom vo Vällingby. Potrebujem sa mu dostať do počítača.

V pohode.

Všetok materiál pošli Mikaelovi Blomkvistovi do Millennia.

Dobre. Vybavím.

Veľký brat sleduje Blomkvistov telefón a asi aj jeho postu. Všetko pošli na jeho hotmail.

Dobre.

Ak nebudem k dispozícii, Blomkvist bude potrebovať tvoju pomoc. Musí sa s tebou spojiť.

Hm.

Je trochu neohrabaný, no môžeš mu veriť.

Hm.

Koľko chceš?

Plague chvíľu mlčal.

Týka sa to tvojej situácie?

Áno.

Pomôžem ti?

Áno.

Pozývam.

Ďakujem. No svoje dlhy si vždy splácam. Potrebujem tvoju pomoc až do procesu. Dám ti tridsaťtisíc.

Máš na to?

Mám na to.

Dobre.

Myslím, že budeme potrebovať aj Trinity ho. Vieš ho zlákať do Švédska?

Aby tu robil čo?

Aby robil to, v čom je najlepší. Zaplatím mu štandardnú odmenu plus náklady.

Dobre. Koho?

Vysvetlila mu, čo potrebuje.

DOKTOR ANDERS JONASSON sa tváril ustarostene. Zdvorilo pozoroval očividne rozčúleného inšpektora Hansa Fasteho, ktorý sedel na druhej strane stola.

„Je mi ľúto," zopakoval Jonasson.

„Nerozumiem. Myslel som si, že je už zdravá. Prišiel som ju do Göteborgu vypočuť a pripraviť na presun do cely v Štokholme, kam patrí."

„Je mi ľúto," ešte raz zopakoval Jonasson. „Veľmi rád by som sa jej zbavil, nemám nadbytok postelí, ale…"

„Nemôže simulovať?"

Jonasson sa zasmial.

„Nepokladám to za pravdepodobné. Pochopte jedno. Lisbeth Salanderovú postrehli do hlavy. Guľku som jej vyoperoval z mozgu, vtedy jej prežitie bolo lotériou. Prežila, jej stav sa vyvíjal veľmi uspokojivo… už sme sa s kolegami začali pripravovať na jej prepustenie. Včera sa však jej stav prudko zhoršil. Sťažovala sa na silné bolesti hlavy, stúpla jej teplota. Včera večer mala tridsaťosem a dvakrát vracala. V noci jej teplota klesla, už

som začínal veriť, že išlo o čosi dočasné. Keď som ju však ráno kontroloval, mala horúčku takmer tridsaťdeväť stupňov, a to už je vážne. Cez deň jej teplota opäť klesla."

„Tak v čom je chyba?"

„Neviem, no kolísanie teploty naznačuje nejaký zápal. Neviem vám povedať presnú príčinu, no možným vysvetlením je aj alergia na nejaký liek alebo na inú látku, s ktorou prišla do kontaktu."

Na monitore otvoril nejakú snímku, ktorú ukázal Fastemu.

„Objednal som si röntgen hlavy. Ako vidíte, hneď tu pri rane po guľke je tmavšia plocha. Neviem, čo to je. Môže to byť jazva, ktorá sa vytvorila pri hojení, no mohlo dôjsť aj k menšiemu krvácaniu. Kým neprídeme na to, o čo ide, nepustím ju. Hoci chápem, že to ponáhľa."

Hans Faste odovzdane prikývol. Poznal aj jednoduchšie veci než hádať sa s lekármi, ktorí vládli nad životom a smrťou a boli najbližšími zástupcami Boha na zemi. Možno s výnimkou policajtov. Rozhodne nemal kompetenciu ani vedomosti na to, aby posúdil Salanderovej skutočný stav.

„A čo bude teraz?"

„Nariadil som jej absolútny pokoj a prerušil terapiu – potrebuje cvičiť kvôli strelným ranám v ramene a v boku."

„Dobre… musím kontaktovať prokurátora Ekströma v Štokholme. Vaša informácia nás zaskočila. Čo mu mám odkázať?"

„Pred dvoma dňami som bol pripravený súhlasiť s jej transportom koncom tohto týždňa. Ako to vyzerá teraz, chvíľu to ešte potrvá. Pripravte ho na to, že budúci týždeň zrejme rozhodnutie neprijmem. A do chvíle, než ju dostanete do väzby v Štokholme, pravdepodobne prejdú dva týždne. Všetko závisí od jej zdravotného stavu."

„Súdny proces sme určili na júl…"

„Ak sa nestane nič nepredvídané, v tom čase by už mala byť v poriadku."

INŠPEKTOR JAN BUBLANSKI s nedôverou hľadel na svalnatú ženu na opačnej strane kaviarenského stola, s ktorou na terase popíjal kávu. Bol piatok dvadsiaty máj, takmer letné počasie. Predstavila sa ako Monika Figuerola z tajnej polície, zastavila ho o piatej na odchode z práce. Navrhla mu krátke stretnutie pri šálke kávy.

Bublanski sa najprv zdráhal. Po chvíli mu pozrela priamo do očí a jasne mu oznámila, že nemá oficiálne poverenie na jeho výsluch a nemusí jej hovoriť nič, čo nechce. Spýtal sa jej na dôvod stretnutia a ona mu priamo odvetila, že ju šéf poveril poskladať neoficiálny obraz toho, čo je pravda a čo je lož v takzvanom príbehu Zalačenko, ktorý sa čoraz väčšmi menil na

príbeh Salanderová. Rovnako mu prezradila, že si sama nie je istá, či vôbec má právo klásť mu otázky, a tak sa môže rozhodnúť sám.

„Čo chcete vedieť?“ spýtal sa napokon Bublanski.

„Povedzte mi, čo viete o Lisbeth Salanderovej, Mikaelovi Blomkvistovi, Gunnarovi Björckovi a Alexandrovi Zalačenkovi. Ako do seba tieto kamienky zapadajú?“

Zhovárali sa viac než dve hodiny.

TORSTEN EDKLINTH dlho uvažoval nad tým, ako pokračovať. Po päťdňovom pátraní mu Monika Figuerola predložila jasné dôkazy, že v tajnej polícii je niečo poriadne zhnité. Uvedomoval si, že kým získa ešte viac podkladov, musí postupovať opatrne. Práve v tejto chvíli sa ocitol na tenkom ľade, nemal totiž právo vykonávať tajné operácie, najmä nie zamerané proti svojim kolegom.

A tak musí nájsť spôsob, ktorým svoj postup zlegalizuje. V kríze môže vždy vytiahnuť policajnú legitimáciu, ktorá mu kladie za povinnosť vyšetrovať zločin – teraz išlo však o zločin na hrane zákona. V prípade chyby ho určite vyhodia. Celý piatok strávil v svojej kancelárii zahĺbený v osamelých úvahách.

Dospel k záveru, že Dragan Armanskij mal pravdu, nech to znelo akokoľvek neuveriteľne. V radoch tajnej polície existovalo sprisahanie, v ktorom časť zamestnancov pracuje nad rámec svojho poslania. Keďže táto činnosť prebiehala už mnoho rokov – minimálne od roku 1976, keď Zalačenko prišiel do Švédska – musela byť organizovaná zhora. Ako vysoko v hierarchii jej udelili požehnanie, netušil.

Zapísal si tri mená.

Göran Mårtensson, ochrana osôb, kriminálny inšpektor
Gunnar Björck, zástupca riaditeľa kancelárie pre zahraničie, zomrel (samovražda?)
Albert Shenke, riaditeľ kancelárie, tajná polícia

Monika Figuerola dospela k záveru, že aspoň riaditeľ kancelárie musel poťahovať nitky v okamihu, keď Mårtenssona odvolali z ochrany osôb na kontrašpionáž bez toho, aby k tomu skutočne prišlo. Venoval sa predsa špehovaniu Mikaela Blomkvista, čo s kontrašpionážou nemalo nič spoločné.

Do zoznamu zaradil ešte dve mená mimo prostredia tajnej polície.

Peter Teleborian, psychiater
Lars Faulsson, zámočník

Tajná polícia oslovila Teleboriana ako psychiatrického konzultanta niekoľkokrát v osemdesiatych a začiatkom deväťdesiatych rokov. Pracoval pre nich tri razy a Edklinth preskúmal správy z archívu. Prvý prípad bol výnimočný: kontrašpionáž identifikovala ruského informátora v prostredí švédskych telekomunikácií a životopis špióna naznačoval, že v prípade odhalenia môže mať sklony k samovražde. Teleborian dospel k prekvapivo presnej analýze, ktorá naznačila, že zo špióna sa môže vykľuť dvojitý agent. Druhé dva prípady sa už týkali podstatne menej dôležitých analýz: policajt so sklonmi k alkoholizmu a čudesné sexuálne správanie afrického diplomata.

Ale ani Teleborian, ani Faulsson – najmä nie Faulsson – neboli zamestnancami tajnej polície. Napriek tomu ich úlohy ich spájali s… s čím?

Sprisahanie sa točilo okolo zosnulého Alexandra Zalačenka, zbehnutého ruského špióna, ktorý podľa správ prišiel do Švédska v deň volieb roku 1976. Ale nikto o ňom nepočul. *Ako je to možné?*

Edklinth sa pokúšal predstaviť si, čo by robil on, keby zastával vedúcu pozíciu v tajnej polícii v ten deň, keď prišiel Zalačenko. Ako by postupoval? Absolútne utajenie. To by bolo najdôležitejšie. O zbehnutí by smel vedieť len exkluzívny okruh osôb, aby tak zaručil, že sa informácia nedostane späť k Rusom, ktorí by… Aký okruh osôb?

Operačka?

Neznáma operačka?

Keby bolo všetko kóšer, Zalačenko by sa ocitol pod kontrašpionážou. Najpravdepodobnejšie vo vojenskej rozviedke, no tí na takéto operácie nemali ani zdroje, ani schopnosti. Takže tajní.

Kontrašpionáž sa však k nemu nikdy nedostala. Kľúčom bol Björck, ktorý pravdepodobne patril k hŕstke ľudí s kontaktom na Zalačenka. Björck zostal záhadou. Formálne od sedemdesiatych rokov pracoval na stykoch so zahraničím, no v skutočnosti ho tam až do deväťdesiatych rokov, keď sa zo dňa na deň stal zástupcom riaditeľa, takmer nevideli.

Napriek tomu sa stal hlavným zdrojom Blomkvistových informácií. Ako mohol Björcka dotlačiť k tomu, aby mu odhalil takýto tromf? Novinárovi?

Prostitútky. Björck chodil za primladými ženami a Millennium sa ho chystalo odhaliť. Blomkvist ho musel vydierať.

Potom sa súčasťou príbehu stáva Lisbeth Salanderová.

Zosnulý Nils Bjurman pracoval na úseku stykov so zahraničím v tom istom období ako zosnulý Björck. Práve oni sa starali o Zalačenka. Ale čo z neho urobili?

Niekto musel prijímať rozhodnutia. Pri takomto významnom zbehovi príkazy museli prichádzať z najvyšších miest.

Vláda. Musela byť zapletená. Čokoľvek iné bolo nemysliteľné.

A čo ak nie?

Edklinth cítil, ako mu po chrbte prebehli zimomriavky. Formálne s tým nemal problém. Zbeh Zalačenkovho kalibru musí mať najvyšší stupeň utajenia. Rovnako by rozhodoval aj on. A tak rozhodla aj Fälldinova vláda. Postupovali správne.

No nesprávne už boli udalosti roku 1991. Björck poveril Teleboriana, aby Lisbeth Salanderovú zavrel do nemocnice pre mentálne postihnuté deti pod zámienkou, že je duševne chorá. To bol zločin. Zločin taký hrozný, že Edklinthovi opäť po chrbte prebehli zimomriavky.

Niekto tie rozhodnutia musel prijať. V tomto prípade to nemohla byť vláda… premiérom bol Ingvar Carlsson, po ňom Carl Bildt. Nijaký politik by sa neodvážil čo i len priblížiť k rozhodnutiu, ktoré bolo v takom príkrom rozpore s právom aj so spravodlivosťou a ktoré pri odhalení hrozilo škandálom takých obrovských rozmerov.

Ak by bola zapletená vláda, Švédsko by sa ani o chlp nelíšilo od akejkoľvek diktatúry kdekoľvek vo svete.

To nie je možné.

A potom udalosti v nemocnici Sahlgrenska z dvanásteho apríla. Zalačenka zabil v správnej chvíli psychicky chorý muž. A práve v tej istej chvíli niekto prepadol Blomkvista aj Gianniniovú. Obom ukradli Björckov čudesný spis z roku 1991. Túto informáciu mu poskytol Dragan Armanskij *off the record*. Trestné oznámenie nebolo podané.

A potom sa obesí Gunnar Björck. Osoba, ktorú by Edklinth zo všetkých najradšej predvolal na vážny rozhovor.

Torsten Edklinth na takú obrovskú náhodu neveril. Ani inšpektor Jan Bublanski na ňu neveril. Mikael Blomkvist takisto nie. Edklinth ešte raz chytil pero a dopísal:

Evert Gullberg, 78 rokov, právnik???

Kto, do pekla, je Evert Gullberg?

Zvažoval možnosť zavolať šéfovi tajnej polície, no zastavila ho neistota, že nevie, ako vysoko sprisahanie siaha. Jednoducho nevedel, komu môže dôverovať.

Keď zavrhol možnosť obrátiť sa na niekoho v tajnej polícii, chvíľu rozmýšľal nad tým, že sa obráti na klasickú políciu. Jan Bublanski viedol pátranie po Ronaldovi Niedermannovi a tieto informácie by ho určite zaujímali. No tadiaľ cesta nevedie.

Cítil, že toto bremeno mu podlamuje nohy.

Zostala len jediná možnosť, ktorá bola v duchu ústavy a zároveň mu mohla zabezpečiť ochranu, ak sa v budúcnosti ocitne v politickej nemilosti. Musí sa obrátiť na *šéfa* a zaistiť si politické krytie.

Pozrel sa na hodinky. Piatok popoludní, niekoľko minút pred štvrtou. Siahol po telefóne a vyťukal číslo ministra spravodlivosti, s ktorým sa už niekoľko rokov poznal a viackrát ho stretol pri rôznych príležitostiach na ministerstve. Už po piatich minútach ho mal na linke.

„Ahoj, Torsten," pozdravil minister. „Dávno sme sa nepočuli. O čo ide?"

„Úprimne povedané, volám ti, aby som si overil, do akej miery mi dôveruješ."

„Či ti dôverujem? Zaujímavá otázka. Veľmi ti dôverujem. Prečo sa pýtaš?"

„Pýtam sa ťa kvôli tomu, že mám k tebe zvláštnu prosbu… Potrebujem sa stretnúť s predsedom vlády a dosť mi to ponáhľa."

„Fíha."

„Ak dovolíš, rád by som ti to vysvetlil medzi štyrmi očami. Na stole mám informácie, ktoré by sa mali dostať aj k vám."

„To znie vážne."

„Je to vážne."

„Má to niečo do činenia s terorizmom…?"

„Nie. Je to vážnejšie. Týmto telefonátom riskujem celé svoje renomé a kariéru. Nerobil by som to, keby som situáciu nepovažoval za takú vážnu."

„Rozumiem. Preto tá otázka, či ti dôverujem… Ako rýchlo potrebuješ prijatie u premiéra?"

„Ak sa dá, už dnes večer."

„Začínam sa báť."

„Žiaľ, máš na to dôvod."

„Ako dlho bude trvať stretnutie?"

Edklinth sa zamyslel.

„Zhrnutie všetkých detailov mi zaberie asi hodinu."

„Zavolám ti o chvíľu."

Minister spravodlivosti mu zavolal o pätnásť minút so správou, že predseda vlády ho môže prijať u seba doma o 21.30. Edklinth trasúcou sa rukou položil slúchadlo. *Takže… zajtra ráno sa možno moja kariéra skončí.*

Opäť vzal telefón a zavolal Monike.

„Ahoj, Monika. O 21.00 prídeš do služby. Pekne sa obleč."

„Vždy som pekne oblečená."

* * *

PREDSEDA VLÁDY hľadel na predsedu oddelenia na ochranu ústavy pohľadom, v ktorom sa zračila istá nedôvera. Edklinthovi sa zazdalo, že vidí, ako mu za okuliarmi šialenou frekvenciou rotujú kolieska mozgu.

Potom prešiel pohľadom na Moniku, ktorá hodinovú prednášku neprerušila jediným slovom. Videl nezvyčajne vysokú, svalnatú ženu, ktorá naňho hľadela so zdvorilým úsmevom. Potom sa pozrel na ministra, ktorý počas prednášky trochu zbledol.

Napokon sa zhlboka nadýchol, sňal si okuliare a niekoľko minút uprene hľadel niekam do diaľky.

„Myslím, že potrebujeme viac kávy," konštatoval.

„Áno, ďakujem," prikývla Monika.

Aj Edklinth prikývol a minister im nalial do šálok z termosky na stole.

„Ešte raz to zhrniem, aby som mal úplnú istotu, že som rozumel správne," začal premiér. „Máte podozrenie, že v rámci tajnej polície existuje protiústavné sprisahanie. Členovia tohto sprisahania sa dopúšťajú kriminálnej činnosti."

Edklinth prikývol.

„A prichádzate za mnou, pretože nemáte dôveru voči vedeniu tajnej polície."

„Nuž," odvetil Edklinth. „Rozhodol som sa obrátiť priamo na vás, pretože takáto činnosť odporuje ústave, no neviem, aký je jej zámer, a neviem, či som si niečo zle nevysvetlil. Možno je ich konanie legitímne a deje sa z poverenia vlády. Možno vychádzam z nesprávnych a zle pochopených informácií a hrozí mi, že tým odhalím prebiehajúcu tajnú operáciu."

Premiér kývol na ministra. Obaja pochopili, že Edklinth si buduje obranu.

„Ešte nikdy som o ničom takom nepočul. Ty si o tom počul?"

„Nič," odvetil minister. „Ani jedna zo správ tajnej polície, ktoré som čítal, čosi takéto neobsahuje."

„Mikael Blomkvist si myslí, že ide o internú frakciu v rámci tajnej polície. Nazýva ich Klubom Zalačenko."

„Nikdy som ani len nepočul, že by Švédsko prijalo ruského zbeha takéhoto kalibru… Ušiel teda za Fälldinovej vlády…"

„Ťažko sa mi verí, že by Fälldin čosi také zakrýval," zavrtel hlavou minister. „Informácia o takomto zbehovi by bola jednou z prioritných informácií pre ďalšieho predsedu vlády."

Edklinth si odkašľal.

„Pravicová vláda odovzdávala moc Olofovi Palmemu. Nie je nijakým tajomstvom, že niektorí z mojich predchodcov si o Palmem mysleli svoje…"

„A vy si myslíte, že niekto sociálnodemokratickú vládu zabudol informovať.“

Edklinth prikývol.

„Chcel by som upozorniť, že Fälldin bol pri moci dve volebné obdobia. Oba razy sa vláda rozpadla. Prvý raz moc odovzdal Ole Ullstenovej, ktorá viedla menšinovú vládu roku 1979. Potom sa vláda rozpadla ešte raz, keď z nej vystúpili liberáli a Fälldin vytvoril vládu s ľudovcami. Tipujem, že zmenu vlád vždy sprevádzal chaos. Dokonca je možné, že Zalačenka udržiaval ako svoje tajomstvo taký úzky okruh ľudí, že o ňom nevedel ani Fälldin. A tak Palmeho nemal o čom informovať.“

„Kto teda nesie zodpovednosť?“ spýtal sa premiér.

Všetci okrem Moniky zavrteli hlavou.

„Predpokladám, že toto nezadržateľne prenikne do médií.“

„Mikael Blomkvist a Millennium to zverejnia. Inými slovami, sme v tiesni.“

Edklinth si dal pozor na to, aby použil slovo *my*. Predseda vlády prikývol. Uvedomil si, že situácia je vážna.

„V prvom rade vám ďakujem, že ste za mnou prišli tak rýchlo. Nezvyknem prijímať takto narýchlo ohlásené návštevy, no minister vás označil za rozumného človeka. Hovoril, že ak ma chcete navštíviť a obísť pritom štandardné kanály, muselo sa stať niečo výnimočné.“

Edklinth si trochu vydýchol. Nech sa stane čokoľvek, hnev predsedu vlády ho minie.

„Teraz sa musíme dohodnúť, ako budeme ďalej postupovať. Máte návrh?“

„Možno,“ váhavo odvetil Edklinth.

Mlčal, až kým si neodkašľala Monika.

„Môžem niečo povedať?“

„Nech sa páči,“ vyzval ju premiér.

„Ak o tejto operácii nevie vláda, je ilegálna. Zodpovednosť nesie zločinec, to znamená ten alebo tí štátni zamestnanci, ktorí prekročili svoje právomoci. Ak dokážeme potvrdiť Blomkvistove tvrdenia, znamená to, že skupina zamestnancov tajnej polície sa venuje kriminálnej činnosti. Následne treba problém rozdeliť na dve časti.“

„Čo tým chcete povedať?“

„Po prvé, treba nájsť odpoveď na otázku, ako sa to mohlo stať? Kto nesie zodpovednosť? Ako mohlo takéto sprisahanie vzniknúť v rámci etablovanej policajnej organizácie? Chcem zdôrazniť to, že sama pracujem pre tajnú políciu a som na to hrdá. Ako to mohlo existovať tak dlho? Ako ju mohli skrývať, ako financovať?“

Premiér prikývol.

„O tejto časti sa budú písať knihy," pokračovala Monika. „No jedna vec je istá – financovanie musí existovať a musí ísť o niekoľko miliónov korún ročne. Kontrolovala som rozpočet tajnej polície a nenašla som nič, čo by sa dalo označiť za Klub Zalačenko. Ale ako viete, existuje mnoho tajných fondov, ktorými disponuje riaditeľ kancelárie a šéf rozpočtu, no ja sa k nim nedostanem."

Predseda vlády smutne prikývol. Prečo musí byť tajná polícia vždy nočnou morou?

„Druhá časť hovorí o tých, ktorí sú zapojení. Alebo skôr o tých, ktorých treba zatknúť."

Premiér vyšpúlil pery.

„Z môjho pohľadu všetky otázky závisia od rozhodnutí, ktoré vy osobne prijmete v priebehu najbližších minút."

Torsten Edklinth zadržal dych. Ak by teraz mohol kopnúť Moniku do členka, určite by tak urobil. Porušila všetky rétorické cvičenia a premiéra označila za osobne zodpovedného za ďalší postup. Sám chcel dospieť k rovnakému záveru, no až po dlhom diplomatickom chodení okolo horúcej kaše.

„Aké rozhodnutie odo mňa očakávate?" spýtal sa premiér.

„Máme spoločný záujem. Tri roky pracujem na oddelení ochrany ústavy a zastávam názor, že ide o ústrednú úlohu pre švédsku demokraciu. V posledných rokoch sa tajná polícia držala ústavy. Nechcem, aby ju tento škandál zasiahol. Pre nás je najdôležitejšie jednoznačne zdôrazniť, že ide o trestnú činnosť, ktorej sa dopúšťalo len niekoľko indivíduí."

„Takáto činnosť určite nemá podporu vlády," konštatoval minister.

Monika prikývla a na niekoľko sekúnd sa zamyslela.

„Pre vás je, predpokladám, najdôležitejšie, aby škandál nepostihol vládu – čo sa stane v prípade, ak sa ho vláda pokúsi zakryť."

„Vláda nezvykne zakrývať zločiny," prerušil ju minister.

„Nie, no čisto hypoteticky uvažujme o možnosti, že tak urobí. Vypukne škandál enormných rozmerov."

„Pokračujte," vyzval ju premiér.

„Situáciu komplikuje fakt, že v súčasnosti musíme aj my policajti v podstate postupovať protiprávne, aby sme tento prípad vyšetrili. Chceme konať v súlade so zákonmi a ústavou."

„To chceme všetci," podotkol premiér.

„V takom prípade navrhujem, aby ste vy – z pozície predsedu vlády – poverili oddelenie ochrany ústavy odhalením tohto zločinu. Dajte nám písomné poverenie a potrebné právomoci."

„Nie som si istý, že váš návrh je v súlade so zákonmi," zapochyboval minister.

„Je v súlade so zákonmi. Vláda má právo prijímať rozsiahle opatrenia v prípade ohrozenia ústavy. Ak sa skupina vojakov alebo policajtov rozhodne vykonávať vlastnú zahraničnú politiku, ide v podstate o štátny prevrat.“

„Zahraničnú politiku?“ zamračil sa minister.

Premiér prikývol.

„Zalačenko bol zbehom z cudzej mocnosti,“ pripomenula Monika. „Jeho informácie podľa Blomkvistových tvrdení končili v rukách cudzích informačných služieb. Ak o tom nebola informovaná vláda, išlo o štátny prevrat.“

„Rozumiem vašim myšlienkovým pochodom,“ smutne sa usmial premiér. „Teraz poviem niečo ja.“

Vstal a prešiel okolo stola. Napokon zastal priamo pred Edklinthom.

„Máte talentovaných kolegov. Okrem toho hovoria priamo k veci.“

Edklinth preglgol. Premiér sa potom obrátil na ministra.

„Zavolajte svojmu štátnemu tajomníkovi a šéfovi legislatívy. Zajtra ráno chcem mať v rukách dokument, ktorý poskytne úseku na ochranu ústavy výnimočné právomoci. Jeho úlohou bude zmapovať pravdivosť tvrdení, o ktorých sme teraz diskutovali, zozbierať patričnú dokumentáciu a identifikovať zodpovedné osoby.“

Edklinth prikývol.

„V dokumente nebude nič o začatí vyšetrovania – možno sa mýlim, no myslím si, že v takomto prípade môže vyšetrovanie otvárať len generálny prokurátor. Môžem vás však poveriť úlohou odhalenia pravdy. Začnete teda auditom. Rozumiete mi?“

„Áno. Dovoľte mi však pripomenúť, že sám som bývalý prokurátor.“

„Hm. O presných krokoch nech rozhodne šéf legislatívy. Vy ste však osobne zodpovedný za vykonanie úlohy. Máte právo vyberať si vlastných ľudí podľa potreby. Ak nájdete dôkaz trestnej činnosti, informáciu odovzdáte generálnemu prokurátorovi, ktorý rozhodne o obžalobe.“

„Musíme zistiť presné znenie zákonov, no myslím si, že musíte informovať predsedu parlamentu a ústavný výbor… nepodarí sa nám to tajiť dlho.“

„Inými slovami, musíme postupovať rýchlo,“ konštatoval premiér.

Monika si odkašľala.

„Prosím?“ obrátil sa na ňu premiér.

„Máme dva problémy… Článok v Millenniu môže náš postup narušiť. Okrem toho sa o niekoľko týždňov začína proces s Lisbeth Salanderovou.“

„Vieme zistiť, kedy s tým vyjde Millennium?“

„Môžeme sa ich spýtať,“ mykol plecom Edklinth. „Po ničom netúžim menej než po snahe ovplyvňovať prácu médií.“

„Pokiaľ ide o to dievča…“ začal minister, „… ak by sa naozaj dopustili tých zločinov, bolo by to strašné… myslíte si, že to naozaj môže byť pravda?“

„Obávam sa, že áno,“ konštatoval Edklinth.

„V takom prípade sa musíme postarať o jej odškodnenie a o to, aby sme ďalšie zločiny zastavili,“ rezolútne vyhlásil premiér.

„A ako to chcete urobiť?“ obrátil sa k nemu minister. „Vláda za nijakých okolností nesmie zasiahnuť do prebiehajúceho súdneho procesu. Porušili by sme tým zákony.“

„Môžeme sa porozprávať s prokurátorom…“

„Nie,“ odsekol Edklinth. „Ako predseda vlády nijakým spôsobom nesmiete zasahovať do práce súdov.“

„Salanderová musí svoj zápas so súdom vybojovať sama,“ konštatoval minister. „A ak súd prehrá a odvolá sa, môže jej vláda udeliť milosť, alebo poveriť prokurátora prešetrením dôvodov pre prípadné znovuotvorenie procesu.“

Potom dodal.

„To sa však týka len prípadu, ak ju odsúdia na odňatie slobody. Ak skončí v uzavretej psychiatrickej liečebni, vláda pre ňu nemôže pohnúť ani prstom. V tom prípade pôjde o rozhodnutie lekárov a predseda vlády nedisponuje právomocou posudzovať jej psychické zdravie.“

V PIATOK O DESIATEJ VEČER začula Lisbeth vo dverách kľúč. Okamžite strčila počítač pod vankúš. Keď zdvihla zrak, videla, ako Jonasson zatvára dvere.

„Dobrý večer, slečna Salanderová,“ usmial sa. „Ako sa máme dnes večer?“

„Strašne ma bolí hlava a cítim, že mám teplotu,“ zamračila sa Lisbeth.

„To sa mi nepáči.“

Lisbeth Salanderová nevyzerala na to, že by ju trápili bolesti hlavy či teplota. Jonasson ju desať minút vyšetroval. Rýchlo však konštatoval, že jej teplota opäť prudko stúpla.

„Vskutku ma mrzí, že po toľkých týždňoch pozitívneho vývoja ťa postihlo toto. Žiaľ, minimálne dva týždne ťa nebudem môcť prepustiť.“

„Dva týždne by mali stačiť.“

Dlho na ňu hľadel.

VZDIALENOSŤ MEDZI LONDÝNOM a Štokholmom je asi tisícosemsto kilometrov. Prejsť túto vzdialenosť po cestách by malo trvať asi dvadsať

hodín. V skutočnosti sa človek za ten čas nedostane ani na hranicu medzi Nemeckom a Dánskom. Oblohu pokrývali oceľové mračná, a keď muž menom Trinity v pondelok prechádzal Öresundský most, rozpršalo sa. Spomalil a zapol stierače.

Trinity pokladal premávku na kontinente za šialenstvo, lebo všetci Európania tvrdohlavo jazdili v protismere. V sobotu ráno si naložil dodávku, vyrazil smerom na trajekt medzi Doverom a Calais a pokračoval do belgického Liège. Nemeckú hranicu prekročil pri Aachene, po diaľnici obišiel Hamburg a vstúpil do Dánska.

Jeho partner Bob the Dog zaspal na zadnom sedadle. Za volantom sa striedali a odhliadnuc od niekoľkých hodinových prestávok na odpočívadlách, napredovali konštantnou rýchlosťou deväťdesiat kilometrov za hodinu. Dodávka mala osemnásť rokov a nemohla ísť rýchlejšie.

Existovali aj jednoduchšie spôsoby ako sa dostať z Londýna do Štokholmu, no, žiaľ, len ťažko by na palube lietadla do Švédska preniesol asi tridsať kilogramov elektronických prístrojov. Napriek tomu, že cestou prekročili až šesť štátnych hraníc, nezastavila ich ani jedna colná či pasová kontrola. Trinity bol vášnivým zástancom Európskej únie, jej pravidlá zjednodušovali jeho návštevy kontinentu.

Trinity mal tridsaťdva rokov, narodil sa v Bradforde, no od detstva býval v severnom Londýne. Diplomami sa chváliť nemohol, na technickej priemyslovke získal iba výučný list. Tri roky od svojich devätnástin pracoval ako inštalatér pre British Telecom.

V skutočnosti mu vedomosti o elektronike a počítačových vedách umožňovali rozdať si to s ktorýmkoľvek namysleným profesorom. S počítačmi žil od desiatich rokov. Svoj prvý počítač hackol ako trinásťročný. S jedlom mu narástla chuť a už ako šestnásťročný patril ku svetovej špičke. Prežil obdobie, keď za počítačom strávil každú minútu, tvoril vlastné programy a do siete umiestňoval zákerné nástrahy. Prenikol do BBC, britského ministerstva obrany aj do Scotland Yardu. Dokonca sa mu podarilo nakrátko prevziať velenie nad britskou atómovou ponorkou pri jej plavbe v Severnom mori. Našťastie patril k zvedavým prieskumníkom a nie nenávistným počítačovým ničiteľom. Len čo prenikol do nejakého počítača a odhalil jeho tajomstvá, strácal záujem. Dožičil si nanajvýš nejaký drobný vtip, v tomto prípade poveril počítač, aby vydal kapitánovi rozkaz na utretie zadku, keď žiadal o udanie polohy. Incident vyvolal niekoľko krízových stretnutí na ministerstve obrany a Trinity časom pochopil, že chváliť sa svojimi vedomosťami nie je najmúdrejšie. Najmä keď sa štát vyhrážal hackerom dlhoročnými trestami.

Už vedel, ako funguje telekomunikačná sieť, konštatoval, že je beznádejne zastaraná, a presedlal na dráhu súkromného bezpečnostného

poradcu, kde inštaloval poplašné systémy a zabezpečenie domov pred vlámaním. Vyvoleným klientom ponúkal aj špeciality, ako je sledovanie či odpočúvanie telefónu.

Patril k zakladateľom Republiky hackerov. A Wasp bola jej občiankou.

Než s Bobom the Dogom dorazili do Štokholmu, bola nedeľa pol ôsmej večer. Míňajúc obchodný dom IKEA v Skärholmene, vytiahol mobil a vyťukal telefónne číslo.

„Plague," povedal Trinity.

„Kde ste?"

„Povedal si mi, aby som ti zavolal, keď uvidím nápis IKEA."

Plague mu opísal cestu k ubytovni v Långholmene, kde kolegom z Anglicka rezervoval izbu. Keďže Plague takmer nikdy neopúšťal svoj byt, dohodli sa, že sa stretnú uňho na druhý deň ráno o desiatej.

Po krátkej úvahe sa Plague rozhodol urobiť čosi neslýchané. Umyl riad, utrel dlážku a vyvetral byt.

T R E T I A Č A S Ť

Disc crash

27. máj – 6. jún

Historik Diodóros Sicílsky (ktorého mnohí historici nepovažujú za hodnoverný zdroj) už sto rokov p. n. l. opisuje amazonky v Líbyi, ktorá bola v tom čase súhrnným pomenovaním pre celú severnú Afriku na západ od Egypta. V ríši amazoniek sa praktizoval matriarchát, štátne funkcie, vrátane vojenských postov, smeli zastávať iba ženy. Podľa legendy ríši vládla kráľovná Myrína, ktorá sa s tridsaťtisíc vojačkami a tritisíc jazdkyňami prehnala Egyptom a Sýriou až k Egejskému moru, pričom cestou rozprášila niekoľko mužských armád. Po smrti kráľovnej sa armáda rozpadla.

Ženská armáda však zanechala v regióne stopy. Ženy v Anatólii siahli po zbrani, aby odvrátili inváziu z Kaukazu, keď ich mužov vyvraždili pri genocíde. Tieto ženy boli trénované v zaobchádzaní so zbraňami. Používali luk, oštep, sekeru a kopiju. Bronzové brnenie prevzali od starých Grékov.

Manželstvo odmietali ako formu otroctva. Aby sa im narodilo dieťa, brali si voľno zo a súložili s náhodne vybranými mužmi z okolitých dedín. Len služby tá žena, ktorá zabila muža v boji, smela prísť o svoju nevinnosť.

KAPITOLA 16

Piatok 27. máj – utorok 31. máj

MIKAEL BLOMKVIST vychádzal z redakcie Millennia v piatok o pol jedenástej večer. Zišiel na prízemie, ale namiesto toho, aby vyšiel na ulicu, odbočil doľava, prešiel pivnicou do vnútorného dvora a východom z vedľajšieho domu sa dostal na ulicu Hökens gata. Na ceste k námestiu Mosebacke stretol skupinu nejakých mladíkov, nikto mu však nevenoval pozornosť. Jeho tieň si mohol myslieť, že sa rozhodol opäť prespať v redakcii. Tento systém zaviedol už v apríli. V skutočnosti mal dnes v noci službu Christer Malm.

Asi pätnásť minút sa prechádzal uličkami okolo námestia Mosebacke, kým vyšiel pred bránu domu Fiskargatan 9. Použil správny kód a vystúpal na horné poschodie, kde si Lisbethinými kľúčmi otvoril dvere jej bytu. Vypol alarm. Vždy, keď vstupoval do dvadsaťjedenizbového Lisbethinho bytu, cítil sa rovnako zvláštne. Len tri izby boli zariadené.

Začal tým, že postavil na kávu a natrel si niekoľko krajcov chleba, potom vstúpil do Lisbethinej pracovne a zapol jej počítač.

V ten deň, keď mu v polovici apríla ukradli Björckov spis a Mikael si uvedomil, že ho sledujú, zriadil si svoj hlavný stan v Lisbethinom byte. Všetky dôležité dokumenty preniesol na Lisbethin stôl. Niekoľko nocí do týždňa trávil v jej byte, spal v jej posteli a pracoval za jej počítačom. Skôr než odišla do Gossebergy za konečným zúčtovaním so Zalačenkom, celý obsah počítača vymazala. Mikael už vtedy vedel, že sa neplánuje vrátiť. Použil jej systémové cédečka, aby dal počítač ako-tak do poriadku.

Od apríla do svojho počítača nezapojil ani len kábel. Pripojil sa na jej internet, spustil ICQ a prihlásil sa na adresu, ktorú preňho vytvorila a odovzdala mu prístupové heslá prostredníctvom yahoo-skupiny SIBNUTY_STOL.

Ahoj, Sally.
Hovor.

Pracoval som na tých dvoch kapitolách, o ktorých sme spolu hovorili. Novú verziu som uložil na yahoo. Ako si na tom?

Mám hotových sedemnásť strán. Ukladám ich na Šibnutý stôl.

Pink.

Dobre. Mám ich. Prečítam si ich, potom sa ozvem.

Mám ešte niečo.

Čo?

Vytvorila som ešte jednu skupinu na yahoo. Volá sa Rytieri.

Mikael sa usmial.

Fajn. Rytieri šibnutého stola.

Heslo yacaraca 12.

Fajn.

Štyria členovia. Ty, ja, Plague a Trinity.

Tvoji tajomní kamaráti z webu.

Záloha.

Fajn.

Plague tam prekopíroval informácie z Ekströmovho počítača. Dostali sme sa doň v apríli.

Dobre.

Ak prídem o počítač, budeš komunikovať s ním.

Dobre. Ďakujem.

Mikael sa odpojil z ICQ a prihlásil sa na novú skupinu yahoo. Našiel tam len link od Plagua na anonymnú http-adresu, zložený výlučne z čísel. Prekopíroval ju do Explorera, stlačil enter a ihneď sa dostal na nejakú stránku, na ktorej bolo uložených šestnásť gigabajtov informácií z Ekströmovho domáceho počítača.

Plague si to očividne nekomplikoval a prekopíroval celý Ekströmov harddisk. Mikael asi hodinu triedil jeho obsah. Mazal systémové súbory, programy a nekonečné množstvá správ o vyšetrovaní, ktoré očividne siahali hlboko do minulosti. Napokon si stiahol štyri súbory. Tri z nich mali názov Vysetr/Salanderova, Famy/Salanderova a Vysetr/Niedermann. Štvrtým súborom bola kópia Ekströmovej poštovej schránky do druhej popoludní predchádzajúceho dňa.

„Ďakujem, Plague," usmial sa Mikael.

Ekströmovu stratégiu pred blížiacim sa procesom študoval tri hodiny. Neprekvapilo ho, že sa chce sústrediť na Lisbethin psychický stav. Ekström si vyžiadal rozsiahlu analýzu a napísal mnoho mailov s cieľom urýchlene ju dostať do kronoberskej väzby.

Mikael konštatoval, že v otázke Niedermanna Ekström prešľapuje na mieste. Vyšetrovanie viedol Bublanski. Podarilo sa mu zaistiť technické

dôkazy proti Niedermannovi v prípade vraždy Daga s Miou, ako aj vraždy advokáta Bjurmana. Počas troch dlhých výsluchov v apríli k nim významne prispel aj Blomkvist. Ak raz Niedermanna zatknú, bude musieť svedčiť. Napokon sa im podarilo spojiť niekoľko kvapiek potu a dva vlasy z Bjurmanovho bytu s DNA z Niedermannovej izby v Gosseberge. Rovnakú DNA našli vo veľkom množstve aj na mŕtvom tele finančného experta gangu Svavelsjö Viktora Göranssona.

O Zalačenkovi mal však Ekström prekvapivo málo informácií.

Mikael si zapálil cigaretu a postavil sa k oknu s výhľadom na Djurgården.

Ekströma v súčasnosti zaujímali vyšetrovania teraz už oddelených prípadov. Inšpektor Hans Faste mal na starosti celú oblasť týkajúcu sa Lisbeth Salanderovej. Bublanski sa sústredil výlučne na Niedermanna.

Od Ekströma by očakával, že len čo sa zjaví Zalačenkovo meno, logicky požiada o informácie riaditeľa tajnej polície. Nič však nenaznačovalo, že sa tak stalo. Určite vie o Zalačenkovi. Mikael v poznámkach našiel niekoľko záhadných formulácií.

Vyšetrovanie Salanderovej bol falzifikát. Björckov originál nezodpovedá Blomkvistovej verzii. Utajené.

Hm. Potom nasledovala séria poznámok o tom, že Lisbeth Salanderová je paranoidná schizofrenička.

Rozhodnutie zavrieť ju bolo správne.

Obe pátrania spájalo niečo, čo Mikael našiel v súbore *Fámy*. Všetky informácie, ktoré prokurátor nepokladal za podstatné, a preto ich ani nechcel použiť na súde ako dôkaz proti nej. Patrila sem celá Zalačenkova minulosť.

Vyšetrovanie bolo pod úroveň.

Mikael uvažoval nad tým, čo z toho je náhoda a čo úmysel. Kde je hranica? Uvedomuje si Ekström, že hranica existuje?

Alebo ho niekto vedome zásobuje dôvernými, no zavádzajúcimi informáciami?

Mikael napokon otvoril svoj hotmail a desať minút kontroloval anonymné kontá, ktoré si v posledných týždňoch pozakladal. Vytrvalo každodenne kontroloval aj to, ktoré poskytol inšpektorke Sonji Modigovej. Neveril, že sa ozve. Preto ho prekvapilo, keď sa mu v schránke zjavil mail od odosielateľa – spolucestujuca@hotmail.com. Tvoril ho jediný riadok.

Café Madeleine, na poschodí, sobota 11.00

Zamyslene prikývol.

* * *

PLAGUE O POLNOCI klikol na ikonku Lisbeth a prerušil ju práve vo chvíli, keď opisovala svoj život s Holgerom Palmgrenom. Podráždene pozrela na monitor.

Čo chceš?

Ahoj, Wasp. Aj ja ťa rád počujem.

Dobre, dobre. Čo?

Teleborian.

Posadila sa.

Hovor.

Trinity to zvládol v rekordnom čase.

Ako?

Šibnutý doktor neobsedí. Neustále jazdí medzi Uppsalou a Štokholmom, nevedeli sme sa mu dostať do počítača.

Viem. Ako?

Dvakrát do týždňa chodí hrávať tenis. Asi dve hodinky. Počítač nechal v aute v garáži.

Aha.

Trinity nemal problém. Vypol alarm a počítač vzal. Za tridsať minút ho mal prekopírovaný cez Firewire. Nainštaloval mu aj Asphyxiu.

Kde?

Plague jej nadiktoval adresu, kam uložil Teleborianov harddisk.

Aby som citoval Trinityho… toto je nasty shit.

?

Pozri si jeho harddisk.

Lisbeth Salanderová ukončila chat, otvorila si internet a našla server s Plaguovou adresou. Ďalšie tri hodiny v Teleborianovom počítači prechádzala súbor za súborom.

Našla korešpondenciu medzi ním a osobou s hotmailovou adresou, ktorá písala zaheslované maily. Keďže mala Teleborianov kľúč, bez problémov sa dostala k ich obsahu. Volal sa Jonas, bez priezviska. Jonas s Teleborianom javili priam chorý záujem o to, aby Salanderová dopadla zle.

Yes… máme dôkaz, že ide o konšpiráciu.

Lisbeth však zaujalo čosi iné. Štyridsaťsedem súborov s celkovým obsahom 8756 fotografií tvrdej detskej pornografie. Otvárala jednu fotografiu po druhej – na všetkých boli deti, ktoré ešte nemali pätnásť rokov. Niektoré z nich boli ešte celkom malé, väčšinou dievčatá. Mnohé zábery niesli prvky sadizmu.

Našla kontakty na minimálne tucet osôb v mnohých krajinách, ktoré si detskú pornografiu navzájom vymieňali.

Lisbeth si zahryzla do pery. Inak nepohla ani brvou.

Spomenula si na tie noci, keď ako dvanásťročná ležala v bezstimulovej miestnosti na detskej psychiatrickej klinike Ústavu svätého Štefana. Teleborian stále znova vchádzal do tmy jej izby a pozoroval ju v svetle nočných lámp.

Vedela. Nikdy sa jej nedotkol, aj tak to vždy vedela.

Preklínala samu seba. Už dávno sa s ním mala porátať. Potlačila myšlienku naňho a ignorovala jeho existenciu.

Nechala ho vyčíňať.

Po chvíli klikla na Blomkvistovu ikonu na ICQ.

MIKAEL BLOMKVIST strávil noc v Lisbethinom byte na Fiskargatan. Až o pol siedmej ráno vypol počítač. Zaspával s fotografiami detskej pornografie na sietnici, zobudil sa o štvrť na jedenásť, vyskočil z Lisbethinej postele, osprchoval sa a objednal si taxík, ktorý ho vyzdvihol pred divadlom. O päť minút jedenásť vystupoval na ulici Birger Jarlsgatan a chvíľu nato už vchádzal do Café Madeleine.

Sonja Modigová naňho čakala pri šálke čiernej kávy.

„Ahoj."

„Riskujem veľa," odvetila namiesto pozdravu. „Ak sa niekto niekedy dozvie, že som sa tu s tebou stretla, vyhodia ma a čaká ma súd."

„Nikto sa to odo mňa nedozvie."

Nepokojne sa poobzerala okolo seba.

„Jeden môj kolega nedávno navštívil bývalého premiéra Thorbjörna Fälldina. Išiel na vlastnú päsť, aj on položil svoju hlavu pod gilotínu."

„Rozumiem."

„Žiadam od teba garanciu anonymity pre nás oboch."

„Ani len neviem, o ktorom kolegovi hovoríš."

„Poviem ti to. Chcem, aby si mi sľúbil ochranu zdroja."

„Máš moje slovo."

Pozrela sa na hodinky.

„Ponáhľaš sa?"

„Áno. O desať minút sa stretávam s manželom a deťmi pri Sturegallerian. Muž si myslí, že som v práci."

„A ani Bublanski o ničom nevie."

„Nie."

„Dobre. Spolu s kolegom ste moje pramene a garantujem vám ochranu. Obom. Do smrti."

„Kolega sa volá Jerker Holmberg. Poznáte sa z Göteborgu. Jeho otec je liberál a Jerker Fälldina pozná od detstva. Holmberg k nemu išiel ako súkromná osoba a spýtal sa ho na Zalačenka."

„Rozumiem."

Mikaelovi sa zrazu rozbúchalo srdce.

„Fälldin vyzerá ako fajn chlap. Holmberg mu povedal o Zalačenkovi a spýtal sa ho, či o ňom Fälldin vedel. Fälldin nepovedal nič. Potom mu Holmberg prezradil naše podozrenie, že ľudia, ktorí chránili Zalačenka, zavreli Lisbeth na psychiatriu. Fälldin sa rozčúlil."

„Pokračuj."

„Fälldin mu povedal, že ho o tom informoval vtedajší šéf tajnej polície krátko po nástupe do funkcie. Prišli aj s nejakým kolegom. Porozprávali mu fantastický špiónsky príbeh o ruskom zbehovi s tým, že ide o najcitlivejšie vojenské tajomstvo krajiny… vraj sa mu zďaleka nič nevyrovná."

„Chápem."

„Fälldin nevedel, ako sa k prípadu postaviť. Predsedom vlády bol len krátky čas a vláde chýbali akékoľvek skúsenosti. Veď socialisti vládli viac než štyri desaťročia. Informovali ho, že osobne nesie za prípad zodpovednosť, a ak vec prezradí koaličným partnerom, tajná polícia sa zrieka zodpovednosti za ďalšie následky. Bola to nepríjemná situácia. Nevedel, čo robiť."

„Rozumiem."

„Napokon vyšiel pánom z tajnej polície v ústrety. Vydal nariadenie, podľa ktorého tajná polícia dostala v prípade Zalačenko všetky právomoci. Zaviazal sa, že nikdy s nikým nebude o prípade diskutovať. Fälldin sa ani len nedozvedel jeho meno."

„Chápem."

„Potom o prípade nepočul počas dvoch období vo funkcii predsedu vlády. Urobil však neskutočne rozumný ťah. Trval na tom, aby do prípadu zasvätili štátneho tajomníka, ktorý sa stal akousi spojkou medzi úradom vlády a ochrancami Zalačenka."

„A ďalej?"

„Štátny tajomník sa volal Bertil K. Janeryd, dnes má šesťdesiattri rokov a pôsobí ako generálny konzul Švédska v Amsterdame."

„Do riti."

„Keď si Fälldin uvedomil vážnosť situácie, napísal Janerydovi list."

Sonja mu podstrčila obálku.

Drahý Bertil,

v tajomstve, ktoré sme obaja počas môjho vládnutia chránili, sa vynorili niektoré mimoriadne závažné otázniky. Osoba, ktorej sa prípad týkal, je mŕtva a už jej nemôžeme ublížiť. Iným ľuďom však ublížiť môžeme.

Je veľmi dôležité, aby sme dostali odpoveď na niektoré otázky.

Človek, ktorý za tebou prichádza s týmto listom, pracuje neoficiálne a má moju dôveru. Prosím, vypočuj si jeho príbeh a odpovedz mu na jeho otázky.

Opieraj sa o svoj zdravý úsudok.

TF

„Tento list je teda určený pre Jerkera Holmberga."

„Nie, Holmberg ho požiadal, aby nenapísal meno. Výslovne mu povedal, že nevie, kto pôjde do Amsterdamu."

„Chceš tým…"

„S Jerkerom sme sa o tom rozprávali. Už teraz sme na takom tenkom ľade, že by sme sa mali začať obzerať po veslách. Nemáme najmenšie oprávnenie navštíviť Amsterdam a vypočuť generálneho konzula. Ty to však urobiť môžeš."

Mikael poskladal list a vkladal si ho do vnútorného vrecka saka, keď ho Sonja chytila za ruku. Držala ho pevne.

„Informácia za informáciu," zašepkala. „My chceme vedieť, čo ti Janeryd povie."

Mikael prikývol. Sonja vstala.

„Počkaj. Povedala si mi, že Fälldina navštívili dvaja ľudia. Jeden z nich bol riaditeľ tajnej polície. Kto bol ten druhý?"

„Fälldin ho videl iba ten jediný raz a nespomenul si na jeho meno. Počas stretnutia si nerobili nijaké poznámky. Pamätal si, že išlo o chudého chlapa s fúzikmi. Predstavili mu ho ako šéfa Sekcie pre špeciálnu analýzu, alebo čosi také. Fälldin si neskôr pozeral organizačný plán tajnej polície, nijaké podobné oddelenie však nenašiel."

Klub Zalačenko, uvedomil si Mikael.

Sonja si opäť sadla. Zdalo sa, že zvažuje slová.

„Dobre," začala napokon. „Aj keď riskujem, že ma popravia. Jeden zápis, na ktorý nemyslel ani Fälldin, ani jeho návšteva, predsa len existoval."

„Čo?"

„Fälldinov zoznam návštev z úradu vlády."

„A?"

„Jerker si ho vyžiadal. Ide o verejne prístupný spis."

„A?"

Sonja opäť zaváhala.

„V spise sa uvádza len toľko, že premiér sa stretol s riaditeľom tajnej polície a jedným jeho kolegom, aby spolu prediskutovali niektoré všeobecné otázky.“

„Sú tam mená?“

„Áno. E. Gullberg.“

Mikael cítil, ako sa mu do hlavy vovalila krv.

„Evert Gullberg.“

Sonja Modigová naňho pobádavo pozrela. Potom kývla hlavou, vstala a vyšla z kaviarne na ulicu.

MIKAEL BLOMKVIST ešte vždy sedel v Café Madeleine, keď vytiahol svoj anonymný mobil a rezervoval si let do Amsterdamu. Odlet bol o 14.50. Zastavil sa v obchode Dressmann na ulici Kungsgatan, kde si kúpil čistú košeľu a bielizeň, v lekárni Klara zasa zubnú pastu a kefku. Dal si pozor, aby ho pri nastupovaní do letištného vlaku nikto nesledoval. K lietadlu prišiel s desaťminútovým predstihom.

O 18.30 už preberal kľúč od izby na recepcii ošúchaného hotela v Red Light-štvrti, asi desať minút chôdze od amsterdamskej železničnej stanice.

Dve hodiny hľadal adresu švédskeho generálneho konzula v Amsterdame, okolo deviatej sa s ním telefonicky spojil. Použil všetok svoj presviedčací talent, opakovane zdôrazňoval, že svoj prípad musí s konzulom bezodkladne prediskutovať, kým konzul neustúpil. Dohodli sa na stretnutí v nedeľu o desiatej ráno.

Potom Mikael vyšiel do neďalekej reštaurácie a dal si ľahkú večeru. Zaspal už o jedenástej večer.

GENERÁLNY KONZUL BERTIL K. Janeryd mu na druhý deň ráno mlčky nalieval kávu vo svojom súkromnom byte.

„Takže… čo je také naliehavé?“

„Alexander Zalačenko. Ruský špión, ktorý roku 1976 ušiel do Švédska,“ začal Mikael a podal mu list od Fälldina.

Janeryd sa zatváril prekvapene. Prečítal si list a pomaly ho odložil.

Mikael mu nasledujúcu polhodinu vysvetľoval, v čom spočíva problém a prečo Fälldin tento list napísal.

„Ja… nemôžem s vami o tomto prípade diskutovať,“ zavrtel napokon Janeryd hlavou.

„Môžete.“

„Nie, smiem tak urobiť len pred ústavnoprávnym výborom.“

„S najväčšou pravdepodobnosťou aj k tomu dôjde. No v liste sa píše, že máte použiť vlastný úsudok."

„Pán Fälldin je čestný človek."

„Ani v najmenšom o tom nepochybujem. A nejde mi ani o vás, ani o Fälldina. Nemusíte mi prezradiť nijaké vojenské tajomstvo, o ktorom ste sa od Zalačenka prípadne dozvedeli."

„O nijakom takom tajomstve neviem. Ani som len nevedel, že sa volá Zalačenko… Poznal som iba jeho krycie meno."

„Aké?"

„Volali ho Ruben."

„Aha."

„Nemôžem o tom hovoriť."

„Môžete," zopakoval Mikael a prisadol si bližšie. „Veci sa totiž majú tak, že celý príbeh sa čoskoro dostane na verejnosť. A keď sa tak stane, médiá vás buď popravia, alebo opíšu ako čestného štátneho úradníka, ktorý v zlej situácii konal najlepšie, ako vedel. Práve vy ste z Fälldinovho poverenia slúžili ako spojka medzi ním a ľuďmi okolo Zalačenka. To už viem."

Janeryd prikývol.

„Hovorte."

Janeryd takmer minútu mlčal.

„Nikdy som nijakú informáciu nedostal. Bol som mladý… nevedel som, ako sa mám správať. Asi dvakrát ročne – v čase, keď to bolo aktuálne – som sa s nimi stretol. Dozvedel som sa, že Ruben… Zalačenko je zdravý, žije, spolupracuje a odovzdáva nám nesmierne cenné informácie. Nikdy som sa nedozvedel nijaké detaily. Ani som to nepotreboval."

Mikael čakal.

„Zbeh pôsobil v iných krajinách, o Švédsku nevedel nič, preto sa oňho nikdy nezaujímala ani naša bezpečnostná politika. Niekoľkokrát som informoval premiéra, no v podstate som mu nemal čo povedať."

„Rozumiem."

„Povedali mi, že s ním zaobchádzajú štandardným spôsobom a jeho informácie podávajú ďalej štandardnými kanálmi. Čo som mal povedať? Keď som sa spýtal, čo to znamená, s úsmevom mi odvetili, že to presahuje moje kompetencie. Pripadal som si ako idiot."

„Nikdy ste nerozmýšľali, že sa za celou akciou môže skrývať čosi iné?"

„Nie. Nikdy. Veď som predsa musel predpokladať, že tajná polícia vie, čo robí, a má dostatočné skúsenosti. Lenže nemôžem o tom s vami hovoriť."

Janeryd v tej chvíli o tom už niekoľko minút hovoril.

„Nič z toho nie je dôležité. Dôležitá je jediná otázka."

„Čo?"

„Mená osôb, s ktorými ste sa stretli.“

Janeryd sa na Mikaela spýtavo pozrel.

„Osoby, ktoré sa starali o Zalačenka, ďaleko prekročili všetky svoje právomoci. Dopúšťali sa závažnej trestnej činnosti a musia sa stať predmetom vyšetrovania. Preto ma za vami poslal pán Fälldin. Nepozná ich mená. Vy ste sa s nimi stretli.“

Janeryd zažmúril oči a zahryzol si do spodnej pery.

„Stretli ste sa s Evertom Gullbergom… on bol hlavný článok.“

Janeryd prikývol.

„Koľkokrát ste sa s ním videli?“

„Bol prítomný na všetkých stretnutiach okrem jedného. V období, keď bol pán Fälldin premiérom, išlo o niekoľko desiatok stretnutí.“

„Kde ste sa stretávali?“

„V lobby nejakého hotela. Najčastejšie v Sheratone. Raz v hoteli Amaranten v Kungsholmene, niekoľkokrát v bare Continental.“

„Kto ešte bol na stretnutiach?“

Janeryd odovzdane privrel oči.

„Už je to dávno… nespomínam si.“

„Skúste.“

„Nejaký… Clinton. Ako ten americký prezident.“

„Krstné meno?“

„Fredrik Clinton. Videl som ho asi štyri-päťkrát.“

„Dobre… ďalší?“

„Hans von Rottinger. Poznal som ho cez svoju mamu.“

„Vašu matku?“

„Áno, mama poznala jeho rodinu. Bol to príjemný človek. Kým sa raz nezjavil na stretnutí po Gullbergovom boku, netušil som, že pracuje pre tajnú políciu.“

„Ani nepracoval.“

Janeryd zbledol.

„Pracoval pre čosi, čo volajú Sekcia pre špeciálnu analýzu,“ vysvetlil mu Mikael. „Čo ste sa o tejto sekcii dozvedeli?“

„Nič… teda, veď to boli tí, čo sa starali o toho zbeha.“

„To áno. Zvláštne, že nie sú súčasťou organizácie tajnej polície.“

„To je absurdné…“

„Však? Ako ste si dohovárali stretnutia? Zavolali oni, alebo ste volali vy im?“

„Nie… čas a miesto sa dohodlo vždy na predchádzajúcom stretnutí.“

„Čo sa stalo, keď ste ich náhle potrebovali kontaktovať? Napríklad, aby ste preložili stretnutie?“

„Mal som telefónne číslo.“

„Aké číslo?“

„To si naozaj nespomínam.“

„Komu ste sa vtedy dovolali?“

„Neviem. Nikdy som ho nepoužil.“

„Dobre. Ďalšia otázka… komu ste vašu prácu odovzdali?“

„Ako to myslíte?“

„Keď pán Fälldin odstúpil, kto prišiel na vaše miesto?“

„Neviem.“

„Napísali ste nejakú správu?“

„Nie, veď všetko bolo tajné. Nemohol som si robiť ani len poznámky.“

„A nikdy ste neinformovali vášho nástupcu?“

„Nie.“

„Čo sa teda stalo?“

„Nuž… keď pán Fälldin odstúpil, odovzdal moc Ole Ullstenovej. Dostal som informáciu, že máme čakať do ďalších volieb. Vtedy Fälldina opäť zvolili a naše stretnutia sa obnovili. Potom prišli voľby roku 1982, ktoré vyhrali socialisti. A predpokladám, že môjho nástupcu už vymenoval Palme. Mňa presunuli na ministerstvo zahraničných vecí a nastúpil som diplomatickú kariéru. Dostal som sa do Egypta, neskôr do Indie.“

Mikael mu ešte chvíľu kládol otázky, no už vedel, že získal od Janeryda všetko, čo mohol. Tri mená.

Fredrik Clinton.

Hans von Rottinger.

A Evert Gullberg – muž, ktorý zastrelil Zalačenka.

Klub Zalačenko.

Poďakoval sa Janerydovi za informácie a taxíkom sa vrátil na železničnú stanicu. Až keď sedel v taxíku, siahol do vrecka a zastavil nahrávanie. O pol ôsmej večer už pristával na štokholmskom letisku.

ERIKA BERGEROVÁ zamyslene hľadela na fotografiu na monitore. Zdvihla zrak a pohľadom prebehla poloprázdnu redakciu. Anders Holm mal voľno. Nevidela nikoho, kto by si ju všímal, ani otvorene, ani ukradomky. Nemala ani dôvod domnievať sa, že jej niekto z redakcie chce ublížiť.

Mail dorazil len pred minútou. Odosielateľom bol redax@aftonbladet.com. *Prečo práve Aftonbladet?* Adresa bola vymyslená.

V dnešnej správe nebol text. Len jedna fotografia, ktorú si otvorila vo Photoshope.

Pornografická fotografia nahej ženy s extrémne veľkým poprsím a obojkom na krku. Kľačala na všetkých štyroch a niekto do nej zozadu vnikal.

Tvár ženy vymenili. Neurobil to odborník, to pravdepodobne ani nebolo cieľom. Na miesto originálnej tváre umiestnil tvár Eriky Bergerovej z fotografie, ktorá bola jej niekdajším portrétom zo stránky Millennia. Mohli si ju stiahnuť z internetu.

Na spodok fotografie niekto digitálnym sprejom napísal:

Kurva.

To bola už deviata anonymná správa, obsahujúca slovo *kurva,* ktorej odosielateľom mala byť veľká známa mediálna firma. Očividne sa jej na krk zavesil nejaký *cyber stalker.*

ODPOČÚVANIE TELEFÓNU mu spôsobilo viac problémov než kontrola mailov. Trinity bez problémov lokalizoval kábel Ekströmovej domácej linky. Problém však, samozrejme, spočíval v tom, že ho na pracovné hovory používal len zriedka. Ani sa len nepokúšal napichnúť Ekströmov pracovný telefón na policajnej stanici. Potreboval by na to prístup do švédskej káblovej siete, ktorý nemal.

Na druhej strane s Bobom the Dogom väčšiu časť týždňa strávili v snahe identifikovať a odlíšiť Ekströmov mobil od ruchových zvukov asi dvestotisíc ďalších mobilných telefónov v okruhu jedného kilometra okolo policajnej stanice.

Použili pritom techniku nazývanú *Random Frequency Tracking System,* RFTS. Technika nebola vo svete neznáma. Vytvorila ju americká *National Security Agency – NSA –* a bola súčasťou satelitného systému, ktorý kontroloval krízové oblasti a hlavné mestá po celom svete.

NSA disponovala enormnými zdrojmi a využívala svoje siete na zachytávanie veľkého množstva mobilných hovorov v určitom regióne. Každý hovor oddeľovali a následne digitálne spracúvali v počítačoch, ktoré reagovali na určité slová, napríklad terorista či kalašnikov. Ak sa takéto slovo zjavilo, počítač ihneď vyslal poplašnú správu, na základe ktorej nejaký operátor hovor ďalej manuálne odpočúval, aby posúdil, či je zaujímavý, alebo nie.

Väčší problém predstavovala identifikácia konkrétneho mobilného telefónu. Každý telefón má unikátny podpis – akýsi odtlačok prstov – v podobe telefónneho čísla. S výnimočne citlivými prístrojmi sa NSA vedela zamerať na konkrétnu oblasť, odlíšiť a odpočúvať konkrétny hovor. Technika bola jednoduchá, negarantovala však stopercentnú úspešnosť. Najťažšie sa identifikovali odchádzajúce hovory, kým prichádzajúce boli

jednoduchšie, keďže sa spúšťali práve tým odtlačkom prstov, ktoré mali aktuálny telefón prinútiť zachytiť signál.

Rozdiel medzi ambíciami Trinityho a NSA bol v ekonomických predpokladoch. NSA mala ročný rozpočet niekoľkých miliárd amerických dolárov, asi dvanásťtisíc agentov na plný úväzok a prístup k špičkovým technológiám na poli dát a telekomunikácií. Trinity mal svoju dodávku s približne tridsiatimi kilogramami elektronických prístrojov, z ktorých väčšinu doma na kolene poskladal Bob the Dog. NSA dokázala vďaka globálnej satelitnej sieti zamerať svoje citlivé antény na špecifickú stavbu kdekoľvek vo svete. Trinity mal anténu zostrojenú Bobom s dosahom päťsto metrov.

Trinityho technika ho nútila zaparkovať dodávku na Bergsgatan alebo v niektorej z okolitých ulíc a pomaly prestavovať prístroj, kým nenašiel odtlačok Ekströmovho telefónu. Keďže po švédsky nerozumel, musel presmerúvať hovor na Plaguov mobil, ktorý bol zodpovedný za spracovanie jeho obsahu.

Počas piatich dní Plaguove kruhy pod očami rástli úmerne s odpočúvaním veľkého množstva hovorov do a z policajnej stanice a okolitých budov. Vypočul si útržky z prebiehajúcich vyšetrovaní, odhalil plánované aférky a nahral množstvo nezaujímavých a nezmyselných hovorov. Piaty deň neskoro večer poslal Trinity signál, ktorý digitálny displej okamžite identifikoval ako mobilné číslo prokurátora Ekströma. Plague zastavil parabolu na presnej frekvencii.

Technika RFTS fungovala najmä pri Ekströmových prichádzajúcich hovoroch. Trinityho parabola jednoducho zachytávala hľadanie Ekströmovho mobilu, ktoré prebiehalo po celom Švédsku.

Tým, že Trinity mohol začať nahrávať hovory Ekströma, získal aj jeho hlas, ktorý mohol Plague ďalej spracovať.

Plague vložil Ekströmov hlas do programu s názvom VPRS, ktorý sa dal preložiť aj ako *Voiceprint Recognition System*. Sústredil sa na asi desiatku bežných slov ako *dobre* alebo *Salanderová*. Keď mal päť rôznych príkladov jedného slova, zmapoval jeho dĺžku, farbu hlasu a frekvenčný rozsah, spôsob vyslovenia koncovky a tucet ďalších znakov. Výsledkom bola grafická krivka. Plague tým získal možnosť zachytávať aj Ekströmove odchádzajúce hovory. Jeho parabola neustále hľadala hovor, v ktorom by sa zjavila Ekströmova grafická krivka v niektorom z bežne sa vyskytujúcich slov. Technika mala svoje muchy. No zachytávala a nahrávala približne päťdesiat percent všetkých Ekströmových hovorov v blízkosti policajnej stanice.

Žiaľ, mala aj veľkú nevýhodu. Len čo Ekström opustil pracovisko, prichádzali aj o možnosť odpočúvať mu mobil, ak Trinity nevedel, kde sa nachádza, a nepodarilo sa mu pri ňom zaparkovať svoju dodávku.

VĎAKA POKYNOM z najvyšších miest mohol Edklinth konečne zriadiť malé, ale legitímne operatívne oddelenie. Vybral si štyroch spolupracovníkov, vedome hľadal medzi mladými nádejami s minulosťou z verejnej polície, ktorí sa do tajnej polície dostali len nedávno. Dvaja sa predtým zaoberali podvodmi, jeden prišiel z finančnej polície a jeden z úseku násilných trestných činov. Zvolal ich do svojej kancelárie a informoval ich o type úlohy a nutnosti udržať všetko v tajnosti. Podčiarkol fakt, že vyšetrovanie prebieha z priameho poverenia predsedu vlády. Monika Figuerola sa postavila na čelo skupiny a viedla ich s takou energiou, aká vyžarovala z jej zovňajšku.

No vyšetrovanie prebiehalo len pomaly, čo súviselo najmä s faktom, že nikto vlastne nevedel, koho má sledovať. Neraz zvažovali možnosť Mårtenssona jednoducho zatknúť a poriadne ho vyspovedať. No vždy sa rozhodli počkať. Zatknutie by znamenalo odhalenie celej ich práce.

Až v utorok, jedenásť dní po stretnutí s premiérom, zaklopala Monika na dvere Edklinthovej kancelárie.

„Myslím si, že sme niečo našli."

„Sadni si."

„Evert Gullberg."

„Áno?"

„Jeden z našich ľudí sa rozprával s Marcusom Erlanderom, ktorý zodpovedá za vyšetrenie vraždy Zalačenka. Podľa Erlandera tajná polícia kontaktovala Göteborg už dve hodiny po vražde a odovzdala im informáciu o Gullbergových listoch."

„To bola rýchla práca."

„Áno. Trochu prirýchla. Tajní göteborskej polícii odfaxovali deväť listov, ktoré údajne napísal Gullberg. Je tam však jeden háčik."

„Aký?"

„Dva z listov napísal ministerstvu spravodlivosti – ministrovi a ombudsmanovi."

„Aha. Ale to už vieme."

„Áno, ale druhý z tých listov zaknihovali až na druhý deň. Prišiel neskoršou poštou."

Edklinth sa uprene zahľadel na Moniku. Prvý raz si uvedomil, že jeho podozrenia môžu byť oprávnené. Monika neúprosne pokračovala.

„Inými slovami tajná polícia zaslala faxom kópiu listu, ktorý v tom čase ešte nestihol doraziť k adresátovi.“

„Panebože,“ zašepkal Edklinth.

„Zaslal ho zamestnanec oddelenia osobnej ochrany.“

„Kto?“

„Nemyslím si, že s tým má niečo spoločné. Dostal ho ráno na stôl a krátko po vražde dostal za úlohu kontaktovať göteborskú políciu.“

„Kto ho poveril?“

„Asistent riaditeľa kancelárie.“

„Bože, Monika… uvedomuješ si, čo to znamená?“

„Áno.“

„Znamená to, že tajná polícia má prsty vo vražde Zalačenka.“

„Nie. Jednoznačne to však znamená, že *ľudia* v tajnej polícii o vražde vedeli skôr, než k nej došlo. Ide len o to, kto sú tí ľudia.“

„Riaditeľ…“

„Áno. Obávam sa však, že ten Klub Zalačenko pôsobí mimo našej budovy.“

„Čo tým myslíš?“

„Mårtensson. Presťahovali ho z ochrany osôb, teraz pracuje na vlastnú päsť. Minulý týždeň sme ho mali nonstop pod kontrolou. Nikoho na stanici nekontaktoval. Telefonujú mu na mobil, ktorý nedokážeme odpočúvať. Nevieme, o aké číslo ide, no nie je to jeho telefón. Stretol sa s tým blondínom, ktorého sme zatiaľ neidentifikovali.“

Edklinth sa zachmúril. V tej chvíli na dvere zaklopal Anders Berglund, člen nového oddelenia, ktorý predtým pracoval vo finančnej polícii.

„Myslím si, že sme našli Everta Gullberga,“ začal Berglund.

„Poď ďalej.“

Berglund na stôl položil čiernobielu fotografiu. Edklinth a Monika sa na ňu zahľadeli. Muža okamžite spoznali. Vchádzal do nejakých dverí v spoločnosti dvoch urastených policajtov v civile. Legendárny špión Stig Wennerström.

„Túto fotografiu uverejnilo vydavateľstvo Åhlén & Åkerlunds v časopise *Se* na jar 1964. Urobili ju, keď Wennerströma odsúdili na doživotie.“

„Aha.“

„Vzadu vidíte tri postavy. Napravo komisár Otto Danielsson, ktorý Wennerströma zatkol.“

„Áno…“

„Pozrite sa na muža, ktorý je vľavo za Danielssonom.“

Obaja videli vysokého muža s fúzikmi a klobúkom. Trochu im pripomínal spisovateľa Dashiella Hammetta.

„Porovnajte si ho s pasovou fotografiou Gullberga z obdobia, keď mal šesťdesiatšesť rokov.“

Edklinth sa zamračil.

„Nevedel by som odprisahať, že ide o tú istú…“

„Ja to viem,“ prerušil ho Berglund. „Obráťte fotografiu.“

Na zadnej strane bola pečiatka vydavateľstva a meno fotografa Juliusa Estholma. Text napísali ceruzkou. *Stig Wennerström v sprievode dvoch policajtov vstupuje na pôdu mestského súdu v Štokholme. V pozadí O. Danielsson, E. Gullberg a H. W. Francke.*

„Evert Gullberg,“ zašepkala Monika. „Bol tajný.“

„No čisto technicky tajný nebol,“ vysvetlil Berglund. „Aspoň nie v čase tejto fotografie.“

„Tajná polícia v dnešnej podobe vznikla až o štyri mesiace neskôr. Dovtedy patril ešte vždy k Bezpečnostnej polícii štátu.“

„Kto je H. W. Francke?“ spýtala sa Monika.

„Hans Wilhelm Francke,“ vysvetlil jej Edklinth. „Zomrel začiatkom deväťdesiatych rokov, no koncom päťdesiatych a začiatkom šesťdesiatych rokov pracoval ako zástupca šéfa Bezpečnostnej polície. Patril k legendám na úrovni Otta Danielssona. Zopárkrát som sa s ním stretol osobne.“

„Naozaj?“

„Z tajnej polície odišiel koncom šesťdesiatych rokov. Francke a P. G. Vinge nevedeli spolu vyjsť a keď mal päťdesiat-päťdesiatpäť rokov, v podstate dostal padáka. Založil si vlastnú firmu.“

„Vlastnú firmu?“

„Áno, stal sa bezpečnostným poradcom pre súkromné firmy. Kanceláriu mal na námestí Stureplan, no občas prednášal aj na pôde tajnej polície. Tam som ho vídal.“

„Chápem. O čom boli ich spory?“

„Boli rozdielni. Francke patril ku kovbojom, ktorí na každom rohu videli agentov KGB, Vinge bol byrokrat starej školy. Iróniou osudu krátko nato vyhodili aj Vingeho, keď tvrdil, že Palme pracuje pre KGB.“

„Hm.“ Monika pozorne hľadela na fotografiu, na ktorej stáli Gullberg s Franckem bok po boku.

„Myslím, že prišiel čas na ďalší rozhovor s ministerstvom,“ konštatoval Edklinth.

„Dnes vyšlo Millennium,“ oznámila mu Monika.

Edklinth na ňu ostro pozrel.

„Ani slovo o Zalačenkovi,“ mykla plecom.

„Znamená to, že máme ešte mesiac, kým vyjde ďalšie číslo. Dobre vedieť. No musíme si poradiť s Blomkvistom. V tomto chaose predstavuje odistený ručný granát.“

KAPITOLA 17

Streda 1. jún

KÝM MIKAEL NEVYŠIEL k svojmu podkrovnému bytu, nemal potuchy, že ho niekto čaká na schodoch. Bolo sedem hodín večer. Keď zbadal blondínu s krátkymi kučeravými vlasmi sediacu na poslednom schode, zastal. Ihneď v nej spoznal Moniku Figuerolu z fotografie, čo mu ukázala Lottie Karimová.

„Ahoj, Blomkvist," pozdravila ho priateľsky a zatvorila rozčítanú knihu. Mikael sa pozrel na obálku – anglická kniha o vnímaní bohov v antickom svete. Pohľadom sa vrátil k svojej nečakanej návšteve. Vstala. Oblečené mala biele krátke letné šaty, tehlovočervenú koženú bundu si prehodila cez zábradlie.

„Potrebujeme s tebou hovoriť."

Mikael sa na ňu pozrel. Bola vysoká, vyššia než on, a svoju výšku umocnila aj tým, že stála o dva schody vyššie. Zadíval sa na jej ramená, potom pohľadom skĺzol k nohám a pochopil, že má viac svalov ako on.

„Chodíš často do posilňovne," usmial sa.

Opätovala mu úsmev a vytiahla preukaz.

„Volám sa…"

„Voláš sa Monika Figuerola, narodila si sa roku 1969, bývaš na ulici Pontonjärgatan v Kungsholmene. Pochádzaš z Borlänge, no pracovala si ako policajtka v Uppsale. Už tri roky si v tajnej polícii na oddelení ochrany ústavy. Si fanatická športovkyňa, dokonca si sa kedysi ako atlétka takmer dostala na olympiádu. Čo odo mňa chceš?"

Prekvapil ju, no rýchlo prikývla a spamätala sa.

„Výborne," odvetila potichu. „Takže vieš, kto som, a vieš, že sa ma nemusíš báť."

„Nemusím?"

„Poznám zopár ľudí, ktorí sa s tebou potrebujú v pokoji porozprávať. Keďže tvoj byt aj telefón zrejme odpočúvajú a máme dôvody, pre ktoré chceme postupovať diskrétne, poslali ma za tebou."

„A prečo by som mal ísť niekam s človekom, ktorý pracuje pre tajných?“

Zamyslela sa.

„Nuž… môžeš prijať moje priateľské osobné pozvanie, alebo, ak ti to bude pripadať jednoduchšie, môžem ti nasadiť putá a odviesť ťa so sebou.“

Sladko sa usmiala. Mikael jej úsmev opätoval.

„Počúvaj, Blomkvist… chápem, že nemáš veľa dôvodov dôverovať žene, ktorá patrí k tajnej polícii. Veci sa však majú tak, že nie všetci, čo tam pracujeme, sme tvoji nepriatelia, a máš veľa dobrých dôvodov, prečo by si sa mal porozprávať s človekom, ktorý ma sem poslal.“

Vyčkával.

„Takže ako to chceš? V putách, alebo dobrovoľne?“

„Tento rok ma jeden policajt už spútal. Tým som si kvótu vyčerpal. Kam ideme?“

Šoférovala nový Saab 9-5, parkovala za rohom pri Pryssgrände. Keď nasadli do auta, vytiahla mobil a rýchlou voľbou zvolila nejaké číslo.

„O pätnásť minút sme tam.“

Mikaelovi pripomenula, aby si zapol pás, prešla cez Slussen do štvrte Östermalm a zaparkovala pri ulici Artillerigatan. Chvíľu zostala sedieť.

„Blomkvist… toto robíme v dobrom. Nič neriskuješ.“

Mikael neodpovedal. Rozhodol sa, že so závermi počká, kým sa nedozvie, o čo ide. Pri bráne naťukala kód, vošli do domu a výťahom sa vyviezli na štvrté poschodie do bytu s menovkou Martinsson.

„Požičali sme si ho len na dnešné stretnutie,“ usmiala sa a otvorila dvere. „Vpravo je obývačka.“

Prvou osobou, ktorú si Mikael všimol, bol Torsten Edklinth, čo ho neprekvapilo, keďže prípad sa tajnej polície týkal a Edklinth bol Monikin šéf. Fakt, že šéf oddelenia ochrany ústavy sa unúval predvolať si ho, znamenal, že sa niekto začal znepokojovať.

Potom zazrel ďalšieho muža pri okne, ktorý sa k nemu obrátil. Minister spravodlivosti. To ho prekvapilo.

Hneď nato začul zvuky sprava a z kresla k nemu pristúpila veľmi známa postava. Nerátal s tým, že ho Monika priviedla na konšpiratívne stretnutie s predsedom vlády.

„Dobrý večer, pán Blomkvist,“ ozval sa premiér. „Ospravedlňujem sa, že sme vás na stretnutie zavolali bez ohlásenia, no diskutovali sme o situácii a dospeli k spoločnému záveru, že sa s vami potrebujeme porozprávať. Môžeme vám ponúknuť kávu alebo niečo na pitie?“

Mikael sa poobzeral okolo seba. Na jedálenskom stolíku z čierneho dreva stáli prázdne poháre, nedopité šálky kávy a zvyšky krémovej torty. Museli tu sedieť už niekoľko hodín.

„Minerálku."

Monika Figuerola mu doniesla pohár. Posadali si do kresiel, ona sa však držala v úzadí.

„Spoznal ma a vedel, ako sa volám, kde bývam, kde pracujem a že som športová fanatička," konštatovala.

Premiér hodil rýchly pohľad na Edklintha, potom na Mikaela. Mikael si v tej chvíli uvedomil, že má navrch. Premiér od neho niečo potrebuje a pravdepodobne vôbec netuší, koľko toho Mikael vie, či nevie.

„Snažím sa udržať si prehľad medzi aktérmi tejto drámy," vysvetlil potichu.

Aby som ja neoklamal predsedu vlády.

„A odkiaľ ste sa dozvedeli Monikine meno?" začudoval sa Edklinth.

Mikael sa na ňu pozrel. Nemal potuchy, čo predsedu vlády viedlo k tomu, aby si s ním dohodol večernú schôdzku v prenajatom byte v Östermalme, no v podstate videl len jedinú možnosť. Dragan Armanskij spustil kolotoč tým, že informáciu odovzdal osobe, ktorej dôveroval. Musel to byť Edklinth, alebo niekto z jeho okolia. Mikael zariskoval.

„Rozprával som sa s naším spoločným známym," začal. „Slečnu Figuerolu ste poverili prešetrením prípadu a ona odhalila, že niektorí tajní sa dopúšťajú nezákonného odpočúvania, vchádzajú do môjho bytu a podobne. Znamená to, že ste si potvrdili existenciu Klubu Zalačenko. To vás tak znepokojilo, že ste cítili potrebu riešiť vec ďalej, no nevedeli ste, na koho sa v kancelárii obrátiť. A tak ste oslovili ministra, ktorý kontaktoval predsedu vlády. A teraz sme tu. Čo chcete?"

Mikael hovoril tónom, ktorý svedčil o tom, že je priamo pri zdroji informácií a sleduje každý Edklinthov krok. Uvedomil si, že mu bluf vyšiel, keď videl, ako sa Edklinthovi rozšírili zreničky. Pokračoval.

„Klub Zalačenko ma sleduje, ja sledujem ich, vy sledujete Klub Zalačenko a predsedu vlády táto situácia primerane znepokojuje. Vie, že na konci tohto rozhovoru je škandál, ktorý táto vláda možno neprežije."

Monika sa zrazu usmiala, no úsmev skryla za pohárom minerálky. Pochopila, že Blomkvist blufuje, a odhalila, ako ju mohol Blomkvist prekvapiť tým, že vie jej meno aj číslo topánok.

Videl ma v aute na Bellmansgatan. Je veľmi ostražitý. Zapísal si číslo auta a zistil o mne všetko. Všetko ostatné len háda.

Nepovedala nič.

Premiér ustarostene zvraštil čelo.

„Toto nás čaká?" zamyslel sa. „Škandál, ktorý položí vládu?"

„Vláda nie je môj problém," konštatoval Mikael. „V popise práce mám odhalenie svinstiev Klubu Zalačenko."

Premiér prikývol.

„A mojou úlohou je viesť krajinu v súlade s ústavou."

„Čo znamená, že môj problém je stopercentne problémom vlády, nie však naopak."

„Poďme k veci. Čo myslíte, prečo som zorganizoval túto schôdzku?"

„Aby ste zistili, čo viem a čo plánujem."

„Sčasti máte pravdu. Presnejšie povedané, bolo to preto, že naša krajina sa ocitla v ústavnej kríze. V prvom rade mi dovoľte vás ubezpečiť, že vláda s celou vecou nemá nič spoločné. Zasiahla nás absolútne nečakane. Nikdy som nepočul o tých… čo ich voláte Klub Zalačenko. Minister spravodlivosti nikdy o tomto prípade nepočul. Ani Torsten Edklinth na vysokom poste a pri dlhoročnom pôsobení v tajnej polícii o tom nepočul."

„Ešte vždy to nie je môj problém."

„Viem. Chceme vedieť, kedy plánujete zverejniť váš text a čo bude jeho obsahom. Kladiem túto otázku. Nemá nič spoločné so snahou o obmedzenie škôd."

„Naozaj?"

„Pán Blomkvist, snaha ovplyvňovať obsah vášho článku by bola zrejme mojím najhorším možným krokom. Chcem vám však navrhnúť spoluprácu."

„Vysvetlite mi to."

„Potom, ako sme sa presvedčili, že vo výnimočne citlivej časti štátnej správy prišlo k sprisahaniu, nariadil som vyšetrovanie." Obrátil sa na ministra. „Vysvetlite, prosím, čo presne je obsahom vládneho nariadenia."

„Je to celkom jednoduché. Torsten Edklinth bol poverený urýchleným zabezpečením dôkazov. Jeho úloha spočíva v zozbieraní informácií, ktoré následne odovzdáme generálnemu prokurátorovi, ktorý vznesie obžalobu. Inštrukcie sú teda jasné."

Mikael prikývol.

„Pán Edklinth nás v priebehu večera informoval o doterajšom postupe. Dlho sme diskutovali o ústavnosti našich krokov – chceme, samozrejme, postupovať správne."

„Samozrejme," prikývol Mikael tónom, ktorý naznačoval, že ani náhodou nedôveruje premiérovým ubezpečeniam.

„Vyšetrovanie dospelo do citlivého bodu. Ešte vždy sme neidentifikovali páchateľov. Potrebujeme čas. Preto sme vyslali Moniku, aby vás pozvala na toto stretnutie."

„Rozhodne tak urobila. Nemal som na výber."

Premiér fľochol na Moniku.

„Nechajte to tak," mykol plecom Mikael. „Postupovala zákonne. Čo chcete?"

„Chceme vedieť, kedy sa chystáte článok publikovať. V súčasnosti prebieha vyšetrovanie s najvyšším stupňom utajenia. Ak budete konať skôr než Edklinth, je jasné, že tým môžete zmariť náš plán."

„Hm. A kedy chcete, aby som vyšiel s textom? Po ďalších voľbách?"

„Rozhodnite sa sám. Nemôžem to ovplyvniť. Chcem od vás len počuť, na kedy to plánujete, aby sme vedeli, ako veľmi nás tlačí čas."

„Rozumiem. Spomínali ste spoluprácu…"

Premiér prikývol.

„Na úvod poviem, že by sa mi nikdy ani len neprisnilo, že na takéto stretnutie pozvem novinára."

„Za normálnych okolností by ste určite urobili všetko, aby ste novinárov udržali čo najďalej."

„Áno. Ale teraz je situácia iná. Ako novinár máte povesť človeka, ktorý nepozná zábrany, keď ide o boj s korupciou. V tom sa nijako nelíšime."

„Naozaj?"

„Nie. Ani náhodou. Alebo lepšie povedané… možno sa líšime v právnických názoroch, no nie v cieli, ktorý máme spoločný. Ak Klub Zalačenko existuje, nie je iba kriminálnym zoskupením, ale aj hrozbou pre bezpečnosť štátu. Treba ho zastaviť a zodpovedných postaviť pred súd. V tomto by sme mali byť zajedno."

Mikael prikývol.

„Pochopil som, že o celom príbehu viete viac než ktokoľvek iný. Chceme vám navrhnúť, aby ste sa s nami o tieto informácie podelili. Keby išlo o regulárne policajné vyšetrovanie bežného zločinu, vyšetrovateľ by vás mohol predvolať na výsluch. Toto je však, ako viete, výnimočná situácia."

Mikael chvíľu zvažoval odpoveď.

„A čo dostanem na oplátku?"

„Nič. Nebudem s vami vyjednávať. Ak chcete článok publikovať zajtra ráno, nech sa páči. Nemám v pláne zapojiť sa do nejakých obchodov, ktoré nemajú oporu v ústave. Žiadam vás o spoluprácu, ktorá je v záujme krajiny."

„Nič môže znamenať dosť veľa," konštatoval Mikael. „Poviem vám jedno… veľmi sa hnevám. Hnevám sa na štát, na vládu, na tajnú políciu a jej hajzlov, ktorí bez akéhokoľvek dôvodu zatvorili dvanásťročné dievča do blázinca a ešte sa postarali o to, aby ho vyhlásili za nesvojprávne."

„O Lisbeth Salanderovú sa práve začala zaujímať vláda," odvetil premiér a skutočne sa usmial. „Mikael, aj ja sa veľmi hnevám, že sa jej to mohlo stať. A verte mi, keď vám poviem, že vinníkov budeme volať na zodpovednosť. Skôr než tak urobíme, musíme vedieť, kto sú vinníci."

„To je váš problém. Mojím problémom je, že Lisbeth Salanderovú musia oslobodiť a vrátiť jej všetky občianske práva.“

„S tým vám nemôžem pomôcť. Nestojím nad zákonom a nemôžem zasahovať do rozhodovaní súdov. Musí ju oslobodiť súd.“

„Dobre,“ prikývol Mikael. „Chcete spoluprácu. Umožnite mi nazrieť do Edklinthovho spisu a poviem vám, kedy a čo sa chystám uverejniť.“

„Nemôžem. Znamenalo by to, že sa vo vzťahu k vám dostanem do rovnakého postavenia, v akom bol bývalý minister spravodlivosti k istému Ebbemu Carlssonovi.“

„Ja nie som Ebbe Carlsson,“ konštatoval Mikael.

„To som pochopil. No Torsten Edklinth sám môže rozhodnúť, čo a komu chce prezradiť.“

„Hm,“ zamyslel sa Mikael. „Chcem vedieť, kto je Evert Gullberg.“

V miestnosti nastalo ticho.

„Evert Gullberg bol v rámci tajnej polície dlhoročným šéfom sekcie, ktorú nazývate Klubom Zalačenko,“ odvetil Edklinth.

Premiér naňho vyčítavo pozrel.

„Myslím, že to už vie,“ ospravedlnil sa Edklinth.

„To je pravda,“ prikývol Mikael. „Do tajnej polície nastúpil v päťdesiatych rokoch a v šesťdesiatych rokoch sa stal šéfom akejsi Sekcie pre špeciálnu analýzu. Staral sa o celú aféru Zalačenko.“

Premiér zavrtel hlavou.

„Viete viac, než by ste mali vedieť. Rád by som sa dozvedel, ako ste na to prišli. Nechcem vyzvedať.“

„No na mape mám aj biele miesta,“ pokračoval Mikael. „Potrebujem sa ich zbaviť. Dajte mi tie informácie a nebudem vám hádzať polená pod nohy.“

„Ako predseda vlády vám nesmiem nič prezradiť. A aj Torsten Edklinth by sa tým dostal na veľmi tenký ľad.“

„Netárajte. Viem, čo chcete. Vy viete, čo chcem ja. Ak mi tie informácie poskytnete, budem k vám pristupovať ako k svojim zdrojom s príslušnou anonymitou. Nechápte ma zle, v svojej reportáži opíšem pravdu tak, ako ju vnímam ja. Ak ste zapletený, zverejním o vás všetko a postarám sa o to, aby vás už nikdy nikto nevolil. No v súčasnosti nemám dôvod myslieť si, že ste súčasťou toho gangu.“

Premiér hodil pohľad na Edklintha. Po chvíli prikývol. Mikael to pochopil ako dôkaz faktu, že predseda vlády práve porušil zákon – hoci aj čisto akademicky – a udelil posledný súhlas s tým, aby sa Mikael dostal k utajenej informácii.

„Vyriešime to jednoducho,“ navrhol Edklinth. „Vyšetrovanie vediem sám a rozhodnutia o spolupracovníkoch sú na mne. Nemôžem vás

zamestnať, lebo by ste museli podpísať záväzok mlčanlivosti. No môžem vás vymenovať za externého poradcu."

KEĎ PO ZOSNULOM Håkanovi Moranderovi žezlo prevzala Erika Bergerová, jej život sa naplnil nekonečným množstvom pracovných stretnutí. Neustále mala pocit, že na ne prichádza nepripravená, že nestíha, že vie primálo.

Až v stredu večer, dva týždne po tom, ako jej Mikael dal fascikel s Henryho zisteniami o Magnusovi Borgjsöovi, si našla čas pustiť sa do čítania. Keď fascikel otvárala, musela si priznať, že jej otáľanie súviselo s nechuťou poznať jeho obsah. Už vedela, že nech sa k prípadu postaví akokoľvek, skončí sa katastrofou.

Domov do Saltsjöbadenu prišla nezvyčajne skoro. Už o siedmej večer v predizbe vypla alarm a s prekvapením konštatovala, že jej manžel Greger Backman nie je doma. Až potom si uvedomila, že ráno od nej dostal bozk navyše, lebo odchádzal do Paríža prednášať a vráti sa až cez víkend. Netušila však, komu má prednášať, o čom ani odkedy o tej ceste vie.

Takže, prepáč, no ja som zanedbala vlastného manžela. Cítila sa ako postava z knihy doktora Richarda Schwartza a začala rozmýšľať nad tým, či nevyhľadá psychoterapeuta.

Vyšla na poschodie, napustila si vaňu a vyzliekla sa. Fascikel si vzala do vane a nasledujúcu polhodinu texty pozorne čítala. Keď skončila, nemohla sa neusmiať. Z Henryho Corteza bude geniálny vrták. Má dvadsaťšesť rokov a v Millenniu pracuje štvrtý rok od skončenia štúdia. Cítila v sebe určitú hrdosť. Celý príbeh o záchodových misách a Borgsjöovi v sebe niesol atmosféru Millennia, každý riadok sa dal dokázať.

No zároveň jej bolo smutno. Magnus Borgsjö je dobrý človek, má ho rada. Tichý, pokorný, šarmantný muž, ktorý sa nepotrebuje predvádzať. Okrem toho jej šéf a zamestnávateľ. *Prekliaty Borgsjö. Ako si mohol byť taký hlúpy?*

Ešte chvíľu uvažovala nad alternatívnymi vinníkmi či poľahčujúcimi okolnosťami. No už vedela, že dobré vysvetlenie nejestvuje.

Fascikel položila na okno, natiahla sa vo vani a rozmýšľala.

Zverejnenie článku v Millenniu neodvráti. Ak by sama ešte bola šéfredaktorkou Millennia, neváhala by ani chvíľu, a už fakt, že Millennium jej text poskytlo vopred, bol mimoriadnym priateľským gestom, ktoré svedčilo o tom, že sa redakcia snaží v čo najväčšej miere obmedziť škody voči nej. Ak by vznikla opačná situácia – ak by SMP našlo rovnaké svinstvá na členov vedenia Millennia (ku ktorým v skutočnosti patrila aj Erika) –, tiež by ani chvíľu neuvažovala nad tým, že ich nezverejní.

Publikovanie týchto informácií Borgsjöovi poriadne ublíži. Najvážnejším previnením nebolo to, že si jeho firma Vitavara objednala záchodové misy z Vietnamu od firmy, ktorá je pre OSN na čiernom zozname krajín, využívajúcich detskú prácu – v tomto prípade navyše otrockú prácu väzňov. Niektorých z nich by určite identifikovali ako politických väzňov. Vážnejším problémom bol fakt, že Magnus Borgsjö o tejto situácii vedel, ale v dovoze záchodových mís od Fong Soo Industries naďalej pokračoval. Išlo o chamtivosť, pre ktorú v rámci nenávisti k iným gangster-kapitalistom – napríklad k niekdajšiemu výkonnému riaditeľovi Scanie – švédsky národ nenachádzal pochopenie.

MAGNUS BORGSJÖ bude, samozrejme, tvrdiť, že o pomeroch vo Fong Soo nevedel, no Henry Cortez mu vedel dokázať opak, a vo chvíli, keď začne, odhalí, že je ešte aj klamár. V júni 1997 totiž navštívil Vietnam osobne, aby tu podpísal prvé zmluvy. Vo Vietname strávil desať dní, navštívil aj fabriky. Ak sa pokúsi tvrdiť, že nevidel, že mnohí zamestnanci majú dvanásť-trinásť rokov, bude vyzerať ako idiot.

Otázka Borgjsöovho poznania či nepoznania reality bola aj tak irelevantná po tom, keď komisia OSN roku 1999 zaradila Fong Soo Industries na zoznam krajín využívajúcich detskú prácu. Následne o tom písali aj niektoré médiá a dve od seba nezávislé dobročinné organizácie, vrátane medzinárodne uznávanej International Joint Effort Against Child Labour so sídlom v Londýne, sa listom obrátili na firmy, ktoré si od Fong Soo objednávali tovar. Sedem listov zaslali aj Vitavare, z toho dva adresovali osobne Borgsjöovi. Londýnska organizácia s radosťou odovzdala všetky podklady Cortezovi s upozornením, že ani na jeden z listov nedostali odpoveď.

Magnus Borgsjö navštívil Vietnam ešte dvakrát s cieľom obnoviť kontrakty. To bol posledný klinec do rakvy. Už sa nemohol odvolávať na nevedomosť.

Pozornosť médií bude mať za následok jediné. Ak bude Borgsjö rozumný, so sklonenou hlavou odstúpi zo všetkých postov. Ak sa bude brániť, zničia ho.

Nad tým, či Borgsjö je, alebo nie je predsedom predstavenstva akciovej spoločnosti Vitavara, sa Erika nezamýšľala. Dôležitejšie bolo to, že stál aj na čele SMP. Tento škandál ho prinúti odstúpiť. V čase, keď denník balansoval na hrane úpadku a keď sa púšťali do procesu záchrany, nemali priestor pre generálneho riaditeľa s pochybnou morálkou. Denník utrpí škody. Preto musí z SMP odísť.

Erika Bergerová tak mala len dve alternatívy.

Buď ihneď zamieri k Borgsjöovi, vyloží karty na stôl, predloží mu dôkazy a rozhodnutie, či odíde skôr, než sa ten text zverejní, nechá naňho.

Alebo, ak sa bude brániť, ihneď zvolá predstavenstvo, informuje ich o situácii a dá výpoveď. Ak neprijmú jej stanovisko, s okamžitou platnosťou opustí SMP.

Než sa v úvahách dostala až sem, voda vo vani vychladla. Osprchovala sa, poutierala, prešla do spálne a obliekla si župan. Potom zavolala Blomkvistovi. Nezdvíhal. Zišla na prízemie, postavila na kávu a prvý raz, odkedy nastúpila v SMP, si otvorila televízny program, aby zistila, či nedávajú niečo, pri čom si môže oddýchnuť.

Vo dverách do obývačky stúpila na niečo ostré a z nohy jej začala tiecť krv. Urobila ešte jeden krok, no od bolesti zmeravela. Na jednej nohe preskákala k starožitnej stoličke a sadla si. S hrôzou zistila, že má v päte zapichnutý črep. Obchádzali ju mrákoty. Potom zaťala zuby a črep jedným ťahom vytiahla. Strašne ju to zabolelo, krv prúdom tiekla na dlážku.

Otvorila zásuvku, do ktorej odkladali šály, rukavice a čiapky. Vytiahla svoju šatku, obmotala si ju okolo nohy a poriadne zatiahla. Nestačilo. Pritiahla silnejšie. Krvácanie trochu ustalo.

Prekvapene hľadela na úlomok skla. *Ako sa tam dostal?* Vtom si všimla, že na dlážke je viac črepín. *Čo to, do riti, je…* Keď nazrela do obývačky, pochopila. Veľké panoramatické okno s výhľadom na vody Saltsjönu bolo rozbité, črepiny skla ležali rozsypané na dlážke.

Odkrívala k dverám a obula si topánky. Vlastne len jednu, do druhej zasunula palec zranenej nohy a preskákala do obývačky.

Pohľad jej padol na tehlu na stole.

Prekrívala k dverám a vyšla von.

Niekto na stenu metrovými písmenami nasprejoval jediné slovo.

KURVA

KRÁTKO PO DEVIATEJ Monika Figuerola pridržala Mikaelovi dvere auta. Obišla ho a sadla si za volant.

„Hodím ťa domov, alebo chceš odviezť niekam inam?“

Mikael hľadel pred seba prázdnym pohľadom.

„Úprimne povedané… ani neviem, kde sa momentálne nachádzam. Ešte nikdy som nevydieral predsedu vlády.“

Monika sa zasmiala.

„Hral si dobre,“ pochválila ho. „Nikdy by som nepovedala, že si taký talent v klamanom pokri.“

„Každé slovo som myslel vážne.“

„To áno, ale neustále si sa tváril, že vieš viac, než reálne vieš. Pochopila som to až vo chvíli, keď som odhalila, ako si ma identifikoval."

Mikael k nej obrátil tvár.

„Zapísal si si moju ešpézetku, keď som sedela v aute pred tvojím domom."

Prikývol.

„Podal si to tak, akoby si vedel, o čom sa hovorí na schôdzkach predsedu vlády."

„Prečo si nič nepovedala?"

Krátko naňho pozrela, potom odbočila na Grev Turegatan.

„Pravidlá hry. Nemala som sa tam postaviť. No inde sa zaparkovať nedalo. Okolie si pozorne sledoval, čo?"

„Sedela si s mapou rozloženou na kolenách a telefonovala. Zapísal som si tvoju ešpézetku a len tak rutinne ťa skontroloval. Kontrolujem každé auto, ktoré si všimnem. Väčšinou ide o zásah vedľa. No v tvojom prípade som zistil, že pracuješ pre tajnú políciu."

„Sledovala som Mårtenssona. Pochopila som, že pre teba Mårtenssona sleduje Susanne Linderová z Miltonu."

„Armanskij ju poveril dokumentovaním udalostí v okolí môjho bytu."

„A keďže následne zmizla v tvojom dome, predpokladám, že Armanskij ti do bytu umiestnil niekoľko skrytých kamier."

„To sedí. Máme vynikajúce video, na ktorom mi otvárajú byt a hrabú sa mi v papieroch. Mårtensson mal so sebou prenosnú kopírku. Identifikovali ste jeho kumpána?"

„Nie je dôležitý. Zámočník s kriminálnou minulosťou, ktorý za finančnú odmenu pravdepodobne len otvára dvere."

„Meno?"

„Ochrana zdroja?"

„Samozrejme."

„Lars Faulsson, štyridsaťsedem rokov. Volajú ho Falun. V osemdesiatych rokoch odsúdený za lúpež a nejaké drobnosti. Vlastní obchod pri Norrtulle."

„Ďakujem."

„Ďalšie tajomstvá si ušetrime na zajtra."

Stretnutie zakončili dohodou, že Mikael na druhý deň navštívi oddelenie ochrany ústavy a vymenia si ďalšie informácie. Mikael sa zamyslel. Práve prechádzali okolo námestia Sergels torg.

„Vieš čo? Som príšerne hladný. Obedoval som o druhej, doma som si chcel urobiť cestoviny, kým si mi v tom ty nezabránila. Jedla si?"

„Už dávno."

„Zavez nás do nejakého baru, kde dostaneme slušné jedlo."

„Každé jedlo je slušné."

Pozrel sa na ňu.

„Myslel som si, že si potrpíš na zdravú stravu, keď toľko športuješ."

„Nie, len som fanatik do športu. Ak športuješ, môžeš jesť všetko. Teda v rámci nejakých hraníc."

Vyšli na nadjazd Klarabergsviadukten, Monika pribrzdila a rozmýšľala. Nezišla na Södermalm, ale pokračovala do štvrte Kungsholmen.

„Neviem, aké sú bary v Södermalme, no poznám úžasnú bosniansku krčmu pri Fridhemsplane. Robia dokonalé bureky."

„To znie dobre," usmial sa Mikael.

LISBETH SALANDEROVÁ písmeno po písmene pokračovala v písaní svojej správy. Pracovala v priemere päť hodín denne a dbala na presné formulácie. Obchádzala pri tom všetky detaily, ktoré mohli byť použité proti nej.

Fakt, že ju v nemocnici zatkli, sa ukázal požehnaním. Pracovať mohla vždy, keď v izbe osamela, a keď začula škrabot kľúčov v zámke, mala dosť času na to, aby počítač odložila.

Keď som zamkýnala Bjurmanovu vilu pri Stallarholmene, dorazili na motocykloch Carl-Magnus Lundin a Sonny Nieminen. Keďže ma z poverenia ZalačenkalNiedermanna už dlhšie márne hľadali, prekvapilo ich, že ma vidia tu. Magge Lundin zostúpil z motorky a vyhlásil, že „lesba potrebuje vtáka". Aj s Nieminenom vystupovali veľmi hrozivo a musela som sa brániť. Odišla som na Lundinovej motorke, ktorú som následne nechala pri veľtržnom areáli v Älvsjö.

Ešte raz si túto časť prečítala a spokojne prikývla. Nemala dôvod dodávať, že ju Magge Lundin nazval kurvou, že sa potom predklonila, vzala Nieminenov P-83 Wanad a potrestala Lundina guľkou do nohy. To si možno polícia domyslí, no dokazovanie je na nich. Nebude im uľahčovať prácu priznávaním sa k skutkom, za ktoré jej hrozí väzenie za ťažké ublíženie na zdraví.

Text sa jej rozrástol na tridsaťsedem strán, blížila sa k záveru. V niektorých pasážach sa vyhýbala detailom a dávala si záležať na tom, aby nikde nevložila dôkaz, ktorý by jej tvrdenie doložil. Dokonca niektoré dôkazy úmyselne zakrývala, do textu radšej vpísala čosi iné.

Zamyslela sa a vrátila sa o niekoľko odsekov späť na miesto, kde opisovala Bjurmanove sadistické znásilnenie. Na tejto pasáži pracovala najdlhšie. Nikde inde nemusela text niekoľkokrát prepisovať, kým bola spokojná. Celá udalosť zabrala v texte devätnásť riadkov. Vecne opísala,

ako ju udrel, prevrátil na brucho v posteli, prelepil jej ústa a spútal. Následne konštatovala, že ju niekoľkokrát znásilnil a prinútil k análnemu aj orálnemu styku. Opísala aj to, ako jej raz omotal okolo krku jej vlastné tričko a škrtil tak dlho, až na chvíľu stratila vedomie. Zakončila to niekoľkými riadkami o nástrojoch, ktoré použil, medzi nimi bičík, análny kolík, masívny vibrátor a štipce, ktoré jej pripínal na bradavky.

So zvrašteným čelom si text ešte raz prečítala. Napokon vzala elektronické pero a dopísala ešte niekoľko riadkov.

Raz, keď som ešte mala prelepené ústa, Bjurman komentoval moje tetovania a pírsingy, medzi nimi aj krúžok na ľavej bradavke. Spýtal sa ma, či mám rada pírsing, a vyšiel z izby. Potom sa vrátil so zatváracím špendlíkom, ktorým mi prepichol pravú bradavku.

Spokojne prikývla. Vecný tón dodával textu takmer surrealistický nádych, ktorý budil dojem nezmyselnej fantázie.

Vôbec to neznelo dôveryhodne.

A presne to Lisbeth chcela.

Vtedy začula štrngot kľúčov. Okamžite vypla počítač a vložila ho do priečinku za posteľou. Annika Gianniniová. Zamračila sa. Bolo už deväť hodín večer, Annika nezvykla chodiť tak neskoro.

„Ahoj, Lisbeth."

„Ahoj."

„Ako sa máš?"

„Ešte nie som hotová."

Annika si vzdychla.

„Lisbeth… termín pojednávania určili na trinásteho júla."

„To je v poriadku."

„To nie je v poriadku. Čas nám beží, a ty si sa mi ešte nezdôverila. Obávam sa, že keď som sa ťa ujala, urobila som kolosálnu chybu. Ak máme mať čo i len malú šancu, musíš mi dôverovať. Musíme spolupracovať."

Lisbeth na ňu dlho mlčky hľadela. Napokon zaklonila hlavu a zahľadela sa na strop.

„Viem, čo teraz urobíme," povedala. „Pochopila som Mikaelov plán. A má pravdu."

„Nie som si istá," zapochybovala Annika.

„Ja som si istá."

„Polícia ťa chce znova vypočuť. Nejaký Hans Faste zo Štokholmu."

„Nech ma vypočuje. Nepoviem mu ani slovo."

„Musíš povedať svoju verziu."

Lisbeth na ňu zamračila.

„Opakujem. Polícii nepovieme ani slovo. Keď prídeme do súdnej siene, prokurátor sa nebude môcť opierať ani o slovo z výsluchu. Dostanú len text, na ktorom teraz pracujem a ktorý jednoznačne označia za výmysel. Dostanú ho niekoľko dní pred začiatkom procesu.“

„A kedy ho začneš písať?“

„Odovzdám ti ho o niekoľko dní. No k prokurátorovi sa nesmie dostať skôr než len niekoľko dní pred procesom.“

Annika sa zatvárila pochybovačne. Lisbeth sa na ňu nesmelo usmiala.

„Hovorila si o dôvere? Ja ti môžem veriť?“

„Samozrejme.“

„Okej, vieš mi sem prepašovať počítač, aby som mohla komunikovať s ľuďmi cez internet?“

„Nie. To, samozrejme, nesmiem. Keby na to prišli, obžalovali by ma a prišla by som o advokátsku licenciu.“

„Ale ak by sem niekto iný počítač prepašoval, ohlásila by si to polícii?“

Annika zdvihla zrak.

„Ak o tom neviem…“

„A ak o tom vieš? Čo urobíš?“

Annika dlho premýšľala.

„Zavriem oči. Prečo?“

„Ten hypotetický počítač ti čoskoro zašle hypotetický mail. Keď si ho prečítaš, chcem, aby si ma znova navštívila.“

„Lisbeth…“

„Počkaj. Je to takto. Prokurátor hrá s falošnými kartami. Nech robím čokoľvek, jednostaj sa len bránim, lebo celým zmyslom procesu je zavrieť ma do blázinca.“

„Viem.“

„Ak mám prežiť, aj ja musím bojovať nečestnými metódami.“

Napokon Annika prikývla.

„Keď si za mnou prišla prvý raz, priniesla si mi odkaz od Mikaela. Odkázal mi, že ti povedal všetko až na niekoľko výnimiek. A jednou z nich boli moje schopnosti, ktoré objavil v Hedestade.“

„Áno.“

„Myslel tým fakt, že sa neuveriteľne vyznám v počítačoch. Môžem si čokoľvek vyhľadať, môžem aj kopírovať obsah Ekströmovho počítača.“

Annika zbledla.

„Ty sa však do toho nesmieš zapliesť. Ten materiál nesmieš použiť v procese.“

„To nesmiem.“

„Takže o ňom nevieš.“

„Dobre.“

„Ale niekto iný, napríklad tvoj brat, môže z neho publikovať isté pasáže. To zváž, keď budeš pripravovať stratégiu procesu."

„Rozumiem."

„Annika, v tomto procese pôjde o to, kto vytiahne silnejšiu zbraň."

„Viem."

„Som rada, že si moja advokátka. Dôverujem ti a potrebujem tvoju pomoc."

„Hm."

„No ak mi zabrániš, aby som aj ja používala neetické metódy, prehráme."

„Áno."

„Tvoj názor potrebujem vedieť teraz. Inak si budem musieť nájsť iného advokáta."

„Lisbeth, nesmiem porušovať zákony."

„Nebudeš porušovať zákony. Ale musíš zavrieť oči, ak to robím ja. Môžeš to urobiť?"

Lisbeth minútu trpezlivo čakala, kým Annika prikývne.

„Dobre. Poviem ti základné body textu, čo píšem."

Rozprávali sa dve hodiny.

MONIKA FIGUEROLA mala pravdu, keď tvrdila, že v tejto bosnianskej krčme majú skvelý burek. Mikael na ňu úkosom hľadel, keď sa vracala z toalety. Pohybovala sa ako baletka, no telo mala ako… bol ňou fascinovaný. Odolal impulzu a nedotkol sa jej svalov.

„Ako dlho cvičíš?"

„Od detstva."

„A koľko hodín týždenne tráviš v posilňovni?"

„Asi dve hodiny denne, niekedy tri."

„Prečo? Teda, chápem, prečo človek športuje, ale…"

„Zdá sa ti to prehnané."

„Neviem presne, čo chcem povedať."

Usmiala sa. Jeho otázky sa jej vôbec nedotkli.

„Možno ti len prekáža vidieť svalnaté dievča a zdá sa ti to odpudivé a neženské?"

„Nie. Vôbec nie. Svedčí ti to. Si veľmi sexy."

Zasmiala sa.

„Už trénujem menej. Pred desiatimi rokmi som sa venovala tvrdej kulturistike. To bolo super. Teraz si musím dať pozor, aby sa mi svaly nezmenili na tuk a aby som celá nezmäkla. Preto raz do týždňa zdvíham

činky a zvyšok času behám, plávam, hrám bedminton a podobne. Skôr sa hýbem, než posilňujem.“

„Rozumiem.“

„Trénujem preto, lebo sa pri tom cítim dobre. To je u špičkových športovcov bežný jav. Telo si začne vytvárať látku na tlmenie bolesti a človek sa od nej stane závislým. Keď jeden deň nebeháš, po chvíli máš abstinenčné príznaky. Dávať všetko je nenormálny, priam božský pocit. Takmer rovnako dobrý ako kvalitný sex.“

Mikael sa zasmial.

„Mal by si začať trénovať,“ usmiala sa. „Začína ti rásť brucho.“

„Viem,“ uškrnul sa. „Mám z toho zlé svedomie. Niekedy ma to chytí a začnem behať, zhodím zopár kilogramov, no potom mi zasa do toho niečo príde a mesiac-dva nerobím nič.“

„Posledné mesiace si mal toho dosť.“

Zrazu zvážnel. Prikývol.

„Za posledné dva týždne som o tebe veľa čítala. Na honbe za Zalačenkom a Niedermannom si policajtov predbehol o niekoľko konských dĺžok.“

„Lisbeth Salanderová bola rýchlejšia.“

„Ako si sa dostal do Gossebergy?“

Mikael mykol plecom.

„Bežné sledovanie. Nenašiel som ho ja, ale naša vtedajšia asistentka, dnes šéfredaktorka Malin Erikssonová, ktorá sa k nemu dostala cez obchodný register. Sedel vo vedení Zalačenkovej firmy KAB.“

„Rozumiem.“

„Prečo si začala pracovať v tajnej polícii?“ spýtal sa.

„Ver, či nie, no som čosi také archaické ako demokrat. Myslím si, že štát potrebuje políciu a demokracia potrebuje politické ochranné mechanizmy. Preto som veľmi hrdá, že ochraňujem švédske ústavné zriadenie.“

Mikael čosi zamrmlal.

„Ty nemáš rád tajnú políciu, však?“

„Nemám rád nijaké inštitúcie, ktoré stoja mimo parlamentnej kontroly. To zákonite zvádza k zneužívaniu moci, nech sú pôvodné zámery akokoľvek svätí. Prečo ťa zaujíma antická viera v bohov?“

Prekvapene zdvihla zrak.

„Čítala si o tom knihu, keď si ma čakala na schodoch.“

„Aha, jasné. Tá téma ma fascinuje.“

„Aha.“

„Baví ma veľa vecí. Popri práci v polícii som študovala právo a politológiu. A predtým som študovala filozofiu.“

„Nemáš vôbec nijaké nedostatky?“

„Nečítam beletriu, nechodím do kina a v televízii pozerám len správy. A ty? Prečo si sa stal novinárom?“

„Pretože existujú inštitúcie ako tajná polícia, ktoré nekontroluje parlament, a preto treba pravidelne odhaľovať ich škandály.“

Mikael sa usmial.

„Úprimne povedané, neviem. Ale asi by som odpovedal rovnako ako ty. Verím v ústavnú demokraciu, a tú je treba občas chrániť.“

„Ako si to urobil aj v prípade Hansa-Erika Wennerströma.“

„Asi tak.“

„Si slobodný. Chodíš s Erikou Bergerovou?“

„Erika Bergerová je vydatá.“

„Okej. Takže tie chýry sú nezmysel. Máš priateľku?“

„Nijakú stálu.“

„Takže tie chýry sú aj pravdivé.“

Mikael mykol plecom a usmial sa.

ŠÉFREDAKTORKA MALIN ERIKSSONOVÁ strávila večer aj časť noci pri kuchynskom stole svojho bytu v Årste. Hrbila sa nad rozpočtom Millennia sústredená tak, že jej priateľ Anton sa prestal pokúšať nadviazať s ňou normálny rozhovor. Umyl riad, natrel si krajec chleba a postavil na kávu. Potom ju nechal na pokoji a sadol si k repríze kriminálneho seriálu CSI.

Nikdy doteraz sa nemusela venovať ničomu zložitejšiemu než rodinný rozpočet, raz však asistovala Erike pri mesačnej uzávierke a ovládala základné princípy. Keď sa nečakane stala šéfredaktorkou, prevzala aj zodpovednosť za rozpočet. Niekedy po polnoci sa rozhodla, že nech sa deje čokoľvek, potrebuje asistenta. Ingela Oscarssonová sa starala o účtovníctvo raz do týždňa, nezodpovedala však za rozpočet a nevedela jej pomôcť pri rozhodovaní, koľkých externistov si môžu dovoliť a či redakcia má financie na kúpu novej laserovej tlačiarne, ak cena prevyšuje sumu vyhradenú na technické zlepšenia. V podstate išlo o hlúpu situáciu – Millennium mohlo byť dokonca v pluse, ale len preto, že Erika škrtila výdavky. Aj taká jednoduchá vec ako farebná laserová tlačiareň za štyridsaťpäťtisíc sa pri nej zmenila na jednoduchú čiernobielu za osemtisíc.

Chvíľu Erike závidela. V rozpočte SMP by taký výdavok ani nezaregistrovali.

Ekonomická situácia Millennia bola v posledných rokoch priaznivá, no príjmy v prvom rade pochádzali z predaja Blomkvistovej knihy o afére Wennerström. Peniaze odložené na investície sa povážlivo míňali, k čomu prispeli aj výdavky, ktoré mal Mikael s prípadom Salanderovej. Milennium nemalo zdroje na zamestnanca, ktorému preplácalo prenájom áut,

ubytovanie v hoteloch, taxíky, nákup investigatívnych textov, mobilný telefón a podobne.

Malin odsúhlasila faktúru od externistu Daniela Olofssona z Göteborgu. Vzdychla si. Mikael Blomkvist mu dovolil fakturovať si sumu štrnásťtisíc korún za prácu na texte, ktorý sa ani nechystajú publikovať. Odmena Idrisovi Ghidimu do Göteborgu bola zahrnutá v položke odmena anonymných zdrojov, ktoré nesmeli menovať, čo značilo, že kontrole budú chýbať účty. To bude musieť odsúhlasiť vedenie. Millennium okrem toho platilo mzdu aj Annike Gianniniovej, ktorá síce dostávala peniaze od štátu, no potrebovala peniaze na cestovné výdavky a podobne.

Položila pero a hľadela na výslednú sumu. Mikael Blomkvist na prípad Salanderová bezohľadne minul stopäťdesiattisíc korún mimo rozpočtu. Tak to nemôže pokračovať.

Uvedomila si, že sa s ním musí porozprávať.

ERIKA STRÁVILA VEČER namiesto na pohovke pred televíziou na pohotovosti v Nacke. Úlomok sa jej zaryl do nohy tak hlboko, že krvácanie neprestávalo, a kontrola ukázala, že časť zostala v päte. Po lokálnom umŕtvení úlomok vybrali a ranu zašili troma stehmi.

Erika neprestajne nadávala, striedavo sa pokúšala dovolať Gregerovi a Mikaelovi. Ani jej zákonný manžel, ani milenec neráčili zdvihnúť telefón. Okolo desiatej večer mala nohu v pevnom obväze. Požičali jej barly a objednali taxík.

Asi hodinu, krívajúc na jednej nohe, zametala dlážku v obývačke. Objednala si nové okno. Mala šťastie. V meste bol pokoj a sklári dorazili o dvadsať minút. Potom prišla smola. Okno bolo také veľké, že sklo nemali na sklade. Remeselníci sa jej ochotne ponúkli, že okno zakryjú preglejkou, čo s vďakou prijala.

Kým pracovali, zavolala na dispečing súkromnej bezpečnostnej firmy NIP, *Nacka Integrated Protection,* a vyštekla na nich otázku, prečo, do riti, sa nespustil alarm, keď cez veľké okno vily s rozlohou dvestopäťdesiat štvorcových metrov preletela tehla.

Na miesto dorazila hliadka, ktorá konštatovala, že technik, ktorý zariadenie zapájal pred niekoľkými rokmi, zabudol zapojiť kábliky z okna obývačky.

Erika stratila reč.

Firma sa ponúkla, že hneď na druhý deň ráno všetko vyrieši. Erika im odkázala, že sa nemusia unúvať. Namiesto toho zavolala na dispečing Miltonu, vysvetlila im situáciu a objednala si urýchlenú inštaláciu kompletného bezpečnostného balíka. *Áno, ja viem, že potrebujete podpísať*

zmluvu, ale odkážte pánovi Armanskému, že volala Erika Bergerová, a príďte hneď zajtra ráno.

Napokon zavolala aj na políciu. Odpovedali jej informáciou, že nablízku nemajú nijaké auto, ktoré by mohlo vyšetriť miesto činu. Požiadali ju, aby kontaktovala miestnu políciu na druhý deň ráno. *Ďakujem. Seriem na vás.*

Potom ešte chvíľu nadávala, ale keď jej klesol adrenalín, uvedomila si, že má spať sama v nezabezpečenom dome, okolo ktorého chodí človek, kto ju nazýva kurvou a javí očividné známky násilia.

Chvíľu zvažovala, že sa odvezie do mesta a noc strávi v hoteli, no patrila k ľuďom, ktorí neradi ustupujú pred hrozbami. *Chcela by som vidieť, ako ma nejaký hajzel vyháňa z vlastného domu.*

Prijala však niekoľko základných bezpečnostných opatrení.

Mikael jej rozprával, ako si Lisbeth s golfovou palicou poradila so sériovým vrahom Martinom Vangerom. Zišla teda do garáže a desať minút hľadala svoju golfovú tašku, ktorú nevidela asi pätnásť rokov. Vybrala si palicu s najlepším švihom a položila ju k posteli. Do predizby pripravila putter a ďalšiu palicu ukryla v kuchyni. Z pivnice si priniesla aj kladivo, ktoré nachystala k vani.

Z kabelky si vytiahla sprej so slzotvorným plynom a položila ho na nočný stolík. Napokon našla gumený kolík, zavrela spálňové dvere a zablokovala ich kolíkom. Od tej chvíle už takmer dúfala, že idiot, ktorý ju nazval kurvou a rozbil im okno, bude taký hlúpy, že sa vráti do domu ešte v tú istú noc.

Keď bola s opevňovaním hotová, hodiny ukazovali jednu po polnoci. V SMP má byť o ôsmej. Pozrela sa do kalendára, štyri stretnutia sa jej začínajú o desiatej. Noha ju bolela, kráčať mohla len po prstoch. Vyzliekla sa a vliezla pod perinu. Nemala nočnú košeľu, chvíľu rozmýšľala, že si oblečie tričko, ale keďže nahá spávala už od detstva, rozhodla sa, že ani tehla v obývačke jej súkromné zvyky nezmení.

Potom, samozrejme, nedokázala zaspať.

Kurva.

Dostala deväť mailov, ktoré obsahovali toto slovo a zdanlivo pochádzali z rôznych oblastí mediálneho sveta. Prvý mail akoby prišiel z jej vlastnej redakcie, odosielateľ bol však vymyslený.

Vyliezla z postele, vzala svoj nový laptop, ktorý jej dali po nástupe do SMP.

Prvý mail bol zároveň najvulgárnejší a najhrozivejší. Jeho autor sa jej vyhrážal, že ju pretiahne skrutkovačom. Mail prišiel šestnásteho mája, pred desiatimi dňami.

Mail číslo dva dorazil o dva dni neskôr, osemnásteho mája.

Potom týždeň nič, vzápätí maily začali chodiť znovu s odstupom asi dvadsiatich štyroch hodín. Potom útok na jej dom. *Kurva.*

Medzitým dostala podobné maily aj Eva Carlssonová. Ich odosielateľom mala byť sama Erika. A ak šibnuté maily dostala Eva Carlssonová, ich odosielateľ mohol vyčíňať aj inde – aj iní ľudia mohli dostať *jej* listy, o ktorých nevedela.

Nepríjemná predstava.

Najväčšmi ju však vydesil útok na ich dom.

Znamenalo to, že niekto si dal tú námahu, aby sem prišiel, našiel jej dom a hodil jej do okna tehlu. Útok bol pripravený – útočník si doniesol aj sprej. Vtom ju zamrazilo. Možno by do súčtu incidentov mala pripočítať ešte jeden útok. Jej auto malo po noci s Mikaelom v Hiltone prerezané všetky štyri pneumatiky.

Záver bol rovnako nepríjemný ako jednoznačný. Má v pätách človeka, ktorý sa ju z neznámych príčin rozhodol šikanovať.

Fakt, že niekto zaútočil na jej dom, sa dal pochopiť – leží tam, kde leží, a nedá sa ani ukryť, ani premiestniť. Ale to, že zaútočil na jej auto, keď parkovala náhodne na ulici v Södermalme, znamenalo, že úchylák sa neustále nachádza v jej bezprostrednej blízkosti.

KAPITOLA 18

Štvrtok 2. jún

ERIKA BERGEROVÁ sa zobudila päť minút po deviatej na zvonenie telefónu.

„Dobré ráno, pani Bergerová. Dragan Armanskij. Dostal som informáciu, že ste mali nepokojnú noc."

Erika mu opísala udalosti noci a spýtala sa, či by firma Milton Security mohla nahradiť jej doterajšiu firmu.

„Určite vám môžeme nainštalovať fungujúci alarm," sarkasticky poznamenal Armanskij. „Problém je v tom, že najbližšiu hliadku máme v centre Nacky. Cesta k vám trvá asi tridsať minút. Ak sa vás ujmeme, musíme ochranou vášho domu poveriť spriatelenú firmu. Spolupracujeme s lokálnou bezpečnostnou firmou Adam Säkerhet vo Fisksätre, ktorá môže byť u vás – za predpokladu, že všetko funguje – do desiatich minút."

„Lepšie než NIP, ktorí neprídu vôbec."

„Ide o rodinnú firmu – otec, dvaja synovia a zopár bratrancov. Gréci, dobrí ľudia, otca poznám už dlho. Pokrytie majú tristodvadsať dní do roka. Keď nemôžu oni, napríklad majú dovolenku, dajú nám vedieť, vtedy platí naše auto."

„To je v poriadku."

„Posielam za vami kolegu. Volá sa David Rosin, už je na ceste. Vykoná bezpečnostnú analýzu. Ak nebudete doma, bude potrebovať vaše kľúče a povolenie prejsť dom od pivnice až k povale. Odfotografuje potrebné miesta v dome, na pozemku aj v najbližšom okolí."

„Rozumiem."

„Rosin je mimoriadne skúsený kolega. Predloží vám návrh bezpečnostných opatrení. Do niekoľkých dní máme kompletný plán, ktorého súčasťou bude aj poplach pri prepade, požiarna bezpečnosť, únikové cesty a zabezpečenie domu pred vlámaním."

„Dobre."

„Ak sa niečo stane, chcem, aby ste vedeli, čo máte robiť tých desať minút, kým k vám dorazí auto z Fisksätry.“

„V poriadku.“

„Už dnes popoludní vám nainštalujeme alarm. Potom podpíšeme zmluvu.“

Len čo spolu dohovorili, Erika si uvedomila, že mešká. Zavolala Petrovi Fredrikssonovi, vysvetlila mu, že sa zranila, a požiadala ho o preloženie stretnutia z desiatej hodiny.

„Je ti zle?“ spýtal sa.

„Porezala som si nohu,“ vysvetlila mu Erika. „Dokrívam do redakcie, len čo budem môcť.“

Začala návštevou toalety vedľa spálne. Potom si obliekla čierne nohavice a na zranenú nohu natiahla manželovu papuču. Zo skrine si vybrala čiernu blúzku a sako. Než otvorila spálňové dvere, do rúk vzala sprej so slzotvorným plynom.

Opatrne prešla dom a postavila na kávu. Naraňajkovala sa pri kuchynskom stole, neustále kontrolujúc okolie. Práve si doliala druhú šálku, keď jej na dvere zaklopal David Rosin z Miltonu.

MONIKA PREŠLA PEŠO na ulicu Bergsgatan a zvolala štyroch kolegov na rannú schôdzu.

„Takže už máme termín,“ konštatovala Monika. „Musíme byť s prácou hotoví do trinásteho júla, keď sa začne proces so Salanderovou. Znamená to, že máme mesiac čas. Dohodnime sa na prioritách. Kto chce začať?“

Berglund si odkašľal.

„Ten blondín, ktorý sa stretol s Mårtenssonom. Kto to je?“

Všetci prikývli. Rozbehla sa vzrušená diskusia.

„Máme jeho fotografiu, no nikto z nás netuší, ako ho nájdeme. Pátranie neprichádza do úvahy.“

„A čo Gullberg? Musí mať nejakú vystopovateľnú minulosť. Registrujeme ho od päťdesiatych rokov až do roku 1964, keď bola založená tajná polícia. Potom nám mizne.“

Figuerola súhlasne prikývla.

„Chcete tým povedať, že Klub Zalačenko založili roku 1964, teda dávno pred príchodom Zalačenka?“

„Po odhalení špióna Wennerströma. Vtedy všetci trpeli paranojou.“

„Akási tajná špionážna polícia?“

„Aj v iných krajinách nájdete paralely. V USA vytvorili v rámci CIA v šesťdesiatych rokoch samostatnú jednotku interných lovcov špiónov. Viedol ju James Jesus Angleton, ktorý CIA takmer rozložil. Jeho gang sa

zmenil na bandu fanatikov a paranoikov – každé šteňa v CIA upodozrievali z toho, že je ruský agent. V podstate tým paralyzovali činnosť celej organizácie.“

„Ale to sú špekulácie…“

„Kde sa zhromažďujú staré osobné spisy?“

„Gullberg v nich nie je. Už som to pozeral.“

„A čo rozpočet? Taká operácia sa musí z niečoho financovať.“

Diskusia pokračovala až do obeda. Vtedy sa Monika ospravedlnila a odišla rozmýšľať do pokoja posilňovne.

ERIKA BERGEROVÁ krívajúc vošla do redakcie SMP až okolo obeda. Noha ju bolela tak, že na ňu vôbec nevládala stúpiť. Preskákala k svojej kancelárii a s úľavou klesla na stoličku. Fredriksson ju pozoroval zo svojho miesta pri recepcii. Zakývala mu.

„Čo sa stalo?“

„Stúpila som na kus skla, čo mi uviazol v päte.“

„To nepoteší.“

„Nie, naozaj ma to nepotešilo. Peter, prišiel niekomu nejaký čudný mail?“

„Nepočul som o ničom.“

„Dobre. Sleduj to ďalej. Ak sa tu budú diať divné veci, chcem to vedieť.“

„Ako to myslíš?“

„Obávam sa, že nejaký blázon rozposiela ľuďom zákerné maily a mňa si vybral za svoju obeť. Ak niečo zachytíš, daj mi vedieť.“

„Mail toho typu, aký dostala Eva Carlssonová?“

„Akýkoľvek čudný mail. Sama som dostala celú záplavu šibnutých mailov, v ktorých ma nazývajú všetkým možnými menami a navrhujú rôzne perverzity, ktoré by so mnou bolo treba robiť.“

Peter sa zamračil.

„Ako dlho to už trvá?“

„Niekoľko týždňov. Ale začnime pracovať. Čo budeme mať zajtra v novinách?“

„Hm.“

„Čo hm?“

„Holm a šéf právneho oddelenia ti vyhlásili vojnu.“

„Aha. A kvôli čomu?“

„Kvôli Johannesovi Friskovi. Predĺžila si mu stáž, poverila si ho úlohou a on nechce povedať akou.“

„Nesmie. Na môj príkaz.“

„To povedal. Preto teraz na teba Holm a právnici zúria."

„Chápem. Dohodni stretnutie s právnikmi na tretiu popoludní, tam im všetko vysvetlím."

„Holm sa dosť hnevá…"

„A ja sa hnevám naňho, takže sa to vyrovná."

„Zúri tak, že sa sťažoval aj v predstavenstve."

Erika zdvihla zrak. *Do riti. Musím riešiť Borgsjöa.*

„Borgsjö príde popoludní, chce sa s tebou stretnúť. Obávam sa, že kvôli Holmovi."

„Dobre. Kedy?"

„O druhej."

Pustili sa do práce.

DOKTOR ANDERS JONASSON navštívil Lisbeth počas obeda. Odstrčila tanier s dusenou zeleninou. Ako vždy ju krátko vyšetril, no všimla si, že pri tom myslí na niečo iné.

„Si zdravá," konštatoval.

„Hm. Robte tu niečo so stravou."

„So stravou?"

„Nemôžete podávať pizzu?"

„Je mi ľúto. Na to nám nestačí rozpočet."

„Myslela som si."

„Lisbeth, zajtra ráno ti urobíme veľkú prehliadku…"

„Rozumiem. A som zdravá."

„Si dosť zdravá na to, aby sme ťa mohli presťahovať do Kronobergu."

Prikývla.

„Možno by sme to ešte vedeli nejaký týždeň naťahovať, no kolegovia si začnú klásť otázky."

„Nerobte to."

„Si si istá?"

Prikývla.

„Som pripravená. A skôr či neskôr sa to musí stať."

Usmial sa.

„Takže," nadýchol sa. „Zajtra dám zelenú tvojmu prevozu. Znamená to, že nemocnicu opustíš veľmi rýchlo."

Mykla plecom.

„Možno k tomu dôjde už cez víkend. Vedenie nemocnice ťa tu už nechce."

„Aj ich chápem."

„Nuž… teda, tvoja hračka…"

„Zostane v priečinku za posteľou.“

„Dobre.“

Chvíľu ticho sedeli, potom sa Jonasson zdvihol.

„Pôjdem sa venovať pacientom, ktorí ma väčšmi potrebujú.“

„Ďakujem za všetko. Som tvojím dlžníkom.“

„Robil som len svoju prácu.“

„Nie. Urobil si oveľa viac. Nezabudnem ti to.“

MIKAEL VSTÚPIL na pôdu policajnej stanice v Kungsholmene, kde ho prijala Monika a ihneď odviedla do priestorov jej oddelenia. Vo výťahu na seba nesmelo poškuľovali.

„Naozaj je to dobrý nápad, aby som sa promenádoval po policajnej stanici?“ zamračil sa Mikael. „Niekto ma tu uvidí a začne uvažovať’.“

Monika prikývla.

„Toto bude jediné stretnutie. V budúcnosti sa budeme schádzať v našej malej kancelárii na námestí Fridhemsplan. Máme ju k dispozícii od zajtra. No teraz je aj toto v poriadku. Ochrana ústavy je malé, takmer sebestačné oddelenie, o ktoré sa nikto iný z tajných nezaujíma. A sme na inom poschodí ako zvyšok tajnej polície.“

Edklinthovi namiesto podania ruky len kývol a pozdravil dvoch mužov, ktorí očividne patrili do Edklinthovho tímu. Predstavili sa ako Stefan a Anders. Mikael postrehol, že mu neprezradili svoje priezvisko.

„Kde začneme?“

„Čo keby sme začali šálkou kávy… Monika?“

„Dám si, ďakujem.“

Mikael postrehol, že šéf ochrany ústavy na okamih zaváhal, potom vstal a doniesol termosku s kávou. Prešiel s ním ku konferenčnému stolíku, kde už stáli šálky. Edklinth zrejme rátal s tým, že kávu bude podávať Monika. Mikael si všimol, že Edklinth to prijal s úsmevom. Dobré znamenie. Potom zvážnel.

„Úprimne povedané neviem, ako mám tento prípad riešiť. Fakt, že na pracovnej schôdzke tajnej polície sedí novinár, je zrejme unikátny. Informácie, o ktorých budeme diskutovať, patria do kategórie tajné.“

„Vojenské tajomstvá ma nezaujímajú. Zaujíma ma Klub Zalačenko.“

„Musíme nájsť kompromis. Po prvé, vo vašich materiáloch nesmiete spomenúť meno ani jedného z našich kolegov.“

„Súhlasím.“

Edklinth sa prekvapene zadíval na Mikaela.

„Po druhé, nebudete komunikovať s nijakým naším kolegom okrem mňa a Moniky. O rozsahu informácií, ktoré vám odovzdáme, rozhodujeme výlučne my dvaja."

„Ak mi teraz chcete predložiť dlhý zoznam požiadaviek, mali ste tak urobiť už včera."

„Včera som si to ešte nestihol premyslieť."

„Tak vám niečo poviem. Toto je pravdepodobne prvý raz v mojej profesionálnej kariére, keď obsah ešte nepublikovaného článku rozpoviem polícii. Takže, aby som vás citoval… úprimne povedané neviem, ako mám tento prípad riešiť."

Za stolom zavládlo ticho.

„Možno by sme…"

„Čo keby…"

Edklinth a Monika začali hovoriť naraz a naraz aj zmĺkli.

„Ide mi o Klub Zalačenko. Vy chcete obžalovať Klub Zalačenko. Držme sa toho," navrhol Mikael.

Edklinth prikývol.

„Čo máte vy?"

Edklinth zhrnul odhalenia, ku ktorým dospela Monika s tímom. Ukázal mu fotografiu Everta Gullberga v spoločnosti Stiga Wennerströma.

„Dobre. Chcem jej kópiu."

„Nájdete ju v archíve vydavateľstva Åhléns & Åkerlund."

„Nájdem ju na svojom stole. A s textom na zadnej strane," odsekol Mikael.

„Dobre. Dajte mu kópiu," mykol plecom Edklinth.

„Znamená to, že Zalačenka zavraždila Sekcia."

„Vražda a samovražda muža, ktorý umieral na rakovinu. Gullberg ešte žije, no lekári mu dávajú maximálne niekoľko týždňov. Po pokuse o samovraždu má taký poškodený mozog, že sa v podstate zmenil na bezvládnu kôpku nešťastia."

„A to bol človek, ktorý niesol hlavnú zodpovednosť za Zalačenka."

„Odkiaľ to viete?"

„Gullberg sa šesť týždňov po Zalačenkovom príchode stretol s predsedom vlády Thorbjörnom Fälldinom."

„Viete to dokázať?"

„Áno. Návštevná kniha kancelárie predsedu vlády. Gullberg prišiel v spoločnosti vtedajšieho šéfa tajnej polície."

„Ktorý už nežije."

„Ale Fälldin žije a je pripravený vypovedať."

„Vy ste…"

„Nie, s Fälldinom som nehovoril. Urobil to však niekto iný. Nemôžem menovať. Chránim svoje zdroje.“

Mikael opísal, ako Thorbjörn Fälldin reagoval na informáciu o Zalačenkovi a ako odišiel do Holandska urobiť interview s Janerydom.

„Takže Klub Zalačenko sídli niekde v tejto budove,“ konštatoval Mikael a ukázal na fotografiu.

„Sčasti. Myslíme si, že ide o organizáciu v rámci organizácie. Klub Zalačenko nemôže existovať bez podpory kľúčových osôb tajnej polície. No sme presvedčení, že Sekcia pre špeciálnu analýzu sa usídlila niekde mimo budovy.“

„Takže to funguje tak, že človeka zamestnáva tajná polícia, dáva mu plat, no zároveň informuje o zisteniach iného zamestnávateľa.“

„Asi tak.“

„Kto tu teda podporuje Klub?“

„Ešte nevieme. No máme podozrivých.“

„Mårtensson,“ navrhol Mikael.

Edklinth prikývol.

„Mårtensson pracuje pre tajnú políciu, a keď ho potrebuje Klub, uvoľňujú ho z jeho bežných úloh,“ súhlasila Monika.

„Ako to prebieha v praxi?“

„Veľmi dobrá otázka,“ usmial sa Edklinth. „Nechceli by ste začať robiť pre nás?“

„Nikdy v živote.“

„Len žartujem. No tá otázka je veľmi správna. Máme podozrivého, no z podozrení ešte nevieme urobiť dôkaz.“

„Tak sa na to pozrime… musí ísť o človeka s mimoriadnymi právomocami…“

„Podozrievame riaditeľa kancelárie Alberta Shenkeho,“ skočila mu do reči Monika.

„A dostávame sa k prvej prekážke,“ zamračil sa Edklinth. „Meno sme vám dali, no informáciu nevieme doložiť. Ako budete postupovať?“

„Nemôžem zverejniť meno, ktoré nemám potvrdené. Ak je Shenke nevinný, obžaluje Millennium za ohováranie.“

„Dobre. Zhodneme sa. Ak máme spolupracovať, musíme si dôverovať. Teraz ste na ťahu vy. Čo viete?“

„Tri mená,“ začal Mikael. „Dve z nich v osemdesiatych rokoch patrili členom Klubu Zalačenko.“

Edklinth aj Monika okamžite zbystrili pozornosť.

„Hans von Rottinger a Fredrik Clinton. Rottinger je mŕtvy, Clinton na dôchodku. No obaja patrili do okruhu ľudí v Zalačenkovej bezprostrednej blízkosti.“

„A tretie meno?“ spýtal sa Edklinth.

„Teleboriana sme spojili s mužom menom Jonas. Nepoznáme jeho priezvisko, no vieme, že v roku 2005 patril do Klubu… Dokonca sme uvažovali nad tým, či to nie je chlap z fotografie s Mårtenssonom.“

„V akej súvislosti sa spomína?“

„Lisbeth Salanderová sa dostala do Teleborianovho počítača, takže sme schopní sledovať jeho korešpondenciu. Spolupracuje s Jonasom rovnako, ako roku 1991 spolupracoval s Björckom. Jonas dáva Teleborianovi inštrukcie. A dostávame sa k druhej prekážke,“ usmial sa Mikael na Edklintha. „Viem všetky tvrdenia dokázať, no neviem vám ich dať bez toho, aby som odhalil svoj zdroj. Musí vám stačiť moje slovo.“

Edklinth sa zamyslel.

„Možno nejaký Teleborianov kolega z Uppsaly. Dobre. Začneme s Clintonom a von Rottingerom. Povedzte mi, čo ste zistili.“

GENERÁLNY RIADITEĽ Magnus Borgsjö prijal Eriku v svojej kancelárii vedľa hlavnej zasadačky. Tváril sa ustarostene.

„Počul som o vašom zranení,“ ukázal na jej nohu.

„To prejde.“ Erika oprela barly o jeho písací stôl a sadla si do kresla pre návštevy.

„V poriadku. Erika, ste tu už mesiac. Chcel som si vypočuť, aký máte pocit. Páči sa vám?“

Musím s ním hovoriť o Vitavare. Ale ako? Kedy?

„Začínam sa udomácňovať. Všimla som si dve veci. Na jednej strane má SMP ekonomické problémy a denník Škrtí rozpočet. Na druhej strane sedí v redakcii neskutočne veľa povaľačov.“

„Nevidíte nič pozitívne?“

„Ak áno. Množstvo rutinovaných profíkov, ktorí ovládajú svoju prácu. Problém je v iných, ktorí im tú robotu robiť nedovolia.“

„Hovoril som s Holmom…“

„Viem.“

Borgsjö zdvihol zrak.

„Mal k vám mnoho pripomienok, takmer všetky negatívne.“

„To je v poriadku. Aj ja mám mnoho pripomienok k nemu.“

„Negatívnych? Nie je dobré, že neviete spolupracovať…“

„Nemám problém spolupracovať s ním. On má problém so mnou.“

Erika si vzdychla.

„Privádza ma do šialenstva. Holm je profesionál, určite patrí k najzdatnejším šéfom spravodajstva, akých som kedy zažila. Je to však

sviniar. Intriguje, štve ľudí proti sebe. V médiách pracujem už dvadsaťpäť rokov, ale ešte nikdy som sa nestretla s takým človekom na pozícii šéfa.“

„Pri svojej práci potrebuje mať ostré lakte. Tlačia naňho zo všetkých strán.“

„Ostré lakte sú v poriadku. No to neznamená, že musí byť idiot. Holm je, žiaľ, katastrofou a jednou z hlavných príčin, prečo je takmer nemožné vytvoriť z členov redakcie jeden tím. Zdá sa mi, že v popise práce má heslo rozdeľuj a panuj.“

„To sú tvrdé slová.“

„Dávam mu mesiac na to, aby zmenil spôsob myslenia. Ak sa to nestane, odvolám ho.“

„To nesmiete. Vašou úlohou nie je rozbíjať organizáciu práce.“

Erika mlčky hľadela na šéfa.

„Nerada to pripomínam, no práve na to ste ma zamestnali. Dokonca sme aj našu zmluvu sformulovali tak, že mám voľnú ruku vykonávať všetky redakčné zmeny, ktoré uznám za nutné. Mojou úlohou je obnoviť denník, a to dokážem urobiť len prostredníctvom zmeny organizácie a pracovných rutín.“

„Holm svoj život zasvätil SMP.“

„Áno. Ale má päťdesiatosem rokov, o šesť rokov ide do dôchodku a ja nemám na to, aby som ho tu celý ten čas trpela. Magnus, nechápte ma zle. Od chvíle, keď som zasadla do tejto kancelárie, mojím životným poslaním je zvýšiť kvalitu a náklad SMP. Holm si môže vybrať, buď sa prispôsobí, alebo odíde. Ja budem bojovať s každým, kto mi bude brániť v mojich zámeroch alebo iným spôsobom škodiť SMP.“

Do riti… musím otvoriť tému Vitavara. Borgsjöa vyhodia.

Borgsjö sa zrazu usmial.

„Začínam veriť, že aj vy máte ostré lakte.“

„Áno, mám ostré lakte, hoci práve v tomto prípade by to malo byť naozaj zbytočné. Mojou jedinou úlohou je robiť dobré noviny, a na to potrebujem fungujúce vedenie a spokojných zamestnancov.“

Po stretnutí s Borgsjöom sa Erika vrátila do svojej kancelárie so zlým pocitom. S Borgsjöom sa zhovárala štyridsaťpäť minút bez toho, aby čo len slovom spomenula Vitavaru. Inými slovami, nebola k nemu úprimná.

Keď zapla počítač, v schránke našla mail od MikBlom@millennium.nu. Keďže dobre vedela, že takáto redakčná adresa v Millenniu neexistuje, ihneď pochopila, že ide o ďalší prejav existencie jej úchyláka. Otvorila mail.

MYSLÍŠ, ŽE ŤA BORGSJÖ ZACHRÁNI, TY KURVIČKA?
A ČO ROBÍ NOHA?

Zdvihla zrak a pohľadom prebehla redakciu. Zastavila sa pri Holmovi. Hľadel na ňu. Potom prikývol a usmial sa.

Maily píše niekto z SMP, uvedomila si.

STRETNUTIE SA SKONČILO až o piatej popoludní. Ďalšie stretnutie si dohodli na nasledujúci týždeň s tým, že ak ich Mikael bude potrebovať kontaktovať skôr, ozve sa Monike. Mikael si vzal počítač a vstal.

„Ako sa dostanem von?“

„Nemôžete chodiť po chodbe sám,“ zamračil sa Edklinth.

„Vyprevadím ho,“ vstala aj Monika. „Počkaj chvíľu, zoberiem si veci.“

Chvíľu nato už spoločne kráčali cez park Kronoberg.

„Čo bude teraz?“ spýtal sa Mikael.

„Zostaneme v kontakte,“ usmiala sa Monika.

„Kontakt s tajnou políciou sa mi začína páčiť,“ opätoval jej úsmev Mikael.

„Máš chuť na spoločnú večeru?“

„Bosnianska krčma?“

„Nemám na to, aby som jedla každý večer vonku. Myslela som skôr na niečo jednoduchšie u mňa doma.“

Zastala a zahľadela sa mu do očí.

„Vieš, na čo mám chuť teraz?“

„Nie.“

„Vziať ťa k sebe domov a strhnúť z teba šaty.“

„Z toho môže byť problém.“

„Viem. Šéfovi sa s tým nezdôverím.“

„Ešte nevieme, ako sa bude tento príbeh vyvíjať. Môžeme skončiť na opačnej strane barikády.“

„Risknem to. Pôjdeš dobrovoľne, alebo ťa mám spútať?“

Prikývol. Chytila ho pod pazuchu a vykročila smerom na Pontonjärgatan. Tridsať sekúnd po tom, ako za sebou zatvorili dvere, boli nahí.

DAVID ROSIN, bezpečnostný poradca firmy Milton Security, čakal do siedmej večer, kým sa Erika vrátila domov. Noha ju bolela, krívajúc vošla do kuchyne a klesla na stoličku. Postavil na kávu a na stôl položil dve šálky.

„Ďakujem. Varenie kávy patrí do náplne vašej práce?“

Zdvorilo sa usmial. David Rosin bol okrúhly päťdesiatnik s ryšavou briadkou.

„Ďakujem, že ste mi cez deň umožnili využiť vašu kuchyňu.“

„To bolo najmenej. Čo máte nové?“

„Počas dňa tu boli technici. Nainštalovali fungujúci alarm. O chvíľu vám ukážem, ako funguje. Prešiel som váš byt od pivnice po povalu a skontroloval som aj okolie domu. Poradím sa s kolegami z Miltonu, o niekoľko dní budeme mať hotovú analýzu. Dovtedy sa musíme o niekoľkých veciach porozprávať.“

„Počúvam.“

„Treba vybaviť niekoľko formalít. Definitívny kontrakt môžeme spísať aj neskôr – závisí od toho, na akých službách sa dohodneme –, no tu podpíšte, že poverujete Milton Security inštaláciou alarmu, ktorý sme vám už inštalovali. Ide o obojstrannú štandardnú zmluvu, ktorá znamená, že máme niekoľko požiadaviek na vás, a na druhej strane dávame určité záruky, vrátane záruky ochrany osobných údajov.“

„Vy máte na mňa požiadavky?“

„Áno. Poplašný systém je len prístroj a zbytočný, keď vám do izby vojde ozbrojený blázon. Ak má byť účinný, s manželom musíte myslieť na pár vecí. Prejdeme si ich bod po bode.“

„Dobre.“

„Nechcem predbiehať konečnú analýzu, no ja to vidím nasledovne. S manželom bývate vo vile. Za domom máte vodu a v bezprostrednej blízkosti stojí len pár domov. Postrehol som, že vaši susedia nemajú výhľad na váš dom, bývate relatívne izolovane.“

„To je pravda.“

„Znamená to, že votrelec má priestor priblížiť sa k vášmu domu bez toho, aby ho niekto videl.“

„Susedia napravo sú väčšinu roka odcestovaní, naľavo bývajú starší manželia, ktorí chodia spávať zavčasu.“

„Presne tak. Okrem toho sú domy od seba odvrátené a sem z nich smeruje iba málo okien. Ak votrelec prenikne na váš pozemok – dostať sa k zadnej stene domu z cesty trvá päť sekúnd –, nikto ho neuvidí. Zadnú stenu zakrýva vysoký živý plot, garáž a veľká osamelá budova.“

„Manželov ateliér.“

„Váš manžel je teda umelec.“

„Áno. Pokračujte.“

„Človek, ktorý vám rozbil okno a nasprejoval ten odkaz, sa nemusel ničoho báť. Riskoval len to, že niekto začuje zvuky rozbíjajúceho sa skla, no aj tie zachytila fasáda domu.“

„Aha.“

„Druhá vec je fakt, že váš dom ma rozlohu dvestopäťdesiat štvorcových metrov plus povala a pivnica. Jedenásť izieb na dvoch poschodiach.“

„Ten dom je príšerný. Greger ho zdedil po rodičoch.“

„Dá sa doň dostať rôznymi spôsobmi. Cez vstupné dvere, cez terasu na zadnej strane, cez verandu na poschodí a cez garáž. Okrem toho máte okná na prízemí a šesť pivničných okien, ktoré nechráni alarm. A napokon sa dá dostať do domu aj po požiarnom rebríku na zadnej strane domu a prejsť cez okno na povale, ktoré chráni len malá závora."

„Znie to tak, akoby bol dom prístupný ozaj každému. Čo máme robiť?"

„Alarm, ktorý sme nainštalovali dnes, je len provizórnym riešením. Budúci týždeň sa vrátime a nainštalujeme poriadny poplašný systém na každé okno prízemia a aj pivnice. Ochráni dom, keď s manželom odídete."

„Fajn."

„No súčasná situácia vznikla potom, ako vás niekto priamo ohrozoval. A to je podstatne vážnejšie. Nemáme potuchy, o koho ide, nepoznáme jeho motív a nevieme, ako ďaleko chce zájsť, no môžeme robiť určité závery. Ak by išlo len o anonymné výhražné listy, aj riziko by bolo nižšie, no v tomto prípade hovoríme o osobe, ktorá si dala tú námahu, aby vás navštívila – do Saltsjöbadenu to z mesta nie je práve najbližšie – a zaútočila na váš dom. To neveští nič dobré."

„Súhlasím."

„Cez deň som hovoril s Armanským. Zhodli sme sa na tom, že ide o jasnú a zreteľnú hrozbu."

„Aha."

„Kým sa dozvieme viac, musíme staviť na istotu."

„Čo znamená…"

„Po prvé. Poplašný systém, ktorý sme nainštalovali dnes, má dve zložky, bežný alarm proti vniknutiu do objektu, ktorý budete zapínať vždy pri odchode z domu, a detektor pohybu na prízemí, ktorý musíte zapínať vždy, keď na noc vyjdete na poschodie."

„Rozumiem."

„Žiaľ, vždy, keď budete chcieť zísť dole, musíte ho vypnúť."

„Chápem."

„Okrem toho sme dnes vymenili dvere na vašej spálni."

„Vy ste mi vymenili dvere?"

„Áno. A nainštalovali sme tam bezpečnostné dvere z ocele. Nemusíte sa báť, sú biele a vyzerajú ako bežné dvere spálne. Na to, aby ste ich otvorili zvnútra, stačí stlačiť kľučku ako na akýchkoľvek iných dverách. Zvonka však potrebujete trojciferný kód na číselníku, umiestnenom priamo na kľučke."

„Dobre."

„Ak na vás zaútočia v dome, potrebujete bezpečné miesto, kam sa môžete uchýliť. Sú tu hrubé steny, a ak by aj mali so sebou nejakú zbraň, dostať sa cez tieto dvere im chvíľu potrvá. Okrem toho vám nainštalujeme

aj kamerový systém, vďaka ktorému budete mať prehľad o dianí za domom aj na prízemí. Urobíme tak ešte tento týždeň, rovnako aj detektor pohybov v okolí domu.“

„Do riti. Spálňa zrejme prestane byť romantickým miestom.“

„Je to len malý monitor. Môžeme ho zabudovať do šatníka alebo inej skrine. Nemusíte ho mať na očiach.“

„Aspoňže tak.“

„Neskôr cez týždeň vám vymením dvere pracovne a aj jednej izby tu na prízemí. Ak by sa čokoľvek dialo, rýchlo za sebou zavriete dvere a vyčkáte na pomoc.“

„Dobre.“

„Ak spustíte alarm omylom, ihneď zavolajte na dispečing a zrušte poplach. Na to, aby ste tak urobili, musíte zadať heslo. Ak ho zabudnete, alebo poviete nesprávne, poplach sa nezruší a budeme vám fakturovať službu.“

„Rozumiem.“

„Po štvrté, poplašné tlačidlo sme umiestnili na štyri rôzne miesta v dome. Je tu v kuchyni, v predizbe, vo vašej pracovni na poschodí a v spálni. Ide vlastne o dve tlačidlá, musíte ich stlačiť naraz a držať tri sekundy. Zvládnete to aj jednou rukou, no neurobíte to omylom.“

„Aha.“

„Ak vypukne poplach, stanú sa tri veci. Po prvé, k vášmu domu vyrazia autá. Prvé príde z Fisksätry. Dvaja statní chlapci sú tu do desiatich-dvanástich minút. Potom sa zjaví auto Miltonu z Nacky. Dvadsať, maximálne dvadsaťpäť minút. Poplach ide automaticky aj na políciu. Inými slovami, v priebehu niekoľkých minút je tu hneď niekoľko áut.“

„Fajn.“

„Takýto poplach sa nedá zrušiť spôsobom, akým rušíte poplach vyvolaný detektormi. Nemôžete zavolať a povedať, že sa nič nedeje. Keby ste nás čakali aj na príjazdovej ceste a presviedčali nás, že to bol omyl, polícia dom prehľadá. Musíme mať istotu, že niekto nemieri pištoľou na hlavu vášho manžela ani nič podobné. Tento alarm použite naozaj len v prípade, ak vám hrozí nebezpečenstvo.“

„Pochopila som.“

„Nemusí ísť o fyzický prepad. Niekto sa môže pokúšať k vám vlámať, uvidíte nejaký pohyb za domom, čokoľvek. Ak sa cítite čo i len trochu ohrozená, stlačte gombík. No uvažujte pri tom.“

„Sľubujem.“

„Všimol som si, že ste po dome rozmiestnili golfové palice.“

„Áno. Spala som tu dnes sama.“

„Na vašom mieste by som išiel do hotela. Nemám problém s tým, že sa budete chrániť aj sama. No verím, že si uvedomujete, že golfovou palicou môžete útočníka aj zabiť."

„Hm."

„A ak sa tak stane, s najväčšou pravdepodobnosťou vás čaká obžaloba za zabitie. A ak navyše potvrdíte, že ste sa úmyselne vyzbrojili golfovými palicami, môže sa zmeniť na obvinenie z vraždy."

„Takže mám…"

„Nič nehovorte. Viem, čo chcete povedať."

„Ak ma niekto napadne, určite sa mu pokúsim rozbiť lebku."

„Chápem vás. No celý zmysel toho, že ste nás oslovili, spočíva v tom, že máte alternatívu. Môžete zavolať pomoc a nedostanete sa do situácie, keď by ste museli rozbíjať lebky."

„Dobre."

„A mimochodom, načo vám budú golfové palice, ak vytiahne pištoľ? Bezpečnosť znamená byť o krok pred človekom, ktorý vám chce ublížiť."

„A čo mám robiť, keď mám za pätami úchyláka?"

„Dáte si pozor, aby sa nikdy nedostal do vašej blízkosti. V tejto chvíli vieme, že so všetkými inštaláciami budeme hotoví až o niekoľko dní, potom sa musíme porozprávať aj s vaším manželom. Potrebuje vedieť všetko to, čo viete vy."

„Aha."

„Dovtedy by som bol radšej, keby ste sa niekam presťahovali."

„Nemám inú alternatívu. Manžel sa vráti o niekoľko dní. Obaja veľa cestujeme a často bývame sami."

„Chápem. No hovoríme len o niekoľkých dňoch, kým zapojíme všetky prístroje. Nemáte známych, u ktorých by ste mohli prespať?"

Erika si na okamih spomenula na Mikaelov byt. Tento nápad však rýchlo zavrhla.

„Ďakujem… no radšej zostanem doma."

„Toho som sa obával. V takom prípade chcem, aby ste tu do konca týždňa mali spoločnosť."

„Hm."

„Viete si predstaviť niekoho, kto by sa k vám na niekoľko dní presťahoval?"

„Určite áno. Nie však o pol ôsmej večer, keď náš dom obchádza šialený vrah."

David Rosin sa zamyslel.

„Dobre. Máte niečo proti tomu, aby vám spoločnosť robil človek z Miltonu? Zavolám Susanne Linderovej. Ak má voľný večer, určite si rada zarobí pár korún navyše."

„Koľko to stojí?“

„Dohodnite sa s ňou. Je to mimo formálnych dohôd. No naozaj nechcem, aby ste tu boli sama.“

„Nebojím sa tmy.“

„Na to som ani nemyslel. Inak by ste tu dnes v noci nezostali. Susanne Linderová pracovala na polícii. A ide len o niekoľko dní. Ak vám máme zabezpečiť oficiálnu ochranku, bude to o čomsi celkom inom – a bude to drahé.“

Rosinov vážny hlas ju presvedčil. V tej chvíli si uvedomila, že celkom triezvo diskutuje o situácii, v ktorej jej môže ísť o život. Preháňa? Má sa nad jeho profesionálnym nepokojom len pousmiať? Prečo potom zavolala do Miltonu, aby jej prišli nainštalovať alarm?

„Dobre. Zavolajte jej. Usteliem jej v hosťovskej izbe.“

AŽ O DESIATEJ VEČER sa Monika s Mikaelom zavinuli do plachty, prešli do kuchyne a zo zvyškov v chladničke pripravili cestovinový šalát s tuniakom a slaninou. Večeru zapíjali vodou. Monika sa zrazu zasmiala.

„Prečo sa smeješ?“

„Obávam sa, že Edklinth by neskákal od radosti, keby nás teraz videl. Keď mi hovoril, že sa ti mám venovať, zrejme nemyslel na sex.“

„Ty si začala. Mal som na výber medzi putami a dobrovoľným ústupom.“

„Viem. No nemusela som ťa prehovárať.“

„Možno si to neuvedomuješ, no naozaj žiariš túžbou po sexe. Ktorý chlap by tomu odolal?“

„Ďakujem. No až taká sexy nie som. A tak často zasa sex nemám.“

„Hm.“

„Ver mi. Neleziem do postele s každým. S jedným som viac-menej chodila na jar. No aj to sa skončilo.“

„Prečo?“

„Bol milý, no náš vzťah sa zmenil na únavné meranie síl. Bola som silnejšia, a to on nedokázal znieť.“

„Aha.“

„Aj ty si jeden z tých, čo sa so mnou chcú pretláčať?“

„Či ako chlap mám problém s tým, že si vytrénovanejšia a silnejšia než ja? Nie.“

„Úprimne, všimla som si, že mnoho chlapov prejaví záujem, no potom to začnú brať ako výzvu. Najrôznejšími spôsobmi sa ma snažia ovládnuť. Najmä keď sa dozvedia, že som fízel.“

„Nebudem s tebou súťažiť. V tom, čo robím, som od teba lepší. A naopak."

„Dobre. S tým prežijem."

„Prečo si ma zbalila?"

„Nechávam sa viesť impulzmi. A ty si bol pre mňa impulz."

„Dobre. No ty si naozaj policajtka z tajnej služby a nachádzame sa uprostred vyšetrovania, kde ja som jeden z aktérov…"

„Chceš tým povedať, že som nepostupovala profesionálne? Máš pravdu. Nemala som to urobiť. A ak to praskne, budem mať veľký problém. Edklinth sa zblázni."

„Nepoviem to nikomu."

„Ďakujem."

Chvíľu mlčali.

„Neviem, čo z toho bude. Z toho, čo o tebe viem, mi vychádza, že nie si práve domased. Mám pravdu?"

„Bohužiaľ. Stály vzťah ani nehľadám."

„Dobre. Takže si ma varoval. Ani ja ho asi nehľadám. Môžeme sa kamarátiť?"

„Monika, nikomu to nepoviem. No ak sa veci budú vyvíjať zle, môžem sa dostať do poriadneho konfliktu s tvojimi kolegami."

„Nemyslím si. Edklinth je čistý. Klub chceme naozaj rozbiť. Ak sú tvoje teórie pravdivé, je to šialené."

„Uvidíme."

„Spával si aj so Salanderovou?"

Mikael zdvihol zrak.

„Ty… nemám záujem rozoberať svoj život. Do môjho vzťahu k Lisbeth nikoho nič nie je."

„Je to Zalačenkova dcéra."

„Áno. A musí s tým žiť. No nie je Zalačenko. A to je poriadny rozdiel."

„Tak som to nemyslela. Rozmýšľala som nad tvojou zainteresovanosťou do celého prípadu."

„S Lisbeth sme priatelia. To ti musí stačiť."

SUSANNE LINDEROVÁ z Milton Security prišla oblečená v rifliach, čiernej koženej bunde a teniskách. Do Saltsjöbadenu dorazila okolo deviatej večer, vypočula si Rosinove inštrukcie a spoločne prešli dom. V zelenej vojenskej taške, ktorú si vybalila v Erikinej hosťovskej izbe, mala zbrane – laptop, obušok, slzotvorný plyn, putá a zubnú kefku. Erika postavila na kávu.

„Ďakujem za kávu. Zrejme máš pocit, že som prišla na návštevu a musíš ma za každú cenu zabávať. Kašli na to. Som len nutné zlo, čo ti na niekoľko

dní vstúpilo do života. Pracovala som šesť rokov ako policajtka, v Miltone som štvrtý rok. Som profesionálna osobná stráž.“

„Rozumiem.“

„Zaregistrovali sme hrozbu, a tak som sa prišla hrať na strážneho psa, aby si ty v pokoji spala, oddychovala, pracovala, čítala si, čokoľvek. Ak máš chuť sa so mnou rozprávať, budem ťa počúvať. Inak mám so sebou knihu.“

„Okej.“

„Chcem tým povedať jedno: správaj sa ako vždy a necíť potrebu zabávať ma. V opačnom prípade ti začnem prekážať. Najlepšie bude, ak ma začneš vnímať ako svoju dočasnú kolegyňu.“

„Musím povedať, že na takéto situácie nie som zvyknutá. Idioti sa mi zvykli vyhrážať, už keď som robila v Millenniu, no vždy len na profesionálnej úrovni. Toto je nejaký hajzel…“

„Ktorý sa na teba zavesil.“

„Niečo také.“

„Ak ti máme zabezpečiť skutočnú ochranku, bude to stáť veľký balík peňazí, dohodni sa s Armanským. Na to, aby sa ti to oplatilo, musí byť hrozba veľmi veľká. Pre mňa je toto len brigáda. Beriem päťsto korún na noc za to, že tento týždeň nebudem spávať doma, ale tu. Je to lacné, oveľa lacnejšie, než by som ti účtovala, keby si ma oslovila cez Milton. Súhlasíš?“

„Jasná vec.“

„Ak sa niečo stane, zavrieš sa do spálne a necháš ma urobiť poriadok. Tvojou úlohou bude stlačiť poplachové tlačidlo.“

„Chápem.“

„Myslím to vážne. Ak sa tu začne mela, nechcem, aby si sa mi motala pod nohami.“

ERIKA SI ODIŠLA ĽAHNÚŤ okolo jedenástej. Keď za sebou zavrela dvere, počula, ako šťukla zámka. Zamyslene sa vyzliekla a rýchlo vkĺzla pod paplón.

Napriek Susanninmu vysvetleniu, že ju netreba zabávať, Erika s ňou strávila dve hodiny pri kuchynskom stole. Navzájom si boli sympatické, nemuseli sa do rozhovoru siliť. Zhovárali sa o psychológii, ktorá istých mužov núti prenasledovať ženy. Susanne jej vysvetlila, že na psychologické rečičky kašle. Najdôležitejšie je týchto bláznov zastaviť, a práve to má na svojej práci rada – slúži ako bariéra pred takýmito šialencami.

„Prečo si skončila ako policajtka?“ spýtala sa jej Erika.

„Radšej sa ma opýtaj, prečo som tam začala.“

„Dobre. Prečo si začala pracovať v polícii?“

„Keď som mala sedemnásť, moju priateľku okradli a znásilnili traja hajzli. Do polície som vstupovala s romantickou predstavou, že budem zabraňovať takýmto zločinom."

„A…"

„Nezabránila som ničomu. Vždy som prichádzala na miesto činu po tom, ako sa všetko stalo. Už som nezvládala ten primitívny slovník hliadok. A rýchlo som pochopila, že niektoré zločiny sa nevyšetria nikdy. Ty si typický príklad. Volala si na políciu?"

„Ale áno."

„A prišli?"

„Nuž, odkázali ma na miestnu policajnú stanicu."

„Tak vidíš. Teraz pracujem pre Armanského a na miesto prichádzam skôr, než k zločinu dôjde."

„Ohrozené ženy?"

„Všetko možné. Bezpečnostné analýzy, osobná ochrana, dozor, čokoľvek, často ide o ľudí, ktorým sa niekto vyhráža. V Miltone sa cítim lepšie než v polícii."

„Chápem."

„Samozrejme, je s tým spojená aj jedna nevýhoda."

„Aká?"

„Pomáhame len tým, ktorí platia."

Keď si Erika ľahla, zamyslela sa nad jej slovami. Nie všetci ľudia majú financie na bezpečnosť. Bez váhania akceptovala Rosinove návrhy na výmenu niekoľkých dverí, na robotníkov, na zdvojené poplašné systémy, aj keď sa celková suma sa vyšplhala na päťdesiattisíc korún. Lebo ona na to má.

Chvíľu uvažovala aj nad svojím pocitom, že jej prenasledovateľ má niečo spoločné s SMP. Vedel, že si zranila nohu. Napadol jej Anders Holm. Nemala ho rada, a to jej nedôveru voči nemu len zvýšilo, aj keď správa o tom, že si poranila nohu, sa po redakcii rozšírila rýchlosťou blesku.

Musí otvoriť aj problém Borgsjö.

Vtedy sa strhla. Zvraštila čelo a poobzerala sa okolo seba. Kam položila Henryho fascikel o Vitavare?

Vstala, obliekla si župan a vzala barlu. Potom otvorila spálňové dvere, prešla do pracovne a zasvietila. Nie, v pracovni nebola odkedy… čítala ho vo vani večer predtým. Položila ho na okno.

Zišla do kúpeľne. Fascikel tam nebol.

Rozmýšľala ďalej.

Vyšla som z vane, zišla postaviť na kávu, stúpila som na sklo a odvtedy som už rozmýšľala nad niečím iným.

Nepamätala si, že by ho na druhý deň ráno videla. Nikam ho neodložila.

Zamrazilo ju. Päť minút systematicky prezerala kúpeľňu, prevracala všetky kôpky papierov a časopisov. Napokon musela konštatovať, že fascikel zmizol.

Po tom, ako stúpila na sklo, a než došiel David Rosin, niekto vošiel do jej kúpeľne a vzal materiál Millennia o Vitavare.

Potom si uvedomila, že má v dome aj iné veľmi osobné veci. Rýchlo odkrívala späť do spálne a otvorila spodnú zásuvku skrinky. Srdce sa jej zastavilo. Každý človek má svoje tajomstvá. Ona ich ukrývala v tejto zásuvke. Erika si nepísala denník každý deň, no mala aj také životné obdobia. Odkladala si aj ľúbostné listy z mladosti.

Mala tu obálku s fotografiami, na ktorých sa zabávala v danej chvíli, no nikdy v živote ich nechcela nikomu ukázať. Keď mala dvadsaťpäť, bola členkou klubu Xtreme, ktorý usporadúval súkromné večierky pre ľudí flirtujúcich s kožou a lakom. Fotografie zo žúrov, na ktorých nevyzerá celkom normálne.

A najhoršie – video zo začiatku deväťdesiatych rokov, keď aj s manželom navštívili umeleckého sklára Torkela Bollingera v jeho letnej vile na Costa del Sol. Na tejto dovolenke Erika u svojho manžela objavila jednoznačné bisexuálne sklony a obaja skončili v posteli s Torkelom. Krásna dovolenka. Kamery boli v tom čase ešte vždy relatívne nový fenomén a film, ktorý natočili, nebol mládeži prístupný.

Táto zásuvka zívala prázdnotou.

Do riti, ako mohla byť taká sprostá?

Na dno zásuvky niekto nasprejoval päť známych písmen.

KAPITOLA 19

Piatok 3. jún – sobota 4. jún

LISBETH SALANDEROVÁ dopísala svoju autobiografiu v piatok o štvrtej ráno a jej kópiu poslala Mikaelovi na adresu skupiny SIBNUTY_STOL. Potom meravo civela do stropu.

Spomenula si, že pred pár týždňami mala dvadsiate siedme narodeniny, no ani si to neuvedomila. Opäť bola v zajatí. Rovnaký pocit zažila aj v Ústave svätého Štefana a ak sa veci nebudú vyvíjať tak, ako chce, čaká ju ešte mnoho narodenín v nejakom blázinci.

To však nehodlá akceptovať.

Keď ju väznili naposledy, práve sa jej končilo detstvo. Teraz je dospelá, vie a zvládne oveľa viac. Uvažovala nad tým, koľko času by potrebovala na útek do zahraničia, kde by s novou identitou mohla začať nový život.

Vstala z postele a prešla sa na toaletu. Pohľad sa jej zastavil v zrkadle. Už nekríva. Rukou sa dotkla boku, kde sa jej rana začala hojiť. Predpažila a opatrne pohla rukou. Ešte ju to bolí, no v podstate je už zdravá. Poklepala si po hlave. Vniknutie celoplášťovej guľky mozgu zrejme neublížilo.

Mala šťastie ako blázon.

Kým sa jej do rúk nedostal počítač, neprestajne rozmýšľala, ako ujsť z uzamknutej izby nemocnice Sahlgrenska.

Potom jej plány narušili doktor Jonasson a Blomkvist, keď k nej prepašovali počítač. Odvtedy uvažovala nad Mikaelovými textami. Vykonala analýzu dôsledkov, premýšľala nad jeho plánom a vlastnými možnosťami. Rozhodla sa, že ho tentoraz poslúchne. Skontroluje systém. Mikael ju presvedčil, že nemá čo stratiť, a ponúkol jej možnosť utiecť celkom inak. Ak plán zlyhá, začne pracovať na úteku z Ústavu svätého Štefana alebo podobného blázinca.

O tom, že bude hrať Mikaelovu hru, rozhodla jej túžba po pomste.

Zalačenko, Björck a Bjurman sú mŕtvi.

Teleborian však žije.

A žije aj jej brat Ronald Niedermann. Hoci ten v podstate nebol jej problém. Samozrejme, napomáhal pri jej vražde a pochovaní, no pre Lisbeth bol druhoradý. *Ak naňho niekde natrafím, uvidíme, no dovtedy je to problém polície.*

Mikael mal však pravdu, že za sprisahaním musí byť množstvo ďalších neznámych ľudí, ktorí prispeli k spôsobu, akým sa formoval jej život. Potrebuje mená a rodné čísla tých anonymných tvárí.

A tak sa rozhodla prijať Mikaelov plán. Napísala neprikrášlenú pravdu o svojom živote v podobe suchej, štyridsaťstranovej autobiografie. Veľmi si dala záležať na formulovaní viet. Každá jedna veta bola pravdivá. Prijala Mikaelove tvrdenie, že švédske médiá o nej už popísali dosť hrozných vecí, takže zlomok pravdivej šialenosti jej nemôže ublížiť.

Pravda, jej biografia nehovorila *celú* pravdu ani o nej, ani o jej živote. Nemala dôvod povedať všetko.

Vrátila sa do postele a vkĺzla pod paplón. Svoj nepokoj nevedela pomenovať. Načiahla sa za poznámkovým blokom, ktorý jej dala Annika a ktorý ledva použila. Otvorila prvú stranu, kam napísala jediný riadok.

$(x^3 + y^3 = z^3)$

Minulú zimu si v Karibiku niekoľko týždňov lámala hlavu nad Fermatovou vetou. Keď sa vrátila do Švédska a skôr, než začala naháňať Zalačenka, sa ešte chvíľu hrala s rovnicami. Mala iritujúci pocit, že už našla riešenie… *že to riešenie zažila.*

No že si ho nepamätá.

Niečo si nepamätať bol pre Lisbeth celkom nový pocit. Otvorila si internet, vybrala niekoľko náhodných kódov html, rýchlo si ich prečítala a vzápätí ich v presnom poradí bez jedinej chyby napísala. Mozog teda funguje.

O svoju fotografickú pamäť, ktorá jej bola prekliatím, rozhodne neprišla.

V hlave má všetko ako predtým.

Odhliadnuc od pocitu, že už odhalila riešenie Fermatovej vety, no nepamätá si kde ani kedy.

Riešenie ju vlastne ani nezaujímalo. Fermat ju prestal fascinovať. A to veští problém. Presne takto funguje. Hádanka ju fascinuje, len kým ju nevyrieši.

A presne to cítila aj voči Fermatovi. Už nebol tým diablom, ktorý sa, sediac jej na ramene, dožadoval pozornosti a dráždil jej intelekt. Bola to jednoduchá formulka, niekoľko škrabancov na hárku papiera. Lisbeth však už nemala chuť hľadať.

To ju znepokojilo. Odložila zápisník.

Mala by si pospať.

Namiesto toho opäť vzala počítač a pripojila sa k sieti. Chvíľu rozmýšľala, potom si otvorila Armanského harddisk, na ktorom nebola ani raz, odkedy ju priviezli do nemocnice. Armanskij spolupracoval s Blomkvistom, no nevidela význam čítať jeho poznámky.

Jedným okom prebehla jeho korešpondenciu.

Narazila pritom na bezpečnostnú analýzu, ktorú David Rosin vypracoval o dome Eriky Bergerovej. Zamračila sa.

Eriku Bergerovú prenasleduje úchylák.

Našla správu od Susanny Linderovej, ktorá očividne predchádzajúcu noc strávila u Eriky. Písala ju neskoro v noci. Pozrela sa na čas. Mail poslala o tretej ráno. Bergerová zistila, že jej niekto zo spálne ukradol denníky, listy, fotografie a film *čisto súkromného charakteru.*

V rozhovore s pani Bergerovou sme dospeli k záveru, že ku krádeži muselo dôjsť v čase, keď sa nachádzala v nemocnici v Nacke po tom, ako stúpila na úlomok skla. Vznikol tu priestor asi dve a pol hodiny, keď dom nestrážili a nefungoval ani alarm firmy NIP. S výnimkou tohto času sa až do odhalenia krádeže v dome vždy nachádzala buď pani Bergerová, alebo David Rosin.

Z uvedeného usudzujeme, že jej prenasledovateľ sa pohyboval v bezprostrednej blízkosti domu, sledoval, ako pani Bergerová nastupuje do taxíka, pričom zrejme videl, že kríva a má poranenú nohu. V tej chvíli vnikol do domu.

Lisbeth sa odpojila z Armanského harddisku a zamyslene vypla počítač. Zápasila s rozporuplnými pocitmi.

Nemala dôvod Bergerovú milovať. Ešte si spomínala na pocit poníženia, keď pred jeden a pol rokom ju videla s Blomkvistom miznúť na ulici Hornsgatan deň pred Silvestrom.

Nikdy v živote sa necítila horšie. Už nikdy viac si takéto city nedovolí.

Pamätala si iracionálnu nenávisť, chuť dobehnúť ich a rozmlátiť Bergerovej lebku.

Trápne.

Niekto ju ohrozuje.

Naozaj ju nemá dôvod milovať.

Chvíľu rozmýšľala nad tým, čo môže obsahovať *film čisto súkromného charakteru.* Aj Lisbeth mala taký film, na ktorom ju znásilňuje Nils Slizký Bjurman. Teraz ho má v rukách Blomkvist. Ako by reagovala, keby jej ten

film niekto ukradol? Mikael Blomkvist to možno čisto teoreticky urobil, no nechcel jej tým ublížiť.

Hm.

Ťažká situácia.

V TÚ NOC ERIKA nevedela zaspať. Bezradne sa prechádzala po dome, Susanne Linderová ju sledovala. Jej strach sa nad domom vznášal ako ťažká a hustá hmla.

Okolo pol tretej sa Susanne podarilo presvedčiť ju, aby si aspoň ľahla do postele a trochu si oddýchla. Keď sa spálňové dvere zatvorili, s úľavou si sadla ku kuchynskému stolu. Otvorila laptop a udalosť zhrnula Armanskému do mailu. Ešte ho ani nestihla odoslať, keď začula, že Erika Bergerová nespí a opäť chodí po izbe.

Okolo siedmej ráno Eriku konečne presvedčila, aby zavolala do redakcie a vzala si voľno. Erika s nevôľou uznala, že ledva drží otvorené oči a v redakcii nebude nikomu na osoh. Potom zaspala na pohovke v obývačke pred oknom zakrytým preglejkou. Susanne ju prikryla dekou. Postavila na kávu, zavolala Armanskému, aby mu vysvetlila, čo v Bergerovej dome vlastne robí.

„Ani ja som oka nezažmúrila," vydýchla.

„Dobre. Zostaň u Bergerovej. Choď si ľahnúť a niekoľko hodín si pospi."

„Neviem, ako jej to mám fakturovať."

„To vyriešime neskôr."

Erika spala do pol tretej popoludní. Keď sa zobudila, našla Susanne spať v kresle v druhom rohu obývačky.

MONIKA V PIATOK ZASPALA a nemala čas na svoj raňajší beh. Vinu s úsmevom zvalila na Blomkvista, osprchovala sa a vykopla ho z postele.

Keď Mikael vstúpil do redakcie Millennia, všetkých svojím skorým ranným príchodom prekvapil. Niečo zamrmlal, postavil na kávu a Malin s Henrym zavolal do svojej kancelárie. Tri hodiny prechádzali texty do ďalšieho tematického čísla a konzultovali pokroky na knihe.

„Včera sme dali do tlače Dagovu knihu," informovala ho Malin. „Vydáme ju v mäkkej väzbe."

„Dobre."

„Naše tematické číslo nazveme *Príbeh Lisbeth Salanderovej,"* nadviazal Henry. „Zmenili dátum procesu, teraz je stanovený na stredu trinásteho júla.

Vtedy už budeme mať číslo vytlačené, no počkáme s jeho distribúciou do stredy. Rozhodnutie je na tebe.“

„Dobre. Potom nám zostáva už len kniha o Zalačenkovi, ktorá je mojou nočnou morou. Bude sa volať *Sekcia*. Prvá časť v podstate len zopakuje informácie z Millennia. Vraždy Daga s Miou sú východiskový bod, potom honba na Lisbeth Salanderovú, Zalačenka a Niedermanna. V druhej polovici zhrnieme to, čo vieme o Sekcii.“

„Mikael, keď nám tlačiareň aj vyjde v ústrety, musíme im odovzdať text pripravený do tlače najneskôr posledný júnový deň,“ upozornila ho Malin. „Christer potrebuje niekoľko dní na grafickú úpravu. Máme dva týždne. Neviem, ako to chceš stihnúť.“

„Nepodarí sa nám odhaliť celú pravdu,“ pripustil Mikael. „No to by sme nestihli, ani keby sme mali rok času. V knihe napíšeme len to, čo sa stalo. Ak nám niekde bude chýbať zdroj, napíšem to. Keď budeme špekulovať, bude jasné, že špekulujeme. Napíšeme, čo sa stalo a čo vieme dokázať, no napíšeme aj to, čo si myslíme, že sa mohlo stať.“

„Takže sa kĺžeme po povrchu,“ odsekol Henry.

Mikael zavrtel hlavou.

„Ak poviem, že sa príslušník tajnej polície vlámal do môjho bytu a mám dôkaz na videu, je to podložené. Ak poviem, že tak urobil z poverenia Sekcie, je to špekulácia, no v svetle ostatných odhalení mám na takúto špekuláciu dôvod. Chápeš?“

„Áno.“

„Sám nestihnem napísať všetky texty. Henry, mám zoznam článkov, ktoré presuniem na teba. Spolu je to asi päťdesiat strán. Malin, pomôžeš Henrymu tak, ako sme to robili pri Dagovej knihe. Všetky tri mená uvedieme na obálke ako mená autorov. Súhlasíte?“

„Samozrejme,“ prikývla Malin. „No mám ešte iný problém.“

„Aký?“

„Kým si ty zápasil so Zalačenkom, nakopilo sa nám tu veľa práce…“

„A prekáža ti, že nie som k dispozícii.“

Malin prikývla.

„Máš pravdu. Je mi to ľúto.“

„Nech ti to nie je ľúto. Všetci vieme, že keď ťa posadne nejaký príbeh, neexistuje pre teba nič iné. No s nami je to inak. So mnou je to inak. Erika sa mohla oprieť o mňa. Ja mám Henryho a Henry je super, no na tvojom príbehu má teraz robiť toľko čo ty. Ak by som aj rátala s tebou, v redakcii nám chýbajú dvaja ľudia.“

„Chápem.“

„A ja nie som Erika. Ona mala skúsenosti, ktoré mne chýbajú. Učím sa. Monika sa ide zodrať. Aj Lottie. No nikto nemá chvíľu na to, aby zastal a uvažoval."

„Toto je dočasné. Len čo sa začne proces…"

„Nie, Mikael. Tým sa to neskončí. Keď sa proces začne, vypukne peklo. Spomínaš si na aféru Wennerström. Nebudeme ťa tu mať tri týždne, kým budeš vysedávať v televízii na diskusiách."

Mikael si vzdychol. Potom prikývol.

„Čo navrhuješ?"

„Ak máme zvládnuť vydávanie časopisu na jeseň, potrebujeme zamestnať minimálne dvoch ľudí. Nemáme kapacity na to, čo chceme…"

„A?"

„A ja si nie som istá, že to chcem."

„Chápem."

„Myslím to vážne. Som dobrá ako asistentka a s Erikou na mieste šéfky je práca pohoda. Dohodli sme sa, že to vyskúšame na leto… okej, vyskúšali sme to. Nie som dobrá šéfredaktorka."

„Nezmysel," zapojil sa Henry.

Malin Zavrtela hlavou.

„Dobre," prikývol Mikael. „Rozumiem ti. No mysli na to, že toto je výnimočná situácia."

Malin sa usmiala.

„Môžeš to vnímať ako sťažnosť zo strany zamestnancov."

OPERATÍVNA JEDNOTKA oddelenia ochrany ústavy sa celý piatok pokúšala overiť informáciu, ktorú dostala od Blomkvista. Dvaja zo zamestnancov sa presťahovali do dočasných priestorov na námestí Fridhemsplan, kam premiestnili aj všetky dokumenty. Takéto riešenie nebolo najlepšie, keďže interný počítačový systém sa nachádzal na policajnej stanici, čo znamenalo, že zamestnanci museli niekoľkokrát denne meniť kancelárie. Hoci to bolo len desať minút, k nálade im to nepridalo. Už na obed však mali množstvo dôkazov, že Fredrik Clinton a Hans von Rottinger v šesťdesiatych aj začiatkom sedemdesiatych rokov pracovali pre tajnú políciu.

Hans von Rottinger mal minulosť vo vojenskej rozviedke a niekoľko rokov koordinoval spoluprácu medzi ministerstvom obrany a tajnou políciou. Fredrik Clinton pracoval predtým vo vojenskom letectve a do tajnej polície prišiel roku 1967.

Obaja však tajnú políciu začiatkom sedemdesiatych rokov opustili – Clinton roku 1971, von Rottinger o dva roky neskôr. Clinton začal robiť

poradcu v súkromnom sektore, von Rottinger pripravoval podklady pre medzinárodný úrad kontroly jadrovej energie. Presťahoval sa do Londýna.

Až neskoro popoludní Monika zaklopala na dvere Edklinthovej kancelárie so správou, že ich životopisy sú od tohto bodu zrejme len zbierkou výmyslov. Clintonovu kariéru sa dalo overiť len ťažko. Práca poradcu v súkromnom sektore môže znamenať v podstate čokoľvek, pričom dotyčný nemá nijakú povinnosť informovať o svojej činnosti štát. Z daňových priznaní vyplývalo, že zarábal slušne. Žiaľ, väčšinu jeho klientov tvorili anonymné firmy so sídlom vo Švajčiarsku. Takže dokázať mu klamstvo nebolo jednoduché.

Hans von Rottinger však do kancelárie londýnskeho úradu, kde mal pracovať, nikdy nevstúpil. Už v roku 1973 budovu, v ktorej údajne pracoval, zbúrali pri výstavbe stanice metra King's Cross. Niekto sa pri budovaní legendy musel seknúť. Počas dňa Monikin tím kontaktoval mnohých zamestnancov úradu. Nikto o von Rottingerovi nikdy nepočul.

„Tak to máme," pochválil ju Edklinth. „Teraz nám už len stačí zistiť, čo robili v skutočnosti."

Monika prikývla.

„Ako to urobíme s Blomkvistom?"

„Ako to myslíš?"

„Sľúbili sme mu informácie o Clintonovi a von Rottingerovi."

Edklinth sa zamyslel.

„Dobre. Skôr či neskôr na to príde sám. Buďme s ním radšej zadobre. Daj mu to. No rozmýšľaj."

Monika mu to sľúbila. Niekoľko minút ešte diskutovali o víkende. Dvaja Monikini ľudia budú pracovať. Ona má voľno.

Potom opustila policajnú stanicu a dve hodiny v posilňovni zúrivo dobiehala zanedbaný tréning. Okolo siedmej večer prišla domov, osprchovala sa, uvarila si ľahkú večeru a sadla si k televíznym správam. Už o pol ôsmej nevedela obsedieť a obliekla sa, že si pôjde zabehať. Pri dverách sa zamyslela. *Prekliaty Blomkvist.* Vzala telefón a vyťukala jeho anonymné číslo.

„Máme novinky o von Rottingerovi a Clintonovi."

„Hovor."

„Ak ma prídeš navštíviť, dozvieš sa všetko."

„Hm."

„Práve som sa obliekla, že pôjdem vybehať nahromadenú energiu," usmiala sa Monika. „Mám ísť, alebo počkám na teba?"

„Môžem prísť o deviatej?"

„Dohodnuté."

* * *

V PIATOK OKOLO ÔSMEJ večer Lisbeth Salanderovú navštívil doktor Anders Jonasson. Sadol si do kresla a nadýchol sa.

„Ideš ma vyšetriť?“ spýtala sa Lisbeth.

„Dnes večer nie.“

„Prečo?“

„Dnes sme vykonali analýzu tvojho zdravotného stavu a informovali prokurátora, že sme pripravení ťa prepustiť.“

„Chápem.“

„Už dnes večer ťa chceli prísť zobrať do göteborskej väzby.“

„Tak rýchlo?“

Prikývol.

„Štokholm očividne nalieha. Povedal som im, že na zajtra mám ešte pripravené záverečné testy a pustím ťa až v nedeľu.“

„Prečo?“

„Neviem. No rozčúlilo ma, že tak naliehajú.“

Lisbeth Salanderová sa naozaj usmiala. Ak by jej dožičili pár rokov, z doktora Jonassona by urobila anarchistu. Jednoznačne mal vlohy na občiansku neposlušnosť.

„FREDRIK CLINTON,“ vyslovil meno Mikael a pozrel sa na strop nad Monikinou posteľou.

„Ak si zapáliš cigaretu, zahasím ti ju v pupku,“ napomenula ho Monika.

Mikael sa prekvapene zahľadel na škatuľku, ktorú práve vytiahol z vrecka saka.

„Prepáč,“ usmial sa. „Pustíš ma na balkón?“

„Ak si potom vyčistíš zuby.“

Prikývol a zamotal sa do deky. Vyšla za ním do kuchyne a vypila veľký pohár studenej vody. Oprela sa o rám balkónových dverí.

„Fredrik Clinton?“

„Ešte žije. On je spojivom s tým starým.“

„Zomiera. Potrebuje novú obličku a väčšinu času trávi na dialýze.“

„Ale žije. Mali by sme mu položiť zopár otázok. Možno sa rozhovorí.“

„Nie,“ odsekla Monika. „Po prvé, o vyšetrovanie sa stará polícia. Takže neexistuje nijaké *my*. Po druhé, v zmysle dohody s Edklinthom dostávaš informácie, no zaviazal si sa svojím konaním nezasahovať do vyšetrovania.“

Mikael sa na ňu pozrel a usmial sa. Potom zahasil cigaretu.

„No zbohom,“ vzdychol si. „Tajná polícia pritiahla opraty.“

Monika sa tvárila vážne.

„Mikael, toto nebol vtip.“

* * *

ERIKA BERGEROVÁ vstupovala v sobotu ráno do redakcie SMP s kameňom v žalúdku. Uvedomovala si, že prácu začína dostávať pod kontrolu, a cez víkend si chcela dopriať voľno – prvý voľný víkend, odkedy nastúpila –, no odhalenie, že jej najosobnejšie a najintímnejšie spomienky aj s fasciklom o Borgsjöovi zmizli, jej nedovolilo vydýchnuť.

Počas bezsennej noci, ktorú z veľkej časti strávila v kuchyni s Linderovou, Erika pochopila, že úchylák na druhý deň udrie a jej neveľmi lichotivé fotografie sa rýchlo rozšíria po internete. Internet takýmto sviniarom poskytoval nevyčerpateľný priestor. *Bože môj, to prekliate video, na ktorom súložím s manželom a ešte jedným chlapom – budem v každom jednom bulvári na celom svete. Moje najintímnejšie súkromie.*

Cítila, ako v nej rastie panika a strach.

Susanne Linderová ju napokon prinútila ľahnúť si.

O ôsmej ráno vstala a odišla do SMP. Nemohla zostať doma. Ak ju čaká búrka, chce jej čeliť ihneď.

No v poloprázdnej redakcii sa nič nezmenilo. Kolegovia ju priateľsky zdravili. Anders Holm mal voľno. Peter Fredriksson ho zastupoval.

„Dobré ráno, myslel som si, že dnes zostaneš doma," pozdravil ju.

„Aj ja. No včera som nemohla prísť a musím čosi dokončiť. Deje sa niečo?"

„Nie, máme ráno chudobné na správy. Zatiaľ najzaujímavejšou správou je informácia, že drevársky priemysel v Dalarne zaznamenal vzostup a v Norrköpingu pri pokuse o lúpež zranili človeka."

„Dobre. Chvíľu budem pracovať v kancelárii."

Sadla si, barly oprela o knižnicu a otvorila internet. Hneď si skontrolovala poštu. Niekoľko mailov, no od toho hajzla nič. Zamračila sa. Od vlámania uplynuli už dva dni a ešte stále nesiahol do zlatej truhlice možností, ku ktorej sa dostal. *Prečo nie? Mení taktiku? Bude vydierať? Chce ma len držať v hrsti?*

Keďže momentálne nemala na práci nič dôležité, otvorila si dokument, aby začala formulovať novú stratégiu pre SMP. Pätnásť minút civela na monitor, no nerozoznávala písmená.

Pokúsila sa zavolať Gregerovi, bol nedostupný. Ani len nevedela, či mu tam, kde je, funguje mobil. Samozrejme, že by sa s ním mohla spojiť, keby sa pousilovala, no cítila, že na to nemá energiu. Cítila sa dokonale zúfalo a ochromene.

Snažila sa dovolať aj Mikaelovi a informovať ho, že jej ukradli Borgsjöov fascikel. Nezdvíhal.

O desiatej konštatovala, že aj tak nič neurobí, a zdvihla sa na odchod. Práve pohla myšou, aby počítač vypla, keď jej zablikala ikonka ICQ.

Prekvapene sa pozrela na menu. ICQ mala stiahnutý, no používala ho naozaj zriedka.

Váhavo ho otvorila.

Ahoj, Erika.

Ahoj. Kto si?

Súkromná vec. Si sama?

Trik? Ten hajzel?

Áno. Kto si?

Stretli sme sa v Blomkvistovom byte, keď sa vrátil zo Sandhamnu.

Erika civela na monitor. V tej chvíli pochopila. Lisbeth Salanderová. To nie je možné.

Si tam?

Áno.

Nemenuj. Vieš, kto som?

Ako mám vedieť, že neklameš?

Viem, odkiaľ má Mikael jazvu na krku.

Erika naprázdno prehltla. Vedeli to štyria ľudia na svete. Lisbeth bola jedným z nich.

Dobre. Ale ako môžeš so mnou chatovať?

Vyznám sa v počítačoch.

Lisbeth Salanderová sa nenormálne vyzná v počítačoch. Ale ako vie komunikovať, keď od apríla leží zatknutá v nemocnici?

Dobre.

Môžem ti dôverovať?

Ako to myslíš?

Tento rozhovor sa nesmie dostať von.

Nechce, aby sa polícia dozvedela, že má prístup na internet. Samozrejme. Preto si píše so šéfredaktorkou najväčších švédskych novín.

Bez problémov. Čo chceš?

Zaplatiť.

Prosím?

Millennium ma podržalo.

Robili sme svoju prácu.

Na rozdiel od iných.

Nie si vinná z toho, z čoho ťa obvinili.

Máš v pätách úchyláka.

Erike sa rozbúchalo srdce. Dlho váhala.

Odkiaľ to vieš?

Ukradnuté video. Vlámanie.

Áno. Vieš mi pomôcť?

Erika sama neverila, že takúto otázku napísala. Nedávala totiž zmysel. Lisbeth Salanderová leží v nemocnici Sahlgrenska a sama má problémov vyše hlavy. Bola asi tou poslednou osobou, na ktorú sa Erika mohla obrátiť s prosbou o pomoc.

Neviem. Skúsim.

Ako?

Otázka. Myslíš si, že ten sviniar pracuje v SMP?

Neviem to dokázať.

Prečo si to myslíš?

Erika premýšľala. Potom napísala odpoveď.

Pocit. Začalo sa to v deň, keď som tu nastúpila. Aj iní ľudia v SMP dostali od toho hajzla maily, ktoré som akože písala ja.

Okej. Prečo si sa stala terčom jeho útokov práve ty?

Neviem.

Je čosi, čo by naznačovalo, že ide o osobný útok?

Ako to myslíš?

Koľko má SMP zamestnancov?

Asi 230 vrátane vydavateľstva.

Koľkých poznáš osobne?

Neviem. Mnoho novinárov a kolegov poznám už dávnejšie z rôznych príležitostí.

Už si mala s niekým z nich spor?

Nie. Nepamätám.

Niekto, kto by sa ti mohol chcieť pomstiť?

Pomstiť? Za čo?

Pomsta je silná motivácia.

Erika hľadela na obrazovku, snažiac sa pochopiť, na čo Lisbeth naráža.

Si tam?

Áno. Prečo sa pýtaš na pomstu?

Čítala som Rosinov zoznam všetkých incidentov, ktoré s tým hajzlom spájaš.

Prečo ma to neprekvapilo.

A čo???

Nezdá sa mi, že to je klasický stalker.

Prečo?

Stalkera poháňa sexuálna posadnutosť. Toto je niekto, kto sa na stalkera hrá. Skrutkovač do riti… čistá paródia.

Naozaj?

Poznám skutočných stalkerov. Sú oveľa perverznejší, vulgárnejší a hroznejší. Vyjadrujú lásku aj nenávisť. Toto je čosi iné.

Nezdá sa ti to dosť vulgárne?

Nie. Napríklad mail Eve Carlssonovej. Niekto chce len provokovať.

Chápem. Nerozmýšľala som týmto smerom.

Nie je to stalker. Niekto útočí priamo na teba.

Okej. Čo navrhuješ?

Dôveruješ mi?

Možno.

Potrebujem prístup do siete SMP.

Brzdi sa.

Teraz. Čoskoro ma sťahujú z nemocnice, nebudem mať internet.

Erika zaváhala. Vydať SMP napospas… komu? Úplnému bláznovi? Lisbeth možno nevraždila, no určite nie je normálna.

Ale čo môže stratiť?

Ako?

Musím do tvojho počítača nainštalovať jeden program.

Máme ochranu.

Potrebujem tvoju pomoc. Otvor si internet.

Už mám.

Explorer?

Áno.

Napíšem ti adresu. Vlož si ju do Explorera.

Mám.

Vidíš zoznam programov. Klikni na Asphyxia Server a stiahni si ho.

Erika tak urobila.

Mám.

Spusti Asphyxiu. Klikni na Inštaluj a vyber si Explorer.

Trvalo to tri minúty.

Hotovo. Okej. Teraz reštartuj počítač. Na chvíľu sa preruší kontakt.

Dobre.

Keď sa opäť zapneš, prevediem tvoj harddisk na jeden server.

Dobre.

Reštartuj. O chvíľu som späť.

Erika fascinovane hľadela na monitor, kým sa jej počítač reštartoval. Uvažovala nad tým, či je normálna. Potom jej zablikala ikona ICQ.

Ahoj.

Ahoj.

Pôjde to rýchlejšie, ak to urobíš ty. Zapni si internet a vlož adresu.

Dobre.

Vyskočí ti otázka. Klikni na štart.

Dobre.

Vyskočí ti ďalšia otázka, či chceš premenovať harddisk. Nazvi ho SMP-2.

Dobre.

Choď si urobiť kávu. Chvíľu to potrvá.

* * *

MONIKA SA ZOBUDILA v sobotu o ôsmej ráno, asi o dve hodiny neskôr než zvyčajne. Posadila sa v posteli a hľadela na Mikaela Blomkvista. Chrápe. *Nuž, nikto nie je dokonalý.*

Rozmýšľala nad tým, kam ju privedie vzťah s Mikaelom. Nie je typom verného muža, s ktorým by si mohla plánovať dlhodobý vzťah – toľko z jeho životopisu pochopila. Na druhej strane sama nevedela, či skutočne hľadá stabilný vzťah s priateľom, spoločnou chladničkou a kŕdľom detí. Po tucte neúspešných pokusov čoraz väčšmi verila teórii, že stabilné vzťahy sú prežitok z minulosti. Jej najdlhším vzťahom boli dva roky spoločnej domácnosti s kolegom v Uppsale.

Nepatrila však k ženám, ktoré nachádzajú uspokojenie vo vzťahoch na jednu noc, hoci verila, že sex ako liek takmer proti všetkým chorobám ľudia podceňujú. A sex s Blomkvistom je dosť dobrý. Vlastne, viac než dosť dobrý. Mikael je správny človek. Robí človeku chuť pýtať si viac.

Letný románik? Láska? Je zaľúbená?

Odišla do kúpeľne, opláchla si tvár, vyčistila zuby, obula tenisky, tenkú bundu a po prstoch vyšla z bytu. Dala si štyridsaťpäťminútový okruh popri nemocnici cez štvrť Fredhäll a späť cez Smedsudden. O deviatej sa vrátila, Mikael ešte spal. Predklonila sa a hrýzla ho do ucha, kým neotvoril rozospaté oči.

„Dobré ráno, láska. Potrebujem niekoho, kto by mi namydlil chrbát."

Niečo zamrmlal.

„Čo hovoríš?"

„Nemusíš sa sprchovať. Už si celá mokrá."

„Bola som si zabehať. Mal si ísť so mnou."

„Obávam sa, že keby som ti chcel stačiť, musela by si volať sanitku. Infarkt na Norr Mälarstrande."

„Nezmysel. Vstávaj."

Mydlil jej chrbát a plecia. A boky. A brucho. A prsia. Po chvíli celkom stratila záujem o sprchu a stiahla ho späť do postele. Až o jedenástej si sadli k rannej káve na terase kaviarne.

„Stávam sa na tebe závislou," usmiala sa. „A to sa poznáme len niekoľko dní."

„Veľmi ma priťahuješ. Ale to asi už vieš."

Prikývla.

„Prečo?"

„Prepáč. No na to ti neviem odpovedať. Nikdy som nepochopil, prečo ma jedna žena zrazu priťahuje, a iná mi je dokonale ľahostajná."

Usmiala sa.

„Mám dnes voľno."

„Ja nie. Mám kopu práce, ktorú potrebujem dokončiť, než sa začne proces. A posledné tri noci som strávil u teba namiesto toho, aby som pracoval."

„Škoda."

Prikývol, vstal a pobozkal ju na líce. Chytila ho za rukáv.

„Blomkvist, rada by som sa s tebou ďalej stretávala."

„Som na tom rovnako," usmial sa. „No kým skončíme tento prípad, bude to raz tak, raz tak."

Zmizol smerom k ulici Hantverkargatan.

ERIKA SI PRINIESLA KÁVU a hľadela na monitor. Päťdesiattri minút sa nedialo nič, len jej monitor chvíľu svietil, potom opäť zhasol. Až zablikala ikonka ICQ.

Hotovo. Na harddisku máš kopec špiny. Okrem iného dva vírusy.

Je mi ľúto. Čo je ďalší krok?

Kto je administrátor celej siete?

Neviem. Asi Peter Fleming.

Okej.

Čo mám robiť?

Nič. Choď domov.

Len tak?

Ozvem sa.

Mám nechať počítač zapnutý?

Lisbeth Salanderová však v tej chvíli už zmizla. Erika frustrovane hľadela na monitor. Napokon vypla počítač a vyšla na ulicu hľadať kaviareň, kde by mohla v pokoji rozmýšľať.

KAPITOLA 20

Sobota 4. jún

MIKAEL BLOMKVIST vystúpil z autobusu pri Slussene a výťahom Katarinahissen sa vyviezol na námestie Mosebacke, kde vošiel do brány na ulici Fiskargatan 9. Nakúpil chlieb, mlieko a syry. Všetko poukladal na svoje miesto, potom zapol Lisbethin počítač a svoj modrý mobil. Starý mobil už ani nezapínal, aj tak nechcel hovoriť s nikým, kto nemal do činenia s prípadom Zalačenko. Šesť zmeškaných hovorov, tri od Henryho Corteza, dva od Malin a jeden od Eriky.

Najprv zavolal Henrymu, zastihol ho v kaviarni. Mal zopár drobností, no nič mimoriadne.

Malin Erikssonová mu volala len preto, aby mu zavolala.

Potom zavolal Erike. Obsadené.

Otvoril si skupinu SIBNUTY_STOL, kde našiel definitívnu verziu Lisbethinej biografie. Usmial sa, dokument vytlačil a hneď sa pustil do čítania.

LISBETH STLÁČALA GOMBÍKY na klávesnici svojho Palmu. Už hodinu prenikala a mapovala počítačovú sieť SMP prostredníctvom Erikinho konta. Rozhodla sa obísť Fleminga. Na to, čo potrebuje, nemusí disponovať právami administrátora. Potrebovala sa dostať len k osobným spisom zamestnancov SMP. A na to jej stačili práva Eriky.

Teraz si intenzívne želala, aby Mikael našiel odvahu a prepašoval k nej jej vlastný počítač so skutočnou klávesnicou a sedemnásťpalcovou obrazovkou. Stiahla si zoznam všetkých pracovníkov SMP a pustila sa do odškrtávania jednotlivých mien. Dvestodvadsaťtri ľudí, z toho osemdesiatdva žien.

Hneď na úvod vyčiarkla všetky ženy. Niežeby nemohli byť šibnuté, no všetky štatistiky potvrdzujú, že absolútna väčšina tyranov žien sú muži. Zostalo jej stoštyridsaťjeden mien.

Štatistiky okrem toho hovoria, že ženy väčšinou šikanujú tínedžeri a muži v strednom veku. Keďže SMP nemal vo svojich radov tínedžerov, vyradila všetky mená mužov pod dvadsaťpäť a nad päťdesiatpäť rokov. Ešte stotri mien.

Chvíľu rozmýšľala. Má málo času. Možno menej než dvadsaťštyri hodín. Rozhodla sa. Jedným ťahom odsekla všetkých mužov z distribúcie, inzertného oddelenia, všetkých strážnikov aj technikov. Zamerala sa na novinárov a zamestnancov redakcie. Pred sebou videla zoznam štyridsiatich ôsmich mužov vo veku dvadsaťšesť až päťdesiatštyri rokov.

Vtom začula štrngot kľúčov. Okamžite zaklapla počítač a položila si ho pod plachtu medzi stehná. Priniesli jej posledný nemocničný obed. Odovzdane hľadela na kelový prívarok. Po obede nebude mať istý čas pokoj. Počítač položila za posteľ a počkala, kým jej dve ženy z Eritrey neprídu povysávať izbu a vymeniť posteľnú bielizeň.

Jedna zo žien sa volala Sára a posledný mesiac Lisbeth pravidelne nosila marlborky. Dostala od nej aj zapaľovač, ktorý ukryla za nočným stolíkom. Lisbeth s vďakou prijala dve cigarety, čo vyfajčí v noci pri vetracom okienku.

Až o druhej bol opäť pokoj. Vzala počítač a rýchlo sa pripojila. Chcela rovno vstúpiť do siete SMP, no potom si uvedomila, že má aj vlastné problémy. A tak vykonala každodennú kontrolu, ktorú začala na yahoo. Mikael už tri dni nedodal nič nové. *Čo robí? Určite niekde vyvádza s prsnatými blondínkami.*

Ani Plague nepridal nič do skupiny *Rytierov.*

Potom skontrolovala harddisky Richarda Ekströma (pomerne nezaujímavá korešpondencia o blížiacom sa procese) a doktora Petra Teleboriana.

Vždy keď vstupovala na Teleborianov harddisk, cítila, ako jej o niekoľko stupňov poklesla teplota.

Našla psychiatrický posudok, ktorý už sformuloval, hoci ho oficiálne napíše až po jej vyšetrení. Niekoľko štylizácií vylepšil, no celkovo nenapísal nič nové. Stiahla spis a poslala ho na SIBNUTY_STOL. Prečítala si aj Teleborianovu poštu za posledných dvadsaťštyri hodín. Takmer jej unikol význam krátkeho mailu.

Sobota. 15.00, hlavný vchod, Hlavná stanica. Jonas

Fuck. Jonas. Spomínal sa v množstve Teleborianových mailov. Používa hotmail. Neidentifikovaný.

Lisbeth sa pozrela na hodiny na nočnom stolíku. 14.28. Okamžite klikla na Mikaelovo ICQ. Neodpovedá.

* * *

MIKAEL VYTLAČIL dvestodvadsať strán rukopisu, ktoré už mal hotové. Potom vypol počítač a sadol si za kuchynský stôl s perom v ruke, pripraveným na korektúry.

Bol spokojný. No najväčšiu dieru sa mu nepodarilo zaplátať. Ako nájde zvyšok Sekcie? Malin mala pravdu. Nestihne to. Tlačí ho čas.

LISBETH ZANADÁVALA a snažila sa spojiť s Plaguom. Neodpovedá. Pozrela na hodinky. 14.30.

Posadila sa na kraj postele a rozmýšľala nad ďalšími kontami. Henry Cortez. Malin Erikssonová. Nikto neodpovedá. *Sobota. Všetci majú voľno.* Pozrela na hodinky. 14.32.

Potom skúsila kontaktovať Eriku Bergerovú. Bez úspechu. *Povedala som jej, aby išla domov. Do riti. 14.33.*

Mohla by poslať Blomkvistovi esemesku… no odpočúvajú ho. Zahryzla si do pery.

Napokon sa vrhla na nočný stolík a zazvonila na sestričku. Hodinky ukazovali 14.35, keď sa v zámke ozval kľúč a do miestnosti jej nazrela sestrička Agneta.

„Prosím. Stalo sa niečo?“

„Je na oddelení doktor Jonasson?“

„Nie je ti dobre?“

„Je mi dobre. No potrebovala by som mu niečo povedať. Ak je to možné.“

„Videla som ho pred chvíľou. O čo ide?“

„Musím s ním hovoriť.“

Sestrička sa zamračila. Pacientka Salanderová nezvykla zvoniť o pomoc, ak ju nebolela hlava, či netrápil iný problém. Nikdy o nič neprosila, nechcela hovoriť s nijakým konkrétnym lekárom. Agneta si však všimla, že Jonasson si dal záležať na pacientke, ktorá bola voči svojmu okoliu inak veľmi uzavretá. Možno sa mu podarilo s ňou nadviazať kontakt.

„Dobre. Pozriem sa, či má čas,“ priateľsky sa usmiala Agneta a zavrela dvere. Zamkla. 14.36. 14.37.

Lisbeth vstala z postele a prešla k oknu. Pravidelne kontrolovala hodiny. 14.39. 14.40.

O 14.44 z chodby začula štrngot kľúčov dozorcu. Anders Jonasson váhavo opätoval jej zúfalý pohľad.

„Stalo sa niečo?“

„Niečo sa práve deje. Máš pri sebe mobilný telefón?“

„Čo?“

„Mobil. Potrebujem si zavolať.“

Anders hodil neistý pohľad smerom k dverám.

„Anders… potrebujem mobil. Hneď!“

Z jej hlasu cítil zúfalstvo, rýchlo strčil ruku do vrecka a podal jej svoju Motorolu. Lisbeth mu ju doslova vytrhla. Nemohla zavolať Blomkvistovi, jeho telefón odpočúva nepriateľ. A zabudol jej dať svoje číslo na anonymný T10. Nemohol predpokladať, že mu bude zo svojej izolačky volať. Na okamih zaváhala, než vyťukala Číslo Bergerovej. Tri zazvonenia, potom Erika zdvihla.

ERIKA BERGEROVÁ sa v svojom BMW blížila k domu v Saltsjöbadene, keď sa v jej telefóne ozval nečakaný hlas. No Lisbeth Salanderová ju prekvapila už aj ráno.

„Bergerová.“

„Salanderová. Nestíham ti to vysvetliť. Máš číslo na Mikaelov anonymný mobil? Ten, čo neodpočúvajú.“

„Áno.“

„Zavolaj mu. *Hneď*! Teleborian sa stretne s Jonasom pri hlavnom vchode do Hlavnej stanice o 15.00.“

„Čo je…“

„Rýchlo. Teleborian. Jonas. Hlavný vchod železničnej stanice. 15.00. Má štvrťhodinu.“

Lisbeth zložila, aby jej Erika nemohla klásť ďalšie otázky. Pozrela sa na hodiny. Práve naskočilo 14.46.

Erika zabrzdila a zastala pri kraji cesty. Vytiahla z kabelky adresár a nalistovala číslo, ktoré jej dal v ten večer v reštaurácii Samirs gryta.

MIKAEL POČUL PÍPANIE telefónu. Vstal od kuchynského stola, prešiel do Lisbethinej pracovne a vzal do ruky mobil.

„Prosím.“

„Erika.“

„Ahoj.“

„Teleborian sa stretne s Jonasom pri hlavnom vchode Hlavnej stanice o 15.00. Máš len zopár minút.“

„Čo? Prosím?“

„Teleborian…“

„Počul som. Odkiaľ to vieš?“

„Prestaň sa pýtať a pohni kostrou.“

Mikael sa pozrel na hodinky. 14.47.

„Ďakujem. Maj sa.“

Schmatol tašku s počítačom a bežal po schodoch, nečakajúc na výťah. Zároveň vyťukával Henryho číslo.

„Cortez.“

„Kde si?“

„V univerzitnom kníhkupectve.“

„Teleborian sa stretne s Jonasom pri hlavnom vchode Hlavnej stanice o 15.00. Idem tam, no ty si bližšie.“

„Do riti. Bežím.“

Mikael prebehol na ulicu Götgatan a zo všetkých síl letel k Slussenu. Keď dobehol k vode, pozrel sa na hodinky. Lapal po dychu. Monika mala asi pravdu, keď ho napomínala, aby začal behať. 14.56. Nestihne to. Začal sa obzerať po taxíku.

LISBETH VRÁTILA Jonassonovi mobil.

„Ďakujem.“

„Teleborian?“ spýtal sa Jonasson. To meno nemohol prepočuť.

Prikývla.

„Teleborian je naozaj, naozaj hnusný chlap. Ani len netušíš.“

„Nie. No predpokladám, že sa niečo deje. Takú rozčúlenú som ťa ešte nevidel. Verím, že vieš, čo robíš.“

Lisbeth sa naňho smutne usmiala.

„Zrejme sa čoskoro dozvieš odpoveď.“

HENRY CORTEZ VYBEHOL z kníhkupectva ako raketa. Nadchodom prebehol ulicu Sveavägen a pokračoval priamo ku Klara Norra, odkiaľ odbočil na Vasagatan. Skrížil cestu autobusu a dvom autám. Všetci naňho rozčúlene trúbili. Keď vbiehal bočným vchodom do staničnej budovy, hodiny ukazovali presne 15.00.

Schody do hlavnej haly bral po troch, prebehol popri kníhkupectve a spomalil, aby nevzbudil pozornosť. Intenzívne prechádzal pohľadom ľudí okolo hlavného vchodu.

Nevidel ani Teleboriana, ani muža, ktorého Christer Malm odfotografoval pred Copacabanou a o ktorom si mysleli, že je to Jonas. Pozrel sa na hodinky. 15.01. Dychčal, akoby práve dobehol Štokholmský maratón.

Rozhodol sa, že zariskuje. Prebehol halou a vybehol bránou na Vasagatan. Zastal a poobzeral sa okolo seba. Ostril, až kam mu oči dovideli. Nijaký Teleborian. Ani Jonas.

Zvrtol sa a vbehol späť do haly. 15.03. Okolo vchodu bolo prázdno.

Potom zdvihol zrak a na opačnej strane haly na okamih zazrel Teleborianov strapatý profil a briadku. Vzápätí sa vedľa neho zhmotnil muž z Christerovej fotografie. *Jonas*. Prešli halou a na Vasagatan vyšli severnou bránou.

Henry Cortez si vydýchol. Utrel si pot z čela a kráčal im v pätách.

MIKAEL VYSTÚPIL z taxíka pred železničnou stanicou o 15.07. Vbehol do haly, no nevidel ani Teleboriana, ani Jonasa. A ani Henryho.

Práve vo chvíli, keď vytiahol telefón, mu zazvonil v ruke.

„Mám ich. Sedia v krčme Tre Remmare na Vasagatan pri vchode do metra."

„Ďakujem, Henry. Ty si kde?"

„Pri bare pijem pivo. Zaslúžil som si."

„Super. Mňa poznajú, zostanem vonku. Predpokladám, že nepočuješ, o čom sa zhovárajú, však?"

„Bez šance. Vidím Jonasov chrbát, Teleborian iba čosi mrmle. Nevidím mu ani na pery."

„Chápem."

„No máme problém."

„Aký?"

„Jonas vyložil na stôl svoju peňaženku a mobil. A na peňaženke má kľúče od auta."

„Okej. Vyriešim."

MONIKIN TELEFÓN sa ozval polyfonickým zvonením zvučky filmu Vtedy na západe. Odložila knihu o antickej viere v bohov, ktorú zrejme nikdy nedočíta.

„Ahoj, tu je Mikael. Čo robíš?"

„Som doma. Pozerám si fotografie bývalých milencov. Dnes ráno ma jeden hanebne opustil."

„Prepáč. Máš niekde poruke auto?"

„Ešte pred chvíľou mi stálo pred domom."

„Dobre. Máš chuť sa povoziť po meste?"

„Ani nie. Čo sa deje?"

„Peter Teleborian s Jonasom práve pije pivo v krčme na Vasagatan. A keďže spolupracujem s tajnými, myslel som, si, že by ťa to mohlo zaujímať."

Monika v tej chvíli už držala v rukách kľúče.

„Nežartuješ, však?“

„Ani náhodou. A Jonas má na stole kľúče od auta.“

„Idem.“

MALIN NEODPOVEDALA, no Mikael mal šťastie a Lottie zastihol v obchodnom dome Åhléns, kde kupovala narodeninový darček manželovi. Mikael jej prikázal s okamžitou platnosťou pracovať nadčas a požiadal ju, aby prišla na pomoc Henrymu. Potom opäť zavolal Henrymu.

„Mám plán. O päť minút je tam auto. Zaparkujeme na Järnvägsgatan, trochu nižšie.“

„Dobre.“

„Lottie Karimová je pri tebe o niekoľko minút.“

„Fajn.“

„Keď vyjdú, pôjdeš po Jonasovi. Kráčaj za ním a informuj ma, kde ste. Len čo ho uvidíš prichádzať k autu, musíme to vedieť. Lottie sleduje Teleboriana. Ak to nestihneme, zapíš si aspoň jeho ešpézetku.“

„Rozumiem.“

Monika zaparkovala pri hoteli Nordic Light pri zastávke letiskového vlaku. Mikael otvoril dvere na strane šoféra o minútu neskôr.

„V ktorej krčme sedia?“

Mikael jej to vysvetlil.

„Potrebujeme posily.“

„Neboj sa. Máme ich pod kontrolou. Viac kuchárov polievku presolí.“

Monika naňho s nedôverou pozrela.

„A odkiaľ si sa o tom stretnutí dozvedel?“

„Prepáč. Ochrana zdroja.“

„Vy tam v Millenniu naozaj vediete nejakú vlastnú informačnú službu?“ vybuchla.

Mikael na ňu spokojne pozrel. Človeka vždy poteší, keď tajnú políciu porazí na jej vlastnom piesočku.

V skutočnosti nemal ani potuchy o tom, ako sa mohlo stať, že mu Erika Bergerová z ničoho nič zavolala informáciu o Teleborianovom chystanom stretnutí s Jonasom. Od desiateho apríla do redakčnej práce Millennia nevidela. Samozrejme, Teleboriana poznala, no Jonas sa na scéne zjavil až v máji a Erika o jeho existencii nemohla ani tušiť. A už vôbec nemohla vedieť, že po ňom pasie Millennium aj tajná polícia.

Mal by sa s ňou v dohľadnom čase vážne porozprávať.

LISBETH VYŠPÚLILA PERY a uprene hľadela na monitor. Po telefonáte z Jonassonovho mobilu odsunula všetky myšlienky na Sekciu a sústredila sa na Erikin problém. Po dôkladnej úvahe zo zoznamu vyškrtla aj všetkých mužov vo veku dvadsaťšesť až päťdesiatštyri rokov, ktorí boli ženatí. Vedela, že šije horúcou ihlou a svoje rozhodnutia by štatisticky nevedela podložiť. Hajzel mohol byť aj milujúci manžel s piatimi deťmi a psom. Mohol to byť strážnik. Mohla to byť aj žena, hoci tomu naozaj neverila.

Jednoducho potrebovala znížiť počet osôb v zozname a jej skupina sa posledným rozhodnutím zmenšila zo štyridsaťosem na osemnásť osôb. Väčšinou išlo o dôležitejších reportérov, väčších či menších šéfov vo veku nad tridsaťpäť rokov. Ak nenájde zaujímavé mená tam, sieť opäť rozšíri.

O štvrtej popoludní sa prihlásila na Republiku hackerov a poslala zoznam Plaguovi. O niekoľko minút sa jej ozval.

Osemnásť mien. Čo s nimi?

Vedľajší projekt. Ber to ako tréning.

Dobre.

Jeden z nich je hajzel. Nájdi ho.

Aké sú kritériá?

Pracuj rýchlo. Zajtra ma odpoja. Dovtedy ho musíme nájsť.

Vysvetlila mu situáciu.

Dobre. Je v tom aj zisk?

Lisbeth sa zamyslela.

Áno. Nepodpálim ti tú tvoju búdu.

Inak áno?

Platím ti vždy, keď niečo potrebujem. Toto nie je pre mňa. Ber to ako odvod daní.

Začínaš javiť znaky sociálnej kompetencie.

Môžeš?

Okej.

Poslala mu prístupové kódy do redakcie SMP a odpojila sa zo siete.

O 16.20 MU ZAVOLAL Henry.

„Zdá sa, že sú na odchode."

„Dobre. Sme pripravení."

Ticho.

„Rozlúčili sa pred krčmou. Jonas kráča na sever. Lottie sa zavesila na Teleboriana a smerujú na juh."

Mikael prstom ukázal na Jonasa, ktorý popred nich prebehol cez ulicu Vasagatan. Monika prikývla. O niekoľko sekúnd videli aj Henryho. Monika naštartovala.

„Prešiel Vasagatan a pokračuje ku Kungsgatan," hovoril Henry v mobile.

„Drž si odstup, nech ťa neodhalí."

„Je tu dosť ľudí."

Ticho.

„Kráča na sever po Kungsgatan."

„Na sever po Kungsgatan," zopakoval Mikael.

Monika zaradila a vyšla na Vasagatan. Chvíľu stáli na červenej.

„Kde ste?" spýtal sa Mikael, keď odbočila na Kungsgatan.

„Na úrovni krčmy PUB. Kráča rýchlo. Odbočil na sever na Drottninggatan."

„Drottninggatan na sever."

„Rozumiem," prikývla Monika a odbočila cez plnú čiaru. Zabrzdila pred domom SIF. Jonas prešiel Olof Palmes gata a odbočili na Sveavägen. Henry kráčal po druhej strane ulice.

„Odbočil na východ…"

„Je to v poriadku. Vidíme vás oboch."

„Odbočil na Holländargatan… Aha… Auto. Červené Audi."

„Auto," vykríkol Mikael a zapísal si ešpézetku, ktorú rýchlo diktoval Henry.

„Ktorým smerom parkuje?" spýtala sa Monika.

„Smerom na juh," hlásil Cortez. „Vychádza popred vás na Olof Palmes gata… teraz."

Monika už vyrazila a prešla cez Drottninggatan. Zatrúbila a zastavila tým pár chodcov, ktorí sa snažili prejsť na červenú.

„Ďakujem, Henry. Už ho máme my."

Červené Audi odbočilo na Sveavägen. Monika sa zaň zavesila, ľavou rukou vyťukávala číslo.

„Pozriete mi jedno auto, červené Audi." Nadiktovala ešpézetku, ktorú mali od Henryho.

„Jonas Sandberg, narodený roku 1971. Ešte raz?… adresa Helsingörsgatan, Kista. Ďakujem."

Mikael si poznačil údaje, ktoré Monika opakovala.

Sledovali červené Audi cez Hamngatan na nábrežnú Strandvägen, a hneď potom smerom k Artillerigatan. Sandberg zaparkoval blok od vojenského múzea. Prešiel ulicou a zmizol v bráne domu z prelomu storočia.

Monika vydýchla a pozrela sa na Mikaela.

Prikývol. Jonas Sandberg vošiel do domu, ktorý ležal len jeden blok od domu, v ktorom sa stretli s predsedom vlády na súkromnom stretnutí.

„Skvelá práca," poznamenala Monika.

V tej chvíli im zavolala Lottie. Doktor Peter Teleborian vyšiel na Klarabergsgatan, prešiel staničnou budovou a pokračoval smerom k policajnej stanici.

„Policajná stanica. V sobotu o piatej poobede?“ začudoval sa Mikael.

Obaja na seba spýtavo pozreli. Monika niekoľko sekúnd intenzívne premýšľala. Potom vzala mobil a vyťukala číslo inšpektora Bublanského.

„Dobrý deň, tu je Monika z tajnej polície. Pred časom sme sa stretli na Norr Mälarstrande.“

„O čo ide?“ spýtal sa Bublanski.

„Má niekto u vás víkendovú službu?“

„Sonja Modigová.“

„Potrebujem pomoc. Viete, či sa momentálne nachádza na policajnej stanici?“

„Pochybujem. Vonku je krásne a blíži sa sobotný večer.“

„Dobre. Mohli by ste sa ju pokúsiť kontaktovať. Potrebujeme človeka, ktorý by mal dôvod navštíviť chodbu prokurátora Ekströma. Chceme zistiť, či uňho práve neprebieha schôdzka.“

„Schôdzka?“

„Nestíham vám to vysvetliť. Potrebujem vedieť, či sa teraz s niekým nestretol. A ak áno, tak s kým.“

„Chcete, aby som špehoval svojho nadriadeného?“

Monika zdvihla obočie. Potom mykla plecom.

„Áno.“

„Dobre,“ odvetil a zavesil.

SONJA MODIGOVÁ bola k policajnej stanice bližšie, než sa Bublanski obával. S mužom popíjala kávu na balkóne kamarátkinho bytu na ulici Vasagatan. Sonjini rodičia sa starali o deti a Sonja plánovala čosi také staromódne, ako vyjsť si s manželom na večeru do reštaurácie a do kina.

Bublanski jej vysvetlil, o čo ide.

„A akú zámienku si mám vymyslieť?“

„Sľúbil som mu poslať najnovšie informácie o Niedermannovi a naozaj som mu ich zabudol položiť na stôl. Zostali u mňa na stole.“

„Dobre,“ prikývla Modigová.

Pozrela sa na manžela a kamarátku.

„Musím ísť do kancelárie. Požičiam si auto. Pri troche šťastia som o hodinu späť.“

Jej manžel si vzdychol. Kamarátka si vzdychla s ním.

„Hovorila som vám, že mám víkendovú službu,“ ospravedlnila sa Sonja a vstala.

Zaparkovala na Bergsgatan, vyviezla sa do Bublanského kancelárie, odkiaľ vzala tri hárky, ktoré zhŕňali chudobné výsledky pátrania po hľadanom vrahovi Ronaldovi Niedermannovi. *Niet sa veľmi čím chváliť,* napadlo jej.

Potom vykráčala na poschodie. Zastala pri dverách chodby. V tento teplý letný večer nebolo na policajnej stanici takmer ani nohy. Nezakrádala sa. Len kráčala veľmi ticho. Zastala pred Ekströmovými zavretými dverami. Počula hlasy, zahryzla si do pery.

Zrazu jej došla odvaha a pripadala si hlúpo. Za normálnych okolností by zaklopala, otvorila dvere, zakričala čosi ako *Ahoj, aj vy ste ešte tu?* a vbehla dnu. Teraz to neurobí.

Poobzerala sa okolo seba.

Prečo jej Bublanski volal? O čom je to stretnutie?

Pohľadom prebehla chodbu. Oproti Ekströmovej kancelárii bola malá konferenčná miestnosť pre desať ľudí. Sama tam absolvovala niekoľko prednášok.

Vošla a zavrela za sebou dvere. Na oknách aj na sklenenej stene obrátenej smerom do chodby boli zatiahnuté žalúzie. V miestnosti vládlo prítmie. Prisunula si stoličku a žalúzie odhrnula tak, aby cez úzku škáru videla na chodbu.

Nemala dobrý pocit. Ak by niekto otvoril dvere, len veľmi ťažko by vysvetľovala, čo tu robí. Vzala mobil, pozrela sa na hodinky. O chvíľu bude šesť. Vypla si zvonenie, oprela sa o stoličku a hľadela na zavreté dvere Ekströmovej kancelárie.

O SIEDMEJ VEČER Lisbeth zablikala Plaguova ikona.

Fajn. Som admin SMP.

Kde?

Poslal jej adresu http.

Za dvadsaťštyri hodín to nestihneme. Keby sme aj mali mailové adresy všetkých osemnástich osôb, potrvá niekoľko dní, kým sa im dostaneme do počítačov. Väčšina z nich v sobotu ráno ani nebude pripojená.

Plague, sústreď sa na ich domáce počítače. Ja pozriem kanceláriu.

Tiež som na to myslel. Tvoj terajší počítač má svoje obmedzenia. Mám sa na niekoho zamerať?

Nie. Môže to byť ktokoľvek.

Dobre.

Plague.

Áno.

Ak nenájdeme nikoho do rána, chcem, aby si pokračoval.

Okej.

V takom prípade ti zaplatím.

Prestaň. Je to celkom zábava.

Odpojila sa z ICQ a otvorila si adresu, kam Plague uložil administratívne práva pre SMP. Na úvod skontrolovala, či je pripojený a v redakcii prítomný Peter Fleming. Nie je. Požičala si jeho práva a vstúpila na mailový server SMP. Mohla tak skontrolovať všetky aktivity, ktoré kedy prebehli na mailovom serveri, aj keby odosielateľ vymazal listy z jednotlivých kont.

Začala štyridsaťtriročným Ernstom Teodorom Billingom, jedným zo šéfov SMP. Otvorila jeho schránku a začala sa preklikávať do minulosti. Každému mailu venovala asi dve sekundy, dosť na to, aby vedela, komu ho poslal a o čom je. Po niekoľkých minútach sa naučila rozlišovať bežnú každodennú poštu a prestala si ju všímať.

Prešla všetky jeho maily za posledné tri mesiace. Potom prechádzala jednotlivé mesiace a čítala len názvy mailov. Otvárala iba tie, v ktorých sa jej niečo nezdalo. Zistila, že Ernst Billing sa stretáva so ženou menom Sofia a píše jej nepríjemným tónom. Uvedomila si, že na tom nie je nič nezvyčajné, keďže Billing sa nechutne chová k všetkým ľuďom, ktorým píše niečo osobné – k reportérom, grafikom aj ďalším. Aj tak sa jej zdalo čudné, že niekto svoju priateľku bez problémov nazýva *tlstá krava, hlupaňa* či *sliepka.*

Keď sa vrátila o jeden rok, prestala. Namiesto toho otvorila jeho Explorer a zmapovala jeho surfovanie v sieti. Všimla si, že v súlade s väčšinou mužov v jeho veku si pravidelne otvára pornografické stránky, no väčšinou sa venuje práci. Zaujímali ho aj autá, často bol na stránkach, ktoré predstavovali nové modely.

Asi po hodine zatvorila Billinga a vyškrtla ho zo zoznamu. Pokračovala päťdesiatjedenročným Larsom Örjanom Wollbergom, veteránom redakcie.

TORSTEN EDKLINTH vstúpil na pôdu policajnej stanice v sobotu o pol ôsmej večer. Monika a Mikael už naňho čakali. Sedeli pri tom istom konferenčnom stolíku, pri ktorom deň predtým sedel Blomkvist.

Edklinth si uvedomoval, že stúpil na tenký ľad, lebo tým, že vpustil Blomkvista na policajnú stanicu, porušil hneď niekoľko interných predpisov. Monika na to vôbec nemala právo. Za normálnych okolností nemali právo na vstup do uzavretých chodieb tajnej polície ani manželia či manželky zamestnancov – ak chceli vidieť svojho partnera, museli počkať dole pri schodoch. Blomkvist bol navyše novinár. V budúcnosti smie prísť do provizórnych priestorov na námestí Fridhemsplan.

Na druhej strane, na špeciálne pozvanie sem vstupovali aj ľudia zvonka. Zahraniční hostia, vedci, akademici, dočasní konzultanti… práve do

poslednej kategórie umiestnil aj Blomkvista. Všetky reči o bezpečnostnej klasifikácii boli aj tak len reči. Niekto rozhodne, že niekto dostane isté oprávnenie. A Edklinth si povedal, že v prípade kritiky bude tvrdiť, že Blomkvistovi udelil oprávnenie on sám.

Ak teda celkom nestratí kontrolu. Edklinth si sadol a pozrel na Moniku.

„Odkiaľ si sa dozvedela o stretnutí?“

„Blomkvist mi zavolal okolo štvrtej,“ odvetila s úsmevom.

„A ako ste sa o stretnutí dozvedeli vy?“

„Tip mi dal môj zdroj,“ odvetil Mikael.

„Mám z toho usudzovať, že Teleboriana sledujete?“

Monika Zavrtela hlavou.

„To som si spočiatku myslela aj ja,“ povedala tónom, akoby Mikael ani nebol v miestnosti. „No je to inak. Ak by aj niekto Teleboriana z Blomkvistovho poverenia sledoval, nemohol by vedieť, že sa ide stretnúť práve s Jonasom Sandbergom.“

Edklinth prikývol.

„Takže… čo nám ostáva? Ilegálne odpočúvanie? Čo iné?“

„Môžeme vás ubezpečiť, že nikoho ilegálne neodpočúvame, ani nemám vedomosť, že by k tomu dochádzalo,“ zapojil sa Blomkvist, aby tak upozornil na to, že sa ešte vždy nachádza v miestnosti. „Buďte realisti. Ilegálnemu odpočúvaniu sa venujú štátne úrady.“

Edklinth vyšpúlil pery.

„Takže nám neprezradíte, odkiaľ tú informáciu máte.“

„Ale áno. Už som vám to povedal. Tip zdroja, ktorý budem chrániť. Čo keby sme sa sústredili na to, čo nám priniesol?“

„Nemám rád nevyjasnené veci,“ odsekol Edklinth. „Ale dobre. Čo vieme?“

„Volá sa Jonas Sandberg,“ zhrnula Monika. „Prešiel výcvikom žabích mužov pre boj na mori, v deväťdesiatych rokoch navštevoval policajnú školu. Najprv pracoval v Uppsale, neskôr v Södertälje.“

„Ty si z Uppsaly.“

„Áno, no o niekoľko rokov sme sa minuli. Začínala som práve v čase, keď on odišiel do Södertälje.“

„Škoda.“

„Do kontrašpionáže ho naverbovali roku 1998. V roku 2000 ho v tajnej misii umiestnili do zahraničia. Podľa našich papierov sa v súčasnosti nachádza v Madride. Kontrolovala som to s veľvyslanectvom. Netušia, kto je Jonas Sandberg.“

„Presne ako Mårtensson. Oficiálne ho premiestnili na miesto, kde nie je.“

„Takúto možnosť má výhradne riaditeľ kancelárie.“

„A ak mu na to náhodou prídu, zvalí to na byrokratickú chybu. My si to všímame len preto, že po tej informácii ideme. A ak niekto predsa začne nariekať, riaditeľ vysloví čarovnú formulku tajné, alebo povie, že jeho práca súvisí s bojom proti terorizmu.“

„Máme ešte kopu práce s kontrolou rozpočtu.“

„Šéf rozpočtu?“

„Možno.“

„Dobre. Čo ešte?“

„Jonas Sandberg býva v Sollentune. Je slobodný, no má dieťa s učiteľkou zo Södertälje. Nijaké poznámky v registri. Licencia na dve zbrane. Človek bez problémov, abstinent. Jediným zaujímavým bodom je jeho viera, v deväťdesiatych rokoch bol členom náboženského združenia Slovo života.“

„To máš odkiaľ?“

„Hovorila som so svojím niekdajším šéfom v Uppsale. Sandberga si veľmi dobre pamätá.“

„Dobre. Kresťanský vojenský námorník s dvoma pištoľami a deckom v Södertälje. Čo ešte?“

„Identifikovali sme ho len pred troma hodinami. Pracujeme dosť rýchlo.“

„Prepáč. Čo vieme o dome na Artillerigatan?“

„Nie veľa. Stefan ho kontroloval na nejakom stavebnom úrade. Máme pôdorys. Postavený koncom devätnásteho storočia. Šesť poschodí, dvadsaťdva bytov a osem ďalších bytov v malej prístavbe vzadu. Kontrolovala som nájomníkov, no nenašla nič zaujímavé. Dvaja z obyvateľov boli odsúdení za trestné činy.“

„Čo sú to za typy?“

„Nejaký Lindström na prvom poschodí, šesťdesiattri rokov. V sedemdesiatych rokoch ho odsúdili za poisťovacie podvody. Wittfelt na treťom poschodí. Má štyridsaťsedem rokov, dvakrát ho súdili za fyzické napadnutie bývalej manželky.“

„Hm.“

„Býva tam vyššia stredná trieda. Pozornosť budí len jediný byt.“

„Prosím?“

„Byt celkom hore. Má jedenásť izieb. Krásny priestor. Vlastní ho akciová spoločnosť Bellona.“

„Čím sa Bellona zaoberá?“

„Nikto nevie. Venujú sa analýzam trhu, má ročný obrat asi tridsať miliónov švédskych korún. Všetci majitelia firmy bývajú v zahraničí.“

„Aha.“

„Čo aha?“

„Len aha. Venujte sa Bellone ďalej.“

V tej chvíli vošiel do miestnosti policajt, ktorého Mikael poznal len pod menom Stefan.

„Zdravím, šéfe,“ pozdravil Torstena. „Mám zaujímavé správy. Kontroloval som minulosť toho bytu Bellony.“

„A?“ spýtala sa Monika.

„Firmu Bellona založili v sedemdesiatych rokoch. Firma kúpila byt od bývalej majiteľky Kristíny Cederholmovej, narodenej roku 1917.“

„A?“

„Cederholmová sa vydala za Hansa Wilhelma Franckeho, toho kovboja, čo mal spory s P. G. Vingem, keď vznikala tajná polícia.“

„Dobre,“ pochválil ho Edklinth. „Veľmi dobre. Monika, chcem, aby ste nehnuteľnosť sledovali vo dne v noci. Zistite, aké sú tam telefónne linky. Chcem vedieť, čo za ľudia vchádzajú a vychádzajú z budovy, aké autá tam zvyknú parkovať. Klasika.“

Edklinth zagánil na Blomkvista. Zdalo sa, že chce niečo povedať, no zarazil sa. Mikael zdvihol obočie.

„Ste spokojný s prístupom k informáciám?“ spýtal sa napokon.

„Je v poriadku. Ste spokojný s prínosom Millennia?“

Edklinth pomaly prikývol.

„Uvedomujete si, že za toto môžem mať peklo?“

„Nie kvôli mne. Informácie, ku ktorým sa tu dostávam, sú pre mňa informácie z utajeného zdroja. Zverejním fakty, no nebudem hovoriť, ako som sa k nim dostal. Skôr než pôjdeme do tlače, urobím s vami formálne interview. Ak nebudete chcieť odpovedať, poviete jednoducho bez komentára. Alebo môžete napísať vlastný text o vašom pohľade na Sekciu pre špeciálnu analýzu. Je to na vás.“

Edklinth prikývol.

Mikael bol spokojný. V priebehu niekoľkých hodín Sekcia získala fyzickú podobu. Dosiahli tak skutočný prelom.

SONJA MODIGOVÁ s nevôľou konštatovala, že stretnutie v Ekströmovej kancelárii sa preťahuje. Na stole našla zabudnutú fľašku minerálky. Dvakrát zavolala manželovi, aby mu oznámila, že bude meškať, a sľúbila mu, že mu to vynahradí, len čo príde domov. Cítila sa čoraz väčšmi nesvoja, pripadala si ako votrelec.

Až o pol ôsmej sa stretnutie skončilo. Dvere sa zrazu otvorili a na chodbu vyšiel Hans Faste. Hneď za ním kráčal doktor Peter Teleborian. Potom starší, prešedivený muž, ktorého doteraz nevidela. Ako posledný sa

zjavil prokurátor Ekström, ktorý si obliekol sako, zhasol svetlo a zamkol dvere.

Sonja vsunula telefón medzi závesy a urobila dve nekvalitné fotografie skupinky pred Ekströmovými dverami. Prešlo niekoľko sekúnd, potom vykročili chodbou.

Keď prechádzali popri konferenčnej miestnosti, zadržala dych. Cítila, ako jej po chrbte steká pot. Potom sa konečne zabuchli aj vonkajšie dvere. Postavila sa na roztrasené nohy.

BUBLANSKI ZAVOLAL Monike krátko po ôsmej večer.

„Chceli ste vedieť, či Ekström nemá nejakú schôdzku."

„Áno."

„Práve sa skončila. Ekström sa stretol s doktorom Petrom Teleborianom, mojím niekdajším kolegom inšpektorom Hansom Fastem a so starším mužom, ktorého nepoznáme."

„Moment," prerušila ho Monika, položila ruku na slúchadlo a obrátila sa k spolusediacim. „Naše úsilie prinieslo ovocie. Teleborian si to namieril priamo k Ekströmovi."

„Ešte ste tam?"

„Prepáčte. Máme nejaký opis toho neznámeho tretieho muža?"

„Keby len to. Posielam vám jeho fotografiu."

„Fotografia. Výborne. Som vaším dlžníkom."

„Pomohlo by mi, keby som vedel, čo sa deje."

„Ozvem sa."

Chvíľu mlčky sedeli okolo konferenčného stolíka.

„Dobre," začal napokon Edklinth. „Teleborian sa stretol s členom Sekcie a šiel rovno za Ekströmom. Dal by som neviemčo za to, keby som vedel, na čom sa dohodli."

„Môžem vám to rovno prezradiť," ponúkol sa Mikael.

Obaja sa naňho pozreli.

„Dopracúvali detaily stratégie, ktorá má o mesiac na súdnom procese potopiť Lisbeth Salanderovú."

Monika pomaly prikývla.

„To je len váš odhad," nesúhlasil Edklinth. „Alebo máte paranormálne schopnosti?"

„To nie je odhad," trval na svojom Mikael. „Stretli sa, aby prerokovali detaily psychiatrického posudku na Salanderovú. Teleborian ho práve dokončil."

„Nezmysel. Veď Salanderovú ešte ani nevyšetril."

Mikael mykol plecom a otvoril svoju tašku.

„To Teleborianovi v ničom nebránilo. Tu je posledná verzia jeho posudku. Ako vidíte, datuje ju na týždeň, keď sa začína proces.“

Edklinth a Monika hľadeli na papier na stole. Potom si vymenili pohľady a pozreli na Mikaela.

„Odkiaľ to máte?“ vyhŕkol Edklinth.

„Prepáčte, utajený zdroj,“ odvetil Mikael.

„Blomkvist… jeden druhému musíme dôverovať. Vy zadržiavate informácie. Máte aj ďalšie takéto prekvapenia?“

„Áno. Samozrejme, že mám tajomstvá. Som presvedčený, že ani vy mi neukazujete celý systém tajnej polície. Alebo sa mýlim?“

„To nie je to isté.“

„Ale áno. Je to to isté. Naša dohoda znamená spoluprácu. Presne ako hovoríte, musíme si dôverovať. Nezakrývam vám nič, čo by mohlo napomôcť zmapovanie Sekcie alebo identifikáciu zločinov. Už som vám odovzdal dôkazový materiál, že sa Teleborian spolu s Björckom v roku 1991 dopustili zločinu. Tvrdil som vám, že to isté urobí teraz. Tu je dôkaz, že som sa nemýlil.“

„Ak máte tajomstvá.“

„Samozrejme. Môžete prerušiť spoluprácu, alebo to akceptovať.“

Monika diplomaticky zdvihla ukazovák.

„Prepáč, no toto znamená, že prokurátor Ekström pracuje pre Sekciu?“

Mikael sa zamračil.

„Neviem. Skôr sa mi zdá, že je užitočný idiot, ktorého Sekcia využíva. Je to karierista, no vnímam ho ako čestného hlupáka. Zdroj ma informoval, že v čase, keď ešte naháňali Salanderovú, zhltol Teleborianove slová aj s navijakom.“

„Chcete tým povedať, že je ľahko manipulovateľný?“

„Presne tak. A Hans Faste je idiot, ktorý si myslí, že Lisbeth Salanderová je lesbická satanistka.“

ERIKA SEDELA SAMA vo svojej vile v Saltsjöbadene. Nevládala sa na nič sústrediť, myšlienky sa jej preháňali hlavou. Čakala, že každú chvíľu zavolá niekto, kto videl jej fotografie na internete.

Pristihla sa pri tom, že myslí na Lisbeth Salanderovú, a uvedomila si, že do nej vkladá falošné nádeje. Salanderová je uväznená v nemocnici. Má zakázané návštevy, nesmie čítať ani noviny. Hoci je veľmi húževnatá… Napriek svojej izolácii sa jej podarilo kontaktovať Eriku najprv cez ICQ a potom telefónom. Pred dvoma rokmi na vlastnú päsť zničila Wennerströmove impérium a zachránila Millennium.

O ôsmej večer na jej dvere zaklopala Susanne. Erika sa strhla, akoby niekto v dome vystrelil.

„Erika, prosím ťa, neseď tu v tme taká zničená."

Erika prikývla a zasvietila svetlo.

„Ahoj. Postavím na kávu…"

„Počkaj, kávu urobím ja. Niečo nové?"

Ale áno. Ozvala sa Lisbeth Salanderová a ovládla môj počítač. A volala mi, že Teleborian a nejaký Jonas sa stretnú o tretej na stanici.

„Nie. Nič nové," odvetila. „No chcela by som s tebou prejsť jednu vec."

„Počúvam."

„Čo si myslíš o možnosti, že ten chlap nie je stalker, ale niekto z mojich známych, ktorí mi chcú ublížiť?"

„Aký je v tom rozdiel?"

„Stalker je človek, ktorého nepoznám a ktorý sa na mňa zameral. Druhá alternatíva hovorí o osobe, ktorá sa mi chce pomstiť, alebo z osobných dôvodov mi chce zničiť život."

„Zaujímavá myšlienka. Ako ti napadla?"

„Ja… dnes som sa o tom zhovárala s jednou ženou. Nemôžem ju menovať, no ona mi hovorila, že útoky stalkera by vyzerali inak. V prvom rade by nenapísal list Eve Carlssonovej. To s tým predsa nijako nesúvisí."

Susanne pomaly prikývla.

„Niečo na tom je. Vieš, že som tie maily nikdy nečítala? Ukážeš mi ich?"

Erika položila laptop na kuchynský stôl.

O DESIATEJ VEČER MONIKA eskortovala Mikaela z policajnej stanice. Zastali na tom istom mieste v parku ako deň predtým.

„Tak sme zasa tu. Hodláš zmiznúť a pracovať, alebo pôjdeš ku mne a trochu si užiješ?"

„Nuž…"

„Mikael, ja ťa do ničoho netlačím. Ak potrebuješ pracovať, pracuj."

„Počuj, Figuerola, stávam sa od teba závislým."

„A ty nechceš byť od ničoho závislý. Tak to myslíš?"

„Nie. Nemyslím to tak. No dnes v noci sa potrebujem s niekým porozprávať a chvíľu to potrvá. Kým skončím, budeš už spať."

Prikývla.

„Tak sa uvidíme inokedy."

Pobozkal ju na líce a vyšiel na autobusovú zástavku na námestí Fridhemsplan.

„Blomkvist," zakričala.

„Čo?"

„Aj zajtra ráno mám voľno. Ak stihneš, príď na raňajky."

KAPITOLA 21

Sobota 4. jún – pondelok 6. jún

KEĎ SA LISBETH dostala k šéfovi spravodajstva Andersovi Holmovi, zacítila zlovestné vibrácie. Mal päťdesiatosem rokov, čím vlastne spadal mimo skupiny, no Lisbeth ho zaradila medzi kontrolované osoby, keďže si s Erikou skočili do vlasov. Bol to intrigán, ktorý vypisoval rôznym ľuďom maily, kde ich informoval, ako istá osoba zle pracuje.

Lisbeth rýchlo konštatovala, že Holm naozaj nemá Eriku rád a často sa o nej zmieňuje poznámkami typu, čo tá *ženská* zasa povedala či urobila. Surfoval výhradne v súvislosti s prácou. Ak mal iné záujmy, venoval sa im vo voľnom čase a na inom počítači.

Ponechala si ho ako kandidáta na post hľadaného hajzla, no nebol favorit. Chvíľu uvažovala nad tým, prečo ho zavrhla, potom však pochopila, že Holmovi drzosť nedovolila využiť formu anonymných mailov. Keby chcel nazvať Eriku kurvou, urobil by tak otvorene. A nepôsobil ako typ, ktorý by sa unúval v noci snoriť okolo Erikinho domu.

Okolo desiatej si urobila prestávku a otvorila SIBNUTY_STOL. Mikael sa zatiaľ nevrátil. Trochu znervóznela. Netušila, čo robí a či stihol prísť na Teleborianovo stretnutie.

Potom sa vrátila na server SMP.

Prešla k ďalšiemu menu na zozname, k dvadsaťdeväťročnému športovému redaktorovi Claesovi Lundinovi. Práve si otvorila jeho maily, keď sa zarazila a vrátila k Erikinej schránke.

Zalistovala späť v čase. Keďže sa Erikine konto otvorilo len druhého mája, zoznam mailov bol relatívne krátky. Celkom prvý mail prišiel od asistenta Petra Fredrikssona. Hneď prvý deň ju vítalo v redakcii niekoľko kolegov.

Lisbeth si pozorne prečítala každý mail. Všimla si, že hneď od prvého dňa v listoch od Holma cítiť nepriateľský tón. Nevedeli sa zhodnúť na jedinej otázke a Lisbeth postrehla, že Holm jej pridáva prácu tým, že o každej drobnosti posiela dva-tri maily.

Preskočila reklamy, spamy a čisto pracovné maily, posielané celej redakcii. Sústredila sa na súkromnú korešpondenciu. Čítala rozpočty, výsledky z inzercie a prieskumov trhu, výmenu mailov s ekonomickým riaditeľom Christerom Sellbergom, ktorá sa vliekla celý týždeň a pripomínala skôr zúrivú vojnu na tému prepúšťanie zamestnancov. Prečítala si aj podráždený mail od šéfa právnej redakcie o nejakom externistovi menom Johannes Frisk, ktorého Erika očividne poverila úlohou, čo sa ostatným veľmi nepáčila. Odhliadnuc od prvých uvítacích mailov, akoby ani jeden kolega na riadiacom poste nenachádzal v Erikiných argumentoch či návrhoch niečo pozitívne.

Po chvíli sa vrátila na začiatok a analyzovala texty. Zo všetkých vyšších šéfov, ktorí Eriku obklopovali, sa len štyria nesnažili systematicky podkopávať jej pozíciu. Generálny riaditeľ Borgsjö, asistent Peter Fredriksson, Gunnar Magnusson a šéf kultúrnej redakcie Sebastian Strandlund.

To v SMP nikdy nepočuli o ženách? Všetci šéfovia sú muži.

So Strandlundom prichádzala najmenej do kontaktu. Za celý čas si s ním vymenila len dva maily. Najpriateľskejšie a očividne najsympatickejšie maily jej posielal Magnusson. Borgsjö sa vyjadroval úsečne a stroho. Ostatní proti nej viedli zákopovú vojnu.

Prečo, preboha, táto banda samcov Eriku Bergerovú vôbec zamestnala, keď ich jediným cieľom je roztrhať ju v zuboch?

Do kontaktu najčastejšie prichádzala s Fredrikssonom. Bol pri nej ako tieň na všetkých pracovných stretnutiach. Pripravoval podklady, informoval ju o rôznych textoch a problémoch, dohliadal na prácu redakcie.

Denne si s ňou vymenil aspoň desiatku mailov.

Lisbeth zozbierala všetky Fredrikssonove maily a čítala ich jeden po druhom. Niekoľkokrát čosi namietal voči Erikinmu rozhodnutiu. Uvádzal vecné argumenty. Erika mu zrejme dôverovala, často zmenila rozhodnutie alebo akceptovala jeho názor. Nikdy neútočil. No neprejavoval k nej nijaký osobný vzťah.

Lisbeth zatvorila Erikine maily a zamyslela sa.

Potom opäť otvorila Fredrikssonovu schránku.

PLAGUE SA BEZ VÄČŠIEHO úspechu celý večer venoval domácim počítačom rôznych zamestnancov SMP. Podarilo sa mu preniknúť do počítača Andersa Holma, keďže ten bol priamo napojený na svoj redakčný počítač, aby kedykoľvek mohol pokračovať v práci. Holmov súkromný harddisk bol najnudnejší, aký kedy Plague čítal. Neuspel však s ďalšími z osemnástich mien, ktoré mu poskytla Lisbeth. Nikto z dotyčných nebol v

sobotu večer pripojený. Táto nesplniteľná úloha ho už prestávala baviť. Vtom mu na monitore zablikala ikona Lisbeth.

Čo?

Peter Fredriksson.

Okej.

Ser na ostatných. Sústreď sa naňho.

Prečo?

Pocit.

Potrvá to.

Existuje skratka. Fredriksson je asistent a pracuje s programom Integrator, aby z domu kontroloval, čo sa deje v jeho redakčnom počítači.

O takom programe nič neviem.

Malý program, prišiel len pred niekoľkými rokmi. Už je mimo. Dá sa napichnúť. Návod nájdeš v archíve Republiky. Môžeš ho v podstate obrátiť naruby a vojsť do jeho počítača z kancelárie.

Plague si vzdychol. Dievča, ktoré kedysi učil, sa teraz vyznalo lepšie než on.

Okej. Skúsim to.

Keď niečo nájdeš, daj to Kallemu Blomkvistovi, ak by som už nebola online.

MIKAEL KRÁTKO pred polnocou dorazil do Lisbethinho bytu. Bol unavený, osprchoval sa a postavil na kávu. Potom si zapol Lisbethin počítač a klikol na jej ICQ.

Načase.

Prepáč.

Kde si bol celé dni?

Mal som sex s tajnou agentkou. A naháňal Jonasa.

Stihol si to?

Áno. Erike si dala tip ty???

Inak sa nedalo.

Bystré dievča.

Zajtra ma sťahujú do väzby.

Viem.

Plague ti pomôže s internetom.

Výborne.

Zostáva nám len finále.

Mikael sám pre seba prikývol.

Sally… urobíme to, čo treba.

Viem. Si vypočítateľný.

A ty lichotníčka ako vždy.

Mala by som ešte niečo vedieť?
Nie.
V tom prípade mám ešte prácu.
Dobre. Maj sa fajn.

SUSANNE LINDEROVÁ sa zobudila na pípanie v slúchadle zastrčenom v uchu. Niekto spustil poplach, zapojený na prízemí Erikinej vily. Zdvihla sa na lakti a pozrela na hodinky. Nedeľa ráno, 5.23. Pomaly vstala, obliekla si rifle a tričko, na nohy obula tenisky. Do zadného vrecka zasunula sprej so slzotvorným plynom, do ruky vzala obušok.

Nehlučne prešla okolo Erikinej spálne. Dvere boli zavreté, teda zamknuté.

Potom zastala na schodoch a počúvala. Počula, ako sa niekto pohybuje po prízemí. Pomaly zišla po schodoch do vstupnej haly. Čakala.

V kuchyni zavŕzgala stolička. Pevne zovrela obušok, nehlučne vošla do kuchyne a hľadela na plešatého, neoholeného muža, ktorý pri pohári džúsu čítal SMP. Všimol si ju a zdvihol zrak.

„Do riti, a ty si kto?“ povedal namiesto pozdravu.

Susanne Linderová si vydýchla a oprela sa o zárubňu.

„Greger Backman. Dobré ráno. Volám sa Susanne Linderová.“

„Aha, udrieš ma obuškom, alebo si dáš džús?“

„Ďakujem,“ prikývla Susanne a odložila obušok. „Radšej džús.“

Greger sa načiahol za pohárom do umývačky a nalial jej ho doplna.

„Pracujem pre firmu Milton Security,“ vysvetlila mu Susanne. „Myslím, že bude najlepšie, ak ti moju prítomnosť vysvetlí Erika.“

Greger vstal.

„Niečo sa jej stalo?“

„Je v poriadku. No diali sa tu veci. Hľadali sme ťa v Paríži.“

„V Paríži? Ale veď ja som predsa bol v Helsinkách!“

„Aha. Tak prepáč, tvoja manželka si myslela, že si v Paríži.“

„Tam idem až o mesiac.“

Greger sa pohol smerom k spálni.

„Dvere na spálni sú zamknuté. Ak chceš ísť dnu, potrebuješ kód.“

„Kód?“

Nadiktovala mu tri cifry, ktoré potreboval na otvorenie dverí. Vybehol po schodoch. Susanne sa načiahla za novinami.

V NEDEĽU O DESIATEJ RÁNO vstúpil do Lisbethinej izby doktor Jonasson.

„Ahoj, Lisbeth."

„Ahoj."

„Prišiel som ťa len upozorniť, že okolo obeda príde polícia."

„Okej."

„Nezdá sa, že by ti to prekážalo."

„Nie."

„Mám pre teba darček."

„Darček? Prečo?"

„Už dávno som nemal zábavnejšiu pacientku."

„Aha," nedôverčivo sa naňho pozrela Lisbeth.

„Viem, že ťa fascinuje DNA a genetika."

„Kto ti to povedal… asi tá psychologička."

Anders prikývol.

„Keď sa budeš vo väzbe nudiť… toto je posledný úspech skúmania DNA."

Podal jej tehlu s názvom *Spirals – Mysteries of DNA,* ktorú napísal profesor Jošito Takamura z univerzity v Tokiu. Lisbeth ju otvorila a prečítala obsah.

„Pekné," usmiala sa.

„Niekedy by som sa rád dozvedel, ako môžeš čítať vedecké texty, ktorým nerozumiem ani ja."

Len čo Anders vyšiel z izby, Lisbeth vytiahla počítač. Posledný raz. Z personálneho oddelenia SMP sa Lisbeth dozvedela, že Peter Fredriksson pracuje v SMP šiesty rok. Dvakrát bol dlhšie práceneschopný. Dva mesiace roku 2003 a tri mesiace roku 2004. Lisbeth sa dočítala, že oba razy bola dôvodom absolútna vyčerpanosť. Erikin predchodca Håkan Morander raz aj zapochyboval nad tým, či Fredriksson naozaj má zostať na svojej pozícii.

Reči. Reči. Reči. Nič konkrétne, o čo by sa mohla oprieť.

O trištvrte na dvanásť jej zablikal Plague.

Čo?

Si ešte v nemocnici?

Hádaj.

Je to on.

Si si istý?

Pred polhodinou sa z domu pripojil na svoj počítač v práci. Prenikol som mu do domáceho počítača. Má skeny Erikiných fotografií na harddisku.

Ďakujem.

Je to kus.

Plague.

Viem. Čo mám robiť?

Stiahol ich na internet?

Myslím, že nie.

Dokážeš mu zničiť počítač?

Už sa stab. Ak sa pokúsi poslať alebo stiahnuť prílohu väčšiu než dvadsať kilobytov, odpáli si harddisk.

Dobrá práca.

Idem si ľahnúť. Už si poradíš?

Ako vždy.

Lisbeth sa odhlásila z ICQ. Pozrela sa na hodinky. O chvíľu je obed. Rýchlo napísala odkaz skupine SIBNUTY_STOL.

Mikael. Dôležité. Ihneď volaj Erike Bergerovej. Odkáž jej, že hajzel je Peter Fredriksson.

Len čo odkaz poslala, začula pohyby na chodbe. Pobozkala monitor svojho Palmstenu, zavrela ho a položila do priečinku za posteľou.

„Ahoj, Lisbeth," pozdravila ju od dverí Annika.

„Ahoj."

„Polícia ťa príde onedlho vziať. Priniesla som ti šaty. Dúfam, že je to tvoja veľkosť."

Lisbeth zagánila na niekoľko slušivých nohavíc a svetlých blúzok.

LISBETH PRIŠLI ODVIEZŤ dve policajtky z göteborskej polície. Sprevádzala ju aj jej advokátka.

Keď vychádzali z izby, Lisbeth si všimla, že niekoľko zamestnancov ju zvedavo pozoruje. Priateľsky ich pozdravila, niektorí zamávali späť. Pri recepcii stál akoby náhodou aj Anders Jonasson. Pozreli sa na seba a kývli si na pozdrav. Ešte nestihli zabočiť za roh, keď si Lisbeth všimla, že Jonasson vykročil k jej bývalej izbe.

Lisbeth počas celého transportu policajtom nepovedala ani slovo.

MIKAEL VYPOL POČÍTAČ a prestal pracovať v nedeľu o siedmej ráno. Chvíľu sedel za Lisbethiným stolom a nehybne hľadel pred seba.

Potom odišiel do spálne a pozrel na jej gigantickú manželskú posteľ. Vrátil sa do pracovne a zavolal Monike.

„Ahoj. Tu je Mikael."

„No ahoj. Už si hore?"

„Práve som skončil a idem si ľahnúť. Chcel som ťa len počuť."

„Chlapi, ktorí chcú ženu len počuť, majú čosi za lubom."

Zasmial sa.

„Mikael, ak chceš, môžeš prísť spať sem.“

„Budem nudná spoločnosť.“

„Zvyknem si.“

Objednal si taxík na ulicu Pontonjärgatan.

ERIKA STRÁVILA NEDEĽU v posteli s Gregerom. Striedavo sa rozprávali a driemali. Poobede sa obliekli a vydali na dlhú prechádzku k mólu.

„SMP bola chyba,“ konštatovala Erika, keď prišli domov.

„To nehovor. Teraz je to tvrdé, no to si vedela. Keď sa zapracuješ, budeš v pohode.“

„Nejde o prácu. Tú zvládam. Ide mi o prístup.“

„Hm.“

„Necítim sa tam dobre. No nemôžem odskočiť už po niekoľkých týždňoch.“

Smutne si sadla ku kuchynskému stolu a hľadela do steny. Greger svoju manželku ešte nikdy nevidel takú bezmocnú.

INŠPEKTOR HANS FASTE sa s Lisbeth Salanderovou osobne stretol prvý raz v nedeľu po pol jednej, keď ju policajtka voviedla do Erlanderovej kancelárie.

„Dala si nám zabrať, kým sme ťa dostali,“ zavrčal.

Lisbeth naňho dlho hľadela, potom usúdila, že je to idiot a už sa ani na okamih nebude zaoberať jeho existenciou.

„Inšpektorka Gunilla Wäringová vás bude sprevádzať cestou do Štokholmu,“ vysvetlil Erlander.

„Dobre,“ prikývol Faste. „Tak hneď vyrazme. Salanderová, veľa ľudí sa tam chce s tebou vážne porozprávať.“

Erlander sa s Lisbeth rozlúčil. Ignorovala ho.

Rozhodli sa, že pre zjednodušenie postupu väzňa prevezú v služobnom aute zo Štokholmu. Šoférovala Gunilla Wäringová. Na začiatku cesty Faste zo sedadla spolujazdca otáčal hlavu a snažil sa s Lisbeth nadviazať rozhovor. Pri Alingsåse ho už bolel krk a vzdal to.

Lisbeth hľadela na krajinu za oknom. Faste akoby v jej svete vôbec neexistoval.

Teleborian má pravdu. Je zaostalá, konštatoval Faste. *Veď v Štokholme to zmeníme.*

V pravidelných intervaloch gánil na Lisbeth, hľadajúc v nej obraz netvora, ktorého tak dlho hľadal. Pri pohľade na jej krehkú postavu na

okamih zapochyboval. Hádal jej hmotnosť. Pripomenul si, že je lesba, a teda nie skutočná žena.

No s tým satanizmom to zrejme prehnali. Nevyzerá veľmi satanisticky.

Oveľa radšej by ju zatýkal za tie tri vraždy, z ktorých bola pôvodne podozrivá, no skutočnosť ho dobehla. S pištoľou vie zaobchádzať aj krehké dievča. Teraz je zatknutá za ťažké ublíženie na zdraví vodcovi motorkárskeho gangu Svavelsjö. O jej vine sa nedá pochybovať a v prípade, že bude zapierať, majú aj technické dôkazy.

MONIKA ZOBUDILA MIKAELA o jednej popoludní. Sedela na balkóne a počúvajúc Mikaelovo chrápanie, dočítala knihu o úlohe bohov v antike. Cítila dokonalý pokoj. Keď vošla do spálne, uvedomila si, že Mikael ju priťahuje viac než ktorýkoľvek muž za posledné roky.

Tento pocit sa jej páčil, no zároveň ju znepokojoval. Mikaela nevnímala ako stabilný prvok svojho života.

Keď sa zobudil, zašli na kávu na Norr Mälarstrand. Potom ho odviedla k sebe domov a zvyšok popoludnia strávili v posteli. Opustil ju okolo siedmej večer. Chýbal jej už vo chvíli, keď ju bozkával na rozlúčku a zatváral za sebou dvere.

OKOLO ÔSMEJ VEČER na Erikine dvere zaklopala Susanne. Po Gregerovom príchode u nej už nemala nocovať, takže návšteva bola celkom mimo plánu. Tých niekoľko nocí, ktoré strávili rozhovormi v kuchyni, ich zblížilo. Uvedomila si, že má Eriku rada. Videla zúfalú ženu, ktorá si skrýva tvár pod vrstvou mejkapu a neohrozene pokračuje v práci, hoci je v skutočnosti len vystrašeným dievčatkom.

Susanne tušila, že jej strach nesúvisí len s tým hajzlom. No nebola jej lekárkou, život a životné problémy Eriky Bergerovej sa jej netýkali. A tak ju len prišla pozdraviť a spýtať sa, či je všetko v poriadku. Našla ju aj s manželom mlčky sedieť v kuchyni. Zdalo sa, že nedeľu strávili dôležitými rozhovormi.

Greger postavil na kávu. Susanne bola u nich len niekoľko minút, keď zazvonil telefón.

ERIKA NA KAŽDÉ ZVONENIE telefónu reagovala s hrôzou z blížiaceho sa konca.

„Bergerová."

„Ahoj, Ricky."

Mikael Blomkvist. Do riti. Ešte som mu nepovedala, že mi ukradli fascikel o Borgsjöovi.

„Ahoj, Micke."

„Salanderovú dnes previezli do väzby v Göteborgu, zajtra ju prepravia do Štokholmu."

„Viem."

„Poslala ti… poslala ti odkaz."

„Naozaj?"

„Nerozumiem mu."

„Hovor."

„Hajzel je Peter Fredriksson."

Erika Bergerová zostala desať sekúnd nehybne sedieť. Myšlienky jej vírili hlavou. *Nemožné. Peter taký nie je. Salanderová sa musí mýliť.*

„Ešte čosi?"

„Nie. To je celý odkaz. Pochopila si?"

„Áno."

„Ricky, čo ty vlastne máš s Lisbeth? Volala ti aj kvôli Teleborianovi a…"

„Ďakujem, Micke. Zavolám ti neskôr."

Zložila a šialeným pohľadom sa pozrela na Susanne.

„Hovor," vyzvala ju Susanne.

SUSANNE LINDEROVÁ nevedela, čo si má myslieť. Erika dostala správu o tom, že hľadaným hajzlom je jej asistent Peter Fredriksson. Keď to hovorila, slová sa z nej len tak sypali. Potom sa jej Susanne spýtala, ako to vie.

Erika zrazu zmĺkla. Susanne sledovala jej pohľad a uvedomila si, že sa jej zmenili aj pohyby. Erika zrazu pôsobila neisto a zmätene.

„Nemôžem hovoriť…"

„Čo tým myslíš?"

„Susanne, ja viem, že tým hajzlom je Peter Fredriksson. No nemôžem ti povedať, odkiaľ tú informáciu mám. Čo mám robiť?"

„Musíš mi to povedať, ak ti mám pomôcť."

„Ja… nemôžem. Nechápeš."

Erika vstala a postavila sa ku kuchynskému oknu chrbtom k Susanne. Potom sa obrátila.

„Idem za tou sviňou."

„Prestaň. Nikam nepôjdeš a už vôbec nie za človekom, ktorý ťa tak nenávidí."

Erika sa zatvárila nerozhodne.

„Sadni si a povedz mi, čo sa stalo. Volal ti Mikael Blomkvist."

Erika prikývla.

„Ja… počas dňa som požiadala istého hackera, aby prezrel počítače mojich kolegov.“

„Aha. Tým si sa pravdepodobne dopustila závažného trestného činu. A nechceš mi povedať meno toho hackera.“

„Sľúbila som, že ho nikomu nepoviem… Týka sa to aj iných ľudí. Na tom pracuje Mikael.“

„Blomkvist pozná Fredrikssona?“

„Nie, len mi nadiktoval odkaz.“

Susanne sklonila hlavu nabok a pozorovala Eriku. Zrazu pochopila súvislosti.

Erika Bergerová. Mikael Blomkvist. Millennium. Divní policajti, ktorí sa vlámali do Mikaelovho bytu a odpočúvali jeho telefón. Susanne Linderová špehovala špehov. Blomkvist pracuje ako posadnutý na prípade Lisbeth Salanderovej.

O tom, že Lisbeth sa geniálne vyzná v počítačoch, v Miltone vedel každý. Nikto nechápal, odkiaľ má všetky svoje informácie, a Susanne nikdy nepočula, že by bola hacker. No Dragan raz spomínal, že Salanderová dokáže vypracovať neuveriteľne detailné prieskumy osôb. Je hackerka…

Ale veď Salanderová sedí v Göteborgu vo väzení.

Nezmysel.

„Hovoríme o Salanderovej?“ spýtala sa.

Erika vyskočila, ako keby ju trafil blesk.

„O tom, odkiaľ tú informáciu mám, nebudem s tebou diskutovať. Ani slovo.“

Susanne sa usmiala.

Takže Salanderová. Bergerová to jednoznačnejšie ani nemohla potvrdiť. Celkom ju vyviedla z rovnováhy.

Ale veď to nie je možné.

Čo sa to vlastne, do pekla, deje?

Lisbeth Salanderová sa z väzenia podujala vypátrať, kto obťažuje Eriku. To sa predsa nedá!

Susanne intenzívne premýšľala.

O prípade Lisbeth Salanderovej nevedela veľa. Možno päťkrát ju zazrela na chodbe Miltonu, nikdy sa s ňou osobne nerozprávala. Vnímala ju ako zamračeného a nespoločenského človeka so škrupinou, ktorú by neprerazila ani vŕtačkou. Všimla si, že Armanskij si ju vzal pod ochranné krídla, a keďže ho Susanne rešpektovala, usúdila, že vie, prečo to robí.

Tým hajzlom je Peter Fredriksson.

Môže mať pravdu? Existujú dôkazy?

Susanne dve hodiny spovedala Bergerovú a snažila sa z nej dostať všetky informácie o Fredrikssonovi, o jeho úlohe v SMP a ich vzťahu v práci. Z odpovedí nič nezistila.

Erika si zúfala. Chvíľami chcela ihneď vyraziť za Fredrikssonom a konfrontovať ho, potom zasa pochybovala, že to bol on. Napokon ju Susanne presvedčila, že Fredrikssona nemôže obviniť len tak – ak by bol nevinný, Erika by vyzerala ako dokonalý idiot.

A tak jej Susanne sľúbila, že sa na vec pozrie. Svoj sľub okamžite oľutovala. Nemala potuchy, čo robiť.

No už zakrátko zaparkovala svoj ojazdený Fiat Strada tak blízko Fredrikssonovho bytu vo Fisksätre, ako sa len dalo. Zamkla dvere a poobzerala sa okolo seba. Sama nevedela, čo hľadá, no usúdila, že sa nevyhne tomu, aby mu zaklopala na dvere a položila zopár jednoduchých otázok. Zároveň si naliehavo uvedomovala, že táto činnosť ďaleko presahuje jej úlohy v Miltone a Dragan Armanskij by zúril.

Nebol to dobrý plán. A aj tak sa zrútil skôr, než ho stihla zrealizovať.

Vo chvíli, keď vyšla pred dom, aby pristúpila k Fredrikssonovmu domu, brána sa otvorila. Ihneď ho spoznala podľa fotografie v Erikinom počítači. Nezastala, a tak sa obišli. Zmizol v garáži. Susanne za ním neisto hľadela. Potom sa pozrela na hodinky, konštatovala, že bude o chvíľu jedenásť hodín večer a Fredriksson niekam odchádza. Rozbehla sa k autu.

MIKAEL DLHO NEHYBNE hľadel na svoj telefón. *Čo sa to, do pekla, deje?* Frustrovane hľadel na Lisbethin počítač. To dievča o tomto čase už sedí vo väzbe v Göteborgu, takže sa jej na nič nespýta.

Vzal do ruky svoj mobil a zavolal Idrisa Ghidiho z Angeredu.

„Ahoj, tu je Mikael."

„Ahoj."

„Chcel som ti len oznámiť, že môžeš prácu, ktorú si pre mňa robil, ukončiť."

Idris mlčky prikývol. Čakal na Mikaelov telefonát, odkedy Salanderovú previezli do väzby.

„Rozumiem."

„Ako sme sa dohodli, mobil si môžeš nechať. Poslednú platbu ti pošlem ešte tento týždeň."

„Ďakujem."

„Ja tebe ďakujem."

Zapol si počítač a pustil sa do práce. Vývoj posledných dní mu zmenil celý plánovaný rukopis, s najväčšou pravdepodobnosťou ho musí doplniť o ďalší príbeh.

Vzdychol si.

* * *

O ŠTVRŤ NA DVANÁSŤ Fredriksson zaparkoval tri bloky od domu Bergerovej. Susanne vtedy už vedela, kam zamieril, a dožičila mu náskok, aby nevzbudila jeho pozornosť. Okolo jeho auta prešla asi dve minúty po tom, ako zaparkoval. V aute už nebol. Obišla Erikin dom a pokračovala ďalej, potom zaparkovala. Ruky sa jej potili.

Do úst si vložila žuvací tabak.

Potom otvorila dvere a poobzerala sa okolo seba. Len čo pochopila, že Fredriksson smeruje do Saltsjöbadenu, vedela, že Salanderovej informácia bola správna. Nevedela, ako k nej prišla, no už nepochybovala o tom, že Fredriksson je hajzel. A tušila, že k Erikinmu domu neprišiel náhodou, ale že niečo plánuje.

To bolo priam skvelé, lebo jej to umožnilo chytiť ho pri čine.

Z dverí vytiahla skladací obušok a chvíľu ho poťažkávala v ruke. Odklopila záklopku a vytiahla ťažký oceľový kábel. Zaťala zuby.

Preto prestala pracovať v södermalmskej hliadke.

Vybuchla len jediný raz, keď jej hliadka tretí deň za sebou prišla na istú adresu v Hagerstene, kam vždy tá istá žena privolávala políciu, lebo ju bil manžel. Rovnako ako v predchádzajúcich dvoch prípadoch sa situácia ešte pred príchodom hliadky upokojila.

Muža vytiahli podľa predpisov na schodište a vypočúvali ženu. *Nie, nechce podať trestné oznámenie. Nie, bol to omyl. Nie, je dobrý… je to jej chyba. Provokovala ho…*

A ten pes sa jej celý čas posmešne škľabil do očí.

Neskôr nevedela vysvetliť, prečo to urobila. No niečo v nej prasklo – vytiahla obušok a udrela ho ním po ústach. Prvému úderu chýbala sila. Dala mu len zaucho, on sa uhol. No ďalších desať sekúnd – než ju kolegovia násilím neodvliekli preč – ho obuškom mlátila po chrbte, obličkách, bokoch a pleciach.

K obžalobe nikdy neprišlo. Ešte v ten večer podala výpoveď, odišla domov, kde celý týždeň preplakala. Potom pozbierala sily a zaklopala na dvere Armanskému. Opísala mu, čo sa stalo a prečo odišla z polície. Uchádzala sa o prácu. Armanskij váhal, požiadal ju, aby si to ešte raz premyslela. Už sa vzdala nádeje, keď jej o šesť týždňov neskôr zavolal a oznámil, že ju chce vyskúšať.

S grimasou si zastrčila obušok za opasok. Skontrolovala, či v pravom vrecku naozaj má sprej so slzotvorným plynom, a zatiahla si šnúrky na topánkach. Potichu prešla k Erikinmu domu a vstúpila na jej pozemok.

S vedomím, že detektor pohybu za domom ešte nezapojili, potichu kráčala po tráve pozdĺž živého plota. Nevidela ho. Prešla okolo domu a ostrila zrak do tmy. Vtedy zbadala tieň pri Backmanovom ateliéri.

Nechápe, akej hlúposti sa dopúšťa. Nedokázal sa nevrátiť späť.

Pričupený sa snažil nazrieť škárou medzi závesmi do haly vedľa obývačky. Potom sa presunul a nazeral pomedzi záclony vedľa panoramatického okna, ktoré ešte vždy vypĺňala preglejka.

Susanne sa usmiala.

Pristúpila bližšie a ukryla sa za pás živého plotu. Čakala. Cez konáre mala naňho dobrý výhľad. Z miesta, kde stojí, zrejme vidí vstupnú halu a kúsok kuchyne. Pozoroval niečo zaujímavé, lebo desať minút sa ani nepohol. Potom sa začal blížiť k Susanne.

Keď prechádzal popri Susanne, pokojným hlasom ho oslovila.

„Zdravím vás, pán Fredriksson."

Zarazil sa a pozrel na ňu.

Videla, ako sa mu v očiach zablýskalo. Nevidela, ako sa tvári, no počula, že v šoku zadržal dych.

„Môžeme to urobiť jednoducho, alebo zložito," pokračovala. „Prejdeme k tvojmu autu a…"

Vtedy sa rozbehol.

Susanne vytiahla obušok a uštedrila mu ničivý bolestivý úder na ľavé koleno.

S priduseným výkrikom klesol k zemi.

Rozohnala sa ešte raz, no zarazila sa. Cítila, ako jej zátylok pohľadom prepaľuje Armanskij.

Predklonila sa, prevrátila ho na brucho a chrbát pritlačila kolenom. Zovrela mu pravé zápästie, vyvrátila ho na chrbát a spútala. Bol slabý a nekládol odpor.

ERIKA ZHASLA LAMPU v obývačke a krívala na poschodie. Už nepotrebovala barly, no noha ju pri došľapovaní bolela. Greger zhasol v obývačke a kráčal za ňou. Ešte nikdy ju nevidel takú nešťastnú. Nič ju nemohlo upokojiť, ani zmierniť jej strach.

Vyzliekla sa a vkĺzla pod perinu chrbtom obrátená k nemu.

„Greger, nie je to tvoja chyba," zašepkala, keď počula, ako si líha.

„Potrebuješ oddych," pohladkal ju. „Chcem, aby si niekoľko dní zostala doma."

Objal ju okolo ramien. Neodstrčila ho, no zostala celkom pasívna. Predklonil sa a jemne ju pobozkal na krk.

„Nevieš mi pomôcť. Viem, že potrebujem prestávku. Pripadám si, ako keby som nastúpila na rýchlik a zistila, že ide nesprávnym smerom."

„Môžeme ísť na niekoľko dní plachtiť. Vypadnime preč."

„Nie. Nemôžem vypadnúť."

Obrátila sa k nemu.

„Útek by bol teraz najhorším riešením. Problém musíme riešiť. Potom vypadneme."

„Dobre," odvetil Greger. „Asi ti nepomôžem."

Usmiala sa.

„Nie. Nepomôžeš. No ďakujem, že si tu. Šialene ťa milujem."

Prikývol.

„Nechce sa mi veriť, že to je Fredriksson," zamyslela sa Erika. „Nikdy som z jeho strany necítila ani náznak nepriateľstva."

SUSANNE PREMÝŠĽALA nad tým, či zavolá Erike, keď videla, ako na prízemí zhaslo svetlo. Pozrela sa na Fredrikssona. Nepovedal ani slovo. Bol celkom pasívny. Dlho rozmýšľala, potom sa rozhodla.

Chytila ho za putá a prinútila postaviť. Oprela ho o stenu.

„Dokážeš stáť?" spýtala sa.

Neodpovedal.

„Dobre, tak si to zjednodušme. Ak budeš klásť akýkoľvek odpor, rovnaký osud čaká aj tvoje pravé koleno. A ak sa budeš brániť ďalej, dolámem ti ruky. Rozumel si?"

Počula jeho rýchly dych. Má strach?

Postrčila ho pred seba, vyviedla na ulicu a ťahala k jeho autu. Kríval. Jednou rukou ho podopierala. Keď k nemu prichádzali, stretli nočného chodca so psom, ktorý sa za spútaným Fredrikssonom obzrel.

„Policajná akcia," rozhodným hlasom ho informovala Susanne. „Pokračujte."

Uložila ho na zadné sedadlo a odviezla domov do Fisksätry. Bolo pol jednej, cestou k bráne nestretli jediného človeka. Susanne vylovila jeho kľúče a vyviedla ho k bytu na tretie poschodie.

„Nemôžete vstúpiť do môjho bytu," ozval sa Fredriksson.

Prvé slová, odkedy ho spútala.

Otvorila dvere a strčila ho dnu.

„Nemáte právo. Na domovú prehliadku potrebujete povolenie…"

„Nie som policajt," zašepkala.

Nechápavo na ňu pozrel.

Schmatla ho za košeľu a sotila na pohovku v obývačke. Mal vzorne uprataný trojizbový byt. Spálňa naľavo od obývačky, kuchyňa na opačnej strane, malá pracovňa za obývačkou.

Nazrela do pracovne a s úľavou si vydýchla. *Rozhodujúci dôkaz.* Na pracovnom stole mal rozložené fotografie z Erikinho albumu. Ďalších tridsať rozvešal na steny okolo počítača. Táto výstava ju prekvapila. Erika

Bergerová bola neuveriteľne krásna žena. A mala oveľa zaujímavejší sexuálny život než Susanne.

Počula, ako sa Fredriksson pohol, vrátila sa do obývačky a hodila ho späť na pohovku. Dala mu zaucho a odtiahla ho do pracovne.

„Sadni si."

Odišla do kuchyne a vrátila sa s papierovou taškou. Zvesila zo steny fotografie, našla aj pretriedený album a Erikine denníky.

„Kde je video?"

Fredriksson neodpovedal. Odišla do obývačky. Zapla televízor. V prehrávači bola kazeta, chvíľu jej trvalo, kým našla diaľkové ovládanie.

Vytiahla kazetu a dôkladne prezrela byt, aby zistila, že si neurobil kópie.

Našla aj Bergerovej ľúbostné listy z mladosti a správu o Borgsjöovi. Potom sa zamerala na Fredrikssonov počítač. Všimla si, že má k nemu pripojený skener. Nadvihla kryt a našla zabudnutú fotografiu Bergerovej na žúre v klube Club Xtreme, Silvester 1986.

Zapla počítač. Heslo.

„Heslo?"

Fredriksson zaťato mlčal.

Susanne v tej chvíli pocítila dokonalý pokoj. Uvedomovala si, že čisto technicky sa v ten večer dopúšťa zločinu za zločinom, vrátane obmedzovania osobnej slobody, a dokonca únosu. To ju nezaujímalo. Naopak, cítila takmer eufóriu.

Keď jej odmietal odpovedať, mykla plecom, siahla do vrecka a vytiahla švajčiarsky nožík. Z počítača odpojila všetky káble, obrátila počítač k sebe a skrutkovačom ho otvorila. Po pätnástich minútach držala v rukách harddisk.

Poobzerala sa okolo seba. Má všetko, no pre istotu ešte raz prezrela všetky zásuvky, kôpky papierov a poličky. Vtedy si všimla starú školskú ročenku na parapete. Djurholmské gymnázium, rok 1978. *Nepochádza náhodou Erika Bergerová z djurholmskej smotánky…?* Otvorila ročenku a skúmala triedu za triedou.

Našla osemnásťročnú Eriku Bergerovú v študentskej čiapke, s jamkami na lícach pri širokom úsmeve. Oblečené mala tenké biele bavlnené šaty, v rukách držala kyticu kvetov. Vyzerala ako stelesnenie nevinnej jedničkárky.

Keby Susanne neobrátila list, zrejme by nič nepochopila. Ani jeho by nespoznala, no sprievodný text ju nenechával na pochybách. Peter Fredriksson. Chodil do vedľajšej triedy. Vyziabnutý chlapec, ktorý spod šiltovky s vážnym výrazom hľadel do objektívu.

Zdvihla zrak a stretla sa pohľadom s jeho.

„Už vtedy bola kurva."

„Neuveriteľné," podotkla Susanne.

„Spávala s každým."

„Pochybujem.“

„Bola hnusná…“

„Nehovor. Čo sa stalo? Nepustila ťa medzi nohy?“

„Správala sa ku mne, ako keby som bol vzduch. Vysmievala sa mi. A keď začala pracovať v SMP, ani ma len nespoznala.“

„Dobre, dobre,“ unavene si vzdychla Susanne. „Určite si mal nudnú mladosť. Budeme hovoriť vážne?“

„Čo chceš?“

„Nie som policajtka,“ pripomenula mu Susanne. „Patrím k tým, ktorí sa starajú o ľudí, ako si ty.“

Odmlčala sa a nechala pracovať jeho fantáziu.

„Chcem vedieť, či si fotografie nahral niekam na internet!“

Zavrtel hlavou.

„Si si istý?“

Prikývol.

„Je na Erike, či podá proti tebe trestné oznámenie za šikanovanie, vyhrážky, porušenie domovej slobody, alebo sa rozhodne inak.“

Nepovedal nič.

„Ak sa rozhodne ignorovať ťa – a myslím, že ničoho iného nie si hoden –, budem na teba dozerať.“

Vzala obušok.

„Ak sa niekedy priblížiš k Erikinmu domu, ak jej pošleš mail, alebo akýmkoľvek iným spôsobom ju budeš obťažovať, vrátim sa. Zmlátim ťa tak, že ťa vlastná matka nespozná. Rozumel si?“

Mlčal.

„Sám teda môžeš ovplyvniť, ako to celé dopadne. Máš záujem?“

Pomaly prikývol.

„V takom prípade navrhnem Erike, aby ťa nechala plávať. Už sa nemusíš unúvať chodením do práce. Máš výpoveď s okamžitou platnosťou.“

Prikývol.

„Zmizneš z jej života aj zo Štokholmu. Seriem na to, čo budeš robiť a kde skončíš. Nájdi si prácu v Göteborgu alebo v Malmö. Choď na péenku. Rob, čo chceš. Ale Eriku Bergerovú nechaj na pokoji.“

Prikývol.

„Dohodnuté?“

Fredriksson sa zrazu rozplakal.

„Nechcel som nič zlé,“ vzlykal. „Chcel som len…“

„Chcel si jej zo života urobiť peklo a podarilo sa ti to. Mám tvoje slovo?“

Prikývol.

Predklonila sa, prevrátila ho na brucho a rozopla putá. Vzala tašku s Erikiným životom a nechala ho ležať na dlážke.

O POL TRETEJ RÁNO vyšla z brány Fredrikssonovho domu. Najprv chcela nechať všetko na zajtra, no uvedomila si, že keby išlo o ňu, túžila by mať informáciu čím skôr. Okrem toho jej auto naďalej parkovalo v Saltsjöbadene. Zavolala si taxík.

Greger Backman jej otvoril skôr, než stihla zazvoniť. Mal oblečené rifle a nevyzeral ako čerstvo prebudený.

„Je Erika hore?“ spýtala sa Susanne.

Prikývol.

„Stalo sa niečo nové?“

Prikývla a usmiala sa.

„Poď ďalej. Sedíme v kuchyni.“

Vošli.

„Dobrý večer, pani Bergerová,“ usmiala sa. „Mali by ste sa pomaly opäť naučiť spať.“

„Čo sa stalo?“

Podala jej tašku.

„Peter Fredriksson sľúbil, že ti odteraz už dá pokoj. Sama neviem, či mu máme veriť, no ak dodrží slovo, je to jednoduchšie, ako ťahať sa po polícii a súdoch. Rozhodni sa sama.“

„Teda to bol on?“

Susanne prikývla. Greger obom nalial kávu, no Susanne odmietla. Za posledné dni jej vypila priveľa. Sadla si a vyrozprávala im, čo sa v noci dialo za múrmi ich domu.

Erika dlho mlčala. Potom vstala, vyšla na poschodie a vrátila sa so školskou ročenkou. Dlho hľadela na Fredrikssonovu tvár.

„Spomínam si naňho,“ prikývla. „No netušila som, že to je ten Fredriksson z SMP. Ani som si nepamätala jeho meno.“

„Čo sa stalo?“

„Nič. Celkom nič. Tichý a nezaujímavý chlapec z vedľajšej triedy. Myslím, že sme mali spoločné niektoré predmety. Asi francúzštinu.“

„Vraj si sa k nemu správala, ako keby bol vzduch.“

Erika prikývla.

„Zrejme áno. Nestretávali sme sa, nepatril k partii.“

„Nejako ste ho šikanovali?“

„Preboha, nie! Nikdy. Na gymnáziu sme proti šikane bojovali a ja som bola na čele školskej rady. Akurát si nespomínam, že by sa mi niekedy akokoľvek prihovoril. Možno sme nikdy ani len slovo neprehodili.“

„Chápem," prikývla Susanne. „No aj tak bol tebou posadnutý. Dvakrát sa ocitol na dlhej péenke kvôli totálnemu vyhoreniu. Možno však za tým boli aj iné dôvody, o ktorých nevieme."

Vstala a obliekla si koženú bundu.

„Jeho harddisk si nechám. Čisto technicky ide o ukradnutý predmet a nemala by si ho mať v dome. Nemusíš sa však báť. Len čo prídem domov, zničím ho."

„Počkaj, Susanne… Ako sa ti môžem odvďačiť?"

„Hm. Buď mi oporou, keď ma zasiahne Armanského hnev."

Erika sa na ňu vážne pozrela.

„Budeš mať z toho problém?"

„Neviem… naozaj neviem."

„Môžeme ti zaplatiť za…"

„Nie. Ale Armanskij vám za dnešnú noc možno pošle faktúru. Verím, že tak urobí. Bude to znamenať, že akceptoval, čo som urobila, a už ma nemôže vyhodiť."

„Dozriem na to."

Erika vstala a mocne Susanne objala.

„Ďakujem ti. Ak budeš kedykoľvek potrebovať pomoc, obrátť sa na mňa. Kedykoľvek."

„Ďakujem. Tie fotografie nenechávaj na stole. Ak by si potrebovala, firma Milton Security ti rada urobí ponuku na mimoriadne odolné bezpečnostné trezory."

Erika sa s ňou rozlúčila úsmevom.

KAPITOLA 22

Pondelok 6. jún

ERIKA SA ZOBUDILA o šiestej ráno. Napriek tomu, že spala len trochu viac než hodinu, cítila sa prekvapujúco oddýchnutá. Telo muselo reagovať na udalosti z noci. Prvý raz po niekoľkých mesiacoch si obula tenisky a šialeným tempom sa rozbehla k vode. Už po necelých sto metroch musela pre boľavú pätu spomaliť. Napriek tomu bežala ďalej, vychutnávajúc si svoju bolesť.

Cítila sa ako znovuzrodená. Akoby zubatá prišla pred jej dvere, ale v poslednej chvíli si to rozmyslela a zaklopala u susedov. Nechápala, ako mohla mať také šťastie, že Fredriksson štyri dni držal jej fotografie, a nič s nimi nepodnikol. Skenovanie svedčilo o tom, že niečo plánoval, no nestihol prejsť k činom.

Nech sa deje čokoľvek, Susanne od nej dostane drahý a nečakaný vianočný darček. Niečo vymyslí.

O pol ôsmej nechala Gregera spať ďalej, posadila sa za volant svojho BMW a odviezla sa do redakcie. Zaparkovala v garáži, výťahom vyšla na poschodie a sadla si za svoj stôl. Hneď potom zavolala na vrátnicu.

„Peter Fredriksson má s okamžitou platnosťou výpoveď. Zožeňte škatuľu, do ktorej zbalíte osobné veci z jeho písacieho stola, a ešte do obeda mu ich zašlite kuriérom."

Pohľadom prebehla kanceláriu spravodajstva. Práve dorazil Anders Holm. Kývol jej.

Kývla mu späť.

Holm bol podrazák, no od ich poslednej výmeny názorov pred niekoľkými týždňami dal pokoj. Ak bude naďalej rovnako pozitívny, možno na svojej pozícii prežije. Možno.

Cítila, že sa jej to možno podarí zvrátiť.

O 8.45 sa pred jej kanceláriou mihol Borgsjö, vzápätí zmizol v svojej kancelárii o poschodie vyššie. *Musím sa s ním ešte dnes porozprávať.*

Naliala si kávu a pustila sa do ranných mailov. Nič prevratné sa nedialo. Jediným zaujímavým textom bola agentúrna správa, že Lisbeth Salanderovú

v nedeľu previezli do göteborskej väzby. Odsúhlasila jej zverejnenie a preposlala ju Holmovi.

O 8.59 jej zavolal Borgsjö.

„Bergerová. Okamžite sa dostavte do mojej kancelárie."

Položil.

Keď otvorila jeho dvere, bol bledý. Vstal a zväzkom papierov buchol o písací stôl.

„Čo má, do riti, toto znamenať?" zareval.

Erike sa na okamih zastavilo srdce. Stačil jej jeden pohľad na obálku, aby vedela, čo Borgsjö našiel v raňajšej pošte.

Fredriksson neurobil nič s fotografiami. No stihol Henryho článok poslať Borgsjöovi.

Pokojne si sadla.

„Toto je text, ktorý napísal reportér Henry Cortez a časopis Millennium ho plánoval uverejniť v čísle, čo vyšlo minulý týždeň."

Borgsjö vyzeral zúfalo.

„Ako si to, do riti, dovoľujete? Osobne som vás stiahol do SMP a prvé, čo urobíte, začnete intrigovať. Čo to ste za mediálnu šľapku?"

Erike sa zúžili zreničky. Narážok na prostitúciu mala práve dosť.

„Naozaj si myslíte, že to niekoho môže zaujímať? Naozaj si myslíte, že ma ohováraním položíte? A prečo mi to, do riti, posielate anonymne?"

„Pán Borgsjö, je to inak."

„Tak mi povedzte, ako to je?"

„Tento text vám poslal anonymne Peter Fredriksson. Od včera má výpoveď."

„O čom to, do riti, hovoríte?"

„Dlhý príbeh. No sama už dva týždne rozmýšľam, ako mám s vami túto tému otvoriť."

„Vy v tom texte máte prsty."

„Text napísal Henry Cortez. Netušila som o ňom nič."

„A to vám mám veriť?"

„Len čo sa moji kolegovia z Millennia dozvedeli, že aj vy ste súčasťou príbehu, Mikael Blomkvist jeho uverejnenie zastavil. Zavolal mi a dal mi jeho kópiu. S ohľadom na mňa. Ten text mi ukradli a teraz sa dostal k vám. Redakcia Millennia chcela, aby som sa pred jeho uverejnením s vami porozprávala. Článok plánujú na augustové číslo."

„Nikdy som nestretol novinára, ktorému by tak veľmi chýbalo akékoľvek svedomie. Ste neprekonateľná."

„Dobre. No keďže ste reportáž už čítali, možno ste si pozreli aj priložený prieskum. Cortez si do tlače pripravil dokonale podložený text. A vy to viete."

„Čo tým, do pekla, chcete povedať?“

„Ak budete v čase uverejnenia tohto článku vo vedení SMP, novinám vážne ublížite. Lámala som si hlavu nad riešením, no nijaké nevidím.“

„Čo to má znamenať?“

„Musíte odísť.“

„Žartujete? Neurobil som nič protizákonné!“

„Magnus, naozaj si neuvedomujete šírku odhalení? Nechcite, aby som zvolala predstavenstvo. Bude to len trápne.“

„Nič nezvoláte. V SMP ste skončili.“

„Prepáčte, ale výpoveď mi môže dať len predstavenstvo. Budete ich musieť zvolať na výnimočné zasadanie. Navrhla by som už dnešné popoludnie.“

Borgsjö obišiel písací stôl a postavil sa tak, že cítila jeho dych.

„Bergerová… ak tu chcete prežiť, máte jedinú šancu. Choďte za vašimi prekliatymi kamarátmi z Millennia a postarajte sa o to, aby túto reportáž nikdy neuverejnili. Ak sa budete slušne správať, viem si predstaviť, že zabudnem na to, čo ste urobili.“

Erika si vzdychla.

„Magnus, vy si naozaj neuvedomujete vážnosť situácie. Nemám najmenší vplyv na obsah Millennia. Nech urobím čokoľvek, tento text vyjde. Zaujíma ma len to, ako ovplyvní SMP. Preto musíte odstúpiť.“

Borgsjö položil ruky na operadlo a naklonil sa k nej.

„Vaši kamoši si to možno rozmyslia, keď sa dozvedia, že vo chvíli zverejnenia tohto článku máte výpoveď.“

Opäť sa vystrel.

„Dnes odchádzam na stretnutie do Norrköpingu.“ Pozrel sa na ňu a dôrazne dodal. „SveaBygg.“

„Aha.“

„Keď sa zajtra vrátim, budete ma informovať, ako ste to vyriešili. Je to jasné?“

Obliekol si sako. Erika naňho hľadela prižmúrenými očami.

„Slušne sa správaj a prežiješ. Teraz vypadni z mojej kancelárie.“

Vstala a vrátila sa k svojmu písaciemu stolu, kde dvadsať minút nehybne sedela. Potom vzala slúchadlo a požiadala Andersa Holma, aby prišiel do jej kancelárie. Poučil sa a už o minútu klopal na dvere.

„Sadnite si.“

Anders Holm zdvihol obočie a sadol si.

„Aha, čoho som sa dopustil teraz?“ poznamenal ironicky.

„Anders, toto je môj posledný pracovný deň v SMP. S okamžitou platnosťou podávam výpoveď. Zvolávam zástupcu generálneho riaditeľa a zvyšok predstavenstva na obedňajšie stretnutie.“

Hľadel na ňu s neskrývaným prekvapením.

„Na miesto šéfredaktora navrhnem vás.“

„Prosím?“

„Súhlasíte?“

Anders sa zaklonil a hľadel na Eriku.

„Nikdy som netúžil stať sa šéfredaktorom.“

„Viem. No máte dostatočne ostré lakte. A za dobrým článkom dokážete ísť cez mŕtvoly. Želala by som vám len viac rozumu.“

„Čo sa vlastne stalo?“

„Mám iný štýl. Celý čas sa hádame na tému smerovania textov a nikdy sa nedohodneme.“

„Nie,“ odvetil. „Nikdy. No možno je môj štýl zastaraný.“

„Neviem, či je slovo zastaraný to pravé. Ste výborný spravodajca, no správate sa ako podliak. Zbytočne. Najväčší spor sme mali vtedy, keď ste mi tvrdili, že ako šéf spravodajstva nemôžete dovoliť, aby ste pri posudzovaní správ brali ohľady na osobné záujmy.“

Erika sa naňho čudne usmiala. Otvorila kabelku a vytiahla originál Borgsjöovho spisu.

„Váš cit môžeme posúdiť. Tu mám text, ktorý som dostala od zamestnanca Millennia Henryho Corteza. Rozhodla som sa, že hneď zajtra to bude naša hlavná správa na titulnej strane.“

Hodila fascikel Holmovi do lona.

„Ste šéf spravodajstva. Bude zaujímavé počuť, či moje rozhodnutie podporujete.“

Anders Holm fascikel otvoril a pustil sa do čítania. Už pri prvých riadkoch sa mu rozšírili zreničky. Vystrel sa a neveriacky hľadel na Eriku. Potom sklopil zrak a text prečítal od začiatku do konca. Otvoril si aj dokumentáciu. Pozorne ju prečítal. Trvalo mu to desať minút. Potom fascikel pomaly odložil.

„Z tohto bude peklo.“

„Viem. Preto som tu dnes naposledy. Millennium chcelo text uverejniť už v júnovom čísle, no Mikael to zastavil. Dal mi ho, aby som sa o ňom mohla s Borgsjöom najprv porozprávať.“

„A?“

„Borgsjö mi prikázal, aby som to ututlala.“

„Chápem. A preto to chcete natruc pustiť v SMP?“

„Nie. Nie natruc. Inej cesty niet. Ak ho zverejníme v SMP, môžeme obstáť so cťou. Borgsjö musí odísť. No znamená to aj to, že tu nebudem môcť zostať.“

Holm chvíľu mlčky rozmýšľal.

„Do riti, Bergerová… nemyslel som si, že ste až taká tvrdá. Nikdy som neveril, že to poviem, no ak ste schopná urobiť toto, je mi vskutku ľúto, že končíte.“

„Vy môžete zverejnenie toho textu zastaviť, ale ak ho obaja odsúhlasíme… Pustíte ho?“

„Samozrejme, že áno. Tento škandál aj tak vypláva na povrch.“

„Presne tak.“

Anders Holm vstal a neisto prešľapoval pri jej písacom stole.

„Choďte pracovať,“ vyzvala ho Erika.

POČKALA PÄŤ MINÚT a potom zavolala Malin.

„Ahoj, Malin. Máš niekde nablízku Henryho?“

„Áno, je pri svojom písacom stole.“

„Zavoláš ho, prosím, k sebe do kancelárie a prepneš sa na hlasný odposluch? Musíme sa porozprávať všetci traja.“

Henry Cortez bol o pätnásť sekúnd pri telefóne.

„Čo sa deje?“

„Henry, dnes som urobila nemorálnu vec.“

„Aha?“

„Dala som tvoj text o Vitavare Andersovi Holmovi, šéfovi spravodajstva v SMP.“

„Aha…“

„Prikázala som mu, aby SMP text uverejnil hneď zajtra. Pod tvojím menom. A samozrejme, dostaneš honorár. Povedz si cenu.“

„Erika… čo sa, do pekla, deje?“

Zhrnula udalosti posledných týždňov a opísala, ako ju Peter Fredriksson takmer zničil.

„Sviniar,“ vydýchol Henry.

„Henry, ja viem, že to je tvoj text. Nemala som však inú voľbu. Môžeš ma pochopiť?“

Henry niekoľko sekúnd mlčal.

„Erika, ďakujem, že si zavolala. Súhlasím s uverejnením pod mojím menom. Ak s tým, samozrejme, súhlasí Malin.“

„Súhlasím,“ prikývla Malin.

„Dobre,“ usmiala sa Erika. „Môžete to odkázať aj Mikaelovi? Predpokladám, že tam ešte nie je.“

„Porozprávam sa s ním,“ sľúbila Malin. „Ak Erika, znamená to, že si od dnešného dňa nezamestnaná?“

Erika sa zasmiala.

„Do konca roka si beriem dovolenku. Verte mi, niekoľko týždňov v SMP stačilo.“

„Nemyslím si, že by si mala začať plánovať dovolenku,“ podotkla Malin.

„Prečo nie?“

„Prídeš poobede do Millennia?“

„Prečo?“

„Potrebujem pomoc. Ak sa chceš vrátiť na post šéfredaktorky, môžeš nastúpiť zajtra ráno.“

„Malin, šéfredaktorkou Millennia si ty. Nič iné neprichádza do úvahy.“

„Dobre. Tak začneš na pozícii asistentky,“ zasmiala sa Malin.

„To myslíš vážne?“

„Vážne, Erika, chýbaš mi tak, že idem zomrieť. Miesto v Millenniu som prijala, lebo som v ňom videla šancu pracovať s tebou. A ty si zrazu v nesprávnych novinách.“

Erika dlho mlčala. Doteraz ani len neuvažovala nad návratom do Millennia.

„Naozaj ma chcete?“

„Čo si myslíš? Obávam sa, že začneme veľkým žúrom, ktorý sama zorganizujem. Vrátiš sa akurát včas na publikovanie vieš čoho.“

Erika sa pozrela na hodinky na stole. O päť minút desať. V priebehu jednej hodiny sa jej svet obrátil naruby. Zrazu si uvedomila, ako veľmi túži opäť vychádzať po schodoch do redakcie Millennia.

„Ešte tu mám na niekoľko hodín prácu. Môžem sa zastaviť okolo štvrtej?“

SUSANNE HĽADELA Armanskému priamo do očí, informujúc ho o udalostiach noci. Vynechala len spontánnu myšlienku, že za hacknutím Fredrikissonovho počítača je Lisbeth Salanderová. Neurobila tak z dvoch dôvodov. Jednak to znelo neuveriteľne, jednak vedela, že Armanskij je spolu s Blomkvistom až po uši ponorený v prípade Salanderovej.

Armanskij ju pozorne počúval. Keď skončila, mlčky čakala, čo povie.

„Pred chvíľou volal Greger Backman.“

„Naozaj?“

„Tento týždeň prídu s Erikou podpísať zmluvu. Chceli sa poďakovať za postup Millennia a osobitne za tvoju pomoc.“

„Rozumiem. Spokojní klienti tešia.“

„Chce si objednať aj bezpečnostný trezor. Koncom týždňa im všetko nainštalujeme.“

„Hm.“

„Inými slovami, fakturujeme im nemalú sumu.“

„Dobre.“

Armanskij si vzdychol.

„Susanne, uvedomuješ si, že Fredriksson ťa môže obviniť z množstva trestných činov?“

Prikývla.

„Samozrejme, ihneď by zatkli aj jeho, no možno mu to za to stojí.“

„Nemyslím si, že na to nájde odvahu.“

„Uvidíme. No aj tak si konala v rozpore so všetkými mojimi inštrukciami.“

„Viem.“

„Ako by som podľa teba mal reagovať?“

„Rozhodnutie je len na tebe.“

„Ak ako by som mal reagovať podľa teba?“

„Môj názor nie je dôležitý. Vždy ma môžeš vyhodiť.“

„Ťažko. Nemám na to, aby som vyhadzoval ľudí, ako si ty.“

„Ďakujem.“

„Ak sa to bude ešte raz opakovať, veľmi sa nahnevám.“

Susanne prikývla.

„Čo si urobila s harddiskom?“

„Je zničený. Hneď ráno som ho zničila vo zveráku.“

„Dobre. Tak za celým prípadom urobme hrubú čiaru.“

ERIKA CELÉ DOPOLUDNIE obvolávala členov predstavenstva SMP. Zástupcu riaditeľa našla na jeho letnej chate vo Vaxholme a prinútila ho sadnúť do auta a okamžite sa vrátiť do redakcie. Po obede sa stretli v značne obmedzenom počte. Erika im za necelú hodinu vysvetlila, ako Cortezov fascikel vznikol a čo z toho pre SMP vyplýva.

Keď skončila, ozvali sa očakávané návrhy, aby sa pokúsili nájsť alternatívne riešenie. Erika im vtedy oznámila, že už na druhý deň plánuje text uverejniť SMP. Zároveň ich informovala, že ide o jej posledný pracovný deň v SMP a svoje rozhodnutie nezmení.

Predstavenstvo jej rozhodnutie odsúhlasilo a do protokolu zapísalo dva body. Magnusa Borgsjöa požiadajú, aby s okamžitou platnosťou odstúpil z funkcie, a za nového šéfredaktora vymenujú Andersa Holma. Potom sa rozlúčila a nechala vedenie diskutovať o situácii bez nej.

O 14.00 zišla na personálne oddelenie, kde podpísala jednu zmluvu. Potom sa v redakcii kultúry stretla so Strandlundom a Evou Carlssonovou.

„Ak som to pochopila správne, panuje všeobecný názor, že Eva Carlssonová je dobrá a talentovaná reportérka.“

„Súhlasím," prikývol Strandlund.

„A v diskusii o rozpočte ste uviedli, že ste už dva roky žiadali posilnenie redakcie minimálne o dvoch ľudí."

„Áno."

„Eva, vzhľadom na korešpondenciu, ktorej si bola vystavená, sa možno začnú šíriť fámy, ak ti ponúknem pevnú pracovnú pozíciu. Máš však záujem?"

„Samozrejme."

„V takom prípade bude mojím posledným rozhodnutím v SMP podpísanie zamestnaneckej zmluvy."

„Posledné rozhodnutie?"

„Dlhý príbeh. Môžete mi urobiť láskavosť a zbytočne o tom nikomu nehovoriť?"

„Čo…"

„O chvíľu dostanú tú informáciu všetci mailom."

Erika vzala zmluvu a posunula ju Eve.

„Veľa šťastia," usmiala sa.

„NEZNÁMY STARŠÍ MUŽ, ktorý sa v sobotu zúčastnil na stretnutí s Ekströmom, sa volá Georg Nyström a je to policajný komisár." Monika položila fotografie na Edklinthov stôl.

„Komisár," zamrmlal si Edklinth.

„Stefan ho včera identifikoval. Navštívil byt na Artillerigatan a šoféroval auto."

„Čo o ňom vieme?"

„Prišiel z verejnej polície, od roku 1983 pracuje pre tajných. Od roku 1996 zastáva pozíciu vedúceho vyšetrovateľa. Venuje sa interným kontrolám a analýzam prípadov, ktoré tajná polícia už uzavrela."

„Rozumiem."

„Od soboty bránou prešlo šesť zaujímavých osôb. Okrem Jonasa Sandberga a Georga Nyströma sa v budove nachádza aj Fredrik Clinton. Ráno ho prevážala sanitka na dialýzu."

„Kto sú ostatní traja?"

„Pán menom Otto Hallberg. V osemdesiatych rokoch pracoval v tajnej polícii, no patrí Štábu obrany, presnejšie pod námornú ochranu a vojenskú rozviedku."

„Aha. Prečo ma to neprekvapuje?"

Monika pred neho položila ďalšiu fotografiu.

„Tohto chlapa sme neidentifikovali. Išiel na obed spolu s Hallbergom. Možno sa nám ho podarí odhaliť, keď pôjde večer domov."

„Dobre.“

„Najzaujímavejší je však tento.“

Na stôl položila ďalšiu fotografiu.

„Poznám ho,“ prikývol Edklinth.

„Volá sa Wadensjö.“

„Presne tak. Pred nejakými pätnástimi rokmi pracoval na úseku boja proti terorizmu. Generál od písacieho stola. Patril ku kandidátom na funkciu vyššieho šéfa celej Firmy. Neviem, čo sa s ním stalo.“

„Roku 1991 sa vzdal funkcie. Hádaj, s kým pred hodinou obedoval.“

Na stôl položila poslednú fotografiu.

„Riaditeľ Albert Shenke a šéf rozpočtu Gustav Atterbom. Chcem ich mať nonstop pod kontrolou. Chcem vedieť o každom človeku, s ktorým sa stretnú.“

„To sa nedá. Mám k dispozícii len štyroch ľudí. A niektorí z nich musia pracovať na skúmaní dokumentov.“

Edklinth si zahryzol do pery. Po chvíli zdvihol zrak.

„Potrebujeme viac ľudí,“ rozhodol. „Myslíš, že by si mohla diskrétne kontaktovať inšpektora Jana Bublanského a pozvať ho dnes na večeru so mnou? Povedzme, o siedmej.“

Potom sa sám načiahol za telefónom a vyťukal číslo, ktoré vedel spamäti.

„Zdravím, pán Armanskij. Tu je Edklinth. Myslíte, že by som vám dnes mohol oplatiť tú príjemnú večeru… nie, trvám na tom. Povedzme, o siedmej?“

LISBETH STRÁVILA NOC v skromnej väzobnej cele s rozlohou dvakrát štyri metre. Zaspala do piatich minút po tom, ako za ňou zapadla závora, zobudila sa zavčasu a poslušne odcvičila strečingové cviky, ktoré jej predpísal terapeut. Potom sa naraňajkovala, ticho si sadla na pričňu a civela na stenu.

O pol desiatej ju predviedli do vypočúvacej miestnosti na druhom konci chodby. Dozorca bol starší, nízky a plešatý chlapík s okrúhlou tvárou a okuliarmi s kosteným rámom. Správal sa k nej korektne a priateľsky.

Annika ju s úsmevom pozdravila. Lisbeth ignorovala Fasteho. Potom sa prvý raz stretla s prokurátorom Richardom Ekströmom a polhodinu strávila zarytým mlčaním a upreným civením nad Ekströmovu hlavu. Nepovedala ani slovo, nepohla ani brvou.

Ekström o desiatej prerušil neúspešný výsluch znechutený tým, že sa mu z nej nepodarilo vymámiť ani jednu odpoveď. Pri pohľade na toto dievča s telom bábiky prvý raz zneistel. Ako mohla v Stallarholmene zmlátiť

Lundina s Nieminenom? Uverí súd vôbec jeho verzii, hoci na ňu aj má presvedčivé dôkazy?

O dvanástej zjedla ľahký obed a nasledujúcu polhodinu riešila v hlave rovnice. Sústredila sa na kapitolu o sférickej astronómii z knihy, ktorú prečítala pred dvoma rokmi.

O 14.30 ju znovu odviedli na výsluch. Tentoraz ju viedla mladšia žena. V miestnosti nikoho nebolo. Posadila sa na stoličku a pokračovala v úvahách nad mimoriadne zložitou rovnicou.

Po desiatich minútach sa otvorili dvere.

„Ahoj, Lisbeth," priateľsky ju pozdravil Peter Teleborian.

Usmial sa. Lisbeth sa premenila na kus ľadu. Zložky rovnice, ktorú si vytvorila v hlave, sa zosypali ako domček z karát. Počula, ako číslice aj znamienka udierajú na dlážku, akoby boli živé.

Peter niekoľko minút ticho stál a pozoroval ju. Potom si sadol oproti. Lisbeth naďalej civela na stenu.

Po chvíli zdvihla zrak a pozrela sa mu do očí.

„Je mi ľúto, v akej situácii si sa ocitla," konštatoval Teleborian. „Pokúsim sa ti pomôcť. Verím, že medzi nami môže vzniknúť dôvera."

Lisbeth skúmala každý štvorcový centimeter jeho tela. Strapaté vlasy. Briadka. Malá škára medzi zubami. Tenké pery. Hnedé sako. Košeľa rozopnutá pri krku. Počula jeho podlízavý a zradne priateľský hlas.

„Okrem toho verím, že sa mi podarí pomôcť ti lepšie než naposledy."

Položil na stôl zápisník. Lisbeth padol zrak na pero. Ostrý strieborný hrot.

Analýza dôsledkov.

Potlačila impulz pero vziať.

Zamerala sa na jeho ľavý ukazovák. Objavila nenápadný biely pásik na mieste, kde pred pätnástimi rokmi zaryla svoje zuby tak, že mu ho takmer odhryzla. Potreboval troch opatrovateľov, aby jej otvorili čeľuste.

Vtedy som bola len malé, vyplašené dievčatko, ktoré ledva vyšlo zo škôlky. Teraz som dospelá. Kedykoľvek ťa môžem zabiť.

Opäť sa sústredila na akýsi bod na stene za Teleborianom, v duchu pozbierala číslice a znamienka a poukladala ich do ďalšej rovnice.

Doktor Teleborian na Lisbeth hľadel neutrálnym pohľadom. Medzinárodne uznávaným psychiatrom sa nestal preto, že by nevidel do ľudí. Vedel dobre čítať city a nálady. Zacítil, že miestnosťou preletel ľadový tieň. Vysvetlil si ho však ako prejav strachu a hanby pod nepriechodným obalom. *Dobré znamenie. Reaguje na jeho prítomnosť.* Okrem toho ho potešilo, že nezmenila svoje správanie. Na súde sa zničí sama.

* * *

POSLEDNÝM ERIKINÝM KROKOM v SMP bol mail kolegom. Keď si sadala za počítač, zúrila, a hoci nechcela, dôvody svojho odchodu z novín vysvetlila na dvoch stranách, opisujúc svoj vzťah k rôznym ľuďom. Celý text vymazala a začala ešte raz vecnejším tónom.

Petra Fredrikssona nespomenula. Inak by sa celá pozornosť sústredila naňho a skutočné dôvody by sa rozplynuli medzi titulkami o sexuálnom obťažovaní.

Uviedla dva dôvody. V prvom rade mohutný odpor vedenia voči jej návrhom na zníženie odmien a ročných bonusov pre šéfov a majiteľov novín. Preto by musela svoje pôsobenie v SMP otvoriť ráznym prepúšťaním, čo považovala nielen za porušenie sľubov, ktoré jej pred podpísaním zmluvy vedenie dalo, ale aj marenie možností na dlhodobé zmeny a posilnenie denníka.

Druhým dôvodom bolo odhalenie Borgsjöa. Spomenula jeho príkaz prípad ututlať, čo nepokladala za súčasť svojich pracovných povinností. Pre ňu to však znamenalo, že nemá na výber. Musí odísť. Na záver konštatovala, že problém SMP nie je v zamestnancoch, ale vo vedení.

Text si po sebe ešte raz prečítala, opravila niekoľko preklepov a zaslala ho všetkým zamestnancom koncernu. Kópiu poslala aj dvom odborným novinárskym periodikám. Potom vypla počítač a zaklopala na dvere Andersa Holma.

„Tak sa lúčim."

„Dovidenia, pani Bergerová. Pracovalo sa mi s vami strašne."

Usmiali sa na seba.

„Ešte posledná vec."

„O čo ide?"

„Johannes Frisk sa pre mňa venoval istému prípadu."

„A nikto netuší, o čo ide."

„Podporte ho. Už sa dostal dosť ďaleko, ja s ním zostanem v kontakte. Nechajte ho dokončiť prácu. Sľubujem, že na tom získate."

Zatváril sa nechápavo. Potom prikývol.

Ruky si nepodali. Vstupnú kartu do redakcie nechala na jeho písacom stole, zišla do garáže a sadla za volant svojho BMW. Krátko po štvrtej už parkovala neďaleko redakcie Millennia.

Š T V R T Á Č A S Ť

Reštart systému

1. júl – 7. október

Napriek bohatej ponuke legiend o amazonkách z antického Grécka, Južnej Ameriky, Afriky a ďalších miest existuje len jediný potvrdený príklad ženských bojovníčok. Ženská armáda existovala v kmeni Fon v západoafrickom Dahomey, dnešnom Benine.

Tieto bojovníčky nikdy nespomína história vojen, neuvidíte ich v romantických filmoch a v knihách sa zjavujú nanajvýš v nečitateľných poznámkach pod čiarou. O ich živote napísal jedinú vedeckú prácu Amazons of Black Sparta historik Stanley B. Alpern (Hurst & Co Ltd, Londýn 1988). A to napriek tomu, že sa táto armáda mohla vyrovnať akejkoľvek vtedajšej armáde mužských elitných jednotiek okupačných síl.

Nevieme presne určiť, kedy táto ženská armáda vznikla, no niektoré pramene ju datujú do sedemnásteho storočia. Pôvodne išlo o osobnú stráž kráľa, ktorá sa neskôr vyvinula na vojenské združenie šesťtisíc vojačiek s postavením polobohýň. Ich záujmom nebolo slúžiť ako okrasa. Asi dvesto rokov predstavovali hrádzu voči atakom európskych kolonizátorov. Niekoľkokrát porazili aj francúzsku armádu. Až roku 1892 ju Francúzi zničili, keď do Afriky priviezli moderné jednotky delostrelectva, cudzineckých légií, námorníctva a pechoty. Nevieme, koľko vojačiek zahynulo. Tie, ktoré prežili, ešte niekoľko rokov viedli partizánsku vojnu, a posledné živé veteránky vyspovedali a odfotografovali vedci ešte v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia.

KAPITOLA 23

Piatok 1. júl – nedeľa 10. júl

DVA DNI PRED PROCESOM Christer Malm dokončil grafickú úpravu tristošesťdesiatštyristranovej knihy s priamočiarym názvom *Sekcia*. Zvolil modrú obálku so žltým písmom. Na dolný okraj strany umiestnil sedem čiernobielych portrétov švédskych predsedov vlád v podobe poštových známok. Nad nimi sa vznášala fotografia Zalačenka. Použil pritom jeho fotografiu z pasu, pričom kontrast zvýšil tak, aby na obálke vynikli iba najtmavšie časti. Nebola to mimoriadne sofistikovaná úprava, no veľmi efektná. Ako autorov uviedol Mikaela Blomkvista, Henryho Corteza a Malin Erikssonovú.

Bolo pol šiestej ráno. Christer pracoval celú noc. Od únavy mu bolo zle, cítil zúfalú potrebu ľahnúť si a spať. Malin pri ňom sedela celú noc, robila posledné korektúry strán, ktoré Christer vytlačil. Teraz už spala aj ona.

Christer zbieral strany s fotografiami a iným typom písma do osobitného fascikla. Zapol program Toast a napálil dve cédečka. Jedno položil do redakčného trezoru, druhé si rozospatý Blomkvist vyzdvihol krátko pred siedmou.

„Choď si ľahnúť," napomenul ho.

„Už idem," odvetil Christer.

Nechali Malin spať a zapli alarm na dverách. Henry príde o ôsmej na ďalšiu zmenu. Tľapli si a rozlúčili sa pred bránou do budovy.

MIKAEL PREŠIEL na Lundagatan, odkiaľ si opäť bez opýtania požičal Lisbethinu červenú Hondu. Cédečko osobne zaviezol Janovi Köbinovi, šéfovi tlačiarne Hallvigs, ktorá sa skrývala v nevzhľadnej tehlovej budove neďaleko Saly. Doručením cédečka sa neodvážil poveriť poštu.

Šoféroval pomaly, nemal naponáhlo, potom chvíľu počkal, kým v tlačiarni obsah cédečka skontrolujú. Ubezpečili ho, že v čase, keď sa proces začne, bude kniha pripravená. Problémom nebola tlač, ale jej viazanie, ktoré

sa mohlo pretiahnuť. Köbin mu však minimálne päťsto výtlačkov prvého vydania prisľúbil na stanovený dátum. Vydajú ju v mäkkej väzbe, no veľkom formáte.

Mikael ešte raz všetkým zdôraznil dôležitosť maximálneho utajenia akcie. Možno to bolo zbytočné. Tlačiareň Hallvigs už pred dvoma rokmi za podobných okolností vytlačila Mikaelovu knihu o finančníkovi Hansovi-Erikovi Wennerströmovi. Uvedomovali si, že knihy z malého vydavateľstva Millennium vždy sľubujú čosi viac.

Potom sa pomaly vrátil do Štokholmu. Zastal pred svojím domom na Bellmansgatan, na chvíľu sa zastavil v byte, kde si do tašky vložil rezervné oblečenie, žiletku a zubnú kefku. Pokračoval k stavsnäskému mólu, odkiaľ ho kompa odviezla do Sandhamnu.

Chatu navštívil prvý raz od Vianoc. Otvoril okenice, vpustil dnu čerstvý vzduch a otvoril fľašu minerálky. Cítil sa prázdny ako vždy, keď dokončil prácu, text bol na ceste do tlače a nič už nemohol zmeniť.

Potom hodinu upratoval, utieral prach, drhol sprchový kút, čistil chladničku, kontroloval prítok vody a vymieňal posteľnú bielizeň. Zašiel aj do potravín a nakúpil všetko, čo potreboval na víkend. Napokon zapol kávovar, s cigaretou sa posadil na terasu a nemyslel na nič.

Krátko pred piatou zišiel na mólo, kde ho už čakala Monika.

„Neveril som, že si budeš môcť vziať voľno." Pobozkal ju na líce.

„Ani ja nie. Ale povedala som to Edklinthovi jasne. Posledné týždne som pracovala naplno a začínam byť neefektívna. Potrebujem dva dni oddychu, aby som si dobila baterky."

„V Sandhamne?"

„Nepovedala som mu, kam sa chystám," usmiala sa.

Monika si chvíľu prezerala dvadsaťpäť metrov štvorcových Mikaelovej chaty. Kritickým okom zhodnotila kuchynský kút, kúpeľňu, toaletu aj posteľ a všetko odsúhlasila. Umyla sa a prezliekla do tenkých letných šiat. Mikael zatiaľ vypražil jahňacie kotlety, pripravil omáčku z červeného vína a prestrel na terase. Jedli mlčky, pozorujúc prúd plachetníc na ceste do alebo zo sandhamnského prístavu. Dožičili si fľašku vína.

„Krásna chata. Sem si vodíš všetky priateľky?" spýtala sa zrazu Monika.

„Nie všetky. Len tie najdôležitejšie."

„Erika tu bola?"

„Niekoľkokrát."

„A Lisbeth?"

„Bývala tu niekoľko týždňov, kým som písal knihu o Wennerströmovi. A pred dvoma rokmi sme tu strávili Vianoce."

„Takže Bergerová aj Salanderová sú v tvojom živote dôležité?"

„Erika je môj najbližší človek. Poznáme sa dvadsaťpäť rokov. Lisbeth je čosi celkom iné. Je to zvláštna žena, väčšieho odľuda som ešte nikdy nestretol. Hneď na prvom stretnutí na mňa urobila veľký dojem. Mám ju rád. Zaraďujem ju medzi priateľov."

„Je ti jej ľúto?"

„Nie. Veľkú časť svinstva, čo ju postihlo, si spôsobila sama. Cítim voči nej veľkú nehu. Chcem jej pomôcť."

„No ani jednu z tých dvoch nemiluješ, však?"

Mykol plecom. Monika pozorovala loď Amigo 23 so zapnutými svetlami, ktorá pomaly smerovala do prístavu.

„Ak láska znamená, že mám niekoho veľmi rád, milujem veľa ľudí."

„A teraz mňa?"

Mikael prikývol. Monika sa zamračila.

„Prekáža ti to?"

„Že si mal predtým ženy? Nie. No prekáža mi, že neviem presne, čo sa medzi nami odohráva. A nemyslím, že chcem mať vzťah s mužom, ktorý si užije tam, kde sa mu to práve hodí…"

„Nebudem sa ti ospravedlňovať za vlastný život."

„Myslím si, že som ti podľahla práve kvôli tomu, aký si. Je jednoduché mať s tebou sex, lebo zbytočne nerečníš, cítim sa s tebou bezpečne. No toto sa začalo, lebo som podľahla nejakému šialenému impulzu. Nestáva sa mi to často, nič som neplánovala. A teraz sme dospeli do štádia, keď som sa sama zaradila medzi ženy, ktoré si sem vláčiš."

Mikael dlho mlčal.

„Nemusela si prísť."

„Ale áno. Musela. Do riti, Mikael…"

„Viem."

„Som nešťastná. Nechcela som sa zaľúbiť. Keď sa to skončí, bude to veľmi bolieť."

„Túto chatu som dostal, keď otec zomrel a mama sa presťahovala do severného Švédska. Dohodli sme sa, že sestra si nechá byt a ja chatu. Mám ju už dvadsaťpäť rokov."

„Aha."

„Odhliadnuc od niekoľkých náhodných známych začiatkom osemdesiatych rokov, pred tebou tu bolo päť žien. Erika, Lisbeth a moja bývalá žena, s ktorou som v osemdesiatych rokoch žil. Dievča, s ktorým som vážne chodil koncom deväťdesiatych rokov, a žena, trochu staršia odo mňa, ktorú som poznal pred dvoma rokmi a občas sa stretávame. Okolnosti sa líšia…"

„Aha."

„Túto chatu mám na to, aby som mohol vypadnúť z mesta a mať pokoj. Takmer vždy sem chodím sám. Čítam knihy, píšem, oddychujem a z móla pozorujem lode. Toto nie je nijaké staromládenecké hniezdočko."

Odišiel po vínovú fľašu, ktorú predtým postavil do tieňa.

„Nič ti nesľubujem," pokračoval. „Manželstvo sa mi rozpadlo, keď som sa nedokázal vzdať Eriky. Už som si svoje prežil."

Dolial si pohár.

„No ty si ten najzaujímavejší človek, akého som za posledné roky stretol. Náš vzťah od prvej chvíle akoby bežal na plné obrátky. Myslím, že si ma dostala už na tých schodoch. Tých niekoľko nocí, čo som spal sám doma, som sa budil uprostred noci s vedomím, že ťa chcem. Neviem, či to je trvalý vzťah, no hrozím sa chvíle, keď ťa stratím."

Pozrel sa na ňu.

„Tak čo chceš robiť?"

„Môžeme rozmýšľať," odvetila Monika. „Aj ty ma pekelne priťahuješ."

„Začína to byť vážne," prikývol Mikael.

Pozrela sa naňho. V tej chvíli sa jej zmocnila nesmierna nostalgia. Potom dlho mlčali. Keď sa zotmelo, upratali stôl, vošli dnu a zavreli za sebou dvere.

V PIATOK PRED SÚDNYM PROCESOM zastal Mikael pred novinovým stánkom pri Slussene a zahľadel sa na titulné stránky denníkov. Generálny riaditeľ SMP Magnus Borgsjö ohlásil odchod z médií. Mikael si kúpil noviny, prešiel sa a v kaviarni si dal raňajky. Borgsjö ako dôvod odchodu uviedol rodinné problémy. Nechcel komentovať tvrdenia, podľa ktorých je za jeho odchodom výpoveď Bergerovej, keď odmietla akceptovať jeho príkaz na ututlanie aféry s Vitavarou. V rozsahu jedného stĺpčeka sa však zjavila správa, podľa ktorej sa Zväz švédskeho priemyslu rozhodol prešetriť, ako švédske firmy pristupujú k tým firmám v juhovýchodnej Ázii, ktoré využívajú detskú pracovnú silu.

Mikael vybuchol do smiechu.

Potom zložil noviny, vzal mobil a svoju známu novinárku z TV4 vyrušil pri obedňajšej bagete.

„Ahoj, zlatko," začal. „Predpokladám, že ešte vždy nemáš záujem vybehnúť so mnou na rande."

„Ahoj, Mikael," zasmiala sa. *„Sorry,* no skutočne ani náhodou nie si môj typ. No aj tak ťa mám rada."

„Vedela by si si predstaviť aspoň pracovnú večeru?"

„Čo chystáš?"

„Erika Bergerová s tebou pred dvoma rokmi uzavrela dohodu pri afére Wennerström. A fungovalo to. Chcem niečo podobné."

„Hovor."

„Až keď sa dohodneme na podmienkach. Tak ako pri Wennerströmovi, súčasne s tematickým číslom vydávame knihu. A teraz ide o veľa. Vopred ti ponúkam exkluzívny materiál za sľub, že zatiaľ nič nepustíš von. Uverejnenie textov je tentoraz mimoriadne zložité, pretože sa musí udiať v jeden konkrétny deň."

„Aké je to veľké?"

„Väčšie než Wennerström," odvetil Mikael. „Máš záujem?"

„Žartuješ? Kde sa stretneme?"

„Čo tak Samirs gryta? Príde aj Erika Bergerová."

„A čo tá vec s Bergerovou? Vráti sa do Millennia, keď ju z SMP vyhodili?"

„Nevyhodili ju. Podala okamžitú výpoveď kvôli názorovým rozdielom s Borgsjöom."

„Ten chlap pôsobí ako úplný idiot."

„Áno."

FREDRIK CLINTON v slúchadlách počúval Verdiho. Hudba bola jediné v jeho živote, čo ho mohlo vzdialiť od dialýz a rastúcej bolesti v krížoch. Pohmkával si do taktu. Zavrel oči, pravou rukou dirigoval tóny, akoby si ruka žila vlastným životom.

Tak to je. Rodíme sa. Žijeme. Starneme. Zomierame. On už svoje vykonal. Teraz ho čaká len rozpad.

Cítil, že je so svojím životom spokojný.

Teraz koncertoval pre svojho priateľa Everta Gullberga.

Sobota deviateho júla. Do začiatku súdneho procesu, keď Sekcia v tomto hnusnom príbehu prejde k činom, zostáva menej než týždeň. Informáciu dostal ráno. Gullberg bol neskutočne húževnatý. Keď si človek strelí deväťmilimetrovú guľku do vlastného spánku, môže čakať, že zomrie. Aj tak trvalo až tri mesiace, kým to Gullbergovo telo vzdalo, aj to skôr v dôsledku náhody než tvrdohlavosti, s akou doktor Jonasson odmietol prijať prehru. Rozhodnutie napokon priniesla rakovina, nie guľka.

Gullberga však smrť bolela, čo Clintona zarmútilo. Gullberg nevládal komunikovať s okolím, len občas precital k vedomiu. Vnímal svet. Opatrovatelia spomínali, že sa usmieval, keď ho hladkali po líci, a mračil, keď sa zdalo, že sa mu niečo deje. Občas sa s nimi snažil komunikovať slovami, ktorým nikto nerozumel.

Nemal príbuzných a pri smrteľnej posteli ho nenavštívil nijaký priateľ. Posledným životným vnemom bola eritrijská sestrička Sára Kitama, ktorá ho držala za ruku, keď definitívne zaspal.

Fredrik Clinton si uvedomoval, že svojho niekdajšieho spolubojovníka bude čoskoro nasledovať. O tom nebolo pochýb. Pravdepodobnosť, že absolvuje transplantáciu obličky, ktorú tak zúfalo potreboval, sa každým dňom zmenšovala. Telo sa mu rozpadalo. Vyšetrenia ukazovali, že sa mu zhoršuje funkcia pečene aj čriev.

Veril, že sa dožije Vianoc.

No bol spokojný. Cítil takmer až nadpozemsky vzrušujúce uspokojenie z faktu, že posledné obdobie jeho života sa vyvíja tak prekvapujúco a znamená návrat do služby.

Výsada, ktorú by nikdy nečakal.

Posledné tóny Verdiho odzneli práve vo chvíli, keď dvere malej Clintonovej odpočivárne v hlavnom stane Sekcie na Artillerigatan otvoril Birger Wadensjö.

Clinton otvoril oči.

Dospel k poznaniu, že Wadensjö je pre Sekciu len bremenom. Na miesto šéfa piliera obrany švédskeho štátu sa vôbec nehodil. Nedokázal pochopiť, ako ho mohli aj s Hansom von Rottingerom tak veľmi preceniť, keď v ňom videli samozrejmého dediča trónu.

Wadensjö bol vojak, ktorý potreboval vietor v chrbte. V okamihu krízy nezvládal prijímať rozhodnutia. Slaboch. Ustráchané bremeno bez chrbtovej kosti, ktoré, nebyť ich pomoci, priviedlo by Sekciu do záhuby.

Je to jednoduché.

Niektorí ľudia na to majú. Iní v okamihu pravdy vždy podľahnú.

„Chceli ste so mnou hovoriť?“ spýtal sa Wadensjö.

„Sadnite si,“ pokynul mu Clinton.

Wadensjö si sadol.

„Som vo veku, keď už nemám čas chodiť okolo horúcej kaše. Prejdem priamo k veci. Keď sa toto skončí, chcem, aby ste opustili vedenie Sekcie.“

„Naozaj?“

Clinton zmiernil tón.

„Pán Wadensjö, ste dobrý človek. No žiaľ, ste celkom nevhodný typ na to, aby ste po Gullbergovi prevzali zodpovednosť. Nikdy ste ju ani nemali dostať. Bola moja aj von Rottingerova chyba, že sme sa odovzdávaniu žezla nevenovali skôr.“

„Nikdy ste ma nemali radi.“

„V tom sa mýlite. Kým som Sekciu viedol spolu s Rottingerom, boli ste skvelý administrátor. Bez vás by sme boli bezmocní, úprimne dôverujem

vášmu patriotizmu. Nemám však dôveru k vašej schopnosti prijímať rozhodnutia.“

Wadensjö sa zrazu neveselo zasmial.

„Sám neviem, či po tomto ešte chcem zostať v Sekcii.“

„Teraz, keď sú Gullberg s Rottingerom preč, musím zásadné rozhodnutia prijímať sám. V posledných mesiacoch ste proti každému jednému z nich dôsledne pracovali.“

„A ja vám opakujem, že vaše rozhodnutia sú šialené. Skončí sa to katastrofou.“

„To je možné. No vaša nerozhodnosť by znamenala koniec. Teraz máme aspoň šancu a zdá sa, že nám to vychádza. V Millenniu sú ochromení. Možno tušia o našej existencii, no chýbajú im dôkazy, ale nenájdu ani tie a ani nás. Pozorne sledujeme každý ich krok.“

Wadensjö vyzrel z okna na strechy okolitých domov.

„Zostáva nám už len Zalačenkova dcéra. Ak sa niekto začne hrabať v jej minulosti a bude ju počúvať, môže sa stať čokoľvek. No proces sa už onedlho začne, a potom skončila. Tentoraz ju musíme pochovať tak hlboko, aby nás už neprišla strašiť.“

Wadensjö zavrtel hlavou.

„Nechápem váš prístup,“ zamračil sa Clinton.

„Nie. No chápem, že ho nechápete. Dovŕšili ste šesťdesiatosem rokov. Umierate. Vaše rozhodnutia nie sú racionálne, no zrejme sa vám podarilo podmaniť si Nyströma so Sandbergom. Počúvajú vás, akoby ste boli ich bohom.“

„Ja *som* bohom vo všetkých otázkach týkajúcich sa Sekcie. Pracujeme podľa plánu. Naša rozhodnosť dala Sekcii šancu. A so všetkou rozhodnosťou opakujem, že do podobnej situácie sa Sekcia už nikdy nedostane. Keď sa toto skončí, urobíme kompletnú revíziu systému.“

„Rozumiem.“

„Novým šéfom sa stane Georg Nyström. Je už pristarý, no iná osoba neprichádza do úvahy. Sľúbil, že ešte šesť rokov potiahne. Sandberg je primladý a v dôsledku vášho spôsobu vedenia primálo skúsený. V tomto čase mal byť už dávno ťahúňom.“

„Pán Clinton, vy si naozaj neuvedomujete, čo ste urobili? Zavraždili ste človeka. Björck pre Sekciu pracoval tridsaťpäť rokov, a vy ste nariadili jeho smrť. Nechápete…“

„Viete veľmi dobre, že to bolo nevyhnutné. Zradil by nás. Nikdy by neodolal tlaku polície.“

Wadensjö vstal.

„Ešte som neskončil.“

„Tak zvyšok preberieme neskôr. Mám prácu. Vy si tu ležte a snívajte o tom, že ste všemocný.“

Vykročil k dverám.

„Ak ste taký morálny, prečo nejdete za Bublanským a nepriznáte sa k svojim zločinom?“

Wadensjö sa obrátil k starcovi.

„Tá myšlienka mi už napadla. No nech si myslíte čokoľvek, budem za Sekciu bojovať zo všetkých síl.“

Keď otvoril dvere, zrazil sa s Nyströmom a Sandbergom.

„Môžeme?“ pozdravil Nyström. „Máme niekoľko vecí.“

„Poďte ďalej. Pán Wadensjö bol práve na odchode.“

Nyström počkal, kým sa zatvoria dvere.

„Fredrik, mám obavy.“

„Prečo?“

„So Sandbergom sme trochu premýšľali. Niektoré záležitosti nechápeme. Dnes ráno advokátka Salanderovej odovzdala prokurátorovi jej autobiografiu.“

„Čo?“

INŠPEKTOR HANS FASTE civel na Gianniniovú, kým Richard Ekström nalieval kávu. Ekström sa ešte nespamätal zo šoku, ktorý mu spôsobil spis, čakajúci ho ráno v práci. S Fastem si tých štyridsať strán Salanderovej autobiografie prečítali. Dlho sa o nich zhovárali. Napokon sa rozhodli pozvať Anniku Gianniniovú na neformálny rozhovor.

Sadli si k nízkemu konferenčnému stolíku v Ekströmovej kancelárii.

„Ďakujem, že ste si našli čas,“ začal Ekström. „Čítal som tú… hm, to zhrnutie, ktoré ste nám dnes ráno odovzdali, a potreboval som si vyjasniť niekoľko otáznikov.“

„Počúvam,“ ponúkla sa Annika.

„Neviem, kde začať. Možno by som mohol na úvod povedať, že sme s inšpektorom Fastem zostali veľmi prekvapení.“

„Áno?“

„Snažíme sa pochopiť váš zámer.“

„Ako to myslíte?“

„S tou autobiografiou, alebo ako to mám nazvať. Kam s ňou mierite?“

„Nie je to zjavné? Moja klientka chce predložiť vlastnú verziu udalostí.“

Ekström sa dobromyseľne zasmial. Prehrabol si briadku gestom, ktoré Annike z nejakých dôvodov začínalo prekážať.

„Áno, ale veď vaša klientka mala na predstavenie vlastnej verzie celé mesiace. Počas výsluchov s pánom Fastem nepovedala ani slovo.“

„Pokiaľ viem, neexistuje nijaký zákon, ktorý by ju nútil hovoriť, keď sa to hodí inšpektorovi Fastemu.“

„Nie, ale… o dva dni sa začína proces a päť minút pred dvanástou nám donesiete toto. Cítim tu istú zodpovednosť, ktorá presahuje moje povinnosti prokurátora.“

„Nerozumiem.“

„Za nijakých okolností sa nechcem vyjadrovať znevažujúco. To nemám v úmysle. V tejto krajine platí súdny poriadok. Ale, pani Gianniniová, venujete sa právam žien a ešte nikdy ste nezastupovali klienta v takomto prípade. Žaloba voči Lisbeth Salanderovej nebola vznesená kvôli tomu, že je žena, ale preto, lebo sa dopustila hrubého násilia. Zrejme ste aj vy pochopili, že je vážne psychicky chorá a potrebuje starostlivosť a pomoc spoločnosti.“

„Pomôžem vám,“ priateľsky sa usmiala Annika. „Obávate sa, že neposkytnem slečne Salanderovej potrebnú pomoc.“

„Nechcem vás uraziť,“ zopakoval Ekström. „Nespochybňujem vašu odbornosť. Poukazujem len na vašu neskúsenosť.“

„Rozumiem. Absolútne s vami súhlasím. Som v trestnom práve veľmi neskúsená.“

„A napriek tomu ste tvrdohlavo odmietali pomoc skúsenejších advokátov…“

„Na základe želania klientky. Lisbeth Salanderová si ma želala za advokátku a o dva dni ju teda na súde budem zastupovať.“

Zdvorilo sa usmiala.

„Dobre. No naozaj chcete s plnou vážnosťou obsah týchto stránok predniesť súdu?“

„Samozrejme. Príbeh Lisbeth Salanderovej.“

Ekström a Faste si vymenili pohľady. Faste zdvihol obočie. Nechápal, o čom Ekström hovorí. Ak Gianniniová nechápe, že tým svoju klientku absolútne potopí, nie je to chyba prokurátora. Stačí jej ponuku s poďakovaním prijať a záležitosť je vybavená.

O tom, že Salanderová je blázon, už nepochyboval. Využijúc všetky svoje schopnosti, pokúšal sa z nej dostať aspoň jej adresu. No to prekliate dievča výsluch za výsluchom mlčalo ako ryba a civelo do steny. Nepohlo sa ani o milimeter. Odmietalo cigarety, kávu aj chladené nápoje. Nereagovalo, keď prosil, ani keď zvýšil hlas.

Zúfalejší výsluch ešte nikdy neviedol.

Vzdychol si.

„Pani Gianniniová,“ nadýchol sa napokon Ekström. „Zastávam názor, že vaša klientka by mala byť procesu ušetrená. Je chorá. Opieram sa o

mimoriadne kvalifikovanú analýzu vypracovanú súdnym psychiatrom. Mala by dostať tú psychiatrickú starostlivosť, ktorú jej spoločnosť dlží už roky.“

„V takom prípade túto požiadavku zrejme prednesiete aj na pojednávaní.“

„Určite tak urobím. Nie je mojou úlohou radiť vám, ako postaviť obhajobu. No ak chcete ísť týmto smerom, situácia je absurdná. Táto autobiografia obsahuje množstvo šialených a nepodložených obvinení voči množstvu ľudí… vrátane jej niekdajšieho poručníka pána Bjurmana a doktora Petra Teieboriana. Verím, že od súdu neočakávate, že prijme tvrdenie, ktoré bez akéhokoľvek náznaku dôkazu očierňuje pána Teieboriana. Tento text sa stane pre obvinenú posledným klincom do rakvy, ak mi prepáčite to prirovnanie.“

„Chápem.“

„Počas procesu môžete zapierať, že je chorá, žiadať doplňujúce vyšetrenia, prípad môže skončiť v rukách Úradu súdnej psychiatrie. No úprimne povedané, po prečítaní tohto neexistujú nijaké pochybnosti, že všetci ostatní psychiatri dospejú k rovnakému záveru ako Peter Teleborian. Jej vlastné rozprávanie podporuje tvrdenie, že je schizofrénny paranoik.“

Annika sa opäť usmiala.

„Existuje však alternatíva.“

Pozrela sa na Ekströma.

„Aká?“

„Nuž, že jej rozprávanie je pravdivé a súd sa rozhodne mu uveriť.“

Prokurátor Ekström zadržal dych. Potom sa zdvorilo usmial a prehrabol si briadku.

FREDRIK CLINTON si sadol k malému stolčeku pri okne svojej izby. Pozorne ich počúval. Tvár mal strhanú, no bdelý pohľad dokazoval maximálne sústredenie.

„Od apríla sme sledovali telefóny aj poštu najdôležitejších pracovníkov Millennia,“ konštatoval Clinton. „Usúdili sme, že Blomkvist, Erikssonová aj ten Cortez to vzdali. Čítali sme osnovu ich najbližšieho čísla. Z neho sa nám zdalo, že sám Blomkvist prijal názor, že Salanderová je napriek všetkému blázon. Salanderovú chce brániť útokom na spoločnosť – lebo spoločnosť jej nepomohla, ako mala, a preto nie je jej chyba, keď sa pokúsila zabiť vlastného otca… no tento názor neznamená nič. Ani slovo o vlámaní do jeho bytu, ani o prepade Gianniniovej a zmiznutých spisoch. Vie, že nám nič nedokáže.“

„Práve v tom je problém,“ konštatoval Sandberg. „Blomkvist predsa musí vedieť, že sa niečo deje. Všetky otázniky však ignoruje. Prepáč, no

toto nevyzerá ako štýl Millennia. Okrem toho sa do redakcie vrátila Erika Bergerová. Celé toto číslo Millennia je také prázdne a bez obsahu, že vyzerá ako vtip.“

„Takže ty si myslíš, že to… že to je pasca.“

Jonas prikývol.

„Letné číslo Millennia malo vyjsť posledný júnový týždeň. Podľa toho, čo sme sa dočítali z mailov Erikssonovej Blomkvistovi, číslo vytlačia niekde v Södertälje. Keď som ich však dnes kontaktoval, ešte im ani len neprišli podklady. V rukách majú len žiadosť o ponuku spred vyše mesiaca.“

„Hm.“

„Kde tlačili predtým?“

„V tlačiarni Hallvigs v Morgongåve. Volal som im, ako sú ďaleko – tváril som sa, že som z Millennia. Šéf Hallvigu nechcel povedať ani slovo. Pôjdem sa tam večer pozrieť.“

„Súhlasím. Georg?“

„Prešiel som všetky dostupné telefónne rozhovory za posledný týždeň,“ začal. „Zvláštne, že ľudia z Millennia sa vôbec nerozprávajú ani o procese, ani o Zalačenkovej afére.“

„Nič?“

„Nič. Spomínajú ich len v rozhovoroch s ľuďmi zvonka. Vypočuj si, napríklad, toto. Blomkvistovi volal reportér novín Aftonbladet a žiadal od neho komentár k blížiacemu sa procesu.“

Zapol magnetofón.

„Prepáčte, no nemám k tomu čo povedať.“

„Veď ste ten prípad sledovali od samého začiatku. Salanderovú ste v Gosseberge našli práve vy. A ešte ste nepublikovali ani riadok. Kedy tak plánujete urobiť?“

„Keď príde vhodná chvíľa. Za predpokladu, že budeme mať čo publikovať.“

„Máte?“

„Nuž, kúpte si Millennium a dozviete sa.“

Vypol záznam.

„Nikdy predtým sme nad tým nerozmýšľali, ale vrátil som sa trochu do minulosti a vypočul si náhodné úryvky. Takto to bolo po celý čas. K prípadu Zalačenko sa takmer nikdy nevyjadruje, maximálne vo všeobecnej rovine. Nehovorí o ňom ani s vlastnou sestrou, ktorá Salanderovú zastupuje.“

„Možno naozaj nemá čo povedať.“

„Dôsledne odmieta akékoľvek špekulácie. Vo dne v noci je v redakcii a do svojho bytu na ulici Bellmansgatan takmer nikdy nechodí. Ak toľko pracuje, mal by vymyslieť viac než len to, čo je v ďalšom čísle Millennia.“

„A ešte vždy nevieme odpočúvať redakciu?“

„Nie,“ zavrtel hlavou Sandberg. „Vždy tam niekto je. Aj to je zvláštne.“

„Ako to myslíš?“

„Odo dňa, keď sme sa vlámali do Blomkvistovho bytu, bol vždy niekto v redakcii. Blomkvist je tam takmer stále, v jeho kancelárii sa vždy svieti. Ak tam nie je on, majú tam Corteza, Erikssonovú, alebo toho teploša… hm, Christera Malma.“

Clinton si pošúchal bradu. Chvíľu rozmýšľal.

„Dobre. Záver?“

Nyström na okamih zaváhal.

„Nuž… ak by mi niekto tvrdil, že hrajú pred nami divadlo, možno by som uveril.“

Clinton cítil, ako mu po chrbte prebehli zimomriavky.

„Prečo sme si to doteraz nevšimli?“

„Počúvali sme to, čo hovoria, nie to, čo nehovoria. Uspokojili sme sa, keď sme počuli a čítali, akí sú zmätení. Blomkvist chápe, že mu niekto ukradol Salanderovej spis z roku 1991, jemu aj jeho sestre. Ale čo si s tým počne?“

„Prepad neoznámil polícii?“

Nyström zavrtel hlavou.

„Gianniniová sedela na výsluchoch Salanderovej. Správa sa zdvorilo, no nehovorí nič dôležité. A Salanderová už vonkoncom nič nehovorí.“

„Ale to nám predsa vyhovuje. Čím dôslednejšie bude držať hubu, tým lepšie. Čo hovorí Ekström?“

„Stretol som sa s ním pred dvoma hodinami. Práve vtedy dostal to vyjadrenie Salanderovej.“

Ukázal na kópiu v Clintonovom lone.

„Ekström je zmätený. Ešteže sa Salanderová písomne nevie vyjadrovať. Na nezainteresovaného človeka text pôsobí ako absolútne šialená konšpiračná teória s pornografickými prvkami. No netriafa ďaleko od čierneho. Presne opisuje spôsob, akým ju zavreli do Ústavu svätého Štefana, tvrdí, že Zalačenko pracoval pre tajnú políciu a podobne. Hovorí, že podľa nej ide o malú sektu v rámci tajnej polície, čo znamená, že má podozrenie na existenciu Sekcie. Celkovo nás opisuje veľmi presne. No ako som povedal, nie je dôveryhodná. Ekström je zmätený, lebo sa zdá, že týmto smerom povedie obhajobu aj Gianniniová.“

„Do riti,“ vybuchol Clinton.

Zaklonil hlavu a intenzívne niekoľko minút premýšľal. Napokon zdvihol zrak.

„Jonas, dnes večer choď do Morgongåvy a zisti, či sa tam niečo deje. Ak tlačia Millennium, chcem mať kópiu.“

„Vezmem so sebou Faluna.“

„Výborne. Georg, ty choď za Ekströmom a zisti, ako je na tom. Do dnešného dňa išlo všetko ako po masle, no nechcem ignorovať vaše slová.“

„Dobre.“

Clinton ešte zostal sedieť.

„Samozrejme, že najlepšie by bolo, keby sme sa vyhli procesu…“ dodal. Zdvihol zrak a pozrel sa Nyströmovi do očí. Nyström prikývol. Sandberg prikývol. Tichá súhra mozgov.

„Nyström, môžete preveriť, aké sú naše možnosti?“

JONAS SANDBERG a zámočník Lars Faulsson, známejší pod prezývkou Falun, zaparkovali neďaleko železničnej trate a pomaly prechádzali Morgongåvou. Bolo pol deviatej večer. Svetlo a priskoro na to, aby konali, no aj tak si chceli najprv urobiť celkový obraz.

„Ak majú nainštalovaný alarm, nejdem do toho,“ upozornil ho Falun.

Sandberg prikývol.

„Vtedy bude lepšie skontrolovať ich cez okná. Ak niečo uvidíš, hodíš kameň, zoberieš to, čo tam je, a pobežíš ako o život.“

„Dobre,“ súhlasil Sandberg.

„Ak ti stačí jeden výtlačok, môžeme prezrieť aj kontajnery za budovou. Musia tam mať hárky skúšobných výtlačkov, nepodarky a podobne.“

Tlačiareň Hallvigs sa nachádzala v nízkej tehlovej stavbe. Priblížili sa k nej, Sandberg sa práve chystal prejsť ulicu, keď ho Falun chytil za lakeť.

„Neodbočuj.“

„Čo?“

„Neodbočuj. Tvár sa, že sme iba na večernej prechádzke.“

Prešli popri tlačiarni a zahli za roh.

„Čo sa deje?“

„Veď sa pozeraj. Nielenže majú alarm, ale vedľa budovy stojí zaparkované auto.“

„Niekto tam je?“

„Auto firmy Milton Security. Tlačiareň prísne strážia.“

„MILTON SECURITY,“ vybuchol Clinton. Cítil, ako mu telo v šoku zmeravelo.

„Ak by tam nebol Falun, vbehol by som im rovno do náručia.“

„Chystá sa niečo nedobré,“ zamračil sa Nyström. „Neexistuje nijaký rozumný dôvod, aby malú dedinskú tlačiareň chránila firma Milton Security.“

Clinton prikývol. Pery sa mu zmenili na tenkú čiaru. Bolo jedenásť večer, potreboval si oddýchnuť.

„A to znamená, že Millennium niečo chystá," konštatoval Sandberg.

„Pochopil som," prikývol Clinton. „Dobre. Poďme analyzovať situáciu. Aký je najhorší možný scenár? Čo môžu vedieť?"

Vyzývavo sa pozrel na Nyströma.

„Musí to byť ten Salanderovej spis z roku 1991," povedal. „Po tom, ako sme im ukradli kópie, zvýšili ochranu. Museli uhádnuť, že ich sledujeme. V najhoršom prípade majú ešte jednu kópiu."

„Ale veď Blomkvist bol veľmi zúfalý, že o ne prišli."

„Viem, no mohli sme aj naletieť. Nezatvárajme oči pred touto možnosťou."

Clinton prikývol.

„Súhlasím. Sandberg?"

„Salanderovej obhajobu poznáme. Hovorí pravdu tak, ako ju sama vníma. Tú takzvanú autobiografiu som si prečítal ešte raz. Hrá v náš prospech. Sú tam také hrubé obvinenia zo znásilnení a porušenia zákonov, že celý text vyznie ako výmysel mytomana."

Nyström prikývol.

„Navyše nič nevie dokázať. Ekström tie riadky použije proti nej. Zničí celú jej dôveryhodnosť."

„Dobre. Teleborianova nová analýza je skvelá. Samozrejme, musíme rátať aj s možnosťou, že Gianniniová vytiahne vlastného experta, ktorý bude tvrdiť, že Salanderová nie je šibnutá, a všetko sa skončí na vyššom stupni. Ale opäť – ak Salanderová nezmení taktiku a odmietne hovoriť, dospejú k záveru, že naozaj šibnutá je, a dajú Teleborianovi za pravdu. Sama sebe je najhorším nepriateľom."

„Aj tak by bolo najlepšie, keby sme procesu zabránili," uvažoval Clinton.

Nyström zavrtel hlavou.

„To sa nám už nepodarí. Sedí vo väzbe a nemá kontakty s inými väzňami. Každý deň absolvuje hodinu cvičenia, no tam sa k nej nedostaneme. Vo väzenskom zbore nemáme kontakty."

„Chápem."

„Ak sme chceli konať týmto smerom, mali sme tak urobiť, kým ešte ležala v nemocnici. Teraz by sa to muselo udiať otvorene. Pravdepodobnosť, že vraha dostanú, je takmer stopercentná. A neviem, kde nájdeme *strelca,* ktorý by na to pristúpil. V takom krátkom čase sa nedá zaranžovať ani samovražda či nehoda."

„Myslel som si. Nečakaná smrť zvykne vyvolať otázky. Dobre, tak sa sústreďme na proces. V princípe sa nič nezmenilo. Po celý čas sme očakávali ťah protivníka a očividne ním je táto takzvaná autobiografia.“

„Problémom je Millennium,“ konštatoval Sandberg.

Všetci prikývli.

„Millennium a Milton Security,“ doplnil ho Clinton. „Salanderová pracovala pre Armanského a Blomkvist s ňou spával. Môžeme z toho usúdiť, že sa spojili?“

„Nie je to absurdná úvaha už vzhľadom na fakt, že Milton Security stráži tlačiareň, v ktorej tlačia Millennium. To nemôže byť náhoda.“

„Dobre. Kedy sa chystajú vyjsť? Sandberg, už dva týždne meškajú. Ak usúdime, že Milton Security stráži tlačiareň, aby sa k časopisu nikto nedostal skôr než treba, znamená to jednak, že sa chystajú zverejniť niečo, čo nechcú vopred publikovať, a jednak to, že už majú číslo hotové.“

„Zároveň s procesom,“ prikývol Sandberg. „To je jediná rozumná možnosť.“

Clinton prikývol.

„O čom bude to číslo? Čo je najhorší scenár?“

Všetci traja sa zamysleli. Ticho napokon prerušil Nyström.

„V najhoršom prípade majú, ako sme povedali, kópiu spisu z roku 1991.“

Clinton so Sandbergom prikývli. Dospeli k rovnakému záveru.

„Otázka je, čo s ním vedia urobiť ďalej,“ nadviazal Sandberg. „Správa je o Teleborianovi a Björckovi. Björck je mŕtvy. Pôjdu tvrdo po Teleborianovi, ten môže tvrdiť, že urobil len štandardné psychiatrické vyšetrenie. Bude to slovo proti slovu a on, pochopiteľne, všetky obvinenia odmietne.“

„Ako budeme postupovať, keď spis zverejnia?“ spýtal sa Nyström.

„Myslím, že máme v rukách tromf,“ usmial sa Clinton. „Ak sa začne o spise hovoriť, témou bude tajná polícia, nie Sekcia. A ak sa začnú novinári pýtať, spis vytiahnu z archívu…“

„A bude trochu iný,“ doplnil ho Sandberg.

„Shenke do archívu vložil jeho upravenú verziu, teda tú verziu, ktorú si prečítal Ekström. Dostala aj spisové číslo. V médiách rýchlo rozšírime dezinformácie… Máme predsa Bjurmanov originál, Millennium len kópiu. Dokonca môžeme uvažovať o možnosti, že spis sfalšoval sám Blomkvist.“

„Dobre. O čom ešte môže Millennium vedieť?“

„Nemôže vedieť o Sekcii. To je vylúčené. Sústredia sa preto na tajnú políciu, čo znamená, že Blomkvist vyznie ako konšpirátor, a tajná polícia o ňom bude tvrdiť, že je blázon.“

„Blomkvista ľudia poznajú," namietol Clinton. „Po afére Wennerström jeho dôveryhodnosť stúpla."

Nyström prikývol.

„Vieme mu ju opäť znížiť?" navrhol Sandberg.

Nyström s Clintonom si vymenili pohľady. Potom obaja prikývli. Clinton na Nyströma pozrel.

„Myslíš si, že by si mohol zohnať… povedzme päťdesiat gramov kokaínu?"

„Možno od Juhošov."

„Dobre. Skús to. Ale rýchlo. Proces sa začína o dva dni."

„Nechápem…" namietol Sandberg.

„Starý dobrý trik. A vždy mimoriadne efektívny."

„MORGONGÅVA?" začudoval sa Torsten Edklinth a zvraštil obočie. Sedel v župane na svojej domácej pohovke a tretí raz čítal Salanderovej autobiografiu. Vtedy zavolala Monika. Keďže už bolo po polnoci, tušil, že sa niečo stalo.

„Morgongåva," zopakovala Monika. „Sandberg a Lars Faulsson tam dorazili o siedmej večer. Curt Svensson z Bublanského tímu ich po celý čas sledoval. Nemal to ťažké aj vďaka tomu, že v Sandbergovom aute máme plošticu. Zaparkovali neďaleko železničnej stanice a prešli niekoľko blokov, potom sa vrátili do auta a späť do Štokholmu."

„Rozumiem. Stretli sa tam s niekým…?"

„Nie. Práve to bolo zvláštne. Vystúpili z auta, chvíľu sa prechádzali, potom späť do auta a do Štokholmu."

„Aha. A prečo mi kvôli tomu voláš o pol jednej v noci?"

„Chvíľu nám to trvalo. Prešli popri budove, v ktorej má sídlo tlačiareň Hallvigs. Zhovárala som sa s Blomkvistom. Práve tam tlačia Millennium."

„Do riti."

Edklinth si okamžite uvedomil, čo to znamená.

„Keďže mali so sebou Faluna, zrejme plánovali nočnú návštevu tlačiarne, no svoju expedíciu prerušili," pokračovala Monika.

„Prečo?"

„Lebo Blomkvist poveril Dragana Armanského, aby tlačiareň až do distribúcie časopisu strážil. Pravdepodobne zbadali auto Miltonu. Myslela som si, že ťa to bude zaujímať."

„Správne. To ale znamená, že začali čosi tušiť…"

„Najneskôr vo chvíli, keď videli auto, im muselo svitnúť. Sandberg nechal Faulssona v meste a vrátil sa do Sekcie. Vieme, že tam je aj Fredrik

Clinton. Georg Nyström tam dorazil spolu so Sandbergom. Otázne je, aký bude ich ďalší postup.“

„Proces sa začína v utorok… Môžeš zavolať Blomkvistovi a požiadať ho, aby sprísnil ochranu Millennia? Pre každý prípad.“

„Už majú dobrú ochranu. A spôsob, akým vysielali falošné dymové signály cez svoje odpočúvané telefóny, bola práca profíkov. Blomkvistovi sa pri jeho paranoji podarilo zavádzanie dostať na úroveň, z ktorej sa môžeme učiť aj my.“

„Dobre. Ale aj tak mu zavolaj.“

MONIKA VYPLA TELEFÓN a položila ho na nočný stolík. Potom sa pozrela na Blomkvista, ktorý sa nahý opieral o čelo postele.

„Volám ti a žiadam ťa, aby ste sprísnili ochranu v Millenniu,“ usmiala sa.

„Ďakujem za radu,“ odsekol.

„Myslím to vážne. Ak niečo tušia, hrozí, že budú konať neuvážene. A vtedy hrozí aj násilné vlámanie.“

„Dnes v noci tam spí Henry Cortez. A alarm máme napojený priamo na Milton, sídlia tri minúty od nás.“

Chvíľu mlčky sedel.

„Vraj paranoidný,“ zamrmlal.

KAPITOLA 24

Pondelok 11. júl

O ŠIESTEJ RÁNO na Mikaelov anonymný mobil zavolala Susanne Linderová.

„Ty naozaj nikdy nespíš?“ čudoval sa rozospatý Mikael.

Pohľadom si premeral Moniku, ktorá sa už stihla obliecť do teplákov, no ešte nemala na sebe tričko.

„Ale áno. No zobudila ma nočná zmena. Dnes v noci o tretej sa spustil tichý alarm, ktorý sme ti nainštalovali v byte.“

„Naozaj?“

„A tak som sa musela ísť na to pozrieť. Čudné. Môžeš sa zastaviť v Miltone? Najlepšie hneď.“

„TOTO JE VÁŽNA VEC,“ konštatoval Armanskij.

Krátko po ôsmej sa stretli pred monitorom v konferenčnej miestnosti Miltonu. Na stretnutí sa zúčastnil Armanskij, Mikael a Susanne. Armanskij zavolal aj bývalého inšpektora polície v Solne, v súčasnosti šéfa operatívnej jednotky Miltonu Johana Fräklunda a bývalého kriminálneho inšpektora Sonnyho Bohmana, ktorý Salanderovej prípad sledoval od prvých dní. Všetci pozorne hľadeli na film, ktorý im Susanne prišla ukázať.

„Tu vidíme Jonasa Sandberga o 3.17 ráno otvárať dvere Blomkvistovho bytu. Má vlastné kľúče… Spomínate si, ako zámočník Faulsson urobil odtlačok Blomkvistových rezervných kľúčov, keď sa mu vlámali do bytu pred niekoľkými týždňami?“

Armanskij smutne prikývol.

„Sandberg zostane v byte približne osem minút. V tom čase vykoná nasledovné. Z kuchyne vezme igelitku a niečím ju naplní. Potom odskrutkuje zadný kryt reproduktora, čo máš v obývačke, Mikael. Tam igelitku umiestni.“

„Hm,“ zamyslel sa Mikael.

„Fakt, že ti tú igelitku vzal z kuchyne, je jednoznačný."

„Priniesol som si v nej bagety," konštatoval Mikael. „Zvyknem si do nich odkladať potraviny."

„To isté robím aj ja. Samozrejme, sú na nej tvoje odtlačky prstov. Potom z predizby vezme staré noviny. Do jedného listu čosi zabalí a umiestni ho do tvojho šatníka."

„Hm," zopakoval Mikael.

„To isté. Odtlačky prstov."

„Chápem."

„O piatej som išla do tvojho bytu. Našla som nasledovné. V reproduktore bolo stoosemdesiat gramov kokaínu. Vzala som na skúšku gram, máme ho tu."

Malý dôkaz položila na stôl.

„A čo je v skrini?"

„Asi stodvadsaťtisíc v hotovosti."

Armanskij naznačil Susanne, aby vypla monitor. Potom pozrel na Fräklunda.

„Mikael Blomkvist sa teda zaplietol do obchodu s kokaínom," veselo zhrnul Fräklund. „Niekto sa očividne začal báť."

„Toto je ich reakcia."

„Reakcia na čo?"

„Včera večer objavili v Morgongåve auto Miltonu."

Stručne zhrnul, čo sa od Moniky dozvedel o Sandbergovom výlete do Morgongåvy.

„Šikovní lumpi," vydýchol Bohman.

„Ale prečo práve teraz?"

„Očividne majú obavy pred tým, čo im môže vyviesť Millennium, keď sa proces začne," konštatoval Fräklund. „Ak Blomkvista zatknú pre obchod s kokaínom, dramaticky tým znížia jeho dôveryhodnosť."

Susanne prikývla. Mikael sa zatváril pochybovačne.

„Ako teda budeme postupovať?"

„Teraz nerobme nič," navrhol Fräklund. „Máme v rukách tromf. Máme dokonalú dokumentáciu chvíle, keď Sandberg do Mikaelovho bytu umiestnil dôkazový materiál. Nechajme pascu zaklapnúť. Okamžite dokážeme tvoju nevinu a budeme mať len ďalší dôkaz protizákonného správania sa Sekcie. Keď tých bastardov postavia pred súd, veľmi rád by som bol ich žalobcom."

„Neviem," zamračil sa Mikael. „Proces sa začína pozajtra. Millennium vyjde v piatok, na tretí deň procesu. Ak ma chcú zatknúť za obchod s kokaínom, musia tak urobiť predtým… a ja sa nemôžem obhájiť skôr, než časopis vyjde. Znamená to, že mi hrozí, že počas procesu budem vo väzbe."

„Inými slovami, bolo by fajn, keby si na tento týždeň zmizol."

„Ale… mám pripravenú spoluprácu s TV4 a ďalšie veci. Nebolo by dobré…"

„Prečo práve teraz?" prerušila ho Susanne.

„Na čo myslíš?" nechápal Armanskij.

„Mali tri mesiace na to, aby Blomkvista očiernili. Prečo konajú práve teraz? Nech urobia čokoľvek, vydaniu už nezabránia."

Chvíľu mlčky rozmýšľali.

„Mikael, zrejme ešte vždy nepochopili, čo sa chystáš uverejniť," konštatoval Armanskij. „Vedia, že niečo chystáš… ale možno si myslia, že okrem Björckovho spisu nemáš nič."

Mikael neisto prikývol.

„Nepochopili, že ideš odhaliť celú Sekciu. Ak by išlo len o Björckov spis, stačilo by vzbudiť voči tebe nedôveru. Všetky prípadné odhalenia by zanikli pri tvojom zatknutí. Veľký škandál. Známy reportér Mikael Blomkvist zatknutý za obchod s drogami. Šesť až osem rokov väzenia."

„Dáš mi, prosím, dve kópie tohto filmu?" spýtal sa Mikael.

„Čo urobíš?"

„Jednu kópiu dám Edklinthovi. O tri hodiny mám stretnutie v TV4. Myslím, že bude lepšie, ak budeme mať dôkaz pripravený v televízii, keď to celé vypukne."

MONIKA VYPLA PREHRÁVAČ a diaľkové ovládanie položila na stôl. Stretli sa v ich dočasnej kancelárii pri Fridhemsplane.

„Kokaín," prikývol Edklinth. „Vyťahujú ťažké kalibre."

Monika zaváhala. Potom sa pozrela na Mikaela.

„Myslel som, že bude lepšie, ak sa to dozviete," mykol plecom.

„Nepáči sa mi to," Zavrtela hlavou. „Toto je zúfalý a nepremyslený ťah. Veď predsa musia vedieť, že sa nenecháš zamurovať v cele, keď ťa chytia za drogový zločin."

„Áno."

„Ak by ťa aj odsúdili, je veľké riziko, že ti ľudia budú veriť. A tvojich kolegov v Millenniu neumlčia."

„Okrem toho ich to stálo nemálo peňazí," prikývol Edklinth. „Hovoríme teda o rozpočte, pri ktorom bez mihnutia oka môžu položiť na stôl stodvadsaťtisíc korún plus hodnotu kokaínu."

„Viem," súhlasil Mikael. „No ich plán nebol vo svojej podstate zlý. Rátajú s tým, že Lisbeth skončí na psychiatrii a ja zmiznem v dymovej clone pochybností. Okrem toho sú presvedčení, že všetky podozrenia budú

namierené proti tajnej službe – nie proti Sekcii. To nie je zlá východisková pozícia.“

„Ale ako chcú dostať drogovú políciu do tvojho bytu? Na to, aby vykopli dvere známemu novinárovi, nestačí anonymný telefonát. A ak to má fungovať, musia ťa vo veľmi krátkom čase dostať do podozrenia.“

„Nuž, o ich časovom rozpise nevieme nič,“ konštatoval Mikael.

Bol unavený a želal si, aby sa to všetko už skončilo. Vstal.

„Kam ideš?“ spýtala sa Monika. „Rada by som vedela, kde sa budeš v najbližšom čase nachádzať.“

„Okolo obeda mám stretnutie v TV4. O šiestej večeriame s Erikou Bergerovou jahňacinu v Samire. Zvyšok večera zrejme strávim v redakcii.“

Keď počula Erikino meno, zúžili sa jej zreničky.

„Zostaňme počas dňa v kontakte. Bola by som najradšej, keby to tak bolo až do začiatku procesu.“

„Fajn, tak sa k tebe možno na niekoľko dní presťahujem,“ zažartoval.

Monika sa zachmúrila. Rýchlo sa pozrela na Edklintha.

„Monika má pravdu,“ prisvedčil Edklinth. „Myslím, že by bolo najlepšie, keby ťa veľmi nebolo vidieť, kým sa to neskončí. Ak ťa zatkne drogová polícia, budeš musieť až do začiatku procesu mlčať.“

„Len pokoj,“ zdvihol ruku Mikael. „V tejto chvíli nedovolím, aby ma panika prinútila urobiť chybu. Starajte sa o svoju časť, ja vybavím svoju.“

NOVINÁRKA Z TV4 nedokázala zakryť radosť z nového obrazového materiálu, ktorý jej poskytol Blomkvist. Mikael sa nad jej hladom pousmial. Celý týždeň dreli ako blázni, aby poskladali obrázky Sekcie, ktoré by boli zrozumiteľné pre televízneho diváka. Jej producent aj šéf spravodajstva pochopili, čo sa chystá. Všetko vyrábali v maximálnej tajnosti so zapojením minimálneho počtu osôb. Akceptovali Mikaelovu požiadavku, že prípad vypustia až na tretí deň procesu. Rozhodli sa, že urobia výnimočné hodinové vydanie večerných správ.

Mikael jej doteraz ponúkol množstvo statických záberov, no nič sa v televízii nevyrovná filmu. Pri videu, ktoré na záberoch ostrých ako britva dokumentuje, ako menovaný policajt ukladá kokaín do bytu Mikaela Blomkvista, takmer od radosti vyskočila z kože.

„Skvelé zábery,“ vydýchla. „Podtitulok – tajná polícia ukrýva kokaín do reportérovho bytu.“

„Nie tajná polícia… Sekcia,“ opravil ju Mikael. „Tie dva pojmy nemiešaj.“

„Ale veď Sandberg robí pre tajných,“ namietla.

„Áno, ale treba ho považovať za infiltranta. Dávaj na to pozor.“

„Dobre. Takže tento prípad sa týka Sekcie. Nie tajnej polície. Mikael, vysvetlíš mi, ako sa ti vždy podarí zapliesť do takýchto dokonalých trhákov? Mal si pravdu. Toto bude väčšie než Wennerström."

„Asi som talent. Zaujímavé, že aj táto aféra sa začala Wennerströmom. Špionážnou aférou zo šesťdesiatych rokov."

O štvrtej popoludní zavolal Erike. Zastihol ju na stretnutí vydavateľov periodík, kde informovala o svojom pohľade na prepúšťanie v SMP, ktoré krátko po jej odchode viedlo k protestom odborov. Povedala mu, že to na šiestu do Samira nestihne, a dohodli sa na pol siedmu.

JONAS SANDBERG v odpočivárni Clintonovej riadiacej centrály v hlavnom stane Sekcie pomáhal Clintonovi premiestniť sa z vozíčka na posteľ. Clinton sa práve vrátil z dopoludňajšej dialýzy. Cítil sa starý a unavený. Za posledné dni takmer nespal a už si skutočne želal, aby sa to skončilo. Ledva si stihol ľahnúť, bol pri ňom Nyström.

Clinton zvažoval svoje sily.

„Pripravení?" spýtal sa.

Nyström prikývol.

„Práve som hovoril s bratmi Nikoličovcami," informoval ho. „Budú nás stáť päťdesiattisíc."

„Máme na to."

Ach bože, keby som bol ešte raz mladý.

Obrátil sa na Nyströma a Sandberga.

„Výčitky svedomia?" spýtal sa.

Obaja zavrteli hlavou.

„Kedy?"

„Dvadsaťštyri hodín," informoval Nyström. „Je ozaj ťažké zistiť, kde sa Blomkvist nachádza, no v najhoršom prípade to urobia pred redakciou."

Clinton prikývol.

„Máme možnosť už dnes večer, o dve hodiny," zapojil sa Sandberg.

„Naozaj?"

„Bergerová mu pred chvíľou volala. Idú na večeru do reštaurácie Samirs gryta. Je to podnik neďaleko ulice Bellmansgatan."

„Bergerová…" zaváhal Clinton.

„Preboha, verím, že ona…" začal Nyström.

„To by neprekážalo," prerušil ho Sandberg.

Clinton aj Nyström sa naňho pozreli.

„Sme si zajedno v tom, že Blomkvist pre nás predstavuje najväčšiu hrozbu, a je pravdepodobné, že už v ďalšom čísle Millennia niečo vydá. Tomu, aby časopis vyšiel, už nemôžeme zabrániť. Takže musíme zničiť

jeho dôveryhodnosť. Ak ho zastrelia pri akcii, čo bude pripomínať vyrovnávanie účtov v podsvetí, a následná policajná razia v jeho byte nájde drogy a peniaze, vyšetrovanie dospeje k istým záverom. V nijakom prípade nebudú hľadať spojenie s tajnou políciou."

Clinton prikývol.

„Bergerová je Blomkvistova milenka," pokračoval Sandberg. „Vydatá, neverná žena. Ak zomrie aj ona, špekulácie tým len ďalej porastú."

Clinton si s Nyströmom vymenili pohľady. Sandberg má prirodzený talent na vytváranie dymových clôn. Učí sa rýchlo. Obaja však váhali. Sandberg sa stavia príliš ľahostajne k otázke života a smrti. To nie je dobré. K extrémnemu kroku vraždy sa nedá pristupovať vždy, keď sa naskytne možnosť. Nikdy nejde o dokonalé riešenie, ale o opatrenie, po ktorom smie siahať, len keď neexistuje iná alternatíva.

Clinton zavrtel hlavou.

Collateral damage, napadlo mu. Zrazu sa mu celá akcia zhnusila.

Po celoživotnej vernej službe kráľovi sme sa zmenili na bandu nájomných vrahov. Zalačenko bol nutnosť. Björck… poľutovaniahodná záležitosť, ale Gullberg mal pravdu, Björck by sa zlomil. Blomkvist je… pravdepodobne nutnosť. Lenže Bergerová je len neškodný divák.

Pozrel sa na Sandberga. Hádam sa nezmení na psychopata?

„Koľko toho vedia bratia?"

„Nič. O nás nevedia nič. Videli len mňa, použil som inú identitu a nikdy ma nevystopujú. Myslia si, že ide o obchod so ženami."

„Čo sa s nimi stane po vražde?"

„Ihneď opustia Švédsko," vysvetľoval Nyström. „Presne ako po akcii s Björckom. Ak policajné vyšetrovanie nič neprinesie, po niekoľkých týždňoch sa môžu vrátiť."

„A plán?"

„Sicílsky model. Pristúpia k Blomkvistovi, vyprázdnia doňho zásobník a zmiznú."

„Zbrane?"

„Automat. Neviem aký typ."

„Verím, že nehodlajú rozprášiť celú reštauráciu…"

„Neboj sa. Sú chladnokrvní. Presne vedia, čo je ich úlohou. No ak bude Bergerová za jedným stolom s Blomkvistom…"

Collateral damage.

„Počúvaj," začal Clinton. „Je dôležité, aby sa Wadensjö nedozvedel, že s tým máme niečo spoločné. Najmä ak zomrie aj Bergerová. Už teraz je napätý na prasknutie. Bojím sa, že po tomto bude musieť odísť do dôchodku."

Nyström prikývol.

„Znamená to, že po správe o Blomkvistovej vražde hráme divadlo. Zvoláme krízovú schôdzu a budeme v šoku z vývoja udalostí. Môžeme špekulovať o tom, kto je za vraždou, no narkotiká nespomenieme, kým ich nenájde polícia."

MIKAEL BLOMKVIST sa s redaktorkou z TV4 rozlúčil krátko pred piatou. Celé popoludnie si vyjasňovali jednotlivé body materiálu, potom Mikaela prepudrovali a posadili pred kameru na dlhý rozhovor.

Na jednu otázku nevedel odpovedať zrozumiteľne, preto ju museli niekoľkokrát opakovať.

Ako sa mohlo stať, že úradník švédskeho štátu zašiel až tak ďaleko, že sa dopustil vraždy?

Mikael nad tou otázkou uvažoval už dávno predtým. Sekcia musela Zalačenka vnímať ako výnimočnú hrozbu, no ani to nestačilo. Celkom spokojný nebol ani so svojou definitívnou odpoveďou.

„Jediným rozumným vysvetlením je fakt, že sa Sekcia v priebehu desaťročí zmenila na sektu v pravom zmysle slova, čosi ako sektári z Knutby či pastor Jim Jones. Píšu si vlastné pravidlá, kde pojmy ako správne a nesprávne strácajú svoj skutočný význam. Od zvyšku spoločnosti sa dokonale izolovali."

„Neznie to trochu ako duševná choroba?"

„Dá sa to opísať aj tak."

Metrom sa odviezol k Slussenu, mal ešte čas. Chvíľu postával na námestí Södermalmstorg. Robil si starosti, no život mu opäť pripadal správny. Až vo chvíli, keď sa Erika vrátila do Millennia, uvedomil si, ako nevýslovne mu chýbala. Navyše jej návrat ku kormidlu nevyvolal nijaký interný konflikt. Malin sa jednoducho vrátila na svoje miesto, ba ešte žiarila radosťou, že (ako to vyjadrila sama) sa život vrátil späť do svojich koľají.

Erikin návrat ich zároveň presvedčil o tom, že v posledných troch mesiacoch ich bolo v redakcii naozaj málo. Erika sa ihneď vrhla do redakčnej práce a spolu s Malin sa jej podarilo prevziať kontrolu nad organizáciou práce. Na redakčnom stretnutí sa dohodli, že Millennium sa musí rozšíriť a zamestnať minimálne jedného, ale pravdepodobne dvoch nových ľudí. Nikto však netušil, odkiaľ na to zoberú peniaze.

Napokon si Mikael kúpil nejaký bulvárny plátok a sadol si na kávu do kaviarne Java na Hornsgatan, aby do stretnutia s Erikou zabil čas.

RAGNHILD GUSTAVSSONOVÁ z generálnej prokuratúry odložila okuliare na čítanie a hľadela na prítomných. Mala päťdesiatosem rokov, zvráskavenú

tvár s veľkými lícami a sivé, nakrátko ostrihané vlasy. Ako prokurátorka pracovala už dvadsaťpäť rokov a od deväťdesiatych rokov zastávala miesto na generálnej prokuratúre.

Prešli len tri týždne odo dňa, keď ju Torsten Edklinth nečakane zavolal na stretnutie. Práve dokončovala nejakú rutinnú prácu a chystala sa čerpať šesťtýždňovú dovolenku na chate na ostrove Husarö. Namiesto toho dostala za úlohu viesť vyšetrovanie proti skupine úradníkov, nazývaných Sekcia. Všetky dovolenkové plány museli ísť bokom. Dozvedela sa, že táto práca sa na dosť dlhý čas stane jej hlavnou pracovnou úlohou, a dali jej voľné ruky v otázke organizácie práce a prijatia potrebných rozhodnutí.

„Toto bude jeden z najsledovanejších prípadov v dejinách švédskeho súdnictva," vyhlásil generálny prokurátor.

A ona mu teraz dávala za pravdu.

S rastúcim prekvapením sledovala Edklinthov sumár prípadu a vyšetrovania, ktoré uskutočnil z priameho poverenia predsedu vlády. Ešte nebol hotový, no usúdil, že dospel do bodu, keď už mohol výsledky predložiť prokuratúre.

Najprv si urobila prehľad o materiáli, ktorý jej Edklinth poskytol. Keď si začínala uvedomovať šírku zločinov, pochopila, že všetky jej činy a rozhodnutia budú hodnotiť dejepisné knihy. Odvtedy každú minútu dňa venovala takmer nekonečnému zoznamu trestných činov, ktorými sa mala zaoberať. Prípad bol v dejinách švédskeho práva unikátny, a keďže mala za úlohu mapovať trestné činy páchané celých tridsať rokov, uvedomila si, že potrebuje samostatnú jednotku. Spomenula si pri tom na talianskych štátnych vyšetrovateľov pre boj s mafiou, ktorí v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch museli pracovať takmer v podzemí, aby prežili. Pochopila, prečo Edklinth pracoval v tajnosti. Netušil, komu môže dôverovať.

Hneď na úvod si zavolala troch kolegov. Vybrala si takých, ktorých poznala už mnoho rokov. Potom sa obrátila na známeho historika, pracujúceho v Rade pre prevenciu zločinov, aby jej asistoval informáciami o posilňovaní úlohy tajnej služby v posledných desaťročiach. Napokon formálne vymenovala Moniku Figuerolu za vedúcu pátracieho tímu.

Tým celé vyšetrovanie Sekcie získalo ústavne platnú podobu. Od tejto chvíle malo status akéhokoľvek iného vyšetrovania, len naň platil prísny zákaz zverejňovania informácií.

Počas týchto dvoch týždňov prokurátorka Gustavssonová predvolala celý rad ľudí na formálny, no mimoriadne diskrétny výsluch. Okrem Edklintha a Figueroly sa na výsluchu zúčastnil aj inšpektor Bublanski, Sonja Modigová, Curt Svensson a Jerker Holmberg. Následne si predvolala Mikaela Blomkvista, Malin Erikssonovú, Henryho Corteza, Christera

Malma, Anniku Gianniniovú, Dragana Armanského, Susanne Linderovú a Holgera Palmgrena. Odhliadnuc od zástupcov Millennia, ktorí z princípu neodpovedali na otázky, čo mohli identifikovať zdroje ich informácií, všetci jej ochotne poskytli obšírne výpovede a dokumenty.

Gustavssonovú ani trochu netešil fakt, že je nútená prijať rozvrh, ktorý určil časopis Millennium a znamenal, že určitý počet ľudí musí dať zatknúť v jeden presný deň. Zastávala názor, že na tento krok potrebuje niekoľko mesiacov príprav, no v tomto prípade nemala na výber. Mikael Blomkvist zostal neoblomný. Nespadal pod nijaké štátne nariadenia ani vyhlášky a prípad plánoval zverejniť na tretí deň procesu s Lisbeth Salanderovou. Ragnhild Gustavssonová sa musela prispôsobiť a udrieť spolu s ním, aby tak zabránila úteku obvinených či zničeniu dôkazového materiálu. Blomkvista však podporil aj Edklinth s Figuerolou a aj ona si časom začínala uvedomovať, že Blomkvistov model má určité pozitíva. Získa presne tú výborne režírovanú mediálnu podporu, ktorú potrebuje na vznesenie obžaloby. Okrem toho proces prebehne tak rýchlo, že pri zložitom vyšetrovaní nezostane čas na byrokraciu a neprenikne k Sekcii.

„Blomkvistovi v prvom rade záleží na oslobodení Lisbeth Salanderovej. Rozloženie Sekcie je len súčasťou plánu," upozornila ju Figuerola.

Začiatok procesu so Salanderovou naplánovali na stredu a na pondelkovom stretnutí ešte raz preberali dostupný materiál a rozdeľovali si úlohy.

Na schôdzi sa zúčastnilo trinásť ľudí. Svoj úrad zastupovala spolu s dvoma najbližšími spolupracovníkmi. Z úseku ochrany ústavy prišla Monika Figuerola s kolegami Stefanom Bladhom a Andersom Berglundom. Šéf oddelenia Torsten Edklinth sa na stretnutí zúčastnil ako pozorovateľ.

Ragnhild Gustavssonová však rozhodla, že takýto citlivý prípad nemôže riešiť tajná polícia sama. Preto prizvala aj inšpektora Bublanského a jeho skupinu zloženú zo Sonje Modigovej, Jerkera Holmberga a Curta Svenssona. Títo ľudia na prípade Salanderovej pracovali už od Veľkej noci a dobre poznali súvislosti. Okrem toho z Göteborgu prišli aj vyšetrovateľka Agneta Jervasová a inšpektor Marcus Erlander. Vyšetrovanie Sekcie priamo súviselo s vyšetrovaním vraždy Alexandra Zalačenka.

Keď Monika spomenula fakt, že nevylučuje ani vypočúvanie bývalého predsedu vlády Thorbjörna Fälldina, Jerker a Sonja sa nepokojne zahniezdili.

Päť hodín diskutovali o menách osôb, ktoré identifikovali ako členov Sekcie, zapisovali ich zločiny a pripravovali návrhy na vzatie do väzby. Napokon vyselektovali sedem osôb a spojili ich s bytom na Artillerigatan. Okrem toho u ďalších deviatich osôb predpokladali napojenie na Sekciu,

hoci hlavné sídlo nikdy nenavštívili. Pracovali najmä na policajnej stanici v Kungsholmene, no s ľuďmi zo Sekcie sa pravidelne stretávali.

„Ešte vždy nevieme posúdiť rozsah celého sprisahania. Nevieme, za akých okolností sa dotyčné osoby stretávajú s Wadensjöom a ostatnými. Môžu to byť informátori, môžu však mať aj pocit, že pracujú pre nejaké interné komisie. Stupeň ich zapojenia môžeme posúdiť až po tom, ako ich vypočujeme. Okrem toho hovoríme ešte vždy iba o ľuďoch, ktorých sme identifikovali v priebehu posledných týždňov, nemôžeme vylúčiť možnosť, že prípad sa týka aj ďalších."

„Ak riaditeľ kancelárie a šéf rozpočtu…"

„O nich môžeme s plnou zodpovednosťou vyhlásiť, že pracujú pre Sekciu."

O šiestej Gustavssonová vyhlásila hodinovú prestávku na večeru, po ktorej sa mali opäť stretnúť.

Práve vo chvíli, keď všetci vstali, kolega Jesper Thoms sa obrátil na Moniku, aby ju informoval o udalostiach posledných hodín.

„Clinton väčšinu dňa strávil na dialýze a do sídla Sekcie sa vrátil okolo pätnástej. Jediným zaujímavým prvkom bolo konanie Georga Nyströma, hoci si nie sme istí, čo vlastne robil."

„Hovor," vyzvala ho Monika.

„O 13.30 odišiel na železničnú stanicu, kde sa stretol s dvoma chlapmi. Prešli sa k hotelu Sheraton, kde si v bare dali kávu. Stretnutie trvalo asi dvadsať minút, potom sa Nyström vrátil do Sekcie."

„Aha. Čo to boli za ľudia?"

„Nevieme. Nové tváre. Dvaja muži, mohli mať okolo tridsaťpäť, vyzerali ako Balkánci. No náš človek ich stratil, keď schádzali do metra."

Monika si unavene vzdychla.

„Tu sú ich fotografie." Jesper jej podal niekoľko momentiek z kaviarne.

Hľadela na zväčšené tváre, ktoré nikdy predtým nevidela.

„Okej, fajn." Fotografie položila na konferenčný stolík a vstala, aby si išla kúpiť niečo pod zub.

Curt Svensson pristúpil bližšie a vzal fotografie do rúk.

„Do riti," zahvízdal. „Majú s tým niečo spoločné aj bratia Nikoličovci?"

Monika zastala.

„Kto?"

„Títo dvaja sú pekní vtáčkovia," vysvetlil jej Curt. „Tomi a Miro Nikoličovci."

„Ty ich poznáš?"

„Jasné. Bratia z Huddinge. Srbi. Kedysi dávno, keď som ešte pracoval v hliadke, sme ich niekoľkokrát sledovali. Miro je nebezpečnejší.

Mimochodom, už niekoľko rokov ho hľadajú za ťažké ublíženie na zdraví. Bol som si istý, že odišli do Srbska a dali sa tam na politiku.“

„Politiku?“

„Áno. V prvej polovici deväťdesiatych rokov sa tam zúčastňovali na etnických čistkách. Pracovali pre Arkana, ktorý riadil čosi ako vlastnú fašistickú milíciu. Povrávalo sa o nich, že sú strelci.“

„Akí strelci?“

„Inými slovami, nájomní vrahovia. Chvíľu pendlovali medzi Belehradom a Štokholmom. Ich ujec vlastní v Norrmalme krčmu, oficiálne preňho občas pracujú. Máme niekoľko tipov, že boli zapletení minimálne do dvoch vrážd v súvislosti s vyrovnávaním účtov v takzvanej cigaretovej vojne medzi Juhošmi, no nikdy sa nám ich nepodarilo dostať za mreže.“

Monika mlčky hľadela na fotografie. Potom zbledla. Priskočila k Edklinthovi.

„Blomkvist,“ zarevala. „Oni sa nechcú uspokojiť s jeho škandalizáciou. Chcú ho zabiť, chcú, aby polícia počas vyšetrovania našla kokaín a vyvodila vlastné závery.“

Edklinth jej pohľad opätoval.

„Má sa stretnúť s Bergerovou v reštaurácii Samirs gryta,“ kričala Monika. Schmatla Svenssona za plece.

„Máš zbraň?“

„Áno…“

„Poď za mnou.“

Monika vyletela z konferenčnej miestnosti. Jej pracovňa bola o troje dverí ďalej. Odomkla a zo zásuvky vybrala služobnú zbraň. Proti všetkým predpisom nechala dvere za sebou otvorené dokorán. Prebehla k výťahom. Curt Svensson chvíľu nerozhodne postával.

„Choď,“ pokynul mu Bublanski. „Sonja… choď s nimi.“

MIKAEL BLOMKVIST dorazil do reštaurácie dvadsať minút po šiestej. Erika prišla chvíľu pred ním a podarilo sa jej nájsť prázdny stôl pri bare hneď vedľa vchodu. Pobozkal ju na líce. Objednali si pivo a jahňací guláš. O chvíľu mali pivo na stole.

„Ako bolo v TV4?“ začala.

„Bola chladná ako vždy.“

Zasmiala sa.

„Ak si nedáš pozor, totálne ťa opantá. Len si predstav, dievča, ktoré nie a nie podľahnúť Blomkvistovmu šarmu.“

„Takých dievčat sa za tie roky nazbieralo viac,“ konštatoval Mikael. „Aký si mala deň?“

„Zbytočný. No prijala som pozvanie do debaty o SMP v Klube novinárov. To bude môj posledný príspevok na túto tému.“

„Krásne.“

„Ani nevieš, ako sa teším, že som späť v Millenniu.“

„A ty ani nevieš, ako sa teším ja. Ešte vždy sa vznášam meter nad zemou.“

„Je fajn vrátiť sa do práce.“

„Hm.“

„Som šťastná.“

„A ja musím ísť na záchod,“ usmial sa Mikael a vstal.

Urobil niekoľko krokov a vrazil do asi tridsaťpäťročného muža, ktorý práve vošiel do dverí. Mikael si všimol, že má balkánsky vzhľad a naňho uprene civie. Potom zbadal samopal.

KEĎ MÍŇALI KATEDRÁLU Riddarholmen, Torsten Edklinth ich telefonicky informoval, že ani Mikael, ani Erika nezdvíhajú telefón. Možno si pred večerou vypli zvonenie.

Monika zanadávala a námestie Södermalmstorg preletela osemdesiatkou. Stláčala klaksón, vybrala prudkú zákrutu do ulice Hornsgatan. Curt Svensson sa musel oprieť o dvere. Potom si skontroloval, či má nabitú zbraň. Sonja na zadnom sedadle urobila to isté.

„Potrebujeme posily,“ upozornil Curt. „S bratmi Nikoličovcami sa netreba zahrávať.“

Monika prikývla.

„Urobíme to takto,“ navrhla. „Sonja a ja pôjdeme priamo dnu, verím, že tam ešte budú sedieť. Ty, Curt, poznáš bratov a budeš dávať pozor vonku.“

„Dobre.“

„Ak je všetko v pohode, naložíme Blomkvista a Bergerovú do auta a odvezieme ich na policajnú stanicu. Ak sa nám niečo nebude páčiť, zostaneme v reštaurácii a vyžiadame si posily.“

„Súhlasím,“ odvetila Sonja.

Ešte vždy prechádzali ulicou Hornsgatan, keď vo vysielačke zapraskalo.

Všetky hliadky. Poplach na ulici Tavastgatan v Södermalme. Streľba v reštaurácii Samirs gryta.

Monika cítila, ako jej žalúdok zovrel kŕč.

ERIKA VIDELA, že Mikael sa cestou na toaletu zrazil s nejakým chlapom. Reagovala, hoci sama nevedela prečo. Všimla si, že ten chlap na Mikaela prekvapene hľadí. Možno ho Mikael pozná?

Potom si všimla, ako chlap poodstúpil a hodil tašku na zem. Spočiatku nechápala. Ako paralyzovaná sledovala, že muž na Mikaela vyťahuje samopal.

MIKAEL REAGOVAL PODVEDOME. Vystrčil ľavú ruku, schytil hlaveň a obrátil ju k stropu. Na zlomok sekundy sa mu mihla pred tvárou.

Návštevníkov neveľkej reštaurácie ohlušil výstrel zo samopalu. Na Mikaela sa sypala omietka a sklo zo stropných lámp. Miro Nikolič vystrelil jedenásťkrát. Na okamih mu Mikael hľadel priamo do očí.

Potom Miro o krok ustúpil a zbraň pritiahol k sebe. To Mikael nečakal. Uvedomil si, že mu ide o život. Namiesto toho, aby hľadal úkryt, sa na atentátnika vrhol. Až neskôr si uvedomil, že keby reagoval inak, keby ustúpil, alebo sa snažil skryť, bol by na mieste mŕtvy. Opäť sa mu podarilo zmocniť zbrane. Celou silou pritlačil protivníka k stene. Počul ešte šesť alebo sedem výstrelov, keď zúfalo klopil hlaveň smerom k zemi.

ERIKA SA PO PRVEJ SÉRII výstrelov inštinktívne prikrčila. Pokĺzla sa a hlavou udrela do stola. Keď klesla na zem, pozrela sa nahor a videla, že na mieste, kde ešte pred chvíľou sedela, sa do steny zaryli tri guľky.

V šoku obrátila pohľad na Mikaela, ktorý zápasil s mužom pri vchode. Kľačal, oboma rukami zvieral zbraň a snažil sa mu ju vykrútiť. Videla, ako sa atentátnik pokúša vyslobodiť. Stále znovu udieral Mikaela päsťou do hlavy a tváre.

MONIKA PRUDKO ZABRZDILA oproti reštaurácii, vykopla dvere auta a rozbehla sa k vchodu. V ruke držala pripravený Sig Sauer. Keď zbadala auto zaparkované priamo pred vchodom, odistila.

Za volantom videla za volantom Tomiho Nikoliča a namierila zbraň na jeho tvár za sklom.

„Polícia. Ruky hore," zarevala.

Tomi zdvihol ruky.

„Vylez von a ľahni si na zem," revala šialená od zúrivosti. Rýchlo sa obrátila na Curta. „Reštaurácia."

Curt a Sonja sa rozbehli na druhú stranu ulice.

Sonja myslela na svoje deti. Keď sa rozhodli vbehnúť do budovy s odistenou zbraňou bez toho, aby mali na mieste posily a prehľad o situácii, konali proti všetkým policajným inštrukciám…

Vtom začula z reštaurácie ďalšie výstrely.

* * *

MIKAELOVI SA PODARILO k spúšti vtlačiť ukazovák, keď Nikolič opäť začal strieľať. Počul, ako sa niekde za ním rozbilo sklo. V prste cítil šialenú bolesť, lebo jeho súper vždy znova stláčal spúšť, no prst mu bránil v ďalšej streľbe. Do hlavy ho zasahovali údery päsťou a on si uvedomil, že má štyridsaťpäť rokov a málo športuje.

Už to nevydržím. Musím prejsť do útoku.

Bola to prvá racionálna myšlienka od chvíle, keď zbadal muža vo dverách.

Zaťal zuby a ukazovák zastrčil ešte hlbšie.

Potom sa z celej sily odrazil, ramenom odtlačil súperovo telo a postavil sa na nohy. Pravou rukou pustil zbraň a lakťom sa kryl pred údermi päsťou. Nikolič ho začal biť do hrude a rebier. Na okamih stáli zoči-voči.

O zlomok sekundy neskôr pocítil, ako niekto z neho ťahá preč súpera. Posledný raz ho v prste nesmierne zabolelo, potom už zbadal mohutnú Svenssonovu postavu. Svensson pevne zovrel okolo krku Nikoliča a hlavou ho udrel o stenu pri dverách. Nikolič spadol na zem ako zhnitá hruška.

„Ľahnite si," zarevala Sonja. „Polícia. Všetci na zem."

Otočil sa a videl, ako sa rozkročená Sonja, zvierajúc zbraň oboma rukami, usiluje získať kontrolu nad chaosom. Napokon namierila zbraň do stropu a obrátila sa k Mikaelovi.

„Si ranený?"

Mikael na ňu prekvapene hľadel. Krvácal z obočia a nosa.

„Myslím, že mám zlomený prst," odvetil a sadol si na dlážku.

MONIKE POMÁHALA södermalmská hliadka už minútu po tom, ako prinútila Tomiho Nikoliča ľahnúť si na zem. Identifikovala sa, zajatca prenechala policajtom a bežala do reštaurácie. Zastala vo dverách a snažila sa pochopiť, čo sa stalo.

Mikael s Bergerovou sedeli na zemi. Mikael mal zakrvavenú tvár a očividne bol v šoku. Monika si vydýchla. Žije. Potom s nevôľou sledovala, ako Mikaela objíma Erika.

Sonja kontrolovala Blomkvistovi ruku. Curt Svensson spútaval Nikoliča, ktorý vyzeral, akoby ho zrazil rýchlik. Na dlážke ležal samopal švédskej výroby.

Zdvihla zrak a pohľadom prebehla šokovaný personál, vystrašených hostí, rozbité taniere, prevrátené stoličky a stoly a spúšť, ktorú spôsobilo množstvo výstrelov. Cítila zápach pušného prachu, no v reštaurácii nevidela mŕtvych ani ranených. Do podniku práve vchádzala hliadka s odistenou zbraňou. Dotkla sa Svenssonovho ramena. Vstal.

„Spomínal si, že po Mirovi Nikoličovi pátrate?“

„Áno. Pred rokom sa dopustil hrubého ublíženia na zdraví. Dole v Hallunde.“

„Dobre. Urobíme to takto. Hneď teraz zmiznem aj s Blomkvistom a Bergerovou. Ty zostaň. Vysvetlenie je nasledovné: so Sonjou Modigovou ste sa sem išli najesť a v Nikoličovi si spoznal chlapa z čias, keď si pracoval v hliadke. Keď si sa ho pokúsil zatknúť, vytiahol zbraň a začal strieľať. A tak si ho spútal.“

Curt Svensson sa zatváril prekvapene.

„To neprejde… sú tu svedkovia.“

„Svedkovia budú hovoriť len to, že niekto sa bil a niekto strieľal. Stačí, keď nám to vydrží do zajtrajšieho bulváru. Takže: bratia Nikoličovci boli zatknutí náhodou, lebo si ich spoznal.“

Curt sa poobzeral po chaose naokolo, potom prikývol.

MONIKA SA PREDRALA policajtmi a Mikaela s Erikou posadila na zadné sedadlo svojho auta. Obrátila sa k vedúcemu hliadky a tridsať sekúnd s ním niečo ticho rozoberala. Kývla smerom k autu, v ktorom sedeli Mikael s Erikou. Policajt vyzeral prekvapene, no napokon prikývol. Odviezla ich na Zinkensdamm, potom zastala a obrátila sa dozadu.

„Ako zle si na tom?“

„Budem mať niekoľko modrín. Zuby sú v poriadku. Mám zranený ukazovák.“

„Pôjdeme na pohotovosť do Nemocnice svätého Görana.“

„Čo sa stalo?“ nechápala Erika. „A kto si?“

„Prepáč,“ uvedomil si Mikael. „Erika, toto je Monika Figuerola. Pracuje v tajnej polícii. Monika, toto je Erika Bergerová.“

„Domyslela som si,“ chladne odvetila Monika. Na Eriku ani nepozrela.

„S Monikou sme sa spoznali počas vyšetrovania. Je môj kontakt medzi tajnými.“

„Rozumiem,“ prikývla Erika a vo chvíli, keď poľavil šok, sa začala triasť na celom tele.

Monika uprene hľadela na Mikaela.

„Čo sa stalo?“ čudoval sa Mikael.

„Nepochopili sme ten kokaín,“ vysvetlila mu Monika. „Mysleli sme si, že to je pasca, aby ťa zdiskreditovali. V skutočnosti ťa chceli zabiť, aby polícia našla kokaín pri prehliadke tvojho bytu.“

„Aký kokaín?“ prekvapene sa spýtala Erika.

Mikael zavrel oči.

„Odvez ma na pohotovosť.“

* * *

„ZATKNUTÍ?“ ZREVAL CLINTON. Cítil, ako mu zlyháva srdce.

„Myslím, že sme v pohode,“ vysvetľoval Nyström. „Zdá sa, že to bola náhoda.“

„Náhoda?“

„Mira Nikoliča už dávno hľadali pre ublíženie na zdraví. Nejaký fízel z hliadky ho spoznal a vo dverách reštaurácie sa ho pokúsil zatknúť. Nikoliča pochytila panika a pokúšal sa prestrieľať von.“

„Blomkvist?“

„Vôbec sa nezapojil. Ani len nevieme, či sa v tom čase nachádzal v reštaurácii.“

„To hádam nie je pravda,“ nadával Clinton. „Koľko toho bratia vedia?“

„O nás? Nič. Myslia si, že Björck aj Blomkvist sa zaplietli do obchodu so ženami.“

„Vedia, že terčom bol Blomkvist?“

„Samozrejme, no pochybujem, že sa začnú vystatovať tým, ako prišli vraždiť na objednávku. Predpokladám, že počas celého procesu budú držať hubu. Zrejme ich zavrú pre nelegálnu držbu zbrane a útok na verejného činiteľa.“

„Prekliati šlendriáni.“

„Áno, zvrzali to. Nechajme chvíľu Blomkvista tak. V podstate sa nič nestalo.“

O JEDENÁSTEJ VEČER Susanne Linderová a dvaja mohutní chlapi z osobnej stráže Miltonu vyzdvihli Mikaela s Erikou v Kungsholmene.

„Ty si naozaj nedáš pokoj,“ usmiala sa Susanne.

„Prepáč,“ smutne odvetila Erika.

Eriku cestou do nemocnice postihol skutočný šok. Zrazu si uvedomila, že aj s Mikaelom mohli zomrieť.

Mikael strávil na pohotovosti asi hodinu. Ošetrovali mu tvár, röntgenovali ukazovák, ktorý mu následne dali do dlahy. O posledný pomliaždený článok zrejme príde. Najvážnejšie zranenie mu spôsobil Svensson. Keď z neho strhol Nikoliča, Mikael mal prst ešte vždy zakliesnený pri spúšti a Svensson mu ho zlomil. Pekelne to bolelo, no mal ďaleko od ohrozenia života.

Na Mikaela doľahol šok až o dve hodiny neskôr, keď dorazil na oddelenie ochrany ústavy a podal správu Bublanskému s Gustavssonovou. Zmocnila sa ho triaška a taká únava, že medzi otázkami zaspával. Potom vypukla vrava.

„Nevieme, čo chystajú," konštatovala Monika. „Nevieme ani to, či jediným terčom bol Blomkvist, alebo mala umrieť aj Bergerová. Nevieme, či sa budú pokúšať znovu a či sú ohrození aj ďalší zamestnanci Millennia… A prečo by nemohli zabiť aj Salanderovú, ktorá je pre nich skutočnou hrozbou?"

„Už som obvolala redakciu Millennia," informovala ich Erika. „Všetci dostali pokyn, aby až do vyjdenia časopisu zmizli. Redakcia zostane prázdna."

Edklinth okamžite ponúkol osobnú ochranu Blomkvistovi aj Bergerovej. Potom spolu s Monikou usúdili, že nie je práve najrozumnejšie urobiť rozruch objednávaním si ochranky na inom oddelení tajnej polície.

Erika problém vyriešila tým, že sa tejto policajnej ponuky zriekla. Vzala telefón a zavolala Armanskému. Krátko po telefonáte Susanne Linderovú opäť povolali do nočnej služby.

MIKAEL A ERIKA sa ubytovali na vrchnom poschodí *bezpečného domu* neďaleko za Drottningholmom na ceste do centra Ekerö. Bývali vo veľkej vile z tridsiatych rokov s výhľadom na more, impozantnou záhradou a priľahlými stavbami a pozemkami. Nehnuteľnosť patrila Miltonu, no bývala v nej Martina Sjögrenová, vdova po dlhoročnom kolegovi Hansovi Sjögrenovi, ktorý prišiel o život pri výkone práce, keď pred pätnástimi rokmi stúpil na prehnitú podlahu opustenej vily neďaleko Saly. Po pohrebe sa Armanskij porozprával s Martinou a poveril ju zodpovednosťou za celú nehnuteľnosť. Bývala zadarmo v prístavbe na prízemí a udržiavala ju pripravenú pre prípady, keď firma Milton Security niekoľkokrát do roka potrebovala na krátky čas ukryť nejaké osoby, ktoré mali z fiktívnych alebo reálnych dôvodov obavy o svoju bezpečnosť.

Monika išla s nimi. Klesla na stoličku v kuchyni a prijala od Sjögrenovej kávu, kým sa Erika s Mikaelom zabývali na hornom poschodí a Susanne skontrolovala poplašný a kamerový systém.

„V skrinke pri kúpeľni nájdete zubné kefky a hygienické potreby," zakričala Sjögrenová.

Susanne a dvaja osobní strážcovia z Miltonu si vybrali izbu na prízemí.

„Som na nohách od štvrtej ráno," vzdychla si Susanne. „Zahrňte ma, samozrejme, do časového rozpisu, no nechajte ma spať aspoň do piatej."

„Môžeš spať celú noc, postaráme sa."

„Ďakujem," usmiala sa Susanne a odišla si ľahnúť.

Monika nezúčastnene sledovala, ako inštalujú detektor pohybu v záhrade a so zápalkami žrebujú o to, kto bude mať službu ako prvý. Chlap, ktorý prehral, si natrel niekoľko krajcov chleba a zasadol pred televízor.

Monika študovala kvietky na šálkach. Aj ona bola v plnom nasadení od skorého rána a cítila sa totálne vyčerpaná. Práve sa rozhodla odísť domov, keď po schodoch zišla Erika a naliala si kávu. Sadla si oproti nej.

„Mikael zaspal ako sfúknutá svieca, len čo si ľahol."

„Reakcia tela na stres."

„Čo bude teraz?"

„Niekoľko dní sa držte bokom. Do týždňa je koniec, nech sa to skončí akokoľvek. Ako ti je?"

„Ako sa to vezme. Ešte vždy sa trochu trasiem. Také veci človek nezažíva každý deň. Práve som volala manželovi, aby som mu vysvetlila, prečo neprídem domov."

„Hm."

„Som vydatá za…"

„Viem, za koho si vydatá."

Ticho. Monika si pretrela oči a zazívala.

„Musím si ísť domov ľahnúť."

„Preboha, prestaň hrať divadlo a choď si ľahnúť k Mikaelovi."

Monika sa na ňu pozrela.

„Je to až tak vidieť?"

Erika prikývla.

„Mikael niečo…?"

„Ani slovo. V otázkach svojich dámskych známostí zvykne byť diskrétny. No niekedy je ako otvorená kniha. A ty sa ku mne správaš očividne nepriateľsky. Snažíte sa niečo skryť."

„Môj šéf," podotkla Monika.

„Tvoj šéf?"

„Áno. Edklinth by sa zbláznil, keby sa dozvedel, že s Mikaelom…"

„Rozumiem."

Ticho.

„Neviem, čo sa medzi vami odohráva, no nie som tvoja sokyňa," konštatovala Erika.

„Naozaj?"

„Mikael je môj občasný milenec. No nie som zaňho vydatá."

„Pochopila som, že máte zvláštny vzťah. Hovoril mi o tom, keď sme boli v Sandhamne."

„Ty si s ním bola v Sandhamne? Potom to je už vážne."

„Neuťahuj si zo mňa."

„Monika… verím, že s Mikaelom… Pokúsim sa zostať bokom."

„A ak sa ti to nepodarí?"

Erika mykla plecom.

„Jeho predchádzajúca žena takmer vyskočila z kože, keď jej bol Mikael so mnou neverný. Vyhodila ho z bytu. Moja chyba. Kým je Mikael sám a dostupný, nemám nijaké výčitky svedomia. No sama sebe som sľúbila, že vo chvíli, keď si začne niečo vážne, dávam ruky preč.“

„Neviem, či sa mu odvážim veriť.“

„Mikael je zvláštny. Miluješ ho?“

„Myslím, že áno.“

„Tak potom ho predčasne neodpisuj. A teraz si choď ľahnúť.“

Monika chvíľu rozmýšľala. Potom vyšla po schodoch, vyzliekla sa a vkĺzla k Mikaelovi pod paplón. Niečo zamrmlal a objal ju okolo pása.

Erika ešte dlho sedela pri kuchynskom stole. Zrazu sa cítila veľmi nešťastná.

KAPITOLA 25

Streda 13. júl – štvrtok 14. júl

MIKAEL VŽDY ROZMÝŠĽAL nad tým, ako môžu byť reproduktory na súde také tiché a diskrétne. Ledva porozumel slovám, ktorými prítomných informovali, že pojednávanie s Lisbeth Salanderovou sa začne o 10.00 v miestnosti číslo 5. Mal však dosť času a postavil sa k dverám. Pustili ho medzi prvými. Usadil sa medzi hostí na ľavý koniec lavice, odkiaľ bude mať najlepší výhľad na stranu obžalovanej. Lavice sa rýchlo naplnili. Záujem médií každým dňom stúpal a posledný týždeň sa rozhovory s Ekströmom na stránkach novín zjavovali už každý deň.

Ekström sa usiloval.

Lisbeth obžalovali z ublíženia na zdraví a ťažkého ublíženia na zdraví v prípade Carla-Magnusa Lundina, za vyhrážky, pokus o vraždu a ťažké ublíženie na zdraví zosnulého Karla Axela Bodina, alias Alexandra Zalačenka, z dvoch vlámaní – do letnej vily Nilsa Bjurmana v Stallarholmene a do jeho bytu na námestí Odenplan, z krádeže motorky Harley-Davidson, ktorá patrila istému Sonnymu Nieminenovi, členovi gangu Svavelsjö MC, za tri prípady nedovoleného ozbrojovania – slzotvorný sprej, elektrická pištoľ a poľský P-83 Wanad, ktorý našli v Gosseberge, z krádeže a utajovania dôkazového materiálu – táto formulácia bola nejasná, no týkala sa dokumentov, čo našla v Bjurmanovej vile, ako aj z celého radu ďalších priestupkov. Celkovo čelila šestnástim bodom obžaloby.

Ekström poskytol médiám aj informáciu, že mentálny stav Lisbeth Salanderovej nie je dokonalý. Odvolával sa jednak na psychiatrickú správu doktora Jespera H. Lödermana, ktorú napísal, keď Salanderová mala osemnásť rokov, ako aj na analýzu, ktorú na žiadosť súdu vypracoval Peter Teleborian. Keďže toto psychicky choré dievča naďalej odmietalo komunikovať s psychiatrami, analýzu vykonali, vychádzajúc z pozorovaní v cele, v Štokholme mesiac pred procesom. Teleborian, ktorý mal s pacientkou dlhoročné skúsenosti, dospel k záveru, že trpí vážnou

psychickou poruchou, pričom siahal po slovách ako psychopatia, patologický narcizmus a paranoidná schizofrénia.

Médiá informovali o siedmich policajných výsluchoch, počas ktorých Salanderová policajtom neodpovedala ani len na pozdrav. Prvé výsluchy viedla göteborská polícia, ostatné prebehli na policajnej stanici v Štokholme. Záznamy z výsluchov svedčili o naliehaní, priateľských pokusoch prehovoriť ju a opakovaných otázkach zo strany polície. Nulová odpoveď.

Ani len zakašľanie.

Na záznamoch sa niekoľkokrát ozvala Annika Gianniniová, ktorá policajtov upozornila, že jej klientka očividne nehodlá odpovedať na otázky. Žaloba voči Salanderovej sa tak opierala výhradne o technické dôkazy a fakty, ktoré sa vyšetrovateľom podarilo získať.

Lisbethino mlčanie stavalo jej advokátku do zložitej pozície, keďže ona musela mlčať takmer rovnako ako jej klientka. Súkromné rozhovory medzi Salanderovou a advokátkou boli utajené.

Ekström nijako neskrýval, že sa v prvom rade bude usilovať o hospitalizáciu Lisbeth Salanderovej, až potom o vysoký trest. Normálny postup by bol opačný, no on v prípade videl také očividné psychické poruchy a také jasné vyjadrenie psychiatrov, že volil túto alternatívu. Prípady, keď sa súd postavil proti vyjadreniu súdnych psychiatrov, boli mimoriadne zriedkavé.

Zároveň oponoval názorom, ktoré sa prihovárali za zrušenie Salanderovej poručníctva. V jednom interview ustarostene vyhlásil, že vo Švédsku existuje celý rad sociopatických osôb s vážnymi psychickými chorobami, ktoré predstavujú hrozbu pre seba aj svoje okolie. A štát nemá inú možnosť, ako ich od spoločnosti izolovať. Spomenul prípad agresívnej Anetty, ktorý sa v sedemdesiatych rokoch prepieral na stránkach médií. Ešte aj teraz sa o ňu štát staral na uzavretej klinike. Každý pokus uvoľniť reštrikcie mal za následok nekontrolovateľné agresívne útoky na príbuzných aj personál kliniky, prípadne snahu ublížiť sebe samej. Ekström tvrdil, že Lisbeth Salanderová trpí podobnou psychopatickou poruchou.

Záujem médií vzrástol aj z jednoduchého dôvodu, že sa Salanderovej advokátka Annika Gianniniová odmietala vyjadrovať pre médiá. Dôsledne odmietala možnosť v rozhovore predložiť vlastnú verziu udalostí. Médiá sa tak ocitli v zložitej situácii, keď ich strana žalobcu zahŕňala množstvom detailov, kým strana obžalovanej ani len nenaznačila svoj postoj k obžalobe a stratégiu obhajoby.

Tento vzťah opísal právny expert, ktorý pre istý bulvárny denník mal za úlohu sledovať proces. V jednom zo svojich článkov konštatoval, že Annika Gianniniová je rešpektovanou osobnosťou v otázke ženských práv, no chýbajú jej akékoľvek skúsenosti z trestného práva, z čoho usúdil, že sa do

úlohy obhajkyne Salanderovej nehodí. Od sestry sa Blomkvist dozvedel, že s ponukou ju kontaktovali mnohí známi advokáti. Annika na želanie klientky všetky takéto návrhy priateľsky odmietala.

POČAS ČAKANIA na začiatok procesu Mikael poškuľoval po ďalších prísediacich. Na stoličke takmer celkom pri východe objavil Armanského.

Na okamih sa im stretli pohľady.

Ekström mal na stole položenú slušnú kôpku papierov. Niekoľkých novinárov pozdravil kývnutím hlavy.

Annika Gianniniová sedela pri stole oproti Ekströmovi. Triedila papiere a pohľad upierala na stôl. Mikaelovi sa zdala trochu nervózna. *Zápasí s trémou.*

Potom vstúpil hlavný sudca, ďalší sudcovia a zapisovateľ. Pojednávanie viedol Jörgen Iversen, päťdesiatsedemročný bielovlasý muž s vychudnutou tvárou a svižnou chôdzou. Mikael si preštudoval jeho životopis. Iversen bol známy ako veľmi skúsený a korektný sudca, ktorý vynikol počas niekoľkých ostro sledovaných procesov.

Napokon do sály voviedli Lisbeth Salanderovú.

Napriek tomu, že Mikael bol zvyknutý na Lisbethinu schopnosť budiť svojím oblečením pozornosť, aj tak ho prekvapilo, že jej Annika dovolila do sály vstúpiť v krátkej koženej sukni s roztrhanými švami a čiernom tričku s nápisom *I am irritated,* ktoré vôbec neskrývalo jej tetovania. Mala pankerské čižmy, vybíjaný opasok a páskované čiernofialové pančuchy. Do uší, do pier aj obočia si nastokla asi desiatku krúžkov. Od operácie jej vlasy stihli dorásť na krátke čierne strnisko. Okrem toho sa výrazne našminkovala. Mala sivý lesk na pery, očné tiene a černejšiu maskaru, než na nej kedy Mikael videl. V čase, keď sa stretávali, sa o mejkap veľmi nezaujímala.

Ak by to chcel zhrnúť diplomaticky, vyzerala trochu vulgárne. Inak takmer strašidelne. Pripomínala upírov z nejakého popartového filmu šesťdesiatych rokov. Mikael si všimol, ako zopár novinárov zalapalo po dychu a potom sa veselo usmialo. Keď konečne uvideli škandalózne dievča, o ktorom toľko písali, ich očakávania sa dokonale naplnili.

Potom si uvedomil, že Lisbeth si nasadila masku. Zvyčajne nedbala o oblečenie, zdanlivo nemala vkus. Mikael bol presvedčený, že to robí vedome, aby dala najavo svoju vlastnú identitu. Lisbeth si označkovala svoj revír ako teritórium nepriateľské pre iných. Cvoky v opasku mali byť ostňami ježa. Signál okoliu. *Nepokúšaj sa ma hladkať. Bude ťa to bolieť.*

Keď vošla do súdnej siene, svoje oblečenie zdôraznila tak, že sa zmenilo takmer na paródiu.

Vtedy pochopil, že to nie je náhoda, ale súčasť Annikinej stratégie.

Ak by sa Lisbeth zjavila s ulízanými vlasmi, v kvietkovanej blúzke a v lodičkách, vyzerala by ako podvodník, ktorý sa pokúsi predať súdu svoju verziu. Jej išlo o to, aby pôsobila dôveryhodne. Teraz je sama sebou a nikým iným. A aby to každý pochopil, ešte to trochu zvýraznila. Odkázala tým súdu, že nemá dôvod hanbiť sa ani hrať na lepšiu. Ak má súd problém s tým, ako vyzerá, je to len problém súdu. Spoločnosť ju obvinila zo zločinov a prokurátor dotiahol pred súd. Už len svojím zjavom jasne naznačila, že tvrdenia žaloby hodlá obrátiť na prach.

Kráčala sebavedomo, sadla si na svoje miesto vedľa advokátky. Pohľadom prebehla prítomných. Neprejavila nijaký záujem. Akoby si len chcela zapamätať ľudí, ktorí ju už na stránkach novín odsúdili.

Mikael ju videl prvý raz od tej noci, keď ležala ako zakrvavená bábka na pohovke v kuchyni v Gosseberge. Za normálnych okolností ju naposledy videl pred jeden a pol rokom. Pravda, ak sa v súvislosti s Lisbeth Salanderovou mohol použiť výraz *normálne okolnosti*. Niekoľko sekúnd na seba hľadeli. Na okamih sa pri ňom zastavila, no nijako nedala najavo, že ho pozná. Pozorne si však prezrela jeho veľké podliatiny na líci a spánku a rýchloobväz, ktorým mu prelepili pravé obočie. Chvíľu sa mu zdalo, že sa na jej perách mihol úsmev. Nebol si však istý, či si to len nenahovára. Potom sudca Iversen zaklopal kladivkom po stole a otvoril pojednávanie.

VEREJNOSŤ STRÁVILA v súdnej sieni necelých tridsať minút. Odznela Ekströmova úvodná reč, v ktorej zhrnul body obžaloby.

Všetci reportéri až na Mikaela si usilovne robili poznámky, hoci dobre vedeli, čo Ekström povie. Mikael svoj text už napísal a do súdnej siene prišiel len na to, aby sa tu ukázal a stretol s Lisbeth.

Ekströmova úvodná reč trvala dvadsaťdva minút. Potom prišiel rad na Anniku. Jej odpoveď trvala tridsať sekúnd.

„Obhajoba odmieta všetky body obžaloby s výnimkou jedného. Moja klientka priznáva nedovolené ozbrojovanie vo forme spreja so slzotvorným plynom. Vo všetkých ostatných bodoch odmieta zodpovednosť alebo úmysel. Dokážeme, že body obžaloby sú nesprávne a že boli hrubo porušené základné práva mojej klientky. Budeme žiadať, aby súd vyhlásil moju klientku za nevinnú, zrušil jej poručníctvo a okamžite oslobodil.“

V radoch novinárov to zašumelo. Konečne odhalili Gianniniovej stratégiu. Toto nečakali. Najčastejšie tipovali, že sa odvolá na klientkin psychický stav a využije ho vo svoj prospech. Mikael sa usmial.

„Aha,“ hlesol Iversen a čosi si zapísal. Pozrel sa Anniku. „Skončili ste?“

„To je moje stanovisko.“

„Chce niečo dodať prokurátor?“ spýtal sa Iversen.

Prokurátor Ekström vzápätí požiadal, aby proces prebiehal s vylúčením verejnosti. Odvolal sa na psychický stav dievčaťa, ako aj na detaily, ktorých odhalenie mohlo predstavovať hrozbu pre bezpečnosť štátu.

„Predpokladám, že narážate na prípad Zalačenko," uistil sa Iversen.

„Správne. Alexander Zalačenko prišiel do Švédska ako politický utečenec, hľadajúc úkryt pred strašnou diktatúrou. V spôsobe jeho prijatia, kontaktoch s ľuďmi a podobne sú niektoré body ešte vždy utajené, hoci pán Zalačenko je už mŕtvy. Preto žiadam, aby sa pojednávanie uskutočnilo s vylúčením verejnosti a mimoriadne závažné údaje boli utajené."

„Rozumiem." Iversen zvraštil čelo.

„Okrem toho sa veľká časť procesu bude týkať poručníctva obžalovanej. Bude sa týkať otázok, ktoré sú už z princípu utajené. Preto žiadam, už z ohľadu na obžalovanú, z procesu vylúčiť verejnosť."

„Ako sa k tejto žiadosti stavia advokátka Gianniniová?"

„Z nášho pohľadu je to jedno."

Sudca Iversen chvíľu premýšľal. Poradil sa s prísediacim sudcom a na veľké sklamanie prítomných novinárov žiadosti prokurátora vyhovel. V tej chvíli súdnu sieň opustil aj Mikael.

DRAGAN ARMANSKIJ ho čakal pod schodmi. Na mesto pražilo júlové slnko a Mikael cítil, ako sa mu pod pazuchami tvoria mokré fľaky. Len čo vyšiel z budovy, pridali sa k nemu jeho dvaja osobní strážcovia. Kývli Armanskému a ďalej už len sledovali okolie.

„Je to zvláštny pocit mať osobnú stráž," usmial sa Mikael. „Koľko to bude stáť?"

„Pozornosť našej firmy," odvetil Armanskij. „Mám osobný záujem na tom, aby ste prežili. V posledných mesiacoch sme v prospech dobrej veci investovali dvestopäťdesiattisíc korún."

Mikael prikývol.

„Kávu?" spýtal a kývol smerom k talianskej kaviarni na Bergsgatan.

Armanskij súhlasil. Mikael si objednal caffe latte, Armanskij dvojité presso s kvapkou mlieka. Sadli si do tieňa na terasu. Osobní strážcovia zaujali miesto pri vedľajšom stole. Pili kolu.

„Verejnosť vylúčili," konštatoval Armanskij.

„Dalo sa to čakať. O to ľahšie sa nám neskôr bude riadiť spravodajský tok."

„Áno, je to jedno, no prokurátor Ekström sa mi čím ďalej, tým menej páči."

Mikael prikývol. Pili kávu s výhľadom na budovu, kde sa rozhodovalo o osude Lisbeth Salanderovej.

„Počuli ste o Custerovom Waterloo," usmial sa Mikael.

„Je dobre pripravená," pokýval hlavou Armanskij. „A musím povedať, že vaša sestra na mňa urobila veľký dojem. Keď začínala tvoriť túto stratégiu, myslel som si, že žartuje. No čím viac nad tým premýšľam, tým sa mi to zdá byť rozumnejšie."

„Tento proces sa nerozhodne v súdnej miestnosti," pripomenul Mikael.

Túto vetu opakoval už mesiac ako svoju mantru.

„Predvolajú vás ako svedka."

„Viem. Som pripravený. No nebude to skôr než pozajtra. Aspoň taký je plán."

PROKURÁTOR RICHARD EKSTRÖM si svoje bifokálne okuliare zabudol doma, a keď chcel niečo prečítať z úhľadných poznámok, musel si okuliare nadvihnúť a žmúriť. Ohmatal si plavú bradu, potom si opäť založil okuliare a poobzeral sa po miestnosti.

Lisbeth Salanderová, sediac na stoličke s vystretým chrbtom, naňho hľadela s pohľadom, z ktorého nevedel čítať. Na tvári sa jej nepohol ani jediný sval. Zdalo sa, že je duchom neprítomná. Prišiel čas položiť jej otázky.

„Chcel by som vás, slečna Salanderová, upozorniť, že ste pod prísahou," pripomenul jej Ekström.

Lisbeth sa ani nepohla. Ekström niekoľko sekúnd čakal na reakciu. Zdvihol zrak.

„Takže ste pod prísahou," zopakoval.

Lisbeth trochu sklonila hlavu. Annika si čítala spis a zdalo sa, že ju Ekströmovo konanie ani trochu nezaujíma. Ekström si usporiadal papiere. Po krátkom nepríjemnom tichu si odkašľal.

„Takže," nadýchol sa Ekström. „Prejdeme rovno k udalostiam v letnej vile zosnulého advokáta Bjurmana šiesteho apríla tohto roku, ktoré sa stali východiskovým bodom pre moju otváraciu reč. Pokúsime sa objasniť, prečo ste išli do Stallarholmenu a postrelili Carla-Magnusa Lundina."

Ekström sa na Lisbeth vyzývavo pozrel. Ani sa nepohla. Prokurátor sa na chvíľu zatváril bezradne. Rozhodil rukami a obrátil sa k sudcovi, ktorý sa zamyslel. Pozrel sa na Anniku Gianniniovú, ktorá bola ešte vždy ponorená v papieroch a okolie nevnímala.

Sudca Iversen si odkašľal. Pohľadom sa vrátil k Lisbeth.

„Máme si vaše mlčanie vysvetliť tak, že nechcete odpovedať na otázky?"

Lisbeth sa k nemu obrátila.

„Rada odpoviem na otázky," odvetila.

Sudca Iversen prikývol.

„Takže by ste mohli odpovedať na moju otázku," zdôraznil Ekström.

Lisbeth sa naňho obrátila. Mlčala.

„Mohli by ste láskavo odpovedať na otázku?" zopakoval Iversen.

Lisbeth opäť hľadela na sudcu a prekvapene zdvihla obočie. Hovorila jasným a zreteľným hlasom.

„Na akú otázku? Tamten chlap," kývla smerom k Ekströmovi, „doteraz vyslovil len niekoľko tvrdení. Nijakú otázku som nepočula."

Annika zdvihla zrak. Lakťom sa oprela o stôl, bradu položila do dlane a s náhlym záujmom sledovala slovnú výmenu.

Ekström na okamih stratil niť.

„Mohli by ste, prosím, otázku zopakovať?" navrhol Iversen.

„Pýtal som sa… išli ste do letnej vily pána Bjurmana v Stallarholmene s cieľom zastreliť Carla-Magnusa Lundina?"

„Nie, povedali ste, že sa pokúsime objasniť, prečo som išla do Stallarholmenu a postrelila Carla-Magnusa Lundina. To nebola otázka. Bolo to všeobecné tvrdenie, ktoré mi podkladalo odpoveď. To, čo tvrdíte vy, sa ma netýka."

„Nechytajte ma za slovíčka. Odpovedajte na otázky."

„Nie."

Ticho.

„Nie, čo nie?"

„To je moja odpoveď na vašu otázku."

Richard Ekström si vzdychol. Čaká ho dlhý a ťažký deň. Lisbeth ho pokojne sledovala.

„Možno bude najlepšie, ak začneme od začiatku," navrhol. „Nachádzali ste sa šiesteho apríla popoludní v letnej vile zosnulého advokáta Bjurmana v Stallarholmene?"

„Áno."

„Ako ste sa tam dostali?"

„Vlakom do Södertälje, potom autobusom do Strängnäsu."

„S akým cieľom ste išli do Stallarholmenu? Dohodli ste si tam stretnutie s Carlom-Magnusom Lundinom a jeho priateľom Sonnym Nieminenom?"

„Nie."

„Prečo tam potom prišli?"

„To sa musíte opýtať ich."

„Teraz sa pýtam vás."

Lisbeth neodpovedala.

Sudca Iversen si odkašľal.

„Predpokladám, že slečna Salanderová neodpovedá, pretože ste čisto sémanticky opäť predniesli tvrdenie," poradil mu Iversen.

Annika sa zachichotala dosť hlasno na to, aby to bolo počuť. Ihneď však stíchla a začítala sa do papierov. Ekström na ňu zagánil.

„Prečo, podľa vášho názoru, Lundin a Nieminen prišli k Bjurmanovej vile?“

„Neviem. Predpokladám, že ju išli podpáliť. Lundin mal v sedadle motorky v plastovej fľaške liter benzínu.“

Ekström vyšpúlil pery.

„Prečo ste išli do Bjurmanovej chaty vy?“

„Hľadala som informácie.“

„Aké informácie?“

„Tie informácie, ktoré tam podľa mňa Lundin a Nieminen prišli zničiť, lebo mohli prispieť k objasneniu, kto zavraždil toho bastarda.“

„Vy teda tvrdíte, že advokát Bjurman bol bastard. Pochopil som to správne?“

„Áno. Je to sadistická sviňa, úchylák a násilník, teda bastard.“

Odcitovala text, ktorý našli vytetovaný na bruchu zosnulého advokáta, čím sa nepriamo prihlásila k zodpovednosti za ten čin. Toto však nebolo súčasťou obžaloby. Bjurman nikdy nepodal trestné oznámenie a nikto nikdy nedokáže, či sa dal tetovať, alebo mu to urobili násilím.

„Inými slovami, tvrdíte, že sa váš poručník na vás dopustil násilia. Mohli by ste objasniť, kedy sa to stalo?“

„V utorok osemnásteho februára 2003 a potom v piatok siedmeho marca toho istého roku.“

„Odmietali ste odpovedať na všetky otázky vyšetrovateľov. Prečo?“

„Nemala som im čo povedať.“

„Čítal som vašu takzvanú autobiografiu, ktorú nám nečakane doručila vaša obhajkyňa. Musím povedať, že k tomuto zvláštnemu dokumentu sa ešte vrátime. Tvrdíte v ňom, že v prvom prípade si od vás advokát Bjurman vynútil orálny sex, v druhom prípade vás celú noc sexuálne a inak týral.“

Lisbeth neodpovedala.

„Je to pravda?“

„Áno.“

„Oznámili ste to na polícii?“

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Polícia ma nikdy predtým nepočúvala, nech som im hovorila čokoľvek. Preto nemalo zmysel oznamovať im toto.“

„Hovorili ste o tom s niekým z vašich známych? S nejakou kamarátkou?“

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Pretože sa to nikoho netýkalo.“

„Dobre. Obrátili ste sa so žiadosťou o pomoc na advokáta?“

„Nie.“

„Obrátili ste sa na nejakého lekára, aby ošetril zranenia, ktoré vám, ako tvrdíte, pán Bjurman spôsobil?“

„Nie.“

„A ani na linku pomoci ženám.“

„Opäť tvrdenie.“

„Prepáčte. Obrátili ste sa na linku pomoci ženám?“

„Nie.“

Ekström sa obrátil k hlavnému sudcovi.

„Rád by som súd upozornil, že obžalovaná uviedla, že bola dvakrát sexuálne znásilnená, z toho raz mimoriadne hrubo. Tvrdí, že znásilnení sa dopustil jej poručník, zosnulý advokát Nils Bjurman. Zároveň treba zvážiť tieto fakty…“

Ekström zalistoval v papieroch.

„Vo vyšetrovaní, ktoré uskutočnil úsek boja proti násilným trestným činom, sa neuvádza nič z Bjurmanovej minulosti, čo by zvýšilo dôveryhodnosť tvrdení Salanderovej. Pán Bjurman nebol nikdy odsúdený za nijaký trestný čin, nikdy nebol obžalovaný, ani naňho nebolo podané trestné oznámenie. Pred slečnou Salanderovou pracoval ako poručník a opatrovateľ mnohých mladých ľudí a nikto z nich neuviedol, že by sa na nich dopustil akéhokoľvek násilia. Naopak, všetci rozhodne tvrdia, že Bjurman vždy vystupoval korektne a priateľsky.“

Ekström obrátil list.

„Je mojou úlohou pripomenúť, že u Lisbeth Salanderovej sa diagnostikovala paranoidná schizofrénia. Hovoríme o mladej žene s dokumentovanými sklonmi k násiliu, ktorá mala už od útleho veku problémy pri kontakte so spoločnosťou. Niekoľko rokov strávila na detskej psychiatrickej klinike a od osemnástich rokov je pod dohľadom poručníka. Hoci je to veľmi smutné, existujú na to dôvody. Lisbeth Salanderová predstavuje hrozbu pre seba aj svoje okolie. Som hlboko presvedčený, že nepotrebuje väzenský trest. Potrebuje opateru.“

Urobil umeleckú prestávku.

„Diskutovať o mentálnom stave mladého človeka je nechutná úloha. Hovoríme o integrite človeka, ktorého duševný stav sa stáva predmetom analýz. V tomto prípade však musíme zaujať postoj k zmätenému vnímaniu sveta očami Lisbeth Salanderovej. Jasne to vidíme v tejto takzvanej autobiografii. Jasnejší dôkaz o jej neschopnosti vnímať realitu neexistuje. V tomto prípade nepotrebujeme ani svedkov, ani tvrdenia, kde by slovo stálo

proti slovu. Máme jej vlastné slová. Sami môžeme overiť dôveryhodnosť jej vlastných tvrdení.“

Zrak mu spočinul na Lisbeth. Stretli sa im pohľady. Usmiala sa. Vyzerala zlovestne. Ekström sa zamračil.

„Chce dodať niečo pani Gianniniová?“ spýtal sa Iversen.

„Nie,“ odvetila Annika. „Len to, že závery pána Ekströma sa zle počúvajú.“

POPOLUDŇAJŠIU ČASŤ otvoril výsluch Ulriky von Liebenstaahlovej z poručníckeho úradu, ktorú predvolal Ekström, aby zistil, či zaregistrovala nejaké sťažnosti na Bjurmana. Liebenstaahlová to rezolútne poprela. Takéto tvrdenia označila za nactiutŕhanie.

„V našej krajine funguje veľmi prísna kontrola poručníckych úloh. Advokát Bjurman vykonával svoju prácu takmer dve desaťročia, kým ho hanebne nezavraždili.“

Prevŕtala Lisbeth pohľadom, hoci z tejto vraždy obžalovaná nebola a už bolo jasné, že Bjurmana zavraždil Ronald Niedermann.

„Počas tohto obdobia sme nikdy nezaregistrovali jedinú sťažnosť na prácu pána Bjurmana. Bol to svedomitý človek, ktorý prejavoval hlboký záujem o svojich klientov.“

„Takže nepokladáte za pravdepodobné, že by sa na Lisbeth Salanderovej dopustil hrubého sexuálneho násilia?“

„Takéto tvrdenie je absurdné. Máme od neho pravidelné mesačné správy, osobne som sa s ním niekoľkokrát stretla, aby sme o tomto prípade diskutovali.“

„Advokátka Gianniniová predniesla žiadosť o okamžité zrušenie poručníctva Lisbeth Salanderovej.“

„Nikto sa neteší viac než poručnícky úrad, keď rušíme poručnícky vzťah. Žiaľ, nesieme zodpovednosť, ktorá nás núti dodržiavať pravidlá. Z pohľadu úradu sme predniesli požiadavku, aby sa Lisbeth Salanderová v zmysle predpisov podrobila psychiatrickej expertíze, skôr než budeme hovoriť o zmene jej statusu.“

„Rozumiem.“

„Znamená to, že bude musieť absolvovať psychiatrické vyšetrenie, čo ona, ako je známe, odmieta.“

Výsluch Ulriky von Liebenstaahlovej trval asi štyridsať minút, zároveň kontrolovali aj Bjurmanove mesačné správy.

Annika položila jedinú otázku celkom na záver výsluchu.

„Nachádzali ste sa v noci zo siedmeho na ôsmeho marca 2003 v spálni advokáta Bjurmana?“

„Samozrejme, že nie.“

„Inými slovami nemáte najmenšiu potuchu, do akej miery sú tvrdenia mojej klientky pravdivé?“

„Obvinenie voči pánovi Bjurmanovi je šialené.“

„To je váš názor. Viete mu poskytnúť alibi, alebo iným spôsobom dokázať, že sa nedopustil násilia na mojej klientke?“

„To, samozrejme, nie je možné. Ale pravdepodobnosť…“

„Ďakujem. To je všetko,“ konštatovala Annika.

MIKAEL SA SO SVOJOU SESTROU stretol v sídle Miltonu o siedmej večer, aby spoločne zhrnuli udalosti dňa.

„Išlo to podľa očakávania,“ vydýchla Annika. „Ekström zhltol Salanderovej autobiografiu.“

„Dobre. Aká je?“

Annika sa zasmiala.

„Je skvelá, pôsobí ako dokonalý psychopat. Správa sa celkom prirodzene.“

„Hm.“

„Dnes sme v prvom rade hovorili o Stallarholmene. Zajtra príde na rad Gosseberga, výsluch technikov a podobne. Ekström sa bude snažiť dokázať, že tam Lisbeth išla s cieľom zavraždiť svojho otca.“

„Dobre.“

„Hrozí nám však technický problém. Popoludní Ekström predvolal Ulriku von Liebenstaahlovú z poručníckeho úradu. Začala bľabotať o tom, že Lisbeth nemám právo zastupovať.“

„Prečo?“

„Tvrdí, že Lisbeth je pod poručníckym dohľadom a nemá teda právo vyberať si advokáta.“

„A čo?“

„A tak čisto technicky nemôžem byť jej advokátkou, ak to neschválil poručnícky úrad.“

„A?“

„Sudca Iversen má k tomu zaujať postoj zajtra ráno. Hneď po dnešnom pojednávaní som sa s ním krátko rozprávala. A myslím si, že rozhodne v náš prospech. Argumentujem tým, že poručnícky úrad mal tri mesiace na vznesenie protestu a je drzé otvárať to, keď sa proces už začal.“

„V piatok bude svedčiť Teleborian. Ty musíš byť tá, kto ho bude vypočúvať.“

* * *

CELÝ ŠTVRTOK študovali mapy, fotografie a počúvali množstvo technických analýz toho, čo sa v Gosseberge odohralo, a prokurátor Ekström dospel k záveru, že všetky dôkazy svedčia o tom, že Lisbeth Salanderová svojho otca navštívila s cieľom zabiť ho. Najzávažnejší dôkaz predstavoval poľský P-83 Wanad, ktorý si so sebou do Gossebergy priniesla.

Fakt, že Alexander Zalačenko (podľa tvrdenia Salanderovej), alebo vrah policajta Ronald Niedermann (podľa svedectva, ktoré podal Zalačenko krátko pred jeho zavraždením v nemocnici Sahlgrenska) sa pokúsili zabiť Salanderovú a pochovali ju v lese, nijako neospravedlňoval jej úmysel vraždiť. Navyše sa jej to takmer podarilo, keď Zalačenkovi sekerou preťala tvár. Ekström žiadal, aby Salanderovú odsúdili za pokus o vraždu, alebo prípravu vraždy, ale prinajmenej za hrubé ublíženie na zdraví.

Lisbeth vo svojej autobiografii tvrdila, že do Gossebergy odišla, aby konfrontovala otca a prinútila ho priznať sa k vraždám Daga Svenssona a Mie Bergmanovej. Z hľadiska súdu bola táto otázka veľmi dôležitá.

Keď Ekström ukončil výsluch Melkera Hanssona z technického oddelenia göteborskej polície, položila mu niekoľko otázok Annika.

„Pán Hansson, existuje niečo vo vašej technickej dokumentácii, čo by akýmkoľvek spôsobom dokazovalo, že Lisbeth Salanderová klame o svojom zámere v súvislosti s návštevou Gossebergy? Viete dokázať, že tam išla s cieľom zavraždiť svojho otca?“

Melker sa zamyslel.

„Nie,“ odvetil napokon.

„Takže o jej úmysle neviete povedať nič?“

„Nie.“

„Záver pána Ekströma, hoci aj pekne napísaný a okorenený množstvom slov, je teda len špekuláciou?“

„Predpokladám, že áno.“

„Existuje niečo v technickej dokumentácii, čo by poprelo tvrdenie slečny Salanderovej, že si vzala so sebou zbraň P-83 Wanad náhodou, jednoducho preto, lebo od chvíle, keď ho zobrala Nieminenovi, ho mala v kabelke a nevedela čo s ním?“

„Nie.“

„Ďakujem.“ Annika si sadla. To bol jediný okamih, keď sa zapojila do výsluchu Hanssona.

BIRGER WADENSJÖ opúšťal hlavné sídlo Sekcie vo štvrtok o šiestej večer s pocitom, že svet zakryli hrozivé mračná a blíži sa jeho skorý zánik. Už niekoľko týždňov si uvedomoval, že jeho pozícia riaditeľa, teda šéfa Sekcie

pre špeciálnu analýzu, bola len prázdnou formulkou. Jeho názory, protesty a prosby nehrali nijakú úlohu. Fredrik Clinton prevzal velenie. Ak by bola Sekcia otvorenou a verejnou inštitúciou, bolo by to jedno – obrátil by sa so sťažnosťou na najbližšieho nadriadeného.

Teraz sa však nemal u koho sťažovať. Bol sám, vydaný na milosť a nemilosť mužovi, ktorého vnímal ako psychicky chorého človeka. A najhoršia bola Clintonova absolútna autorita. Sopliaci ako Jonas Sandberg a verní sluhovia ako Georg Nyström – všetci sa postavili do šíku a čakali na každé mávnutie umierajúceho blázna.

Vedel uznať, že Clinton svojím pokojným autokratickým štýlom nesleduje svoj vlastný prospech. Dokonca uznal aj to, že Clinton pracuje s úsilím dať Sekcii to najlepšie, alebo aspoň to, čo za najlepšie sám považuje. Akoby sa celá organizácia Sekcie rozpadala, akoby sa nachádzala vo fáze kolektívnej sugescie, v ktorej si jej ostrieľaní členovia odmietajú priznať, že každý pohyb a každé rozhodnutie ich vedie len bližšie k priepasti.

Wadensjöa cestou k Linnégatan, kde dnes zaparkoval auto, zvieralo pri srdci. Vypol alarm, vytiahol kľúče a práve sa chystal otvoriť dvere, keď za sebou začul pohyb. Obrátil sa. Žmúril proti svetlu. Chvíľu mu trvalo, kým spoznal urasteného muža na chodníku.

„Dobrý večer, pán Wadensjö," pozdravil ho Torsten Edklinth, šéf oddelenia ochrany ústavy. „Už desať rokov som nebol na bitevnom poli, no dnes večer sa mi zdalo, že moja prítomnosť neuškodí."

Wadensjö zmätene hľadel na dvoch policajtov v civile, ktorí stáli po Edklinthovom boku. Jan Bublanski a Marcus Erlander.

Vtedy si uvedomil, čo sa stane.

„Mám smutnú povinnosť oznámiť vám, že generálny prokurátor vydal príkaz vziať vás do väzby. Ste obvinení z takého množstva zločinov, že nám určite potrvá celé týždne, kým zostavíme ich úplný zoznam."

„Čo to má znamenať?"

„Má to znamenať, že ste zatknutý pre dôvodné podozrenie z účasti na vraždе. Ste podozrivý z vydierania, podplácania, nedovoleného odpočúvania, niekoľkých prípadov falšovania dokumentov a vážneho zneužitia funkcie verejného činiteľa, účasti na vlámaní, zanedbávania služobných povinností, špionáže a ďalších drobností. Teraz pôjdeme spolu do Kungsholmenu a v pokoji sa tam o všetkom porozprávame."

„Nikoho som nezavraždil," zašepkal Wadensjö.

„To posúdi vyšetrovateľ."

„To bol Clinton. To všetko Clinton," šepkal.

Torsten Edklinth spokojne prikývol.

* * *

KAŽDÝ POLICAJT VIE, že existujú dva spôsoby policajného výsluchu. Zlý policajt a dobrý policajt. Zlý policajt sa vyhráža, nadáva, udiera päsťou do stola, vystupuje hrozivo, aby vyplašil zatknutého a prinútil ho tak k priznaniu. Dobrý policajt, ideálne starší prešedivený pán, ponúka cigarety a kávu, priateľsky prikyvuje a hovorí veľmi rozumne.

Väčšina policajtov – no nie všetci – zastáva názor, že vypočúvacia technika dobrého policajta je z hľadiska výsledkov oveľa lepšia. Ošľahaný lupič sa zlého policajta nezľakne. A neistý amatér, ktorý sa zlému policajtovi v strachu prípadne prizná, by sa s najväčšou pravdepodobnosťou priznal tak či tak.

Mikael sledoval výsluch Wadensjöa z vedľajšej miestnosti. O jeho prítomnosti sa chvíľu diskutovalo, no Edklinth usúdil, že Mikaelove postrehy im môžu v konečnom dôsledku pomôcť.

Mikael si uvedomil, že Edklinth siahol po treťom spôsobe, po postoji ľahostajného policajta, ktorý teraz výborne fungoval. Edklinth vstúpil do miestnosti, nalial kávu, zapol magnetofón a pohodlne sa oprel.

„Veci sa majú takto. Technických dôkazov už proti vám máme dosť. Váš príbeh nás zaujíma výlučne do tej miery, že potvrdí to, čo už vieme. A možno nám dá odpoveď na jedinú otázku: Prečo? Ako ste mohli byť takí blázni, že ste prijímali rozhodnutia o likvidácii ľudí, ako by ste nežili vo Švédsku, ale niekde v Pinochetovom Chile? Magnetofón je zapnutý. Ak chcete niečo povedať, teraz máte možnosť. Ak nechcete hovoriť, vypnem nahrávanie, vezmeme vám kravatu aj šnúrky z topánok a ubytujeme vás tu hore v cele, kde budete čakať na advokáta, proces a rozsudok."

Edklinth si odpil z kávy a mlčky na Wadensjöa hľadel. Keď dve minúty mlčal, načiahol sa, vypol magnetofón a vstal.

„O dve minúty vás prídu vyzdvihnúť. Pekný večer."

„Nikoho som nezavraždil," zašepkal Wadensjö vo chvíli, keď Edklinth už otvoril dvere. Edklinth zastal na prahu.

„Vôbec sa mi nechce s vami rozprávať o všeobecnostiach. Ak chcete hovoriť konkrétne, ešte raz si sadnem a zapnem magnetofón. Celý švédsky štát – vrátane predsedu vlády – čaká na vaše slová. Ak budete hovoriť, môžem už dnes večer vašu verziu predostrieť predsedovi vlády. Ak chcete mlčať, aj tak vás obžalujú a odsúdia."

„Sadnite si," požiadal ho Wadensjö.

Každému bolo jasné, že rezignoval. Mikael si vydýchol. Spoločnosť mu robila Monika, prokurátorka Gustavssonová, anonymný pracovník tajnej polície Stefan a ešte dve neznáme osoby. Mikael predpokladal, že minimálne jeden z nich tu zastupuje ministra spravodlivosti.

„S vraždami nemám nič spoločné," začal Wadensjö, keď Edklinth opäť zapol nahrávanie.

„S vraždami," zašepkal Mikael Monike.

„Ticho," zahriakla ho.

„To Clinton a Gullberg. Netušil som, čo plánujú. Prisahám. Keď som sa dozvedel, že Gullberg zastrelil Zalačenka, bol som v šoku… nemohol som tomu uveriť. A keď som sa dopočul o Björckovi, takmer som dostal infarkt."

„Povedzte mi o vražde Björcka," nezmenil tón Edklinth. „Ako to prebiehalo?"

„Clinton niekoho najal. Neviem, ako to urobil, no boli to dvaja Juhoslovania. Ak sa nemýlim, boli to Srbi. Úlohou ich poveril Georg Nyström, ten im aj zaplatil. Keď som sa to dozvedel, vedel som, že sa schyľuje ku katastrofe."

„Začneme od začiatku," navrhol Edklinth. „Kedy ste začali pracovať pre Sekciu?"

Keď Wadensjö začal, už sa nedal zastaviť. Výsluch trval takmer päť hodín.

KAPITOLA 26

Piatok 15. júl

V PIATOK DOPOLUDNIA predstúpil pred súd ako svedok Peter Teleborian. Svojím vystupovaním budil dôveru. Asi deväťdesiat minút ho vypočúval Ekström, ktorému na všetky otázky pokojne a rozvážne odpovedal. Chvíľami sa tváril ustarostene, potom zasa pobavene.

„Aby sme to zhrnuli…“ zalistoval Ekström vo svojom rukopise. „Z pohľadu dlhoročného psychiatra hodnotíte diagnózu Lisbeth Salanderovej ako paranoidnú schizofréniu, však?“

„Po celý čas som hovoril, že presne zhodnotiť jej stav je veľmi ťažké. Ako je známe, pacientka má takmer autistický prístup k lekárom a autoritám. Odhadujem to na ťažkú psychickú chorobu, no v súčasnosti neviem vysloviť presnú diagnózu. Neviem ani posúdiť, v akom štádiu psychózy sa momentálne nachádza, kým nevykonáme obsiahlejšie vyšetrenia.“

„V nijakom prípade ju však nepokladáte za psychicky zdravú.“

„Celý jej život jednoznačne svedčí o opaku.“

„Dostali ste do rúk takzvanú autobiografiu slečny Salanderovej, ktorú predložila súdu ako svoje vyjadrenie. Chceli by ste ju komentovať?“

Peter Teleborian len rozhodil rukami.

„Ako hodnotíte jej dôveryhodnosť?“

„Nula. Množstvo tvrdení o rôznych ľuďoch, jeden príbeh fantastickejší než druhý. Celkovo však jej písomné vyjadrenie len potvrdzuje podozrenia, že trpí paranoidnou schizofréniou.“

„Viete uviesť nejaké príklady?“

„Zrejme najjasnejším príkladom je opis takzvaného znásilnenia, ktorého sa mal podľa jej tvrdenia dopustiť poručník Bjurman.“

„Môžete to vysvetliť podrobnejšie?“

„Celý opis je mimoriadne detailný. Klasický príklad strašných fantázií typických pre dieťa. Poznáme množstvo známych prípadov podozrení o incestoch, keď deti lekárom rozprávajú absurdné príbehy a technické

dôkazy nič nepotvrdia. Erotické fantázie, ktorým sa môžu oddávať už veľmi malé deti… Asi ako keby ste pozerali v televízii horor.“

„Lisbeth Salanderová však nie je dieťa, je to dospelá žena.“

„Áno. No ešte musíme posúdiť, na akej mentálnej úrovni sa nachádza. V princípe však máte pravdu. Je to dospelá žena a pravdepodobne tým riadkom, čo napísala, sama verí.“

„Vy tvrdíte, že je to lož.“

„Nie, ak tomu ona verí, nie je to lož. Je to príbeh, ktorý dokazuje, že nevie rozlišovať medzi fantáziou a realitou.“

„Takže poručník Bjurman ju neznásilnil?“

„Nie. Túto pravdepodobnosť pokladám za minimálnu. Potrebuje odbornú starostlivosť.“

„V jej príbehu vystupujete aj vy.“

„Áno, to je, samozrejme, pikantný detail. No opäť iba prejav jej fantázie. Ak by sme tomu úbohému dievčaťu verili, bol by som takmer pedofil…“

Usmial sa a pokračoval:

„Ale toto je presný prejav toho, o čom som po celý čas hovoril. V biografii Salanderovej sa dozvedáme, že ju týrali, vraj väčšinu času v našom ústave bola priviazaná k lôžku a ja som si ju chodil po nociach obzerať. Takmer klasický príklad jej neschopnosti chápať skutočnosť, alebo lepšie povedané, spôsob, akým skutočnosť chápe ona.“

„Ďakujem. Ďalšie otázky nechávam na pani Gianniniovú.“

Keďže v priebehu prvých dvoch dní Annika nič nenamietala a nekládla takmer nijaké otázky, všetci čakali, že opäť sa čosi spýta z povinnosti a následne ukončí výsluch. *To je až trápne slabý výkon obhajcu,* uvedomil si Ekström.

„Áno. Mám otázky,“ rozhodným hlasom prehovorila Annika. „Mám množstvo otázok a zrejme sa nám to trochu natiahne. Je pol dvanástej. Navrhujem urobiť si teraz prestávku na obed, aby som potom mohla klásť svoje otázky bez prerušenia.“

Sudca Iversen nariadil obedňajšiu prestávku.

CURTOVI SVENSSONOVI robili spoločnosť dvaja policajti, keď presne o 12.00 položil svoju obrovskú dlaň na plece komisára Georga Nyströma pred reštauráciou Mäster Anders na ulici Hantverkargatan. Nyström sa prekvapene zadíval na Svenssona, ktorý mu podstrčil svoj služobný preukaz.

„Dobrý deň. Ste zatknutý pre podozrenie z účasti na vražde a pokuse o vraždu. Body obžaloby vám upresní generálny prokurátor počas výsluchu dnes popoludní. Navrhujem vám, aby ste ma nasledovali dobrovoľne.“

Georg Nyström vyzeral, akoby nerozumel ani slovo. No uvedomil si, že Svensson je človek, ktorému by mal radšej bez protestov vyhovieť.

INŠPEKTOROVI BUBLANSKÉMU robila spoločnosť Sonja Modigová a sedem policajtov v uniformách. Kolega Stefan Bladh ich presne o 12.00 vpustil do uzavretého oddelenia tajnej polície na policajnej stanici v Kungsholmene. Kráčali chodbou, kým Stefan nezastal a neukázal na jedny dvere. Sekretárka riaditeľa kancelárie zostala šokovaná, keď jej Bublanski predložil služobný preukaz.

„Prosím, ostaňte pokojne sedieť. Toto je policajná akcia."

Otvoril ďalšie dvere a Alberta Shenkeho prerušil uprostred telefonického rozhovoru.

„Čo tu robíte?" skríkol Shenke.

„Volám sa inšpektor Jan Bublanski. Ste zatknutý pre podozrenie z útoku na ústavné zriadenie Švédskeho kráľovstva. V priebehu popoludnia vás oboznámia so všetkými bodmi obžaloby."

„To je neslýchané," namietol Shenke.

„Určite áno," odvetil Bublanski.

Shenkeho miestnosť dal zapečatiť a pred prah postavil dvoch policajtov, ktorí nesmeli nikoho pustiť do miestnosti. Ak by sa o to niekto pokúsil, mali povolenie použiť obušok a v prípade nutnosti aj služobnú zbraň.

Pokračovali v pochode chodbou, kým Stefan neukázal na ďalšie dvere, za ktorými proces zopakovali so šéfom rozpočtu Gustavom Atterbomom.

JERKERA HOLMBERGA podporovala södermalmská hliadka, keď presne o 12.00 zaklopal na dvere prenajatých kancelárskych priestorov na treťom poschodí domu na protiľahlej strane ulice, kde sídlila redakcia časopisu Millennium.

Keďže nikto neotváral, Holmberg vydal príkaz na vylomenie dverí, ale skôr než stihli pristúpiť k činu, dvere sa otvorili na malú škáru.

„Polícia," oznámil Jerker. „Vyjdite von s rukami nad hlavou."

„Aj ja som policajt," namietol Mårtensson.

„Viem. A máte licenciu na držbu veľkého množstva strelných zbraní."

„Áno, ale ja som vo výkone služby."

„Na to teraz kašlem."

S pomocou hliadky pritlačil Mårtenssona k stene a odňal mu služobnú zbraň.

„Ste zatknutý za nelegálne odpočúvanie, hrubé zanedbanie služobných povinností, opakované porušenie bytovej slobody Mikaela Blomkvista, ďalšie body zrejme pribudnú. Spútajte ho."

Jerker rýchlo prebehol kancelárske priestory a konštatoval, že s toľkou elektronikou si tu mohli otvoriť aj nahrávacie štúdio. Jedného policajta poveril hliadkovaním. Prikázal mu sedieť na stoličke, aby nenechával nikde odtlačky prstov.

Keď Mårtenssona vyvádzali bránou na ulicu, Henry Cortez vytiahol svoj digitálny Canon a urobil sériu dvadsiatich dvoch záberov. Samozrejme, nebol profesionál a fotografie mohli byť aj kvalitnejšie. Aj tak ich však nasledujúci deň predal bulváru za závratnú sumu.

MONIKA BOLA jediným policajtom, ktorý v tento deň musel čeliť neplánovaným problémom. S podporou norrmalmskej hliadky a troch kolegov presne o 12.00 vstúpila do budovy na ulici Artillerigatan a vybehla po schodoch do bytu, ktorý patril spoločnosti Bellona.

Postupovali rýchlo. Len čo dorazili k dverám, vydala pokyn na začatie akcie. Dvaja statní policajti z hliadky nadvihli štyridsaťkilogramové oceľové baranidlo a dvoma mocnými údermi dvere otvorili. Hliadka v nepriestrelných vestách a s vytasenými pištoľami obsadila byt desať sekúnd po vyvalení dverí.

Celodenná kontrola identifikovala päť osôb, ktoré mali od rána vstúpiť do sídla Sekcie. Všetkých päť v priebehu niekoľkých sekúnd zneškodnili a založili im putá.

Monika prešla bytom, ktorý bol od šesťdesiatych rokov sídlom Sekcie a rozkopávala dvere za dverami. Na roztriedenie množstva dokumentov uložených v jednotlivých miestnostiach budú potrebovať archeológa.

Len niekoľko sekúnd po tom, čo vstúpila do bytu, otvorila dvere malej izby v zadnej časti a pochopila, že slúži ako nocľaháreň. Hľadela priamo do očí Jonasa Sandberga. Pri raňajšom rozdeľovaní úloh napísala k jeho menu otáznik. Včera večer ho človek, ktorý bol zaňho zodpovedný, stratil. Jeho auto parkovalo v Kungsholmene a v noci ho doma nikto nevidel. Ešte ráno nevedeli, kde sa nachádza a ako ho zatknú.

Z bezpečnostných dôvodov mali nočné hliadky. Samozrejme, Sandberg dospával noc.

Mal len spodnú bielizeň a zdalo sa, že sa práve zobudil. Siahol po služobnej zbrani na nočnom stolíku. Monika mu zbraň odkopla.

„Jonas Sandberg, ste zatknutý pre podozrenie z účasti na vražde Gunnara Björcka a Alexandra Zalačenka, ako aj z účasti na pokuse o vraždu Mikaela Blomkvista a Eriky Bergerovej. Oblečte si nohavice."

Jonas Sandberg zaútočil na Moniku päsťou. Jeho útoku čelila takmer reflexívne.

„Žartuješ?“ skríkla, vykrútila mu rameno a prevalila ho na dlážku. Chrbát mu pritlačila kolenom. Sama ho aj spútala. Bolo to prvý raz od nástupu do tajnej polície, keď v službe skutočne využila putá.

Sandberga prenechala kolegovi a pokračovala ďalej. Napokon otvorila posledné dvere. Podľa nákresov tu mala byť komôrka s výhľadom do záhrady. Zastala na prahu a hľadela na najvyziabnutejšiu kostru, akú kedy v živote videla. Ani okamih nepochybovala o tom, že stojí pred smrteľne chorým človekom.

„Fredrik Clinton, ste zatknutý pre účasť na vražde, pokus o vraždu a množstvo ďalších zločinov. Zostaňte ležať v posteli. Zabezpečíme vám sanitku, ktorá vás prevezie do Kungsholmenu.“

CHRISTER MALM čakal bezprostredne pred bránou domu. Na rozdiel od Henryho Corteza so svojím digitálnym Nikonom vedel zaobchádzať. Použil krátky teleobjektív a fotografie vyšli.

Zachytávali políciu, ktorá členov Sekcie jedného po druhom vyvádza bránou a usádza do pristavených áut, napokon aj sanitku prichádzajúcu po Fredrika Clintona. Jeho oči sa zahľadeli do objektívu práve vo chvíli, keď Christer stlačil spúšť. Clinton vyzeral nepokojne a zmätene.

Tento záber neskôr získal ocenenie Fotografia roka.

KAPITOLA 27

Piatok 15. júl

O 12.30 ZAKLOPAL SUDCA Iversen na stôl a otvoril tým popoludňajšie pojednávanie. Nemohol si nevšimnúť, že pri Annikinom stole sa zjavila tretia osoba. Holger Palmgren sedel na vozíčku.

„Zdravím, Holger," usmial sa Iversen. „Už sa ani nepamätám, kedy som vás naposledy videl v súdnej sieni."

„Dobrý deň, sudca Iversen. Niektoré prípady sú také zložité, že mládež potrebuje trochu pomôcť."

„Myslel som, že s aktívnou advokáciou ste už skončili."

„Bol som chorý. Advokátka Gianniniová ma však poverila úlohou poradcu."

„Rozumiem."

Annika si odkašľala.

„Je dôležité upozorniť, že Holger Palmgren mnoho rokov zastupoval Lisbeth Salanderovú."

„To je v poriadku," konštatoval Iversen.

Kývol Annike, aby začala. Vstala. Nikdy sa jej nepáčil švédsky zlozvyk, podľa ktorého sa súdne pojednávania odohrávajú v neformálnej atmosfére, sediac okolo stola, akoby celá udalosť bola len lepšou spoločenskou večerou. Cítila sa oveľa istejšia, keď mohla stáť.

„Myslím, že na úvod najprv zhrniem dopoludňajšie komentáre. Pán Teleborian, prečo tak dôsledne odmietate akékoľvek vyjadrenie slečny Salanderovej?"

„Pretože očividne nie sú pravdivé," usmial sa Peter Teleborian. Bol pokojný a uvoľnený. Annika prikývla a obrátila sa k sudcovi Iversenovi.

„Pán sudca, Peter Teleborian tvrdí, že Lisbeth Salanderová klame a fantazíruje. Teraz obhajoba dokáže, že každé jedno slovo jej autobiografie je pravdivé. Predložíme vám dôkazy. Obrazové, písomné aj prostredníctvom svedkov. Dospeli sme k okamihu, keď prokurátor jasne nastolil hlavné body svojej obžaloby. Počúvali sme a presne vieme, z čoho ju obviňujú."

Annike vyschlo v ústach. Cítila, že sa jej trasú ruky. Zhlboka sa nadýchla a odpila si z minerálky. Potom si ruky pevne položila na operadlo stoličky, aby neodhalili jej nervozitu.

„Z výrokov prokurátora môžeme usúdiť, že má množstvo rečí, no neskutočne málo dôkazov. *Myslí si,* že Lisbeth v Stallarholmene strieľala po Carlovi-Magnusovi Lundinovi. *Tvrdí,* že do Gossebergy išla zabiť svojho otca. *Domnieva sa,* že moja klientka je paranoidný schizofrenik, že je duševne chorá. A tieto domnienky zakladá na vyjadreniach jediného človeka – Petra Teleboriana."

Odmlčala sa a nadýchla. Dbala na to, aby hovorila pomaly.

„Dokazovanie vyzerá tak, že žaloba sa stopercentne oprie o Petra Teleboriana. Ak má pravdu, je všetko v poriadku, mojej klientke by najviac pomohla kvalifikovaná psychická starostlivosť, ktorej sa on aj prokurátor dožadujú."

Pauza.

„Ak ak sa doktor Teleborian mýli, veci sa dostávajú do celkom iného svetla. Ak navyše klame, znamená to, že moja klientka je obeťou porušenia zákonov, obeťou, ktorá trpela mnoho rokov."

Obrátila sa na Ekströma.

„Dnes popoludní vám dokážeme, že váš svedok sa mýli, a vy ako prokurátor ste boli podvedený, keď ste jeho falošným záverom uverili."

Teleborian sa pobavene usmial. Gestom vyzval Anniku, aby hovorila. Ona sa opäť obrátila k Iversenovi.

„Pán sudca, dokážem vám, že takzvané súdno-psychiatrické vyšetrenie Petra Teleboriana je bluf od začiatku do konca. Dokážem vám, že o Lisbeth Salanderovej vedome klame. Dokážem vám, že moja klientka bola terčom porušenia zákonov. A dokážem vám, že je rovnako rozumná a múdra ako ktokoľvek v tejto miestnosti."

„Prepáčte, ale…" namietol Ekström.

„Moment," zdvihla ukazovák. „Nechala som vás nerušene hovoriť dva dni. Teraz je rad na mne."

Opäť sa pozrela na Iversena.

„Takéto obvinenie by som nevyriekla na pôde súdu, ak by som nemala presvedčivé dôkazy."

„Veď pokračujte," prikývol Iversen. „No nechcem počuť nijaké obsiahle sprisahanecké teórie. Pamätajte, že aj keď tieto tvrdenia vyrieknete pred súdom, môžete byť obvinená z urážky na cti."

„Ďakujem. Budem si to pamätať."

Obrátila sa na Teleboriana. Ešte vždy sa očividne zabával.

„Obhajoba sa niekoľkokrát dožadovala chorobopisu Salanderovej z obdobia, keď bola hospitalizovaná vo vašom Ústave svätého Štefana. Prečo sme ho nedostali?“

„Pretože na základe rozhodnutia súdu je utajený. Toto rozhodnutie súd prijal s ohľadom na slečnu Salanderovú, no ak rozhodnutie zruší vyšší súd, samozrejme, že spis vám odovzdám.“

„Ďakujem. Koľko nocí počas tých dvoch rokov strávila Lisbeth pripútaná na lôžko?“

„Takto z hlavy vám to nepoviem.“

„Sama tvrdí, že to bolo spolu tristoosemdesiat zo sedemstoosemdesiatšesť nocí, ktoré strávila v ústave.“

„Presný počet dní vám nepoviem, no toto je neuveriteľne prehnaný údaj. Odkiaľ máte tie čísla?“

„Z jej autobiografie.“

„A vy mi chcete tvrdiť, že by si ešte dnes pamätala každú jednu noc v ústave? To predsa nie je možné.“

„Naozaj? Koľko nocí si pamätáte vy?“

„Lisbeth Salanderová bola veľmi agresívny pacient so sklonmi k násiliu a nepopieram, že sme ju niekoľkokrát museli zavrieť do bezstimulovej miestnosti. Možno vám vysvetlím, že cieľom bezstimulovej miestnosti je…“

„Ďakujem, nepotrebujem to počuť. Podľa teórie tam pacient nemá čeliť podnetom, ktoré by mohli vzbudiť jeho nepokoj. Koľko nocí ležala trinásťročná Lisbeth Salanderová spútaná v takejto miestnosti?“

„Išlo o… z brucha vám poviem, že hovoríme možno o tridsiatich nociach.“

„Tridsať. To je len zlomok z tristoosemdesiatich nocí, o ktorých hovorí ona.“

„Nesporne je to tak.“

„Menej než desať percent z jej údajov.“

„Áno.“

„Možno by sme presnejšie číslo našli v jej chorobopise?“

„Možno.“

„Výborne,“ prikývla Annika a z fascikla vytiahla zväzok papierov. „Týmto odovzdávam súdu kópiu Salanderovej chorobopisu z Ústavu svätého Štefana. Spočítala som poznámky o pripútaní na lôžko, je ich tristoosemdesiatjeden, dokonca o jednu viac, než tvrdí moja klientka.“

Teleborianovi sa rozšírili zreničky.

„Stojte… toto je utajená informácia. Odkiaľ ju máte?“

„Dostala som ju od reportéra časopisu Millennium. Nie je teda až taká utajená, aby sa nepovaľovala na stoloch redakcií. Poviem aj to, že úryvok z

nej dnes zverejňuje časopis Millennium. Preto si myslím, že aj tento súd by mal mať právo nazrieť do nej.“

„Toto je protizákonné…“

„Nie. Lisbeth Salanderová dala povolenie na publikáciu úryvkov. Moja klientka nemá totiž čo skrývať.“

„Vaša klientka je nesvojprávna a nemá právo prijímať takéto rozhodnutia.“

„K jej nesvojprávnosti sa ešte vrátime. Najprv si však prečítajme, čo sa dialo v Ústave svätého Štefana.“

Sudca Iversen zvraštil obočie a prijal podávaný spis.

„Pre prokurátora som kópiu nerobila. Tento dokument, ktorý porušuje integritu mojej klientky, dostal už pred mesiacom.“

„Ako to?“ začudoval sa Iversen.

„Pán Ekström dostal od Teleboriana kópiu tohto utajeného dokumentu na stretnutí v jeho kancelárii v sobotu štvrtého júna o 17.00.“

„Je to pravda?“ spýtal sa Iversen.

Prvým Ekströmovým impulzom bolo zaprieť. Potom pochopil, že Gianniniová môže mať dôkazy.

„Požiadal som, aby som si pri zachovaní povinnosti mlčať časti dokumentu mohol prečítať,“ priznal Ekström. „Musel som sa ubezpečiť, že tvrdenia o minulosti Salanderovej sú pravdivé.“

„Ďakujem,“ prikývla Annika. „Znamená to, že doktor Teleborian sa nielenže oháňal lžami, ale sa okrem toho dopustil aj porušenia zákonov, keď vydal z rúk chorobopis, o ktorom sám tvrdí, že je utajený.“

„Zapísané,“ poznamenal Iversen.

SUDCA IVERSEN OŽIL. Annika Gianniniová práve veľmi nezvyčajným a tvrdým spôsobom zaútočila na jedného zo svedkov a dôležitú časť jeho svedectva. *A tvrdí, že vie dokázať všetko.* Iversen si napravil okuliare.

„Doktor Teleborian, vychádzajúc z chorobopisu, ktorý ste sám napísali, viete mi povedať, koľko nocí strávila Lisbeth Salanderová pripútaná k lôžku?“

„Nespomínam si, že ich bolo toľko, no ak to tvrdí chorobopis, musí to byť pravda.“

„Tristoosemdesiatjeden. Nie je to výnimočne veľa?“

„Áno, je to veľmi veľa.“

„Ako by ste vy vnímali situáciu, keby vás ako trinásťročného niekto viac než rok priväzoval k posteli s oceľovým rámom koženým povrazom? Ako mučenie?“

„Musíte si uvedomiť, že pacientka bola veľmi nebezpečná pre seba aj pre ostatných.“

„Dobre. Nebezpečná pre seba – ublížila niekedy sama sebe?“

„Existujú obavy…“

„Zopakujem otázku: ublížila niekedy Lisbeth Salanderová sama sebe? Áno, alebo nie?“

„Ako psychiatri sa musíme učiť vykladať celkový obraz. Pokiaľ ide o Lisbeth Salanderovú, môžete si zobrať ako príklad jej telo s množstvom tetovaní a pírsingov, ktoré sú tiež prejavom sebadeštrukčného správania a spôsobom, ako ublížiť vlastnému telu. To si môžeme vysvetliť ako prejav nenávisti voči sebe samej.“

Annika sa obrátila na Lisbeth.

„Sú tvoje tetovania prejavom nenávisti voči sebe samej?“

„Nie,“ odvetila Lisbeth.

Annika sa vrátila k Teleborianovi.

„Takže vy tvrdíte, že ak nosím náušnice a naozaj mám tetovanie na veľmi intímnom mieste, som sama sebe nebezpečná?“

Holger vybuchol do smiechu, no smiech sa mu rýchlo podarilo premeniť na kašeľ.

„Nie, nie tak… tetovanie môže byť aj súčasťou spoločenského rituálu.“

„Takže vy tvrdíte, že Lisbeth Salanderová súčasťou tohto rituálu nie je.“

„Sama vidíte, že tetovania sú obrovské a pokrývajú veľké časti jej tela. Nejde ani o fetišizmus krásy, ani o dekoráciu tela.“

„Koľko percent?“

„Prosím?“

„Pri koľkých percentách tetovaného povrchu tela prestáva ísť o fetišizmus a prerastá to do psychickej choroby?“

„Prekrúcate moje slová.“

„Naozaj? Tak potom ako vysvetlíte, že podľa vášho názoru je tetovanie akceptovateľným spoločenským rituálom, keď ide o mňa či inú mládež, no mojej klientke to priťažuje, keď posudzujete jej psychický stav?“

„Ako psychiater musím hľadieť na celkový obraz. Tetovania sú len prejavom, jedným z mnohých prejavov, na ktoré pri posudzovaní jej stavu musíte brať ohľad.“

Annika sa na chvíľu odmlčala a prevŕtala Teleboriana pohľadom. Hovorila pomaly.

„Ale doktor Teleborian, vy ste moju klientku začali spútavať, keď mala dvanásť rokov. Vtedy ešte nijaké tetovanie nemala, mýlim sa?“

Teleborian na okamih zaváhal. Annika sa opäť ujala slova.

„Predpokladám, že ste ju nespútavali preto, lebo ste predpokladali, že sa dá v budúcnosti tetovať.“

„Nie, samozrejme nie. Jej tetovania nemali nič spoločné s jej psychickým stavom v roku 1991."

„Tým sme späť pri mojej pôvodnej otázke. Ublížila si niekedy Lisbeth Salanderová tak, že by vás to mohlo motivovať k tomu, aby ste ju rok držali pripútanú k lôžku? Porezala sa niekedy nožom, žiletkou či niečím podobným?"

Teleborian na okamih zneistel.

„Nie, no mali sme dôvod sa domnievať, že môže byť nebezpečná."

„Dôvod domnievať sa. Takže tvrdíte, že ste ju pripútali preto, lebo ste niečo hádali…"

„Robíme analýzy."

„Už päť minút kladiem tú istú otázku. Tvrdíte, že sebadeštruktívne správanie mojej klientky bolo dôvodom, prečo ste ju spútavali viac než rok z dvoch rokov, počas ktorých ste ju mali v opatere. Budete taký láskavý a vymenujete konečne niekoľko príkladov jej sebadeštruktívneho správania vo veku dvanástich rokov?"

„Dievča bolo veľmi podvyživené. To súviselo s jej odmietaním stravy. Predpokladali sme u nej anorexiu. Niekoľkokrát sme ju museli kŕmiť násilím."

„S čím to súviselo?"

„Samozrejme s faktom, že odmietala jesť."

Annika sa obrátila na svoju klientku.

„Lisbeth, je pravda, že si v Ústave svätého Štefana odmietala jesť?"

„Áno."

„Prečo?"

„Pretože mi ten bastard do jedla miešal psychofarmaká."

„Aha. Doktor Teleborian ti teda chcel dať lieky. Prečo si ich nechcela jesť?"

„Nemala som ich lieky rada. Unavovali ma. Nemohla som rozmýšľať a hoci som bdela, bola som ako omámená. Mala som z nich nepríjemný pocit. A ten bastard mi odmietal prezradiť, o aké lieky ide."

„Takže si odmietala prijímať lieky."

„Áno. To svinstvo mi začali dávať do jedla. Preto som prestala jesť. Vždy keď mi niečo dali do jedla, päť dní som odmietala prijímať stravu."

„Takže si bola hladná?"

„Nie vždy. Niektorí z dozorcov mi občas prepašovali nejakú bagetu. Najmä jeden z nich mi nosil jedlo neskoro v noci. Opakovalo sa to niekoľkokrát."

„Takže tvrdíš, že personál ústavu vnímal, že si hladná, a dával ti jesť, aby ti pomohol."

„Bolo to v čase, keď som s bastardom zápasila kvôli tým psychofarmakám.“

„Takže si prestala jesť z čisto racionálnych dôvodov?“

„Áno.“

„Neznamenalo to však, že nechceš jesť?“

„Nie. Často som bola hladná.“

„Je pravda, že medzi tebou a doktorom Teleborianom vypukol konflikt?“

„Dá sa to tak povedať.“

„Skončila si v ústave, pretože si poliala benzínom svojho otca a zapálila ho.“

„Áno.“

„Prečo si to urobila?“

„Pretože bil moju mamu.“

„Vysvetlila si to niekedy niekomu?“

„Áno.“

„Komu?“

„Policajtom, ktorí ma vypočúvali, sociálnemu úradu, lekárom, kňazovi a bastardovi.“

„Bastardom máš na mysli…?“

„Toho tam.“

Ukázala na doktora Teleboriana.

„Prečo ho voláš bastard?“

„Keď som sa dostala do Ústavu svätého Štefana, najprv som sa mu snažila vysvetliť, čo sa stalo.“

„A čo povedal doktor Teleborian?“

„Nechcel ma počúvať. Tvrdil, že si vymýšľam. A za trest sa ma rozhodol držať pripútanú tak dlho, kým si neprestanem vymýšľať. A potom do mňa začal tlačiť tie psychofarmaká.“

„Nezmysel,“ prerušil ju Teleborian.

„Preto s ním nekomunikuješ?“

„Nepovedala som mu ani slovo od noci, keď som dovŕšila trinásť rokov. Aj vtedy som bola spútaná. Dala som si to ako narodeninový darček.“

Annika sa opäť obrátila k Teleborianovi.

„Doktor Teleborian, znie to tak, že dôvodom, prečo moja klientka odmietala jesť, bol fakt, že ste jej dávali psychofarmaká.“

„Je možné, že to tak vníma.“

„A ako to vnímate vy?“

„Mal som výnimočne zložitú pacientku. Tvrdím, že jej správanie dokazovalo, že je sama pre seba nebezpečná, no možno to je vec výkladu.

Bola však násilnícka a preukazovala črty psychotického správania. Niet najmenších pochýb, že bola hrozbou pre svoje okolie. Do Ústavu svätého Štefana sa dostala po tom, ako sa pokúsila zavraždiť vlastného otca.“

„Dostaneme sa k tomu. Vy ste dva roky niesli zodpovednosť za jej opateru. Počas tristoosemdesiatjeden z týchto nocí ste ju držali spútanú. Môžete vylúčiť, že ste spútavanie používali ako trest, keď klientka nerobila to, čo ste chceli?“

„Nezmysel.“

„Naozaj? Všimla som si, že k absolútnej väčšine spútavaní došlo počas prvého roka… tristodvadsať z tristoosemdesiatjeden prípadov. Prečo spútavania prestali?“

„Pacientka sa vyvíjala a stala harmonickejšou.“

„Nebolo to preto, že vaše metódy za zbytočne brutálne pokladali aj iní opatrovatelia?“

„Ako to myslíte?“

„Nenamietali napríklad voči násilnému kŕmeniu Lisbeth Salanderovej?“

„Samozrejme, vždy existujú rôzne názory na to, čo je správne a čo nie. Na tom nie je nič nezvyčajné. No bolo čoraz náročnejšie ju kŕmiť, keďže kládla silný odpor…“

„Pretože odmietala jesť psychofarmaká, ktoré ju otupovali a robili pasívnou. Nemala problém prijímať stravu, keď sa ju nikto nepokúšal zdrogovať. Nebolo by jednoduchšie počkať s donucovacími opatreniami na neskôr?“

„Prepáčte, pani Gianniniová. Ja som lekár. Predpokladám, že moja lekárska kompetencia je o trochu väčšia než vaša. Posudzovanie rôznych lekárskych postupov je mojou úlohou.“

„Doktor Teleborian, je pravda, že nie som lekár. Na druhej strane celkom nekompetentná nie som. Okrem titulu advokátky mám diplom z psychológie zo štokholmskej univerzity. V mojom povolaní sú tieto vedomosti potrebné.“

V sále nastalo absolútne ticho. Ekström aj Teleborian prekvapene hľadeli na advokátku. Neúprosne pokračovala.

„Nie je pravda, že vaše metódy, s akými ste ošetrovali moju klientku, viedli k vážnym rozporom medzi vami a vaším šéfom, vtedajším primárom Johannesom Caldinom?“

„Nie… nie je to pravda.“

„Johannes Caldin už niekoľko rokov nie je medzi nami a dnes tu nemôže svedčiť. No v sále máme človeka, ktorý sa s pánom Caldinom niekoľkokrát stretol. Je to pán Holger Palmgren.“

Obrátila sa naňho.

„Môžete nám povedať, ako to bolo?“

Palmgren si odkašľal. Ešte vždy trpel následkami krvácania do mozgu a musel sa sústrediť na každé slovo, aby nezačal šušlať.

„Vymenovali ma za opatrovníka Lisbeth Salanderovej, keď otec zbil jej matku tak, že zostala ťažko postihnutá a nemohla sa o dcéru starať. Bitka mala za následok trvalé poškodenie a opakované krvácanie do mozgu."

„Hovoríte o Alexandrovi Zalačenkovi?"

Ekström sa sústredene predklonil.

„Správne," prisvedčil Palmgren.

Ekström si odkašľal.

„Rád by som pripomenul, že sa dostávame na pole utajených informácií."

„Nemôže byť predsa tajomstvom, že Alexander Zalačenko dlhé roky bil matku Lisbeth Salanderovej," poznamenala Annika.

Peter Teleborian zdvihol ruku.

„Vec nie je celkom taká samozrejmá, ako ju pani Gianniniová prezentuje."

„Prečo si to myslíte?"

„Je nepochybné, že Lisbeth Salanderová bola svedkom veľkej rodinnej tragédie. No neexistujú nijaké dôkazy, ktoré by potvrdili, že takáto situácia trvala niekoľko rokov, ako tvrdí pani Gianniniová. Mohlo ísť o výnimočný prípad, alebo o hádku, ktorá sa vymkla spod kontroly. Ak sa máme držať pravdy, neexistujú nijaké dôkazy, že matku zbil práve pán Zalačenko. Získali sme informácie, podľa ktorých sa živila prostitúciou, takže možných páchateľov je viac."

ANNIKA SA PREKVAPENE POZRELA na Teleboriana. Chvíľu nevedela nájsť slová. Potom sa opäť spamätala.

„Môžete to rozvinúť?"

„Chcem povedať to, že sa opierame v podstate výlučne o tvrdenia Lisbeth Salanderovej."

„Čo z toho vyplýva?"

„Po prvé, boli dve sestry. Lisbethina sestra Kamila Salanderová nikdy nič podobné netvrdila. Dokonca to popierala. Do úvahy treba vziať aj fakt, že ak by naozaj dochádzalo k takému fyzickému násiliu, ako tvrdí vaša klientka, určite by sme sa o tom dočítali v správach úradov a podobne."

„Existuje nejaký výsluch Kamily Salanderovej, ktorý by sme si mohli vypočuť?"

„Výsluch?"

„Máte nejaké dôkazy, že Kamily Salanderovej sa niekto čo len raz pýtal na situáciu doma?"

Lisbeth sa začala mrviť vo chvíli, keď sa témou diskusie stala jej sestra. Zagánila na Anniku.

„Predpokladám, že sociálny úrad uskutočnil analýzu…“

„Len teraz ste hovorili, že Kamila Salanderová nikdy netvrdila, že Alexander Zalačenko bil ich matku, ba popierala to. Išlo o kategorický výrok. Odkiaľ máte tú informáciu?“

Peter Teleborian niekoľko sekúnd mlčal. Annika sledovala, ako sa mu mení pohľad, keď si uvedomil, že urobil chybu. Vedel, aký bude jej ďalší krok, no nemal na výber.

„Spomínam si, že sa to zjavilo v policajnom spise,“ vydýchol.

„Spomínate si… Sama som odušu pátrala po vyšetrovacom spise udalosti na Lundagatan, pri ktorej bol ťažko zranený Alexander Zalačenko. K dispozícii mám len zopár stručných policajných správ z miesta činu.“

„Je možné…“

„Preto ma zaujíma, ako je možné, že ste čítali policajný spis, ktorý obhajoba nemá k dispozícii.“

„Na to vám neviem odpovedať,“ odsekol Teleborian. „Ja som sa k spisu dostal, keď som v roku 1991 robil súdno-psychiatrickú analýzu po jej pokuse zavraždiť vlastného otca.“

„Mal tento spis k dispozícii pán Ekström?“

Ekström sa zahniezdil a prehrabol si bradu. Už si uvedomoval, že Gianniniovú podcenil. Nemal však dôvod klamať.

„Áno, mal som ho k dispozícii.“

„Prečo sa k materiálu nedostala obhajoba?“

„Nepokladal som ho za zaujímavý pre tento proces.“

„Môžete mi, prosím, vysvetliť, ako ste sa k tomu spisu dostali? Keď som sa obrátila na políciu, povedali mi len to, že taký spis neexistuje.“

„Patrí tajnej polícii. Má pečiatku tajné.“

„Tajná polícia teda vyšetrila ublíženie na zdraví ženy a následne sa spis rozhodla utajiť?“

„Išlo o páchateľa… Alexander Zalačenko bol politický utečenec.“

„Kto to vyšetrovanie viedol?“

Ticho.

„Nepočujem. Čie meno je na spise?“

„Gunnar Björck z kancelárie pre zahraničie v rámci tajnej polície.“

„Ďakujem. Je to ten istý Gunnar Björck, o ktorom moja klientka tvrdí, že spolupracoval s Petrom Teleborianom na sfalšovaní súdno-psychiatrickej analýzy roku 1991?“

„Predpokladám, že áno.“

* * *

ANNIKA OPÄŤ OBRÁTILA pozornosť na Teleboriana.

„Roku 1991 prijal súd rozhodnutie zavrieť Lisbeth Salanderovú na detskú psychiatrickú kliniku. Prečo súd prijal toto rozhodnutie?“

„Starostlivo zvážil skutky a psychický stav vašej klientky – ved sa predsa pokúsila zabiť svojho otca. To bežne deti nerobia bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú potetované.“

Teleborian sa zdvorilo usmial.

„A na základe čoho to rozhodnutie prijal? Ak som to pochopila správne, mali len jedno vyjadrenie súdneho psychiatra. Napísali ste ho vy a policajt menom Gunnar Björck.“

„Pani Gianniniová, toto sú len konšpiračné teórie slečny Salanderovej. Poprosil by som, aby…“

„Prepáčte, ale ešte som nepoložila otázku.“ Annika sa opäť obrátila k Palmgrenovi. „Holger, hovorili sme o tom, že ste sa stretli s nadriadeným doktora Teleboriana, s vtedajším primárom Caldinom.“

„Áno. Keď ma vymenovali za Lisbethinho opatrovníka. Dovtedy som ju ani raz nevidel. Ako všetci ostatní, aj ja som si myslel, že je psychicky chorá. No mojou úlohou bolo zaujímať sa o jej celkový zdravotný stav.“

„A čo vám povedal pán Caldin?“

„Lisbeth bola pacientkou doktora Teleboriana a doktor Caldin sa jej venoval nanajvýš pri nejakých všeobecných hodnoteniach. Až po roku som nastolil tému, ako ju znovu vrátiť do spoločnosti. Navrhol som adoptívnu rodinu. Neviem, čo sa dialo za múrmi ústavu, no asi rok po tom, ako sa tam Lisbeth dostala, sa o ňu začal zaujímať aj doktor Caldin.“

„Čo hovoril?“

„Jeho hodnotenie sa od hodnotenia pána Teleboriana značne líšilo. Raz mi výslovne povedal, že rozhodol o zmene spôsobu starostlivosti o Lisbeth. Až neskôr som pochopil, že hovoril o tom spútavaní. Caldin jednoducho zakázal, aby ju spútavali. Nevidel na to nijaký dôvod.“

„Takže konal v rozpore s pánom Teleborianom.“

„Prepáčte, ale toto sú len fámy,“ namietol Teleborian.

„Nie,“ odsekol Holger. „Nie sú to len fámy. Vyžiadal som si vtedy posudok, akým spôsobom by bolo najlepšie vrátiť ju späť do spoločnosti. Ešte ho mám.“

Podal ho Annike.

„Môžete ho, prosím, prečítať?“

„Tento list mi napísal doktor Caldin. Je z októbra 1992, v tom čase sa Lisbeth nachádzala v Ústave svätého Štefana dvadsať mesiacov. Doktor Caldin výslovne píše, že *moje rozhodnutie pacientku nespútavať ani násilne nekŕmiť malo viditeľný pozitívny efekt, pacientka je pokojná. Nie je potrebné aplikovať*

psychofarmaká. Pacientka je však mimoriadne uzavretá a introvertná, potrebuje ďalšiu pomoc. Koniec citátu."

„Takže doslova píše, že rozhodnutie bolo jeho."

„Presne tak. Doktor Caldin zároveň prijal rozhodnutie, aby sa Lisbeth dostala späť do spoločnosti prostredníctvom adoptívnej rodiny."

Lisbeth prikývla. Doktora Caldina si pamätala rovnako, ako si pamätala každý detail pobytu v ústave. Odmietala s ním komunikovať, bol to tiež len šibnutý doktor, ďalší z bielych plášťov, ktoré sa chceli hrabať v jej pocitoch. No správal sa priateľsky. Sedela v jeho izbe a počúvala, ako jej vysvetľuje, čo si o nej myslí.

Keď sa s ním nechcela rozprávať, pôsobil dotknuto. Napokon sa mu pozrela priamo do očí a svoje rozhodnutie mu vysvetlila. „Už nikdy nebudem hovoriť ani s vami, ani s nijakým iným šibnutým doktorom. Aj tak nepočúvate, čo hovorím. Môžete ma tu držať zavretú aj do smrti. Nič sa tým nezmení. Nebudem s vami hovoriť." Prekvapene sa na ňu pozrel. Potom prikývol, akoby porozumel.

„Doktor Teleborian… Už som konštatovala, že Lisbeth Salanderovú ste na psychiatrickú kliniku zavreli vy. Vy ste pre súd pripravil jediný podkladový materiál. Je to pravda?"

„V princípe áno. Ale…"

„Budete mať dosť času. Keď Lisbeth Salanderová dovŕšila plnoletosť, opäť ste zasiahli do jej života a opäť ste sa ju snažili zavrieť do ústavu."

„Vtedy som nerobil jej analýzu ja…"

„Nie, robil ju doktor Jesper H. Löderman, ktorý bol čírou náhodou v tom čase vaším doktorandom. Vy ste boli jeho školiteľom. Preto aj uznanie tejto analýzy záviselo od vášho rozhodnutia."

„V tých analýzach nebolo nič nesprávne či nekorektné. Postupoval v zmysle všetkých pravidiel."

„Teraz má Lisbeth Salanderová dvadsaťsedem rokov a tretí raz sa nachádzame v situácii, keď sa snažíte presvedčiť súd, že je duševne chorá a treba ju zavrieť do ústavu."

DOKTOR TELEBORIAN sa zhlboka nadýchol. Annika sa dobre pripravila. Prekvapila ho sériou zákerných otázok, pri ktorých sa jej podarilo prekrútiť jeho odpovede. Nepodľahla jeho šarmu a dokonale ignorovala jeho autoritu. Bol zvyknutý, že ľudia na jeho slová dajú viac.

Koľko toho vie?

Zaškúlil na Ekströma, no pochopil, že od neho nemôže čakať pomoc. Z tejto kaše sa musí vylízať sám.

Zopakoval si, že napriek všetkému je ešte vždy autoritou.

Nech si hovorí, čo chce. Dôležitý je môj názor.

Annika vzala zo stola psychiatrickú analýzu.

„Pozrime sa na váš posledný dokument zblízka. Množstvo energie vynakladáte na analýzu jej duševného zdravia. Venujete sa aj výkladu jej osobnosti, správania a sexuálnych zvykov."

„Usiloval som sa o celkový obraz."

„Dobre. Vychádzajúc z tohto obrazu, dospeli ste k názoru, že Lisbeth Salanderová trpí paranoidnou schizofréniou."

„Nechcel by som sa upínať k jednej diagnóze."

„K tomuto záveru ste však nedospeli rozhovormi so slečnou Salanderovou, nemýlim sa?"

„Sama dobre viete, že vaša klientka konzekventne odmieta odpovedať na otázky akýchkoľvek zástupcov štátu. Už len toto správanie veľa prezrádza. Dá sa vysvetliť aj tak, že pacientkine paranoidné črty sa prejavujú tak výrazne, že nie je schopná viesť ani jednoduchý rozhovor s predstaviteľom úradov. Myslí si, že každý je jej nepriateľ, a hrozba, ktorej čelí, je taká mocná, že je lepšie sa uzatvoriť do nepreniknuteľnej škrupiny a mlčať."

„Všimla som si, že sa vyjadrujete veľmi opatrne. Hovoríte, že sa to dá vysvetliť aj tak…"

„Áno, správne. Vyjadrujem sa opatrne. Psychiatria nie je exaktná veda a vždy musím byť v záveroch opatrný. Preto my psychiatri nerobíme závery len tak."

„Starostlivo si budujete obranu. V skutočnosti ste s mojou klientkou neprehovorili ani slovo od tej noci, keď dovŕšila trinásť rokov, pretože to ona odmieta."

„Neodmieta len mňa. Nezvláda rozhovor s nijakým psychiatrom."

„Znamená to, že, ako píšete, vaše závery sa opierajú o skúsenosť a pozorovania mojej klientky."

„Správne."

„Čo môžete vidieť na dievčati, ktoré sedí so založenými rukami a odmieta s vami komunikovať?"

Teleborian si vzdychol a zatváril sa, akoby považoval za únavné vysvetľovať samozrejmosti. Usmial sa.

„Na pacientovi, ktorý mlčí ako zarezaný, človek vidí, že pacient vie mlčať ako zarezaný. Už to je choré správanie, no svoje závery nestaviam len na jej mlčaní."

„Dnes popoludní predvolám ďalšieho psychiatra. Bude ním Svante Brandén, vrchný lekár Úradu súdnej medicíny a špecialista na súdnu psychiatriu. Poznáte ho?"

Peter Teleborian opäť získal istotu. Usmial sa. Predpokladal, že Gianniniová predvolá ďalšieho psychiatra, aby spochybnila jeho závery. Na to bol pripravený a bez problémov môže jeho slovám čeliť. Dokonca bude jednoduchšie v priateľskej slovnej prestrelke zvládnuť kolegu, než čeliť advokátke Gianniniovej, ktorá nemá zábrany a atakuje každé jeho slovo.

„Áno. Je to uznávaný psychiater. Pani Gianniniová, musíte pochopiť, že takáto analýza je akademický a vedecký proces. Môžete nesúhlasiť s mojimi názormi a iný psychiater môže nejaké správanie či udalosť hodnotiť inak ako ja. Vtedy hovoríme o rôznych pohľadoch alebo rôznom vnímaní pacienta lekárom. Možno dospeje k celkom inému záveru. Ani to v psychiatrii nie je nič výnimočné."

„Nevolám ho sem preto. Nepozná slečnu Salanderovú ani ju nevyšetroval. Nebude sa nijakým spôsobom vyjadrovať k jej psychickému stavu."

„Aha…"

„Požiadala som ho, aby si prečítal všetky vaše analýzy a formulácie, aby si prečítal jej chorobopis z obdobia, keď bola hospitalizovaná v Ústave svätého Štefana. Požiadala som ho o záver – nie o zdravotnom stave mojej klientky, ale zaujímalo ma, či z čisto vedeckého hľadiska sú tvrdenia vo vašom materiáli podložené."

Teleborian mykol plecom.

„Nechcem nikoho uraziť… no myslím si, že Lisbeth Salanderovú poznám lepšie než ktorýkoľvek iný psychiater v krajine. Sledoval som jej vývoj, odkedy mala dvanásť rokov, a žiaľ, moje závery vždy potvrdila aj realita."

„Výborne," prikývla Annika. „Tak sa na tie závery pozrime. Vo vašom posudku píšete, že ste starostlivosť o ňu prerušili, keď dovŕšila pätnásť rokov a dostala sa do adoptívnej rodiny."

„Správne. To bola vážna chyba. Ak by sme liečenie dokončili, možno by tu teraz nesedela."

„Chcete tým povedať, že ak by ste mali možnosť držať ju v putách ešte jeden rok, stala by sa pokojnejšou?"

„To bol dosť lacný komentár."

„Ospravedlňujem sa. Obšírne citujete analýzu, ktorú vykonal váš doktorand Jesper H. Löderman v čase, keď mala dovŕšiť osemnásť rokov. Píšete, že *jej sebadeštruktívne a antispoločenské správanie potvrdzuje aj užívanie drog a promiskuita, ktorá sa u nej po odchode z ústavu prejavila.* Čo tým konkrétne myslíte?"

Teleborian chvíľu mlčal.

„Ja… musíme sa trochu vrátiť v čase. Odkedy Lisbeth Salanderovú pustili z Ústavu svätého Štefana, začala mať – ako som predpovedal –

problémy s alkoholom a drogami. Niekoľkokrát ju zatkla polícia. V is tej správe sociálneho úradu sa tvrdí, že má nekontrolovaný sexuálny styk so staršími mužmi a pravdepodobne sa venuje prostitúcii.“

„Poďme bod za bodom. Hovoríte, že mala problémy s alkoholom. Koľkokrát bola opitá?“

„Prosím?“

„Bola opitá každý deň od chvíle, keď ste ju prepustili, do dovŕšenia osemnástich narodenín? Bola opitá raz za týždeň?“

„Na to vám, samozrejme, neviem odpovedať.“

„Ale aj tak tvrdíte, že mala problémy s alkoholom?“

„Nebola plnoletá a niekoľkokrát ju za opilstvo zatkla polícia.“

„Už druhý raz ste použili slovo niekoľkokrát. Ako často sa to stávalo? Raz za týždeň, každý druhý týždeň…?“

„Nie, o toľkých prípadoch nehovoríme…“

„Lisbeth Salanderovú zatkli za opilstvo dvakrát. Raz, keď mala šestnásť, a druhý raz, keď mala sedemnásť rokov. Pri jednom z tých prípadov bola tak namol, že ju museli odviezť do nemocnice. Takže toto je tých niekoľkokrát. Bola opitá aj inokedy?“

„To neviem, ale človek môže mať obavu, že…“

„Prosím, počula som správne? Takže vy neviete, či bola opitá viac než dvakrát za svoje tínedžerské roky, no obávate sa, že to tak bolo. Napriek tomu píšete, že sa nachádza v začarovanom kruhu alkoholu a drog?“

„Toto sú údaje sociálnej služby. Nie sú moje. Išlo nám o celkovú životnú situáciu, v ktorej sa Lisbeth Salanderová nachádzala. Jej prognóza bola veľmi zlá a jej život sa začal točiť okolo alkoholu, policajných zatknutí a nekontrolovanej promiskuity.“

„Použili ste výraz nekontrolovaná promiskuita.“

„Áno… tento výraz naznačuje, že nemala vlastný život pod kontrolou. Sexuálne sa stýkala so staršími mužmi.“

„To nie je protizákonné.“

„Nie, no u šestnásťročného dievčaťa ide o abnormálny jav. Okrem toho môžeme uvažovať aj nad tým, či sa s nimi stretávala dobrovoľne, alebo pod tlakom.“

„Ale vy tvrdíte, že prostituovala.“

„Mohol by to byť prirodzený dôsledok faktu, že jej chýba vzdelanie, že nedokázala zvládnuť školu, ďalej študovať a nájsť si prácu. Je možné, že v starších mužoch videla otcov a ekonomický prínos bol len akýmsi bonusom. V každom prípade toto správanie vnímam ako neurotické.“

„Vy teda tvrdíte, že šestnásťročné dievča, ktoré má sex, je neurotické?“

„Prekrúcate moje slová.“

„Ale neviete, či za sexuálne služby dostávala nejakú finančnú odmenu, však?“

„Nikdy ju nezatkli za prostitúciu.“

„To sa nedá, keďže prostitúcia vo Švédsku nie je trestný čin.“

„Ach, to máte pravdu. V jej prípade však ide o chorobné neurotické správanie.“

„A vy ste na základe tohto chabého materiálu neváhali dospieť k názoru, že Lisbeth Salanderová je duševne chorá. Keď som mala šestnásť, neskutočne som sa opila z pol fľaše vodky, ktorú som ukradla otcovi. Som preto neurotická?“

„Nie, samozrejme nie.“

„Nie je hádam pravda, že keď ste vy mali sedemnásť, na nejakej oslave ste sa opili tak, že ste sa vydali do mesta a na námestí v Uppsale rozbíjali okenné tabule? Zatkla vás polícia, museli vás nechať vytriezvieť, následne ste dostali pokutu.“

Teleboriana tým zaskočila.

„Mám pravdu?“

„No áno… keď má človek sedemnásť, narobí kopec hlúpostí. Ale…“

„No to vás nevedie k úvahe, či náhodou netrpíte vážnou psychickou chorobou, však?“

PETER TELEBORIAN ZNERVÓZNEL. Tá prekliata… advokátka neustále prekrúcala jeho slová a vrhala sa na bezvýznamné detaily. Odmietala vidieť celkový obraz. Úplne mimo témy spomenula, že on sám bol opitý… *ako sa, doriti, k tej informácii vôbec dostala?*

Odkašľal si a zvýšil hlas.

„Správy sociálnej služby sú jednoznačné a do veľkej miery potvrdili, že Lisbeth Salanderová vedie život, ktorý sa točí okolo alkoholu, drog a promiskuity. Sociálna služba zároveň dospela k názoru, že sa živí prostitúciou.“

„Nie. Sociálna služba nikdy k tomuto názoru nedospela.“

„Zadržali ju…“

„Nie. Nezadržali ju. Legitimovali ju v parku Tantolunden, keď mala sedemnásť rokov a nachádzala sa v spoločnosti výrazne staršieho muža. V ten istý rok ju v jednom prípade odviezli aj na záchytku. Aj vtedy bola v spoločnosti staršieho muža. Sociálna služba vyjadrila obavy, že sa možno živí prostitúciou. Ibaže dôkazy na to nikdy nenašla.“

„Mala mimoriadne široký okruh sexuálnych partnerov, chlapcov aj dievčat.“

„Vo vašom vlastnom spise, citujem zo štvrtej strany, sa pozastavujete nad sexuálnymi zvykmi Lisbeth Salanderovej. Tvrdíte, že jej vzťah s priateľkou Miriam Wu potvrdzuje obavy zo sexuálnej psychopatie. Ako to myslíte?“

Teleborian mlčal.

„Skutočne verím, že nechcete tvrdiť, že homosexualita je duševná choroba. Takéto tvrdenie by mohlo byť vo Švédsku trestné.“

„Nie, to samozrejme nie. Narážam tým na prvky sexuálneho sadizmu v ich vzťahu.“

„Chcete tým povedať, že je sadistka?“

„Ja…“

„Máme svedectvo Miriam Wu z policajného výsluchu. V ich vzťahu sa násilie nevyskytovalo.“

„Venovali sa sexuálnym praktikám, ktoré svet pozná pod skratkou BDSM a…“

„Zrejme ste čítali priveľa bulvárnych denníkov. Lisbeth Salanderová a jej priateľka Miriam Wu sa niekoľkokrát venovali sexuálnym hrám, pri ktorých Miriam Wu moju klientku priviazala a sexuálne uspokojila. No to nie je ani nič nezvyčajné, ani zakázané. Preto chcete zavrieť moju klientku do ústavu?“

Teleborian len mávol rukou.

„Dovolím si byť osobná. Keď som mala šestnásť rokov, strašne som sa opila. V čase, keď som ešte chodila na gymnázium, som sa dokonca opila niekoľkokrát. Skúšala som drogy. Fajčila som marihuanu a raz, asi pred dvadsiatimi rokmi, som vyskúšala aj kokaín. Sexuálne som debutovala, keď som mala pätnásť, a ako dvadsaťročná som mala vzťah s chalanom, ktorý ma priväzoval o posteľ. Ako dvadsaťdvaročná som sa niekoľko mesiacov stýkala so štyridsaťsedemročným mužom. Som podľa vás duševne chorá?“

„Pani Gianniniová… môžete o tom žartovať, no vaše sexuálne skúsenosti sú v tejto súvislosti absolútne nezaujímavé.“

„Prečo? Keď čítam psychiatrický posudok Lisbeth Salanderovej, nachádzam bod za bodom tvrdenia, ktoré sa vytrhnuté z kontextu hodia na mňa. Prečo som ja zdravá, a Lisbeth Salanderová nebezpečná sadistka?“

„Nerozhodujú detaily. Vy ste sa dvakrát nepokúsili zabiť svojho otca…“

„Doktor Teleborian, skutočnosť je taká, že sa vás vôbec netýka, s kým chce mať Lisbeth Salanderová sex. A netýka sa vás ani to, akého je jej partner pohlavia a aké sexuálne polohy uprednostňujú. Napriek tomu vytrhávate z jej života detaily a používate ich ako dôkaz na to, že je chorá.“

„Celý život slečny Salanderovej od čias, keď chodila do školy, ju sprevádzajú zápisy o jej nemotivovaných násilných výbuchoch hnevu voči učiteľom aj kamarátom.“

„Moment…“

Annikin hlas bol zrazu ostrý ako britva.

„Pozrite sa na moju klientku.“

Všetci sa pozreli na Lisbeth.

„Moja klientka vyrástla v otrasných rodinných pomeroch, kde otec dlhodobo, niekoľko rokov mlátil jej matku.“

„To je…“

„Nechajte ma dokončiť. Matka Lisbeth Salanderovej mala pred Alexandrom Zalačenkom hrôzu. Neodvážila sa protestovať. Neodvážila sa ani len ísť k lekárovi. Ani sa obrátiť na linku pomoci ženám. Posledný raz ju zbil tak brutálne, že jej spôsobil trvalé poškodenie mozgu. Osoba, ktorá prevzala zodpovednosť, jediná osoba, ktorá sa pokúšala prevziať zodpovednosť za rodinu skôr, než na to mala reálny vek, bola Lisbeth Salanderová. Tú zodpovednosť musela niesť sama, lebo špión Zalačenko bol dôležitejší než Lisbethina matka.“

„Nemôžem…“

„Ocitli sme sa v situácii, keď spoločnosť opustila Lisbethinu matku aj s deťmi. Prekvapuje vás, že Lisbeth mala problémy v škole? Pozrite sa na ňu. Malé, kostnaté dievča. Vždy bola najmenšia v triede. Uzavretá, čudná, bez kamarátov. Viete, koľko detí šikanuje spolužiakov, ktorí sa niečím líšia?“

Teleborian si vzdychol.

„Vrátim sa k jej zápisom zo školy a prejdem situáciu za situáciou každý okamih, keď sa prejavila agresívne,“ upozornila Annika. „Predchádzali tomu provokácie. Sama dobre poznám, ako sa prejavuje šikana. Viete čo?“

„Čo?“

„Lisbeth Salanderovú obdivujem. Je silnejšia než ja. Ak by mňa niekto ako trinásťročnú rok priväzoval k prični, zrejme by som sa celkom zrútila. Ona úder opätovala jedinou zbraňou, ktorú mala k dispozícii. Svojím pohŕdaním. Preto s vami odmieta hovoriť.“

ANNIKA ZVÝŠILA HLAS. Nervozitu už dávno zo seba striasla. Cítila, že má situáciu pod kontrolou.

„Vo vašej svedeckej výpovedi ste dnes často spomínali slovo fantázia, napríklad ste tvrdili, že jej opis znásilnenia zo strany pána Bjurmana je výplodom fantázie.“

„To je pravda.“

„Z čoho pri tom tvrdení vychádzate?“

„Z mojej skúsenosti, že si vymýšľa.“

„Z vašej skúsenosti, že si vymýšľa… Aké máte pri tom kritériá? Keď povie, že bola pripútaná tristoosemdesiat dní, je to podľa vás výmysel, hoci vaše vlastné zápisky hovoria čosi iné.“

„Toto je čosi celkom iné. Neexistuje nijaký technický dôkaz na to, že sa pán Bjurman na Lisbeth Salanderovej dopustil znásilnenia. Veď si to len prečítajte, ihly v bradavkách a také hrubé násilie, že by okamžite musela ísť do nemocnice… Je predsa jasné, že sa to nemohlo stať."

Annika sa obrátila k sudcovi Iversenovi. „Požiadala som vás o premietačku na cédečka."

„Je pripravená."

„Môžete zastrieť?"

Annika zapla svoj počítač a pripojila ho k premietačke. Obrátila sa na svoju klientku.

„Lisbeth. Pozrieme si film. Si pripravená?"

„Už som ho zažila," sucho odsekla Lisbeth.

„A mám tvoj súhlas s tým, aby som ho tu pustila?"

Lisbeth prikývla. Nespustila pritom zrak z Teleboriana.

„Vieš nám povedať, kedy tento film vznikol?"

„Siedmeho marca 2003."

„Kto ho nahral?"

„Ja. Použila som pri tom skrytú kameru, ktorá je štandardnou výbavou firmy Milton Security."

„Moment," skríkol Ekström. „Už z toho robíte cirkus."

„Čo nám chcete ukázať?" ostro sa spýtal Iversen.

„Peter Teleborian tvrdí, že rozprávanie Lisbeth Salanderovej je len jej výmyslom. Dokážem vám opak, každé jedno slovo je pravdivé. Film má deväťdesiat minút, ukážem vám len niekoľko úryvkov. Upozorňujem vás, že obsahuje aj niekoľko drastických scén."

„Ide o nejaký trik?" spýtal sa Ekström.

„To sa dá ľahko overiť," odsekla Annika a pustila prehrávanie.

„Nepoznáš hodinky?" zasyčal Bjurman. Kamera zachytávala byt.

Po deviatich minútach sudca Iversen zaklopal po stole kladivkom vo chvíli, keď Nils Bjurman vrazil Lisbeth veľký vibrátor do análneho otvoru. Annika nastavila hlasitosť zvuku tak, aby Lisbethin výkrik pritlmený páskou, ktorú mala prelepenú cez ústa, bolo počuť v celej súdnej sieni.

„Vypnite film," rozhodným hlasom ju požiadal Iversen.

Annika zastavila premietanie. V miestnosti sa opäť rozsvietilo. Sudca Iversen bol červený v tvári. Ekström sedel ako skamenený. Teleborian bol bledý ako krieda.

„Advokátka Gianniniová, aký dlhý je ten film?" spýtal sa Iversen.

„Deväťdesiat minút. Samo znásilnenie prebiehalo asi päť, šesť hodín, no moja klientka len matne tuší, čo sa dialo v priebehu posledných hodín." Annika sa obrátila na Teleboriana. „Je tam však scéna, na ktorej Bjurman prepicháva prsnú bradavku mojej klientky otváracím špendlíkom, čo doktor

Teleborian označil za výplod jej bohatej fantázie. Stalo sa to počas sedemdesiatej druhej minúty, nech sa páči, pozrime sa na to.“

„Ďakujem, netreba,“ zastavil ju Iversen. „Slečna Salanderová…“

Na okamih stratil niť a nevedel, ako má pokračovať.

„Slečna Salanderová, prečo ste ten film nahrali?“

„Bjurman ma už predtým znásilnil a chcel viac. Prvý raz som ho musela vyfajčiť. Myslela som si, že to bude chcieť zopakovať, a ja získam dobrý dôkaz toho, čo urobil, aby som ho mohla vydierať, nech odo mňa dá ruky preč. Zle som ho odhadla.“

„Ale prečo ste také hrubé znásilnenie neohlásili na políciu, keď máte… taký presvedčivý dôkaz?“

„S políciou nekomunikujem,“ odsekla Lisbeth.

Z NIČOHO NIČ z vozíka vstal Palmgren. Oprel sa o kraj stola a začal hovoriť jasným hlasom.

„Naša klientka z princípu nekomunikuje s políciou ani inými úradmi, a už vôbec nie s psychiatrami. Dôvod je jednoduchý. Odkedy bola dieťaťom, vždy znovu sa snažila hovoriť s policajtmi, opatrovateľmi, úradmi, aby im vysvetlila, že Alexander Zalačenko bije jej matku. Výsledkom bolo vždy jej potrestanie, pretože štátni úradníci rozhodli, že Zalačenko je dôležitejší než Salanderová.“

Odkašľal si a pokračoval.

„A keď konečne pochopila, že ju nikto nepočúva, jej jedinou možnosťou zostal fyzický útok na Zalačenka. A vtedy ten bastard, ktorý sa nazýva doktorom,“ – ukázal na Teleboriana – „napísal vymyslený psychiatrický posudok, v ktorom ju označil za duševne chorú a sám sebe tým poskytol možnosť držať ju spútanú na prični Ústavu svätého Štefana tristoosemdesiat dní. Hanba vám!“

Palmgren si sadol. Iversena náhly Palmgrenov výstup zaskočil. Obrátil sa na Lisbeth.

„Možno by ste si chceli urobiť prestávku…“

„Prečo?“ začudovala sa Lisbeth.

„Aha, tak pokračujeme. Advokátka Gianniniová, váš film skontrolujeme a potrebujem vyjadrenie technikov, že je autentický. Budeme však pokračovať.“

„Rada. Aj mne je to nepríjemné. No pravda je taká, že moja klientka bola vystavená fyzickému a psychickému násiliu a právnym podvodom. Najväčšiu zodpovednosť za to nesie Peter Teleborian. Porušil lekársku prísahu a zradil svoju pacientku. Spolu s Gunnarom Björckom, kolegom z ilegálnej skupiny v rámci tajnej polície, spísali psychiatrický posudok,

ktorého jednoznačným cieľom bolo zbaviť sa nepríjemného svedka. Myslím si, že ide o unikátny prípad v histórii švédskeho súdnictva.“

„To sú nehorázne obvinenia,“ vybuchol Teleborian. „Maximálnym možným spôsobom som sa snažil Lisbeth Salanderovej pomôcť. Pokúsila sa zabiť vlastného otca. Je samozrejmé, že je v nej nejaká chyba…“

Annika ho prerušila.

„Teraz by som rada upriamila pozornosť na druhé vyjadrenie z posudku doktora Teleboriana na adresu mojej klientky. Predložil ho dnes aj tomuto súdu. Tvrdím, že je to lož, rovnako ako falošný spis z roku 1991.“

„Ale veď toto už je…“

„Sudca Iversen, môžete svedka poprosiť, aby ma neprerušoval?“

„Pán Teleborian…“

„Budem ticho. Ale toto sú nehorázne obvinenia. Nemôžete sa čudovať, že ma rozčuľujú…“

„Pán Teleborian, počkajte na otázku. Pokračujte, advokátka Gianniniová.“

„Toto je súdno-psychiatrický posudok, ktorý doktor Teleborian predložil súdu. Opiera sa o takzvané pozorovania mojej klientky, ktoré sa malo odohrať potom, ako ju šiesteho júna previezli do väzby. Analýza mala byť ukončená piateho júla.“

„Rozumiem,“ prikývol Iversen.

„Doktor Teleborian, potvrdíte mi, že pred šiestym júnom ste nemali nijakú možnosť kontrolovať alebo pozorovať moju klientku? Ako vieme, ležala izolovaná v nemocnici Sahlgrenska.“

„Áno.“

„Dvakrát ste sa k nej pokúsili preniknúť. Je to pravda?“

„Áno.“

Annika opäť otvorila fascikel a vybrala z neho dokument. Obišla stôl a podala ho sudcovi Iversenovi.

„Takže,“ nadýchol sa Iversen. „Toto je kópia posudku doktora Teleboriana. Čo tým chcete dokázať?“

„Chcem pozvať dvoch svedkov, ktorí čakajú za dverami.“

„Kto sú tí svedkovia?“

„Mikael Blomkvist z časopisu Millennium a komisár Torsten Edklinth, šéf oddelenia ochrany ústavy tajnej polície.“

„A oni čakajú vonku?“

„Áno.“

„Pozvite ich dnu,“ vydal pokyn Iversen.

„Toto je proti predpisom,“ vydýchol Ekström, ktorý dovtedy veľmi dlho mlčal.

* * *

EKSTRÖM ŠOKOVANE SLEDOVAL, ako Gianniniová zomlela jeho korunného svedka na prach. Film ich zničil. Iversen ignoroval Ekströma a kývol na dozorcu, aby otvoril dvere. Vstúpili Blomkvist s Edklinthom.

„Najprv chcem predvolať Mikaela Blomkvista."

„Poprosím pána Teleboriana, aby na chvíľu poodstúpil."

„Už ste so mnou skončili?" spýtal sa.

„Ani zďaleka nie," odsekla Annika.

Mikael nahradil Teleboriana na mieste svedka. Sudca Iversen rýchlo prešiel formality a Mikael zložil prísahu, že bude hovoriť pravdu.

Annika si od Iversena vypýtala posudok, ktorý mu pred chvíľou odovzdala. Kópiu ukázala Mikaelovi.

„Videl si už tento dokument?"

„Áno. Mám z neho tri verzie. Prvú som dostal okolo dvanásteho mája, druhú devätnásteho mája a tretiu – to je táto – tretieho júna."

„Vysvetli súdu, ako si sa k nim dostal."

„Dostal som ju ako novinár od zdroja, ktorý nebudem menovať."

Lisbeth prevŕtala Teleboriana pohľadom. Zbledol.

„Čo si s ním urobil?"

„Odovzdal som ho Torstenovi Edklinthovi."

„Ďakujem, Mikael. Teraz poprosím pána Torstena Edklintha," Annika kývla hlavou a vzala si spis späť. Podala ho Iversenovi, ktorý naňho zamyslene hľadel.

Procedúra s prísahou sa zopakovala.

„Pán Edklinth, je pravda, že ste od Mikaela Blomkvista dostali psychiatrický posudok Lisbeth Salanderovej?"

„Áno."

„Kedy ste ho dostali."

„Zaknihovali sme ho štvrtého júna."

„A ide o ten istý posudok, ktorý som práve odovzdala sudcovi Iversenovi?"

„Ak je môj podpis na zadnej strane, je to ten istý posudok."

Iversen obrátil list a konštatoval, že je na ňom Edklinthov podpis.

„Pán Edklinth, môžete mi vysvetliť, ako je možné, že ste do rúk dostali psychiatrický posudok, ktorý sa týka osoby, v tom čase ešte vždy izolovanej v nemocnici Sahlgrenska?"

„Môžem."

„Hovorte."

„Psychiatrický posudok Petra Teleboriana je vymyslený. Napísal ho spolu s Jonasom Sandbergom tak, ako roku 1991 napísal podobný text s Gunnarom Björckom."

„To je lož," namietol Teleborian.

„Je to lož?“ spýtala sa Annika.

„Nie, nie je to lož. Pripomínam, že pán Jonas Sandberg patrí k desiatke osôb, ktoré sme dnes z rozhodnutia generálneho prokurátora zadržali. Je zatknutý za účasť na vražde Gunnara Björcka. Bol súčasťou ilegálnej skupiny, ktorá od sedemdesiatych rokov operovala v rámci tajnej polície s cieľom chrániť Alexandra Zalačenka. Práve táto skupina stála roku 1991 za rozhodnutím zavrieť Lisbeth Salanderovú. Máme dostatok dôkazov, ako aj priznanie šéfa celej skupiny.“

V sále panovalo ticho ako v hrobe.

„Pán Teleborian, chcete niečo dodať?“ spýtal sa Iversen.

Teleborian zavrtel hlavou.

„V takom prípade vám oznamujem, že vám hrozí žaloba za krivú prísahu, prípadne ďalšie obvinenia,“ informoval ho Iversen.

„Ak dovolíte…“ Mikael si odkašľal.

„Prosím?“

„Peter Teleborian má vážnejší problém. Pred sálou ho už čakajú dvaja policajti, ktorí ho odvedú na výsluch.“

„Mal by som ich podľa vás pozvať dnu?“ spýtal sa Iversen.

„Nebol by to zlý nápad.“

Iversen požiadal dozorcu, aby vpustil inšpektorku Sonju Modigovú a ženu, ktorú Ekström ihneď spoznal. Volala sa Lisa Collsjöová a pracovala ako inšpektorka na úseku vyšetrovania závažných trestných činov, teda na tom oddelení policajného prezídia, ktoré sa zaoberalo sexuálnymi zločinmi na deťoch formou detskej pornografie.

„A čo tu chcete vy?“ spýtal sa Iversen.

„Prišli sme zatknúť Petra Teleboriana, len čo to bude možné bez toho, aby sme narušili dnešné pojednávanie.“

Iversen sa pozrel na Anniku.

„Ešte s ním nie som celkom hotová, ale zoberte si ho.“

„Nech sa páči,“ vyzval ich gestom Iversen.

Lisa Collsjöová pristúpila k Teleborianovi.

„Ste zatknutý za vážne porušenie zákona o detskej pornografii.“

Peter Teleborian už takmer ani nedýchal. Annika si všimla, že mu z očí zmizla aj posledná iskra.

„Presnejšie povedané – za uchovávanie asi osemtisíc detských pornografických fotografií v počítači.“

Predklonila sa a zdvihla jeho tašku s počítačom.

„Týmto vám ho konfiškujem.“

Po celý čas, ako kráčali smerom k dverám, Teleboriana pálil na chrbte ostrý pohľad Salanderovej.

KAPITOLA 28

Piatok 15. júl – sobota 16. júl

SUDCA JÖRGEN IVERSEN zaklopal perom o kraj stola, aby utíšil rozruch, ktorý vznikol po tom, ako odviedli Teleboriana. Zostal ticho sedieť. Očividne nevedel, ako pokračovať. Obrátil sa na prokurátora Ekströma.

„Chceli by ste niečo dodať k tomu, čo sa tu za poslednú hodinu odohralo?“

Richard Ekström netušil, čo má povedať. Vstal, pozrel sa na Iversena, potom na Torstena Edklintha. Otočil hlavu a stretol sa s Lisbethiným nemilosrdným pohľadom. Pochopil, že prehral. Pohľadom prešiel k Mikaelovi, s hrôzou si uvedomil, že aj jemu hrozí, že skončí na stránkach Millennia… To by preňho znamenalo definitívnu katastrofu.

Vôbec nechápal, čo sa stalo. Do procesu vstupoval s tým, že ovláda každý detail príbehu.

Po mnohých dôverných rozhovoroch s komisárom Georgom Nyströmom pochopil delikátnosť ochranného systému krajiny. Veď ho predsa ubezpečili, že spis Salanderovej je sfalšovaný. Získal dôverné informácie, ktoré potreboval. Kládol otázky – stovky otázok – a na všetky dostal odpoveď. Všetko bol bluf. A teraz je Nyström podľa tvrdení advokátky Gianniniovej zatknutý. Ekström dôveroval Petrovi Teleborianovi, ktorý pôsobil tak… tak zodpovedne a odborne. Tak presvedčivo.

Panebože. V čom som sa to ocitol?

A potom.

Ako sa z toho dostanem?

Rukou si prehrabol bradu. Odkašľal si a zložil okuliare.

„Je mi ľúto, no zdá sa mi, že som bol v mnohých dôležitých bodoch tohto prípadu nesprávne informovaný.“

Uvažoval, či by vinu mohol zvaliť na vyšetrovateľov, vtedy si spomenul na Bublanského. Bublanski ho nikdy nepodporí. Ak Ekström teraz urobí chybu, Bublanski zvolá tlačovú konferenciu. Potopí ho.

Pohľad sa mu stretol s pohľadom Salanderovej. Trpezlivo vyčkávala, z očí jej čítal zvedavosť a túžbu po pomste.

Nijaké kompromisy.

Ešte vždy by ju mohol dostať za ťažké ublíženie na zdraví v Stallarholmene. Možno by ju mohol dostať aj za pokus o vraždu otca v Gosseberge. Na to by však musel na mieste zmeniť celú svoju stratégiu a zabudnúť na všetko, čo súviselo s Teleborianom. Musel by sa vzdať všetkých tvrdení o tom, že je psychopatka, jej teória by sa tým výrazne posilnila. Celé jej vyhlásenie za nesvojprávnu padne a tým…

A ešte má aj ten prekliaty film, ktorý…

Potom pochopil.

Panebože, ona je nevinná.

„Pán sudca… neviem, čo sa stalo, no uvedomujem si, že už nemôžem dôverovať papierom, ktoré držím v rukách."

„Nie," sucho konštatoval Iversen.

„Myslím, že vás musím požiadať o prestávku, alebo prerušenie pojednávania až do chvíle, kým zistím, čo sa stalo."

„Pani Gianniniová?" Iversen sa obrátil na Anniku.

„Žiadam, aby súd moju klientku oslobodil vo všetkých bodoch obžaloby a s okamžitou platnosťou ju prepustil na slobodu. Žiadam, aby súd zaujal postoj k jej nesvojprávnosti. Žiadam jej odškodnenie za bezprávie, ktorému bola vystavená."

Lisbeth sa obrátila na Iversena.

Nijaké kompromisy.

Iversen sa začítal do Lisbethinej autobiografie. Potom uprel pohľad na Ekströma.

„Aj ja si myslím, že nie je zlý nápad presne zistiť, čo sa stalo. No obávam sa, že na splnenie tejto úlohy nie ste správna osoba."

Chvíľu rozmýšľal.

„V priebehu celej mojej právnickej a sudcovskej praxe som nikdy nezažil nič, čo by len vzdialene pripomínalo tento proces. Musím priznať, že som zaskočený. Nikdy som nepočul, že by korunného svedka obžaloby zatkli priamo na súde. Ani to, že by sa zdanlivo presvedčivé dôkazy ukázali byť podvodom. Úprimne povedané, neviem, ktoré body obžalobe ešte zostali."

Holger si odkašľal.

„Áno?"

„Ako reprezentant obhajoby chápem vaše pocity. Niekedy treba o krok ustúpiť a dať prednosť rozumu pred byrokratickými formulkami. Chcem zdôrazniť, že ste sa ako sudca zúčastnili na otvorení škandálu, ktorý otrasie celým Švédskom. V priebehu dňa zatkli desiatku policajtov, ktorí budú

obžalovaní z vrážd a toľkých zločinov, že zavŕšenie vyšetrovania si vyžiada dlhý čas.“

„Zrejme by som mal toto pojednávanie prerušiť.“

„Ak dovolíte, toto rozhodnutie by som považoval za nešťastné.“

„Počúvam.“

Palmgren očividne len ťažko formuloval slová. No hovoril pomaly a nekoktal.

„Lisbeth Salanderová je nevinná. Jej neuveriteľná autobiografia, ktorú pán Ekström s toľkým pohŕdaním odmietol, je v skutočnosti pravdivá. Jej pravdivosť vieme dokázať. Škandalóznym spôsobom boli porušené jej občianske práva. Tento súdny proces sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom. A celkom nové vyšetrovanie odhalí ďalšie súvislosti, týkajúce sa Lisbeth Salanderovej. Už ho otvoril generálny prokurátor.“

„Pokračujte.“

„Ako sudca sa môžete rozhodnúť. Rozumne sa rozhodnete, ak v plnej miere odmietnete vyšetrovanie žaloby a pošlete pána Ekströma, aby si išiel dorobiť domáce úlohy.“

Sudca Iversen zamyslene hľadel na Ekströma.

„Spravodlivo sa rozhodnete, ak s okamžitou platnosťou prepustíte našu klientku na slobodu. Okrem toho jej patrí ospravedlnenie, no odškodnenie si vyžiada čas a bude závisieť od výsledkov ostatných vyšetrovaní.“

„Advokát Palmgren, rozumiem vám. No skôr, než vašu klientku prepustím na slobodu, potrebujem mať vo všetkom jasno. To chvíľu potrvá…“

Zaváhal a obrátil sa na Anniku.

„Rozhodnem sa prerušiť pojednávanie do pondelka a vyjdem vám v ústrety. Oznámim, že neexistujú nijaké dôvody na jej väzbu. Lisbeth Salanderová tak nebude odsúdená na väzenský trest. Môžete mi na druhej strane vy garantovať, že sa dostaví na ďalšie pojednávanie, na ktoré ju predvolám?“

„Samozrejme,“ prikývol Palmgren.

„Nie,“ ostro odsekla Lisbeth.

Všetky pohľady sa obrátili na osobu, ktorej sa celá dráma týkala.

„Prosím?“ spýtal sa Iversen.

„Vo chvíli, keď ma prepustíte na slobodu, odchádzam. Tomuto súdu nevenujem už ani minútu svojho času.“

Sudca Iversen na Lisbeth prekvapene pozrel.

„Odmietate sa dostaviť?“

„Presne tak. Ak chcete, aby som vám odpovedala na ďalšie otázky, držte ma ďalej vo väzbe. Vo chvíli, keď ma prepustíte, tento príbeh sa pre mňa

skončil. A to znamená, že vám, Ekströmovi alebo akémukoľvek inému policajtovi už nebudem k dispozícii, kedykoľvek sa vám zažiada.“

Iversen si vzdychol. Aj Palmgren vyzeral zaskočene.

„Súhlasím so svojou klientkou,“ prisvedčila Annika. „Štát a úrady ublížili Lisbeth, nie naopak. Zaslúži si, aby z týchto dverí vyšla ako slobodný človek a mohla na celý príbeh zabudnúť.“

Nijaké kompromisy.

Sudca Iversen sa pozrel na hodinky.

„Je krátko po tretej. Znamená to, že ma nútite ponechať vašu klientku vo väzbe.“

„Ak sa tak rozhodnete, akceptujeme to. Ako zástupkyňa Lisbeth Salanderovej žiadam jej oslobodenie vo všetkých bodoch Ekströmovej obžaloby. Žiadam jej oslobodenie bez akýchkoľvek podmienok a s okamžitou platnosťou. A žiadam zrušenie jej poručníctva a vrátenie všetkých občianskych práv.“

„Otázka jej nesvojprávnosti je podstatne dlhší proces. Potrebujem vyjadrenie na základe psychiatrickej expertízy. To sa nedá rozhodnúť obratom ruky.“

„Nie,“ odsekla Annika. „Neprijímame.“

„Prosím?“

„Lisbeth Salanderová má mať tie isté občianske práva ako ostatní obyvatelia tejto krajiny. Bol na nej spáchaný zločin. Z vymyslených dôvodov ju vyhlásili za nesvojprávnu. Podvod vieme dokázať. Rozhodnutiu uvaliť na ňu poručnícky dozor chýba akýkoľvek právny podklad, a musí byť preto bezpodmienečne zrušené. Neexistuje nijaký dôvod, pre ktorý by sa moja klientka mala podrobiť psychiatrickému vyšetreniu. Nikto nemôže byť nútený dokazovať, že nie je blázon, keď bol na ňom spáchaný zločin.“

Iversen chvíľu uvažoval.

„Pani Gianniniová,“ začal napokon. „Uvedomujem si, že ide o výnimočnú situáciu. Teraz vyhlásim pätnásťminútovú prestávku, aby sme si popreťahovali údy a trochu sa spamätali. Nemám nijaký záujem ponechať vašu klientku vo väzbe, ak je nevinná, no znamená to, že dnes budeme pokračovať až do konečného rozhodnutia.“

„To znie lepšie,“ prikývla Annika.

MIKAEL CEZ PRESTÁVKU pobozkal sestru na líce.

„Ako to išlo?“

„Mikael, proti Teleborianovi som zažiarila. Dokonale som ho zničila.“

„Hovoril som ti, že v tomto procese ťa neporazia. Keď sa to tak vezme, v celom procese napokon nejde primárne ani o špiónov, ani o štátne sekty,

ale o bežné násilie na ženách a o mužov, ktorí násilie umožnili. Z toho mála, čo som videl, viem, že si bola skvelá. Takže ju oslobodia.“

„Áno. Už o tom nemusíš pochybovať.“

PO PRESTÁVKE SUDCA Iversen zaklopal kladivkom na stôl.

„Budete taká láskavá a ešte raz mi zhrniete celý príbeh, aby som mal jasno v tom, čo sa vlastne stalo?“

„Veľmi rada,“ usmiala sa Annika. „Začnime neuveriteľným rozprávaním o skupine tajných, ktorí sa nazývali Sekcia a v polovici sedemdesiatych rokov dostali za úlohu postarať sa o sovietskeho zbeha. Táto informácia dnes pravdepodobne otvorí všetky večerné správy.“

OKOLO ŠIESTEJ VEČER sa sudca rozhodol Lisbeth Salanderovú prepustiť na slobodu a zrušiť jej poručnícky dozor.

Rozhodnutie však prijal s jednou podmienkou. Sudca Jörgen Iversen žiadal, aby sa Lisbeth podrobila výsluchu, na ktorom bude vypovedať o svojich informáciách o afére Zalačenko. Lisbeth to najprv rezolútne odmietla, čím vyvolala krátke rozpaky. Sudca sa potom predklonil, prevŕtal ju pohľadom a zvýšil hlas.

„Slečna Salanderová, ak zruším váš poručnícky dozor, bude to znamenať, že vám vrátim všetky práva, ktoré majú občania tejto krajiny. No s tým sú spojené aj povinnosti. Povinnosť starať sa o vlastné hospodárenie, platiť dane, dodržiavať zákony a pomáhať polícii pri vyšetrovaní závažných zločinov. Predvolávam vás preto na výsluch ako ktoréhokoľvek iného občana, ktorý disponuje informáciou zaujímavou pre vyšetrovateľa.“

Logika jeho argumentov u Lisbeth zabrala. Vystrčila spodnú peru, zatvárila sa nespokojne, no prestala sa hádať.

„Keď vás polícia vypočuje, vyšetrovateľ – v tomto prípade generálny prokurátor – zváži, či vás predvolá ako svedka v následnom súdnom procese. Ako každý iný švédsky občan máte právo na procese nevypovedať. Ako budete konať, záleží len na vás, no ani vy nemáte automatickú priepustku. Ak budete predvolanie ignorovať, môžete byť rovnako ako všetci ostatní občania tohto štátu obvinená z marenia vyšetrovania alebo krivej prísahy. Nemáte nijakú výnimku.“

Lisbeth sa ešte väčšmi zachmúrila.

„Aké je teda vaše rozhodnutie?“

Po dôkladnom zvážení takmer nebadane prikývla.

Okej. Tak malý kompromis.

Počas večernej analýzy aféry Zalačenko Annika tvrdo zaútočila na Ekströma. Ten postupne priznal, že sa to odohralo približne tak, ako tvrdila Annika. V príprave obžaloby mu pomáhal komisár Georg Nyström, informácie prijímal od Teleboriana. Ekström nebol súčasťou sprisahania. Sekcii pomáhal v dobrej viere. Keď pochopil šírku toho, čo sa stalo, všetky obvinenia voči Lisbeth Salanderovej stiahol. Svojím rozhodnutím ušetril súd mnohých byrokratických formalít a Iversen si vydýchol.

Prvý deň v súdnej sále po toľkých rokoch Holgera Palmgrena vyčerpal a musel sa vrátiť na lôžko rehabilitačného centra v Erste. Odviezol ho ta uniformovaný strážnik firmy Milton Security. Skôr než Holger odišiel, položil Lisbeth ruku na plece. Vymenili si pohľady. Po chvíli kývla hlavou a usmiala sa.

O SIEDMEJ VEČER Annika krátko zavolala Mikaelovi, aby mu oznámila, že Lisbeth Salanderovú vo všetkých bodoch oslobodili, no kvôli výsluchu niekoľko hodín ešte zostane na policajnej stanici.

Informácia dorazila v čase, keď sa všetci zamestnanci Millennia zhromaždili v redakcii. Od chvíle, keď kuriéri začali distribuovať prvé čísla, telefóny ani na chvíľu nezmĺkli. V priebehu popoludnia kanál TV4 priniesol prvé mimoriadne relácie o Zalačenkovi a Sekcii. Začali sa mediálne Vianoce.

Mikael sa postavil doprostred miestnosti a krátko hvizdol na prstoch.

„Práve som dostal informáciu, že Lisbeth Salanderová bola vo všetkých bodoch oslobodená."

Vypukol spontánny aplauz. Potom všetci pokračovali v telefonovaní, akoby sa nič nestalo.

Mikael podišiel k zapnutému televízoru. Práve sa začínali hlavné správy TV4. V upútavke ukázali krátky úryvok z filmu, v ktorom Sandberg ukrýva kokaín do Mikaelovho bytu.

„Na záberoch vidíte pracovníka tajnej polície, ktorý ukrýva kokaín do bytu novinára Mikaela Blomkvista z redakcie časopisu Millennium."

Potom sa na obrazovke zjavil moderátor.

„Desať zamestnancov tajnej polície v priebehu dnešného dňa zatkli a obvinili z ťažkých zločinov, vrátane niekoľkých vrážd. Vitajte pri sledovaní mimoriadneho vydania hlavnej spravodajskej relácie."

Mikael vypol zvuk. Na zábere videl novinárku TV4 a seba v kreslách televízneho štúdia. Vedel, čo bude nasledovať. Pohľadom sa presunul k písaciemu stolu, za ktorým sedával a pracoval Dag Svensson. Stopy po jeho reportáži o obchode so ženami zmizli a stôl sa pomaly menil na odkladací priestor pre noviny a netriedené kopy papiera, ku ktorým sa nikto nechcel priznať.

Pri tomto stole sa aféra Zalačenko pre Mikaela začala. Veľmi by si želal, aby sa jej vyvrcholenia dožil aj Dag. Na stole vedľa knihy o Sekcii ležalo niekoľko exemplárov jeho čerstvo vytlačenej knihy.

Toto by sa ti páčilo, Dag.

Počul, že mu v kancelárii zvoní telefón, no nevládal ho ísť zdvihnúť. Vošiel do Erikinej kancelárie, zavrel dvere a klesol do pohodlného kresla k malému stolíku pri okne. Erika práve telefonovala. Poobzeral sa okolo seba. Vrátila sa pred mesiacom, no ešte nestihla kanceláriu zabývať všetkými osobnými predmetmi, ktoré si v apríli odsťahovala. Knižnicu ešte vždy nezaplnili knihy a na stene nevisel jediný obraz.

„Aký je to pocit?“ spýtala sa, keď položila.

„Myslím, že som šťastný,“ odvetil.

Zasmiala sa.

„*Sekcia* bude trhák. Novinári sa idú zblázniť. Máš chuť ísť o deviatej hovoriť do televízie?“

„Ani nie.“

„Myslela som si.“

„Ešte o tom budeme hovoriť celé mesiace. Neponáhľa to.“

Prikývla.

„Čo budeš robiť dnes večer?“

„Neviem.“

Zahryzol si do pery.

„Erika… ja…“

„Figuerola,“ usmiala sa Erika.

Prikývol.

„Je to vážne?“

„Neviem.“

„Miluje ťa.“

„Myslím, že aj ju milujem.“

„Kým si budeš istý, budem si držať od teba odstup.“

Prikývol.

„Možno,“ dodala.

O ÔSMEJ ZAKLOPALI na dvere Dragan a Susanne. Udalosť pokladali za hodnu šampanského, a doniesli hneď niekoľko fliaš. Erika objala Susanne a ukázala jej redakciu, Armanskij zamieril rovno do Mikaelovej kancelárie.

Pili. Nikto nič nehovoril. Ticho prerušil až Armanskij.

„Vieš čo? Keď sme sa stretli v súvislosti s Hedestadom, bol si mi dosť nesympatický.“

„Čo už.“

„Prišiel si ku mne podpísať zmluvu, keď si si najal Lisbeth."

„Spomínam si."

„Myslím, že som na teba žiarlil. Poznal si ju len niekoľko hodín, a hneď ste sa spolu smiali. Ja som sa pokúšal stať Lisbethiným priateľom niekoľko rokov, a nikdy jej ani len nešklblo kútikmi úst."

„Hm… napokon som ani ja nebol až taký úspešný."

Chvíľu mlčali.

„Konečne sa to skončilo," vydýchol si Armanskij.

„Amen."

SVEDECKÝ VÝSLUCH Lisbeth Salanderovej viedli inšpektori Jan Bublanski a Sonja Modigová. Obaja po mimoriadne dlhom pracovnom dni práve dorazili k svojim rodinám, keď ich telefonát opäť prinútil vrátiť sa na policajnú stanicu.

Salanderovej asistovala Annika, ktorá však nemala veľa dôvodov zasahovať. Lisbeth presne formulovala svoje odpovede na všetky ich otázky.

Vytrvalo však klamala v dvoch bodoch. Keď opisovala udalosti v Stallarholmene, tvrdohlavo sa držala verzie, že Sonny Nieminen nechtiac postrelil Carla-Magnusa Maggeho do nohy vo chvíli, keď ho Lisbeth zasiahla elektrickou pištoľou. Odkiaľ mala pištoľ? Zhabala ju Lundinovi.

Bublanski aj Modigová sa tvárili pochybovačne, no nemali dôkaz ani svedkov, ktorí by jej tvrdenia vyvrátili. Možno by protestoval Nieminen, no ani on sa neodvážil o tomto incidente nič tvrdiť. Faktom bolo, že nemal potuchy, čo sa dialo, keď ho na dlhé sekundy ochromil šok z elektrickej pištole.

Na otázku o svojej ceste do Gossebergy naďalej odpovedala, že chcela svojho otca konfrontovať s realitou a presvedčiť ho, aby sa vzdal polícii.

Lisbeth pôsobila dôveryhodne.

Nikto nemohol rozhodnúť, či hovorí, alebo nehovorí pravdu. Annika nemala na danú vec nijaký názor.

Len Mikael stopercentne vedel, že Lisbeth Salanderová odišla do Gossebergy s cieľom definitívne ukončiť spor so svojím otcom. No jeho zo súdnej siene vykázali krátko po tom, ako sa proces začal. Nikto nevedel, že s Lisbeth Salanderovou viedol dlhé nočné rozhovory v čase, keď ležala izolovaná v nemocnici Sahlgrenska.

OSLOBODENIE LISBETH médiám celkom uniklo. Keby však poznali presnú hodinu, policajnú stanicu by určite obliehali štáby. No reportérov už

unavil chaos, čo vypukol v deň, keď vyšlo Millennium a niektorých policajtov zatkli iní policajti.

Novinárka z TV4 ako jediná vedela, o čom je celý príbeh. Jej hodinový program sa stal klasikou a o niekoľko mesiacov neskôr zaň dostala cenu za najlepší spravodajský výkon roka.

Sonja prepustila Lisbeth na slobodu bez ceremónií. Anniku s ňou odviedla do garáže a odviezla k advokátkinej kancelárii. Tam si presadli do Annikinho auta. Annika počkala, kým Sonja zmizne, potom naštartovala motor. Zamierila k Södermalmu. Keď prechádzali popred parlament, prerušila ticho.

„Kam?“

Lisbeth sa na niekoľko minút zamyslela.

„Môžeš ma vysadiť pri Lundagatan.“

„Miriam Wu tam nie je.“

Lisbeth zagánila na Anniku.

„Odišla do Francúzska, len čo ju prepustili z nemocnice. Býva u rodičov, ak by si sa jej chcela ozvať.“

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Nikdy si sa nespýtala.“

„Hm.“

„Potrebovala získať odstup. Mikael mi dal včera toto. Vraj ich asi budeš chcieť naspäť.“

Podala jej zväzok kľúčov. Lisbeth ich mlčky prijala.

„Ďakujem. Odvezieš ma niekam k Folkungagatan?“

„Ani mne nepovieš, kde bývaš?“

„Neskôr. Chcem mať pokoj.“

„Dobre.“

Annika si zapla mobil, len čo po výsluchu vyšli z policajnej stanice. Keď teraz míňali Slussen, začal pípať. Pozrela sa na displej.

„Mikael. Posledné hodiny mi volal asi každých desať minút.“

„Nechcem s ním hovoriť.“

„Dobre. No môžem ti položiť jednu súkromnú otázku?“

„Počúvam.“

„Čo ti Mikael vlastne urobil? Prečo ho tak nenávidíš? Chcem povedať, keby nebolo jeho, dnes večer by ťa zrejme prevážali do ústavu.“

„Nie je pravda, že ho nenávidím. Nič mi neurobil. Len ho teraz nechcem vidieť.“

Annika sa na ňu pozrela.

„Nechcem sa miešať do tvojich vzťahov, no ty si sa doňho buchla, však?“

Lisbeth mlčky hľadela z okna.

„Brat je v otázke vzťahov absolútne nezodpovedný. Spáva tam, kde sa mu zachce, a nechápe, že tým môže ublížiť ženám, ktoré ho neberú ako náhodný flirt.“

Lisbeth sa k nej obrátila.

„Nechcem sa s tebou rozprávať o Mikaelovi.“

„Dobre,“ prikývla Annika. Zaparkovala pri obrubníku pred križovatkou na Erstagatan. „Tu ti to vyhovuje?“

„Áno.“

Sedeli ticho. Lisbeth sa netvárila, že ide otvoriť dvere. Po chvíli Annika vypla motor.

„Čo bude teraz?“ spýtala sa napokon Lisbeth.

„Teraz bude to, že už nie si pod poručníckym dozorom. Môžeš robiť, čo chceš. Hoci sme dnes na súde zvíťazili, ostáva nám ešte dosť papierov. V poručníckom úrade sa bude riešiť otázka zodpovednosti, odškodnenia a podobne. A vyšetrovanie zločinov bude pokračovať.“

„Nechcem odškodnenie. Chcem pokoj.“

„Rozumiem. No je jedno, čo si myslíš. Tento proces sa odohráva mimo teba. Navrhujem, aby si si našla advokáta, ktorý ťa bude zastupovať.“

„Ty už nechceš pokračovať?“

Annika si pretrela oči. Po celodennej námahe sa cítila vyčerpane. Chcela ísť domov, osprchovať sa a požiadať manžela, aby jej masíroval chrbát.

„Neviem. Nedôveruješ mi. A ja nedôverujem tebe. Nemám chuť nechať sa zatiahnuť do dlhého procesu, keď mi na návrhy či snahu o diskusiu budeš odpovedať len frustrujúcim mlčaním.“

Lisbeth dlho mlčala.

„Ja… nie som stavaná na vzťahy. No dôverujem ti.“

Znelo to takmer ako ospravedlnenie.

„Možno. No to, že nie si stavaná na vzťahy, nie je môj problém. Problém by to bol, keby som ťa musela zastupovať.“

Ticho.

„Chceš, aby som ťa zastupovala?“

Lisbeth prikývla. Annika si vzdychla.

„Bývam na ulici Fiskargatan 9. Nad námestím Mosebacke. Odvezieš ma tam?“

Annika na svoju klientku zagánila. Potom naštartovala motor. Nechala sa od Lisbeth naviesť na správnu adresu. Zastali neďaleko jej domu.

„Fajn,“ usmiala sa Annika. „Urobíme pokus. Tu sú moje podmienky. Budem ťa zastupovať. Keď budem chcieť s tebou hovoriť, musíš odpovedať. Keď budem potrebovať vedieť, ako chceš, aby som reagovala, dáš mi jasnú odpoveď. Keď ti zavolám a poviem, že sa musíš stretnúť s policajtom, prokurátorom alebo akoukoľvek inou osobou v súvislosti s

vyšetrovaním zločinov, pokladám to za potrebné. Vtedy žiadam, aby si sa dostavila na dohodnuté miesto v dohodnutom čase – a to bez námietok. Prijímaš?“

„Dobre.“

„Ak budeš vymýšľať, prestanem byť tvojou advokátkou. Pochopila sa?“

Lisbeth prikývla.

„Ešte jedna vec. Nechcem sa ocitnúť v nejakej dráme medzi tebou a svojím bratom. Ak s ním máš problém, vyrieš si ho. No on naozaj nie je tvoj nepriateľ.“

„Viem. Vyriešim to. No potrebujem čas.“

„Čo budeš robiť teraz?“

„Neviem. Môžeš ma kontaktovať mailom. Sľubujem, že ti odpoviem hneď, ako budem môcť, no možno si ich nebudem čítať každý deň…“

„Len preto, že si si našla advokátku, ešte nie si nevoľníkom. Toto nám zatiaľ stačí. A teraz padaj z môjho auta. Som príšerne unavená a chcem ísť domov spať.“

Lisbeth otvorila dvere a vystúpila na chodník. Keď chcela zavrieť dvere, zarazila sa. Zdalo sa, že chce niečo povedať, no nevie nájsť správne slová. V tej chvíli Annike pripadala veľmi zraniteľne.

„To je v poriadku,“ usmiala sa Annika. „Choď si domov ľahnúť. A chvíľu nerob neplechu.“

Lisbeth ostala stáť na chodníku, kým Annikine spätné svetlá nezmizli za rohom.

„Ďakujem,“ zašepkala napokon.

KAPITOLA 29

Sobota 16. júl – piatok 7. október

SVOJ PALM TUNGSTEN našla na poličke. Ležali tam aj jej kľúče od auta a kabelka, o ktorú prišla, keď sa na ňu Magge Lundin vrhol pred bránou domu na Lundagatan. Bola tam aj otvorená a neotvorená pošta, ktoré jej doniesol zo schránky na Hornsgatan. *Mikael Blomkvist.*

Pomaly prešla zariadenou časťou bytu. Všade po ňom nachádzala stopy. Spal v jej posteli, pracoval za jej písacím stolom. Používal aj jej tlačiareň a v koši na papier našla skice textov o Sekcii, rôzne poznámky a načmárané čísla.

Kúpil liter mlieka, chlieb, syr, kaviár a desať balíkov pizze, ktoré dal do chladničky.

Na kuchynskom stole našla obálku so svojím menom. Bol v nej len jeden papier. Odkaz bol jasný. Jeho číslo na mobil. Nič iné.

Lisbeth pochopila, že je na ťahu. Nebude ju kontaktovať. Príbeh sa preňho skončil, vrátil jej kľúče a už sa jej neozve. Ak niečo chce, nech zavolá. *Prekliaty tvrdohlavý chlap.*

Postavila na kávu a natrela si štyri krajce chleba. Sadla si do okna s výhľadom na Djurgården. Zapálila si cigaretu a rozmýšľala.

Všetko sa skončilo a život jej pripadal osamelejší než kedykoľvek predtým.

Miriam Wu odišla do Francúzska. *To, že si takmer zomrela, bola moja chyba.* Desila sa chvíle, keď sa s ňou bude musieť stretnúť. Preto sa rozhodla, že na slobode najprv zájde k nej. *A ona si odíde do Francúzska.*

Zrazu sa stala dlžníkom mnohým ľuďom.

Holger Palmgren, Dragan Armanskij. Mala by sa im poďakovať. Paolo Roberto. A Plague a Trinity. Dokonca aj tí prekliati policajti Bublanski s Modigovou sa vlastne postavili na jej stranu. Nechcela nikomu nič dlžiť. Cítila sa ako figúrka v hre, ktorú nemala pod kontrolou.

Kalle Drbnutý Blomkvist. A možno aj tá Erika Drbnutá Bergerová s jej jamkami na lícach, peknými šatami a sebaistým vystupovaním.

Je koniec, povedala Annika, keď vyšli z policajnej stanice. Áno. Súdny proces sa skončil. Bol to koniec pre Anniku. A koniec aj pre Mikaela Blomkvista, ktorý publikoval svoj text, bude v televízii a nakoniec dostane aj dáku novinársku cenu.

No pre Lisbeth Salanderovú to koniec nebol. Bol to len prvý deň zvyšku jej života.

O ŠTVRTEJ RÁNO prestala premýšľať. Odišla do kúpeľne a vošla pod sprchu. Zmyla si všetok mejkap, obliekla si tmavé, voľné ľanové nohavice, biele tielko a tenkú bundu. Do tašky si vložila rezervné oblečenie, nohavičky, niekoľko tričiek a ľahké topánky.

Vzala aj Palm a objednala si taxík, z ktorého krátko pred šiestou vystúpila na letisku. Preštudovala tabuľu odletov a kúpila si letenku do prvého mesta, ktoré ju zaujalo. Použila vlastný pas na skutočné meno. Prekvapilo ju, že pri kúpe lístka ani pri registrácii pred odletom nikto na jej meno nereagoval.

Dostala sa na ranný let do Malagy, kde pristála uprostred poludňajšej horúčavy. Neisto postávala pri termináli. Napokon pozrela do mapy uvažujúc, čo chce robiť v Španielsku. Potom sa rozhodla. Nevládze rozmýšľať nad autobusovými linkami a inými alternatívami. V letiskovom obchode si kúpila slnečné okuliare, vyšla k stanovišťu taxíkov a sadla si na zadné sedadlo prvého voľného auta.

„Gibraltár. Platím kreditnou kartou."

Cesta novou diaľnicou po južnom pobreží trvala tri hodiny. Taxikár ju vysadil pri pasovej kontrole na hranici britského teritória. Pešo vyšla k hotelu The Rock na ulici Europa Road na úpätí štyristodvadsaťpäť metrov vysokej skaly. Na recepcii sa spýtala na voľnú izbu. Mali poslednú. Rezervovala si ju na dva týždne a podala im kreditnú kartu.

Osprchovala sa, zavinula do plachty a hľadela na Gibraltársky prieliv. Pozorovala nákladné lode a niekoľko plachetníc. V diaľke v hmle rozoznávala Maroko. Výhľad ju napĺňal pokojom.

Potom sa vrátila do postele a okamžite zaspala.

NA DRUHÝ DEŇ RÁNO sa zobudila o pol šiestej. Vstala, osprchovala sa a v hotelovom bare si objednala kávu. O siedmej vyšla z hotela a kúpila si vrecko manga a jabĺčok. Potom sa taxíkom odviezla k Gibraltárskej skale a pešo prešla k opiciam. Prišla včas, ešte tam nebolo veľa turistov. Mohla byť so zvieratami sama.

Gibraltár sa jej páčil. Bola to už jej tretia návšteva tejto čudesnej skaly s absurdne hustým anglickým osídlením pri Stredozemnom mori. Gibraltár sa nepodobal na nič iné. Mesto izolované celé desaťročia, kolónia, ktorá tvrdohlavo odmietala splynúť so Španielskom. Španieli proti okupácii, samozrejme, protestovali. (Lisbeth však zastávala názor, že by mali držať zobák, kým na marockom území na druhej strane prielivu okupujú enklávu Ceuta.) Miesto bolo zvláštne izolované od okolitého sveta, tvorila ho len čudná skala a asi dva štvorcové kilometre mesta a letiska, ktoré sa začínalo aj končilo v mori. Kolónia bola taká malá, že sa využíval každý štvorcový centimeter a expandovalo sa smerom do mora. Aby sa návštevníci vôbec dostali do mesta, museli prejsť pristávacou dráhou letiska.

Gibraltár dával pojmu *compact living* nový obsah.

Lisbeth sledovala, ako sa veľký samec škriabe na múr vedľa chodníka. Zagánil na ňu. Makak magot. Vedela, že sa nemá pokúšať ich hladkať.

„Ahoj, kamarát," usmiala sa. „Tak som späť."

Skôr než Gibraltár navštívila po prvý raz, o tunajších opiciach ani nepočula. Vyviezla sa na vrchol, aby sa pokochala výhľadom, a zaskočilo ju, keď sa, kráčajúc v pätách turistom, ocitla uprostred húfu opíc, skákajúcich po oboch stranách cesty.

Bol to zvláštny pocit – kráčať po chodníčku a zrazu stáť v obkľúčení opíc. Hľadela na ne s maximálnou nedôverou. Neboli ani nebezpečné, ani agresívne. Aj tak však mali dosť sily na to, aby pohrýzli človeka, ktorý ich dráždil či narušil ich teritórium.

Keď natrafila na jedného z chovateľov, ukázala mu igelitku a spýtala sa, či môže dať ovocie opiciam. Prikývol.

Vzala mango a položila ho na múr neďaleko samca.

„Raňajky," usmiala sa, oprela sa o múr a odhryzla z jablka.

Samec na ňu chvíľu tupo hľadel, ukázal jej zopár zubov a spokojne si mango vzal.

O PÄŤ DNÍ NESKÔR Lisbeth o štvrtej popoludní spadla zo stoličky baru Harry's, ktorý objavila v bočnej uličke k Main Street, dva bloky od jej hotela. Odkedy odišla z opičieho brala, bola neustále opitá. Väčšinou nasávala v bare Harryho O'Connella, ktorý sa snažil hovoriť írskym prízvukom, hoci jeho noha sa nikdy v živote nedotkla írskej pevniny. Ustarostene ju pozoroval.

Keď si pred štyrmi dňami objednala prvý drink, vyžiadal si od nej legitimáciu, lebo pôsobila podstatne mladšie, než udával pas. Vedel, že sa volá Lisbeth, a volal ju Liz. Zvykla prísť okolo obeda, sadnúť si na vysokú

stoličku pri bare a oprieť sa o stenu. Potom do seba liala slušné množstvá piva alebo whisky.

Keď pila pivo, nezaujímala ju ani značka, ani druh, prijímala to, čo jej načapoval. Keď si objednávala whisky, vždy chcela Tullamore Dew až na jeden prípad, keď si preštudovala fľašky za barom a vybrala si Lagavulin. Privoňala k poháru. Zdvihla obočie a vzala malý hlt na jazyk. Potom pohár položila a minútu naň hľadela pohľadom, ktorý prezrádzal, že jeho obsah vníma ako svojho osobného nepriateľa.

Napokon pohár odstrčila a Harrymu povedala, aby jej dal čosi, čím normálni ľudia nenatierajú lode. Opäť jej nalial Tullamore Dew a ona sa znovu pohrúžila do svojho pitia. Za posledné štyri dni vypila takmer celú fľašu. Pivá nepočítal. Harry bol dosť prekvapený, že dievča s takým útlym telom toľko znesie, no zastával názor, že ak piť chce, tak piť bude, a ak nie uňho, tak niekde inde.

Pila pomaly, s nikým sa nerozprávala a nerobila problémy. Jej jedinou zábavou, odhliadnuc od konzumácie alkoholu, sa zdal jej počítač, ktorý si občas pripojila k mobilnému telefónu. Niekoľkokrát sa jej pokúšal prihovoriť, no odpoveďou mu bolo zaryté mlčanie. Zrejme nechcela spoločnosť. Niekoľkokrát, keď bolo v bare veľa ľudí, prešla na terasu, a dvakrát večerala v talianskej reštaurácii o dve brány ďalej, potom sa však vždy vrátila k Harrymu a objednala si ďalšiu Tullamore Dew. Okolo desiatej večer sa vždy odtackala kamsi na sever.

Dnes však pila viac a rýchlejšie než zvyčajne a Harry ju ukradomky pozoroval. Keď v priebehu dvoch hodín do seba obrátila siedmu whisky, rozhodol sa, že jej už viac nenaleje. Kým sa rozhodol premeniť rozhodnutie na realitu, padla zo stoličky.

Položil pohár, ktorý práve utieral, obišiel barový pult a zdvihol ju zo zeme. Tvárila sa urazene.

„Myslím, že máš dosť," konštatoval.

Hľadela naňho zakaleným pohľadom.

„Myslím, že máš pravdu," odvetila prekvapujúco jasným hlasom.

Jednou rukou sa oprela o pult, vytiahla z vrecka zväzok bankoviek a odtackala sa k východu. Jemne ju chytil za plece.

„Počkaj chvíľu. Čo keby si išla do kúpeľne, tú poslednú whisky tam vyvracaj a chvíľu si ešte posed pri bare. Nerád by som ťa v takomto stave pustil na ulicu."

Keď ju viedol do kúpeľne, nebránila sa. Prsty si strčila do hrdla a urobila tak, ako povedal. Keď sa opäť zjavila pri bare, podal jej pohár sódy. Vypila ho do dna a odgrgla si. Nalial jej ešte jeden.

„Zajtra ti bude strašne," usmial sa Harry.

Prikývla.

„Nič mi do toho nie je, no ak by som bol tebou, pár dní nepijem."

Opäť prikývla. Potom sa vrátila do kúpeľne a opäť vracala.

Ešte hodinu zostala sedieť v Harryho bare, kým sa jej pohľad nevyjasnil tak, že sa ju Harry odvážil pustiť von. Opustila ho na neistých nohách, prešla k letisku a potom vykročila popri mori. Chodila až do pol deviatej, kým sa jej zem neprestala knísať pod nohami. Až potom sa vrátila do hotela. Vyšla do izby, vyčistila si zuby, umyla tvár a prezliekla sa. Potom zišla do hotelového baru a objednala si čiernu kávu a fľašku minerálky.

Z rohu baru, ukrytá za stĺpom, pozorovala ľudí v miestnosti. Videla pár tridsiatnikov zahĺbených do nejakého rozhovoru. Žena mala ľahké letné šaty, muž ju pod stolom držal za ruku. O dva stoly ďalej sedela rodina černochov, mužovi sa už zjavovali prvé šediny, žena mala krásne pestrofarebné žlto-čierno-červené šaty. Dve deti okolo nich mohli mať asi desať rokov. Hľadela na skupinu obchodníkov v bielych košeliach a kravatách so sakami prehodenými cez operadlo stoličky. Pili pivo. Videla aj skupinku dôchodcov, ktorí museli byť z USA. Muži mali na hlavách bejzbalové čiapky, oblečené tenisové tričká a krátke nohavice. Ženy značkové rifle, červené topy a slnečné okuliare na šnúrke okolo krku. Videla aj muža v svetlom plátennom saku a sivej košeli, s tmavou kravatou, ktorý vošiel do hotela z ulice, na recepcii si vyzdvihol kľúč, zamieril k baru a objednal si pivo. Sedela tri metre od neho, a keď vzal telefón a začal hovoriť po nemecky, prevŕtala ho pohľadom.

„*Ahoj, to som ja… všetko v poriadku?… tu dno, popoludní máme ďalšiu schôdzu… nie, myslím, že to vyriešime… zostanem ešte päť, šesť dní, potom pokračujem do Madridu… nie, skôr než koncom týždňa sa nevrátim… aj ja teba… milujem ťa… samozrejme… zavolám ti neskôr… pusa.*"

Mal stoosemdesiatpäť centimetrov, vek okolo päťdesiatky, možno päťdesiatpäť, blondín s nádychom šedín, účes skôr dlhší než krátky, dvojitú bradu a priveľké brucho. Celkovo však nebol zlý. Čítal *Financial Times*. Keď dopil pivo a vykročil k výťahu, Lisbeth sa vydala za ním.

Stlačil gombík šiesteho poschodia. Lisbeth sa postavila k nemu a hlavou sa oprela o stenu.

„Som opitá."

Pozrel sa na ňu.

„Naozaj?"

„Áno, celý týždeň som mala taký. Budem hádať. Ste nejaký obchodník, buď z Hannoveru alebo niekde zo severného Nemecka. Ste ženatý. Svoju ženu milujete. A musíte tu ešte niekoľko dní zostať. Toľko som zachytila z vášho rozhovoru v bare."

Prekvapene na ňu pozrel.

„Som zo Švédska. Cítim neskutočnú potrebu s niekým sa vyspať. Seriem na to, že si ženatý a nechcem tvoje telefónne číslo.“

Zdvihol obočie.

„Bývam v izbe číslo sedemstojedenásť, jedno poschodie nad tebou. Idem do izby, vyzlečiem sa, osprchujem a ľahnem si do postele. Ak mi chceš robiť spoločnosť, do polhodiny mi zaklop na dvere. Inak zaspím.“

„Má to byť nejaký vtip?“

„Nie. Nevládzem ísť baliť niekoho do krčmy. Buď mi zaklop na dvere, alebo nechaj tak.“

O dvadsať minút niekto klopal na Lisbethine dvere. Otvorila zakrútená do plachty.

„Poď ďalej.“

Vošiel a s nedôverou sa poobzeral okolo seba.

„Som tu sama.“

„Koľko máš vlastne rokov?“

Podstrčila mu pas, ktorý ležal na stole.

„Vyzeráš na menej.“

„Viem,“ prikývla, prešla k posteli a strhla z nej prikrývku.

Civel na jej tetovania. Obzrela sa naňho cez plece.

„Toto nie je pasca. Som dievča, singel a mám tu niekoľko dní času. Niekoľko mesiacov som nemala sex.“

„Prečo si si vybrala práve mňa?“

„Pretože si bol jediný v bare, kto nemal spoločnosť.“

„Som ženatý…“

„A ja nechcem vedieť, kto je tvoja žena, ani len to, kto si ty. A nechcem s tebou diskutovať o sociológii. Chcem sex. Vyzleč sa, alebo sa vráť do svojej izby.“

„Len tak?“

„Prečo nie. Si dospelý a asi vieš, čo máš robiť.“

Chvíľu rozmýšľal. Zdalo sa, že uvažuje nad tým, že by odišiel. Sadla si na kraj postele a čakala. Zahryzol si do pery. Potom si vyzliekol nohavice, košeľu a nerozhodne postával v trenkách.

„Všetko,“ prikázala Lisbeth. „Nebudem spať s niekým, kto má na sebe trenky. A použi kondóm. Viem, kde som bola ja, no neviem, kde si bol ty.“

Vyzliekol si trenky, pristúpil bližšie a položil jej ruku na plece. Keď sa predklonil a pobozkal ju, Lisbeth zatvorila oči. Chutil dobre. Nechala sa položiť na posteľ. Cítila jeho ťarchu.

ADVOKÁT JEREMY Stuart MacMillan cítil, ako mu vo chvíli, keď otvoril dvere svojej kancelárie v budove Buchanan House na nábreží Queensway

Quay nad prístavom, po chrbte prebehli zimomriavky. Vnímal smrad cigariet, počul, ako zapraskala stolička. Bolo krátko pred siedmou ráno a ihneď mu napadlo, že ho navštívil zlodej.

Potom z kuchynky zacítil vôňu kávy. Po niekoľkých sekundách váhania prekročil prah, prešiel halou a nazrel do svojej priestrannej a elegantne zariadenej pracovne. Lisbeth Salanderová sedela za jeho stolom chrbtom obrátená k nemu s nohami vyloženými na parapetnej doske. Počítač mal zapnutý, očividne bez problémov prelomila jeho heslo. Nemala problém ani s otvorením trezoru. V lone držala fascikel s jeho najsúkromnejšou korešpondenciou.

„Dobré ráno, slečna Salanderová," pozdravil.

„Hm," zamrmlala. „V kuchynke máte čerstvú kávu a croissanty."

„Ďakujem," odovzdane vydýchol.

Svoju kanceláriu si kúpil z jej peňazí a na jej pokyn, aj tak však nečakal, že sa v týchto priestoroch zhmotní bez varovania. Okrem toho našla a očividne aj prelistovala homosexuálny pornografický časopis, ktorý skrýval v jednej zo zásuviek.

Príšerne zahanbujúce.

Alebo možno nie.

Lisbeth Salanderovú vnímal ako človeka, ktorý bez mihnutia oka odsúdi ľudí, čo jej prekážajú, no nikdy ani len brvou nepohne pre ľudskú slabosť. Vedela, že oficiálne je heterosexuálny, no jeho temným tajomstvom je náklonnosť k mužom. Od rozvodu pred pätnástimi rokmi svoje najintímnejšie fantázie aj uskutočňoval.

Zaujímavé. Cítim sa pri nej bezpečne.

KEĎ UŽ BOLA v Gibraltáre, rozhodla sa navštíviť aj advokáta Jeremyho MacMillana, ktorý sa staral o jej hospodárenie. Od Nového roka s ním nebola v kontakte a chcela zistiť, či ju počas neprítomnosti nepriviedol na mizinu.

No nemala naponáhlo a návšteva MacMillana ani nebola dôvodom, prečo prišla do Gibraltáru. Odletela sem, lebo cítila intenzívnu potrebu odísť preč od všetkého, a Gibraltár bol z tohto pohľadu ideálnou destináciou. Takmer týždeň strávila v stave opitosti a potom niekoľko dní sexom s nemeckým obchodníkom, ktorý sa jej napokon predstavil ako Dieter. Pochybovala o tom, že je to jeho pravé meno, no neskúmala. Dni trávil na schôdzach, večery zasa v reštauráciách s Lisbeth, odkiaľ odišli do jeho či jej izby.

Vôbec nie je v posteli zlý, uvedomila si Lisbeth. Možno akurát nie je na ňu zvyknutý a občas zbytočne tvrdý.

Dietera úprimne prekvapilo, že sa nejaké dievča z číreho impulzu rozhodlo zbaliť obézneho nemeckého obchodníka, ktorý navyše sám s nikým neflirtoval. Naozaj mal manželku a na svojich služobných cestách nezvykol byť ani neverný, ani vyhľadávať ženskú spoločnosť. No keď dostal na tácke krehké a potetované dievča, nevládal odolať pokušeniu. Aspoň jej to tvrdil.

Lisbeth sa o jeho reči veľmi nestarala. Nechcela nič než rekreačný sex, no prekvapilo ju, že sa ju úprimne snaží uspokojiť. Až počas štvrtej a ich poslednej spoločnej noci dostal záchvat paniky a začal premýšľať nad tým, čo na to povie jeho manželka. Lisbeth bola presvedčená, že by mal držať zobák a žene nič nepovedať.

No nepovedala mu to.

Bol dospelý a prijal jej pozvanie. Jeho pocity viny ani spovede žene už neboli jej problém. Pätnásť minút ho počúvala obrátená k nemu chrbtom, kým podráždene nezagúľala očami a obkročmo si naňho nesadla.

„Myslíš, že by si si mohol dať prestávku a ešte raz mi to urobiť?“

Jeremy McMillan bol iný príbeh. Na Lisbeth vyžaroval nulovú sexuálnu príťažlivosť. Bol podvodník. Zaujímavé, že vzhľadom sa na Dietera podobal. Mal štyridsaťosem rokov, bol šarmantný, mierne obézny, s jemne prešedivenými svetlohnedými vlasmi, ktoré si česal dozadu cez výraznú plešinu. Mal tenké okuliare so zlatým rámom.

Kedysi dávno bol londýnskym právnikom s diplomom z Oxfordu a sľubnou budúcnosťou. Vlastnil podiel v advokátskej kancelárii, ktorú oslovovali veľké firmy a zazobaní mladíci, zaoberajúci sa investíciami do nehnuteľností a optimalizáciou daní. Šťastné osemdesiate roky strávil v spoločnosti mladých celebrít. Veľa chľastal a šnupal kokaín spolu s ľuďmi, s ktorými sa v skutočnosti na druhý deň ráno nechcel budiť. Súd ho nikdy neobžaloval, no prišiel o ženu aj dve deti a aj z firmy ho vyhodili, lebo sa prestal starať o obchody a na jeden proces prišiel opitý.

Vytriezvel a s hanbou opustil Londýn. Nevedel, prečo si vybral práve Gibraltár. Roku 1991 sa tu spojil s miestnym právnikom a otvoril si nenápadnú kanceláriu, ktorá sa oficiálne venovala nájomným zmluvám a zápisom testamentov. Menej oficiálne však kancelária MacMillan & Marks pomáhala pri zakladaní p.o.boxových firiem a ochrane rôznych podozrivých podnikateľov z celej Európy. Celá činnosť viazla, kým si MacMillana nevybrala Lisbeth, aby sa staral o jej 2,4 miliardy amerických dolárov, ukradnutých zo zaniknutého impéria Hansa-Erika Wennerströma.

MacMillan bol nepochybne hajzlík. No vnímala ho ako svojho *vlastného* hajzlíka, ktorý na svoj veľký údiv voči nej vždy vystupoval čestne. Na začiatku ho poverila jednoduchou úlohou. Za drobnú odmenu pre ňu zriadil niekoľko firiem s adresou v Gibraltári, do ktorých mohla umiestniť milión

amerických dolárov. Kontaktovala ho telefonicky a poznala len ako vzdialený hlas. Nikdy sa jej nepýtal, odkiaľ má peniaze. Urobil to, o čo ho žiadala, a strhol si za to päť percent. Krátko nato sem previedla veľkú sumu peňazí, za ktoré mal zriadiť novú spoločnosť Wasp Enterprises, čo si v Štokholme kúpila nehnuteľnosť. Kontakt so Salanderovou sa tým stal lukratívnym, hoci sa mu pri ňom ušli vždy len drobné.

O dva mesiace neskôr ho nečakane navštívila v Gibraltári. Zavolala mu a pozvala na večeru do svojej izby v hoteli The Rock, ktorý síce nebol najväčším, ale určite najslávnejším hotelom na Gibraltárskej skale. Nevedel, čo má očakávať, no nikdy by mu nenapadlo, že jeho klientkou bude dievča s bábikovským výzorom, ktoré vyzeralo, akoby ledva zavŕšilo tínedžerský vek. Dlho bol presvedčený, že sa stal obeťou nejakého bizarného vtipu.

Názor rýchlo zmenil. To zvláštne dievča sa s ním rozprávalo nenútene, nikdy sa neusmialo ani nedalo najavo nejaké city. Ani teplo, ani chlad. Keď v priebehu niekoľkých minút dokonale rozbila jeho profesionálnu masku svetáckej váženosti, na ktorej mu tak záležalo, zostal ako obarený.

„Čo chcete?“ spýtal sa.

„Ukradla som veľkú sumu peňazí,“ vysvetlila mu s plnou vážnosťou. „Potrebujem hajzla, ktorý sa mi o ne bude starať.“

Uvažoval, či nie je šibnutá, no udržal si vážnu tvár. Bola potenciálnou obeťou rýchleho podvodu, ktorý by mu mohol priniesť nejaké drobné. Potom akoby ho trafil blesk, keď mu vysvetlila, odkiaľ peniaze má, ako k nim prišla a o koľko peňazí ide. Aféra Wennerström bola najhorúcejšou témou finančného sveta.

„Rozumiem.“

Mozgom sa mu preháňali možnosti.

„Ste šikovný obchodný právnik a viete sa pohybovať v investíciách. Keby ste boli idiot, tie zákazky v osemdesiatych rokoch by ste nikdy nedostali. Ako idiot ste sa však správali, preto vás vyhodili.“

Zdvihol obočie.

„V budúcnosti budem vašou jedinou klientkou.“

Pozrela naňho tými najúprimnejšími očami, aké kedy videl.

„Mám dve podmienky. Nikdy nesmiete spáchať trestný čin ani vykonať čokoľvek, čo by nám spôsobilo problém a upútalo pozornosť úradov na moju firmu a konto. A nikdy mi nesmiete klamať. Nikdy. Ani jediný raz. A z nijakého dôvodu. Ak mi raz zaklamete, náš obchodný vzťah sa skončí, a ak mi tým okrem toho ublížite, zničím vás.“

Naliala mu pohár vína.

„Na lož neexistuje ospravedlnenie. O vašom živote už viem všetko podstatné. Viem, koľko zarábate, keď máte dobrý mesiac, aj keď máte zlý. Viem, koľko míňate. Viem, že máte večné problémy s peniazmi. Viem, že

máte stodvadsaťtisíc libier dlhov, dlhodobých aj krátkodobých, a že neustále musíte ísť do rizika a machinácií, aby ste zvládli amortizácie. Obliekate sa elegantne a snažíte sa udržať si pozlátku, no ste na úpadku a nový oblek ste si nekúpili už niekoľko mesiacov. Pred dvoma týždňami ste odovzdali svoj starý oblek na zaplátanie dier. Zvykli ste zbierať staré vzácne knihy, no postupne ste ich všetky museli predať. Minulý týždeň ste predali jedno zo starých vydaní Olivera Twista za sedemstošesťdesiat libier."

Stíchla a prevŕtala ho pohľadom. Preglgol.

„Minulý týždeň sa vám čosi podarilo. Celkom šikovný podvod na tej vdove, ktorú zastupujete. Privlastnili ste si šesťtisíc libier, ktoré jej zrejme nebudú chýbať."

„Ako to viete?"

„Viem aj to, že ste rozvedený, že máte v Anglicku dve deti, ktoré sa s vami nechcú stretávať, a od rozvodu ste sa naplno vrhli na homosexuálne vzťahy. Možno sa za to hanbite, a preto sa vyhýbate homosexuálnym klubom a nestretávate sa s vašimi priateľmi v meste. Radšej chodíte za mužmi do Španielska."

Jeremy MacMillan sedel ako obarený. Ovládla ho hrôza. Nemal potuchy, kde sa k tým informáciám dostala, no vedela dosť na to, aby ho zničila.

„A toto vám hovorím len raz. Úplne seriem na to, s kým máte sex. To sa ma netýka. Chcem vedieť, kto ste, no svoje informácie nikdy nezneužijem. Nebudem sa vám ani vyhrážať a nebudem vás ani vydierať."

MacMillan nebol idiot. Pochopiteľne, uvedomil si, že jej informácie preňho predstavujú hrozbu. Mala ho pod kontrolou. Na okamih mu napadlo, že by ju mohol zhodiť z terasy, no ovládol sa. Nikdy v živote sa takto veľmi nebál.

„Čo chcete?" dostal zo seba.

„Chcem mať s vami partnerský vzťah. Skončíte so všetkými ostatnými klientmi a budete pracovať exkluzívne pre mňa. Zarobíte si viac, než ste kedy mohli snívať."

Vysvetlila mu, čo od neho chce a ako si predstavuje dohodu.

„Chcem zostať neviditeľná," pokračovala. „Vy sa mi staráte o obchody. Všetko musí byť legálne. Ak niečo vyvediem sama, nikdy sa to nedotkne vás ani našich obchodov."

„Chápem."

„Takže budem vašou jedinou klientkou. Máte týždeň na to, aby ste ukončili prácu pre všetkých ostatných klientov a prestali s drobnými podvodmi."

Pochopil, že takáto ponuka sa už nikdy nevráti. Stačilo mu šesťdesiat sekúnd na to, aby ju prijal. Mal len jedinú otázku.

„Ako viete, že vás neoklamem?"

„Nerobte to. Budete to ľutovať do konca vášho úbohého života."

Nemal dôvod podvádzať. Salanderová mu dala ponuku, čo mu poskytla vyhliadky na sumy, ktoré robili akékoľvek pokusy o drobné krádeže absurdnými. Kým bude ako-tak nenáročný a nič nepokazí, má postarané o pokojnú budúcnosť.

A tak sa rozhodol Lisbeth Salanderovú nepodviesť.

A tak sa stal čestným advokátom, aspoň takým čestným, akým môže byť vyhorený advokát spravujúci ukradnuté sumy astronomických rozmerov.

Lisbeth sa o vlastné hospodárenie nijako nezaujímala. MacMillanovou úlohou bolo umiestňovať jej peniaze a starať sa o to, aby ich mala na karte dostatok. Diskutovali niekoľko hodín. Vysvetlila mu spôsob, akým chce, aby jej hospodárenie fungovalo. Jeho úlohou bolo zabezpečiť to.

Časť ukradnutého majetku umiestnil do stabilných fondov, ktoré jej zabezpečili ekonomickú nezávislosť do smrti, hoci by aj výnimočne hýrila a rozhadzovala peniaze. Z týchto fondov sa plnila aj jej kreditná karta.

So zvyškom peňazí sa mohol hrať a investovať podľa vlastného uváženia za predpokladu, že neinvestoval do ničoho, čo by mohlo spôsobiť problémy s políciou. Zakázala mu venovať sa drobným krádežiam a tuctovým podvodom, čo – ak by mal smolu – mohli mať za následok vyšetrovanie, ktoré by políciu priviedlo až k nej.

Zostávalo už len rozhodnúť o jeho odmene.

„Zaplatím vám päťstotisíc libier ako vstupnú odmenu. Tým vyrovnáte svoje dlhy a zostane vám aj navyše. Potom začnete zarábať pre seba. Založíte spoločnosť, v ktorej budeme obaja vlastníkmi. Dostanete dvadsať percent zo zisku, ktorý spoločnosť vytvorí. Chcem, aby ste boli dostatočne bohatý, aby vás nezlákal nejaký podvod, no nie taký bohatý, aby ste sa prestali usilovať."

Do svojej novej práce nastúpil prvého februára. Koncom marca splatil všetky osobné dlhy a stabilizoval si financie. Lisbeth na tom trvala. Chcela, aby bol solventný. V máji ukončil partnerstvo so svojím prepitým kolegom Georgom Marksom, druhou polovicou firmy MacMillan & Marks. Trápilo ho zlé svedomie voči bývalému partnerovi, no zapliesť Marksa do obchodov Lisbeth Salanderovej bolo vylúčené.

Keď sa Salanderová začiatkom júla nečakane vrátila do Gibraltáru a zistila, že MacMillan začal pracovať doma namiesto v svojej kancelárii, tému museli prebrať.

„Môj partner je alkoholik a toto nezvládne. Naopak, predstavoval by ohromné riziko. Pred pätnástimi rokmi, keď som do Gibraltáru prišiel, mi zachránil život. Uviedol ma do miestneho podnikania."

Dve minúty študovala MacMillanovu tvár.

„Rozumiem. Ste lojálny podvodník. Pravdepodobne by som vás za to mala pochváliť. Navrhujem, aby ste zriadili malé konto, s ktorým sa bude môcť hrať. Dohliadnite na to, aby zarobil zopár tisíc mesačne, nech prežije."

„Vy to akceptujete?"

Prikývla a poobzerala sa po jeho staromládeneckom príbytku. Býval v jednoizbovom byte s kuchynským kútom v jednej z uličiek neďaleko nemocnice. Výhľad mal pekný. No peknému výhľadu sa v Gibraltári len ťažko dalo ujsť.

„Potrebujete kanceláriu a lepší byt," konštatovala.

„Nemal som čas," odvetil.

„Chápem."

Potom mu kúpila kanceláriu. Vybrala stotridsaťmetrový priestor s malou terasou nad oceánom v budove Buchanan House na nábreží Queensway Quay, ktorá jednoznačne patrila k najlepším adresám v meste. Objednala aj firmu, ktorá prebudovala a zariadila interiér.

MACMILLAN si spomínal, že kým sa on venoval papierom, Lisbeth osobne dohliadala na inštaláciu poplašného systému, počítačového vybavenia a bezpečnostného trezoru, ktorého obsah sa dnes ráno rozhodla preštudovať.

„Upadol som do nemilosti?" začudoval sa.

Odložila fascikel s korešpondenciou.

„Nie, Jeremy. Neupadli ste do nemilosti."

„Dobre," prikývol a išiel po kávu. „Máte schopnosť vynoriť sa vždy, keď to človek najmenej čaká."

„V poslednom čase som mala veľa práce. Chcela som sa len informovať, čo sa zatiaľ stalo."

„Ak som to pochopil správne, naháňali vás kvôli trojnásobnej vražde, strelili do hlavy a obžalovali z množstva zločinov. Naozaj som sa o vás bál. Myslel som si, že vás ešte väznia. Ušli ste?"

„Nie. Oslobodili ma vo všetkých bodoch a pustili na slobodu. Koľko ste toho počuli?"

Na okamih zaváhal.

„Dobre. Nebudem klamať. Keď som pochopil, že ste v sračkách, oslovil som prekladateľskú agentúru, aby mi o vás prekladali všetky texty v švédskych denníkoch. Mám teda podrobné informácie."

„Ak sa opierate o články v denníkoch, neviete nič. No predpokladám, že ste sa o mne dozvedeli nejedno tajomstvo."

Prikývol.

„Čo bude teraz?"

Prekvapene sa naňho pozrela.

„Nič. Pokračujeme ako predtým. Udalosti vo Švédsku náš vzťah nijako nepoznačili. Povedzte mi, čo sa dialo, kým som bola preč. Správali ste sa slušne?“

„Nepijem,“ konštatoval. „Ak sa pýtate na to.“

„Nie. Váš súkromný život ma nezaujíma, pokiaľ nenarúša obchody. Pýtam sa na to, či som bohatšia, alebo chudobnejšia ako pred rokom.“

Vzal si stoličku pre návštevy a usadil sa. Vlastne mu ani neprekážalo, že sedí na *jeho* mieste. Nemal nijaký dôvod merať si s ňou sily.

„Dali ste mi 2,4 miliárd dolárov. Dvesto miliónov sme umiestnili do fondov. Zvyšok som dostal na hranie.“

„Áno.“

„Vaše súkromné fondy sa zmenili maximálne o výšku úrokov. Môžem zvýšiť profit, ak…“

„Nemám záujem na zvyšovaní profitu.“

„Dobre. Minuli ste len drobné. Najväčším jednorazovým výdavkom bol ten byt a nadácia, ktorú ste založili pre advokáta Palmgrena. Inak ste mali len bežné výdavky, ba dokonca by som ich nazval skôr skromnejším spôsobom života. Úroky hrali v náš prospech. Ste približne na nule.“

„Dobre.“

„Zvyšok som investoval. Minulý rok sme nezaznamenali veľké zisky. Stiahol som sa a čas som investoval do učenia o fungovaní trhu. Mali sme výdavky. Až teraz začíname žať. Kým ste sedeli vo väzení, zinkasovali sme sedem miliónov. Teda dolárov.“

„Z toho je dvadsať percent vašich.“

„Z čoho je dvadsať percent mojich.“

„Spokojný?“

„Zarobil som milión dolárov za pol roka. Nuž. Som spokojný.“

„Vieme… Nebuďte nenásytný. Keď budete mať dosť, môžete sa stiahnuť. Ale aj potom sa občas ešte venujte mojim obchodom.“

„Desať miliónov dolárov,“ vydýchol.

„Prosím?“

„Keď budem mať desať miliónov dolárov, skončím. Dobre, že ste prišli. Máme mnoho tém, ktoré musíme prediskutovať.“

„Začnite.“

Mávol rukou.

„Bavíme sa o sumách peňazí, ktoré ma desia. Neviem, ako s nimi nakladať. Nechápem, aký je zmysel celej firmy okrem toho, aby produkovala viac peňazí. Na čo chcete tie peniaze použiť?“

„Neviem.“

„Ani ja nie. No peniaze sa môžu stať cieľom samy osebe. A to je chyba. Preto som sa rozhodol po desiatich miliónoch skončiť. Nechcem už ďalej niesť tú zodpovednosť.“

„Chápem.“

„Kým skončím, chcem, aby ste sa rozhodli, ako chcete tento majetok spravovať v budúcnosti. Musíte mať cieľ, pravidlá a organizáciu, ktorej ich prenecháte.“

„Hm.“

„Nie je možné, aby sa jedna osoba venovala obchodom takýmto spôsobom. Sumu som rozdelil na rôzne dlhodobé investície – do nehnuteľností, cenných papierov a podobne. Kompletný zoznam nájdete v počítači.“

„Čítala som ho.“

„Druhú polovicu používam na rôzne špekulácie, no ide o toľko peňazí, že nestíham. Preto som v Jersey založil investičnú spoločnosť.

V súčasnosti pre vás v Londýne pracuje šesť ľudí. Dvaja šikovní mladí investori a personál.“

„Yellow Ballroom Ltd? Čudovala som sa, čo to je.“

„Naša firma. Tu v Gibraltári som zamestnal sekretárku a mladého sľubného právnika… mimochodom, o polhodinu sa tu zjavia.“

„Aha. Molly Flintová, štyridsaťjeden rokov, a Brian Delaney, dvadsaťšesť rokov.“

„Chcete sa s nimi stretnúť?“

„Nie. Je Brian váš milenec?“

„Čo? Nie.“

Otázka ho šokovala.

„Nemiešam…“

„Dobre.“

„Mimochodom… mladí chlapci ma nezaujímajú… sú neskúsení.“

„Nie, priťahujú vás chlapi s o čosi tvrdším prístupom, než môže ponúknuť mladík. Opäť sa ma to netýka, ale Jeremy…“

„Prosím?“

„Buďte opatrný.“

V GIBRALTÁRI sa vlastne nechystala stráviť viac než niekoľko týždňov, kým opäť nenájde stratený smer. Zrazu si uvedomila, že netuší, kam sa pobrať a do čoho sa vlastne pustiť. Zostala dvanásť týždňov. Každý deň si kontrolovala poštu a poslušne odpovedala na všetky maily, ktoré jej Annika poslala. Nenapísala, kde je. A neodpovedala ani na nijaké iné maily.

Naďalej chodila k Harrymu, no teraz sa len zavše zastavila večer na pivo. Väčšinu dňa trávila v hoteli, buď na terase, alebo v posteli. Zvládla ešte jeden vzťah s tridsaťročným dôstojníkom britského námorníctva, no bol len na jednu noc a celkom zbytočný.

Pochopila, že sa nudí.

Začiatkom októbra večerala s Jeremym. Počas celého jej pobytu sa stretli len niekoľkokrát. Zotmelo sa, pili ťažké biele víno a diskutovali o tom, na čo Lisbethine miliardy využiť. Zrazu ju prekvapil otázkou, čo ju trápi.

Hľadela naňho, uvažujúc nad odpoveďou. Potom mu porozprávala o svojom vzťahu s Miriam Wu, o tom, ako ju zmlátil a takmer zabil Ronald Niedermann. Bola to jej chyba. Odhliadnuc od pozdravu cez Anniku, od Miriam nepočula jediné slovo. A teraz sa presťahovala do Francúzska.

Jeremy dlho neodpovedal.

„Milujete ju?“

Lisbeth rozmýšľala. Napokon zavrtela hlavou.

„Nie. Nie som ten typ, ktorý by sa vedel zamilovať. Je to priateľka. A je s ňou dobrý sex.“

„Nikto sa nevyhne tomu, aby sa zamiloval,“ nesúhlasil. „Možno to viete zaprieť, no priateľstvo je najčastejšou formou lásky.“

Prekvapene naňho pozrela.

„Nahneváte sa, ak budem osobný?“

„Nie.“

„Tak, preboha, choďte do Paríža.“

PRISTÁLA NA LETISKU Charlesa de Gaulla o pol tretej popoludní, letiskovým autobusom sa odviezla k Víťaznému oblúku a dve hodiny obchádzala štvrť hľadaním voľnej izby. Kráčala na juh smerom k Seine a napokon našla izbu v malom hoteli Victor Hugo na Rue Copernic.

Osprchovala sa a zavolala Miriam. Stretli sa o deviatej v bare neďaleko Notre-Dame. Miriam mala bielu košeľu a sako. Vyzerala skvele. Lisbeth sa ihneď zahanbila. Pobozkali sa na líce.

„Je mi ľúto, že som sa neozvala a neprišla na súd.“

„To je v poriadku. Aj tak tam verejnosť nepustili.“

„Tri týždne som ležala v nemocnici, potom bol všetko jeden veľký chaos. Nemohla som spávať. Trápili ma nočné mory s tým prekliatym Niedermannom. Zavolala som mame a prišla sem za ňou.“

Lisbeth prikývla.

„Prepáč.“

„Nebuď hlúpa. Ja som prišla poprosiť o prepáčenie teba.“

„Prečo?“

„Nerozmýšľala som. Nikdy mi nenapadlo, že ťa vystavujem smrteľnému nebezpečenstvu, keď ti prenechám byt, ale zároveň tam zostanem zapísaná. Kvôli mne ťa takmer zavraždili. Pochopím, ak ma nenávidíš."

Miriam Wu Zavrtela hlavou.

„Vôbec som nad tým nerozmýšľala. Zavraždiť sa ma pokúsil Ronald Niedermann, nie ty."

Chvíľu mlčali.

„Takže," prerušila ticho Lisbeth.

„No."

„Neprišla som sem preto, že by som bola zaľúbená," zdôraznila.

Miriam sa usmiala.

„Bol s tebou geniálny sex, no nemilujem ťa," zopakovala.

„Lisbeth… myslím…"

„Chcela som povedať, že dúfam, že… ach."

„Čo?"

„Nemám veľa priateľov."

Miriam prikývla.

„Ešte chvíľu v Paríži zostanem. Štúdium vo Švédsku išlo do čerta, tu som sa zapísala na univerzitu. Chcem tu zostať ešte aspoň rok."

Lisbeth mlčala.

„Potom neviem. Ale vrátim sa do Štokholmu. Budem platiť nájomné za byt na Lundagatan a chcem si ho nechať. Ak súhlasíš."

„Je tvoj. Rob si s ním, čo chceš."

„Lisbeth, si veľmi zvláštna," nadýchla sa. „Chcem byť naďalej tvoja priateľka."

Rozprávali sa dve hodiny. Lisbeth nemala dôvod svoju minulosť pred Miriam tajiť. Aféru Zalačenko poznal každý, kto mal prístup k švédskej tlači, a Miriam celý príbeh pozorne sledovala. Detailne jej porozprávala všetko, čo sa stalo v Nykvarne v tú noc, keď jej Paolo Roberto zachránil život.

Potom odišli do Miriaminej študentskej izby neďaleko univerzity.

Epilóg: Súpis majetku

Piatok 2. december – nedeľa 18. december

ANNIKA SA STRETLA s Lisbeth v bare divadla Södra teatern o deviatej večer. Lisbeth pila pivo a práve odkladala druhý prázdny pohár.

„Prepáč, že meškám," pozrela sa na hodinky Annika. „Mala som problémy s jedným klientom."

„Aha."

„Čo oslavuješ?"

„Nič. Len mám chuť opiť sa."

Annika na ňu skepticky pozrela, potom si sadla.

„Máš tú chuť často?"

„Keď ma pustili, zotala som sa, no ak narážaš na alkoholizmus, nehrozí. Len som si uvedomila, že je to prvý raz, čo mám tu vo Švédsku legálne právo opiť sa."

Annika si objednala campari.

„Dobre," prikývla. „Chceš piť sama, alebo chceš spoločnosť?"

„Celkom sama. No ak nebudeš veľa rozprávať, môžeš tu zostať sedieť. Predpokladám, že nemáš chuť ísť ku mne domov a mať sex?"

„Prosím?" začudovala sa Annika.

„To som si mohla myslieť. Ty si dokonale heterosexuálny človek."

Annika sa zatvárila pobavene.

„Toto je prvý raz, čo mi klient navrhol sex."

„Máš záujem?"

„Prepáč. Ani trochu. Ale ďakujem za ponuku."

„Takže, pani advokátka, čo si chcela?"

„Dve veci. Buď tu a v tejto chvíli podám výpoveď, alebo začneš zdvíhať telefón. Rozprávali sme sa o tom, keď ťa pustili."

Lisbeth mlčky na Anniku pozrela.

„Snažila som sa ťa kontaktovať celý týždeň. Volala som ti, písala a mailovala."

„Bola som odcestovaná.“

„Celú jeseň som ťa márne zháňala. Toto naozaj nefunguje. Akceptovala som, že ťa budem právne zastupovať vo všetkých tvojich kontaktoch so štátom, teda pri vybavovaní všetkých formalít a dokumentov. Potrebujem tvoje podpisy Potrebujem odpovede na otázky. Potrebujem ťa mať poruke a nemám chuť čakať ako idiot netušiac, kde si.“

„Rozumiem. Bola som dva týždne v cudzine. Vrátila som sa včera a len čo som sa dozvedela, že ma hľadáš, zavolala som ti.“

„To nestačí. Musíš ma informovať, kde si, a minimálne raz do týždňa sa ozvať, kým nebudeme mať vyriešené všetky otázky a odškodné.“

„Seriem na odškodné. Chcem mať od štátu pokoj.“

„Ale štát ťa nenechá na pokoji, môžeš po tom túžiť, koľko chceš. Tvoje oslobodenie na súde vyvolalo množstvo reakcií. Nejde len o teba. Petra Teleboriana obžalujú za to, čo ti urobil. Znamená to, že musíš svedčiť. Ekström sa stal predmetom vyšetrovania z dôvodu zanedbania služobných povinností, okrem toho mu hrozí obžaloba, ak sa ukáže, že konal vedome z poverenia Sekcie.“

Lisbeth zdvihla obočie. Na okamih sa zdalo, že javí záujem.

„Nemyslím si, že to povedie k obžalobe. Naletel na podvod a so Sekciou nemá nič spoločné. Minulý týždeň začal prokurátor vyšetrovanie poručníckeho úradu. Je tam niekoľko sťažností ombudsmanovi a jedna kancelárii ministra spravodlivosti.“

„Na nikoho som sa nesťažovala.“

„Nie. No je očividné, že boli spáchané hrubé chyby, a treba ich vyšetriť. Nie si jediný človek, za ktorého tento úrad nesie zodpovednosť.“

Lisbeth mykla plecom.

„To sa ma netýka. No sľubujem, že sa budem viac snažiť. Posledné dva týždne boli výnimka. Pracovala som.“

Annika na ňu s nedôverou pozrela.

„Ako pracuješ?“

„Konzultant.“

„Dobre,“ prikývla. „Druhá vec je súpis majetku.“

„Aký súpis majetku?“

„Po otcovi. Prokurátor kontaktoval mňa, lebo nevedel zohnať teba. So sestrou ste jediné dedičky.“

Lisbeth na Anniku meravo hľadela. Potom zachytila čašníčkin pohľad a ukázala na svoj prázdny pohár.

„Nechcem ani dedičstvo po otcovi. Rob s ním, čo chceš.“

„Chyba. *Ty* s ním budeš robiť, čo chceš. Mojou povinnosťou je dozrieť na to, aby si mala tú možnosť.“

„Nechcem mať po tej svini ani korunu.“

„Dobre. Peniaze daruj Greenpeacu.“

„Seriem na veľryby.“

Annika zrazu zvážnela.

„Lisbeth, ak máš byť svojprávna, mala by si sa začať podľa toho správať. Seriem na to, čo so svojimi peniazmi urobíš. Podpíš sa tu, že si informáciu prevzala, a môžeš ďalej chľastať.“

Lisbeth na ňu zagánila spod ofiny a potom uprela pohľad na stôl. Annika predpokladala, že ide o akési ospravedlňujúce gesto, ktoré v obmedzenom registri Lisbethinej mimiky zrejme znamenalo čosi ako *prepáč*.

„Dobre. Čo to je?“

„Celkom slušné. Tvoj otec mal asi tristotisíc v cenných papieroch. Nehnuteľnosť v Gosseberge ti vynesie asi poldruha milióna – je v tom aj kúsok lesa. Okrem toho tvoj otec vlastnil aj ďalšie tri nehnuteľnosti.“

„Nehnuteľnosti?“

„Áno. Zdá sa, že slušnú sumu peňazí investoval. Nič dramaticky cenné. Vlastní menší nájomný dom v Uddevalle – šesť bytov, ktoré čosi vynášajú. No dom je v zlom stave a už dávno doň neinvestoval ani korunu. Dokonca ho riešil aj bytový úrad. Nezbohatneš, no ak to predáš, nejaké drobné ti vynesie. Vlastní aj letnú chatu v kraji Småland, ktorá má hodnotu asi dvestopäťdesiattisíc korún.“

„Aha.“

„Potom vlastní priemyselnú budovu neďaleko Norrtälje, ktorá je na spadnutie.“

„Prečo si, preboha, také čosi kúpil?“

„Netuším. Celé dedičstvo, ak to predáš, môže odhadom priniesť okolo štyroch miliónov netto, ale…“

„Áno?“

„Potom ho treba rovným dielom rozdeliť medzi teba a sestru. Problém je v tom, že nikto netuší, kde je.“

Lisbeth na ňu mlčky hľadela.

„Takže?“

„Takže čo?“

„Kde máš sestru?“

„Netuším. Nevidela som ju desať rokov.“

„Jej údaje sú utajené, no podarilo sa mi zistiť, že už desať rokov nie je zapísaná vo Švédsku.“

„Aha,“ odvetila Lisbeth so zle skrývaným nezáujmom.

Annika si odovzdane vzdychla.

„Dobre. Takže navrhujem, aby sme zrealizovali všetky príjmy a polovicu sumy uložili do banky do chvíle, kým sa tvoja sestra nájde. Ak mi dáš súhlas, môžem začať pracovať.“

Lisbeth mykla plecom.

„Nechcem mať s jeho peniazmi nič spoločné."

„Chápem. No treba urobiť čiaru. Je to súčasť tvojej zodpovednosti."

„Tak to predaj. Polovicu daj do banky a zvyšok venuj, komu chceš."

Annika zvraštila čelo. Už pochopila, že Lisbeth má odložené nejaké peniaze, no netušila, že ich má toľko, aby ignorovala dedičstvo minimálne milióna korún. Nemala potuchy, odkiaľ tie peniaze má, ani o akú sumu ide. Zaujímalo ju len jedno – doriešenie byrokratických formalít.

„Drahá Lisbeth… Môžeš si, prosím, prečítať súpis majetku a dať mi súhlas, aby sme tú vec zniesli zo sveta?"

Lisbeth sa ešte chvíľu zdráhala, no napokon ustúpila a fascikel strčila do tašky. Sľúbila, že si ho prečíta a dá jej pokyn, ako postupovať. Potom sa ďalej venovala pivu. Annika jej ešte hodinu robila spoločnosť, pila najmä minerálku.

PREŠLO NIEKOĽKO DNÍ a Annika musela Lisbeth volať, aby jej pripomenula súpis majetku. Lisbeth vyrovnala pokrčené papiere na kuchynskom stole svojho bytu v Mosebacke a začítala sa.

Niekoľkostranový súpis obsahoval informácie o rôznych zbytočnostiach – o porceláne v Gosseberge, nejakom oblečení, hodnote kamier a ďalších osobných predmetov. Alexander Zalačenko po sebe nezanechal nič mimoriadne a ani jeden z predmetov ju neupútal. Chvíľu rozmýšľala, potom pochopila, že od stretnutia s Annikou sa na jej rozhodnutí nič nezmenilo. *Predaj to a peniaze miň.* Bola skalopevne presvedčená, že po otcovi nechce ani korunu. Aj tak mala dosť dôvodov sa domnievať, že Zalačenkove skutočné príjmy sú uložené na miestach, kde zapisovatelia nehľadali.

Potom sa zamerala na opis nehnuteľnosti v Norrtälje.

Priemyselný areál s troma budovami s celkovou rozlohou dvadsaťtisíc štvorcových metrov neďaleko Skederidu medzi mestami Norrtälje a Rimbo.

Zapisovateľ navštívil nehnuteľnosť a konštatoval, že ide o spustnutú tehlovú stavbu, viac-menej opustenú od šesťdesiatych rokov, v sedemdesiatych rokoch používanú ako sklad dreva. Budova bola *v mimoriadne zlom stave,* nestála za rekonštrukciu a nedala sa nijako využiť. K zlému stavu prispelo aj to, že severná budova vyhorela a zrútila sa. V hlavnej budove prebehli isté rekonštrukčné práce.

Lisbeth sa pri čítaní histórie budovy zarazila. Alexander Zalačenko ju kúpil za lacný peniaz dvanásteho marca 1984, no ako kupca uvádzali Agnetu Sofiu Salanderovú.

Táto nehnuteľnosť teda patrila matke. Už roku 1987 sa však jej vlastníctvo skončilo. Zalačenko ju vyplatil sumou dvetisíc korún, potom budovy pätnásť rokov nepoužíval. Zápis uvádzal, že sedemnásteho septembra 2003 spoločnosť KAB poverila akciovú spoločnosť NorrBygg vykonaním rekonštrukčných prác, ktoré okrem iného zahŕňali aj opravu podláh a strechy, vodovodného potrubia a elektriny. Práce trvali asi dva mesiace do konca novembra 2003, následne boli prerušené. NorrBygg zaslal faktúru, ktorú firma KAB uhradila.

Zo všetkých zložiek dedičstva po otcovi táto jediná ju prekvapila. Lisbeth sa zamračila. Vlastníctvo priemyselného areálu sa dalo vysvetliť, ak chcel otec štát presvedčiť, že jeho legitímna firma KAB vykonáva nejakú činnosť a vlastní nehnuteľnosti. Bolo pochopiteľné, že matku využil ako zásterku pri kúpe, zmluvu však vzápätí zhabal.

No prečo, preboha, investoval štyridsaťštyritisíc korún do rekonštrukcie ruiny, ktorú podľa zápisu jej majiteľ nevyužíval ešte ani roku 2005?

Lisbeth nechápala, no ani ju to veľmi nezaujímalo. Zatvorila fascikel a zavolala Annike.

„Prečítala som si to. Moje rozhodnutie sa nezmenilo. Predaj to a rob s peniazmi, čo chceš. Nechcem od neho nič."

„Dobre. Takže polovicu sumy uložíme do banky. A následne ti dám niekoľko návrhov, komu môžeš tie peniaze darovať."

„Okej." Lisbeth položila.

Sadla si do okna, zapálila cigaretu a hľadela na vody Saltsjön.

LISBETH CELÝ nasledujúci týždeň pomáhala Draganovi riešiť akútny prípad. Mala vystopovať a identifikovať osobu, ktorú s najväčšou pravdepodobnosťou poverili únosom dieťaťa. Išlo o spor medzi rozvádzajúcou sa Švédkou a Libanončanom. Lisbeth stačilo kontrolovať poštu muža, ktorý dotyčnú osobu únosom zrejme poveril. Prípad sa pre ňu skončil, keď sa obe strany na súde dohodli.

Osemnásteho decembra bola zlatá nedeľa. Lisbeth vstala už o siedmej a rozhodla sa, že kúpi vianočný darček Holgerovi Palmgrenovi. Chvíľu rozmýšľala, či obdaruje ešte niekoho – možno Anniku. Pomaly vstala, osprchovala sa a s kávou, so syrovými hriankami a marmeládou si sadla ku kuchynskému stolu.

Neplánovala nič mimoriadne, chvíľu zo stola odpratávala noviny a papiere. Zrazu jej pohľad padol na Annikin fascikel. Otvorila ho a ešte raz si prečítala časť o Norrtälje. Vzdychla. *Okej. Musím zistiť, na čo to mal.*

Obliekla si zimné veci a obula čižmy. Asi o pol deviatej vyšla na červenej Honde z garáže svojho domu. Bol mrazivý, no krásny slnečný deň s

modrou oblohou. Prešla cez Slussen a po Klarabergsleden smerovala k Norrtälje. Neponáhľala sa. Asi o desiatej zastala na benzínovej pumpe niekoľko kilometrov pred Skederidom, aby sa spýtala na cestu k starej tehlovej stavbe. Vo chvíli, keď vypla motor, pochopila, že sa ani nemusí pýtať.

Stála na malom kopčeku s výhľadom do doliny. Naľavo od cesty videla sklad farieb a stavebných materiálov, ako aj parkovisko buldozérov. Vpravo, na okraji priemyselnej zóny, asi štyristo metrov od cesty, stála opustená tehlová budova s rozpadnutým komínom. Stavba bola súčasťou priemyselného areálu, izolovaného na druhej strane cesty. Zamyslene na ňu hľadela uvažujúc, čo ju primälo k tomu, aby dnešný deň venovala návšteve tohto miesta.

Obrátila hlavu a hľadela na veľký kamión, ktorý práve zastal pri pumpe. V tej chvíli pochopila, že sa nachádza na hlavnej tepne spájajúcej Švédsko s prístavom v Kapellskäre, z ktorého odchádza väčšina trajektov do pobaltských štátov.

Naštartovala motor, vyšla na cestu a pokračovala k opustenej stavbe. Zaparkovala a vystúpila z auta. Mrzlo, dobre, že si obliekla čiernu čiapku a čierne kožené rukavice.

Hlavná budova mala dve poschodia. Na prízemí boli všetky okná zatlčené preglejkou. Na poschodí si všimla niekoľko rozbitých okien. Tehlová stavba bola väčšia, než čakala. Pôsobila ako ruina. Po nejakej rekonštrukcii nebolo ani stopy. Nevidela ani živú dušu, no na parkovisku objavila použitý kondóm. Časť fasády si za svoj terč vybrali kresliči grafiti.

Na čo, do riti, bola Zalačenkovi táto stavba?

Obišla ju a na jej zadnej strane objavila zrútené krídlo domu. Všetky dvere boli zamknuté reťazou a visiacou zámkou. Ako poslednú skúsila otvoriť bránu na bočnej stene. Ostatné dvere boli zatlčené mohutnými železnými klincami a závorami. Zámka na bočných dverách pôsobila chatrnejšie a dvere držal jediný klinec. *No veď čo, aj tak je to moje.* Poobzerala sa okolo seba a na kope smetí našla železnú tyč, ktorou dvere vypáčila.

Vstúpila na schodište, čo viedlo ďalej do domu. Zatlčené okná neprepúšťali svetlo, len cez zadebnené dvere prenikalo niekoľko lúčov. Niekoľko minút si privykala na tmu, potom v hale, ktorá mohla byť dlhá štyridsaťpäť a široká dvadsať metrov, začala rozlišovať kopu smetí, drevených dosiek, starých súčiastok a polien. Strechu držali mohutné stĺpy. Staré pece už odniesli preč. Dlážku tvorili nádrže naplnené vodou, pokrývala ich pieseň. Zápach bol neznesiteľný. Pokrčila nosom.

Obrátila sa a vyšla po schodoch. Poschodie bolo suché a tvorili ho dve haly s veľkosťou dvadsaťkrát dvadsať metrov a s osem metrov vysokým stropom. Veľké okná pod strechou poschodie príjemne osvetľova –

Ii. Aj tu bolo plno smetí. Prešla okolo desiatky metrových prepraviek, naskladaných na sebe. Dotkla sa jednej z nich. Nepohne ňou. Prečítala si text *Machine parts 0-247*. Pod tým rovnaký text po rusky. O kúsok ďalej objavila otvorený nákladný výťah.

Sklad nejakých súčiastok, ktoré nemohli prinášať zisk, ak hrdzaveli v ruine.

Prešla do vnútornej haly a pochopila, že tu prebehli rekonštrukčné práce. Hala bola plná odpadu, prepraviek a starého nábytku umiestneného do tvaru nejakého zvláštneho labyrintu. Časť podlahy s novopoloženou dlažbou zostala voľná. Všimla si, že práce museli byť prerušené náhle. Nástroje, niekoľko druhov píl, klincovačka, sochor a škatule s náradím zostali na svojom mieste. Zamračila sa. *Keby aj práce nedokončili, hádam by si prišli aspoň zobrať veci.* Ale aj na túto otázku dostala odpoveď, keď zdvihla skrutkovač. Azbuka. Zalačenko dovážal nástroje a zrejme aj pracovnú silu.

Pristúpila k píle a zapla ju. Rozsvietila sa zelená lampa. Je tu elektrina. Opäť ju vypla.

Celkom vzadu v hale objavila troje dverí do menších miestností, možno tu kedysi boli kancelárie. Skúsila prvé dvere. Zamknuté. Poobzerala sa okolo seba a priniesla si sochor. Chvíľu jej trvalo, kým dvere vypáčila.

V miestnosti vládla tma, nechutne v nej zapáchalo. Hmatala rukou, kým našla spínač, ktorým zapla žiarovku na strope. Lisbeth sa prekvapene poobzerala.

Zariadenie izby tvorili tri postele s prehnitými matracmi a ďalšie tri matrace rozložené na zemi. Všade ležala posteľná bielizeň. Napravo našla varnú platničku a pri zhrdzavenom vodovodnom kohútiku niekoľko hrncov. V rohu stálo plastové vedro a kotúč toaletného papiera.

Niekto tu býval. Niekoľko ľudí.

Vtedy si všimla, že z vnútornej strany dverí chýba kľučka. Po chrbte jej prebehli zimomriavky.

Vzadu v miestnosti stála skriňa. Našla v nej dve cestovné tašky, v jednej z nich boli ženské šaty. Na sukni ešte visela ceduľka s ruským textom. Obsah tašky vysypala na zem. Medzi šminkami našla ruský pas dvadsaťročnej brunetky. Meno si preložila ako Valentína.

Pomaly vyšla z izby. Cítila, akoby prežívala déjà vu. Rovnakým spôsobom prechádzala miesto činu aj v pivnici v Hedeby pred dva a pol rokom. Ženské šaty. Väzenie. Premýšľala. Znepokojilo ju, že našla ženské šaty aj s pasom. Niekde sa stala chyba.

Potom sa vrátila k nástrojom a zo škatule s náradím vytiahla baterku. Skontrolovala, či funguje, zišla na prízemie a vrátila sa do veľkej haly. Do čižiem sa jej dostávala voda z nádrží. Čím hlbšie do haly vchádzala, tým silnejší zápach sa šíril. Neznesiteľný bol uprostred haly. Zastala pri základe

niekdajšej pece. Priehlbina bola takmer po okraj naplnená vodou. Baterkou zasvietila do čiernej vody, no nič nevidela. Hladinu pokrývali zelené slizké riasy. Siahla po trojmetrovej tyči. Pustila ju do bazéna a zamiešala vodu. Nebola hlbšia než pol metra. Vzápätí narazila na čosi tvrdé. Ťahala niekoľko sekúnd, kým sa na hladine nezjavila ľudská tvár. Vyškľabená maska smrti a rozkladu. Dýchajúc ústami, hľadela na tvár. Je to žena, možno žena z fotografie v pase. Netušila, ako rýchlo sa ľudské telo rozkladá v studenej stojatej vode, no muselo byť v bazéne už dlhšie.

Vtedy si všimla, že na hladine sa čosi hýbe. Asi larvy.

Nechala telo opäť klesnúť ku dnu a hľadala tyčou ďalej. Na druhej strane nádrže narazila na ďalší predmet, zrejme ďalšie telo. Nechala ho ležať na dne, vytiahla tyč a zamyslene hľadela na vodnú hladinu.

OPÄŤ VYŠLA na poschodie. Sochorom vylomila prostredné dvere. Miestnosť bola prázdna, zrejme ju nikto nepoužíval.

Vošla aj do posledných dverí, priložila sochor, no než zatlačila, dvere sa pred ňou otvorili. Nie sú zamknuté. Strčila do nich a nazrela dnu.

Miestnosť mohla mať asi tridsať štvorcových metrov. Okná boli v normálnej výške, s výhľadom na dvor. Na druhej strane cesty dovidela až k benzínovej pumpe. Bola tu posteľ, stôl a drez s taniermi. Na dlážke ležala otvorená taška. Bankovky. Prekvapene vstúpila, v izbe sa kúrilo. Všimla si elektrický radiátor na dlážke. Kávovar. Svieti červené svetlo.

Je obývaná. Nie je tu sama.

Zvrtla sa na opätku, zo všetkých síl sa rozbehla do vnútornej haly, priam preletela dverami a blížila sa k východu. Päť krokov pred schodiskom zostala stáť. Dvere niekto zamkol a zavesil na ne visaciu zámku. Je uväznená. Pomaly sa obrátila a rozhliadala okolo seba. Nikoho nevidela.

„Ahoj, sestrička," ozval sa zboku zvučný hlas.

Obrátila sa za ním. Mohutná postava Ronalda Niedermanna vystúpila spoza prepraviek.

„Veril som, že sa ešte stretneme," usmial sa Niedermann. „Naposledy sme sa ani nestihli rozlúčiť."

Lisbeth prebehla pohľadom halu.

„Zbytočne," pokýval hlavou Niedermann. „Sme tu len ty a ja a okrem zamknutých dverí za tebou tu nie je nijaký východ."

Lisbeth sa pozrela na svojho brata.

„Ako sa má ruka?" spýtala sa.

Niedermann sa ešte vždy usmieval. Ukázal jej pravačku. Chýbal mu malíček.

„Zápal. Musel som si ho odseknúť."

Ronald Niedermann trpel chorobou, pri ktorej necítil bolesť. Lisbeth mu na statku Gosseberga zaťala do ruky lopatou, potom jej Zalačenko strelil do hlavy.

„Mala som mieriť na lebku," sucho odsekla Lisbeth. „Čo tu, doriti, robíš? Myslela som si, že si už dávno opustil Švédsko."

KEBY RONALD NIEDERMANN mal Lisbeth vysvetliť, čo ešte robí v tejto ruine, zrejme by jej zostal dlžný odpoveď. Ani sám sebe to nedokázal vysvetliť.

Gossebergu opustil s pocitom obrovskej úľavy. Rátal s tým, že Zalačenko je mŕtvy a sám prevezme vedenie firmy. Vedel, že je skvelý organizátor.

V Alingsåse ukradol auto, vystrašenú sestričku Anitu Kasperssonovú naložil do kufra a vyrazil smerom k Borås. Nemal plán a cestou improvizoval. Nad osudom Kasperssonovej nerozmýšľal. Bolo mu jedno, či prežije, alebo zomrie, predpokladal, že vystrašenej ženy sa aj tak bude musieť zbaviť. Niekde na predmestí Borås pochopil, že ju vie využiť inak. Zamieril na juh a neďaleko Seglory našiel opustený pás lesa. Zviazal ju a nechal tam. Rátal s tým, že sa jej v priebehu niekoľkých hodín podarí vyslobodiť a pátranie polície tým zavedie na južnú stopu. Ak by sa jej vyslobodiť nepodarilo a umrela by od hladu, či zmrzla, nebol to jeho problém.

V skutočnosti sa vrátil do Borås a odbočil na Štokholm. Obrátil sa priamo na gang Svavelsjö, no vyhol sa klubovni. Nehralo mu do karát, že Maggeho Lundina väznia. Namiesto toho navštívil Hansa-Akeho Waltariho v jeho dome. Žiadal od neho pomoc a úkryt, čo Waltari zariadil tým, že ho poslal za pokladníkom a finančným šéfom gangu Viktorom Göranssonom. Tam však zostal len niekoľko hodín.

Ronald Niedermann čisto teoreticky nemal nijaké finančné problémy. Samozrejme, v Gosseberge nechal dvestotisíc korún, no podstatne väčšie sumy mal na zahraničných kontách. Chýbala mu však hotovosť. Göransson sa staral o peniaze gangu a Niedermann pochopil, že ho postretla šťastná náhoda. Presvedčiť Göranssona, aby mu ukázal cestu k pokladni v sklade, a zaobstarať si osemstotisíc korún v hotovosti, bola maličkosť.

Niedermann si pamätal, že v dome bývala ešte nejaká žena, no už netušil, čo urobil s ňou.

Göransson mu na cestu prispel aj autom, ktoré ešte nehľadala polícia. Vyrazil na sever. Mal nejasný plán dostať sa na jeden z trajektov do Tallinu, ktoré odchádzali z Kappelskäru.

Dorazil do prístavu a vypol motor. Asi tridsať minúť študoval okolie. Všade sa to hemžilo políciou.

Naštartoval motor a bezcieľne vyrazil ďalej. Potreboval úkryt, kde by ho nejaký čas nehľadali. Neďaleko Norrtälje si spomenul na starú fabriku. Nezišla mu na um, odkedy na nej pred rokom začali s rekonštrukčnými prácami. Bratia Harry a Atho Rantovci ju používali ako prekladisko tovaru z Pobaltia, no obaja už niekoľko týždňov bývali v zahraničí, lebo v ich obchode so štetkami sa začal vŕtať ten Dag Svensson z Millennia. Fabrika bola prázdna.

Göranssonov saab ukryl za domom a vstúpil. Musel vylomiť dvere na prízemí, no hneď na úvod si zabezpečil únikový východ uvoľnenou doskou na bočnej stene domu. Neskôr rozbitú zámku opravil. Potom sa zabýval v miestnosti na poschodí.

Až podvečer začul zvuky. Najprv si myslel, že počuje duchov. Napäto počúval, kým sa odvážil vstať a vyjsť do veľkej haly. Nepočul nič, no trpezlivo čakal na ďalšie zaškrabanie.

Na dreze našiel kľúč.

Už dávno nezažil také prekvapenie ako vtedy, keď otvoril dvere a objavil dve ruské štetky. Boli vychudnuté a, ako pochopil, už niekoľko týždňov poriadne nejedli. Odkedy sa im minula škatuľa ryže, pri živote ich držal čaj.

Jedna z nich už ani nevládala vstať z postele. Druhá na tom bola o čosi lepšie. Hovorila iba po rusky, no Niedermann rozumel dosť na to, aby pochopil, že ďakuje bohu za záchranu. Kľakla si na kolená a objala ho okolo nôh. Zaskočený ju odstrčil, vyšiel von a zabuchol dvere.

Nevedel, čo si má s nimi počať. Z konzerv v kuchyni im uvaril polievku. Premýšľal. Vyčerpanejšia žena na posteli pozbierala sily. Celý večer ich vypočúval. Chvíľu mu trvalo, než pochopil, že pred ním nesedia prostitútky, ale študentky, ktoré bratom Rantovcom zaplatili za to, aby ich dostali do Švédska. Sľúbili im pracovné povolenie aj povolenie na pobyt. Do Kappelskäru prišli vo februári. Ihneď ich zaviezli do skladu, kde ich odvtedy držali.

Niedermann sa zamračil. Prekliati bratia Rantovci mali vedľajší príjem, ktorý pred Zalačenkom tajili. Potom na ženy zabudli, alebo ich vedome nechali vo fabrike napospas osudu, keď rýchlo opúšťali krajinu.

Otázne bolo, čo má s nimi robiť on. Nemal dôvod im ublížiť. Nemohol ich však ani pustiť. Určite by priviedli políciu k fabrike. Nemohol ich ani poslať späť do Ruska, pretože by ich musel do Kappelskäru zaviezť. A to bolo príliš zložité. Tmavovlasá Valentína mu ponúkla sex za to, že im pomohol. Nemal ani najmenší záujem, no tá ponuka z nej urobila kurvu. Všetky ženy sú kurvy. Je to jednoduché.

Po troch dňoch mal po krk ich večných prosieb, nariekania a klopkania na stenu. Nevidel inú cestu. Chcel mať pokoj. A tak posledný raz odomkol dvere a problém rýchlo vyriešil. Valentínu požiadal o prepáčenie, potom jej zlomil chrbticu medzi druhým a tretím stavcom. Vzápätí pristúpil k blondíne, ktorej meno nepoznal. Pasívne čakala, nekládla nijaký odpor. Obe telá zniesol na prízemie a ukryl ich vo vodnej nádrži. Konečne mal aspoň aký-taký pokoj.

NEPLÁNOVAL ZOSTAŤ vo fabrike. Chcel tam len vyčkať chvíľu, kým sa prvé policajné pátranie skončí. Oholil si hlavu, nechal vyrásť centimetrovú bradu. Zmenil si výzor. Našiel akúsi starú kombinézu jedného z robotníkov NorrByggu, ktorá mu takmer sedela. Obliekol si ju, na hlavu nasadil šiltovku firmy Becker Färg, do vrecka vložil skladací meter a šiel na benzínovú pumpu nakúpiť. Vďaka koristi od Göranssona mal dostatok hotovosti. Nakupoval večer. Pôsobil ako bežný robotník, ktorý sa tu zvykne zastaviť cestou domov na drobný nákup. Nikto si ho nevšímal. Zvykol si nakupovať raz-dvakrát do týždňa. Na pumpe ho vždy slušne pozdravili, časom si naňho dokonca zvykli.

No od začiatku mal problém – ubrániť sa všetkým príšerám, ktoré obývali fabriku. Sídlili v stenách a vychádzali len v noci. Počul ich chodiť po hale.

Zabarikádoval sa v izbe. Po niekoľkých dňoch mal toho dosť. Ozbrojil sa bajonetom, čo našiel v zásuvke, a rozhodol sa im čeliť. Musí s nimi skoncovať.

Vtedy pochopil, že ustupujú. Prvý raz mohol rozhodovať o ich existencii. Keď sa priblížil, utekali. Videl ich chvosty a znetvorené telá miznúť za prepravkami a skriňami. Reval za nimi. Utekali.

Prekvapený sa vrátil do svojej izby a celú noc čakal, že sa vrátia. Druhý raz zaútočili nadránom. Ich útok znova opätoval. Utiekli.

Balansoval medzi panikou a eufóriou.

Celý život ho v tme naháňali bytosti. Prvý raz kontroloval situáciu. Nerobil nič. Jedol. Spal. Rozmýšľal. Boli to pokojné časy.

Z DNÍ SA STALI TÝŽDNE a prišlo leto. V rádiu a bulvárnych denníkoch sledoval, ako pátranie po Ronaldovi Niedermannovi slabne. So záujmom zaregistroval správu o zavraždení Alexandra Zalačenka. *Aké smutné. Blázon urobil bodku za Zalačenkovým životom.* V júli jeho záujem opäť upútal súdny proces s Lisbeth. Keď ju oslobodili, od prekvapenia nevedel zaspať. Nebolo to spravodlivé. Ona je na slobode a on sa musí skrývať.

Na pumpe si kúpil Millennium a prečítal tematické číslo o Lisbeth Salanderovej, Alexandrovi Zalačenkovi a Ronaldovi Niedermannovi. Novinár Mikael Blomkvist opísal Ronalda Niedermanna ako patologického vraha a psychopata. Niedermann sa zamračil.

Potom prišla jeseň a on sa ešte vždy nepohol. Keď sa ochladilo, na pumpe si kúpil elektrický radiátor. Nevedel vysvetliť, prečo z fabriky neodišiel.

Niekoľkokrát na parkovisko prišla mládež, no nikto ho nerušil, ani sa nepokúšal vlámať do budovy. V septembri zaparkovalo pred fabrikou auto, z ktorého vystúpil muž v modrej vetrovke. Skúšal dvere a snažil sa nazrieť dnu. Niedermann ho pozoroval z okna na poschodí. Muž si občas čosi zapísal. Zdržal sa asi dvadsať minút, potom sa ešte raz poobzeral, nasadol do auta a odišiel. Niedermann si vydýchol. Netušil, kto je ten muž, prečo prišiel, no zdalo sa, že si robí záznam o budove. Neuvedomil si, že Zalačenkova smrť viedla k súpisu jeho majetku.

Veľa rozmýšľal nad Lisbeth Salanderovou. Nečakal, že sa s ňou ešte niekedy stretne, no aj tak ho fascinovala a desila. Ronald Niedermann sa nebál živých ľudí. No jeho sestra – dcéra jeho otca – naňho urobila mocný dojem. Nikto iný ho neporazil tak ako ona. Vrátila sa, hoci ju pochoval. Vrátila sa a zaútočila. Snívalo sa mu o nej každú noc. Budil sa spotený, nahradila jeho niekdajšie prízraky.

V októbri sa rozhodol. Neopustí Švédsko, kým svoju sestru nevymaže zo zemského povrchu. Chýbal mu plán, no jeho život opäť získal cieľ. Nevedel, kde je, ani ako ju nájde. Sedel ďalej v miestnosti na poschodí fabriky a civel z okna, deň za dňom, týždeň za týždňom.

Až kým pred fabrikou nezastala červená honda a na jeho neskutočné prekvapenie z nej nevystúpila Lisbeth Salanderová. *Boh je milosrdný.* Lisbeth Salanderová urobí v nádrži spoločnosť tým dvom ženám, ktorých mená si už nepamätal. Čakanie sa skončilo, konečne bude môcť žiť ďalej.

LISBETH ZVAŽOVALA SITUÁCIU a pochopila, že ju nemá ani trochu pod kontrolou. Mozog jej pracoval na plné obrátky. Klik, klik, klik. Ešte vždy držala v ruke sochor, no uvedomovala si, že to je slabá zbraň proti človeku, ktorý necíti bolesť. Bola uväznená v miestnosti asi tisíc štvorcových metrov s vraždiacim robotom z pekla.

Keď sa k nej Niedermann pohol, hodila po ňom sochor. Pokojne sa uhol. Lisbeth sa rozbehla. Vyskočila na kopu prepraviek a ako pavúk vyliezla o dve úrovne vyššie. Zastala a hľadela na Niedermanna, ktorý bol asi o štyri metre pod ňou. Vyčkával.

„Poď dole," povedal pokojne. „Neutečieš. Sama vieš, že je koniec."

Rozmýšľala, či nemá pištoľ. To by *bol* problém.

Predklonil sa a hodil po nej stoličku. Uhla sa.

Niedermann podráždene zaryčal. Položil nohu na prepravky a začal sa štverať za ňou. Počkala, kým bude takmer pri nej, potom sa rozbehla, odrazila a preskočila o niekoľko metrov na ďalšie prepravky. Zoskočila na podlahu a opäť vzala sochor.

Niedermann nebol ťarbavý, no nemohol riskovať, že zle doskočí a zlomí si nohu. Opatrne zliezal. Musel sa hýbať pomaly a metodicky. Celý život sa učil ovládať svoje telo. Už sa takmer dotkol zeme, keď za sebou začul kroky a stihol sa obrátiť tak, aby ramenom odrazil útok sochora. Pritom mu vypadol bajonet.

Lisbeth pri údere sochor pustila. Nestihla vziať bajonet, tak ho aspoň o niekoľko metrov odkopla, vyhla sa úderu jeho mocnej päste a opäť rýchlo vybehla na prepravky. Kútikom oka videla, ako sa po nej Niedermann načahuje. Svižne vytiahla nohy. Prepravky stáli v dvoch radoch, navŕšené do troch poschodí k stredu miestnosti a do dvoch na krajoch. Na druhom poschodí si ľahla na chrbát, zaprela sa a celou silou nôh odtlačila asi dvestokilový balík. Počula, ako sa zrútil na dlážku.

Niedermann videl, že sa blíži, ale v poslednej chvíli sa stihol uhnúť. Roh ho zasiahol do hrude, no nezranil. Zastal. *Naozaj kladie odpor.* Liezol za ňou. Práve vystrčil hlavu na tretie poschodie, keď ho kopla čižmou do čela. Zreval a vytiahol sa hore. Lisbeth mu opäť ušla, preskočila na druhú kopu. Okamžite sa prehupla za prepravky a zmizla z dohľadu. Počul jej kroky a zbadal ju, keď mizla dverami do vnútornej haly.

LISBETH SA ROZHLIADALA okolo seba. *Klik.* Vedela, že nemá šancu. Prežije, kým sa jej podarí vyhýbať Niedermannovým obrovským dlaniam, no len čo urobí chybu – čo sa skôr, alebo neskôr stane –, je mŕtva. Musí sa mu vyhýbať. On vie, že mu stačí dostať ju jediný raz, a je po bitke.

Potrebuje zbraň.

Pištoľ. Samopal. Osvetľovací granát. Pancierovú päsť. Nášľapnú mínu.

Čokoľvek.

No nič také nemala poruke.

Pohľadom kontrolovala halu.

Nie je tu zbraň.

Len nástroje. *Klik.* Pohľad jej spočinul na píle, no na to, aby ho prinútila ľahnúť si pod ňu, jej chýbalo veľa. *Klik.* Videla väčší sochor, kto rý by jej poslúžil ako oštep, no na to, aby s ním mohla dobre manipulovať, bol priťažký. *Klik.* Pozrela sa k dverám a videla, že Niedermann pätnásť metrov od nej práve zliezol z prepraviek. Opäť sa k nej blížil. Vzdialila sa od dverí.

Zostáva jej päť sekúnd, kým sa k nej Niedermann opäť priblíži. Posledný raz sa pozrela na nástroje.

Zbraň… alebo úkryt. Vtedy znehybnela.

NIEDERMANN SA NEPONÁHĽAL. Vedel, že Salanderová nemá kam ujsť a skôr či neskôr svoju sestru dostane. Určite je nebezpečná. Veď je predsa Zalačenkova dcéra. Nechce, aby ho zranila, preto ju musí jednoducho uštvať.

Zastal na prahu vnútornej haly a hľadel na hŕbu nástrojov, nedokončenú dlažbu a nábytok. Sestru nevidel.

„Viem, že si tu. Nájdem ťa."

Načúval. Počul len vlastný dych. Skryla sa. Niedermann sa usmial. Prijíma výzvu. Jej návšteva sa zrazu zmenila na súrodeneckú skrývačku.

Vtom začul z nejakého miesta v strede haly zapraskanie. Obrátil sa, no nevedel určiť, odkiaľ zvuk prišiel. Potom sa opäť usmial. Uprostred miestnosti, neďaleko od ostatného neporiadku stála asi päťmetrová pracovná lavica so zásuvkami a skrinkami.

Pristúpil bližšie. Rýchlo nazrel za ňu, aby sa ubezpečil, že sa tam neskrýva. Nič.

Ukryla sa do skrine. Aké hlúpe.

Otvoril prvú skrinku na ľavej strane.

Ihneď začul pohyb, keď pred ním ustupovala. Zvuk prišiel asi zo stredu. Dvoma rýchlymi krokmi pristúpil bližšie a s triumfálnym výkrikom roztvoril dvere.

Nikto.

Vzápätí začul sériu ostrých zvukov, čo zneli ako výstrely z pištole. Zvuk prichádzal zblízka, spočiatku ani nedokázal určiť, kde ho má hľadať. Chcel sa obrátiť, no na ľavej nohe zacítil zvláštny tlak. Bolesť necítil. Pozrel sa na dlážku práve včas, aby videl, ako sa Lisbethina ruka presúva k jeho pravej nohe.

Je pod skriňou.

Chvíľa, kým pochopil, že nohy má priklincované k dlažbe, ho stála drahocenné sekundy. Lisbethina ruka sa vrátila späť k ľavej nohe. Znelo to ako výstrely zo samopalu, prichádzajúce v krátkych intervaloch. Stihla vystreliť ešte štyri sedempalcové klince, kým pochopil, že musí konať.

Ihneď sa po nej načiahol, no stratil rovnováhu a musel sa oprieť o lavicu. Výstrely z pištole neutíchali, *pfi – pfi – pfi.* Vrátila sa k jeho pravej nohe. Všimol si, že strieľa šikmo cez pätu.

Šialene zareval. Opäť sa načiahol po jej ruke.

Z miesta pod skriňou videla, ako sa mu dvíha nohavica. Predkláňa sa. Pustila zbraň. Niedermann videl, ako jej ruka bleskurýchlo mizne pod skriňou.

Načiahol sa za klincovačkou, no vo chvíli, keď sa jej dotkol končekmi prstov, Lisbeth potiahla kábel. Zbraň zmizla pod skriňou.

Priestor medzi dlážkou a skriňou bol široký asi dvadsať centimetrov. Pozbieral sily a prevrátil skriňu nabok. Salanderová naňho hľadela veľkými očami a s pohŕdavým výrazom. Namierila a klinec vystrelila z polmetrovej vzdialenosti. Trafila ho rovno do píšťaly.

Vzápätí klincovačku pustila, šikovne sa odplazila a postavila sa mimo jeho dosah. Ustúpila o dva kroky a zastala.

Niedermann sa pokúsil pohnúť, opäť stratil rovnováhu a zaknísal sa, rozhadzujúc pritom rukami. Keď získal rovnováhu, predklonil sa.

Dočiahol na klincovačku. Zdvihol ju a namieril na Lisbeth. Stlačil spúšť.

Nič. Prekvapene na ňu pozrel. Potom sa pohľadom vrátil k Lisbeth. Chladne mu podstrčila kábel vytiahnutý z elektriny. V šialenom hneve po nej klincovačku hodil. Rýchlo sa uhla.

Potom kábel opäť zastrčila do siete a vzala si ju.

Stretli sa im pohľady. Niedermann cítil údiv. Vedel, že ho porazila. *Je nadprirodzená.* Inštinktívne sa pokúsil vytrhnúť nohy z podlahy. *Je to netvor.* Podarilo sa mu ich pohnúť o niekoľko milimetrov, potom ho zastavili klince. Nohy mu prevŕtali z rôznych strán. Aby sa oslobodil, musel by si nohy doslova roztrhať. Ani so svojou nadľudskou silou sa nevládal pohnúť. Niekoľko sekúnd sa knísal. Nepohol sa. Videl, ako sa mu medzi topánkami tvoria krvavé mláky.

Lisbeth si sadla pred neho na stoličku bez operadla, zostala však v strehu, keby sa mu podarilo oslobodiť. Necítil bolesť, takže bolo len otázkou jeho sily, kedy sa mu podarí pretiahnuť hlavičky klincov cez nohu. Jeho boj nehybne pozorovala desať minút nič nehovoriacim pohľadom.

Potom vstala, obišla ho a zbraň mu priložila k zátylku.

INTENZÍVNE ROZMÝŠĽALA. Muž pred ňou dovážal, mlátil a predával ženy. Nútil ich brať drogy. Zabil najmenej osem ľudí, vrátane policajta v Gosseberge a člena gangu Svavelsjö. Netušila, koľko ďalších životov má jej brat na svedomí, no vďaka nemu ju, obvinenú z troch vrážd, Švédsko naháňalo ako besného psa.

Prstami sa dotkla spúšte.

Zavraždil Daga Svenssona a Miu Bergmanovú.

Spolu so Zalačenkom zavraždil aj *ju* a pochoval *ju* v Gosseberge. A teraz sa vrátil, aby ju zavraždil opäť.

To by už naozaj stačilo.

Nevidela dôvod nechať ho ďalej žiť. Nenávidel ju vášňou, ktorá jej bola cudzia. Čo by sa stalo, keby ho odovzdala polícii? Proces? Doživotné väzenie? Kedy ho pustia? Ako rýchlo ujde? Teraz, keď jeho otec konečne zmizol, koľko rokov sa ešte musí vystrašene obzerať a čakať na deň, keď sa opäť zjaví jej brat? Cítila ťarchu zbrane. Celú záležitosť môže raz a navždy ukončiť.

Analýza dôsledkov.

Zahryzla si do pery.

Lisbeth sa nebála ani ľudí, ani vecí. Uvedomila si, že jej na to chýba fantázia, ďalší dôkaz, že nie je celkom normálna.

Ronald Niedermann ju nenávidí a ona mu čelí s rovnakou nenávisťou. Zaradil sa k ľuďom ako Magge Lundin, Martin Vanger, Alexander Zalačenko a množstvo ďalších bastardov, ktorí v jej očiach nenašli milosť. Ak by ich mohla zoskupiť na neobývanom ostrove a odpáliť na nich atómovú bombu, hneď by to urobila.

Ale vražda? Stojí to za to? Čo sa s ňou stane, keď ho zabije? Aké sú jej šance, že ju neodhalia? Čo je ochotná obetovať za uspokojenie, že vystrelí posledný raz?

Môže sa obhajovať sebaobranou a právom na nevyhnutnú obranu… nie, asi len ťažko, keď má tento bastard nohy priklincované k zemi.

Vtedy si spomenula na Harriet Vangerovú, ktorú mučil otec s bratom. Spomenula si na výmenu názorov s Blomkvistom, v ktorej Harriet rozhodne odsúdila. Vtedy to podľa nej bola vina Harriet, že nechala Martina Vangera vraždiť ďalej.

„Čo by si robila?“ spýtal sa Mikael.

„Pozabíjala by som ich všetkých,“ odpovedala s presvedčením, ktoré vychádzalo z hĺbky jej duše.

A teraz je v tej istej situácii, v akej bola Harriet. Koľko žien ešte zabije, ak ho nechá ujsť? Je svojprávna a nesie zodpovednosť za všetky svoje rozhodnutia. Koľko rokov života je ochotná obetovať? Koľko rokov bola ochotná obetovať Harriet?

ZBRAŇ JEJ V RUKE ťažela, nevládala mu ju držať pri zátylku.

Spustila ju a akoby sa tým vrátila späť do reality. Uvedomila si, že Niedermann si čosi mrmle. Hovorí po nemecky. Mrmle čosi o diablovi, ktorý si poňho prišiel.

Vtedy pochopila, že nehovorí s ňou. Vidí niekoho na opačnej strane miestnosti. Obrátila hlavu tým smerom. Nič tam nebolo. Po chrbte jej prebehli zimomriavky. Obrátila sa na opätku, vzala sochor a prešla do haly,

aby našla kabelku. Keď sa predklonila, všimla si bajonet. Ešte vždy mala na rukách rukavice, nenechá odtlačky prstov.

Na okamih zaváhala, potom ho položila do chodby medzi prepravky. Zámku otvárala sochorom tri minúty.

SEDELA V AUTE a dlho rozmýšľala. Napokon vzala mobil. O dve minúty už poznala telefónne číslo klubovne Svavelsjö.

„Prosím," ozval sa hlas.

„Nieminena."

„Počkaj."

Čakala tri minúty, než Sonny Nieminen, výkonný prezident gangu Svavelsjö MC, príde k telefónu.

„Kto je tam?"

„Na to ser," povedala takým hlbokým hlasom, že ledva rozoznával slová. Ani len nevedel, či hovorí s mužom, alebo so ženou.

„Aha. A čo chceš?"

„Chceš tip na Ronalda Niedermanna?"

„Myslíš?"

„Netrep. Chceš vedieť, kde je?"

„Počúvam."

Lisbeth presne opísala cestu k uzavretej fabrike pri Norrtälje. Povedala, že tam zostane, až kým Nieminen nedorazí.

Zložila, naštartovala a odviezla sa k benzínovej pumpe. Zaparkovala tak, aby videla na fabriku.

Čakala viac než dve hodiny. Tesne pred pol druhou popoludní prešla popri pumpe dodávka. Zastala na parkovisku a po piatich minútach odbočila k fabrike. Začínalo sa zmrákať.

Ďalekohľadom Minolta 2x8 sledovala, ako dodávka parkuje. Vystúpili z nej Sonny Nieminen, Hans-Åke Waltari a tri osoby, ktoré nepoznala. *Šikovní. Budujú gang odznova.*

Keď Sonny Nieminen a jeho kumpáni objavili otvorené dvere, opäť vzala do rúk mobil. Napísala esemesku a poslala ju policajnej centrále v Norrtälje.

VRAH POLICAJTA R. NIEDERMANN SA NACHÁDZA VO FABRIKE GML PRI BENZÍNOVEJ PUMPE OK NEĎALEKO SKEDERIDU. PRÁVE HO VRAŽDIA S. NIEMINEN & ČLENOVIA SVAVELSJÖ MC. MŔTVA ŽENA V NÁDRŽI NA PRÍZEMÍ.

Pred fabrikou nevidela nijaký pohyb.

Mala čas.

Kým čakala, vybrala z telefónu sim-kartu a rozstrihala ju na kúsky manikúrovými nožničkami. Stiahla okienko a zvyšky vyhodila von. Potom z peňaženky vytiahla novú sim-kartu, ktorú si vložila do telefónu. Jej dobíjateľné karty sa takmer nedali vystopovať. Zavolala operátorovi a dobila si ju o päťsto korún.

O jedenásť minút sa smerom od Norrtälje zjavila hliadka bez sirén, no so zapnutými majákmi. Zastala pri odbočke. O dve minúty neskôr prišli ešte dve policajné autá. Chvíľu spolu komunikovali, potom vyrazili k fabrike v jednom šíku a zastali pri Nieminenovej dodávke. Zdvihla ďalekohľad. Videla, ako jeden z policajtov berie vysielačku a diktuje ešpézetku dodávky. Policajti sa obzerali okolo seba, no čakali. O dve minúty neskôr dorazila ďalšia hliadka.

Vtedy pochopila, že je konečne všetkému koniec.

Príbeh, ktorý sa začal jej narodením, sa skončí v tejto fabrike.

Je slobodná.

Keď si policajti pripravovali zbrane, obliekali nepriestrelné vesty a pripravovali sa zaútočiť na fabriku, Lisbeth vošla do obchodu a kúpila si kávu a bagetu. Jedla priamo pri bare.

Kým sa vrátila do auta, zotmelo sa. Práve keď otvárala dvere, kdesi v diaľke sa ozvali dva výstrely. Videla, ako sa popri múre blížia k vchodu čierne postavy policajtov.

Počula sirény, keď sa priblížila ďalšia hliadka od Uppsaly. Vedľa nej zastalo niekoľko áut, ktorých šoféri pozorovali divadlo.

Naštartovala svoju červenú Hondu a vyrazila domov, do Štokholmu.

O SIEDMEJ VEČER na svoje obrovské rozčúlenie začula zvuk zvončeka pri dverách. Ležala vo vani ponorená do vody, z ktorej sa ešte parilo. Existoval len jediný človek, ktorý mohol zvoniť pri jej dverách.

Najprv chcela zvonenie ignorovať, no na tretí signál vstala a zahalila sa do plachty. V hale za sebou nechávala mokré stopy.

„Ahoj," pozdravil Mikael Blomkvist, keď otvorila.

Neodpovedala.

„Počúvala si správy?"

Zavrtela hlavou.

„Napadlo mi, že ťa bude zaujímať, že Ronald Niedermann je mŕtvy. Dnes popoludní ho pri Norrtälje zabil gang Svavelsjö MC."

„Naozaj?" sucho odsekla Lisbeth.

„Hovoril som s políciou v Norrtälje. Asi šlo o nejaké vyrovnávanie účtov. Niedermanna očividne mučili a rozpárali bajonetom. Na mieste našli tašku s hotovosťou niekoľko stotisíc korún."

„Aha."

„Gang zatkli na mieste činu. Bránili sa. Došlo k prestrelke a polícia musela povolať aj jednotky rýchleho nasadenia zo Štokholmu. Gang Svavelsjö o šiestej kapituloval."

„Aha."

„Tvoj starý kamarát Sonny Nieminen skončil. Celkom mu preskočilo a pokúsil sa prestrieľať si cestu von."

„Dobre."

Mikael niekoľko sekúnd mlčal. Hľadeli na seba cez škáru v pootvorených dverách.

„Ruším?" spýtal sa.

Mykla plecom.

„Bola som vo vani."

„Vidím. Chceš spoločnosť?"

Zagánila naňho.

„Nemyslel som na vaňu. Priniesol som bagety," ukázal jej papierové vrecko. „A kávu. Keď už máš v kuchyni kávovar Jura Impressa X7, mala by si sa ho naučiť používať."

Zdvihla obočie. Sama nevedela, či od sklamania alebo od úľavy.

„Len spoločnosť?"

„Len spoločnosť," zopakoval. „Som dobrý priateľ, ktorý prišiel na návštevu k inému dobrému priateľovi. Teda ak som vítaný."

Niekoľko sekúnd váhala. Dva roky si od Blomkvista držala taký odstup, ako sa len dalo. Napriek tomu v jej živote uviazol ako žuvačka na topánke, či na internete alebo v realite. Cez internet to fungovalo. Tam išlo len o elektróny a písmená. V skutočnom živote za dverami sa stával odporne atraktívnym mužom. A jej tajomstvá poznal lepšie než ona jeho.

Hľadela naňho a uvedomila si, že k nemu už nič necíti. Aspoň nie *to*.

Vlastne bol v poslednom roku jej priateľom.

Dôverovala mu. Možno. Prekážalo jej, že jeden z mála ľudí, ktorým dôveruje, je človek, ktorému sa neustále vyhýba.

Rozhodla sa. Je trápne tváriť sa, že neexistuje. Už ju nebolí, keď ho vidí.

Otvorila dvere a vpustila ho späť do svojho života.

STIEG LARSSON

Vzdušný zámok, ktorý vybuchol

Zo švédskeho originálu Stieg Larsson: Luftslottet som sprängdes
(Norstedts, Štokholm 2007) preložil Jozef Zelizňák.
Redigovala Mária Bratová.
Obálku podľa návrhu Norma Communication upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2009
ako svoju 2 703. publikáciu.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.
Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-1951-9